

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STEPHEN R. DONALDSON

Author of THE RUNES OF THE EARTH

The Chronicles of
**THOMAS
COVENANT**
the
UNBELIEVER
Book Three

THE POWER THAT PRESERVES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Koruyan Güç

Kronik lez

Zhooas Antlaşması'nın ve Hiç-
Boo k Zh ree

Stephen R. Donaldson

Koruyan Güç (İnançsız Thomas Covenant Günlükleri, 3. Kitap) bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bir Del Rey e-Kitap Baskısı

Telif Hakkı © 1977 Stephen R. Donaldson

Tüm Hakları Saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan The Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Del Rey tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 1977 yılında Random House, Inc. şirketinin bir bölümü olan Random House Publishing Group'un bir baskısı olan Del Rey tarafından Mass Market'te yayınlanmıştır.

Del Rey ve Del Rey kolofonu Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

eISBN: 978-0-307-81866-9

www.delreybooks.com

Del Rey e-Kitap baskısı: [TARİH TK.]

v3.1_r1

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Haritası

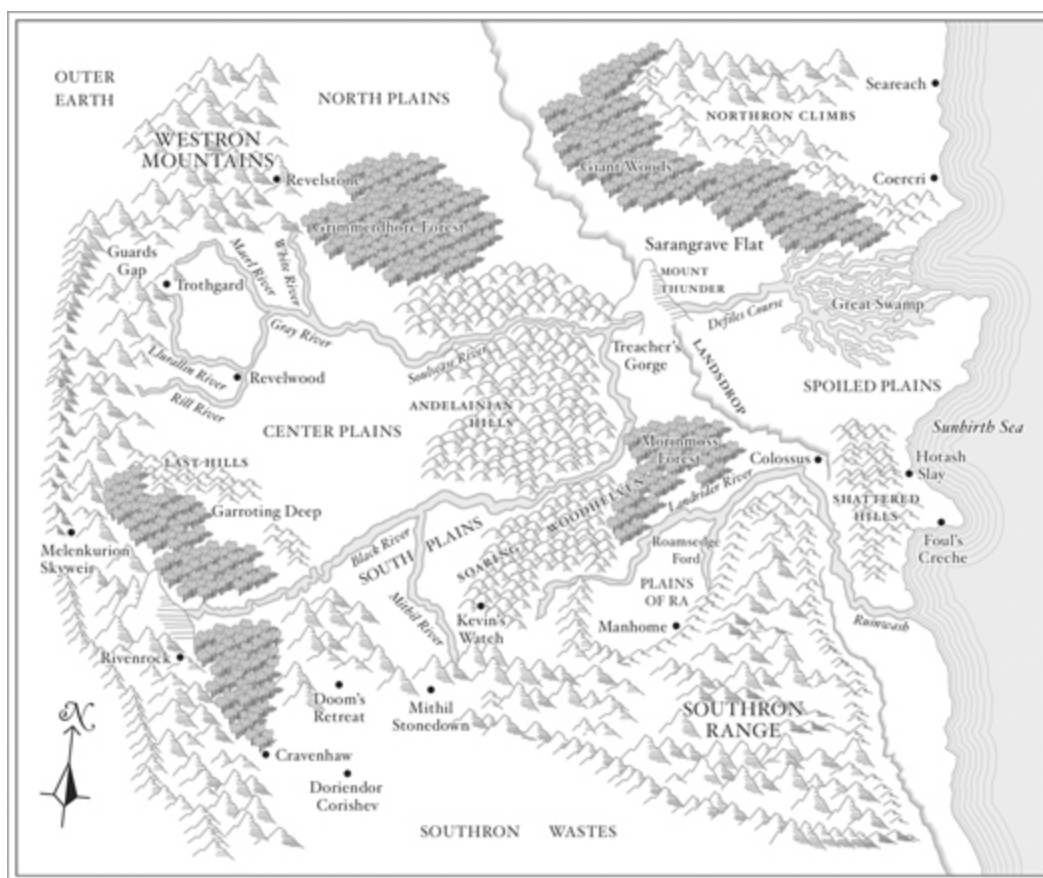
Daha Önce Neler Oldu

- 1: Rüyalardaki Tehlike
- 2: Variol-son
- 3: Kurtarma
- 4: Kuşatma
- 5: *Lomillialor*
- 6: Mithil Stonedown'ın Savunması
- 7: Revelstone'a Mesaj
- 8: Kış
- 9: Ramen Covert
- 10: Pariah
- 11: Kutsala Saygısızlık
- Ritüeli 12: *Amanibhavam*
- 13: Şifacı
- 14: Sadece Nefret Edenler
- 15: "Lord Mhoram'ın Zaferi"
- 16: Colossus
- 17: Şımarık Ovalar
- 18: Yozlaşmışlar
- 19: Ridjeck Thome
- 20: İnançsız
- 21: Cüzzamlının Sonu

Sözlük

Adanmışlık

Bu Yazarın Diğer Kitapları

Daha Önce Neler Oldu

Thomas Covenant mutlu ve başarılı bir yazardır, ta ki hissedilmeyen bir enfeksiyon iki parmağının kesilmesine neden olana dek. Sonra cüzzam olduğunu öğrenir. Hastalık bir cüzzam hastanesinde durdurulur, ancak evine döndüğünde kendisini dışlanmış bulur. Karısı onu boşamıştır ve komşuları cahilce bir korkuyla ondan kaçmaktadır.

Yalnız ve acı içinde kasabaya gider. Orada tuhaf bir dilenciyle karşılaştıktan hemen sonra bir polis arabasının önünde tökezler. Lord Foul'un şeytani sesinin, Ülkenin Lordlarına bir kıyamet mesajı götürmesini emrettiği garip bir dünyada yeniden canlanır. Bir dağın tepesinde, Kevin's Watch'ta, Lena adında genç bir kız onu bulur ve evine götürür. Orada efsanevi bir kahraman olan Berek Halfhand'in reenkarnasyonu olarak kabul edilir ve beyaz altın evlilik yüzüğü büyük bir güç tılsımı olarak kabul edilir.

Lena onu hurtloam denilen bir çamurla tedavi eder ve bu çamur cüzzamını durdurur. Bu ani iyileşme onun kaldırabileceğinden daha fazladır ve kontrolünü kaybederek Lena'ya tecavüz eder. Buna rağmen annesi Atiaran onu Lena'nın sevgilisi Triock'tan kurtarır ve Lordların evi Revelstone'a götürmeyi kabul eder. Ona Eski Lordlar ve Foul arasındaki kadim savaşı anlatır, bu savaş Toprak için binlerce yıllık bir saygısızlıkla sonuçlanmıştır.

Covenant, taş ve ahşabın sihirle ısı ve ışık verecek hale getirildiği Topraklara inanamaz. Bir cüzzamlının hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu disiplini gevşetmeye cesaret edemediği için İnançsız olur. Toprak, gerçeklikten çılgınca bir kaçış gibi görünür.

Dost canlısı bir Dev olan Saltheart Foamfollower'ın yardımıyla Covenant Revelstone'a ulaşır. Orada Lordlar onu kabul eder ve ona ur-Lord adını verirler. Onlara Foul'un güçlü Kanun Asası'nın kötü bir Mağara Büyücüsü'nün elinde olduğu mesajını verdiğinde dehşete düşerler. Artık Foul'un üstesinden geldiği Eski Lordların güçlerine bile sahip değillerdir; irfanın Yedi Koğuşu'ndan sadece ilkine sahiptirler.

Thunder Dağı'nın altındaki mağaralarda tutulan Asa'yı aramaları gerekmektedir. Covenant da onlarla birlikte gider ve Lordları korumak için uzun yıllardır yemin eden Kan Muhafızlarından biri olan Bannor tarafından korunur. Güneye, Foul'un kölelerinin saldırısına uğrayarak Ra Ovaları'na giderler. Orada Ramenler, büyük özgür atlar olan Ranyhynlere hizmet ederler. Ranyhyn, Covenant'ın yüzüğünün gücüne boyun eğer ve o da yılda bir kez bir atın Lena'nın isteğini yerine getirmek üzere ona gitmesini emreder.

Lordlar Fırtına Dağı'na gider. Kötü yaratıklar ve kara büyüyle birçok karşılaşmadan sonra Yüce Lord Prothall, Asa'yı Mağara Kâhini Drool'dan alır. Covenant, nasıl olduğunu anlamadan yüzüğünün gücünü kullanmayı başardığında kaçarlar.

Lordlar kaçarken, Covenant solmaya başlar. Bir hastane yatağında uyanır; kazasının üzerinden sadece birkaç saat geçmiştir. Cüzzamı geri gelmiştir ve bu da Toprak'ın bir hayal olduğuna dair inancını desteklemektedir. Hastaneden taburcu edilir ve evine döner.

Ancak bir ay sonra yalnızlığı onu bir gece kulübüne götürür ve orada bir şarkıcı ona Berek diye seslenir. Onunla yüzleşmeden, aşırı hevesli şerif onu eve dönmeye zorlar. Daha sonra karısı onu arar, ancak cevap veremeden tökezler ve kendini bayıltır.

Yine Topraklar'dadır ama aradan kırk yıl geçmiştir. Yüce Lord artık Covenant'ın Lena'dan olan kızı Elena'dır. Yine de kötü niyet beslememektedir ve aralarında sıcak bir ilişki gelişir. Ama Lordlar çaresizdir. Foul, büyük bir şeytani gücün kaynağı olan Illeearth Taşı'nı bulmuştur; şimdi de saldırıya hazırlanmaktadır. Covenant'ın "gerçek" Dünya'sından gelmiş gibi görünen Hile Troy'un komuta ettiği Lordlar ordusu bu meydan okumayı karşılayamayacak kadar küçük görünmektedir.

Kan Muhafızları ve Lordlardan oluşan bir kuvvet, savaş için müttefik kazanmak üzere Devlerin şehri *Coercr*'ye gönderilir. Ancak orada Foul'un Devleri öldürdüğünü görürler; üçü hariç hepsinin bedenleri Foul'un kadim yardımcılarının kötü ruhları olan Ravers tarafından ele geçirilmiştir. Kan Muhafızları ve Lordlar bir Dev-Yıkıcı tarafından saldırıya uğrar ama onu en azından bedensel olarak öldürmeyi başarırlar. Kan Muhafızları ne yazık ki Kuzgun'un taşıdığı Illeearth Taşı parçasını Lordlara geri vermek niyetiyle alır.

Diğer Lordlardan bazıları, İlim'in öğretildiği büyük bir ağacın içindeki bir şehir olan Revelwood'a gider. Oradan Hile Troy ordusunu alıp

Lord Mhoram eşliğinde güneye. Umutsuz bir girişimde, başka bir Dev-Raver tarafından komuta edilen Lord Foul'un ordusuyla karşılaşır. Troya kaçmak zorunda kalır. Sonunda Garroting Deep'e çekilir; buradaki son kadim, hissedebilen ağaçlar, güçlü bir Forestal olan Caerroil Wildwood tarafından korunmaktadır. Wildwood, Troy'un son ordusunu kurtarır ve düşmanı yok eder. Raver'ı asarak kötü ruhu acı çekmeye ve Dev bedenini terk etmeye zorlar.

Bu arada Elena, Covenant ve Bloodguard'larını Garroting Deep yakınlarındaki büyük bir dağ olan gizemli *Melenkurion* Skyweir'a götürmüştür. Onlara Kevin's Lore'un garip bir hizmetkârı olan ve onları kadim gizemlere yönlendirebilen Amok önderlik etmektedir. Dağın kalbine giden bir yol bulurlar ve Amok burada yaşlanıp ortadan kaybolur. Elena, Covenant'ın ricalarına rağmen, Amok'un ona gösterdiği sudan içer. Bunu yaparak Komuta Gücü'nü kazanır. Küstahça Lord Kevin'in ruhunu çağırır ve ona Foul'u yok etmesini emreder. Ancak Foul, Kevin'in gölgesini kolayca alt eder ve Kevin daha sonra Elena'ya ve Kanun Asası'na karşı döner ve sonunda onu öldürür.

Covenant ve Bannor dağdan akan bir nehirden aşağı kaçarlar. Covenant kendinden nefret etmekten ve kederden hastadır, Elena'nın ölümünden kendini sorumlu tutmaktadır. Garroting Deep yakınlarında Troy ve Lord Mhoram ile karşılaşır.

Caerroil Wildwood, Mhoram'ı evine gönderir ama Hile Troy'u Ormancı çırağı olması için bir ağaca dönüştürür. Ve Covenant tekrar diyardan kaybolur.

Evinde bilincini yeniden kazanır. Cüzzamı tekrar vücuduna yerleşmiş, alını düştüğü için yaralanmış ve karısı uzun zaman önce telefonu kapatmıştır. Ve şimdi iktidarsızlığının, ordunun çoğu ve Kanun Asası'nın gücü olmadan Ülkeyi yıkıma açık bıraktığı bilgisiyle yüzleşmek zorundadır.

Bu kitap, İnançsız Thomas Covenant'ın ilk iki kroniği olan *Lord Foul's Bane* ve *The Illearth War* kitaplarının kısa bir özetidir.

Doğru ol, İnançsız

BİR: Rüyalarındaki Tehlike

Thomas Covenant uykusunda konuşuyordu. Bazen ne yaptığını biliyordu; sesinin kırık dökük parçaları masumiyetin titreşimleri gibi uyuşukluğuna belli belirsiz nüfuz ediyordu. Ama kendini uyandıramıyordu - yorgunluğunun ağırlığı çok büyüktü. Kendisinden önceki iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış milyonlarca insan gibi gevezelik etti. Ama onun durumunda duyacak kimse yoktu. Hayatta kalan son hayalperest o olsaydı, daha yalnız olamazdı.

Telefonun tiz sesi içini parçaladığında, feryat ederek uyandı.

Kendini yatağa attıktan sonra bir an için telefonla kendi dehşetini ayırt edemedi; ikisi de kafasındaki sisin içinde azap gibi yankılandı. Sonra telefon tekrar çaldı. Onu ter içinde yataktan kaldırdı, bir terk edilmiş gibi oturma odasına sürükledi, ahizeyi kaldırmaya zorladı. Uyuşmuş, hastalıktan üşümüş parmakları siyah plastiği karıştırdı ve sonunda onu kavradığında, bir tabanca gibi başının yan tarafına tuttu.

Buna söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, bu yüzden hattın diğer ucundaki kişinin konuşmasını boşlukla bekledi.

Bir kadın sesi kararsızca sordu, "Bay Covenant? Thomas Covenant?"

"Evet," diye mırıldandı, sonra durdu, bu tek kelimeyle doğru olduğunu kabul ettiği her şeye belli belirsiz şaşırdı.

"Ah, Bay Covenant," dedi ses. "Megan Roman arıyor." Adam bir şey söylemeyince, biraz da acımasızca ekledi: "Avukatınız. Hatırladınız mı?"

Ama hatırlamıyordu; avukatlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Uyuşuk sis hafızasının tüm bağlantılarını karıştırmıştı. Bağlantının metalik bozulmasına rağmen, kadının sesi uzaktan tanıdık geliyordu; ama tanımlayamadı.

Devam etti, "Bay Covenant, iki yıldır avukatınızım. Neyiniz var sizin? İyi misiniz?"

Kadının sesinin tanıdık gelmesi onu rahatsız etti. Onun kim olduğunu hatırlamak istemiyordu. Usulca mırıldandı: "Benimle bir ilgisi yok."

"Şaka mı yapıyorsun? Seninle ilgili olmasaydı aramazdım. Senin işin olmasaydı bununla hiçbir ilgim olmazdı." Kızgınlık ve rahatsızlık ses tonunda birbirine karışmıştı.

"Hayır." Hatırlamak istemiyordu. Kendi iyiliği için, "Kanun'un benimle hiçbir ilgisi yok. Onu o çığnedi. Her neyse, bana dokunamaz."

"Sana dokunabileceğine inansen iyi edersin. Ve beni dinlesen iyi edersin.

Senin neyin var bilmiyorum ama-"

Onun sözünü kesti. Onun sesini hatırlamaya çok yakındı. "Hayır," dedi tekrar. "Bu beni bağlamıyor. Ben dışarıdayım. Ayrırım. Bana dokunamaz. Yasa" -bir an durakladı, sisin içinde el yordamıyla ne söylemek istediğini aradı- "Rağmen'in karşıtı değildir."

Sonra kendine rağmen onun sesini tanıdı. Telefon hattının bedensiz yanlışı sayesinde onu teşhis etti.

Elena.

Yenilginin verdiği hastalık onun direncini kırdı.

"-Ne hakkında konuşuyorsun?" diyordu. Ben senin avukatınım, Megan Roman. Ve eğer yasaların sana dokunamayacağını düşünüyorsan, beni dinlesen iyi edersin. Ben de bunun için arıyorum."

"Evet," dedi umutsuzca.

"Dinleyin, Bay Covenant." Sinirli elini serbest bıraktı. "Avukatınız olmaktan pek hoşlanmıyorum. Seni düşünmek bile beni kıvrandırıyor. Ama daha önce hiçbir müvekkilime karşı geri adım atmadım ve seninle başlamak istemiyorum. Şimdi kendini topla ve beni dinle."

"Evet." Elena? Aptalca inledi. Elena mı? Ben sana ne yaptım?

"Pekâlâ. Durum şu. Cumartesi gecesi yaşadığınız talihsiz kaçış, meseleleri doruğa çıkardı. Bir gece kulübüne gitmek zorunda mıydınız Bay Covenant? O kadar yer varken bir gece kulübüne mi?"

"Öyle demek istemedim." Pişmanlığını ifade edecek başka bir kelime bulamadı.

"Artık bitti. Şerif Lytton ayaklandı. Ona sana karşı kullanabileceği bir şey verdin. Pazar akşamını ve bu sabahı buradaki pek çok insanla konuşarak geçirdi. Konuştuğu insanlar da başkalarıyla konuşmuş. İlçe meclisi öğlen toplandı.

"Bay Covenant, kasabaya en son geldiğiniz zamanı herkes hatırlamasaydı muhtemelen bunlar yaşanmazdı. O zaman çok konuşulmuştu ama büyük ölçüde sakinleşmişti. Şimdi yeniden alevlendi. İnsanlar hareket istiyor.

"Konsey onlara harekete geçme niyetinde. Titiz yerel yönetimimiz mülkünüzü yeniden imar ettirecek. Haven Çiftliği muhtemelen sanayi bölgesi olacak. Konut kullanımı yasaklanacak. Bu yapıldıktan sonra taşınmaya zorlanabilirsiniz. Çiftlik için muhtemelen makul bir fiyat alacaksınız ama bu ilçede yaşayacak başka bir yer bulamayacaksınız."

"Bu benim hatam," dedi. "Güç bendeydi ve onu nasıl kullanacağımı bilmiyordum." Kemikleri eski nefret ve ölümlerle iliklerine kadar doluydu.

"Ne? Beni dinliyor musunuz? Bay Covenant, siz benim müşterimsiniz, ne olursa olsun. Bunun başınıza gelmesine seyirci kalmaya niyetim yok. Hasta olun ya da olmayın, herkes gibi sizin de vatandaşlık haklarınız var. Ve özel vatandaşları zulümden korumak için yasalar var. Mücadele edebiliriz. Şimdi-" Telefonun metalik arka plan gürültüsüne rağmen, onun cesaretini topladığını duyabiliyordu. "Ofisime g e l m e n i istiyorum. Bugün. Durumu araştırırız, karara itiraz ederiz ya da dava açarız, bir şeyler yaparız. Tüm sonuçları tartışacağız ve bir strateji planlayacağız. Tamam mı?"

Kadının ses tonundaki kasıtlı risk duygusu bir an için adamın içine işledi. "Ben bir cüzzamlıyım. Bana dokunamazlar."

"Seni kulağının üstüne atacaklar! Kahretsin Covenant, burada neler olduğunu anlamıyor gibisin. Evini kaybedeceksin. Bununla mücadele edilebilir ama müşteri sensin ve ben sensiz mücadele edemem."

Ama kadının sertliği dikkatinin geri çekilmesine neden oldu. "Bu iyi bir cevap değil," derken Elena'nın belirsiz anıları içinde dönüp duruyordu. Dalgınca ahizeyi kulağından çıkardı ve beşiğine geri koydu.

Uzun bir süre siyah enstrümana bakarak durdu. Aletin düzeltilemez tınısı ve şeklindeki bir şey ona başının ağrıdağını hatırlattı.

Ona önemli bir şey olmuştu.

Sanki ilk kez, avukatın "*Pazar akşamı ve bu sabah*" dediğini duydu. Tahta gibi döndü ve duvar saatine baktı. İlk başta gözlerini saate odaklayamadı; saat sanki kr olmuş gibi ona bakıyordu. Ama sonunda saati seçebildi. Pencerelelerinin dışındaki öğleden sonra güneşi bunu doğruladı.

Otuz saatten fazla uyumuştu.

Elena mı? diye düşündü. Telefondaki Elena olamazdı.

Elena lmşt. Kızı lmşt. Bu onun hatasıydı.

Alnı zonklamaya başladı. Acı, parlak ve acımasız bir ışık gibi zihnini tırmalıyordu. Ondan kaçmak için başını eğdi.

Elena var olmamıştı bile. O hiç var olmamıştı. Her şeyi hayal etmişti.

Elena! diye inledi. Dönerek güçsüzce yatağına doğru yürüdü.

Hareket ettikçe beynindeki sis kıpkırmızı oldu.

Yatak odasına girdiğinde yastığını görünce gözleri büyüdü ve durdu. Yastık kılıfı siyah lekelerle lekelenmişti. rmeye benziyorlardı, ketenin beyaz temizliğini kemiren bir tür mantar.

İçgüdüsel olarak elini alnına götürdü. Ama uyuşmuş parmakları ona hiçbir şey söyleyemedi. Kafatasının içini tamamen doldurmuş gibi görünen hastalık gülmeye başladı. Boş bağırsakları mide bulantısıyla kıvrandı. İki eliyle alnını tutarak banyoya doğru koştu.

Lavabonun zerindeki aynada alnındaki yarayı gördü.

Bir an için yaradan başka bir şey göremedi. Cüzzam gibi görünüyordu, sanki görünmez bir cüzzam eli alnının derisini sıkıyordu. Siyah kabuklu kan, yaranın prztl kenarlarına yapışmıştı.

Kesik, soluk tenini derin bir kangren gibi benek benek yapıyordu; kan ve sıvı, ağır kabuklardaki çatlaklardan sızıyordu. Enfeksiyonun kafatasından beynine doğru ilerlediğini hissediyor gibiydi. Zaten hastalık ve çirkin ölüm kokan bakışları canını acıtıyordu.

Şiddetle titreyerek lavaboyu doldurmak için muslukları çevirdi. Su leğene köpürürken, ellerini köpürtmek için acele etti.

Ama evlilik parmağında gevşekçe sallanan beyaz altın yüzüğünü fark ettiğinde durdu. Rüyasında o metalin içinden geçen sıcak gücü hatırladı. Onu hayatta tutan Kan Muhafızı Bannor'un, "*Kurtar onu!*" dediğini duyabiliyordu. *Kurtarmalısın!*

-*"Yapamam!"* diye cevap verdiğini duyabiliyordu. Hile Troy'un "*Cüzzamlı!*" diye bağırıldığını duyabiliyordu. *Kendinden başka kimseyi sevmeyecek kadar bencilsin.* Alnını yaran darbeyi hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Elena onun yüzünden ölmüştü.

O hiç var olmamıştı.

O yarığa düşmüş, mezarından komuta ettiği deli Kevin Landwaster'ın hayaletine karşı umutsuzca savaşmıştı. Düşmüş ve ölmüştü. Kanun Asası kaybolmuştu. Onu kurtarmak için elini bile kaldırmamıştı.

O hiç var olmamıştı bile. Onu, başını sehpanın kenarına çarptıktan sonra baygın yatarken rüyasında görmüştü.

Birbiriyle çelişen dehşetler arasında kalmış bir halde, yarasına sanki kendisine karşı bir haykırış, iki ucu keskin bir ihbarmış gibi baktı. Aynadan ona hastalığının kehanetinin gerçekleştiğini haykırıyordu.

İnleyerek kendini itti ve telefona doğru koştu. Sabunlu ve su damlayan elleriyle telefonu karıştırdı ve Joan'ın ailesinin numarasını çevirmeye çalıştı. Onlarla kalıyor olabilirdi. Joan onun karısıydı; onunla konuşması gerekiyordu.

Ama numaranın yarısında ahizeyi yere attı. Hafızasında, onun karşısında iffetli ve dolayısıyla acımasız bir şekilde durduğunu görebiliyordu. Hâlâ, Cumartesi gecesi kendisini aradığında onunla konuşmayı reddettiğine inanıyordu. Onu çaresizce geri çevirdiği için affetmeyecekti.

Rüyalarında başka bir kadının ölmesine izin verdiği için affedilmesi gerektiğini ona nasıl söyleyebilirdi?

Yine de birine ihtiyacı vardı; "Bana yardım edin!" diye haykırabileceği birine ihtiyacı vardı.

Bir cüzzamlının sonuna giden yolda o kadar ileri gitmişti ki, kendini tek başına geri çekemezdi.

Ama cüzzam hastanesindeki doktorları arayamazdı. Onu Louisiana'ya geri götüreceklerdi. Onu tedavi edecek, eğitecek ve ona danışmanlık yapacaklardı. Sanki önemli olan tek şey hastalığıymış gibi, sanki bilgelik sadece bir deri bir kemikmiş gibi, sanki keder, pişmanlık ve korku yanılsamalardan, aynalarla yapılan hilelerden, krom ve porselenle, temiz, beyaz, sert hastane çarşaflarıyla ve floresan ışıklarla alakasız şeylerden başka bir şey değilmiş gibi onu hayata geri döndüreceklerdi.

Onu tutkusunun gerçekdışılığına terk edeceklerdi.

Nefes nefese kaldığını, sanki odadaki hava ciğerleri için fazla kokuşmuş gibi soluduğunu fark etti.

İhtiyacı vardı.

Sarsılarak Bilgi Edinme'yi aradı ve Cumartesi gecesi içki içmeye gittiği gece kulübünün numarasını aldı.

Bu numaraya ulaştığında, telefonu açan kadın ona sıkılmış bir sesle Susie Thurston'ın gece kulübünden ayrıldığını söyledi. Adam sormayı akıl edemedi kadın ona şarkıcının bir sonraki randevusunun nerede olduğunu söyledi.

Information'ı tekrar aradı, sonra da Susie Thurston'ın sahne alacağı yeri şehirlerarası aradı. Bu kulübün santrali onu sorgusuz sualsiz Susie'nin soyunma odasına bağladı.

Onun alçak, cılız sesini duyar duymaz kalın bir nefesle, "Bunu neden yaptın? Seni buna o mu zorladı? Bunu nasıl yaptı? Bilmek istiyorum-"

Sözünü kabaca kesti. "Kimsin sen? Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sen kim olduğunu sanıyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Cumartesi gecesi. Cumartesi gecesi bana bunu yaptın."

"Buster, seni Adam'dan tanımıyorum. Ben sana hiçbir şey yapmadım. Sadece geber, olur mu? Bırak telefonumu."

"Cumartesi gecesi yaptın. Seni buna o zorladı. Bana 'Berek' dedin. " Berek Yarım El, rüyasındaki uzun zaman önce ölmüş kahraman. Rüyasındaki insanlar, Ülke'nin insanları, onun yeniden doğan Berek Yarım el olduğuna inanmışlardı - buna inanmışlardı çünkü cüzzam sağ elinin son iki parmağını almıştı. "O yaşlı deli dilenci bana Berek demeni söyledi ve sen de dediğini yaptın."

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ah, sensin. Sen şu adamsın, kulüpteki insanlar senin cüzzamlı olduğunu söylemişti."

"Bana Berek dedin," diye mırıldandı Mutabakat, sanki evin mezar havasında boğuluyormuş gibi.

"Bir cüzzamlı," diye nefes aldı. "Oh, kahretsin! Seni öpebilirdim. Buster, beni kesinlikle kandırdın. Bir arkadaşına çok benziyorsun."

"Berek," diye inledi Covenant.

"Ne-'Berek' mi? Beni yanlış duydun. "Berrett" dedim. Berrett Williams benim bir arkadaşım. Onunla geçmişimiz çok eskiye dayanır. Ondan çok şey öğrendim. Ama her zaman dörtte üçü sarhoştur. Her neyse, bir çeşit palyaçoymuş. Hiçbir şey söylemeden beni dinlemeye gelmek onun yapacağı türden bir şey. Ve sen-"

"Seni buna o zorladı. Bunu sana o yaşlı dilenci yaptırdı. Bana bir şey yapmaya çalışıyor."

"Buster, sende beyin cüzzamı var. Ben dilenci falan tanımam. Benim yeterince işe yaramaz ihtiyarım var. Belki de sen Berrett Williams'sın. Bu onun şakalarından birine benziyor. Berrett, lanet olsun sana, eğer bana bir tuzak kuruyorsan-"

Mide bulantısı Covenant'ı tekrar sıkıştırdı. Telefonu kapattı ve midesinin üzerine eğildi. Ama kusamayacak kadar boştu; kırk sekiz saattir bir şey yememişti. Uyuşmuş parmak uçlarıyla gözlerindeki teri sildi ve Bilgi'yi tekrar aradı.

Parmaklarındaki yarı kurumuş sabun, istediği numarayı bulup başka bir şehirlerarası arama yaparken gözlerinin yanmasına ve bulanıklaşmasına neden oldu.

Keskin askeri ses "Savunma Bakanlığı" dediğinde, gözlerini utanç gibi dolduran nemi kırıştırdı ve "Hile Troy'la konuşmama izin verin" diye cevap verdi. Troy rüyasına girmişti,

Hem de çok. Ama adam gerçek olduğunda, gerçek dünyanın bir sakini olduğunda, Covenant'ın kabuslarının bir ürünü olmadığına ısrar etmişti.

"Hile Troy? Bir dakika efendim." Covenant kısa bir süre sayfaların çevrildiğini duydu. Sonra ses, "Efendim, bu isimde birini listelemiyorum," dedi.

"Hile Troy," diye tekrarladı Covenant. "Sizin düşünce kuruluşlarınızdan birinde çalışıyor. Bir kaza geçirdi. Eğer ölmediyse, şimdiye kadar işinin başına dönmüş olması gerekirdi."

Asker sesi keskinliğini biraz kaybetmişti. "Efendim, eğer dediğiniz gibi burada çalışıyorsa, o zaman güvenlik personelidir. Burada listelenmiş olsa bile sizin için onunla bağlantı kuramam."

"Sadece onu telefona getir," diye inledi Covenant. "Benimle konuşacaktır." "Adınız nedir, efendim?"

"Benimle konuşacak."

"Belki gelir. Yine de adını bilmem gerekiyor."

"Oh, kahretsin!" Covenant elinin tersiyle gözlerini sildi, sonra da alçak sesle, "Ben Thomas Covenant'ım," dedi.

"Evet, efendim. Sizi Binbaşı Rolle'a bağlayacağım. O size yardımcı olabilir."

Hat sessizliğe gömüldü. Covenant arka planda, bir ölüm saatinin tık taklarına benzeyen bir dizi metalik çıtırtı duyabiliyordu. İçindeki baskı arttı. Alnındaki yara bir çılgılık gibi zonkluyordu. Ahizeyi başına dayadı ve boştaki koluyla kendine sarılarak kendini kontrol etmeye çalıştı. Hat yeniden canlandığında, ulumamak için kendini zor tuttu.

"Bay Covenant?" dedi yumuşak, imalı bir ses. "Ben Binbaşı Rolle. Konuşmak istediğiniz kişinin yerini tespit etmekte güçlük çekiyoruz. Burası büyük bir departman, anlarsınız. Bana onun hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?"

"Adı Hile Troy. Düşünce kuruluşlarınızdan birinde çalışıyor. Kördür." Kelimeler Covenant'ın dudakları arasında sanki donuyormuş gibi titriyordu.

"Kör mü dediniz? Bay Covenant, bir kazadan bahsettiniz. Bana bu Hile Troy'a ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Bırakın onunla konuşayım. Orada mı değil mi?"

Binbaşı tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Bay Covenant, bu departmanda kör adamımız yok. Bana bilginin kaynağını söyleyebilir misiniz? Korkarım siz bir kurbandasınız-"

Covenant aniden öfkeyle bağırmaaya başladı. "Dairesinde yangın çıktığında pencereden düştü ve öldü! O hiç var olmadı bile!"

Vahşi bir hamleyle telefon kablosunu prizinden çıkardı, sonra dönüp oturma odasının duvarındaki saate fırlattı. Telefon saate çarptı ve sanki yaralanmadan etkilenmeyecekmiş gibi yere sekti, ama saat paramparça oldu ve parçalara ayrıldı.

"O günlerdir ölü! O hiç var olmadı!"

Bir öfke paroksizmi içinde, uyuşmuş çizmeli ayağıyla sehpa tekme attı. Masa ters döndü, halının üzerinde sallanırken Joan'ın resminin çerçevesini kırdı. Tekrar tekmeledi ve ayaklarından birini kırdı. Sonra kanepayı devirdi ve kitaplıklara doğru sıçradı. Birbiri ardına onları yere fırlattı.

Birkaç dakika içinde, cüzzamlının odadaki düzenli düzeni tehlikeli bir kaosa dönüşmüştü. Hemen yatak odasına koştu. Tökezleyen parmaklarıyla cebinden çakısını çıkardı, açtı ve kan lekeli yastığı parçalamak için kullandı. Sonra, tüyler suçlu kar gibi yatağın ve büroların üzerine çökerken, bıçağı tekrar cebine soktu ve hızla evden çıktı.

Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormana doğru koşarak indi ve aceleyle o ce'sinin bulunduğu تنها kulübeye doğru ilerledi. Eğer sıkıntısını dile getiremiyorsa, belki de yazabilirdi. Patika boyunca hızla ilerlerken parmakları çoktan yazmak için kıpırdamaya başlamıştı: Yardım edin, yardım edin, yardım edin! Ama kulübeye ulaştığında, kulübenin sanki daha önce oraya gitmiş gibi görüldüğünü fark etti. Kapısı menteşelerinden sökülmüştü ve içeride daktilolarının hulkları, dosyalarının ve kağıtlarının çöpleri arasında hırpalanmış bir şekilde yatıyordu. Harabeye dışkı bulaşmıştı ve küçük odalar idrar kokuyordu.

İlk başta, kendini bir hafıza kaybı eyleminde yakalamış gibi enkaza baktı. Bunu yaptığını hatırlayamıyordu. Ama bunu kendisinin yapmadığını biliyordu; bu bir vandalizmdi, günler ya da haftalar önce ahırlarının yakılması gibi ona yönelik bir saldırıydı. Beklenmedik hasar

onu sersemletti. Garip bir an için az önce evine ne yaptığını unuttu. Ben şiddet yanlısı bir adam değilim, diye düşündü aptalca. Değilim.

Sonra kulübenin dar alanı tüm duvarlardan ona doğru fışkırıyor gibiydi. Boğucu bir his göğsünü sıkıştırdı. Üçüncü kez kusmak istedi ama kusamadı.

Sıkılmış dişlerinin arasından soluyarak ormana doğru kaçtı.

İlk başta amaçsızca hareket etti, uçmaktan başka bir amacı olmadan kemiklerinin cansızlığını olabildiğince hızlı bir şekilde ormanın derinliklerine sürdü. Ama gün batımı tepeleri doldurup patikaları alacakaranlıkla kaplayınca, adımlarını kasabaya doğru eğdi. İnsanların düşüncesi onu bir yem gibi çekiyordu. Alaca bahar akşamında tökezleyerek ilerlerken, tuhaf, mantıksız umut dalgalanmaları kalbine saplandı. Düzensiz aralıklarla, sadece açık sözlü, suçlamayan bir yüz görmenin bile onu sakinleştireceğini, içinde bulunduğu durumun uç noktalarını tekrar kavrayabileceğini düşündü.

Böyle bir yüzü görmekten korkuyordu. Onun sağlığı hakkında üstü kapalı bir yargıya varmak tahammülünün ötesinde olurdu.

Yine de yarı gönüllü bir ölümün peşinde çırpınan bir pervane gibi ormanda düzensiz bir şekilde ilerledi. İnsanların soğuk sirenine, sıradan ölümlü kanının cazibesine ve acısına karşı koyamıyordu. İmdat! Her zalim umut ona çarptığında irkildi. Yardım edin bana!

Ama kasabaya yaklaştığında -küçük kasabanın iş merkezini bir savunma çemberi gibi çevreleyen dağınık eski evlerin arkasındaki ormandan çıktığında- daha fazla yaklaşmak için cesaretini toplayamadı. Parlak ışıklı pencereler, verandalar ve araba yolları geçilmez görünüyordu: kendisini karşılasın ya da karşılamasın, herhangi bir kapıya ulaşmak için çok fazla aydınlatmaya, çok fazla maruz kalmaya cesaret etmesi gerekecekti. Korkunç savunmasızlığı için elinde kalan tek örtü geceydi.

Hayal kırıklığı ve ihtiyaç içinde inleyerek kendini ilerlemeye zorladı. Bir evden diğerine geçerek, kendisine zayıf bir teselli olasılığı sunabilecek birini, herhangi birini aradı. Ama ışıklar onu reddetti. Kendisini evlerinde habersiz insanların üzerine sürmenin ahlaksızlığı, korkusuyla birleşerek onu geride tuttu. Sığınakta yaşayan kadın ve erkeklere

parlaklığın arkasında. Daha fazla kurbanın ağırlığını taşıyamazdı.

Bu şekilde -nafile bir hayalet, dehşet saçmaktan aciz bir gulyabani gibi topluluğun dış mahallelerinde eğilip bükülerek- evlerin önünden geçti ve sonra geldiği gibi geri döndü, kırılma noktasına kadar kırılğan ve ateşe hazır kuru bir yaprak gibi dağınık bir şekilde Haven Çiftliği'ne geri döndü.

Önümüzdeki üç gün boyunca akut zamanlarda evini yakmak, ateşe vermek, pisliğinin odunu ya da odun kömürü yapmak istedi. Ve daha az vahşi ruh hallerinde, bileklerini kesmek, damarlarını açmak ve çöküşünün yavaş sefaletinin akıp gitmesine izin vermek için can atıyordu. Ama her iki eylem için de kararlılık gösteremedi. Korkuların arasında kalmış, karar verme gücünü kaybetmiş gibiydi. Kendisine kalan azıcık irade gücünü de kendini yemekten ve dinlenmekten mahrum bırakarak harcadı.

Yemeden içmeden kesilmişti çünkü daha önce bir kez oruç tutmuştu ve o açlık onu kendini kandırdığı bir ormandan geçirerek Elena'nın annesi Lena'ya yaptığı korkunç şeyin farkına varmasına yardımcı olmuştu. Şimdi de aynısını yapmak istiyordu; tüm bahaneleri, gerekçeleri, sapmaları, savunmaları bir kenara bırakıp durumuyla en karanlık koşullarında yüzleşmek istiyordu. Bunu yapamazsa, varacağı her sonuç, Elena gibi, doğruluğunun ya da kavrayışının yetersizliği yüzünden doğuştan ihanete uğrayacaktı.

Ancak, uyuduğu takdirde başına gelebileceklerden korktuğu için dinlenmeye olan derin ihtiyacıyla savaştı. Masumların uyumadığını öğrenmişti. Suçluluk rüyalarda başlar.

Bu sapkınlıkların hiçbirisi onu aşmadı. Midesinin çukurunda sürekli pusuya yatan mide bulantısı yemekten uzak durmasına yardımcı oluyordu. Ve içinde bulunduğu durumun ateşi onu bırakmıyordu. Onu bir koşum takımı gibi tutuyor ve ovuyordu; ruhunda bunun safraları var gibiydi. Ne zaman kaynaklarının kıtlığı onu tehdit etse, evinden kayıp bir rüzgâr gibi fırlıyor ve Richters Deresi'nin ormanlık uzunluğu boyunca tepelerde kilometrelerce aşağı yukarı koşturuyordu. Efor sarf ederek kendini toparlayamadığı zamanlarda ise oturma odasındaki kırık dökük mobilyaların üzerine uzanıyordu, öyle ki uyukladığı takdirde rüyalar görece kadar derin bir uyku çekemeyecek kadar rahatsız oluyordu.

Bu süreçte hastalığıyla ilgilenmek için hiçbir şey yapmadı. VSE'sini - cüzzamla mücadelesinin bağlı olduğu Ekstremitelerin Görsel Gözetimi - ve diğer kendini koruma alışkanlıklarını, sanki onun için tüm anlamlarını yitirmişler gibi ihmal etti. Bir zamanlar hastalığının yayılmasını engelleyen ilaçları almadı. Alnı iltihaplandı; soğuk uyuşukluğu ellerinin ve ayaklarının sinirlerini yavaş yavaş kemirdi. Böyle şeyleri kabul etti, tehlikesini görmezden geldi. Bu bir acımasızlıktı; bunu hak etmişti.

Yine de her akşam aynı hüznü ruh haline bürünüyordu. Alacakaranlığın kasvetinde, insanlara olan ihtiyacı dayanılmaz hale geldi; bu onu tükürerek ve dişlerini gıcırdatarak kasabanın ev ışıklarının ötesindeki dış karanlığa çekti. Geceler boyu kendini bir evin, herhangi bir evin kapısına götürmeye çalıştı. Ama cesaretini ışıklara yaklaşacak kadar yükseltemedi. Bir taş atımı mesafesindeki insanlar, sanki başka bir dünyada yaşıyorlarmış gibi ulaşılmaz kalıyordu. Her gece, kendi zayıflığının hafiflememiş yönüne ve alnındaki enfeksiyon büyüdüğü kafatasını dolduran zonklayıcı ağrıya eşlik etmek için geri çekildi.

Elena onun yüzünden ölmüştü. O onun kızıydı ve onu sevmişti. Yine de onu ölüme hapsetmişti.

O hiç var olmamıştı bile.

Buna hiçbir cevap bulamadı.

Sonra, Perşembe gecesi, düşüşünün düzeni onun için bozuldu. Nafîle hayaletleşme sürecinde, karanlık esintideki seslerin farkına vardı. Bir ton, hitabetteki bir ses gibi yükselip alçalıyor ve kıtaları arasında şarkı söylendiğini duyuyordu. Karanlıkta bedensizleşen sesler, lanetlenmiş ruhların bir araya gelmesine davetiye çıkarırcasına yırtık pırtık, kederli bir havaya sahipti -şarkılar ve koro birbirlerine acı içinde karşılık veriyordu. Elena bir şarkıcıydı, şarkıcı bir ailenin kızıydı. Kasabanın cehenneme dönmüş kenar mahallelerinde beceriksizce ilerleyerek müziğin solmuş hüznünü takip etti.

Bu yol onu evlerin yanından, kasabanın etrafından geçirerek, kasabada vatanseverlikle ilgili bir olay kutlandığında geçit töreni alanı olarak kullanılan çorak alana götürdü. Birkaç kişi hâlâ geç kalmış gibi alana doğru acele ediyordu ve Covenant yoldan uzak durarak onlardan kaçındı. Tören alanına ulaştığında

ortasına büyük bir çadır kurulmuştu. Çadırın tüm kenarları kıvrılmıştı, böylece basınçlı fenerlerin ışığı brandanın altından canlı bir şekilde parlıyordu.

İnsanlar çadırı doldurmuştu. Şarkı söyledikten sonra banklara oturuyorlardı ve hareket sırasında birkaç yer gösterici geç gelenleri son boş koltuklara yönlendirdi. Sıralar, üç adamın oturduğu çadırın ön tarafındaki geniş platforma doğru dar sıralar halinde dizilmişti. Ağır bir minberin arkasındaydılar ve arkalarında çam tahtalarından aceleyle bir araya getirilmiş, birkaç eğri büğrü mum ve donuk, hırpalanmış bir altın haçla kasvetli bir şekilde süslenmiş derme çatma bir sunak duruyordu.

İnsanlar sıralara yerleşirken, platformdaki adamlardan biri -siyah bir takım elbise ve donuk beyaz bir gömlek giymiş, kısa boylu, etine dolgun bir adam- ayağa kalktı ve kürsüye çıktı. Gür ve zorlayıcı bir sesle, "Dua edelim," dedi.

Bütün insanlar başlarını eğdi. Covenant tiksintiyle arkasını dönmek üzereydi ama adamın ses tonundaki sessiz güven onu durdurdu. Adam ellerini kürsünün üzerinde kavuşturup nazikçe dua ederken istemeyerek de olsa dinledi:

"Sevgili İsa, Rabbimiz ve Kurtarıcımız, lütfen burada bir araya gelmiş olan ruhlara bak. Onların yüreklerine bak Tanrım; acılarını, incinmişliklerini, yalnızlıklarını, üzüntülerini -evet, günahlarını- ve yüreklerindeki Sana olan açlığı gör. Onları teselli et Tanrım. Onlara yardım et, onları iyileştir. Onlara gerçek adınla dua etmenin huzurunu ve mucizesini öğret. Amin."

Halk hep birlikte "Amin" diye karşılık verdi.

Adamın sesi Covenant'ı etkiledi. Seste samimiyete, basit bir merhamete benzeyen bir şeyler duydu. Emin olamıyordu; samimiyet hakkında bildiği az şeyi de rüyalarında öğrenmiş gibiydi. Ama oradan uzaklaşmadı. Bunun yerine, insanlar namazdan başlarını kaldırırken, o dikkatle ışığa doğru ilerledi ve yolun kenarına asılmış büyük bir tabelayı okuyabilecek kadar çadıra yaklaştı. Şöyle yazıyordu:

DOĞU SAĞLIK HAÇLI
SEFERLERİ - Dr. B. Sam
Johnson

Bu geceden Pazar gününe
kadar sadece canlandırıcı
ve şifacı.

Platformda başka bir adam kürsüye yaklaştı. Papaz yakası takmıştı ve boynunda gümüş bir haç asılıydı. Ağır gözlüklerini burnuna doğru itti ve insanların üzerine ışık saçtı. "Dr. Johnson ve Matthew Logan'ı burada ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyorum," dedi. Eyaletin her yerinde bizim gibi insanların ruhani ihtiyaçlarına yönelik zengin hizmetleriyle tanınıyorlar. Burada yeniden canlanmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu söylememe gerek yok; özellikle de bu Paskalya döneminde birçoğumuzun iyileşme inancını yeniden kazanmaya ihtiyacı var. Dr. Johnson ve Bay Logan, Tanrı'nın eşsiz lütfuna geri dönmemize yardımcı olacaklar."

Siyahlar giymiş kısa boylu adam tekrar ayağa kalktı ve "Teşekkür ederim efendim" dedi. Papaz tereddüt etti, sonra sanki kovulmuş gibi kürsüden ayrıldı -dolu dolu bir girişin ilk aşamalarında kesildi- ve Dr. Johnson yumuşak bir şekilde devam etti: "Dostlarım, işte sevgili Mesih kardeşim Matthew Logan. Onun harika şarkılarını dinlediniz. Şimdi bizim için Tanrı'nın İlahi Sözü'nü okuyacak. Kardeş Logan."

Kürsüye adımını attığında Matthew Logan'ın güçlü gövdesi Dr. Johnson'ın üzerinde yükseliyordu. Boynu yokmuş gibi görünse de, geniş omuzlarının üzerinde duran başı ortağınınkinden yarım metre daha yüksekti. Kürsünün üzerindeki devasa siyah İncil'i otoriter bir şekilde karıştırdı, yerini buldu ve Tanrı'nın Sözü'ne hürmet edercesine okumak için başını eğdi.

Giriş yapmadan başladı:

" 'Ama beni dinlemez, bütün bu buyrukları yerine getirmez, antlaşmamı bozarsanız, size şunu yapacağım: Üzerinize ani dehşet, verem, gözleri kör eden ve yaşamın sönmesine yol açan humma salacağım. Tohumunuzu boşuna ekeceksiniz, çünkü düşmanlarınız onu yiyecek; sizden nefret edenler size egemen olacak ve kimse sizi kovalamadığı zaman kaçacaksınız. Göklerinizi demir gibi, yerinizi pirinç gibi yapacağım; gücünüzü

boşuna harcanmış olacak, çünkü toprağınız ürün vermeyecek, ülkenin ağaçları meyve vermeyecek.

" 'Eğer bana karşı gelir, sözümü dinlemezseniz, günahlarınızın yedi katı kadar bela getireceğim üzerinize. Aranıza yabancı hayvanları salacağım, sizi çocuklarınızdan yoksun bırakacak, hayvanlarınızı yok edecek, sayınızı azaltacak, yollarınız ıssız kalacak. Ben de size karşı geleceğim, üzerinize kılıç salacağım, antlaşmanın öcünü alacağım; kentlerinizde toplanırsanız aranızda salgın hastalık göndereceğim ve düşmanın eline teslim edileceksiniz. "

Matthew Logan kelimeleri yuvarlarken, Covenant onların büyüünün üzerine düştüğünü hissetti. Ceza vaadi kalbini yakaladı; sanki gri, cılız ruhu için pusuya yatmış gibi onu tuzağa düşürdü. Lanet onu kendine çekerken, istemsizce çadıra doğru ilerledi.

" 'Buna rağmen beni dinlemez, bana karşı gelerseniz, ben de öfkeyle size karşı gelir, günahlarınızdan ötürü sizi yedi kez cezalandırırım. Oğullarınızın etini, kızlarınızın etini yiyeceksiniz. Canım sizden tiksinecek. Kentlerinizi yakıp yıkacağım. Sizi uluslar arasına dağıtacağım, kılıcımı arkanızdan kınından çıkaracağım; ülkeniz ıssız, kentleriniz viran olacak.

" 'O zaman ülke ıssız kaldığı sürece Şabat günlerinin bedelini ödeyecek. "

Covenant brandanın bir kenarının altına eğildi ve kendini çadırın arka tarafında bir yer göstericinin yanında buldu. Yer gösterici ona kuşkuyla baktı ama oturması için hiçbir harekette bulunmadı. Matthew Logan, diğer uçtaki platformun üzerinde, altındaki eğilmiş, savunmasız kafalara intikam yağdıran vahşi bir patrik gibi duruyordu. Lanet Covenant'ın içinde bir fırtına koparmıştı ve bitmeden önce haykıracağından korkuyordu. Ama Matthew Logan olduğu yerde durdu ve İncil'i tekrar karıştırdı. Yeni yerini bulduğunda daha sessiz okudu:

" 'Bu nedenle, her kim Rab'bin ekmeğini layık olmayan bir şekilde yer ya da kâsesini içerse, Rab'bin bedenine ve kutsallığına saygısızlık etmiş olur.

Tanrı'nın kanı. Bedenin farkına varmadan yiyip içen herkes kendi yargısını yer ve içer. Bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastasınız, bazıları da öldü. Ama kendimizi gerçekten yargılasaydık, yargılanmamamız gerekirdi. Ama Rab tarafından yargılandığımızda, dünyayla birlikte mahkûm edilmeyelim diye azarlanırsınız. "

İncil'i tokatlayarak kapattı ve sert bir şekilde yerine döndü.

Dr. B. Sam Johnson hemen ayağa kalktı. Şimdi enerjiyle dolup taşıyor gibiydi; konuşmaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Dinleyicilerine hitap ederken çenesi heyecandan titriyordu.

"Dostlarım, Tanrı'nın Sözleri ne kadar harikadır! Yüreğe ne kadar çabuk dokunur. Hastaları, ezilmişleri, zayıfları ne kadar rahatlatır. Ve en saf olanımızı bile ne kadar kolay kıvrandırır. Dinleyin, dostlarım! Kıyamet Sözü'nü dinleyin:

" 'Susayana yaşam suyu pınarından karşılıksız su vereceğim. Kim fethederse bu mirasa sahip olacak ve ben onun Tanrısı olacağım ve o benim oğlum olacak. Ama korkaklara, imansızlara, kirlenmişlere, katillere, zina edenlere, büyücülere, putperestlere ve bütün yalancılara gelince, onların payına ateş ve kükürtle yanan göl, yani ikinci ölüm düşecek.

"Tanrı'nın harikulade, harikulade Sözleri. Burada kısa bir pasajda Kutsal Kitap'ın iki büyük mesajını, Yasa ve Müjde'yi, Eski Antlaşma ve Yeni Antlaşma'yı duyuyoruz. Kardeş Logan size ilk olarak Eski Antlaşma'dan, Levililer'in yirmi altıncı bölümünden okudu. Onu dinlediniz mi, dostlarım? Kalbinizin bütün kulaklarıyla dinlediniz mi? Bu Tanrı'nın, Yüce Tanrı'nın sesidir. Sözü'nü sakınmaz, dostlarım. Lafı dolandırmaz. Bazı şeyleri güzel isimlerle ve süslü bir dille gizlemez. Hayır! Diyor ki, eğer günah işlersen, Yasamı çiğnersen, seni dehşete düşürür ve hasta ederim. Toprağı çoraklaştırır, bela ve salgın hastalıklarla üzerinize saldırırım. Ve hâlâ günah işlerseniz, sizden yamyamlar ve sakatlar yaratacağım. "O zaman ülke ıssız kaldığı sürece Şabat günlerinin bedelini ödeyecek.

"Peki Yasa'nın ne olduğunu biliyor musunuz dostlarım? Onu sizin için Kıyamet Sözleri'nde özetleyebilirim. "Korkak, inançsız ya da kirlenmiş olmayacaksın. Cinayeti boş verin,

zina, büyücülük, putperestlik, yalanlar. Burada hepimiz iyi insanlarız. Böyle şeyler yapmayız. Ama hiç korktunuz mu? İncanızda hiç biraz olsun bocaladınız mı? Hiç kendinizi kalben ve zihnen temiz tutmayı başaramadınız mı? "O zaman ülke ıssız kaldığı sürece Şabat günlerinin bedelini ödeyecektir. Elçi Pavlus kürek kemiğine kürek kemiği diyor. 'İşte bu yüzden çoğunuz zayıf ve hastasınız, bazıları da öldü' der. Ama İsa daha da ileri gider. 'Ey lanetliler, şeytan ve melekleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşe, benden uzaklaşın' der.

"İtiraz ettiğinizi duyuyor muyum? Bazılarınızın kendi kendinize 'Kimse o kadar iyi olamaz' dediğinizi duyuyor muyum? Ben de insanım. Mükemmel olamam' dediğinizi duyar gibiyim. Haklısınız! Elbette haklısınız. Ama Tanrı'nın Yasası sizin mazeretlerinizi umursamaz. Eğer topalsanız, kireçlenmeniz varsa, kör oluyorsanız ya da kalbiniz iflas ediyorsa, sakatsanız, multipl sklerozunuz ya da şeker hastalığınız varsa ya da günah için kullanılan süslü isimlerden herhangi biri varsa, Tanrı'nın lanetinin üzerinizde olduğundan emin olabilirsiniz. Ama sağlıklıysanız, güvende olduğunuzu düşünmeyin! Tanrı 'öfkeyle size karşı yürümeye' karar vermediği için şanslısınız. Mükemmel olamazsınız, dostlarım. Ve Yasa ne kadar çabaladığınızla ilgilenmez. Kendinize ne kadar cesurca bir deneme yaptığınızı söylemek yerine, Kutsal Kitap'a kulak verin. Eski Antlaşma size gün gibi açık diyor ki, 'Hastalığı olan cüzamlı yırtık giysiler giyecek, başının saçlarını salıverecek ve üst dudağını örtüp, "Kirli, kirli" diye bağırarak. ' "

Artık dinleyicilerini avucunun içinde tutuyordu. Sesinin orotund tınısı hepsini tek bir ölümlülük ve zayıflık meclisinde bir araya getirdi. Covenant bile kendini unuttu, bu tuval mabette davetsiz bir misafir olduğunu unuttu; duada o kadar çok kişisel yankı ve parıltı duydu ki buna karşı koyamadı. Lanetli olduğuna inanmaya hazırды.

"Ah, dostlarım," diye devam etti Dr. Johnson yumuşak bir sesle, "hastalık baş gösterdiğinde, acı, parçalanma ya da yas bizi etkilediğinde ve artık temizmişiz gibi davranamadığımızda bizim için karanlık bir gün olur. Ama size henüz Müjde'den bahsetmedim. İsa'nın 'Benim uğruma canını kaybeden onu bulacaktır' dediğini hatırlıyor musunuz? Pavlus'un, 'Rab tarafından yargılandığımızda, dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye azarlanırsınız' dediğini duydunuz mu?

Kıyametin yazarının, 'Fetheden bu mirasa sahip olacak ve ben onun Tanrısı olacağım ve o da benim oğlum olacak' dediğini duydunuz mu? Başka bir tarafı daha var dostlarım. Yasa, Tanrı'nın kutsal mesajının sadece yarısıdır. Diğer yarısı cezalandırma, miras, bağışlama, şifa -Tanrı'nın Doğruluğuna uyan Merhamettir. Tanrı'nın Oğlu'nun kendisinden isteyen herkesi iyileştirdiğini hatırlatmama gerek var mı? Cüzamlıları bile? Bizim için günahımızın bedelini ödemek üzere sefalet ve utancın ortasına dikilen bir çarmıhta asılı kaldığını hatırlatmama gerek var mı? Çivilerin O'nun ellerini ve ayaklarını yırttığını hatırlatmama gerek var mı? Mızrağın O'nun böğrünü deldiğini? Üç gün boyunca ölü olduğunu? Ölü ve cehennemde?

"Dostlarım, O bunu tek bir nedenle yaptı. Bunu bizim korkak, inançsız, kirli Şabatlarımızın bedelini ödemek için yaptı, böylece biz şifa bulabilecektik. Ve iyileşmek için yapmanız gereken tek şey buna inanmak, kabul etmek ve bunun için O'nu sevmektir. Tek yapmanız gereken, çocuğu ölmek üzere olan adamla birlikte, "İnanıyorum; imansızlığıma yardım et!" demek. Beş küçük kelime, dostlarım. Yürekten geldiklerinde, tüm Doğruluk Krallığı'nın bedelini ödemeye yeterler."

Matthew Logan sanki bir işaretmiş gibi ayağa kalktı ve yumuşak bir sesle "Kutsanmış güvence, İsa benimdir" şarkısını söylemeye başladı. Bu arka plan karşısında Dr. Johnson ellerini kavuşturdu ve "Dostlarım, benimle dua edin" dedi.

Bir anda seyircilerin hepsinin başı öne eğildi. Covenant da eğildi. Ama alındaki yara o pozisyonda aşırı derecede yanıyordu. Dr. Johnson, "Gözlerinizi kapatın dostlarım. Komşularınızı, çocuklarınızı, anne babanızı, eşinizi kapatın. Dikkatinizi dağıtan her şeyi kapatın. İçinize bakın dostlarım. İçinizin derinliklerine bakın ve oradaki hastalığı görün. "Terazide tartıldınız ve eksik bulundunuz" diyen Tanrı'nın sesini duyun. Yüreğinizde benimle birlikte dua edin.

"Sevgili kutsal İsa, Sen bizim tek umudumuzsun. Sadece Senin İlahi Merhametin cesaretimizi delik deşik eden, inancımızı çürüten, bizi Senin gözünde kirleten hastalığı iyileştirebilir. Huzuru yok eden hastalığa yalnızca Sen dokunabilir ve onu iyileştirebilirsin. Kalplerimizi sana açıyoruz, Tanrım. O beş kült için cesaret bulmamıza yardım et, kült.

"İnandım; inançsızlığıma yardım et! Sevgili Tanrım, lütfen bize şifa bulmamız için cesaret ver."

Ara vermeden kollarını dinleyicilerin üzerine kaldırdı ve şöyle devam etti: "O'nun ruhunu hissediyor musunuz dostlarım? Onu kalplerinizde hissediyor musunuz? O'nun Doğruluğunun parmağının ruhunuzdaki ve bedeninizdeki hasta noktayı yokladığını hissediyor musunuz? Eğer hissediyorsanız, şimdi öne çıkın ve sizinle birlikte sağlık için dua edeyim."

Sessizce yalvararak başını eğdi ve tövbe eden kişinin çağrısına kulak vermesini bekledi. Ancak Covenant çoktan koridordan aşağı inmeye başlamıştı. Yer gösterici onu durdurmak için kaçamak bir hareket yaptı, ardından seyircilerden birkaçı başını kaldırıp bakınca geri çekildi. Covenant telaşlı adımlarla çadırı boydan boya geçti, platforma çıkan kaba ahşap basamakları tırmandı ve Dr. Johnson'ın karşısında durdu. Çiğ bir fısıltıyla "Bana yardım edin" derken gözleri parlıyordu.

Adam izleyicilere görüldüğünden daha kısaydı. Siyah takım elbisesi parlaktı ve gömleği uzun süre kullanılmaktan kirlenmişti. Yakın zamanda tıraş olmamıştı; sert, kırılmış bıyıkları gıdılarını ve yanaklarını pürüzlendiriyordu. Covenant onunla karşılaştığında yüzünde kararsız bir ifade -neredeyse bir telaş ifadesi- belirdi, ama o bunu hemen soğukkanlılıkla maskeleydi ve rahat bir ses tonuyla şöyle dedi: "Sana yardım mı edeyim evlat? Sana sadece Tanrı yardım edebilir. Ama pişmanlık duyan her kalbin feryadına sevinçle dualarımı ekleyeceğim." Bir elini sıkıca Covenant'ın omzuna koydu. "Diz çök oğlum ve benimle birlikte dua et. Tanrı'dan birlikte yardım isteyelim."

Covenant diz çökmek istedi, Dr. Johnson'ın elinin ve sesinin emredici büyüüne boyun eğmek istedi. Ama dizleri acelecilik ve cansızlıkla kilitlenmişti. Alnındaki ağrı beynini kemiren bir asit gibi alev alev yanıyordu. Biraz daha eğilirse tamamen çökeceğini hissediyordu. "Bana yardım edin," diye tekrar fısıldadı. "Dayanamıyorum."

Covenant'ın direnişi karşısında Dr. Johnson'ın yüzü sertleşti. "Pişman mısın evlat?" diye sordu ciddiyetle. "Ruhundaki hasta günah noktasını buldun mu? Yüce Tanrı'nın İlahi Merhameti için gerçekten acı çekiyor musun?"

"Ben hastayım," diye cevap verdi Covenant, sanki bir ayine cevap veriyormuş gibi. "Suç işledim."

"Peki tövbe ediyor musun? Bu beş kült kelimeyi kalbinizin tüm dürüst acısıyla söyleyebilir misiniz?"

Covenant'ın çenesi istemsizce kilitlendi. Sıkılmış dişlerinin arasından, sanki inler gibi, "İnançsızlığıma yardım et," dedi.

"Evlat, bu yeterli değil. Bunun yeterli olmadığını biliyorsun." Dr. Johnson'ın sertliği yerini adil bir yargıya bıraktı. "Tanrı'yla alay etmeye cüret etme. Seni sonsuza dek kovacak. İnanıyor musunuz? Tanrı'nın kendi sağlığına inanıyor musun?"

"İnanıyorum"-Covenant çenesini oynatmaya çalıştı ama dişleri çaresizlikten birbirine yapışmış gibiydi- "İnanmıyorum."

Arkasında Matthew Logan ilahisini söylemeyi bıraktı. Ani sessizlik Covenant'ın kulaklarında alay konusu olmuş gibi yankılandı. Alçak sesle, "Ben bir cüzzamlıyım," diye nefes aldı.

Seyircilerin ilk sıralarındaki meraklı ve beklenti içindeki yüzlerden, insanların onu duymadıklarını ve tanımadıklarını anlayabiliyordu. Şaşırmamıştı; sanrıları yüzünden tanınmayacak kadar değiştiğini hissediyordu. Ve geçmişteki sağlıklı günlerinde bile daha dindar kasaba halkıyla hiç ilişki kurmamıştı. Ama Dr. Johnson duymuştu. Gözleri yuvalarında tehlikeli bir şekilde şişti ve o kadar yumuşak konuştu ki sözleri Covenant'a zar zor ulaştı. "Bunu sana kim yaptırdı bilmiyorum ama yanına kalmayacak."

Hemen hemen hiç duraksamadan çadırdaki insanlar adına konuşmaya başladı. "Zavallı adam, sayıklıyorsun. Kesiğin enfeksiyon kapmış ve ateşin çok yükselmiş." Halka açık sesi sempati ile doluydu. "Senin için üzülüyorum evlat. Ama Tanrı'nın sesinin sana ulaşabilmesi için zihnini temizlemek için büyük bir dua gücü gerekecek. Kardeş Logan, bu zavallı hasta adamı bir kenara çekip onunla birlikte dua eder misin? Eğer Tanrı onun ateşini düşürmek için gösterdiğiniz çabaları kutsarsa, belki de tövbe eder."

Matthew Logan'ın devasa elleri Covenant'ın pazularına kelepçe gibi kapandı. Parmaklar sanki kemiklerini ezmek istercesine ona doğru ilerliyordu. Kendini ileriye doğru itilmiş, neredeyse merdivenlerden aşağıya ve koridor boyunca taşınırken buldu. Arkasında Dr. Johnson şöyle diyordu: "Dostlarım, bu zavallı acı çeken ruh için benimle birlikte dua eder misiniz? Onun iyileşmesi için benimle birlikte şarkı söyleyip dua eder misiniz?"

Matthew Logan, Covenant'ın kulağının dibinde, üstü kapalı bir fısıltıyla, "Henüz adağı kabul etmedik. Eğer araya girecek başka bir şey yaparsan, iki kolunu da kırarım."

"Dokunma bana!" Covenant hırladı. İri adamın muamelesi, içinde uzun zamandır lanetlenmiş olan öfke kaynağına dokundu. Logan'ın tutuşuna karşı mücadele etmeye çalıştı. "Çek ellerini üzerimden."

Sonra koridorun sonuna ulaştılar ve brandanın altından gecenin içine doğru eğildiler. Kardeş Logan zahmetsiz bir hamleyle Covenant'ı üzerinden attı. Covenant tökezledi ve tören alanının çıplak toprağına düştü. Kafasını kaldırıp baktığında, iri adam yumrukları kalçalarında, kendisiyle çadırın ışığı arasında karanlık bir dev gibi duruyordu.

Covenant acı içinde ayağı kalktı, omuzlarında bulabildiği azıcık saygınlığı çekti ve uzaklaştı.

Karanlığın içinde sendeleyerek ilerlerken, insanların "Kutsal Güvence" şarkısını söylediğini duydu. Ve bir an sonra, acınası bir çocuk sesi haykırdı, "Tanrım, topalım! Lütfen beni iyileştir!"

Covenant dizlerinin üzerine çöktü ve kuru bir şekilde kustu. Tekrar ayağı kalkıp zalim şarkıdan kaçabilmesi için bir süre geçti.

Kasaba halkının kendisine daha fazla zarar vermesine meydan okuyarak ana yol boyunca evine doğru gitti. Ancak tüm işyerleri kapalıydı ve cadde ıssızdı. Soluk sarı sokak lambalarının altında karanlığın bir titreşimi gibi yürüdü, adliye binasının sütunlarındaki yüksek, küçümseyici dev kafaların y a n ı n d a n geçerek kasabanın sonundan Haven Çiftliği'ne doğru rahatsız edilmeden ilerledi.

Çiftliğe giden iki millik yol da tüm yürüyüşleri gibi adımlarının ritmiyle, aşırı gerilmiş bir saatin tik takları gibi mekanik bir ritimle parça parça ölçülerek geçti. Hareketinin ana zembereği çok sıkı sarılmıştı; çok hızlı dönüyor, çökmek için acele ediyordu. Ama onu harekete geçiren güçte bir değişiklik olmuştu.

Nefreti hatırlamıştı.

Sonunda Haven Çiftliği'ne giden uzun araba yoluna ulaştığında kafasında intikam için çılgın planlar yapıyordu. Soğuk yıldız ışığında posta kutusunun yanında duran ağır bir çuval gördü. A

Çuvalın içinde yiyecek olduğunu hatırlayana kadar bir an geçti; yerel bakkal, alışverişini bizzat yapmayı tercih etme riskiyle yüzleşmektense haftada iki kez ona teslimat yapıyordu ve dün - Çarşamba- teslimat günlerinden biriydi. Ama o huzursuz orucuyla o kadar meşguldü ki unutmuştu.

Neden zahmet ettiğini düşünmeden çuvalı aldı ve garaj yolundan evine doğru taşıdı.

Ama mutfağın parlak ışığında çuvalın içine baktığında, yemek yemeye karar verdiğini gördü. İntikam güç gerektiriyordu; kendini dik tutamayacak kadar güçsüzse işkencecilerine karşılık vermek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çuvaldan bir paket çörek aldı.

Çöreklerin ambalajının bir tarafı düzgünce kesilmişti ama o ince yarığı görmezden geldi. Plastiği yırttı ve bir kenara attı. Çörekler havaya maruz kaldıkları için kurumuş ve sertleşmişlerdi. Bir tanesini alıp avucunun içinde tuttu ve sanki eski bir mezardan çaldığı bir kafatasıymış gibi ona baktı. Ekmeği görünce midesi bulandı. Bir yanı açlığın temiz ölümünü arzuluyordu ve elini kaldıramayacağını, intikam kararını tamamlayamayacağını hissediyordu.

Vahşice çöreği ağzına götürdü ve ısırdı. Alt dudağı ile üst diş etinin arasına keskin bir şey takıldı.

Isırmayı bırakmadan, onu derinden kesti. Keskin bir acı parçası yüzüne saplandı. Nefes nefese çöreği geri aldı.

Kanla kaplıydı. Kan çenesinden aşağı tükürük gibi akıyordu.

Elleriyle çöreği yırtıp açtığında, içinde kararmış bir jilet buldu.

İlk başta tepki veremeyecek kadar şaşkıındı. Paslı bıçak akıl almaz görünüyordu; ellerine bulaşan ve çenesinden yere damlayan kana inanamıyordu. Dilsizce çöreğin parmaklarından düşmesine izin verdi. Sonra döndü ve oturma odasının darmadağınık enkazına doğru ilerledi.

Gözleri karşı konulmaz bir şekilde Joan'ın resmine takıldı. Sehpanın kalıntılarının altında yüzüstü yatıyordu ve çerçevesinin camı çatlaklarla doluydu. Masayı kenara itti ve resmi aldı.

Resim. Joan, sanki bir ölümlülük ağına yakalanmış da farkında değ ilmiş gibi çatlakların arkasından ona gülümsedi.

Gülmeye başladı.

Yumuşak bir şekilde başladı ama kısa süre sonra manik bir ulumaya dönüştü. Gözlerinden yaş gibi su akıyordu ama yine de gülüyordu, sanki paramparça olacakmış gibi gülüyordu. Patlamaları ellerine, Joan'ın resmine ve harap odaya kan sıçrattı.

Aniden resmi yere fırlattı ve oradan kaçtı. Joan'ın histeri krizine tanık olmasını istemiyordu. Çılgınca gülerек evden ormana doğru koştu, kontrolünü kaybetse bile son çöküşünü Haven Çiftliği'nden mümkün olduğunca uzakta yaşamaya kararlıydı.

Righters Deresi'ne ulaştığında, dönüp dereyi tepelere doğru takip etti ve uyuşmuş, beceriksiz ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde insanların tehlikeli cazibesinden uzaklaştı - bu sırada umutsuzca gülüyordu.

Gece bir ara ayağı takıldı ve kendini yerde bulunca bir an dinlenmek için bir ağaca yaslandı. Hemen uykuya dalmış ve sabah güneşi yüzüne vurana kadar uyanmamış.

Bir süre kim ya da nerede olduğunu hatırlamadı. Güneşin sıcak beyaz ışığı zihnindeki her şeyi yakıp kül etmişti; gözleri o kadar kamaşmıştı ki etrafını seçemiyordu. Ama ince, sözsüz korku çığlığını duyunca kıkırdamaya başladı. Yüksek sesle gülemeyecek kadar güçsüzdü ama sanki içinde kalan tek şey buymuş gibi kıkırdadı.

İnce çığlık kendini tekrarladı. Bundan aldığı ilhamla daha dolgun bir kahkaha atmayı başardı ve ayağa kalkmak için çabalamaya başladı. Ama bu çaba onu zayıflattı. Nefes almak için gülmeyi kesmek zorunda kaldı. Sonra çığlığı tekrar duydu, bir çocuğun dehşet çığlığı. Kendini ağaca yaslayarak etrafına bakındı, güneş körlüğüyle ormanın loş şekillerine baktı.

Yavaş yavaş görmeye başladı. Ormanda bir tepenin üzerine tünemişti. Dalların ve çalılarının çoğu yeşil bahar yapraklarıyla doluydu. Ondaki birkaç metre ötede, Righters Deresi kayalık yamaçtan aşağı neşeyle yuvarlanıyor ve oyuncu gümüş bir iz gibi dolaşıyordu

Ağaçların arasından uzaklaşıyordu. Altındaki tepenin büyük bölümü, toprağın kayalık olması nedeniyle çalılıklardan arınmıştı; aşağıya doğru görüşünü engelleyen hiçbir şey yoktu.

Tepenin dibindeki tuhaf bir renk lekesi dikkatini çekti. Çaba sarf ederek gözlerini ona odakladı. Bu bir kumaştı, bir çocuk tarafından giyilmiş açık mavi bir elbise; belki dört ya da beş yaşlarında küçük bir kız. Sırtını uzun bir ağacın siyah, düz gövdesine dayamış, ona doğru yarı dönük duruyordu. Kendini ağacın içine itmeye çalışıyor gibiydi ama kayıtsız gövde onu kabul etmeyi reddetti.

Şimdi sürekli çığlık atıyordu ve çığlıkları adamın zihnindeki ıstıraba yalvarıyordu. Bağırırken, maskesiz bir dehşet içinde iki ya da üç metre önündeki yere bakıyordu. Covenant bir an için onun neye baktığını göremedi. Ama sonra kulakları alçaktan gelen uğultuyu fark etti ve çingirakğın uğursuz kahverengi titremesini seçti.

Çingiraklı orman yılanı kızın çıplak bacaklarına bir metreden daha az bir mesafede kıvrılmıştı. Başsı sanki saldırmak için mükemmel bir yer arıyormuş gibi sallanıyordu.

Onun dehşetini şimdi fark etmişti. Kanla kaplı dudaklarından bir çığlık çıkmasına fırsat vermeden kendini ağaçtan uzaklaştırdı ve tepeden aşağı koşmaya başladı.

Yokuş bitmek bilmeyecek kadar uzun görünüyordu ve bacakları onu taşıyacak kadar güçlü değildi. Aşağıya doğru her dalışında kasları gevşiyor ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Ama çocuğun önlenemez korkusu onu ayakta tuttu. Yılana bakmadı. Gözlerini kızın çıplak kaval kemiğine dikti ve çingiraklı yılanın dişleri etine saplanmadan önce ona ulaşmanın önemine odaklandı. Kadının geri kalanı gözünde bulanıklaşmıştı, sanki tehlikesinden ayrı bir varlığı yokmuş gibi.

Her tiz çığlığında, acele etmesi için ona yalvarıyordu.

Ama ayağına dikkat etmiyordu. Mesafenin yarısını bile kat edemeden ayağı takıldı, tepeden aşağı yuvarlandı ve sert kayaların üzerinden sekti. Bir an için kendini kollarıyla korudu. Ama sonra başı yamaçtaki geniş bir taş parçasına çarptı.

Sanki yüzünü karanlığa gömüyormuş gibi taşın içine düşer gibi oldu. Taşın sert yüzeyi bir dalga gibi üzerine çöktü; kayanın granit özünün derinliklerine daldığını hissedebiliyordu.

Hayır! diye bağırdı. Hayır! Hayır! Şimdi olmaz!

Tüm gücüyle onunla savaştı. Ama onu aştı.

Sanki taşın içinde boğuluyormuş gibi içine battı.

İKİ: Variol-son

Yüce Lord Mhoram, Revelstone'un derinliklerindeki özel odasında oturuyordu. Etrafını çevreleyen süssüz bağırsak kayası duvarlar, odanın her köşesindeki küçük çakıl küpleri tarafından sıcak bir şekilde aydınlatılıyordu ve ilim ışıltılı taşlardan gelen yeni kırılmış toprağın hafif kokusu etrafını rahatça sarıyordu. Ama yine de Ülke'nin üzerine çöken doğaüstü kışı hissedebiliyordu. Lord's Keep'in Hirebrandları ve Gravelingazları tarafından her yerde yakılan cesur ocak ateşlerine rağmen, şehrin dağ granitinden gözle görülür bir şekilde acı bir soğuk sızıyordu. Yüce Lord Mhoram bunu hissetti. Devlerle işlenmiş büyük Kale'nin fiziksel havası üzerindeki etkisini hissedebiliyordu. Neredeyse bilinçaltı bir seviyede, Revelstone soğuğa karşı büzüşüyordu.

Kışın bahara doğru ilk doğal dönüşleri ayın bir tam döngüsü kadar gecikmişti bile. Baharın orta gecesine sadece on dört gün kalmıştı ve hala buzlar toprağa tutunuyordu.

Kale'nin kama şeklindeki dağ platosunun dışında pek kar yoktu; hava kar yağmayacak kadar soğuktu. Revelstone'da doğudan pürüzlü, alışılmadık bir rüzgâr esiyor, platonun eteklerinde ince bir kar tabakası savuruyor, Kalenin tüm pencerelerini santimetrelerce don altında kör ediyor ve Furl Şelalesi'nin eteklerindeki gölü buzla hareketsiz hale getiriyordu. Mhoram'ın bu rüzgârın kaynağını bilmek için Toprak'ın dört bir yanına savuran Rağmen'in kokusunu almasına gerek yoktu.

Ridjeck Thome'dan geldi, Foul's Creche.

Yüce Lord odasında, dirseklerini taş masaya dayamış ve çenesini bir avucuna dayamış otururken, düşüncelerinin arka planında tıslayan rüzgârın farkındaydı. On yıl önce olsa bunun imkânsız olduğunu söylerdi; Ülkenin doğal hava düzeni bu kadar parçalanamazdı. Beş yıl önce bile, Asa'nın kaybını değerlendirmek ve yeniden değerlendirmek için zaman bulduktan sonra

Illearth Taşı'nın Lord Foul'u bu kadar güçlü yapabileceğinden şüphe ederdi. Ama şimdi daha iyi biliyor, daha iyi anlıyordu.

Yüce Lord Elena'nın ölü Kevin Landwaster ile mücadelesi yedi yıl önce gerçekleşmişti. Kanun Asası o mücadelede yok edilmiş olmalıydı. Asa'nın Dünya'nın doğal düzeni için doğuştan gelen desteği olmadan, Despiser'in yozlaştırıcı gücünün önündeki büyük bir engel ortadan kalkmıştı. Ve Ölüm Yasası bozulmuştu; Elena Yaşlı Lord Kevin'i mezarın ötesinden çağırmıştı. Mhoram bu kırılmanın tüm korkunç sonuçlarını ölçmeye başlayamazdı.

Gözlerini kırıştırdı ve altın benekli gözleri masanın üzerinde, burnunun yassı bıçağından iki adım ötede duran oymaya odaklandı. Oymanın kemiği ateş taşlarının ışığında bembeyaz parlıyordu. Bu bir kemik iliği heykeliydi, Elena'nın *anundivian yajña* çalışmalarının sonuncusuydu. Kan Muhafızları'ndan Bannor onu korumuş ve Garroting Deep'teki Gallows Howe'da bir araya geldiklerinde Mhoram'a vermişti. İnce detaylara sahip bir büsttü bu; zayıf, çelimsiz, geçilmez bir yüzün heykeliydi ve çizgileri kehanetsel bir amaçla gerilmişti. Mhoram ve Warward'dan kurtulanlar Garroting Deep'ten Revelstone'a döndükten sonra Bannor kemik heykelin tarihini anlatmıştı.

Aslında bunu alışılmadık ayrıntılarla açıklamıştı. Alışlagelmiş Kan Muhafızı suskunluğu yerini neredeyse laf kalabalığına bırakmıştı; anlattıklarının doluluğu Mhoram'a Kan Muhafızları'nda meydana gelen köklü değişikliğin ilk ipucunu vermişti. Ve bu açıklama da dolambaçlı yollardan Mhoram'ın kendi hayatındaki büyük değişime götürmüştü. Kendine özgü tuhaf bir mantıkla, Yüce Lord'un öngörü gücüne son vermişti.

Artık Lordlar Konseyi'nin kahini ve kâhini değildi. Öğrendikleri yüzünden artık rüyalarında geleceği göremiyor, ateşin dansında uzak olayların ipuçlarını okuyamıyordu. İlik eritme heykelinden sezgisel olarak edindiği gizli bilgi, önsezisinin gözlerini kör etmişti.

Ona başka şeyler de yapmıştı. Daha önce hiç hissetmediği kadar umut ve korkuyla dolmuştu. Ve kısmen

Onu diğer Lordlardan uzaklaştırmıştı; bir anlamda, Revelstone'un tüm insanlarından uzaklaştırmıştı. Kale'nin koridorlarında yürürken, bakışlarındaki sempati, acı, şüphe ve şaşkınlıktan onun ayrı olduğunu, gönüllü olarak yalnız kaldığını anladıklarını görebiliyordu. Ama şimdi diğer Lordlarla -Callindrill Faer- eş, Matin'in kızı Amatin, Groyle'un oğlu Trevor ve Loerya Trevor- eş- arasında oluşan kopukluktan daha çok acı çekiyordu. Birlikte yaptıkları tüm işlerde, günlük yaşamlarındaki tüm ilişkilerde, hatta yeni Lordların en büyük gücü olan zihin kaynaşmasında bile, o mide bulandırıcı umudu ve korkuyu onlardan uzak tutmak zorunda kaldı. Çünkü onlara sırrını söylememişti.

Onlara söylememişti, ancak sessizliği için korku dışında hiçbir gerekçesi yoktu.

Sezgisel olarak zorlukla ifade edebileceği adımlarla, Elena'nın ilikli heykeli ona Kutsallıktan Arındırma Ritüeli'nin sırrını öğretmişti.

Bu bilgide ona bir ömür boyu yetecek kadar umut ve korku olduğunu hissetti.

Aklının bir köşesinde, Bannor'un bu bilgiye sahip olmasını istediğine ama bunu doğrudan dile getiremediğine inanıyordu. Kan Muhafızı Yemini Bannor'u pek çok yönden kısıtlamıştı. Ama Birinci Mark olarak görev yaptığı tek yıl boyunca, Lordların hayatta kalması için duyduğu endişeyi kendisinden önceki tüm Kan Muhafızlarından daha fazla dile getirmişti.

Yüce Lord Mhoram bu anıyı hatırlayınca farkında olmadan irkildi. Şu anda sahip olduğu sır, birden fazla açıdan pahalıya mal olmuştu.

Bilgide umut vardı çünkü yeni Lordları en başından beri, Devlerden Kevin'in İlminin Birinci Koğuşunu kabul ettikleri ve Barış Yemini ettikleri günden beri rahatsız eden en önemli başarısızlığa cevap veriyordu. Eğer kullanılırsa bu bilgi, Loesraat'taki onca nesil Lord ve öğrencinin tüm çabalarına rağmen Koğuşlarda mühürlü kalmış olan gücün kilidini açmayı vaat ediyordu. Kevin'in İlmi'nde ustalık vaat ediyordu. Hatta ur-Lord Thomas Covenant'a beyaz altın yüzüğündeki vahşi büyüü nasıl kullanacağını bile gösterebilirdi.

Ama Mhoram, Kevin'in İrfanını iyilik için güçlü kılan şeyin aynı zamanda kötülük için de güçlü kıldığını öğrenmişti. Loric'in oğlu Kevin bu özel güç kapasitesine sahip olmasaydı, Toprağa saygısızlık edemezdi.

Mhoram bilgisini paylaşırsa, Ritüel'i yeniden canlandırmak isteyen herhangi bir Lord, yaşama karşı içgüdüsel bir güvensizliğe bel bağlamak zorunda kalmayacaktı.

Bu bilgi Barış Yemini'ni ihlal ediyordu. Mhoram dehşet içinde, yeni Lordların Kevin'in İlmi'nin kalbine nüfuz etmesini engelleyen temel körlüğün, acizliğin Yemin'in kendisi olduğunu anlamıştı. İlk yeni Lordlar ve onlarla birlikte tüm Topraklar Yemin ettiklerinde, en yüksek ideallerini ve en derin bağlılıklarını tüm şiddetli, yıkıcı tutkulardan, cinayet, yağma ve aşağılamaya yönelik tüm insani içgüdülerden vazgeçerek ifade ettiklerinde - kendilerini Yeminle bağladıklarında, farkında olmadan kendilerini Eski Lordların gücünün temel canlılığına karşı uyuşturmuşlardı. Bu yüzden Yüce Lord Mhoram sırrını paylaşmaktan korkuyordu. Bu öyle bir güçtü ki, ancak onu kullananlar hayatlarının en temel vaadini inkâr ederlerse kullanılabilirdi. Sadece umutsuzluğa karşı tüm savunmasını yitirmiş bir kişi tarafından kullanılabilir bir silahtı.

Ve bu silahı kullanmanın cazibesi güçlü, belki de reddedilemez olacaktı. Mhoram'ın, Despiser Lord Foul'un Diyar'ın savunucuları için hazırladığı tehlikeyi öngörmek için kehanet dolu rüyalara ihtiyacı yoktu. Bunu soğuk kış rüzgârında hissedebiliyordu. Ve Trothgard'ın çoktan saldırı altında olduğunu biliyordu. Revelwood kuşatması, o özel odasında oturup bir ilik meldeni heykeline hüzünle bakarken bile devam ediyordu.

Yüce Lord Kevin'i Kiril Threndor'a ve Kutsala Saygısızlık Ayini'ne götüren çaresizliği kendi ağzında tadabiliyordu. Güç korkunç ve hain bir şeydi. Kullananın arzularını gerçekleştirecek kadar büyük olmadığında, onu tutan ellere karşı dönerdi. Yüce Lord Elena'nın kaderi sadece Kevin Landwaster'ın dersini tekrarladı; Kanun Asası gittiğine göre yeni Lordların umut edebileceğinden çok daha fazla güce sahipti ve tüm gücü kendi kaçınılmaz çaresizliğinden ve

Ülkeyi mahvedecekti. Mhoram sırrını açıklayarak bu tehlikeyi paylaşmaktan korkuyordu. Kendisinin de böyle bir tehlikede olduğunu düşünmek onu dehşete düşürmüştü.

Ancak bilginin saklanması onun karakterinin her zerresine ters düşüyordu. Bilgiyi paylaşmayı reddetmenin hem inkâr edeni hem de inkâr edileni küçük düşürdüğüne yürekten inanıyordu. Sırrı kendine saklayarak Callindrill'in, Amatin'in, Trevor'ın, Loerya'nın ve her Lorewarden'in ya da Asa'nın öğrencisinin Kutsalsızlaştırma'yı reddedecek gücü kendilerinde bulmalarını engellemiş; kendisini yanlış bir şekilde onları tartan ve yetersiz bulan bir yargıç konumuna yerleştirmişti. Bu nedenle on yıl önce Konsey'in Hile Troy'dan Elena'nın ebeveynliği hakkındaki bilgiyi esirgeme kararına şiddetle karşı çıkmıştı. Bu karar Troy'un kendi kaderi üzerindeki kontrolünü azaltmıştı. Yine de Mhoram, sırrını paylaşmanın sorumluluğunu nasıl taşıyabilirdi, eğer bu paylaşım Ülke'nin yıkımına yol açacaksa? Kötülüğün bir Lord tarafından yapılmasındansa, Despiser tarafından yapılması daha iyiydi.

Kapısının aniden çalındığını duyunca hemen, "Girin," dedi. Bir mesaj bekliyordu ve kapının çalınma sesinden ziyaretçisinin kim olduğunu anlamıştı. Warmark Quaan adım adım odaya girip masanın başına geçerken başını heykeli incelemekten kaldırmadı.

Ama Quaan sessiz kaldı ve Mhoram yaşlı Warmark'ın onun bakışlarıyla karşılaşmayı beklediğini hissetti. İçini çeken Yüce Lord başını kaldırdı. Quaan'ın yaşlanmış ve güneşten yıpranmış yüzünde, haberlerin umdukları gibi olmadığını okudu.

Mhoram Quaan'a oturmasını teklif etmedi; Warmark'ın ayakta durmayı tercih ettiğini görebiliyordu. Geçmişte yeterince sık birlikte oturmuşlardı. Paylaştıkları onca deneyimden sonra artık eski yoldaşlardı; her ne kadar Mhoram'dan yirmi yaş küçük olan Quaan yirmi yaş daha yaşlı görünse de. Ve Yüce Lord, Quaan'ın açık sözlü, askerce samimiyetini sık sık yatıştırıcı buluyordu. Quaan, Asa'nın hiçbir sırrını bilmek istemeyen bir Kılıç takipçisiydi.

Yetmiş yaşına rağmen Quaan, o ce'sinin nişanlarını gururla taşıyordu: ikiz siyah diyagonal yarıkları olan sarı göğüs zırhı, sarı kafa bandı ve abanoz kılıcı. Onun budaklı

Elleri her an silah kapmaya hazırmış gibi iki yanında sallanıyordu. Ama solgun gözleri tedirgindi.

Mhoram Warmark'ın bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı ve "Ee, dostum?" dedi.

"Yüce Lord," dedi Quaan kaba bir sesle, "Loresraat geldi."

Mhoram, Warmark'ın bundan daha fazla söyleyecek şeyi olduğunu görebiliyordu.

Gözleri Quaan'dan devam etmesini istedi.

Quaan, "Tüm Lorewarden'lar ve öğrenciler Trothgard'dan güvenli bir şekilde geldiler," diye cevap verdi. "Loresraat ve Koğuşların kütüphaneleri buraya sağlam bir şekilde getirildi. Tüm ziyaretçiler ve Satansfist'in ordusunun Merkez Düzlekler'e doğru ilerlemesiyle evsiz kalanlar sığınak aramaya geldiler. Revelwood kuşatıldı."

Tekrar durdu ve Mhoram sessizce sordu: "Revelwood'un Lorewardens o orduyu getirecek mi?"

"Çok büyük, Yüce Lordum. İki Nehir Vadisi'ne bir deniz gibi saldırıyor. Dev-Yürüyücü Satansfist, Doriendor Corishev savaşında Fleshharrower'da gördüğümüz gücün aynısını taşıyor. Rill ve Lllurallin nehir geçitlerinin üstesinden kolayca geldi. Revelwood yakında onun eline geçecek."

Yüce Lord, Quaan'ın dehşetine karşılık vermek için sesine bir miktar sertlik kattı. "Önceden uyarılmıştık Warmark. Dev-Raver ve sürüsü Ra Ovaları'nın kuzeyindeki Landsdrop'a tırmandığında, Ramen bize haber gönderdi. Bu nedenle Loresraat korunmuş oldu."

Quaan bir elini kılıcına dayadı ve "Lord Callindrill Revelwood'da kaldı," dedi.

Mhoram acı dolu bir şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu.

"Ağaç şehrini savunmak için kaldı. Yanında Hiltmark Amarine tarafından komuta edilen beş Eoward, ayrıca Kılıçlı Yaşlı Drinishok ve Kurmay Yaşlı Asuraka var."

Haberin ilk sarsıntısından sonra Yüce Lord'un altın benekli gözleri tehlikeli bir şekilde yoğunlaştı. "Warmark, Konsey Revelwood'un sadece onu terk etmeye dayanamayan *lillianrill*'ler tarafından savunulmasını emretti. Konsey, Toprak için yapılacak savaşın burada gerçekleşmesini emretti" - masayı tokatladı

"Hayatlarımız için mümkün olan en büyük bedeli ödeyebileceğimiz bir yer."

Quaan açıkça, "Sen ve ben Revelwood'da değiliz," diye cevap verdi. "Orada kim Lord Callindrill'e amacından sapmasını emredebilir? Amorine yapamaz, bunu biliyorsun. Doriendor Corishev'de ödedikleri bedellerle birbirlerine bağlılar. Onu yalnız da bırakamazdı. İhtiyarların yardımını da reddedemezdi."

Hiltmark Amorine'i savunurken sesi sertti ama Mhoram dalgın bir hareketle tüm öfke sorularını bir kenara bıraktığında durdu. Bir süre sessizlik içinde birlikte kaldılar. Yüce Lord kederli bir bekleyiş hissetti ama bunu bastırdı. Gözleri tekrar masanın üzerindeki büste kaydı. Yumuşak bir sesle, "Bu söz Faer Callindrill'e verildi mi, dostum?" dedi.

"Loresraat'ın en yaşlısı Corimini hemen ona gitti. Callindrill onunla birlikte çalışmış ve ikisini de uzun yıllardır tanıyormuş. Önce Yüce Lord'a saygılarını sunmadığı için özür diledi."

Mhoram özür dileme ihtiyacını bir kenara bıraktı. Callindrill'e ulaşma konusundaki çaresizliği onu incitiyordu. Revelwood'dan atla altı gün uzaktaydı. Ve Ranyhyn'i çağıramazdı. Despiser'in ordusu Revelstone'u Ra Ovaları'ndan fiilen koparmıştı; bir çağrıya cevap vermeye çalışan herhangi bir Ranyhyn neredeyse kesinlikle katledilecek ve yenecekti. Yüce Lord'un yapabileceği tek şey beklemek ve Callindrill ile yoldaşlarının Şeytanfist onları kuşatmadan önce Revelwood'dan kaçmaları için dua etmektir. İki bin savaşçı ve Warward'ın Hiltmark'ı, Lorewarden'ların liderlerinden ikisi, bir Lord; Callindrill'in kabadayılığı için ödenecek korkunç bir bedeldi.

Ama bunu düşünürken bile Mhoram, Callindrill'in kabadayılık taslamadığını biliyordu. Lord, Revelwood'un yok olabileceği düşüncesine tahammül edemiyordu. Mhoram içten içe Satansfist'in ağacı yok etmek yerine kullanmasına izin vereceğini umuyordu. Ama Callindrill'in böyle bir umudu yoktu. Doriendor Corishev savaşında bocaladığından beri, kendisini Lordunun görevine saygısızlık eden, Toprak'ın ihtiyacını karşılayamayan bir adam olarak görüyordu. Kendini bir korkak olarak görmüştü. Ve şimdi yeni Lordların en güzel eseri olan Revelwood saldırı altındaydı. Mhoram iç çekti.

ve parmaklarıyla ilik kemiğine hafifçe dokundu.

Aklının bir köşesinde kararını hazırlıyordu.

"Quaan, dostum," diye düşündü acımasızca, "yedi yılda ne başardık?"

Sanki bu konuşmalarının resmi yönünün sona erdiğini işaret ediyormuş gibi Quaan kendini Mhoram'ın karşısındaki sandalyeye bıraktı ve kare omuzlarının hafifçe sarkmasına izin verdi. "Revelstone kuşatması için tüm gücümüzle hazırlandık. Warward'ı bir şekilde restore ettik - hayatta kalan on Eoward'ı yirmi beşe çıkardık. Merkez Ovalar'daki insanları buraya, Satansfist'in yolundan uzağa getirdik. Yiyecek, silah ve erzak depoladık. Gri Avcı'nın buradaki hakimiyetimizi kırması için bir ur-fil ve Mağara Şövalyesi denizinden daha fazlasına ihtiyacı olacak."

"Onda daha fazlası var Quaan." Mhoram *anundivian yajña* büstünün tuhaf bir şekilde ortaya çıkan yüzünü okşamaya devam etti. "Ve Kan Muhafızları'nı kaybettik."

"Bizim hiçbir hatamız yok." Quaan'ın kaybından duyduğu acı sesinin öfkeli çıkmasına neden oldu. Ülkedeki diğer tüm savaşçılardan daha fazla Kan Muhafızları'yla omuz omuza savaşmıştı. "Seareach görevi Korik ve Kan Muhafızları'na verildiğinde, Gri Avcı'nın Illearth Taşı'yla Devlere saldıracağını bilemezdik. Korik'in bir Raver'ı yeneceğini ve Taş'ın bir parçasını buraya getirmeye çalışacağını bilemezdik."

"Bilemezdik," diye yankılandı Mhoram içi boş bir sesle. Ne de olsa kehanet rüyalarının sona ermesi büyük bir kayıp sayılmazdı. Gördüğü sayısız dehşete rağmen, Lord Foul'un Devlere saldırısını zamanında görememiş ya da tahmin edememişti. "Dostum, Bannor'un bu heykelle ilgili bize ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Yüce Lord?"

"Lena'nın kızı Elena'nın onu Kâfir ve beyaz altın sahibi Thomas Covenant'ın yüzüne kazıdığını ve Lord Covenant'ın onu bir Kan Muhafızı'nın yüzüyle karıştırdığını bildirdi." Bannor ayrıca Covenant'ın kendisini Elena'ya Yedinci Koğuş'ta saklı olan Gücün adını söylemeye zorladığını, böylece Elena'nın

O Güce yaklaşmak için gereken koşullar. Ama Mhoram şimdilik Yüce Lord Elena'nın oymasına işlediği benzerlikle ilgileniyordu. Bu onun başlangıç noktası, gizli bilgisine ulaşmak için yola çıktığı başlangıç olmuştu. "O kemik yontma becerisine sahip gerçek bir Zanaatkârdı. Farkında olmadan böyle bir karışıklığı mümkün kılmazdı."

Quaan omuz silkti.

Mhoram, Warmark'ın kendi yetkinliğinin ötesinde fikirler ileri sürme konusundaki isteksizliğine sevgiyle gülümsedi. "Dostum," dedi, "benzerliği gördüm ama çözemedim. Hanna'nın kızı Ahanna bana yardım etti. Marrowmeld becerisini bilmesede, bir sanatçının gözüne sahip. Elena'nın burada yarattığı anlamı algıladı.

"Quaan, benzerlik şu ki hem İnançsız ur-Lord Covenant hem de Kan Muhafızı Bannor kendi hayatları için mutlak cevaplar istiyor. Kan Muhafızları için bu onların yeminiydi. Kendilerinden ya sonsuza dek saf, kusursuz hizmet ya da hiç hizmet talep etmediler. İnançsız ise-"

"Kendi dünyasının gerçek olduğunu ve bizimkinin gerçek olmadığını iddia ediyor," dedi Quaan ekşiyerek.

Bir gülümseme daha Mhoram'ın kasvetini hafifletti, sonra da kayboldu. "Bu mutlak cevap talebi tehlikeli. Kevin da ya zafer ya da yıkım istiyordu."

Warmark, Mhoram'ın bakışlarını bir an için acımasızca karşıladıktan sonra şöyle dedi: "O halde Kâfir'i yeniden çağırma. Yüce Lord, kendi 'gerçek' dünyasını korumak için Toprak'ı harap edecektir."

Mhoram Quaan'a bir kaşını kaldırdı ve çarpık dudakları gerildi. Warmark'ın Covenant'a asla güvenmediğini biliyordu ama bu kriz zamanında her türlü şüphe daha önemli, daha az cevaplanabilirdi. Ama cevap vermeden kapısı aceleyle yumruklandı. Bir nöbetçinin tok sesi tısladı, "Yüce Lord, çabuk gelin! Yüce Efendimiz!"

Mhoram hemen ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Yürürken tüm hayallerini bir kenara bıraktı ve duyularını Revelstone'un ortamına odaklayarak nöbetçinin sıkıntısının nedenini araştırdı.

Quaan, ondan bir adım önde kapıya ulaşp iterek açtı. Mhoram aceleyle aydınlık, yuvarlak avluya çıktı.

Avlunun yüksek mağarasının tamamı, taş zeminden yukarı doğru parlayan soluk sarı ışıqla net bir şekilde aydınlatılmıştı ama Mhoram, nöbetçinin kendisini neden çağırdığını anlamak için mağara duvarlarındaki çıkıntılardan herhangi birine bakmaya gerek duymadı. Lord Amatin zeminin sönmeyen ışığının tam ortasında duruyordu. Sırtını kendi odalarına dönmüş bir şekilde ona bakıyordu, sanki o anda ona doğru geliyordu.

Ellerinde, Loesraat'ın yedi yıl önce Revelstone'a verdiği *lomillialor* iletişim çubuğunu tutuyordu.

Parlak zeminde karanlık bir gölge gibi görünüyordu ve ellerinde Yüksek Odun, bir fırına açılan bir yarık gibi alevsiz bir şekilde yanıyordu. Odundan küçük, soğuk kıvılcım topları püskürerek düşüyordu. Mhoram onun Revelwood'daki diğer iletişim çubuğunu elinde tutan kişiden bir mesaj aldığını hemen anladı.

Uzun, demir topuklu asasını kapısının önündeki sehpadan aldı ve avludan geçerek Amatin'e doğru yürüdü. *Lomillialor* mesajlarının gönderilip alınmasının yorucu bir çile olduğunu deneyimlerinden biliyordu. Amatin onun yardımını isteyecekti. Fiziksel olarak güçlü değildi ve bunu biliyordu; Despiser'in ordusunun haberi Lordlara ulaştığında, Revelwood'daki sorumluluğunu Callindrill'e devretmişti - ilme olan tutkulu aşkı nedeniyle - çünkü uzun süreli gerginliğe dayanacak bedensel dayanıklılığa sahip olmadığına inanıyordu. Yine de hafif zayıf bedeninde ve ciddi gözlerinde başka hiçbir Lord'un boy ölçüşemeyeceği bir bilgi kapasitesi, çalışmaya adanmışlık gizliydi. Yüce Lord sık sık onun bu topraklardaki herkesten daha donanımlı olduğunu ve sırrını açığa çıkarma ihtimalinin daha düşük olduğunu düşünürdü.

Şimdi, avlunun parlak zemininde siluet halinde, zayıf ve çelimsiz görünüyordu; ellerindeki gücün yarattığı bir görüntüden ibaretti. Tüm vücudu titriyordu ve *lomillialor* çubuğunu, onu serbest bırakmadan kendinden olabildiğince uzakta tutmak istercesine kol uzunluğunda tutuyordu. Mhoram ona ulaşmadan önce konuşmaya başladı.

"Asuraka," diye nefes nefese kaldı. "Asuraka konuşuyor." Sesi şiddetli rüzgârda sallanan bir dal gibi titriyordu. "Satansfist. Ateş. Ateş! Ağaç! Ahh!" Kelimeleri nefes nefese söylerken, sanki onun aracılığıyla Revelwood'un gövdesini kemiren alevleri görebiliyormuş gibi büyük bir dehşetle Mhoram'a baktı.

Mhoram Yüksek Ağaç'a yaklaşıncı durdu ve esasını bir emir gibi yere dikti. Sesini onun şaşkınlığına nüfuz edecek şekilde yükselterek, "Sıkı tutun, Amatin. Duyuyorum."

Gördüğü şeyden kaçınmak için başını eğdi ve sanki biri ruhunun sularına ağır bir kaya parçası fırlatmış gibi kelimeler dudaklarından döküldü. "Ateş! Kabuk yanıyor. Odun yanıyor. Taş! Yapraklar, kökler, lifler tükendi. Callindrill savaşıyor. Dövüşür! Çılgıllar, savaşçılar çılgık atıyor. Güney salonu yanıyor! Ah, evim!"

Mhoram suratsızca yumruğunu *lomillialor* çubuğunun ortasına sıktı. Mesajın gücü canını yaktı, onu tepeden tırnağa sarstı ama pürüzsüz ahşabı kavradı ve iradesinin gücünü ona yönlendirdi. Bu sayede Amatin'e ulaştı, onu sabitledi; ve onun desteğiyle Yüksek Orman'daki güç akışını bir anlığına tersine çevirdi. Asuraka'nın duygu seline karşı, ona doğru tısladı, "Kaç!"

Staff-Elder duydu. Amatin'in dudaklarından, "Kaçmak mı? Kaçamayız! Revelwood altımızda ölür. Etrafımız sarıldı. Tüm dış dallar yanıyor. İki gövde tepelerine kadar alev aldı. Çılgıllar! Çılgıllar. Lord Callindrill *viancome*'da duruyor ve savaşıyor. Orta gövdeler yanıyor. *Viancome*'un ağı yanıyor. Callindrill!"

"Su!" Mhoram iletişim çubuğu aracılığıyla sözlerini Asuraka'ya fırlattı. "Nehirleri çağırın! Vadiyi sel bassın!"

Bir an için Asuraka'nın baskısı azaldı, sanki değneğinden uzaklaşmış gibiydi. Mhoram acilen nefes aldı, "Asuraka! Asa-Elder!" Onun ateşe düşmüş olmasından korkuyordu. Mesajına yeniden başladığında, kendini uzak ve ıssız hissetti.

"Lord Callindrill nehirleri çağırdı. Satansfist tufanı tersine çevirdi. O- Illearth Taşı-" Amatin'in dudakları arasında titreyen zayıf sese yeni bir korku notası eklendi. "O

Kurash Plenethor'un eski ölümünü diriltti. Patlamış kaya, kan, kemikler ve yanmış toprak yerden yükseldi. Eski atıklarla Revelwood'a duvar ördü ve suyu çevirdi. Bu nasıl mümkün olabilir? Zaman kırıldı mı? Taş'ın bir vuruşuyla yüzyılların şifası parçalandı."

Amatin aniden tiz bir çığlık atarak sertleşti: "Callindrill!"

Bir sonraki an, *lomillialor* sessizliğe gömüldü; güç, vurulmuş bir kuş gibi ondan düştü. Lord Amatin sendeledi, neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Mhoram ayaklarını tutmasına yardım etmek için ön kolunu yakaladı.

Ani sessizlikte avlu bir mezar kadar ölü ve soğuk hissediliyordu. Atmosfer, siyah kanatların gürültüsüz çırpınışları gibi ıstırap yankılarıyla dolup taşıyordu. Mhoram'ın esasını kavradığı eklemleri gergin ve beyazdı.

Sonra Amatin ürperdi ve kendini tuttu. Yüce Lord geri çekildi ve avludaki diğer insanların farkına vardı. Onların varlıklarını hissedebiliyordu. Quaan birkaç adım arkasında duruyordu ve birkaç nöbetçi parlak zeminin kenarına dağılmıştı. Bir avuç seyirci de boşluğun duvarlarındaki parmaklıkları siperlerden korkuyla izliyordu. Ama Yüce Lord hepsinden soluna, Loesraat'ın En Yaşlısı Corimini'nin Faer Callindrill-eşiyle birlikte durduğu yere döndü. En Yaşlı, yaşlı ve buruşuk elleriyle Faer'in her iki omzunu da tutuyordu. Ağır göz kapaklarının altında gözyaşları parlıyor, uzun beyaz sakalı kederle titriyordu. Ama Faer'in blöf yapan yüzü bir kemik heykel kadar boş ve solgundu.

"O zaman öldü mü, Yüce Lord?" diye sordu usulca.

"Ölüm dünyanın güzelliğini biçiyor," diye yanıtladı

Mhoram. "O yandı."

"Satansfist bir Raver. Yeşeren her şeyden nefret eder. Revelwood'un kurtulacağını ummakla aptallık ettim."

"Yandı," diye tekrarladı.

"Evet, Faer." Kalbindeki acıyı dindirecek hiçbir kelime bulamadı. "Revelwood'u korumak için savaştı."

"Yüce Lordum, içinde bir şüphe vardı." Göğsünü işaret etti. "Kendini unuttu."

Mhoram onun sesindeki gerçeği duydu. Ama onun çıplak ifadesinin geçmesine izin veremezdi. "Belki de. Toprağı unutmadı."

Lord Amatin kısık bir iniltiyle döndü ve acıyla odasına geri döndü. Ama Faer ona aldırış etmedi. Mhoram'ın niyetli bakışlarıyla karşılaşmadan, "Bu mümkün mü?" diye sordu.

Bu soruya verecek bir cevabı yoktu. Onun yerine, sanki Asuraka'nın çığlığını tekrarlamış gibi cevap verdi. "Ölüm Yasası bozuldu. Artık neyin mümkün olduğunu kim söyleyebilir?"

"Revelwood," diye inledi Corimini. Sesi yaşlılık ve kederle titriyordu. "Cesurca öldü."

"Kendini unuttu." Faer sanki onun tesellisine ihtiyacı yokmuş gibi Eldest'in ellerinden kurtuldu. Yüce Lord'a sırtını dönerek, heyecanla odasına doğru yürüdü. Bir süre sonra Corimini de onu takip etti ve gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırıştırdı.

Mhoram bir çabayla asasını tutuşunu gevşetti, pençeli parmaklarını esnetti.

Kesin ve bilinçli bir şekilde kararını verdi.

Quaan'la yüzleşirken dudakları gergin ve sertti. Sanki Warmark'ın itiraz etmesini bekliyormuş gibi, "Konsey'i çağır," dedi. "Lorewarden'ları ve gelmek isteyen tüm *rhadhamaerl* ve *lillianrill*'leri davet edin. Daha fazla gecikemeyiz."

Quaan, Mhoram'ın ses tonunu yanlış anlamamıştı. Yüce Lord'u sertçe selamladı ve hemen nöbetçilere bağırarak emirler yağdırmaya başladı.

Mhoram Warmark'ın sözünü bitirmesini beklemedi. Asasını sağ eline alarak aydınlık zeminden çıktı ve Lordların dairelerini Revelstone'un geri kalanından ayıran koridorda ilerledi. Koridorun en ucundaki muhafızlara başıyla selam verdi ama soru soran yüzlerine cevap vermek için durmadı. Karşılaştığı herkes Revelstone'un ortamındaki rahatsızlığı hissetmiş ve gözleri endişeyle dolmuştu. Ama o onları görmezden geldi. Cevaplarını yakında alacaklardı. Sert bir tavırla Lord's Keep'in katlarından yukarıya, Close'a doğru tırmanmaya başladı.

Asuraka'nın mesajı şehrin duvarlarına yayıldıkça etrafındaki telaş da artıyordu. Kayanın içinde nabız gibi atan ve Keep sakinlerinin ritimlerine uyum sağlayan hayatın olağan yoğunluğu, sanki Revelstone'un kendisi insanlara ne olduğunu ve nasıl tepki vermeleri gerektiğini söylüyormuş gibi bir odaklanma izlenimine yol açtı. Bunun içinde

Aynı şekilde, dağ kayası da nesiller, yüzyıllar boyunca sakinlerinin yaşamlarını düzenlemeye yardımcı olmuştur.

Mhoram, acıyan kalbinin derinliklerinde bu kayanın bile sonunun gelebileceğini biliyordu. Var olduğu onca çağ boyunca hiç kuşatılmamıştı. Ama Lord Foul artık yeterince güçlüydü. Bu devasa duvarları yıkabilir, Ülke'nin son kalesini moloz yığınınına dönüştürebilirdi. Ve bu girişime yakında başlayacaktı.

En azından Callindrill bunu açıkça anlamıştı. Umutsuz tehlikelerin zamanı gelmişti. Ve Yüce Lord, Satansfist'in Ridjeck Thome'dan yaptığı uzun yürüyüşte verdiği zararla dolup taşmıştı. Kendi riskini seçmişti.

Ölüm Yasası'nın çiğnenmesini Ülke'nin avantajına çevirmeyi umuyordu.

Kendini acele ederken buldu, ancak Close'a ulaştığında beklemek zorunda kalacağını biliyordu. Kararın baskısı onu zorluyordu. Yine de Trell bir yan geçitten ona seslenince hemen durdu ve büyük Gravelingas'ın yaklaşmasını karşılamak için döndü. Trell Atiaran-mate'in, Mhoram'ın ne inkâr edebileceği ne de kaçabileceği iddiaları vardı.

Trell geleneksel olarak bir Stonedownor gibi giyinmişti -açık kahverengi pantolonunun üzerine, omuzlarına aile sembolü olan beyaz yaprak desenli kısa bir tunik giymişti- ve kaya köylerinin insanlarını karakterize eden geniş, kaslı bir yapıya sahipti; ancak Stonedownorlar genellikle kısaydı ve Trell uzundu. Muazzam bir fiziksel güç izlenimi yaratıyordu ve bu izlenim *rhadhamaerl* ilmindeki büyük becerisiyle daha da artıyordu.

Trell utangaç bir tavırla başını eğerek Yüce Lord'a yaklaştı ama Mhoram, Trell'in diğer insanların gözleriyle karşılaşmaktan kaçınmasının nedeninin utanç olmadığını biliyordu. Trell'in kırmızı ve gri sakalının yoğunluğunun ve yüz hatlarının çakıllı sertliğinin ardında başka bir açıklama parlıyordu. Mhoram istemsizce, sanki kış rüzgârı Revelstone'dan kalbine doğru yol bulmuş gibi ürperdi.

Diğer *rhadhamaerl*'ler gibi Trell de tüm hayatını taş a hizmet etmeye adanmıştı. Ama Thomas Covenant yüzünden karısını, kızını ve torununu kaybetmişti. Trell'in basit görüntüsü

Yedi yıl önceki antlaşma onu Kalenin kayasına zarar vermeye itmişti; parmaklarını granite sanki sert bir kilden başka bir şey değilmiş gibi oymuştu.

İçinde düğümlenen çelişkili nefret ve acıyı gizlemek için diğer insanların gözlerinden kaçındı.

Genelde içine kapanır, kendini kalenin taş işlerine verirdi. Ama şimdi Yüce Lord'a acımasız bir amaç havasıyla yaklaştı.

"Siz Yakın'a gidin, Yüce Lordum." dedi. Görünüşündeki ciddiyete rağmen, sesinde garip bir yalvarma tınısı vardı.

"Evet," diye yanıtladı

Mhoram. "Neden?"

"Trell Atiaran-arkadaş, nedenini biliyorsun. Toprağın ihtiyaçlarına karşı sağır değilsin."

Trell açıkça "Yapma" dedi.

Mhoram başını hafifçe salladı. "Bu girişimde bulunmam gerektiğini biliyorsun."

Trell omuzlarını sarsarak bu ifadeyi bir kenara itti ve "Yapma" diye tekrarladı.

"Trell, ben Revelstone Konseyi'nin Yüce Lordu'yum. Elimden geleni yapmalıyım."

"Kızımın kızı Elena'nın düşüşünü kınayacaksınız."

"İhbar mı?" Trell'in iddiası Yüce Lord'u şaşırttı. Bir kaşını kaldırdı ve Gravelingas'ın açıklamasını bekledi.

"Evet!" Trell doğruladı. Sesi garip geliyordu, sanki *rhadhamaerl* hizmetinin uzun, alçak, yeraltı şarkılarında insan konuşmasına aşinalığını kaybetmişti; ve bağırma dürtüsüne direniyormuş gibi görünüyordu. "Atiaran karım dedi ki, ölülerin kurbanlarını haklı çıkarmanın yaşayanların sorumluluğu olduğunu söyledi. Aksi takdirde ölümlerinin hiçbir anlamı kalmaz. Elena'nın kazandığı anlamı geri alacaksın. Onun ölümünü onaylamamalısınız."

Mhoram, Trell'in sözlerindeki gerçeği duymuştu. Onun bu kararı Elena'nın *Melenkurion* Skyweir'in eline düşmesini onayladığı ya da en azından kabul ettiği anlamına gelebilirdi ve bu da Trell'in sıkıntısının yutması için acı bir ekmek olurdu. Belki de bu Trell'in içindeki belirsiz korkuyu açıklıyordu.

Trell'in konuşmasının ardında bir şeyler sezmişti. Ama Mhoram'ın Toprak'a olan görevi onu sıkı sıkıya bağlıyordu. Trell'in onu yanıltmaması için, "Bu girişimi yapmalıyım," dedi. Sonra nazıkçe ekledi, "Yüce Lord Elena Ölüm Yasası'nı çiğnedi. Bunu ne şekilde onaylayabilirim?"

Trell'in bakışları duvarların arasında dolaşarak Yüce Lord'un yüzünü görmekten kaçındı ve ağır elleri sanki kendilerini dışarı vurmaktan alıkoymak istercesine kalçalarını kavradı - sanki onları tutmayı başaramazsa ellerinin neler yapabileceğine güvenmiyormuş gibi. "Toprakları seviyor musun?" dedi kalın bir sesle. "Onu yok edeceksin."

Sonra Mhoram'ın bakışlarıyla karşılaştı ve acıyan gözleri nemli bir ateşle parladı. "Keşke yapsaydım daha iyi olurdu" -birden elleri yanlarından çözüldü, önünde birbirine çarptı ve omuzları bir boğucununki gibi kamburlaştı- "öz kızım Lena'yı doğarken ezseydim."

"Hayır!" Mhoram usulca mırıldandı. "Hayır." Kollarını Trell'e dolamak, Gravelingas'ı bir şekilde teselli etmek için can atıyordu. Ama Trell'in sıkıntısını nasıl çözeceğini bilmiyordu; kendi gizli ikilemini çözemiyordu. "Sakin ol, Trell," diye mırıldandı. "Yemini unutma." Söyleyecek başka bir şey bulamadı.

"Barış mı?" Trell alay ya da kederle yankılandı. Artık Yüce Lord'u görmüyor gibiydi. "Atıran Barış'a inanırdı. Barış diye bir şey yok." Mhoram'a belli belirsiz dönerek geldiği yan geçitten aşağı doğru yürüdü.

Mhoram uzun bir süre geçitte onun ardından baktı. Görevi ve ihtiyatı ona Gravelingas'ı izlemekle görevlendirilmiş savaşçıları olması gerektiğini söylüyordu. Ama Trell'e böyle bir güvensizlik ifadesiyle eziyet etmeye dayanamazdı; bu yargı Trell'in kendine hâkimiyetinin son tutamağını da zayıflatabilirdi. Ve o, Mhoram, Trell'inki kadar kötü bir ıstıraptan zafere ulaşan erkek ve kadınlar görmüştü.

Yine de Gravelingas eski hayatının yıkıntılarından yeni bir bütünlük çıkarabilecek bir adam gibi görünmüyordu. Mhoram bir şekilde harekete geçmeyerek büyük bir risk alıyordu. Tekrar Yakın'a doğru yola koyulduğunda, sorumluluklarının ağırlığı üzerine çökmüştü. Taşıdığı kaderlerin çokluğu karşısında kendini eşit hissetmiyordu.

Lordların, ülkeyi etkisi altına alan uzun ve acımasız kışla

savaşmak için kendilerine ait hiçbir şeyleri yoktu.

Uzun, meşalelerle aydınlatılmış bir koridorda ilerledi, spiral bir merdivenden çıktı ve Lordların özel girişlerinden birine yaklaştı. Kapının dışında, Konsey için çoktan toplanmış olan insanların sayısını ölçmek için durakladı ve bir süre sonra Lord Amatin'in arkasındaki merdivenden çıktığını duydu. Onu bekledi. Onun durduğu sahanlığa ulaştığında, gözlerinin kızarmış olduğunu, kederli ağzının gerginlikten ağırlaştığını gördü. Şimdi onunla konuşmak istiyordu ama bunun yerine duygularıyla Konsey'den önce ilgilenmeye karar verdi. Eğer gizli bilgisini açıklayacaksa, önce bunun için zemin hazırlaması gerekecekti. Sessiz, sempatik bir gülümsemeyle ona kapıyı açtı ve onu Kapalı'ya kadar takip etti.

Kapıdan çıktıktan sonra Amatin'le birlikte merdivenlerden inerek yüksek, yuvarlak konsey salonundaki kademeli galerilerin seviyesinin altında duran Lordların masasına gittiler. Salon, galerilerin üstündeki duvarlara yerleştirilmiş dört büyük, irfan yakan *lillianrill* meşalesi ve masanın geniş *C*'sinin altında ve içinde, Yakın'ın tabanındaki açık bir çakıl çukuru tarafından aydınlatılıyordu. Lordlar ve özel misafirleri için taş sandalyeler masanın dış kenarının etrafında, açık zemine ve çakıl çukuruna doğru bakacak şekilde bekliyordu; masanın başında ise Yüce Lord'un yüksek arkalıklı koltuğu bulunuyordu.

Çakıl çukurunun yanındaki Close'un zemininde, ortasında kabzasının yarısına kadar saplanmış kısa gümüş bir kılıç bulunan yuvarlak bir taş masa vardı. Bu Loric'in *kriliydi* ve yedi yıl önce Covenant'ın onu sürdüğü yerde bırakılmıştı. Bu süre zarfında Lordlar onu taştan çıkarmanın bir yolunu bulamamıştı. *Krili* incelemek isteyen herkes bunu özgürce yapabilsin diye onu Yakın'da bırakmışlardı. Ancak iki ağızlı kılıcın muhafazalarının ve sapının etrafında dövuıldığı berrak beyaz mücevher dışında hiçbir şey değişmemişti.

Mhoram ve Callindrill Garroting Derinliği'ne yaptıkları dalıştan döndüklerinde, mücevheri ışıksız ve ölü bulmuşlardı. Covenant'ın içine koyduğu sıcak ateş sönmüştü.

Çakılların yanında Lordların beyhudeliğinin bir simgesi gibi duruyordu ama Mhoram düşüncelerini ondan uzak tuttu. Yakın'da kimlerin bulunduğunu öğrenmek için etrafına bakmasına gerek yoktu; salonun mükemmel akustiği her alçak sesi ve konuşmayı ona taşıyordu

kulaklar. Galerinin ilk sırasında, Lordların koltuklarının üstünde ve arkasında, Kan Muhafızlarının eski yerlerini işgal eden savaşçılar, Warward'ın Hafts'ları oturuyordu. İki Ocakkral, Gravelingas Tohrm ve Hirebrand Borillar, Warmark Quaan ile birlikte Yüce Lord'un koltuğunun arkasındaki galeride resmi konumlarında oturuyorlardı. Birkaç Lorewarden masanın üst katlarında yerlerini almıştı; Revelwood'dan kaçışlarının yorgun tozu hâlâ üzerlerindeydi ama ağacın düşüş haberiyle bu Konsey'i kaçıramayacak kadar gergindiler. Ve onlarla birlikte Lord's Keep'in neredeyse tüm *lillianrill*'leri de vardı. Bir ağacın yanması Hirebrand'ların yüreğini dağladı ve Yüce Lord'un yaklaşmasını gözlerinde acıyla izlediler.

Mhoram yerine ulaştı ama hemen oturmadı. Lord Amatin masanın sağ tarafındaki yerine geçerken, Callindrill'in doldurması gereken taş koltuğu görünce keskin bir sızı hissetti. Ve Yüce Lord'un koltuğunu işgal etmiş olan diğerlerinin hatırlanan varlığını hissedebiliyordu: Yeni Lordlardan Variol, Prothall, Osondrea ve Elena, Eskilerden Kevin, Loric ve Damelon. Onların bireysel büyüklükleri ve cesaretleri onu alçaltmış, bu tür kayıpları ve görevleri taşımak için ne kadar küçük bir figür olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Variol'un öngörüsü, Prothall'ın çileci gücü, Osondrea'nın sert uzlaşmazlığı ya da Elena'nın ateşi olmadan Diyar'ın kıyametinin eşiğinde duruyordu; ve Kevin, Loric, Damelon ya da Lord-Baba Berek Heartthew tarafından yönetilen en zayıf Konsey'deki en zayıf Lord'la boy ölçüşecek kadar gücü yoktu. Yine de kalan Lordlardan hiçbiri onun yerini alamazdı. Amatin fiziksel dayanıklılıktan yoksundu. Trevor kendi boyuna posuna inanmıyordu; diğer Lordlarla eşit olmadığını hissediyordu. Loerya ise Toprak'a duyduğu sevgi ile kendi ailesini koruma arzusu arasında kalmıştı. Mhoram, Loerya'nın kızlarıyla birlikte Westron Dağları'nın göreceli sığınağına kaçabilmek için kendisini Lordluk görevinden azat etmesini birden fazla kez istediğini biliyordu.

Callindrill'in gidişiyle Yüce Lord Mhoram daha önce hiç olmadığı kadar yalnız kalmıştı.

Sandalyesini çekip oturmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Trevor ve Loerya'yı özel bir hayal içinde, metanetini toplayarak bekledi. Sonunda Kapalı'nın ana kapıları karşısında açıldı ve iki Lord, Yaşlı Corimini'ye eşlik ederek geniş merdivenlerden inmeye başladı. Sanki Revelwood'un sonu, ellerinin son esnekliğini de tüketmiş ve onu yaşının merhametine bırakmış gibi ağır ağır hareket ediyordu; Trevor ve Loerya onu iki yanından nazıkçe desteklediler. Amatin'in masanın aşağısındaki bir sandalyeye oturmasına yardım ettiler, sonra da etrafından dolaşp Yüce Lord'un solundaki yerlerini aldılar.

Yerlerine oturduklarında Kapalı sessizleşti. Tüm konuşmalar kesildi ve kısa bir ayak sesinden sonra meşalelerin ve çakılların sıcak sarı ışığını sessizlik doldurdu. Mhoram kısık soluk seslerinden başka bir şey duymuyordu. Yavaşça masanın ve galerilerin etrafına baktı. Odadaki bütün gözler onun üzerindeydi. Kendini toparlayarak asasını önündeki masanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı.

"Ülkenin dostları ve hizmetkârları," dedi kararlı bir şekilde, "Lordlar Konseyi'ne hoş geldiniz. Ben Variol oğlu Mhoram, Konsey'in seçimiyle Yüce Lordum. Başımızda korkunç meseleler var ve bunlara karşı harekete geçmeliyiz. Ama önce Loesraat'ın Lorewarden'lerine hoş geldiniz demeliyiz. Corimini, Loesraat'ın En Yaşlısı, tüm halkınla birlikte Lord'un Kalesinde evinde ol. Büyük ilim okulunu Revelstone'a güvenli bir şekilde getirdiniz. Seni nasıl onurlandırabiliriz?"

Corimini, Yüce Lord'un selamına karşılık vermek istercesine güçsüzce ayağa kalktı ama bakışlarındaki dağınıklık aklının başka yerde olduğunu gösteriyordu. "Faer," diye başladı yaşlı ve titrek bir sesle, "Faer kocası Callindrill'in yokluğu için benden özür diliyor. Kendisi Konsey'e katılamayacak." Konuşurken ses tonunda bir dağınıklık oluştu ve ne söylemek istediğini unutmuş gibi sesi kesildi. Düşünceleri yavaş yavaş içinde bulunduğu durumla bağlantısından koptu. Konsey'in önünde dururken, onu uzun zamandır yaşlılığın etkilerinden koruyan ilmin gücü içinde kaybolmuş gibiydi. Bir süre sonra oturdu, kendi kendine amaçsızca mırıldanıyor, artık bilmediği bir dili anlamaya çalışan bir adam gibi zihninde dolaşıyordu. Sonunda bir şey buldu.

"Revelwood." Anlamaya çalışarak birkaç kez tekrarladı. Yavaşça ağlamaya başladı.

Gözyaşları Mhoram'ın gözlerinin arkasını yaktı. Hızlı bir hareketle iki Lorewarden'ı Corimini'nin yardımına gönderdi. Onu oturduğu yerden kaldırdılar ve yüksek ahşap kapıya doğru merdivenlerden yukarı taşıdılar. "Onu Şifacılar'a götürün," dedi Mhoram kalın bir sesle. "Onun için huzur bulun. Şu anda yaşayan herkesten daha uzun yıllar boyunca cesaret, bağlılık ve bilgelikle Toprak'a hizmet etti."

Lordlar ayağa kalktı ve aynı anda Close'daki herkes ayağa kalktı. Hep birlikte sağ ellerini kalplerine dokundurdular, sonra geleneksel bir selamla avuçlarını Corimini'ye doğru uzattılar. "Selam sana Corimini," dediler, "Loresraat'ın En Yaşlısı. Huzur içinde ol."

İki Lorewarden Corimini'yi Yakın'dan aldı ve kapılar arkalarından kapandı. Ne yazık ki galerilerdeki insanlar yerlerine oturdu. Lordlar gözlerinde yasla Mhoram'a doğru baktılar ve Loerya uyarıcı bir sesle, "Bu kötü bir alamet," dedi.

Mhoram sert bir el hareketiyle kendini sıktı. "Bu zamanlarda tüm alametler kötü. Ülkede her şeye rağmen. Bu nedenle biz Lorduz. Toprak, kendisine karşı işleyen bir kötülük olmasaydı bize ihtiyaç duymazdı."

Amatin, Mhoram'ın bakışlarıyla karşılaşmadan, "Eğer amacımız buysa, o zaman ona hizmet etmiyoruz," diye cevap verdi. Öfkesi ve acısı birleşerek ona meydan okuyan bir ton vermişti. Avuçlarını masanın üzerinde düz tuttu ve sanki onları taşla doğru itmeye çalışıyormuş gibi izledi. "Tüm Lordlar arasında sadece Callindrill Revelwood'u savunmak için elini kaldırdı. Benim yerime o yandı."

Yüce Lord hemen "Hayır!" diye bağırdı. Konsey'in önündeki meseleleri başka koşullarda halletmeyi ummuştu ama Amatin konuştuğuna göre artık geri adım atamazdı. "Hayır, Lord Amatin. Callindrill Faer-mate'in ölümünün sorumluluğunu omuzlarınıza alamazsınız. O kendi yerinde, kendi seçimiyle öldü. Artık Revelwood'a göz kulak olmak için en uygun Lord olmadığınızda inandığınızda, inancınızı Konsey'e ifade ettiniz. Konsey inancınızı kabul etti ve Lord Callindrill'den bu yükü kendi üzerine almasını istedi.

"Aynı zamanda Konsey, Toprak savunucularının kendilerini Revelwood için masraflı ve faydasız bir savaşta harcamamaları gerektiğine karar verdi." Konuşurken gözlerinin etrafındaki gerginlik, bu kararı vermenin ne kadar zor, ne kadar dokunaklı bir şekilde zor olduğunu ifade ediyordu. "Loresraat'ın evi savaş için yapılmamıştı ve iyi savunulamazdı. Konsey, Toprağın iyiliği için gücümüzü korumamız ve burada en iyi şekilde kullanmamız gerektiğine karar verdi. Callindrill seçti" - Mhoram'ın ses tonundaki otorite bir an için sarsıldı

"Lord Callindrill Faer-mate aksini seçti. Bunda sizin hiçbir suçunuz yok."

Kızın gözlerindeki protestoyu gördü ve ona cevap vermek için acele etti. Düşüncelerinin yüksek sesle dile getirildiğini duymak istemiyordu. "Dahası, size söylüyorum, Toprağı savunmak için seçtiğimiz yolun bilgeliği ya da aptallığı, zaferi ya da yenilgisinde bizim için bir suç yok. Bizler Dünya'nın Yaratıcıları değiliz. Onun nihai sonu bizim başımıza gelmeyecek. Bizler de Toprağın kendisi gibi birer yaratığız. Hizmetimizin saflığından başka hiçbir şeyden sorumlu değiliz. En iyi bilgeliğimizi ve en yüksek gücümüzü Toprağın savunmasına verdiğimizde, hiçbir ses bize karşı suçlamada bulunamaz. Yaşam ya da ölüm, iyilik ya da kötülük-zafer ya da yıkım-bu bilmeceleri çözmemiz gerekmez. Bırakın Yaradan, yarattıklarının akıbetinin hesabını versin."

Amatin ona öfkeyle baktı ve onun kalbindeki yabancılaştırmış, gizli yeri araştırdığını hissedebiliyordu. Fısıltının biraz üzerinde konuşarak, "Callindrill'i suçluyor musun o zaman? Onun ölümünde 'en iyi bilgelik' yok."

Onu anlama çabasının yanlış yönlendirilmesi Yüce Lord'un canını acıttı ama ona açıkça cevap verdi. "Bana karşı sağır değilsiniz Lord Amatin. Callindrill Faer-mate'i bir kardeş gibi sevdim. Onu suçlayacak ne bilgeliğim ne gücüm ne de isteğim var."

"Siz Yüce Lord'sunuz. Bilgeliğin sana ne öğretiyor?"

"Ben Yüce Lord'um," dedi Mhoram basitçe. "Suçlamaya ayıracak vaktim yok."

Loerya aniden araştırmaya katıldı. "Peki ya Yaratıcı yoksa? Ya da yaratılışa müdahale edilmezse?"

"O zaman bizi suçlayacak kim var? Kendi hayatlarımızın anlamını biz sağlarız. Eğer Toprak'a sadece en uç sınırına kadar hizmet edersek

kendimizden daha ne isteyebiliriz ki?"

Trevor cevap verdi, "Zafer, Yüce Lordum. Eğer başarısız olursak, Toprağın kendisi bizi suçlar. Harap olur. Biz onun son koruyucularıyız."

Bu hamlenin gücü Mhoram'ı çarptı. Hâlâ çıplak bir şekilde karşılık verecek cesareti olmadığını fark etti; *başarısızlık, saygısızlıktan daha iyiydi*. Bunun yerine, alaycı bir gülümsemeyle hamleyi geri çevirdi ve şöyle dedi: "Son mu Lord Trevor? Hayır. *Haruchai*'ler hâlâ kendi dağlık bölgelerinde yaşıyorlar. Kendi yöntemleriyle, Dünya Gücü'nün adını herhangi bir Lord'dan daha iyi bilirler. Ramen ve Ranyhyn hâlâ yaşıyor. Güney ve Kuzey Ovalarının pek çok insanı hâlâ yaşıyor. Sınırsızların çoğu hâlâ yaşıyor. Garroting Deep'in Ormancısı Caerroil Wildwood henüz ölmedi. Ve Güneşin Doğuşu Denizi'nin ötesinde bir yerlerde Devlerin, evet, Devlerin şarkı söylediği *Elohim* ve *Bhrathair*'in vatani var. Onlar Lord Foul'un Dünya üzerindeki hakimiyetine direneceklerdir."

"Ama Toprak, Yüce Lordum! Toprak kaybedilecek! Hakir gören onu bir uçtan bir uca parçalayacak."

Mhoram bir anda yoğun bir şekilde nefes aldı, "Yediler adına! Sevginin ya da inancın tek bir kırıntısı bile canlı kaldığı sürece olmaz!"

Lord'un protestosu azalana kadar gözleri Trevor'ın gözlerinde yandı. Sonra Loerya'ya döndü. Ama onda kızları için duyduğu rahatsız edici korkuyu görebiliyordu ve onun parçalanmış duygularına dokunmaktan kaçındı. Bunun yerine Amatin'e baktı ve onun öfkesinin büyük bir kısmının geçtiğini görünce rahatladı. Kadın ona umut dolu bir ifadeyle bakıyordu. Onda ihtiyacı olan bir şey bulmuştu. Yumuşak bir sesle, "Yüce Lordum, bu kıyamete karşı harekete geçebileceğimiz bir yol keşfettiniz," dedi.

Yüce Lord kendini daha sıkı tuttu. "Bir yolu var." Başını kaldırarak Yakın'daki herkese seslendi. "Dostlarım, Satansfist Raver Revelwood'u yaktı. Trothgard artık onun elinde. Yakında üzerimize yürümeye başlayacak. Revelstone kuşatmasının başlamasına çok az gün kaldı. Daha fazla gecikemeyiz." "İnançsız'ı çağırmaya çalışmalıyız," derken gözlerindeki altın parladı.

Bunun üzerine Kapalı Salonu keskin bir sessizlik kapladı. Mhoram galerilerden üzerine şaşkınlık, heyecan ve korku dalgalarının yağdığını hissedebiliyordu. Warmark Quaana'nın tutkulu itirazı Mhoram'ın yüzüne çarptı.

omuzlar. Ama Lord Loerya sesini bulup, "Bu imkânsız," diyene kadar sessizlik içinde bekledi. Kanun Asası kayboldu. Böyle bir çağırma için hiçbir aracımız yok." Sesinin yumuşak tınısı sert özünü zar zor örtüyordu.

Mhoram hâlâ Loerya'nın iddiasına cevap bulmak için diğer Lordlara bakarak bekliyordu. Uzun bir süre sonra Trevor tereddütle, "Ama Ölüm Yasası çiğnendi," dedi.

"Ve eğer Asa yok edildiyse," diye hızla ekledi Amatin, "o zaman onun tuttuğu ve odaklandığı Dünya gücü Toprak üzerine salınmıştır. Belki de bizim için erişilebilirdir."

"Ve bu girişimde bulunmalıyız," dedi Mhoram. "İyi ya da kötü, İnançsız, Ülke'nin kıyametiyle ayrılmaz bir şekilde bağlantılıdır. Eğer burada olmazsa, Toprak'ı savunamaz."

"Ya da yok et!" Quaan homurdandı.

Mhoram cevap veremedi. Hearthrall Borillar ayağa kalktı. Aceleyle, "İnançsız Ülkeyi kurtaracak," dedi. Quaan homurdandı, "Bu tuhaf bir güven, Hearthrall."

Borillar kendi cüretkârlığına şaşırılmış gibi, "Kurtaracak," dedi. Yedi yıl önce Covenant'la tanıştığında, Hearthrall'ın başına geçen en genç Hirebrand'dı. Deneyimsizliğinin son derece farkındaydı ve hâlâ saygılıydı.

-Arkadaşı ve Hearthrall dostu Tohrm'u eğlendiren bir gerçek. "İnançsız'la tanıştığım da genç ve çekingendim, korkuyordum." Tohrm, Borillar'ın artık genç ve ürkek olmadığını ima ederek muzipçe sırıttı. "Ur Lordu Antlaşması benimle nazikçe konuştu."

Utanç içinde kızararak tekrar yerine oturdu. Ama Tohrm dışında kimse gülümsemedi ve Tohrm'un gülümsemesi her zaman bastırılamazdı. Alay değil, sadece eğlenen bir düşkünlük ifade ediyordu. Borillar'ın inancının perdesi, Yakın'daki şüphelere sitem ediyor gibiydi. Lord Loerya tekrar konuştuğunda ses tonu değişmişti. Genç Hearthrall'a araştıran bir bakışla, "Bu girişimi nasıl yapacağız?" diye sordu.

Mhoram ciddiyetle Borillar'a başıyla teşekkür ettikten sonra Lordlara döndü. "Çağırma denemesini ben yapacağım. Eğer gücüm yetmezse, bana yardım edin." Lordlar sessizce başlarını salladılar. Son bir kez etrafına baktı,

oturdu, başını eğdi ve zihnini Lordların birleşmesine açtı.

Trevor, Loerya ve Amatin'in sırrını öğrenmesini engellemek için bir parçasını saklaması gerektiğini bilerek bunu yaptı. Büyük bir risk alıyordu. Tam bir zihin birleşmesinin verebileceği teselliye, güç ve destek paylaşımına ihtiyacı vardı; ancak herhangi bir özel zayıflık sakladığı bilgiyi açığa çıkarabilirdi. Ve birleşme sırasında Lord arkadaşları onun bir şeyler sakladığını görebilirdi. Bu nedenle pahalı bir ayındı. Her bir birleşme onu tüketiyordu çünkü sırrını ancak güç olarak değil, güç vererek koruyabilirdi. Ama birleşmeye inanıyordu. Yeni Lordların tüm ilimleri arasında sadece bu onlara aitti; geri kalanı onlara Kevin Landwaster'ın Koğuşları aracılığıyla gelmişti. Ve saf bir şekilde uygulandığında, birleştirme herhangi bir Lordun sağlığını ve kalbini diğerlerinin yardımına getirirdi.

Yüce Efendi herhangi bir yaşam nabzına ya da güç kaynağına sahip olduğu sürece, bunları paylaşmayı reddedemezdi.

Sonunda temas kesildi. Mhoram bir an için ayakta duracak kadar güçlü olmadığını hissetti; diğer Lordların ihtiyaçları ve onun için duydukları endişe, omuzlarında doğal olmayan bir yük gibi duruyordu. Ama bazı yönlerden teslim olma yeteneğine sahip olmadığını bilecek kadar kendini iyi anlıyordu. Bunun yerine, ne zaman Kutsala Saygısızlık Ayini'ni düşünse onu korkutan mutlak bir efor sarf etme içgüdüsüne sahipti. Bir an dinlendikten sonra ayağa kalktı ve asasını eline aldı. Onu bir sancak gibi taşıyarak masanın etrafından merdivenlere doğru yürüdü ve çakıl çukurunun etrafındaki açık zemine doğru inmeye başladı.

Mhoram yere ulaştığında Tohrm da galeriden inerek ona katıldı. Gravelingas'ın gözleri mizahla parlıyordu ve "İnançsız'ı görmek için uzak görüşe ihtiyacın olacak," derken sırttı. Sonra da sanki bu bir şakaymış gibi göz kırptı. "Dünyalar arasındaki uçurum karanlıktır ve karanlık kalbi soldurur. Ben daha fazla ışık sağlayacağım."

Yüce Lord teşekkür ederek gülümsedi ve Hearthrall hızlı adımlarla çakıl ocağının bir tarafına geçti. Ateşe doğru eğildi-

ve bir anda Kapalı'daki diğer insanları unutmuş gibiydi. Dinleyicilerine bir kez daha bakmadan usulca şarkı söylemeye başladı.

Sadece *rhadhamaerl* ilmini paylaşanların bildiği alçak kayalık bir dilde, ateş taşlarına bir yakarıшта bulundu, onları cesaretlendirdi, körükledi, gizli güçlerini hayata çağırdı. Ve çakılların kırmızı-altın parıltısı yüzünden bir yanıt gibi yansıdı. Bir süre sonra Mhoram parlaklığın arttığını görebiliyordu. Altının kırmızımsı rengi soldu; altın daha saf, daha beyaz, daha sıcak oldu; ve çakılın yeni toprak kokusu Yakın'da tütsü gibi yükseldi.

Üç Lord sessizlik içinde ayağa kalktı ve halkın geri kalanı da *rhadhamaerl* ve Dünya Gücü'ne saygılarını sessizce ifade ederek onlara katıldı. Onların önünde, çukurun parlaklığı Tohrm'un kendisi ışıktaki solgunlaşana kadar arttı.

Yüce Lord Mhoram yavaş ve görkemli bir hareketle esasını kaldırdı ve iki eliyle alınının hizasında tuttu.

Düşüncelerini esasının gücüne odaklarken, zihninde İnançsız'ın çağırma şarkısı dolaşmaya başladı. Teker teker Kapalı'daki insanları ve sonra da Kapalı'nın kendisini farkındalığından sildi. Şarkı ve ışıktan başka hiçbir şeyin farkında olmayana kadar kendini esasının düz, pürüzsüz tahtasına verdi.

-Ve Dünya Gücünün sınırsız etkileri etrafındaki muazzam dağ-taşın içinde bir iksir gibi çarpıyordu. Sonra esasının ellerinde bir arada tutabildiği kadar çok nabız teli topladı ve onları Revelstone'un varlığının çözgü ve atkıları boyunca dışarı doğru sürdü. Sürerken de kendi kendine şarkı söyledi:

Beyaz altının serbest bırakması ya da kontrol
etmesi için her kayaya kazınmış vahşi bir büyü
vardır - altın, nadir metal, Toprak'tan
doğmamıştır,
ne de hükmedilen, sınırlanan, bastırılan
Toprağın yaratıldığı Yasa tarafından - ama kilit
taşı, daha ziyade, eksen, düğüm noktası
Zaman'ın yaratıldığı anarşi için.

İpler onu kötü niyetli rüzgârın içinden geçirdi, böylece ruhu kin rüzgârlarına karşı titredi; ama bilinci hızla onların ötesine geçti, tüm havanın, ağacın, suyun ve taşın ötesine geçti, ta ki gerçekliğin yapıldığı özlü kumaşın içinde dönüyor gibi görünene kadar. Zamanda ve mekânda boyutu olmayan bir aralık boyunca izini kaybetti. Yaratılışın sınırlarının ötesinde süzüldüğünü hissetti. Ama şarkı ve ışık onu tuttu, sabitledi. Kısa süre sonra düşünceleri bir pusula gibi beyaz altından yapılmış lodosa işaret etti.

Sonra Thomas Covenant'ın yüzüğüne bir an göz attı. Bu açıktı; İnançsız'ın varlığı iffetli yüzüğü bir aura gibi kaplamış, onu bağlamış, gücünü mühürlemişti. Ve auranın kendisi ıstırapla ağrıyordu.

Yüce Lord Mhoram o varlığa doğru uzandı ve şarkı söylemeye başladı:

Doğru ol, İnançsız-
Çağrıya cevap ver.
Hayat Verendir:
Ölüm her şeyi bitirir.
Verilen söz gerçektir,
Ve verilen söz
tutulunca yasaklar
dağılır:
Ama ruhun derin laneti
kırık inanç üzerine
Ve inançsız köleler,
Karanlığın kıyameti
her şeyi kaplar.
Doğru ol, İnançsız-
Çağrıya cevap ver.
Doğru ol.

Covenant'ı şarkısıyla yakaladı ve Close'a doğru geri dönmeye başladı.

Şarkının etkisi üzerindeki yükün çoğunu aldı ve onu hızla kendine dönmekte özgür bıraktı. Gözlerini açtığında

göz kamaştırıcı ışık, neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Ani bir yorgunluk çöktü üzerine; sanki ruhu çok büyük bir mesafeyi kat etmek için gerilmiş gibi, ciddi bir şekilde zayıfladığını hissetti. Bir süre güçsüz bir şekilde durdu, hatta şarkı söylemeyi bile unuttu. Ama diğer Lordlar onun yerine şarkıyı devraldılar ve onun gücünün yerine asaları çağrışı canlandırdı.

Gözleri yeniden görmeye başladığında, Thomas Covenant'ı, İnançsız ve beyaz altın kullanıcısını, önündeki ışıktaki yarı sağlam bir şekilde dururken gördü.

Ama hayalet yaklaşmadı, bedenlenmedi. Covenant fiziksel varlığın eşiğinde kaldı; karşıya geçmeyi reddetti. Zar zor var olan bir sesle bağırdı, "Şimdi olmaz! Bırakın beni!"

İnançsız'ın çektiği acıları görmek Mhoram'ı şoke etti. Ahit açlıktan ölüyordu, çaresizce dinlenmeye ihtiyacı vardı, alnında derin ve ciddi bir yara vardı. Tüm vücudu taşlanmış gibi morarmış ve hırpalanmıştı ve ağzının bir tarafı çirkin bir kanla kaplanmıştı. Ancak fiziksel yaraları ne kadar kötü olursa olsun, ruhsal sıkıntısının yanında soluk kalıyordu. Dehşete düşmüş bir direnç, acının teri gibi ondan sızıyordu ve şiddetli bir irade ateşi onu enkarne olmamış halde tutuyordu. Çağrısının tamamlanması için savaşırken, Mhoram'a zorla *dukkha*'yı, Lord Foul'un Illeearth Taşı ile üzerinde pek çok işkence uyguladığı zavallı Waynhim'i hatırlattı. Sanki Lordlar onu asit ve öldürücü dehşet dolu bir fiçıya girmeye zorluyormuş gibi direndi.

"Covenant!" Mhoram inledi. "Ah, Covenant." Yorgunluğundan ağlamasını tutamayacağından korkuyordu. "Cehennemdesin. Senin dünyanın bir cehennem."

Covenant irkildi. Yüce Lord'un sesi onu fiziksel olarak sarsmış gibiydi. Ama bir an sonra tekrar talep etti, "Beni geri gönderin! Bana ihtiyacı var!"

"Sana da ihtiyacımız var," diye mırıldandı Mhoram. Kendini çelimsiz, kassız hissediyordu, sanki kendini dik tutacak kas ve bağlardan yoksun gibiydi. Yasa Asası olmadan Ahit'i neden çağırabildiğini şimdi anlıyordu ve bu anlayış bir delik gibi

Keder, varlığının yan tarafına vurdu. Kendini dökülürken hissediyor gibiydi.

"Bana ihtiyacı var!" Covenant tekrarladı. Konuşma çabası ağzından kan damlamasına neden oldu. "Mhoram, beni duymuyor musun?"

Bu itiraz Mhoram'ın içinde bir şeylere dokundu. O Yüce Lord'du; kendisinden talep edilenlerin altında kalamazdı, kalmamalıydı. Covenant'ın hararetli bakışlarıyla karşılaşmak için kendini zorladı.

"Seni duyuyorum, İnançsız," dedi. Konuştukça sesi daha da güçlendi. "Ben Variol oğlu Mhoram, Konsey'in seçimiyle Yüce Lord. Sana da ihtiyacımız var. Seni, Diyar'ın son ihtiyacıyla yüzleşmemize yardım etmen için çağırdım. Despiser Lord Foul'un Ülke'ye bildirmeniz için size verdiği kehanet gerçekleşti. Eğer düşersek, yaşamın ve ölümün komutası onun elinde olacak ve evren sonsuza dek cehenneme dönecek. Ur-Lord Antlaşması, bize yardım et! Ben, Variol oğlu Mhoram, sana yalvarıyorum."

Sözcükler Covenant'ı telaşla çarptı. Mhoram'ın sesiyle sendeledi ve korktu. Ama dehşete düşmüş direnci sarsılmadı. Dengesini yeniden sağladığında tekrar bağırdı: "Bana ihtiyacı var, sana söylüyorum! O çingiraklı yılan onu ısırarak! Beni şimdi götürürseniz, ona yardım edemem."

Mhoram aklının bir köşesinde, Mutabakat'ın yüzüğünün gücünü kullanmadan çağrıyı böylesine acımasızca reddedebilmesine hayret etti. Yine de bu reddetme kapasitesi Mhoram'ın gizli bilgisiyle uyumluydu. Yüce Lord'un içinde umut ve korku mücadele ediyordu ve sesini sabit tutmakta zorlanıyordu.

"Covenant - dostum - lütfen beni duy. Toprağın ihtiyacını sesimde duy. Seni tutamayız. Beyaz altına sahipsin, bizi reddetme gücüne sahipsin. Ölüm Yasası seni bağlamaz. Lütfen beni dinleyin. Fazla zamana ihtiyacım yok. Ben konuştuktan sonra, eğer hala ayrılmayı seçerseniz, çağrıyı geri çekeceğim. Bizi reddetmek için beyaz altınınızı nasıl kullanacağınızı size söyleyeceğim."

Covenant yine sesin saldırısından geri çekildi. Ama kendini toparladığında talebini tekrarlamadı. Bunun yerine sert bir şekilde, "Hızlı konuş. Bu benim tek şansım - bir sanrıdan kurtulmak için tek şans başlangıçta. Ona yardım etmeliyim."

Yüce Lord Mhoram kendini sıktı, Toprak'a olan tüm sevgisini ve korkusunu topladı, sesine döktü. "Ur-Lord, Gallows Howe'da birlikte durmamızın üzerinden yedi yıl geçti. Bu süre içinde bazı kayıplarımızı telafi ettik. Ama Kanun Asası kaybolduğundan beri Despiser çok daha özgür. Deniz kadar büyük yeni bir ordu kurdu ve üzerimize yürüdü. Revelwood'u çoktan yok etti. Satansfist Raver Revelwood'u yaktı ve Lord Callindrill'i öldürdü. Birkaç gün içinde Lord'un Kalesinin kuşatması başlayacak.

"Ama bu bizim sorunumuzun hikâyesini tamamlamıyor. Yedi yıl önce, Revelstone'u herhangi bir düşmana karşı mevsimler boyunca bir arada tutabilirdik. Kanun Asası olmadan bile kendimizi iyi savunabilirdik. Ama - dostum, beni dinle - Kan Muhafızlarını kaybettik."

Covenant sanki bir kayanın altında kalmış gibi sinmişti ama Mhoram durmadı. "Kan Muhafızları'ndan Korik Seareach Devleri'ne doğru yola çıktığında büyük kötülükler Lord Hyrim ve Shetra'nın canını aldı. Onlar olmadan-" Mhoram duraksadı. Covenant'ın Dev Saltheart Foamfollower ile olan dostluğunu hatırladı. Devlerin kanlı kaderini Covenant'a anlatarak ona eziyet etmeye dayanamazdı. "Korik ve iki yoldaşı ona tavsiyede bulunmadan Illeearth Taşı'nın bir parçasını ele geçirdi. Tehlikenin farkında değildi. Üç Kan Muhafızı, Lord'un Kalesine götürmeyi düşünerek parçayı yanlarında taşıdılar.

"Ama Illeearth Taşı, Diyar'da korkunç bir yanlıştır. Üç Kan Muhafızı önceden uyarılmadı ve Taş onları köleleştirdi. Onun gücü altında, parçalarını Foul's Creche'e taşıdılar. Despiser'la savaşacaklarına inanıyorlardı. Ama o onları kendine ait kıldı." Mhoram yine tüm hikâyeyi anlatmaktan kaçındı. Covenant'a Ölüm Yasası'nın çiğnenmesiyle Kan Muhafızı Yemini'ne kurnazca ihanet edildiğini ya da Covenant'ın Bannor'u Komuta Gücü'nün adını açıklamaya zorlamasıyla Kan Muhafızı dürüstlüğünün ince metalinin büyük ölçüde lekелendiğini söyleyemezdi. "Sonra o"-Mhoram ne zaman olanları hatırlasa hâlâ yüzünü buruşturuyordu-"üçünü Revelstone'a saldırmaları için gönderdi. Korik, Sill ve Doar gözlerinde yeşil ateşle ve Yozlaşma'yla buraya yürüdüler.

kalplerinde. Biz onlara ne yapıldığını anlayamadan onlar birçok çiftçi ve savaşıyı öldürdüler.

"Sonra Birinci Mark Bannor, Terrel ve Kan Muhafızları'ndan Runnik üçüyle savaşmaya gitti. Korik'i, Sill'i ve yoldaşları Doar'ı öldürdüler ve cesetlerini Kaleye getirdiler. Bu şekilde bulduk-" Mhoram kalın kalın yutkundu. "Lord Foul'un her üçünün de sağ elinin son iki parmağını kestiğini gördük."

Covenant acı içinde haykırdı ama Mhoram sesini yükselterek meramını anlattı. "Her bir Kan Muhafızını sana benzeyecek şekilde hasar verdi."

"Dur!" Covenant inledi. "Dur. Buna dayanamıyorum."

Yüce Lord yine de devam etti. "Birinci Mark Bannor, Korik ve yoldaşlarının Yeminlerine rağmen nasıl yozlaştıklarını görünce, o ve tüm Kan Muhafızları hizmetlerinden vazgeçti. *Haruchai*'nin dağ evine geri döndüler. Yolsuzluk tarafından fethedildiklerini ve artık hiçbir Yemine hizmet edemeyeceklerini söyledi.

"Dostum, onlar olmadan -Yasa Asası olmadan- muazzam bir ordu ya da acımasız müttefikler olmadan kesinlikle düşeceğiz. Artık bizimle Lord Foul'un açlığı arasına sadece vahşi büyü girebilir."

Mhoram sözlerini bitirdiğinde, Covenant'ın gözleri vahşi bir arazi kadar kasvetli görünüyordu. Ateşinin sıcaklığı gözyaşlarını imkânsız kılıyor gibiydi. Direnci kısa süreliğine düştü ve bir an için neredeyse Yakın'a tercümesinin tamamlanmasına izin verecekti. Ama sonra diğer anılara bakmak için başını kaldırdı. Reddedişi sertleşti; parlak çakıl ışığında neredeyse kaybolana kadar geri çekildi. "Mhoram, yapamam," dedi sanki boğuluyormuş gibi uzaktan. "Yapamam. Yılan, o küçük kız yapayalnız. Ondan ben sorumluyum. Benden başka çocuğa yardım edecek kimse yok."

Quaan'ın Mutabakat'a duyduğu eski öfke konuşmaya başladığında Mhoram karşı salonun tepesinden bir öfke dalgası hissetti. "Yediler adına!" diye bağırdı. "Sorumluluktan bahsediyor." Quaan, Toprak'ı kurtarmak için kendisinin yaşlanıp çaresiz kalışını izlemişti, oysa Covenant ne yaşlanmış ne de harekete geçmişti, bir savaşçının ölüm duygusuyla, bir savaşçının birçok canı kurtarmak için birkaç canı feda etmenin değerine dair duygusuyla konuşuyordu. "Covenant, bizden sen sorumlusun!"

İnançsız, Quaan'ın sesi altında da Mhoram'ınki gibi acı çekti ama Warmark'la yüzleşmek için dönmedi. Mhoram'ın bakışlarını acıyla karşıladı ve cevap verdi: "Evet, biliyorum. Biliyorum. Ben -Sorumluyum. Ama bana ihtiyacı var. Başka kimse yok. O benim dünyamın bir parçası, benim gerçek dünyamın. Artık o kadar da gerçek değilsin. Artık sana hiçbir şey veremem." Yüzü çılgınca çarpıldı ve direnci, içinden acı gibi akana kadar arttı. "Mhoram, eğer ona geri dönmezsem ölecek."

Covenant'ın yakarışındaki ıssız tutku Mhoram'ın içini burktu. Farkında olmadan dudaklarını kemiriyor, çelişen merhametinin yarattığı gerginliği fiziksel acıyla kontrol etmeye çalışıyordu. Tüm hayatı, tüm uzun taahhütleri içinde parçalanmış gibiydi. Toprağa olan sevgisi onu İnançsız'ı inkâr etmeye, sanki Antlaşma'nın ruhuna sahip olmak için güreşiyormuş gibi mücadele etmeye itiyordu. Ancak benliğinin aynı kaynağından tam tersi bir dürtü, Antlaşma'nın egemenliğini, Antlaşma'nın kendi kaderini seçme hakkını aşağılamayı reddetme dürtüsü doğdu. Yüce Lord bir süre tereddüt etti, çelişkinin içinde sıkışıp kalmıştı. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve hem Yakın'daki insanlara hem de Thomas Covenant'a seslendi.

"Hiç kimse Despiser ile savaşmaya zorlanamaz. Ona ya isteyerek direnilir ya da hiç direnilmez. İnançsız, seni serbest bırakıyorum. Kendi dünyanızdaki hayatı kurtarmak için bizden uzaklaştınız. Bu tür güdüler bizi yıkamaz. Ve eğer karanlık üzerimize çökerse, yine de Ülkenin güzelliği devam eder. Eğer biz bir rüyaysak ve sen de rüya görüyorsan, o zaman unutmayacağın için Ülke ölümsüzdür.

"Korkmayın, Lord Thomas Covenant. Huzur içinde gidin."

Lord Loerya ve diğer bazı seyircilerden gelen protesto baskısını hissetti ama onları emredici bir hareketle etkisiz hale getirdi. Lordlar teker teker asalarının gücünü geri çekerken Tohrm çakıl ateşini indirdi. Covenant sanki Zaman'ın kemerinin ötesindeki uçurumda çözülüyormuş gibi solmaya başladı.

Sonra Yüce Lord Mhoram vahşi büyüünün sırrını açıklayacağına dair verdiği sözü hatırladı. Covenant'ın kendisini hâlâ duyup duymadığını bilmiyordu ama solmakta olan formun ardından fısıldadı: "*Sen beyaz altının ta kendisisin.*"

Bir an sonra İnançsız'ın gitmiş olduğunu anladı. Tüm direnç ve güç hissi havayı terk etmiş ve çakılların ışığı daha normal bir seviyeye inmişti. Çağırma başladığından beri Mhoram ilk kez etrafındaki insanların şekillerini ve yüzlerini gördü. Ama bu görüş uzun sürmedi. Gözyaşları onu kör etti ve sanki sadece sert ahşabı onu destekleyebilecekmiş gibi esasına zayıfça yaslandı.

İnançsız'ı çağırma işinin bu kadar kolay olmasından dolayı kederliydi. Yasa Asası olmadan, Antlaşma'yı tek başına çağıramazdı; yine de başarmıştı. Nedenini biliyordu. Covenant çağrıya karşı bu kadar savunmasızdı çünkü ölüyordu.

Üzüntüsünden Trevor'ın şöyle dediğini duydu: "Yüce Lord - kril - *krilin* mücevheri canlandı. Kâfir onu masanın içine ilk yerleştirdiğinde olduğu gibi yandı."

Mhoram gözyaşlarını geri kırttı. Asasına ağır bir şekilde yaslanarak masaya doğru ilerledi. Ortasında Loric'in *krili* ölü bir haç gibi duruyordu.

-Sanki tüm ışık olasılığını yitirmiş gibi donuk ve ateşsizdi. Mhoram'ın üzerine bir keder öfkesi çöktü. Bir eliyle gümüş kılıcın kabzasını kavradı.

Taşının üzerinde kısacık bir mavi parıltı titreşti, sonra kayboldu. "Artık bir yaşamı yok," dedi donuk bir sesle.

Sonra Yakın'dan ayrıldı ve Antlaşma, Callindrill ve Toprak için şarkı söylemek üzere kutsal alana gitti.

ÜÇ: Kurtarma

Kayadan çıkmaya çalışırken Covenant'ın ruhunda soğuk bir rüzgâr esti. Sanki kemiklerinin ilikleri zalim bir buzun soluğuyla çıplak bırakılmış gibi üşüttü onu - zalim ve alaycı, büyüyen yeşil şeylerin antitezi olan o soluk ama dipsiz yeşil sancı ile renklenmişti. Ama yavaşça onu terk etti, başka bir boyuta kaydı. Taşın daha çok farkına vardı. Granitin nüfuz edilemezliği etrafını sardı; boğulduğunu hissetmeye başladı.

Kollarını ve bacaklarını çırttı, yüzeye doğru uzanmaya çalıştı. Ancak bir süre uzuvlarının hareket ettiğinden bile emin olamadı. Sonra bir dizi sarsıntı eklemlerini acıtmaya başladı. Dirseklerinden ve dizlerinden sert bir şeye çarptığını hissetti.

Kollarını ve bacaklarını yamaca vuruyordu. Çıkardığı seslerin ve tokatların arkasında akan suyun sesini duyabiliyordu. Güneş onun ötesinde bir yerde nesnel olarak parlıyordu. Başını yukarı kaldırdı.

İlk başta yönünü bulamadı. Bir akarsu gözünün önünde canlandı; ona yukarıdan bakıyormuş gibi hissetti, akarsuyun aktığı yamaç onun altında imkansız bir şekilde eğilmişti. Ama sonunda aşağıya bakmadığını fark etti. Yamaç boyunca yatay olarak uzanıyordu. Tepe sağ tarafında yükseliyor, sol tarafında alçalıyordu.

Kızı ve yılanı aramak için başını çevirdi.

Gözleri odaklanmayı reddetti. Yüzünün önünde parlayan soluk bir şey tepenin aşağısını görmesini engelliyordu.

Yanında ince, çocuksu bir ses, "Bayım? İyi misiniz bayım? Düşünüz."

Çok uzağı görmeye çalışıyordu. Çaba sarf ederek bakışlarını daha yakına çevirdi ve sonunda kendini birkaç santim mesafeden çıplak bir kaval kemiğine bakarken buldu. Güneş ışığında, saf ve parlak bir şekilde parlıyordu.

Krizma ile yağlanmış gibi soluktu. Ama şimdiden hafif bir şişlik görölüyordu. Ve şişliğin ortasında iğne batması gibi iki küçük kırmızı iz vardı.

"Bayım?" dedi çocuk tekrar. "İyi misiniz? Yılan beni ısırđı. Bacağım ağrıyor."

Geride bıraktığı soğuk kış, zihninin derinliklerinden ona doğru sıcıyor gibiydi. Titremeye başladı. Ama kendini soğuğa aldırmamaya zorladı ve tüm dikkatini o iki kırmızı diş izine yöneltti. Gözlerini onlardan ayırmadan oturur pozisyona geçti. Morlukları ona inliyordu ve alnı hastalıklı bir şekilde zonkluyordu ama tüm bu acıyı görmezden geldi, sanki kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi önemsemedi. Titreyen elleri küçük kıızı kendisine doğru çekti.

Yılan ısırığı, diye düşündü uyuşukça. Yılan ısırığı nasıl tedavi edilir?

"Pekâlâ," dedi ve sonra durdu. Sesi güven vermeyecek kadar titriyordu ve boğazı kontrol edilemeyecek kadar kurumuştı. Rahatlatıcı hiçbir kelime bilmiyor gibiydi. Kısık sesle yutkundu ve çocuğun ince kemiklerini göğsüne bastırdı. "Pekâlâ. İyi olacaksın. Ben buradayım. Sana yardım edeceğim."

Sesi kendi kendine grotesk geliyordu; huysuz ve işe yaramaz. Dudağındaki ve diş etindeki kesik, konuşmasını engelliyordu. Ama bunu da görmezden geldi. Böyle şeyler için endişelenecek enerjiye sahip değildi. Bir ateş seli düşüncelerini kavuruyordu ve bununla savaşmak, yılan ısırığının tedavisini hatırlamak için tüm gücüne ihtiyacı vardı.

Hatırlayana kadar diş izlerine baktı. Dolaşımı durdur, dedi kendi kendine sanki aptalmış gibi. Kes. Zehri çıkar.

Kendini toparlayarak çakısını bulmaya çalıştı.

Onu çıkardığında yanıbaşındaki yere bıraktı ve beynini dolduran döküntüler arasında turnike olarak kullanabileceği bir şey aradı. Kemer i işe yaramayacaktı, onu yeterince sıkı bağlamanın bir yolu yoktu. Çocuğun elbisesinde kemer yoktu. Ayakkabı bağcıkları yeterince uzun görünmüyordu.

"Bacağım ağrıyor," dedi ağlamaklı bir sesle. "Annemi istiyorum." "Nerede o?" diye mırıldandı Covenant.

"Bu taraftan." Belli belirsiz a ş a ğ ı y ı işaret etti. "Uzun bir yol. Babam bana şaplak attı ve ben de sıvıştım."

Covenant hareket etmesini engellemek için bir koluyla kızı kavradı ve böylece zehrin yayılmasını hızlandırdı. Boştaki eliyle sol botunun bağcığını yırttı. Ama fena halde yıpranmıştı ve elinde koptu. Cehennem ateşi! diye kederle inledi. Çok uzun sürüyordu. Titreyerek sağ botun bağcığına başladı.

Bir süre sonra, onu sağlam bir şekilde çıkarmayı başardı.

"Pekâlâ," dedi belirsiz bir sesle. "O ısırıkla ilgili bir şey yapmam lazım. Önce bacağına bağlamalıyım ki zehir yayılsın. Sonra bacağına biraz kesmeliyim. Bu şekilde zehir dışarı çıkabilir ve canın çok yanmaz." Sakin görünmeye çalışıyordu. "Bugün cesur musun?"

Ciddiyetle cevap verdi, "Babam bana şaplak attı ve ben ağlamadım. Kaçtım." Daha önceki dehşetinden hiçbir iz duymamıştı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. Daha fazla gecikemezdi; derisinin üzerindeki şişlik gözle görülür bir şekilde artmış ve soluk teninde hafif, siyahımsı bir renk lekesi oluşmaya başlamıştı. Botunun bağcığını yaralı bacağının diz üstünden doladı.

"Diğer bacağınızın üzerinde durun, böylece bu rahatlayabilir."

Kız itaat edince, adam danteli kız acı dolu bir nefes verene kadar sıkıca çekti. Sonra da bağladı. "Aferin kızıma," dedi tekrar. "Bugün çok cesursun."

Kararsız elleriyle çakısını aldı ve açtı.

Bir an için onu kesme ihtimalinden korktu. Çok kötü titriyordu; güneşin sıcaklığı kemiklerindeki soğuğun yanına bile yaklaşamıyordu. Ama diş izleri onu zorladı. Yavaşça çocuğu kaldırdı ve kucağına oturttu. Sol eliyle kızın bacağına, şişlik yüzüne on-on iki santim kalana kadar kaldırdı. Çakısını sağ elinin iki parmağı ve başparmağıyla yetersiz bir şekilde kavradı.

"Bakmazsan hissetmeyebilirsin bile," dedi ve yalan söylemediğini umdu.

Sanki bir yetişkinin varlığı tüm korkularını yok etmiş gibi davranıyordu. "Korkmuyorum," diye cevap verdi gururla. "Bugün cesurum." Ama Covenant, sağ omzu yüzüyle bacağının arasına girecek şekilde döndüğünde, ellerini gömleğinin içine soktu ve yüzünü ona doğru bastırdı.

Aklının bir köşesinde Mhoram'ın şöyle dediğini duyabiliyordu: "*Kan Muhafızlarını kaybettik. Kan Muhafızlarını kaybettik. Kaybettik. Oh, Bannor! Sessizce inledi. O kadar kötü müydü?*"

Çenesi ağrıyana kadar dişlerini sıktı ve alnındaki yara sızladı. Acı onu sabitledi. Beynine saplanmış bir çivi gibi onu tutuyor, diş izlerinin görevini yerine getirmesini sağlıyordu.

Ani bir hareketle iki kez kesti, iki kırmızı işaret arasındaki şişlik boyunca bir *X kesti*.

Çocuk kısık bir çığlık attı ve kaskatı kesilerek ona hararetle sarıldı.

Bir an için dehşet içinde kesiklerden fişkırان ve solgun bacağından akan şiddetli kırmızı kana baktı. Sonra sanki kendisini yakmış gibi bıçağı bıraktı. Bacağını iki eliyle kavrayarak ağzını diş izlerine doğru eğdi ve emdi.

Dudaklarını kızın kaval kemiğinin üzerine germenin verdiği gerginlik ağzındaki yaranın acımasına neden oldu ve şişliğin koyulaşan lekesi boyunca damlayan kanı kızınkine karıştı. Ama o bunu da görmezden geldi. Tüm gücüyle kesikleri emmeye devam etti. Nefes almak için durduğunda, çocuğun bacağını ovuşturarak tüm kanını kesiklere doğru çekmeye çalıştı. Sonra tekrar emdi.

Mide bulandırıcı bir baş dönmesi başını yakaladı ve dönmesine neden oldu. Bayılacağından korkarak durdu. "Pekâlâ," diye nefes nefese kaldı. "Bitirdim. İyi olacaksın." Bir an sonra çocuğun omzunun arkasına doğru usulca sızlandığını fark etti. Çabucak döndü, kollarını ona doladı ve sarıldı. "İyi olacaksın," diye tekrarladı kalın bir sesle. "Seni şimdi annene götüreceğim." Onu taşımak şöyle dursun, ayakta duracak gücü olduğuna bile inanmıyordu.

Ama yine de tedaviye ihtiyacı olduğunu biliyordu; tüm zehri çıkarması zordu. Ve açtığı kesiklerin de tedavi edilmesi gerekiyordu. Onun zayıflığını kaldıramazdı. Neredeyse onu çözecek bir çabayla, acı içinde ayağa fırladı ve alabora olmak üzereymiş gibi yamaçta durdu.

Çocuk onun kollarında sefilce sızlanıyordu. Bakışlarına sitemle karşılık vereceğinden korktuğu için ona bakmaya dayanamıyordu. Çocuk

Tepeden aşağıya bakarken bir yandan da kendini kırbaçlamaya ya da yalvararak metanetli bir duruma getirmeye çalışıyordu.

Çocuk gözyaşları arasında "Ağzın kanıyor" dedi.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı. Ama bu acı alnındaki sızıdan ya da morluklarının acısından daha kötü değildi. Ve bunların hepsi sadece acıydı. Geçiciydi; yakında cüzzamının etkisi altına girecekti. Kemiklerindeki buz, ellerinin ve ayaklarının uyuşukluğunun çoktan yayıldığını hissetmesine neden oldu. Acı, zayıflık için bir mazeret olamazdı.

Yavaşça bir dizinin kilidini açtı, ağırlığını öne doğru verdi. Zayıf eklemleri bir kukla gibi, yamaçtan aşağıya tahta gibi sallanarak indi.

Ağaca ulaştığında -ağaç, çocuğun ısırdığı yeri gösteren bir tabela gibi siyah ve dimdik duruyordu- neredeyse üç kez düşüyordu.

Botları ona çelme takmaya çalışıyordu; bağcıkları olmadığı için attığı her adımda ayağına dolanıyorlardı. Bir an için ağaca yaslanıp kendini sabitlemeye çalıştı. Sonra botlarını tekmeledi.

Onlara ihtiyacı yoktu. Ayakları çıplak ayakla yürümenin verdiği zararı hissedemeyecek kadar uyuşmuşlardı.

"Hazır mısınız?" diye nefes aldı. "İşte başlıyoruz." Ama ses çıkardığından emin değildi. Düşüncelerini bulandıran ateşin içinde, kendini hayatın kötü tasarlandığını düşünürken buldu; yükler yanlış insanlara yüklenmişti. Belirsiz bir nedenden ötürü, Bannor'un yerine Korik'in yozlaşmasına başka bir cevap bulabileceğine inanıyordu. Ve Bannor, bu çocuğu kurtarmak gibi fiziksel bir görevle kat be kat eşit olabilirdi.

Sonra Mhoram'ın ona Korik'in göreviyle bağlantılı olarak Devler hakkında hiçbir haber vermediğini hatırladı. Bu çağrışımın etkisiyle, Darağacı Howe'a dair bir imgelem bulanıklığını yarıp geçti. Yine Forestal'ın darağacında sallanan bir Dev gördü.

Giants'a ne olmuştu?

Sanki orman, dere ve kucağındaki küçük kız onu hayrete düşürmüş gibi suskun bir ifadeyle, kara ağaçtan uzaklaştı ve Rights Deresi boyunca kasabanın genel yönüne doğru ilerlemeye başladı.

Kıpırdarken, yüksek sesle "İmdat!" diye bağırarak için sıırıslıkılam olmuş dudaklarını zorla araladı.

Çocuk ailesinin çok uzakta olduğunu söylemişti ama onun için mesafelerin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ailesinin Dere'ye yakın bir yerde olup olmadığını da bilmiyordu. Haven Çiftliği'nden ne kadar uzakta olduğunu bile bilmiyordu; önceki gecenin tamamı zihninde boş bir yaraydı. Ama dere kıyısı ona kasabaya giden en kolay yolu sunuyordu ve o yöne doğru ilerlemekten başka yapacak bir şey düşünemiyordu. Kızın acısı giderek artıyordu. Adam bacağına her baktığında bacağı daha da kararıyordu ve adam sert adımlarla yürürken her sarsıntıda inleyip sızlanıyordu. Aralıklarla anne ve babası için inliyordu ve her inleyiş, adamın, "İmdat!" diye bağırmasına neden oluyordu.

Ama sesinin hiçbir otoritesi, hiçbir taşıma gücü yok gibiydi; ölü doğmuş bir bebek gibi arkasından sessizliğe gömüldü. Ve bağırma çabası ağzındaki yarayı daha da kötüleştirdi. Çok geçmeden dudağının kızın bacağı gibi şiştiğini, karararak gerildiğini ve acıyla ağırlaştığını hissetti. Kıza daha sıkı sarıldı ve acımasız, çaresiz bir ısrarla mırıldandı: "Yardım edin! Yardım edin!"

Yavaş yavaş güneşin sıcaklığı onu terletti. Gözleri bulanıklaşana kadar alnını yaktı. Ama kemiklerindeki soğuğa dokunmuyordu. Titremesi daha da arttı. Baş dönmesi dengesini bozuyor, onu ormanda yırtık pırtık bir boran tarafından sürükleniyormuş gibi savuruyordu. Ne zaman sivri bir taş ya da dala bassa, kemerleri onu incitecek kadar oyuluyordu. Birkaç kez eklemleri keskin bir şekilde büküldü ve dizlerinin üzerine çöktü. Ama her seferinde, taşıdığı kara yara onu yeniden ayağa kaldırdı ve kalın dudağının arasından "Yardım edin" diye mırıldanarak ileriye doğru gönderdi.

Kendi şişliği bir tümör gibi yüzünü ele geçirmiş gibiydi. Yer onu her sarstığında, sıcak acı mızrakları kafasına doğru fırlıyordu. Zaman geçtikçe kalbinin titrediğini hissediyordu, her atışında zorlanıyormuş gibi titriyordu. Ateşinin bulanıklığı o kadar yoğunlaştı ki, bazı anlarda görme yetisini kaybettiğinden korktu. Bulanıklık içinde, dereden üzerine vuran güneş ışığının göz kamaştırıcılığından kaçmaya çalışıyordu; ama dere gölgelerin arasından geçtiğinde o kadar serin ve şifalı görünüyordu ki, içine girip yüzünü derenin serinliğine gömmekten kendini zor alıkoydu.

Yine de tüm bu süre boyunca yürüyüşünün dar yolundan sapamayacağını biliyordu. Eğer çocuğa yardım bulamazsa, onun için yaptığı her şey boşa gidecek, anlamını yitirecekti. Duramazdı. Yarası onun beyhudeliğine tahammül edemezdi. Kızın çıplak kaval kemiğinde kaybettiği oğlu Roger'dan çok şey görüyordu. Kendisini çarmıha geren acı tırnaklarına rağmen ilerlemeye devam etti.

Sonra uzaktan bağırırlar duydu, sanki kaybolan biri için feryat eden insanlar gibiydi. Kaskatı kesilmiş bacaklarının üzerinde sallanarak durdu ve etrafına bakmaya çalıştı. Ama başının kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Sanki şişliğinin ağırlığı onu eklem yerinden oynatmış gibi boynunda boş yere sallanıyordu ve bağırırların geldiği yöne doğru bakamıyordu.

Kollarında, kız acınası bir şekilde inledi, "Anne. Babacığım."

Yardım sözcüğünü çerçevelemek için kara acısıyla savaştı. Ama dudaklarının arasından ses çıkmadı. Ses tellerini bir tür gürültü çıkarmaya zorladı.

"Bana yardım et."

Bir fısıltıdan daha yüksek değildi.

Boğuk hıçkırıklara benzer bir ses onu sarstı ama sesin kendisinden mi yoksa kızıdan mı geldiğini anlayamadı. Güçsüzce, neredeyse kör bir şekilde kollarını düzeltti, çocuğu bağırırlara sunuyormuş gibi dışarı doğru kaldırdı.

Bir kadın sesine dönüştüler ve kelimelere büründüler. "Karen! İşte geldi! İşte burada! Ah, Karen! Bebeğim!" Yaprakların ve dalların arasından koşarak ona doğru geliyordu; ateşinin derinliklerinden ona doğru gelen bir kış rüzgârının bıçağı gibiydi. Sonunda insanları görebildi. Bir kadın aceleyle tepenin yamacından aşağı iniyor, bir adam da endişeyle onun peşinden koşuyordu. "Karen!" diye bağırırdı kadın.

Çocuk kadına doğru uzandı ve hıçkırarak, "Anne! Anne!"

Bir an sonra, yük Covenant'ın kollarından alındı. "Karen. Ah, bebeğim," diye inledi kadın çocuğuna sarılırken. "Çok korkmuştuk. Neden kaçtın? İyi misin?" Covenant'a bakmadan, "Onu nerede buldunuz? Bu sabah kaçtı ve ölesiye korktuk." Sanki bunun bir açıklamaya ihtiyacı varmış gibi devam etti, "Biz

kamp yapmaya karar verdik. Dave'in Kutsal Cuma izni vardı ve biz de kamp yapmaya karar verdik. Kaçacağını hiç düşünmemiştik."

Adam ona yetişt i ve kadın tekrar çocukla konuşmaya başladı. "Ah, seni yaramaz, yaramaz kız. İyi misin? Dur sana bir bakayım."

Kadın onu incelemek için kolunun ucunda tutarken kız acı ve rahatlama içinde h ıçkırmaya devam etti. Kadın hemen turnikeyi, şişli ğ i ve kesikleri gördü. Kız alçak sesle bir ç ığlık attı ve ilk kez Covenant'a baktı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Ona ne yaptınız?" Birden durdu. Yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi. Adama doğru geri çekildi ve ona ba ğ ırdı: "Dave! Bu o cüzzamlı! O Antlaşma!"

"Ne?" diye soluk solu ğ a kald ı adam. İçinde haklı bir öfke kabardı. "Seni piç!" diye kavgacı bir tavırla tükürdü ve Covenant'a doğru yürümeye başladı.

Covenant adamın kendisine vuracağını düşündü; darbenin çok uzaktan kendisine doğru geldi ğ ini hissediyor gibiydi. Bunu izlerken dengesini kaybetti, bir adım geriye doğru tökezledi ve ağır bir şekilde yere oturdu. Gözlerinin önünden kızıl bir acı geçti. Acısı dindi ğ inde, kendisine tekme atılmad ı ğ ını görünce belli belirsiz şaşırdı. Ama adam bir düzine metre ötede durmuştu; yumruklarını sıkmış, yaklaşmaktan korktu ğ unu belli etmemeye çalışarak duruyordu.

Covenant konuşmak, çocu ğ un hâlâ yardıma ihtiyacı olduğunu açıklamak için çabaladı. Ancak dudaklarından sözcükler dökülmeden önce uzun, sersemlemiş bir an geçti. Sonra görünüşü ve hissettikleriyle tamamen zıt bir tonda, "Yılan ısır ı ğ ı. Ç ıngırlıkl ı yılan. Ona yardım edin."

Bu çaba onu tüketti; devam edemedi. Sessizli ğ e gömüldü ve sanki umutsuzca üzerine bir ç ı ğ düşmesini bekliyormuş gibi hareketsiz oturdu. Adam ve kadın ondan uzaklaşmaya, sanki onun secdesinin asidinde eriyormuş gibi katılı ğ ını kaybetmeye başladı. Hayal meyal çocu ğ un inledi ğ ini duydu: "Yılan beni ısır d ı anne. Baca ğ ım acıyor."

Çocu ğ un yüzünü hâlâ görmedi ğ ini fark etti. Ama şansını kaybetmişti. Kanında yılan zehri varken çok yorucu bir egzersiz yapmıştı. Yavaş yavaş şoka girmeye başlamıştı.

"Pekâlâ, Mhoram," diye mırıldandı silik bir sesle. "Gel ve beni al. Artık her şey bitti."

Yüksek sesle konuşup konuşmadığını bilmiyordu. Kendini duyamıyordu. Altındaki toprak dalgalanmaya başlamıştı. Dalgalar yamaç boyunca yuvarlanıyor, üzerinde oturduğu sert topraktan küçük salı savuruyordu. Tutunabildiği kadar tutundu ama toprak denizler çok sertti. Kısa süre sonra dengesini kaybetti ve sanki kazılmamış bir mezarmış gibi toprağa doğru yuvarlandı.

DÖRT: Kuşatma

Revelwood'un son kömürleşmiş gövdelerinin de yakılıp kül edilmesinden ve ayaklar altında ezilmesinden on iki gün sonra, Gri Avcı'nın sağ kolu Satansfist Raver, devasa ve korkunç ordusunu Lord'un Kalesi'nin taş kapılarına getirdi. Orduları tasmalı kurtlar gibi ileriye doğru çekiştirse de yavaşça yaklaştı; ur-villerin, Mağara Şövalyelerinin ve komuta ettiği yaratıkların kudurmuşluğunu dizginledi ki Trothgard'ın ve Revelwood ile Kuzey Düzlükleri arasındaki toprakların tüm sakinlerinin Kaleye sığınmak için zamanları olsun. Bunu yaptı çünkü öldürmek istediği tüm insanların tek bir yerde toplanmasını istiyordu. Kale'nin nüfusundaki her artış, yiyecek depolarını yiyerek dayanıklılığını zayıflatacaktı. Ve kalabalıklar, eğitilmiş savaşçılardan ya da Lordlardan daha fazla korkuya maruz kalabilirdi.

Kuşatmanın sonucundan emindi. Ordusu, kardeşi *Moksha* Fleshharrower'ın Garroting Deep'te kaybettiği ordu kadar büyük değildi. Hâlihazırda hâkim olduğu bölgelerde tutunabilmek için, Roamsedge Nehri boyunca, Andelain'in güney sınırını oluşturan vadi boyunca ve Merkez Ovalar boyunca binlerce yaratığını geride bırakmıştı. Ancak Despiser daha önceki savaşta kuvvetlerinin üçte birinden biraz fazlasını kaybetmişti. Ve Satansfist'in yanında kurtlar, *kreshler* ve hantal *griffinler* yerine daha çok irfan sahibi, kurnaz, roynumsu, siyah, gözsüz ur-viller ve Lord Foul'un Büyük Batakılık'tan, Lifeswallower'dan, Sarangrave Düzlüğü'nden, Bozulmuş Ovalar'dan ve Harabeler'in bosluğundan çıkardığı, Illeearth Taşı'nın gücüyle yetiştirilmiş ve delirtilmiş korkunç yaratıklar vardı. Ayrıca Dev-Yürüyen'in arkasında Revelstone Lordları'nın aklının ucundan bile geçirmediği bir güç vardı. Bu yüzden Kaleye yaklaşma süresini uzatmaya istekliydi, böylece onun nihai ve onarılamaz çöküşünü hızlandırabilecekti.

Sonra, on ikinci günün erken saatlerinde, Revelstone'un dağ platosunu ilk kez gördüklerinde ordularının içinden gökyüzünü sarsan bir uluma yükseldi. Binlerce yarattığı dağın eteklerinden çılgınca oraya doğru koşmaya başladı, ama o onları gücüyle geri püskürttü. Ordusunu yeşil bir kırbaçla yöneterek, bütün gününü yaklaşıp ve kuvvetlerini mevzilere yerleştirerek geçirdi. Sonunda gün ışığı geceye karıştığında, ordusu Revelstone'un güney duvarının en batı ucundan kuzeybatıdaki platonun uçurumlarına kadar tüm burnunu sarmıştı. Kampı, Kaley'i geniş, yuvarlak bir formasyonda kilitledi ve onu kaçıştan ya da kurtarılmaktan, yiyecek aramaktan ya da bilinmeyen müttefiklere yapılan görevlerden korudu. Ve o gece Satansfist, Landsdrop'tan yaptığı uzun yürüyüş sırasında ele geçirilen tutsakların etiyile ziyafet çekti.

Revelstone'daki herhangi bir göz, şimdi sürekli olarak Arazi'nin üzerinde kaşlarını çatan kesintisiz bulut kütesini delip geçebilseydi, bu gecenin baharın orta gecesindeki ayın karanlığı olduğunu görürlerdi. Despiser'in doğaüstü kışı kırk iki gün boyunca Toprakları sıkımsı.

Satansfist, Yukarı Topraklar'daki yürüyüşü için efendisinin kendisine verdiği planı harfiyen uygulamıştı.

Ertesi sabah, Revelstone'un uzun duvarlarının önündeki gözetleme kulesine bakmaya gitti. Pürüzsüz uçurum duvarlarındaki burçlar, burçlar, yürüyüş yolları ve mazgallardan oluşan deseni yaratan karmaşık Dev işçiliğine hiç dikkat etmedi; bu görüntüye tepki verebilecek bir yanı işgalci Raver tarafından uzun zaman önce söndürülmüştü. Surlara ya da mazgallı korkuluklarda nöbet tutan savaşçılara ikinci kez bakmadan, güneydoğu tarafındaki kulenin dibinde, Lord's Keep'in tek girişi olan büyük taş kapıların önünde durana kadar burnun etrafında yürüdü.

Kapıların açık olduğunu görünce şaşırmadı. Devlerin taş işçiliğine olan tutkusu kanında bastırılmış olsa da, Kale hakkındaki bilgisini koruyordu. Bu devasa, birbirine kenetlenmiş kapılar sağlam kaldığı sürece, bir komutla kapanabileceklerini ve kalenin altındaki tünele girmeye cüret eden herkesi hapsedebileceklerini biliyordu.

Kule. Tüneldeyken, saldırganlar geçidin çatısına yerleştirilmiş savunma pencerelerinden karşı saldırıya maruz kalacaklardı. Tünelin ötesinde ise sadece gökyüzüne açık bir avlu ve ardından ilkinden bile daha güçlü bir dizi kapıdan başka bir şey yoktu. Kulenin içine ancak ana kaleden asma yaya geçitleriyle ya da avludan iki küçük kapıyla girilebiliyordu. Lord'un Kalesi iyi inşa edilmişti. Dev-Raver açık kapıların cüretini kabul etmedi.

Bunun yerine yetenekli okçularla alay etmek için kuleye yeterince yaklaştı ve taş duvarlara doğru kötü niyet ve neşeyle titreşen bir sesle bağırdı. "Selam, Lordlar! Değerli Lordlar! Kendinizi gösterin Lordlar! İşe yaramaz inlerinizde sinmeyi bırakın ve benimle konuşun. Bakın! Teslimiyetinizi kabul etmek için nazıkçe geldim!"

Cevap gelmedi. Arkasındaki ana kalenin sadece yarısı kadar yüksek olan kule, pencereleri ve mazgallarıyla sanki ıssızmış gibi sessiz duruyordu. Yaratıklar açık kapılardan içeri hücum etmek için fırsat kolladıklarından, ordunun arasından iniltili bir hırıltı geçti.

"Duyun beni, küçük Lordlar!" diye bağırdı. "Gücümün sizi nasıl sardığını görün. Son hayatlarınızı avucumun içinde tutuyorum. Kendinizi ve her şeyinizi Despiser'in merhametine teslim etmediğiniz sürece sizin için umut yok." Ur-villerden gelen alaycı havlamalar bunu selamladı ve Satansfist sıırttı. "Konuşun, Lordlingler! Konuşun ya da ölün!"

Bir an sonra kulenin tepesinde iki figür belirdi; biri bir savaşçı, diğeri ise Satansfist'in tanıdığı mavi cüppeli bir Lord. İlk başta Dev'i görmezden geldiler. Bayrak direğine gittiler ve birlikte Konsey'in masmavi oriflamı olan Yüce Lord'un Kürkünü kaldırdılar. Ancak bayrak jelimsi rüzgârda meydan okurcasına dalgalanmaya başladıktan sonra korkuluğa çıkıp Satansfist'le yüzleştiler.

"Seni duyuyorum!" diye tersledi Tanrı. "Seni duyuyorum, *Samadhi* Raver. Seni tanıyorum, Sheol Satansfist. Sen de beni tanıyorsun. Ben Variol oğlu Mhoram'ım, Konsey'in seçimiyle Yüce Lord. Git, Raver! Kötü ordularını da yanında götür. Bana dokundun. Yılmayacağımı biliyorsun."

Mhoram'ın çağrıştırdığı anı karşısında Dev'in gözlerinde öfke parladı ama elini cüppesinin altında sakladığı Taş'ın morarmış parçasının üzerine koydu ve Mhoram'a alaycı bir selam verdi. "Seni tanıyorum Mhoram," diye cevap verdi. "Kurash Qwellinir'in labirentinde elimi üzerine koyduğumda seni tanıyordum. Bilgece bir umutsuzluğa kapılamayacak kadar ahmaklık ve cehaletle kör olmuştun. Bu yüzden yaşamına izin verdim - böylece daha iyi bilgi için yaşayacaktın. Hâlâ kör müsün? Elimdeki etkisiz sonunun Zaman'ın kemeri kadar kesin olduğunu göreceksin gözlerin yok mu? Devleri unuttun mu? Kan Muhafızları'nı unuttun mu? Despiser adına, sizi kesinlikle sinmiş olduğunuz yerde ezeceğim!"

"Boş laflar," diye karşılık verdi Mhoram. "Kabadayılık kolaylıkla söylenir ama bunun bir kanıt kültü olduğunu göreceksiniz. *Melenkurion abatha!* Raver, defol! Yaratıcı itidalini unutup senden ebedi bir intikam almadan önce terk edilmiş efendine dön."

Dev sertçe güldü. "Kendini yalanlarla avutma lord. Eğer Yaratıcı ona saldırmaya kalkarsa Zaman'ın kemeri kırılacak ve o zaman Lord Foul the Despiser, Satansheart and Soulcrusher, Corruption and Render, evrenin üzerine salınacak! Eğer Yaratıcı elini kaldırmaya kalkarsa, kardeşlerim ve ben onun ruhuyla ziyafet çekeceğiz! Teslim ol, aptal! Ayaklarına kapanmak hayatını kurtarabilecekken korkmamayı öğren. Belki de el kölem olarak bana hizmet etmene izin verilir."

"Asla!" Yüce Lord Mhoram cesurca haykırdı. "Bu Topraklarda inancın tek bir nabzı bile atmaya devam ederken size asla boyun eğmeyeceğiz. Dünya Gücü size karşı koyacak güçtedir. Seni, efendini ve tüm eserlerini yerle bir edecek araçları bulana kadar onu arayacağız. Size karşı haykırarak kadar nefesi olan tek bir ruh kaldığı sürece zaferlerinizin içi boştur!" Asasını kaldırarak öyle bir döndürdü ki, mavi ateş başının etrafında havada dans etti. Defol, *Samadhi* Raver! *Melenkurion abatha!* *Duroc minas mill khabaal!* Asla teslim olmayacağız!"

Altında, Satansfist sözlerin gücüyle irkildi. Ama bir an sonra öne fırladı ve cüppesini kaptı. Illearth Taşı parçasını yumruğunda sıkıp buharlaştırarak, Yüce Lord'a doğru zümrütten bir güç fışkırttı. Aynı anda,

Yüzlerce yaratık saflarından ayrılarak açık kapılara doğru hücum etti.

Ama Mhoram patlamayı asasıyla savuşturdu, başının üzerinden havaya gönderdi ve kendi ateşli gücü ona saldırıp onu tüketti. Sonra siperin arkasına saklandı. Omzunun üzerinden Warmark Quaana seslendi: "Kapıları mühürleyin! Okçulara avluya giren tüm yaratıkları öldürmelerini emredin. Bu düşmanla nazikçe başa çıkamayız."

Quaan merdivenlerden inip kulenin karmaşık geçitlerine doğru ilerlemeye başlamıştı bile, koşuşturmayı denetlemek için bağırarak emirler yağdırırken Mhoram, Satansfist'in kapılardan geçmediğinden emin olmak için aşağıya baktı. Sonra da Quaan'ın peşinden koştu.

Avlunun üstündeki yaya geçitlerinin en yükseğinden çatışmayı izledi. Güçlü Woodhelvennin okçuları, avlunun her iki tarafındaki mazgallardan millerini öğretücü yaratıklara doğru sürüyor ve silah sesleri tünelden dışarı yankılanıyordu. Birkaç dakika içinde savaş bitmiş olacaktı. Dökülen kanlar karşısında dişlerini gıcırdatan Mhoram, çatışmanın sonucunu Quaan'ın ehil ellerine bıraktı ve ahşap açıklığı geçerek Lord dostlarının kendisini beklediği ana kaleye ulaştı.

Trevor, Loerya ve Amatin'in kasvetli gözleriyle karşılaştığında, üzerine ani bir yorgunluk çöktü. Satansfist'in tehditleri gerçeğe çok yaklaştı. Yol arkadaşlarının sahip oldukları az sayıdaki gücü ve gizemi bile kullanma konusunda yetersiz olduklarını düşünüyordu. Ve gizli bilgisini çözmeye, Thomas Covenant'ı çağırıp kaybettiğinde olduğundan daha yakın değildi. İç çekti, omuzlarının çökmesine izin verdi. Kendini açıklamak için, "Dünyada bu kadar çok ur-vil olduğunu düşünmemiştim," dedi. Ama bu sözler hissettiklerine sadece teğet geçiyordu.

Yine de böyle bir yorgunluğu kaldıramazdı. O Yüce Lord'du. Trevor, Loerya ve Amatin'in reddedemeyeceği kendi belirsizlikleri, kendi ihtiyaçları vardı; kalbinin özel ikileminde onlara zaten yeterince zarar vermişti. Dik durarak onlara Raver ve Lord Foul'un ordusu hakkında gördüklerini ve duyduklarını anlattı.

İşi bittiğinde Amatin alaycı bir şekilde gülümsedi. "*Samadhi*'ye hakaret ettin

Raver. Bunu cesurca yaptınız, Yüce Lordum."

"Onu güvende olduğuna inandığımız düşüncesiyle rahatlatmak istemedim."

Bunun üzerine Loerya'nın bakışları irkildi. "O kadar güvende mi?" diye sordu acıyla. Mhoram sertleşti. "Ona karşı koyacak bir kalp, kemik ya da toprak gücü olduğu sürece güvende değildir. Tek söyleyebileceğim, onun nasıl savaşılabilecek. Bırakın cehaletimi kendisi keşfetsin."

Geçmişte sık sık yaptığı gibi, Loerya bir kez daha onun sırrını araştırmaya çalıştı. "Yine de Loric'in *kriline* dokundun ve ona hayat verdin. Elin mücevherden mavi bir parıltı çıkardı. Bunda hiç umut yok mu? Efsaneler Loric Vilesilencer'ın *krilinin* Demondim'in tehlikesine karşı güçlü olduğunu söyler."

"Bir parıltı," diye yanıtladı Mhoram. Kendi bilgisinin mahremiyetinde bile, *krilin* opak mücevherini kıvılcımlandırmasını sağlayan garip güçten korkuyordu. Gücünün kaynağını açıklayacak cesareti yoktu. "Bunun ne faydası olacak?"

Bunun üzerine Loerya'nın yüzünde talepler ve protestolar belirdi ama daha bunları dile getiremeden avludan gelen bir çığlık Lordların dikkatini aşağıya çekti. Warmark Quaan cesetlerin arasında, kaldırım taşlarının üzerinde duruyordu. Mhoram ona cevap verdiğinde, kılıcıyla sessizce selam verdi.

Mhoram, Quaan'ın zaferini kabul ederek selama karşılık verdi. Ancak, "Bu kuşatmada ilk kanı biz döktük," derken sesindeki hüznün tonuna engel olamadı. Bu yüzden kötülüğe karşı çıkanlar bile kötülüğün kurbanlarına zarar vermelidir. Cesetlerini dağlık tepelere taşıyın ve onları arındırıcı ateşlerle yakın ki etleri küller içinde masumiyetine kavuşsun. Sonra da küllerini Furl Şelalesi'nin üzerine savurun ki tüm diyar için bir işaret olsun; biz Despiser'in yanlısından nefret ediyoruz, onun yanlısına hizmet ettirdiği kölelerden değil."

Warmark kaşlarını çatı, düşmanlarını böyle bir nezaketle onurlandırmaktan nefret ediyordu. Ama hemen Mhoram'ın talimatlarını yerine getirme emrini verdi, Mhoram tekrar sarkarak Lord arkadaşlarına döndü. Daha fazla araştırmanın önüne geçmek için, "Dev bu surları kılıç ve mızraklarla aşamayacağını biliyor. Ancak açlığın işini yapmasını bekleyerek boş durmayacaktır. O çok hırslı

Kan. Bizi deneyecek. Hazırlıklı olmalıyız. Bize karşı getirebileceği her türlü güce karşı koymak için kulenin içinde sürekli nöbet tutmalıyız."

Yeteneği dahilinde olduğuna inandığı her türlü sorumluluğu üstlenmeye hazır olan Lord Trevor, "Ben izlerim," dedi.

Mhoram başını sallayarak kabul etti. "Yorulduğunda içimizden birini çağır. Ve Satansfist harekete geçmeye karar verdiğinde hepimizi çağır. Onu iş başında görmeliyiz ki savunmamızı öğrenebilelim." Sonra yakınlarda duran bir savaşçıya döndü. "Warhaft, Tohrm ve Borillar'a haber götür. Lord'un Kalesi'ndeki Hirebrand'lardan ve Gravelingase'lerden Lordların nöbetini paylaşmalarını iste. Onlar da savunmamızı öğrenmeli."

Savaşçı selam verdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Mhoram elini Trevor'ın omzuna koydu ve bir süre sıkıca kavradı. Sonra kışın kasıp kavurduğu gökyüzüne arkasını dönüp bir kez daha bakarak balkondan çıktı ve odasına gitti.

Dinlenmeye niyetliydi ama masasının üzerinde huzursuzca duran Elena'nın ilikli heykelinin görüntüsü onu rahatsız etti. Peygamber olarak seçilmiş ama görevini tamamen yanlış yapan bir adamın fanatik ve savunmasız görüntüsüne sahipti; kendisine emanet edilen umut dolu sözleri memnun kulaklara söylemek yerine, zamanını vahşi bir diyara keder ve intikam vaaz ederek geçiriyordu. Büste bakan Mhoram, Antlaşma'nın kendi dünyasındaki bir çocuğu kurtarmak için Toprak'ı reddettiğini hatırlamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Ve İnançsız'ın tek bir hayat uğruna on binlerce hayata -Toprak'ın kendisine- yardım etmeyi reddetme becerisi kolay kolay değerlendirilemeyecek bir kapasiteydi. Mhoram büyük terazilerin tek bir hayatın ağırlığıyla devrilebileceğine inanıyordu. Yine de heykelin yüzü şu anda yanlış anlaşılmış bir amaçla gergin görünüyordu - bir genç kızın yaşaması için ölecek insanlarla doluydu.

Covenant'ın kaderinin bu tasvirine bakarken Yüce Lord Mhoram, Loric'in *krilinden* bir parıltı çıkarmasını sağlayan ani tutkuyu tekrar yaşadı. Tehlike gözlerini doldurdu ve heykeli sanki ona bağırarak istiyormuş gibi kaptı. Ama sonra ağzının sert çizgileri büküldü ve kendi kendine iç geçirdi. ile

Yüzündeki çelişkili yoğunluklar, *anundivian yajña* eserini Hediyeler Salonu'na götürdü ve orada mağaranın kaba, köke benzeyen sütunlarından birinin üzerine onurlu bir konuma yerleştirdi. Bundan sonra odasına döndü ve uyudu.

Öğleden kısa bir süre sonra Trevor'ın çağrısıyla uyandı. Rüyasız uykusu anında kayboldu ve mesajı getiren genç savaşçı kapıyı ikinci kez çalmadan önce odasından çıkmıştı. Revelstone'un girintilerinden çıkıp ana kalenin kapıları üzerindeki mazgallara doğru hızla ilerledi ve orada Hearthrall Tohrm'a rastladı. Birlikte kuleye geçtiler ve merdivenleri tırmanarak tepesine çıktılar. Orada Trevor Loerya'yı Warmark Quaan ve Hirebrand Borillar ile eş olarak buldular.

Quaan, Lord ile Hearthrall'ın arasında, onların ayrı gerginliklerine bir çapa gibi duruyordu. Trevor'ın tüm yüzü endişeden bembeyaz kesilmişti ve Borillar'ın elleri esasının üzerinde korku ve kararlılıkla karışık bir şekilde titriyordu; ama Quaan kollarını göğsünde kavuşturmuş ve sanki Gri Avcı'nın herhangi bir hizmetkârının yaptığı herhangi bir şeye şaşırma kapasitesini kaybetmiş gibi kaşlarını çatmıştı. Yüce Lord onlara katıldığında, yaşlı Warmark bronzlaşmış, kaslı koluyla işaret etti ve sert parmağı Mhoram'ın gözlerini kulenin kapılarının önünde toplanan ur-villere bir suçlama gibi yönlendirdi.

Ur-viller ok menzilindeydi ama ahşap kalkanlar taşıyan kırmızı gözlü Mağara Şövalyeleri, Quaan'ın savaşçıların ara sıra kulenin pencerelerinden fırlattığı okları yakalayarak onları koruyordu. Bu siperin ardında ur-viller inşa ediyordu.

Ustaca bir hızla çalıştılar ve inşa ettikleri şey hızla şekillendi. Çok geçmeden Mhoram bir mancınık yaptıklarını gördü.

Foul'un rüzgârının dondurucu öfkesine rağmen, elleri esasının üzerinde terlemeye başladı. Ur-viller ağır halatları makinenin arkasındaki dişli vinçlere doladıkça, halatları sert fırlatma koluna bağladıkça ve kolun ucuna büyük, uğursuz bir demir çanağı siyah güç parıltılarıyla mühürledikçe, tüm bilgisini ve gücünü hazır hale getirerek kendini gerilirken buldu. Biliyordu ki

içgüdüsel olarak saldırganların Revelstone'a taş atma niyetinde olmadıklarını düşündü.

Demondim yarattığı Satansfist'ten talimat almadan çalıştı. Uzaktan izledi ama ne konuştu ne de hareket etti. Birçoğu mancınının üzerine tırmandı -ayarladı, sıkılaştırdı, mühürledi- ve Yüce Lord Mhoram gözleri olmadan bu kadar iyi inşa edebilmelerine hayret etti. Ama gözlere ihtiyaçları yoktu; burunları da en az görme yetileri kadar keskindi. Kısa bir süre içinde tamamlanan mancınık Revelstone'un kulesinin önünde dimdik durdu.

Sonra kamptan koro halinde bağırışlar yükseldi ve yüzlerce ur-vil makineye doğru koştu. Her iki yanda, bir kısmı güçlerini yoğunlaştırmak için kamalar oluşturdu ve loremasterları vinçlerin başında duracak şekilde kendilerini yerleştirdi. İki loremaster demir çubuklarını kullanarak dişlileri çevirmeye başladılar, böylece halatları sıkılaştırdılar ve mancınının kolunu yavaşça geriye doğru büktiler. Mancınık yaratıkları cüceleştiriyordu ama güçlerini kamalara odaklayarak vinçleri çevirmeyi ve kolu bükmeyi başardılar. Ve bu yapılırken, diğer ur-viller bir araya gelerek mancınının arkasında muazzam bir kama oluşturdular. Donmuş kar çamurunun arka planında, Kalenin kalbine doğrultulmuş bir mızrak ucu gibi görünüyordular.

Mhoram aklının bir kısmıyla Lord Amatin'in şimdi yanında durduğunu gözlemledi. Loerya'yı bulmak için etrafına bakındı ve onu ana kalenin balkonunda gördü. Ona el sallayarak onay verdi; eğer gözetleme kulesine bir felaket gelirse tüm Lordlar kaybolmayacaktı. Sonra Quaana bir kaşını kaldırdı ve Warmark savaşçıların ani emirlere hazır olduğunu belirtmek için başını salladığında, Yüce Lord Mhoram dikkatini ur-villere geri verdi.

Mancınının kolu geri çekilirken, Gravelingas Tohrm korkulukta diz çöktü, kollarını açtı ve avuçlarını duvarın yavaş kıvrımına bastırdı. Kısık, yabancı bir sesle taşın granit dayanıklılığının şarkısını söylemeye başladı.

Sonra kol en geniş yayına ulaştı. Sanki parçalanacakmış gibi titreyerek kuleye doğru gerildi. Hemen demir kancalarla yerine kilitlendi. Geniş kabı göğsüne kadar indirilmişti.

doğrudan en büyük kamanın tepesindeki loremaster'ın önündeki seviyede.

Çınlayan bir çınlamayla, loremaster asasını fincana vurdu. Çok sayıda siyah omuzdan güç fişkırdı; loremaster kadehin üzerinde çalışırken güç yaydılar. Ve eti, obsidyeni ve tik ağacını aynı şekilde tüketen kezzap kadar ateşli olan kalın, zalim sıvı, çıta üzerinden bekleyen fincana karanlık bir şekilde sıçradı.

Yüce Lord, insan bedenlerinin böyle bir sıvıya en ufak bir dokunuşta küle dönüştüğünü görmüştü. Quaan'ı uyarmak için döndü. Ama yaşlı Warmark'ın uyarıya ihtiyacı yoktu; o da Demondim asidinde ölen savaşçılar görmüştü. Mhoram daha konuşmadan Quaan merdiven boşluğundan kuleye doğru bağılıyor, savaşçılarına açıkta kalan tüm pencerelerden ve mazgallardan uzak durmalarını emrediyordu.

Mhoram'ın yanında, Lord Amatin'in hafif formu rüzgârda titremeye başladı. Asasını sanki soğuğu uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi önünde tutuyordu.

Loremaster'ın sıvısı yavaşça bardağı doldurdu. Kara lav gibi sıçradı ve fişkırdı, havaya gece yarısı kıvılcımları saçtı; ama ur-villerin irfanı onu kontrol altına aldı, karanlık gücünü bir arada tuttu, mancınığı parçalamasını engelledi.

Sonra bardak doldu.

Ur-viller tereddüt etmedi. Boğuk, aç bir çığlıkla, tutucu kancaları serbest bıraktılar.

Kol şiddetle öne doğru kavis çizdi, atışının sonunda durağa düz bir şiddetle çarptı.

Bir Stonedownor evi büyüklüğünde siyah bir kezzap fişkırması havaya fırladı ve en üst korkuluğun birkaç düzine metre aşağısındaki kuleye çarptı.

Asit taşa çarptığında patladı. Işıksız bir akkor halinde, karanlık bir güneşin parıltısı gibi dağ kayasını yaktı. Tohrm acıyla haykırdı ve taşın acısı Mhoram'ın ayaklarının altında uğuldadı. Öne doğru sıçradı. Yanında Trevor ve Amatin varken asasından mavi Lord ateşi çağırdı ve onu kezzaba doğru fırlattı.

Üç asa birlikte aside karşı koymak için alev alev yandı. Ve ur-viller onu yenileyemediği için, birkaç dakika içinde parçalandı.

-Duvardan nefret parçaları gibi düştü ve sönmeden önce yeri yaktı.

Taşta uzun bir aşınma izi bıraktı. Ama duvarı delip geçmemişti.

Tohrm bir iniltiyle korkuluktan aşağı sarktı. Yüzünden akan ter gözyaşlarını karıştırıyordu, öyle ki Mhoram Gravelingas'ın acıdan mı, kederden mi yoksa öfkeden mi ağladığını anlayamadı. "*Melenkurion abatha!*" diye bağırdı kalın bir sesle. "Ah, Revelstone!"

Ur-viller mancınıklarını yeni bir atış için hazırlamaya başlamışlardı bile.

Mhoram bir an için sersemlemiş ve çaresiz hissetti. Böyle mancınıklarla, binlerce ur-fil Lord'un Kalesini parça parça yıkabilir, ölü bir moloz yığına dönüştürebilirdi. Ama sonra içindeki direnme içgüdüğü canlandı. Trevor ve Amatin'e, "Bu patlamalar Kaleye dokunmamalı. Bana katılın. Bir Yasak oluşturacağız."

Aralarında mümkün olduğunca geniş bir savunma hazırlamak için her iki tarafta da ondan uzaklaşırlarken bile, bu taktiklerin işe yaramayacağını biliyordu. Üç Lord birkaç saldırının en büyük zararını savuşturabilirdi ama on beş ya da yirmi bin ur-vil'in saldırısını geri püskürtemezlerdi. "Tohrm!" diye sertçe emretti. "Borillar!"

Hearthrall Tohrm hemen daha fazla Gravelingase çağırmaya başladı. Ancak Borillar tereddüt etti, sanki Durumun aciliyeti düşünmesine engel olmuş, kendi bilgisini ondan saklamış gibi belirsiz bir şekilde etrafını araştırdı.

"Sakin ol Hirebrand," dedi Mhoram onu sakinleştirmek için. "Mancınıklar ahşaptan."

Borillar aniden döndü ve hızla uzaklaştı. Warmark Quaan'ın yanından geçerken, "Okçular!" diye bağırdı. Sonra da ana kaleye doğru bağırmaya başladı: "Kiracılar! *Lor-liarill'i* getirin! Ok yapacağız!"

Tehlikeli denebilecek kadar kısa bir süre içinde ur-viller makinelerinin horozunu kaldırmış ve fincanını siyah kezzaplarıyla doldurmaya başlamışlardı. Bir sonraki atışlarını

Tohrm'un *rhadhamaerl* takviye birlikleri taşı desteklemek için konumlandıktan kısa bir süre sonra fırlatıldı.

Mhoram'ın emriyle Lordlar, kuleye ulaşmadan önce asit fişkırmasına karşı saldırıya geçti. Asaları parlayarak asidin yolu boyunca ateşten bir duvar ördü.

Sıvı, Yasaklarını parçalayan bir güçle ateşlerine çarptı. Siyah asit güçlerini aşarak kulenin duvarına çarptı. Ancak saldırı öldürücülüğünün çoğunu tüketmişti. Taşa ulaştığında, Tohrm ve diğer Çakıltaşları buna dayanabildi.

Kayadan çağırdıkları güç karşısında paramparça oldu ve alevler saçarak yere düştü, duvarda koyu lekeler bıraktı ama ciddi bir hasar vermedi.

Tohrm, Yüce Lord Mhoram'ın bakışlarıyla karşılaşmak için döndü. Sıcak öfke ve yorgunluk Hearthrall'ın yüzünü kızarttı ama Revelstone'un savunması için çok şey vaat eden bir sırıtışla dişlerini gösterdi.

Ardından Quaan'ın üç okçusu Lordlara katıldı ve onları iki Hirebrand takip etti. Okçular uzun boylu Woodhelvennin savaşçılarıydı ve formlarının zayıflığı yaylarının gücünü yalanlıyordu. Warmark Quaan onları kabul etti ve Borillar'a ne yapmalarını istediğini sordu. Borillar cevap olarak Hirebrand'lardan altı uzun, ince ok aldı. Bunlar narin olmalarına rağmen incelikle oyulmuştu; uçları keskin noktalar halinde sivriltilmişti ve uçları açık kahverengi tüylerle kaplanmıştı. Hearthrall her okçuya ikişer tane verdi ve bunu yaparken şöyle dedi: "Bu *lor-liarill*, Seareach Devletleri tarafından 'Gildenlode' olarak adlandırılan nadir ağaç. Onlar-"

"Biz Woodhelvennin'iz," dedi okçuların başındaki kadın açık açık. "*Lor-liarill* bizim için bilinir."

"Onları iyice gevşet," diye karşılık verdi Borillar. "Hazırlıklı başka kimse yok. Önce Mağara Şövalyelerine saldırın."

Kadın kendisine bir emir verip vermediğini öğrenmek için Quaan'a baktı ama Quaan onu ve arkadaşlarını sipere doğru eliyle işaret etti. Üç okçu pürüzsüz bir ustalıkla oklarını yerleştirdi, yaylarını eğdi ve mancınığa nişan aldı.

Ur-viller çoktan kolunu geri çekmiş ve demir kabını kudurmuşçasına yeniden doldurmakla meşguldü.

Quaan dişlerinin arasından, "Şimdi saldır," dedi. Üç yay kirişi birlikte tıngırdadı.

Savunan Mağara Şövalyeleri hemen kalkanlarını kaldırıp okları havada yakaladı.

Oklar tahtaya saplandığı anda alevler içinde patladı. Çarpmanın şiddetiyle ateş kalkanların üzerine yayıldı, yanan parçaları ve kıymıkları Mağara Şövalyelerinin üzerine fırlattı. Şaşkınlık ve acıyla haykıran aptal, çeteci yaratıklar kalkanlarını bırakıp ateşten uzağa atladılar.

Okçular hemen tekrar saldırdı. Mızrakları havada hızla ilerledi ve mancınığın fırlatma koluna, fincanın hemen altına isabet etti. *Lor-liarill* anında patladı ve siyah asidi ateşe verdi. Ani bir alevlenmeyle sıvının gücü mancınığı parçaladı ve yanan odunları her yöne saçtı. Bir grup ur-vil ve birkaç Mağara Şövalyesi düştü ve geri kalanlar ok menzilinin ötesine kaçarak makinenin parçalarını kendilerini yakmaya bıraktı.

Woodhelvennin kadını sert bir sırıtışla Borillar'a dönerek, "*Lillianrill*'ler sert miller yapar, Hearthrall," dedi.

Borillar sanki böyle bir başarıya alışkınmış gibi soğukkanlı görünmeye çalıştı ama "Öyle görünüyor" diyebilmek için iki kez yutkunmak zorunda kaldı.

Yüce Lord Mhoram, Hearthrall'ın omzuna övgü dolu bir el koydu. "Hirebrand, böyle oklara dönüştürülebilecek daha fazla *lor-liarill* var mı?"

Borillar bir gazi gibi başını salladı. "Dahası da var. Devler için yapılmış olan tüm Gildenlode omurgaları ve dümenleri -daha önce- bu ahşap yeniden şekillendirilebilir."

"Hirebrand'lara hemen başlamalarını söyle," dedi Mhoram sessizce. Genişçe gülümseyen Tohrm, Borillar'ın yanında durmak için hareket etti.

"Hearthrall, beni geride bıraktın," dedi alaycı bir ses tonuyla. "*Rhadhamaerl*, senin bu zaferinle boy ölçüşecek bir yol bulana kadar rahat etmeyecektir."

Bunun üzerine Borillar'ın kayıtsızlığı yerini büyük bir memnuniyete bıraktı. Kol kola girerek Tohrm'la birlikte kuleyi terk etti, onu diğer Hirebrandlar ve Çakıltaşlar izledi.

Quaan'ın birkaç övgü dolu sözünün ardından okçular da ayrıldı. O ve üç Lord kulede yalnız kaldılar ve birbirlerinin gözlerinin içine kasvetli bir şekilde baktılar.

Sonunda Quaan hepsinin yüzündeki düşünceyi dile getirdi. "Bu küçük bir zafer. Daha büyük manevralar okların erişemeyeceği yerlerden saldırabilir. Daha büyük kamalar surları aşmak için yeterli güce sahip olabilir. Eğer birkaç manevra birlikte saldırıya geçerse, ilk atışlara bile karşı koymak için çok zorlanacağız."

"Ve Illearth Taşı henüz bize karşı konuşmadı," diye mırıldandı Mhoram. Savunmasını parçalayan gücün bileklerinde ve dirseklerinde karıncalandığını hâlâ hissedebiliyordu. Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Bu zalim rüzgârın ve kışın sesi hariç."

Bir an için zihnini Trevor ve Amatin ile birleştirdi, gücünü onlarla paylaştı ve onlara kendi kaynaklarını hatırlattı. Sonra Lord Amatin iç çekerek şöyle dedi: "Ben Woodhelvenin kanındanım. Bu millerin yapımında Hearthrall Borillar'a yardım edeceğim. Yavaş bir iş olacak ve *lillianrill*'lerin çoğunun başka görevleri var."

"Ben de Tohrm'a gideceğim," dedi Trevor. "*Rhadhamaerl* ile eşleşecek bir ilmim yok. Ama belki de ateş taşlarında bu Demondim belasına bir karşıt bulunabilir."

Mhoram sessizce onayladı, kolunu iki lorda doladı ve onlara sarıldı. "Ben nöbet tutacağım," dedi, "ve yorulduğumda Loerya'yı çağıracağım." Sonra Quaan'ı onlarla birlikte kuleden gönderdi, böylece Warmark savaşçılarını surlar zarar görürse yapmak zorunda kalabilecekleri tüm işler için hazırlayabilecekti. Yüce Lord tek başına ayağa kalktı ve Satansfist'in ordularının karanlık ordugâhına baktı -şiddetli rüzgârda çoktan yırtılmış olan Furl'un altında durdu, asasının demir topuğunu taşla daktı ve kuşatmanın sonucunu elinde tutan bir elmiş gibi etrafını saran düşmana baktı.

Akşama doğru gri loşlukta, ur-viller başka bir manevra inşa ettiler. Okların erişebileceğinin ötesinde, güçlerini ek bir zemine fırlatabilecek daha güçlü bir makine inşa ettiler. Ama Yüce Lord Mhoram yardım çağırmadı. Kara korozyon püskürtücüsü fırlatıldığında, kat etmesi gereken daha çok yol vardı.

daha uzun bir süre yapıcılarının emrinin ötesinde. Mhoram'ın mavi gücü, yayının tepesine ulaştığında ona doğru fırladı. Lordlar Ateşi'nin ateşli şimşegi kezzaba çarptı, ivmesini zayıflattı ve kısa düşmesine neden oldu. Öfkeyle ve etkisiz bir şekilde sıçrayarak yere çakıldı ve donmuş toprakta bir mezar çukuru gibi korkunç bir delik açtı.

Ur-viller geri çekildi ve ışığa ihtiyaç duyan yanlışı doğmuş yaratıklar uğruna ordu boyunca yanan cafcaflı nöbet ateşlerine geri döndü. Bir süre sonra Mhoram alınındaki gerginliği sildi ve Lord Loerya'yı yerine geçmesi için çağırdı.

Kör gece boyunca, güvenli bir mesafede üç m a n c ı n ı k daha inşa edildi ve Revelstone'a saldırmak üzere ileri sürüldü. Hiçbiri kuleye saldırmadı; ikisi kuzeyden, biri güneyden ana kalenin duvarlarına fırlatıldı. Ama her seferinde savunmacılar hızlıca karşılık verebildi. Lor ustalarının makineleri kaldırırken s a r f ettikleri güç, mazgallardan yukarıya doğru hissedilir bir etki yaydı ve bu yayılma Kaleyi her yeni saldırıya karşı uyardı. Elllerinde *lor-liarill* oklarıyla bekleyen okçular karşılık vermek için acele ediyordu. Okları mancınıkların yakınındaki toprağa saplayarak nişan almak için ışık kazandılar; aniden ortaya çıkan ateşlerde, ilkinin yok ettikleri gibi yeni tehditlerden ikisini de yok ettiler. Ama üçüncüsü yay atışının ötesinde kaldı ve Loerya'nın ulaşamayacağı bir konumdan güney duvarına saldırdı. Yine de bu saldırı da yenilgiye uğratıldı. Okçulara komuta eden Haft, bir anlık ilhamla oklarını Kaleye doğru yaylanan aside yöneltmelerini emretti. Okçular hızla art arda bir düzine ok fırlatarak asidi parçalamayı başardılar, böylece asit taşı daha zayıf parçalara ayırdı ve çok az zarar verdi.

Neyse ki o gece başka saldırı olmadı. Tüm yeni Gildenlode okları kullanılmıştı ve daha fazlasını yapma süreci yavaş ve külttü. Ertesi gün boyunca da saldırı olmadı, ancak nöbetçiler uzaktan ur-villerin mancınık inşa ettiğini görebiliyordu. Gece yarısının geveze karanlığının derinliklerine kadar Revelstone'a karşı hiçbir hamle yapılmadı. Sonra kalede alarmlar çalmaya başladı ve tüm savunucuları işlerinden ya da dinlenmelerinden geri çağırdı. Donmuş toprakta meşaleler gibi alev alan okların rüzgârla parçalanmış ışığında

Lordlar, Kiracılar, Çakıltaşlar, savaşçılar ve Lorewardenler on mancınığın okçuların menzilinin ötesinde konumlandırıldığını gördü.

Emirler kalenin taşları arasında uğulduyordu. Erkekler ve kadınlar yerlerini almak için koşuşturdu. Birkaç dakika içinde her mancınığın karşısında bir Lord ya da bir savunma ekibi duruyordu. Kaplar doldurulurken, Revelstone kendini güç saldırısına hazırladı.

Satansfist'ten gelen nemli yeşil bir işaretle on mancınık fırlatıldı.

Savunma Revelstone'u ışıqla kapladı, duvarlardan o kadar çok parlak turuncu, sarı ve mavi ateş yayıldı ki tüm plato karanlıkta bir meydan okuma ateşi gibi parladı. Kuleden birlikte çalışan Mhoram ve Amatin'in fırlattığı güç okları vitriol saldırılarından ikisini düşürdü. Revelstone'un tepesindeki platodan Lord Trevor ve Loerya yükseklik avantajlarını kullanarak birer fincan dolusu korozyonu yere sapladılar.

Kalan saldırılardan ikisi Hearthrall Borillar'ın oklarıyla parçalandı. Lorewarden ekipleri, Hearthrall Tohrm tarafından kendilerine verilen bir *orcrest* parçasını ve Lord Amatin'den aldıkları bir *lomillialor* çubuğunu kullanarak, iki saldırıdaki virülansın çoğunu tüketen ve telafisi mümkün olmayan bir hasar vermelerini engelleyen bariyerler inşa etti.

Çakıltaşları ur-villerin son iki atışını karşıladı. Tohrm bir ortağıyla birlikte bir mancınığın hemen önündeki balkona yerleşmişti. Taştan bir çakıl fıçısının iki yanında durdular ve ölümlü bedenlerini yavaş yavaş ateş taşlarının artan parlaklığıyla uyumlu hale getiren derin bir *rhadhamaerl* şarkısı söylediler. Ur-viller makinenin kabını doldururken, Tohrm ve yoldaşı kollarını çakılların içine sokup, irfanla korunmuş ellerini t e k n e n i n kenarlarındaki ateş taşlarının arasına soktular. Orada altın sıcaklığında beklediler, mancınık fırlatılıp kezzap onlara doğru fırlayana kadar dünyevi şarkılarını söylediler.

Son anda, iki kol dolusu çakıl taşını kara guta doğru fırlattılar. İki güç başlarının birkaç metre yukarısında çarpıştı ve çarpışmanın gücü onları dümdüz yere düşürdü.

balkon. Asidin ıslak korozyonu çakılları anında cüruf haline getirdi, ancak buna karşılık ateş taşlarının *rhadhamaerl* gücü, son damlası Tohrm veya Revelstone'a değmeden önce asidi yakıp yok etti.

Diğer Gravelingase çifti o kadar başarılı değildi. Karşı hamlelerini yanlış zamanladılar ve sonuç olarak çakılları kezzabın sadece yarısını durdurabildi. Her iki adam da balkonun geniş bir bölümünü yok eden sıvı yangınında öldü.

Ancak ur-viller tekrar saldırmak, Kalenin savunmasını yıpratmak için daha fazla saldırı düzenlemek yerine mancınıklarını bırakıp geri çekildiler; Revelstone'un cesareti hakkında öğrendiklerinden memnun oldukları anlaşılıyordu.

Yüce Lord Mhoram yüzünde şaşkınlık ve yüreğinde soğuk bir korkuyla onların gidişini izledi. Şüphesiz ur-villerin savunmadan gözleri korkmamıştı. Eğer Satansfist şimdi taktiklerini değiştirmeyi seçtiyse, bunun nedeni Revelstone'un zayıflığını ölçmüş ve bundan faydalanmanın daha iyi bir yolunu biliyor olmasıydı.

Ertesi sabah Mhoram, Satansfist'in yeni stratejisinin başladığını gördü ama ondan sonraki iki gün boyunca bunu anlayamadı. Raver'ın orduları Revelstone'a yaklaştı, surlardan neredeyse yüz metre uzağa yerleşti ve platonun savunucularının kendi istekleriyle çenelerine atlamalarını bekliyormuş gibi platoya baktılar. Ur- viller leş yiyici yaratıkların ve Mağara Şövalyelerinin arasında ilerledi ve Revelstone'un tam kalbine doğru işaret ediyor gibi görünen çok sayıda kama oluşturdu. Ve arkalarında Satansfist geniş bir açık alanda durmuş, Taş'ını ilk kez açıkça kullanıyordu. Ama fiziksel bir saldırı başlatmadı, Keep'e vurma ya da vurulma fırsatı vermedi. Bunun yerine yaratıkları ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve çömelmiş dualar gibi Revelstone'a aç gözlerle baktı. Ur-vile loremaster'lar sopalarının uçlarını yere sapladılar, havlayan bir uluma ya da yakarışa başladılar, bu da parçalanan rüzgârın içinden parça parça Keep'e taşındı. Ve *Samadhi* Raver, Sheol ve Satansfist, Illearth Taşı'nın parçasını sıktı, böylece kaynayan buz gibi buharla aktı.

Mhoram izlerken, her tarafta gücün yükselişini hissedebiliyordu; kudretin eforu derisinin altına kadar ona yayılıyordu.

Rüzgârın çiğ soğuşuna rağmen yanakları yanıyordu. Ancak kuşatmacılar başka bir harekette bulunmadı. Şiddetli bir konsantrasyon içinde pozisyonlarını korudular ve sanki kurbanlarının kanını hayal ediyormuş gibi ölümcül bir şekilde kaşlarını çattılar.

Yavaş yavaş, dolambaçlı bir şekilde, dağ eteklerindeki toprağı etkilemeye başladılar. Taşın titremeyen yeşil alevinden, Satansfist'in ayaklarının etrafındaki toprağa zümrüt rengi bir renk yayıldı ve toprakta zonkladı. Onu çevreledi, kokuşmuş bir kalp gibi nabız gibi attı, sonra toprağın içinden Revelstone'a doğru yeşil damarlar gibi eğri büğrü dallar gönderdi. Bunlar her vahşi zonklamayla büyüdü, çömelmiş orduların sırtlarına ulaşana kadar dallandı. O noktada, loremaster'ların asalarının gömülü uçlarından yeşile çalan kırmızı acılar fışkırdı. Satansfist'in zümrüdü gibi, hastalıklı kırmızı da toprağın içinde atardamarlar ya da acı kökleri gibi büyüyordu. Yeryüzündeki gri buzu eritmeden parladı ve *Samadhi*'nin merkezi gücünün her atışıyla genişledi, ta ki Revelstone'un tamamı zonklayan damarlarla çevrilinceye kadar.

Bu büyüme süreci yavaş ve ölümcüldü; akşam olduğunda, kırmızı-yeşil zarar ur-villerin ayaklarının ötesine geçmemişti; ve uzun, korkunç bir karanlıktan sonra, şafak damarları duvarların yarısına kadar buldu. Ama amansız ve emindi. Mhoram ona karşı hiçbir savunma düşünemiyordu çünkü ne olduğunu bilmiyordu.

Sonraki iki gün boyunca, bunun korkusu Lord's Keep'e yayıldı. İnsanlar fısıltıyla konuşmaya başladı. Erkekler ve kadınlar sanki şehir taşının kendilerine karşı dönmesinden korkuyorlarmış gibi bir yerden bir yere koşturdular. Çocuklar anlaşılmaz bir şekilde inliyor ve tanıdık yüzleri görünce irkiliyorlardı. Revelstone'da yoğun bir korku ve anlaşılmazlık atmosferi, uçan bir akbabanın açılmış kanatları gibi dolaşıyordu. Yine de Mhoram üçüncü günün akşamına kadar şehre ne yapıldığını kavrayamadı. Sonra tesadüfen Warmark Quaan'a görünmeden ve duyulmadan yaklaştı ve elini Quaan'ın omzuna dokundurduğunda Warmark panik içinde kılıcını pençeleyerek geri çekildi. Gözleri nihayet Yüce Lord'u tanıdığında, yüzü gri bir sefalet külüyle doldu ve bunalmış bir acemi gibi titredi.

Mhoram içini çekerek Revelstone'un durumunu anladı. Bilinmeyenden duyulan korku, tehlikenin sadece yüzeydeki haliydi. Kollarını Quaan'ın titreyen bedenine doladığında, yerdeki kırmızı-yeşil güç damarlarının fiziksel bir tehlike olmadığını, daha ziyade Despiser'in kötülüğünün ham duygusal gücü için bir araç olduğunu gördü

-Keep'in iradesine doğrudan bir saldırı, Revelstone'un direnişinin ahlaki dokusuna karşı fırlatılan bir aşındırıcı.

Korku, Lord's Keep'in kalbinde ölümcül bir hastalık gibi büyüyordu. Bu korkunç damarların etkisi altında şehrin cesareti çürümeye başlamıştı.

Savunması yoktu. *Lillianrill* ve *rhadhamaerl* duvarların içinde büyük ısınma ateşleri yakabilirdi. Lorewarden'lar çaresizce titreyen sesleriyle cesaret ve zafer şarkıları söyleyebilirlerdi. Warwardlar savaşçıların ne boş vakti ne de korkuya dayanma gücü kalana kadar talim ve eğitim yapabilirdi. Lordlar mavi kuzgunlar gibi şehrin dört bir yanına uçabilir, gri gündüzden kör geceye ve tekrar gri güne kadar gittikleri her yere cesaretin, desteğin ve uzlaşmazlığın ışığını taşıyabilirlerdi. Kale boş durmuyordu. Zaman dehşet verici uzunluğunu sürüklerken, etsiz kemiklerin neredeyse duyulabilir takırtılarıyla iskelet döngüsünde ilerlerken, yapılabilecek her şey yapıldı. Lordlar, parlak maviliklerinin Revelstone'un ruhunun aşınmasına direnebilmesi için asaları yanar halde her yere hareket etmeye başladılar. Ama yine de yerdeki damarlı, kanlı zarar şehrin üzerindeki himayesini çoğalttı. On bin kötü kalbin kötülüğü tüm muhalefeti bastırdı.

Çok geçmeden platonun dağları bile sessiz bir korku içinde inliyor gibiydi. Beş gün içinde bazı aileler kendilerini odalarına kilitledi ve dışarı çıkmayı reddetti; şehir dışında olmaktan korkuyorlardı. Diğerleri yayla tepelerinin görünürdeki güvenliğine kaçtı. Mutfaklarda çılgın kavgalar patlak verdi; herhangi bir aşçı ya da yemekle ilgilenen kişi, aniden bastıran dehşete karşı bıçağını çekip kesebilirdi. Bu tür patlamaları önlemek için Warmark Quaan her mutfağa ve yemekhaneye Eoman'ı yerleştirmek zorunda kaldı.

Ancak onları omuzlarına yapışmış cılız bir dehşet hayaleti gibi sürmesine rağmen, savaşçıların bile paniğe kapılmasını engelleyemedi. Bu gerçeği sonunda Yüce Lord'a bildirmek zorunda kaldı ve

Mhoram bunu duyduktan sonra kuledeki nöbetine gitti. Orada tek başına, ensesine umutsuzluğun ılığı kadar ağır bir şekilde düşen geceyle yüzleşti, Taş'ın parıldamayan zümrüt iğrençliğiyle yüzleşti, hasta, kırmızı-yeşil damarlı ateşle yüzleşti ve kendi korkusunu kalbinin sessizliğinde kucakladı. Eğer bu kadar çaresiz olmasaydı, şimdi içinde bulunduğu ikilemi iliklerine kadar hissettiğı Kevin Landwaster'a acıyarak ağlayabilirdi.

Bir süre sonra -karanlık Lord Foul'un kışına tüm soğukluğunu kattıktan ve kampın nöbet ateşleri *Samadhi* Raver'ın gürültülü, güçlü ölüm arzusunun yanında sadece kıvılcımlara dönüştükten sonra- Loerya Trevor-eşi kuleye geldi, yanında küçük bir çakıl tenceresi vardı, taşa oturduğunda önüne koydu, böylece parıltı çizilmiş yüzünü aydınlattı. Yüzünün yukarı kalkması gözlerine gölge düşürmüştü ama Mhoram yine de gözyaşlarının aktığını görebiliyordu.

"Kızlarım" -sesi boğulur gibiydi- "çocuklarım- onları tanıyorsunuz, Yüce Tanrım," dedi yalvarır gibi. "Onlar bir ebeveynin gurur duyacağı çocuklar değil mi?"

"Gurur duy," diye yanıtladı Mhoram nazikçe. "Ebeveynler ve çocuklar birbirleri için gurur kaynağıdır."

"Onları tanıyorsunuz Yüce Lordum," diye ısrar etti. "Onlara duyduğum sevinç acı verecek kadar büyük. Onlar-Yüce Tanrım, artık yemek yemiyorlar. Yemekten korkuyorlar, yemekte zehir görüyorlar. Bu kötölük onları çıldırtıyor."

"Hepimiz çıldırmış durumdayız, Loerya. Dayanmalıyız."

"Nasıl dayanırsın? Umut olmadan-? Yüce Tanrım, hiç çocuk doğurmasaydım daha iyiydi."

Mhoram yavaşça, sessizce başka bir soruyu yanıtladı. "Bu kötölükle savaşmak için dışarı çıkamayız. Bu duvarları terk edersek sonumuz gelir. Bizim için başka bir yer yok. Dayanmak zorundayız."

Loerya ağlamaklı bir sesle, "Yüce Tanrım, Kâfiri çağır," dedi.

"Ah, Loerya kardeş, bunu yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Thomas Covenant'ı serbest bıraktığımda doğru bir seçim yaptığımı biliyorsun.

kendi dünyasının talepleri. Hayatımın gerçek akışını çarpıtan başka ne tür çılgınlıklar olursa olsun, bu seçim çılgınlık değildi."

"Mhoram!" diye yalvardı kalın bir sesle.

"Hayır Loerya, ne sorduğunu bir düşün. Kâfir kendi dünyasında bir hayat kurtarmak istiyordu. Ama orada zaman başka türlü akıyor. Revelstone'a ilk gelişinden bu yana yedi kırk yıl geçti ama bu süre içinde ayın üç döngüsü kadar bile yaşlanmadı. Belki de son çağrılmasından bu yana onun için sadece anlar geçmiştir. Eğer şimdi tekrar çağrılseydi, belki de kendisine ihtiyacı olan küçük çocuğu kurtarması engellenecekti."

Bir çocuktan bahsedilince Loerya'nın yüzünde ani bir öfke belirdi. "Çağır onu!" diye tısladı. "Onun isimsiz çocuklarının benim için ne önemi var? Yediler adına, Mhoram! Çağır-!"

"Hayır." Mhoram onun sözünü kesti ama sesi yumuşaklığını kaybetmemişti. "Yapmayacağım. Kendi kaderini tayin etme özgürlüğüne sahip olmalı, bu onun hakkı. Bunu ondan almaya hakkımız yok - hayır, Ülke'nin en büyük ihtiyacı bile böyle bir eylemi haklı çıkarmaz. Beyaz altın onun elinde. İsterse Toprak'a gelsin. Akılsız hayatımın tek gerçek cesaretinden vazgeçmeyeceğim."

Loerya'nın öfkesi geldiği gibi hızla çöktü. Ellerini, içlerindeki sıcaklık umudu bile tükenmiş gibi çakılların üzerinde sıkarak, "Bu akşam en küçüğüm -Yolenid- daha bir bebek bile değil- beni görünce çığlık attı," diye inledi. Akan gözlerini büyük bir çabayla yüce Tanrı'ya kaldırdı ve fısıldadı: "Nasıl dayanıyorsun?"

Kalbi onun için ağlasa da Mhoram onun bakışlarına karşılık verdi. "Bunun alternatifi Kutsala Saygısızlıktır." Kadının yüzündeki yırtık pırtık ifadeye bakarken, kendi ihtiyacının haykırdığını ve onu tehlikeli sırrını paylaşmaya çağırdığını hissetti. Nabzının şakaklarında endişeyle çarpmasına neden olan bir an boyunca, Loerya sorarsa ona cevap vereceğini biliyordu. Onu uyarmak için usulca nefes aldı: "Güç korkunç bir şeydir."

Belirsiz bir umut kıvılcımı gözlerini aydınlattı. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı, yüzünü onunkine yaklaştırdı ve onu aradı. Bir birleşmenin ilk açılımı zihninin yüzeylerini boşalttı. Ama onda gördüğü ya da hissettiği şey onu durdurdu. Soğuk kuşkusu içindeki ışığı söndürdü.

Gözlerini kaçırdı ve ondan uzaklaştı. Sadece hafif bir acı titreşimi taşıyan garip bir sesle, "Hayır, Mhoram. Sormayacağım. Ne sana ne de başkasına güveniyorum. Kalbin hazır olduğunda konuşacaksın."

Minnettarlık Mhoram'ın göz kapaklarının altını yaktı. Çarpık bir gülümsemeyle, "Çok cesursun Loerya kardeş," dedi.

"Hayır." Çakıl taşı kabını aldı ve ondan uzaklaştı. "Onların hiçbir suçu olmamasına rağmen kızlarım beni korkak yapıyor." Arkasına bile bakmadan, Yüce Lord'u karanlık gecede yalnız bıraktı.

Asasını göğsüne bastırarak döndü ve bir kez daha Raver's Stone'un kusursuz yeşil yanlışıyla yüzleşti. Gözleri o uğursuz ışıkla buluştuğunda, omuzlarını dikleştirdi, kendini dikleştirdi, böylece Revelstone'un dokunulmaz kayasının bir işareti veya tanığı gibi dik durdu.

BEŞ: *Lomillialor*

Covenant'ı içine hapseden ölümlülüğün ağırlığı onu toprağın inatçı yapısına daha da derinden bastırıyor gibiydi. Nefes almaktan vazgeçtiğini hissetti - içine gömüldüğü kaya ve toprak onu her türlü solunuma kapatmıştı - ama havasızlık ona hiçbir sıkıntı vermiyordu; artık nefes almanın terli emeğine ihtiyacı yoktu. Kaderinin içine düşen bir adam gibi karşı konulmaz bir şekilde, hareketsizce aşağıya doğru dalıyordu.

Etrafındaki kara toprak yavaş yavaş sise ve soğuğa dönüştü. Katılığından, havasız ağırlığından hiçbir şey kaybetmedi ama özü değişti, granitin özü kadar büyük ve cevaplanamaz zifiri karanlık bir sis haline geldi. Onunla birlikte soğuk da arttı. Soğuk, kış ve sis bir serpinti gibi etrafını sardı.

Süreyi algılayamıyordu ama bir noktada sisin içindeki serin esintinin farkına vardı. Üzerindeki baskının bir kısmını hafifletti, serumlarını gevşetti. Sonra biraz uzakta ani bir yarık belirdi. Yarığın içinden, hiçbir yıldızın bulunmadığı dipsiz bir gece göğü gördü. Ve yarıktan en kaba zümrüt kadar soğuk ve zorlayıcı bir yeşil ışık parladı.

Bulut yarığı onun üzerinden geçene kadar esintiyle ilerledi. Geçerken, ağır bulutların arkasında yeşil bir güçle parlayan bir dolunay gördü, zümrüt rengi bir küre göklere hastalıklı bir şekilde yayılıyordu. Hastalıklı yeşil ışık onu yakaladı. Onu açığa çıkaran yarık yanından geçip uzaklara doğru uçtuğunda, kendisinin de karşılık verdiğini hissetti. Ayın otoritesi, egemenliği inkar edilemezdi: yarığın ardından sisin içinden iradesizce akmaya başladı.

Ama araya başka bir güç girdi. Bir an için, bir ağacın kalp özsuynunun kokusunu alabildiğini düşündü ve soğuğun içinden ona şarkı parçaları dokundu: *doğru ol... cevap ver... ruhun derin laneti...*

Onlara sarıldı ve onların güçlü çekiciliği onu kendine bağladı. Sis karanlığı tekrar etrafına kilitlendi ve batmaya başladı.

şarkının yönünde.

Şimdi soğuk altında daha da sertleşmişti; öyle ki, üzerinde esen rüzgârla birlikte bir levhanın üzerine indiğini hissetti. Hareket edemeyecek kadar üşümüştü ve sadece göğsündeki hava hissi ona tekrar nefes aldığını söylüyordu. Kaburgaları ve diyaframı çalışıyor, ciğerlerine otomatik olarak hava pompalıyordu. Sonra siste başka bir değişiklik fark etti. Boş, ıslak, esen gece başka bir boyut, bir dış sınır kazanmıştı; dünyanın geri kalanını güneş ışığında bırakarak özel olarak ona yapıştığı izlenimini veriyordu. Buluta rağmen, ötesindeki soğuk esintide aydınlık olasılığını hissedebiliyordu. Ve soğuk levha altında gittikçe sertleşti, ta ki üzerine kişisel karanlıktan bir kayalık yığılmış bir katafalkta yattığını hissedene kadar.

Tanıdık şarkı onu orada bıraktı. Bir süre esintinin uğultusundan ve şişmiş dudağının ve diş etinin arasından geçen nefesinin çıkardığı boğuk, peltek sestten başka bir şey duymadı. Yavaş yavaş donuyor, sırtının altındaki taşla buz gibi bir birlikteliğe gömülüyordu. Sonra yakınındaki bir ses nefes nefese, "Yediler adına! Başardık."

Konuşmacının sesi yorgunluktan tükenmiş ve garip bir şekilde yankısız, kimsesizdi. Sadece rüzgârın uğultusu varoluş iddiasını destekliyordu; o olmadan, yıldızlar arasındaki anlaşılmaz eterde tek başına konuşuyor olabilirdi.

Sevinç dolu hafif bir ses cevap verdi, "Evet dostum. Senin bilgeliğin bize iyi hizmet ediyor. Bu üç gün boyunca boşuna çabalamadık."

"Benim ilmim ve senin gücün. Ve Yüce Lord Mhoram'ın *lomillialor*'u. Ama ona bakın. Yaralı ve hasta."

"Size onun da acı çektiğini söylemedim mi?"

Hafif ses Covenant'a tanıdık geliyordu. Güneş ışığını yaklaştırdı, sisi tamamen içine girene kadar daralttı ve yüzünde soğuk parlaklığı hissedebiliyordu.

"Bana söyledin," dedi çaresiz adam. "Ben de sana onu elime geçirdiğimde öldürmem gerektiğini söyledim. Ama tüm eylemlerim yanlış çıktı. Bakın, şimdi bile Kâfir çağırma ölmek üzere geliyor."

İkinci konuşmacı nazik bir sitem tonuyla, "Dostum, sen-" diye karşılık verdi.

Ama ilki onun sözünü kesti. "Burası hastalıklı bir yer. Ona burada yardım edemeyiz."

Covenant ellerin omuzlarını kavradığını hissetti. Gözlerini açmak için çaba sarf etti. İlk başta hiçbir şey göremedi; güneş ışığı her şeyi gözünün önünden silip götürüyordu. Ama sonra onunla güneş arasına bir şey girdi. Onun gölgesinde, tüm algılarını gölgeleyen bulanıklığa gözlerini kırıştırdı.

"Uyanıyor," dedi ilk ses. "Beni tanıyacak mı?" "Belki de tanımayacak. Artık genç değilsin, dostum."

"Yapmasa daha iyi," diye mırıldandı adam. "Bir zamanlar başarısız olduğum yerde başarılı olmaya çalıştığıma inanacaktır. Böyle bir adam intikamdan anlar."

"Ona haksızlık ediyorsunuz. Onu daha yakından tanıyorum. Merhamete olan ihtiyacının büyüklüğünü görmüyor musunuz?"

"Onu görüyorum. Ayrıca onu tanıyorum. Yedi kırk yıldır kulaklarımda Thomas Covenant ile yaşıyorum. Anlasa da anlamasa da şu anda bile merhamet görüyor."

"Onu hak ettiği dünyadan çağırdık. Buna merhamet mi diyorsunuz?"

İlk konuşmacı sert bir ses tonuyla, "Ben buna merhamet diyorum," dedi.

Bir süre sonra ikinci iç çekti. "Evet. Ve başka türlüünü seçemezdik. O olmadan, Ülke ölür."

"Merhamet mi?" Covenant mırıldandı. Ağzı acınası bir şekilde zonkluyordu. "Evet!" dedi üzerine eğilen adam. "Sana yeni bir Topraklarda izin verdiğiniz kötülüğe direnme şansı."

Covenant yavaş yavaş adamın bir Stonedownor'un kare yüzüne ve geniş omuzlarına sahip olduğunu gördü. Yüz hatları gölgede kaybolmuştu ama kalın, kürk astarlı pelerininin omuzlarında çapraz şimşeklerden oluşan ilginç bir desen vardı; Covenant bu deseni daha önce bir yerlerde görmüştü. Ama hâlâ sis ve şokun etkisiyle anının izini süremeyecek kadar şaşkındı.

Oturmaya çalıştı. Adam ona yardım etti, o pozisyonda destekledi. Bir an için bakışları dağıldı. Alçak bir duvarla çevrili dairesel bir taş platformun üzerinde olduğunu fark etti. Korkuluğun ötesinde gökyüzünden başka bir şey göremiyordu. Soğuk mavi boşluk onu tutuyordu.

Gözleri sanki onu çağırıyordu; boşluğuna hitap ediyordu. Bakışlarını güçlkle Stonedownor'a odaklamak zorunda kaldı.

Bu açıdan bakıldığında güneş adamın yüzünü aydınlatıyordu. Gri-siyah saçları ve yıpranmış yanaklarıyla altmışlı yaşlarının ortalarında görünüyordu ama yaşı baskın bir özelliği değildi. Görünüşü kendi içinde çelişkili bir izlenim yaratıyordu. Uzun süre ekşi ekmek yemiş ve tatlılığın tadını unutmuş sert ve acı bir ağzı vardı ama gözleri sanki yıllarca gökyüzüne bakmış ve güneşin onu kör etmemesi için yalvarmış gibi ince yalvarış çizgileriyle kaplıydı. İncinmiş ve bunun bedelini kolay kolay ö d e m e m i ş bir adamdı.

Covenant, sanki kelimeler sersemliğini delip geçmiş gibi, adamın "*Onu öldürmeliydim*" dediğini duydu. Omuzlarında çapraz şimşek desenleri olan bir adam bir keresinde Covenant'ı öldürmeye çalışmıştı.

-Ve Atiaran Trell-mate tarafından engellenmişti. Barış Yemini etmişti.

"Triock?" Covenant kısık sesle nefes aldı. "Triock?"

Adam Covenant'ın acı dolu bakışlarından kaçmadı. "Tekrar buluşacağımıza söz verdim."

Cehennem ateşi, diye inledi Covenant kendi kendine. Cehennem ve kan. Triock, Covenant onunla tanışmadan önce Atiaran'ın kızı Lena'ya aşık olmuştu.

Ayağa kalkmak için mücadele etti. Çiğ soğukta, hırpalanmış kasları onu kaldıramadı; bu eforla neredeyse bayılacaktı. Ama Triock ona yardım etti ve bir başkası da onu arkasından kaldırdı. Triock'un desteğine çaresizce tutunarak bocaladı ve korkuluğun ötesine baktı.

Taş platform sanki gökyüzünde yüzüyormuş gibi boş havada duruyor, esintinin uğultusuna biniyordu. Covenant'ın baktığı yönde, en uzak ufka kadar görebiliyordu ve bu ufuk gri bulutlardan oluşan bir denizden başka bir şey değildi, yeryüzünün üzerinde bir kefen gibi dalgalanan, kalın bir boşluk kütlesi. Korkuluğa bir adım daha yaklaştı ve derin selin altındaki her şeyi kapladığını gördü. Platform bulutların birkaç yüz metre üzerinde, sanki dünyada üzerinde güneşin hâlâ parladığı tek şeymiş gibi duruyordu.

Ama sol tarafındaki gri denizden bir dağ burnu çıkıyordu. Arkasından ona destek olan adamın yanından omzunun üzerinden baktığında, o tarafta da başka bir burnun yükseldiğini gördü; düz bir uçurum yüzü görüşünü karşılıyordu ve her iki yanında bir dağ sırası bulutlara doğru uzanıyordu.

Yine Kevin'in Nöbeti'ndeydi ve aşağıda, görüş alanının dışında bir yerde uçurumla birleşen taş bir kuyunun tepesinde duruyordu.

Bir an için başı dönecek kadar şaşırdı. Bunu beklemiyordu; Revelstone'a geri çağrılmayı bekliyordu. Ülke'de Lordlar dışında kim onu çağırma gücüne sahipti? Triock'u tanıdığına, adam bir Sığır Çobanı'ydı, ilim sahibi değil. Despiser'dan başka kim böyle bir çağrıyı mümkün kılabilirdi?

Sonra uzun düşüşün görüntüsü onu yakaladı ve baş dönmesi bacaklarındaki son gücü de aldı. Onu tutan eller olmasaydı, korkuluktan aşağı yuvarlanabilirdi.

"Sakin ol dostum," dedi Triock'un yoldaşı güven verici bir şekilde. "Seni serbest bırakmayacağım. Yükseklikten hoşlanmadığını unutmadım." Covenant'ı duvardan uzağa çevirdi ve onu kolayca destekledi.

Covenant'ın başı boynunun üzerinde gevşekçe yuvarlandı ama Nöbet etrafındaki sarsıntıyı durdurduğunda, kendini Triock'a doğru bakmaya zorladı. "Nasıl?" diye kalın bir sesle mırıldandı. "Gücü kimden, nereden aldın?"

Triock'un dudakları sert bir gülümsemeyle büküldü. Arkadaşına, "Onun intikamdan anlayacağını söylememiş miydim? Şu anda bile onun için yeminimi bozacağıma inanıyor." Sonra ağzındaki acılığı Antlaşma'ya yöneltti. "İnançsız, intikam almayı hak ettin. Yüce Lord Elena'nın kaybı-"

"Barış, dostum," dedi diğer adam. "Şu an için yeterince acısı var. Şimdi ona üzücü hikâyeler anlatma. Onu yardım edebileceğimiz bir yere götürmeliyiz."

Triock bir kez daha Mutabakat'ın yaralarına baktı. "Evet," diye yorgunca iç geçirdi. "Affet beni, İnançsız. Seni unutamayacak insanlarla yedi kırk yıl geçirdim. Rahat ol, seni elimizden geldiğince zarardan koruyacağız. Ve sorularınızı cevaplayacağız. Ama önce burayı terk etmeliyiz. Burada açığa çıktık. Gri Avcı

birçok gözü vardır ve onlardan bazıları sizi çağıran gücü görmüş olabilir."

Pelerininin altından yumuşak bir tahta çubuk geçirdi, sonra arkadaşına, "Kaya Kardeş, Kâfiri bu merdivenden aşağı indirebilir misin? Eğer istersen ipim var."

Arkadaşı sessizce güldü. "Dostum, ben bir devim. Erkekliğimin ilk deniz yolculuğundan beri ayağım taştan hiç kesilmedi. Thomas Covenant benimle güvende olacak."

Bir dev mi? Covenant aptalca düşündü. İlk kez kendisini destekleyen ellerin büyüklüğünü fark etti. Kendisinininkinin iki katı büyüklüğündeydiler. Onu hafifçe döndürdüler, sanki ağırlıksızmış gibi havaya kaldırdılar.

Kendini Saltheart Foamfollower'ın yüzüne bakarken buldu.

Dev, Covenant'ın onu son gördüğünden beri pek değişmiş gibi görünmüyordu. Kısa, sert demir sakalı daha kırılaşmış ve uzamıştı; Soaring Woodhelven savaşında aldığı yaranın izinin zar zor görülebildiği alnında derin bakım çizgileri oluşmuştu; ama derin bakışlı gözleri hâlâ kaşlarının devasa tahkimatının altından coşkulu mücevherler gibi parlıyordu ve dudakları hoş geldin gülümsemesinin etrafında alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. Covenant ona bakarken, Treacher Geçidi'nde ayrıldıklarında Dev'e veda etmemiş olmasından başka bir şey düşünemiyordu. Foamfollower onunla dost olmuştu ve o da bu dostluğa bir veda edecek kadar bile karşılık vermemişti. Utanç gözlerini Köpük Takipçisi'nin yüzünden ayırdı. Dev'in budaklı, meşeye benzeyen gövdesine baktı. Foamfollower'ın ağır deri ceketinin ve tozluklarının yırtık pırtık olduğunu ve yırtıkların çoğunun altında hem eski hem de yeni savaş yaraları olduğunu gördü. En yenileri sanki kendi etini kesmişler gibi canını acıtıyordu.

"Köpük takipçisi," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

Dev nazikçe cevap verdi, "Barış, dostum. Her şey geçmişte kaldı. Kendini kınama."

"Cehennem Ateşi." Covenant zayıflığının üstesinden gelemedi. "Ne oldu sana böyle?"

"Ah, bu uzun bir hikâye, devasa bölümler ve kesme işaretleriyle dolu. Seni yardım edebileceğimiz bir yere götürene kadar saklayacağım. Ölümün kendisiyle hikaye yarıştıracak kadar hastasın."

"Yaralandın," diye devam etti Covenant. Ancak Köpük takipçisinin gözlerindeki yoğunluk onu durdurdu.

Dev alaycı bir sertlikle emretti, "Sessiz ol, İnançsız. Burada üzücü hikâyeler dinlemeyeceğim." Yaralı adamı nazıkçe kollarına aldı, sonra Triock'a şöyle dedi: "Dikkatle takip et, Kaya Kardeş. İşimiz daha yeni başladı. Eğer düşersen, seni yakalamak için çok zorlanacağım."

"Kendine bak," diye cevap verdi Triock asık suratla. "Taşa, hatta bu kadar soğuk taş alışkın değilim."

"Peki o zaman. Elimizden geldiğince acele edelim. Buraya kadar gelmek için çok şeye katlandık, sen ve ben. ur-Lord'u şimdi kaybetmemeliyiz."

Cevap beklemeden Kevin'in Nöbeti'nin kaba merdivenlerinden inmeye başladı.

Covenant yüzünü Dev'in göğsüne çevirdi. Uçurumun yanından hışırdarak geçen ve Köpük Takipçisi'nin etrafında dolanan meltemin yüksek ve yalnız bir sesi vardı; Covenant'a Nöbet'in dağ eteklerinden dört bin fitten daha yüksekte durduğunu hatırlatıyordu. Ama Köpük Takipçisi'nin kalbi açık bir güvenle atıyor ve kolları kırılmaz gibi geliyordu. Aşağı doğru attığı her adımda, sanki ayağı kendini merdiven taşına kilitlemiş gibi içinden hafif bir sarsıntı geçiyordu. Ve Covenant artık korkacak kadar bile güce sahip değildi. Rüzgârın uğultusu artana ve Köpük Takipçisi adım adım bulutların soğuk denizine düşene kadar Dev'in kucığında uyuşuk bir şekilde ilerledi.

Birkaç dakika içinde güneş ışığı sanki geri dönüşü olmayan bir şekilde kayboldu. Rüzgâr, nemle yumuşatılamayacak kadar soğuk, kuru ve keskin bir hal almıştı. Covenant ve Foamfollower kutup sisi kadar buzlu, loş ve vistasız bir havada alçaldılar; bulut, dünyanın etrafına sıkılmış bir yumruk kadar kalın ve tektonikti. Covenant, havanın basıncı altında omurgasından yukarıya, içinde kalan son yaşam sıcaklığına doğru sürünen buz sarkıtları hissetti.

Sonra Kevin's Watch'un dibindeki çıkıntıya ulaştılar. Foamfollower sağa dönüp çıkıntı boyunca ilerlerken uçurum yanlarında karanlık bir şekilde belirdi, ama güvenli bir şekilde adım

attı, sanki

Düşmek gibi bir düşüncesi yoktu. Ve kısa bir süre sonra uçuşunun açıkta kalan yüzünü terk etti, dağlara doğru patika boyunca tırmanmaya başladı. Bundan sonra Covenant'ın zihnindeki son gerilim de kayboldu. Zayıflığı içinde bir zambak gibi açıldı ve sis onu solgun, uyuşuk bir sersemliğe sürükledi.

Bir süre Köpük Takipçisi'nin nereye gittiğini anlayamadı. Kendisinin gri havaya karışıp gittiğini hissediyor gibiydi. Buzun huzuru gibi bir sükûnet kalbini sarmıştı. Dev ısrarla fısıldadığında Köpük Takipçisi'nin neden bahsettiğini artık anlamıyordu, "Triock, başarısız oluyor. Ona ya şimdi yardım etmeliyiz ya da hiç."

"Evet," diye onayladı Triock. Emir verircesine seslendi: "Battaniye ve çakıl getirin! Sıcak olmalı."

"Bu m ü m k ü n değil. O hasta ve yaralı. İyileşmesi gerek.

Triock tersledi, "Onu görüyorum. Kör değilim."

"O zaman ne yapabiliriz? Burada çaresizim, Devlerin soğukla ilgili bir bilgisi yok. Çok az acı çekeriz."

"Uzuvlarını ovun. Gücünü ona ver. Düşünmeliyim."

Sert bir şey Covenant'a vurmaya başladı ama içindeki buz buna karşı dayanıksızdı. Belli belirsiz, Foamfollower ve Triock'un neden uyumasına izin vermediğini merak etti.

"Burada hiç yaralı yok mu?" diye sordu Dev.

"Bir zamanlar vardı," diye cevap verdi Triock uzaktan. "Lena-Lena onu aynı yerde iyileştirmişti- Toprak'a ilk geldiğinde. Ama ben bir *rhadhamaer* değilim, Dünya'nın gizli tatlarını ve güçlerini hissetmiyorum. İncinmiş lamın geri çekildiği söylenir; Toprak'ın üzerindeki hastalıktan kaçmak için kendini gizlemiştir. Ya da bu kış onu öldürdü. Ona bu şekilde yardım edemeyiz."

"Ona yardım etmeliyiz. Kemikleri donuyor."

Covenant kendisinin yer değiştirdiğini, battaniyelerin etrafına sarıldığını hissetti. Bulanıklığının arka planında çakılların sarı ışığını gördüğünü düşündü. Bu onu memnun etti; gri sis her şeye hakim olmazsa daha iyi dinlenebilirdi.

Bir süre sonra Triock kararsız bir şekilde, "Yüce Orman'ın gücünün ona yardım etmesi mümkün," dedi.

"O zaman başla!" diye ısrar etti Dev.

"Ben Hirebrand değilim. Lillianrill bilgisine sahip değilim - bu konuyu sadece bir yıl boyunca Loresraat'ta çalıştım - Yüce Lord Mhoram *lomillialor*'u bana verdikten sonra. Onun gücünü kontrol edemem."

"Yine de! Denemelisin."

Triock itiraz etti. "Yüce Orman'ın doğruluk testi onun içindeki son titreşimi de söndürebilir. Hale ve bütün olarak böyle bir testten geçemeyebilir."

"Bu olmadan kesinlikle ölecek."

Triock nefesinin altından hırladı, sonra acımasızca, "Evet, evet, Rockbrother. Sen benden üstünsün. Hayatı onun içinde tut. Hazırlanmalıyım."

Covenant hüzünlü bir ruh hali içinde, etrafındaki sarı ışığın griye dönüştüğünü gördü. Onu kaybetmeye nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. Ham, tiksindirici sisin Arazi'nin dengesinde akıldan **d a h a** ağır basmaya hakkı yoktu. Ve artık hurtloam yoktu. Artık hurtloam yok, diye tekrarladı beklenmedik bir acıyla. Üzüntüsü öfkeye **d ö n ü ř t ü**. Cehennem adına! Faul, diye homurdandı sessizce, bunu yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim. Bir gece ve bir dünya önce el yordamıyla aradığı nefret ona geri dönmeye başladı. Öfkenin **v e r d i ğ i** güçle gözlerini zorla açtı.

Triock onun üzerinde duruyordu. Stonedownor *lomillialor* sopasını sanki Covenant'ın gözlerinin arasına bir çivi gibi saplamak istermiş gibi tutuyordu. Beyaz odun onun ellerinde sıcak bir şekilde parlıyor ve ondan çıkan buhar soğuk havaya karışuyordu. Çakılların balçık kokusuna bir de odun özü kokusu eklenmişti.

Covenant'ın anlayamadığı sözler mırıldanan Triock, ubuğu ucu alındaki iltihaplı ateşe değene kadar aşağı indirdi.

İlk başta temastan hiçbir şey hissetmedi; *lomillialor* sanki ona karşı bağışıklığı varmış gibi yarasının üzerinde etkisiz bir şekilde titreşti. Ama sonra ona başka bir yönden dokunuldu. Sol avucundaki buzu kesen, taktığı yüzükten yayılan enfes bir ısı sızısı. İçine işledi, sonra bileğine doğru ilerledi. Sanki soğuğu ve eti kemiklerinden ayırıyormuş gibi canını yakıyordu ama bu acı ona bir tür vahşi zevk veriyordu. Kısa süre sonra sol kolunun tamamı acıdan mosmor olmuştu. Ve sıcaklığın altında çürükleri yeniden uyandı, ölümden döndü.

Buzun tutunma yeri bu kadar kırılınca, başka yerlerde de çözülmeye başladı. Battaniyenin sıcaklığı hırpalanmış kaburgalarına kadar ulaştı. Bacaklarının eklemleri sanki tekmelenmiş gibi zonkluyordu. Birkaç dakika içinde alnı acısını hatırladı.

Sonra Triock, Yüksek Ağaç'ın ucunu alnından dudağındaki dar siyah şişliğe aktardı. Bir anda içinde bir acı patlak verdi ve sanki bir teselliymiş gibi o acının içine daldı.

Bilinci yavaşça yerine geldi ama gözlerini açtığında daha dengeli olduğunu fark etti. Yaraları iyileşmemişti; hem alnı hem de ağzı etine saplanmış kazıklar gibi ağrıyordu ve vücudu morluklarla inliyordu. Ama buz artık kemiklerini kemirmiyordu. Dudağındaki şişlik inmiş ve sanki gözlerinin camları temizlenmiş gibi görüşü iyileşmişti. Yine de ellerine ve ayaklarına yapışan uyuşukluktan dolayı özel bir keder hissetti. Ölü sinirleri, Toprak'tan beklemeyi öğrendiği sağlığı henüz yeniden keşfetmemişti.

Ama hayattaydı, Kara'daydı ve Köpük Takipçisi'ni görmüştü. Sinirlerinin sıkıntısını başka bir zaman için bir kenara bıraktı ve etrafına bakındı.

Kevin's Watch'un arkasındaki dağların arasında küçük, sarp bir vadide yatıyordu. O bayginken, bulutların örttüğü deniz birkaç yüz metre çekilmişti ve şimdi hafif kar havayı bir mırıltı gibi dolduruyordu. Daha şimdiden bir santimlik kısmı üzerini örtmüştü. Karın tınısındaki bir şey ona zamanın öğleden sonra olduğu izlenimini veriyordu. Ama o zaman konusunda endişeli değildi. Bu vadiye daha önce Lena'yla birlikte gelmişti.

Hatırladıkları gördükleriyle taban tabana zıttı. Burası, sessizliğini koruyan uzun nöbetçiler gibi çamlarla çevrili sessiz, çimenli bir yerdı ve ortasından gürül gürül bir dere akıyordu. Ama şimdi kalınlaşan karın arasından sadece çıplak, boş toprak görünüyordu. Çamlar kışa dayanamayacak kadar soyulmuş ve parçalanmıştı; su yerine buzdan bir yara izi vadiyi çoktan aşmış bir yara gibi boydan boya geçiyordu.

Covenant acı içinde bu havanın ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Bu soru onu ürpertti ve yorgun bedenini oturur pozisyona getirmek için mücadele etti, böylece çakıl çömleğine daha yakın eğilebilirdi. Bunu yaparken, kısa bir mesafe ötedeki başka bir çömleğin etrafında oturan üç figür gördü. İçlerinden biri onun hareketini gözlemledi ve diğerleriyle konuştu. Triock hemen ayağa kalktı ve Covenant'a doğru yürüdü. İnançsız'ın yanına çömeldi ve onu ciddiyetle inceledikten sonra şöyle dedi: "Çok ağır hastaymışsın. Benim ilmim seni iyileştirmeye y e t m i y o r . Ama görüyorum ki artık ölmüyorsun."

"Beni kurtardın," dedi Covenant ağzının acısı ve cansızlığı içinde olabildiğince cesurca.

"Belki de. Emin değilim. Vahşi büyü senin içinde iş başında." Covenant bakakaldı ve Triock devam etti: "Görünüşe göre *lomillialor* yüzüğünüzün beyaz altından bir yanıt almış. Bu güçle, verebileceğim her türlü doğruluk testini aşıyorsun."

Yüzüğüm, diye düşündü Covenant usulca. Ama bu fikirle uğraşmaya hazır değildi ve onu da bir kenara bıraktı. "Beni kurtardın," diye tekrarladi. "Bilmem gereken şeyler var."

"Bırak onları. Şimdi yemek yemelisin. Günlerdir yemek yemedin." Karların arasından etrafına bakındı ve sonra, "Saltheart Köpük Takipçisi sana *alianta* getirdi," dedi.

Covenant donmuş zeminde ağır ayakların hareket ettiğini duydu. Bir an sonra Köpük Takipçisi sessiz bir gülümsemeyle onun yanında diz çöktü. Her iki eli de viridian hazine meyveleriyle doluydu.

Covenant *alianta*'ya baktı. Onlarla ne yapacağını unuttuğunu hissetti; o kadar uzun süredir aç kalmıştı ki açlık onun bir parçası haline gelmişti. Ama Dev'in nazik gülümsemesinin ardındaki teklifi reddedemezdi. Yavaşça uyuşmuş elini uzattı ve hazine meyvelerinden birini aldı.

Dudağının arasından geçirip ısırıldığında, ağzında çiçek açan keskin tuzlu şeftali tadı, oruç tutmak için tüm nedenlerini çürütüyor gibiydi. Yutkunduğunda, beslenmenin hevesle içine aktığını hissedebiliyordu. Çekirdeği avucuna tükürdü; bir ritüeli tamamlar gibi omzunun üzerinden bıraktı. Sonra hızla, kurt gibi yemeye başladı.

Foamfollower'ın elleri boşalana kadar durmadı. Daha fazlasını arzuluyormuş gibi iç çekerek son tohumu da arkasına ekti.

Dev başıyla onayladı ve çakılların yanında daha rahat bir pozisyonda oturdu. Triock da onu takip etti. İkisi de ona bakarken, Covenant yumuşak bir sesle, "Bunu unutmayacağım," dedi. Teşekkürlerini ifade etmenin başka bir yolunu bulamamıştı.

Triock kaşlarını sertçe çattı. Köpük Takipçisi'ne "Şimdi de bizi tehdit mi ediyor?" diye sordu.

Dev'in mağara gibi gözleri Mutabakat'ın yüzünü aradı. "İnançsız'ın kederli bir konuşma tarzı var. Tehdit etmiyor, bizi tehdit etmiyor."

Covenant, Foamfollower'ın anlayışı için acımasız bir minnettarlık dalgası hissetti. Karşılığında gülümsemeye çalıştı ama dudağındaki gerginlik buna engel oldu. Bu çabadan dolayı yüzünü buruşturdu ve battaniyesini daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Sorması gereken soruların ardında soğuk cevapların derinliğini hissetti.

Ama onlara nasıl soracağını bilmiyordu. Triock'un acı ağzı ve Köpük Takipçisi'nin yaraları onunla çağırıcıları arasına girmişti; sorarsa ona anlatabilecekleri hikâyelerin suçlusunun kendisi olmasından korkuyordu. Yine de cevapları bilmek zorundaydı, nerede durduğunu bilmek zorundaydı. Amacının ilk ana hatları içinde şekillenmeye başlamıştı. Bu vadiyi ilk gördüğünde nasıl görüldüğünü unutamıyordu. Ve Mhoram yardım etmesi için ona yalvarmıştı.

"Buraya gelmeyi beklemiyordum. Mhoram'ın beni geri arayacağını sanıyordum. Ama onda bile Kanun Asası yok. Bunu nasıl yaptın?"

Triock sert bir ses tonuyla cevap verdi: "Lordlar Konseyi'nin kahini ve kâhini Variol oğlu Mhoram, son savaştan önce, yani Fleshharrower Raver'a karşı yapılan savaştan önce Mithil Stonedown'a gelmişti. O zaman bana bugün ve son üç gündür kullandığım *lomillialor* asasını verdi. Onun yeteneği sayesinde, Yüce Orman'ın kullanım alanlarını incelemek için Loresraat'a yolculuk ettim. Orada Yüce Lord Elena'nın düşüşünü öğrendim-"

Bir an durakladı, tutkusunu bastırmak için, sonra devam etti. "Takip eden yıllarda, Yüce Lord Mhoram'ın hediyesinin sebebinin açıklığa kavuşmasını bekledim. Bu süre zarfında halkımla birlikte Gri Avcı'nın yağmacılarına karşı savaştım. Sonra Dev Saltheart Foamfollower bize katıldı ve birlikte savaştık.

Güney Ovaları. Kara'da kış şiddetini artırırken, saldırdık, kaçtık ve tekrar saldırdık, büyük düşmanımıza elimizden gelen zararı verdik. Ama sonunda Revelwood'un düştüğü haberi geldi - büyük Revelstone'un kendisi kuşatılmıştı. Savaşlarımızı bırakıp Mithil Stonedown'a ve Kevin's Watch'a döndük. Yüce Lord Mhoram'ın *lomillialor*'u, Saltheart Foamfollower'ın gücü ve Loeresraat'tan getirdiğim ilimle üç gün boyunca çalıştık ve sonunda sizi Diyar'a getirdik. Bu kolay olmadı."

Triock'un çakmaktaşı sesi Covenant'ın zihninde çaresizlik hayalleri uyandırdı. Onlara direnmek, hazır olana kadar onları kontrol etmek için, "Ama nasıl?" diye sordu. Sadece Kanun Asası'nın-"

"Yüce Lord Elena'nın düşüşüyle çok şey yıkıldı," diye karşılık verdi Triock. "Ülke henüz bu kötülüğün tüm sonuçlarını tatmadı. Ama Asa gücün bazı ifadelerini mümkün kıldı ve diğerlerini sınırladı. Şimdi bu sınır ortadan kalktı. Bu kışın kötülüğünü hissetmiyor musun?"

Covenant gözlerinde bir acıyla başını salladı. Elena'nın sonundaki sorumluluğu içini acıtıyor, onu başka tür bir soru sormaya itiyordu. "Bu bana bunu neden yaptığını söylemiyor. Lena-ve Elena-ve Atiaran'dan" -daha açık konuşmaya cesaret edemiyordu- "ve her şeyden sonra beni geri istemek için dünyadaki herkesten daha az nedenin var. Trell bile, belki buradaki Foamfollower bile unutulabilir ama sen unutamazsın. Eğer biraz daha yüksek sesle düşünseydin, tadını alabilirdim."

Acı Triock'un çenesini sıktı ama cevabı sanki defalarca bilenmiş gibi keskin ve hazırdı. "Yine de Foamfollower ikna edici. Toprak ikna edici. Lorewarden'ların sende gördüğü önem ikna edici. Ve Atiaran'ın kızı Lena hâlâ Mithil Stonedown'da yaşıyor. Atiaran Trell-mate son yıllarında sık sık ölümlerin fedakarlıklarını anlamlı kılmanın yaşayanların görevi olduğunu söylerdi. Ama ben yaşayanların fedakarlıklarına bir anlam bulmak istiyorum. Lena'ya verdiği zarardan sonra

-Zararın bilinmemesi için kendini sakladı, böylece sen de kehanetini Lordlara iletmek için özgür kalacaktın. Bu fedakârlığın bir anlamı olmalı, İnançsız."

Kendisine rağmen, düşmanlık ve suçlama beklentilerine rağmen, Covenant Triock'a inanmıştı. Elena onu uyarmıştı; Triock'un yeteneklerinin büyüklüğünü tarif etmişti. Şimdi Triock'un gücünü nereden bulduğunu merak ediyordu. Adam hırslı olmayan bir sığır çobanıydı. Sevdiği kız tecavüze uğramış, kızın piç kızı da tecavüzcüye aşık olarak büyümüştü. Yine de onlar yüzünden Loresraat'a gitmiş, hiçbir arzusu ya da yeteneği olmadığı tehlikeli ilimleri öğrenmişti. Toprak için savaşıyor bir gerilla olmuştu. Ve şimdi de Ülke'nin ihtiyacı ve kendi merhamet duygusunun emriyle Covenant'ı çağırmıştı. Covenant kalın bir sesle, "Yeminini tuttun." diye mırıldandı. Bunun için de sana borçluyum, diye düşünüyordu Foul.

Triock aniden ayağa kalktı. Covenant'ı incelerken gözlerinin etrafındaki çizgiler yüzüne hakim oldu. Alçak bir sesle, "Ne yapacaksın?" dedi.

"Bana sonra sor." Covenant, Triock'un bakışlarına karşılık veremediği için utanıyordu. "Henüz hazır değilim." İçgüdüsel olarak sağ elini yüzüğünün üzerine kapatıp onu gözlerden sakladı.

"Zaman var," diye mırıldandı Köpük Takipçisi. "Dinlenmeye çok ihtiyacın var."

Triock, "Çabuk seçin. Şafakta yola çıkmalıyız." Sonra da artan karda sert adımlarla ilerleyerek ikinci çakıl taşının yanındaki iki arkadaşına doğru yürüdü.

"O iyi bir adam," dedi Köpük Takipçisi yumuşak bir sesle.

"Ona güvenin." Ona güveniyorum, diye düşündü Covenant.

Nasıl yardım edebilirim ki?

Battaniyesinin sıcaklığına rağmen yeniden titremeye başladı.

Parlayan ateş taşlarına daha da yaklaştığında, Köpük Takipçisi'nin yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti. Devin endişesini ne kadar az hak ettiğini hatırlatacak herhangi bir endişe ifadesinin önüne geçmek için aceleyle, "Sana ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Devler- Onlara ne olduğunu bilmiyorum. Ve sen, sen de çok kötü bir şekilde saldırıya uğradın." Foamfollower'ı yoklamak için devam etti, "Sana komik bir şey söyleyeceğim. Treacher's Gorge'daki o olaydan sonra yapabileceklerinden korkuyordum. Halkının yanına dönmenden ve -Ve onları kavgayı bırakmaya, vazgeçmeye ikna et. Sen ne yapıyorsun?

düşündün mü? Sonunda size gülebileceğiniz bir hikaye anlatmayı başarabildim mi?"

Ama öyle olmadığını acı bir şekilde gördü. Foamfollower başını eğdi, bir eliyle yüzünü kapattı. Bir an için omuz kasları gerildi, sanki parmaklarıyla yüzünün kemiklerini başka türlü başaramayacağı bir duruşa sokuyordu. "Neşe duyan kulaklardadır," dedi elinin susturduğu bir sesle. "Kulaklarım öldürmenin gürültüsüyle çok dolu."

Sonra başını kaldırdı ve ifadesi sakindi. Sadece gözlerinin mağaralarının derinliklerinde yanan bir duman, incindiğini gösteriyordu. "Bu meseleye gülmeye henüz hazır değilim. Gülebilseydim, Soulcrusher'ın yaratıklarını öldürmek için bu kadar istekli hissetmezdim."

"Köpük takipçisi," diye mırıldandı Mutabakat tekrar, "sana ne oldu?"

Dev iki eliyle çaresizce işaret etti, sanki hikâyesini anlatmanın hiçbir yolunu bulamıyormuş gibiydi. "Dostum, ben gördüğün şeyim. Burada benim bile kavrayamayacağım bir hikâye var ve ben bir Devim - gerçi hatırlarsın, halkım beni çok kısa konuşan biri olarak görürdü. Taş ve Deniz! Covenant, ne diyeceğimi bilemiyorum. Kanun Asası için nasıl savaştığımı biliyorsun. Dev Dost Damelon'un halkım için kehaneti gerçekleştiğinde, bu savaştan vazgeçemeyeceğimi anladım. Durmayacak darbeler vurmuştum. Bu nedenle Seareach'ten ayrıldım, böylece en azından zorlamalarımınla Toprak'a hizmet edebilecektim.

"Ama ben Lordlara gitmedim. Düşüncelerimde, Revelstone'un, Dev yapılı Lord'un Kalesinin büyük ve nadir güzelliği beni korkuttu. Soulcrusher'ın yaratıkları Diyar'da kudururken o cesur salonlarda durmak istemedim. Bu nedenle savaşıyorum ve günlerimi savaşan insanlarla geçiriyorum. Northron Tırmanışları'ndan Son Tepeler'e kadar darbelerimi vurdum. Thuler'in oğlu Triock ve yoldaşlarıyla tanıştığımda - onun Yüce Orman'ın bir kolunu tuttuğunu, Kanun Asası'nın yapıldığı Tek Ağaç'ın soyundan geldiğini öğrendiğimde - ona katıldım. Bu şekilde yara izlerimi topladım ve sonunda buraya geldim."

"İnsanlarla çok uzun zamandır birliktesin," diye mırıldandı Mutabakat. "Bana hiçbir şey anlatmadın. Ne-? Nasıl-? Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"O zaman başlama, dostum. Dinlen." Foamfollower uzandı ve Covenant'ın omzuna nazikçe dokundu. "Sen de uzun zamandır başka türden insanların arasındasın. Korkarım ki dinlenemeyeceğin günlere ihtiyacın var. Uyumalısın."

Covenant onu şaşırtacak şekilde uyuyabildiğini fark etti. Battaniyeden ve çakıllı ışıktan içine sızan ılık uyku hali, kanındaki *alianta*'dan dışarı doğru yayıldı. Yarın hangi soruları soracağını daha iyi bilecekti. Soğuk zemine sırt üstü uzandı ve battaniyeleri kulaklarına doladı.

Ancak Köpük Takipçisi battaniyeleri onun için ayarlarken, "Bu kış daha ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Barış, dostum," diye yanıtladı Köpük Takipçisi. "Ülkenin baharı üç dolunay önce doğmuş olmalıydı."

Covenant'ın içinden buz gibi bir ürperti geçti. Lanet olsun, Foul! diye homurdandı. Cehennem ateşi!

Ancak uzandığı pozisyonda uzun süren yorgunluğuna karşı koyamadı.

Neredeyse bir anda uykuya daldı, cehennem ateşini düşündü. Cehennem ve kan.

Hava karardıktan bir süre sonra kendisini hafifçe uyandıran sesler duyar gibi olana kadar kırmızı, görüşsüz bir uykuda yattı. Sersemliği içinde bedensizleşen bu sesler, sanki secdeye kapanmış bir cesetmiş gibi karşısında konuşuyorlardı.

Triock, "Ona gerçeğin çok azını söyledin," dedi.

Foamfollower cevap verdi: "Bir kalbe yetecek kadar acısı var. Ona nasıl söyleyebilirdim?"

"Bilmek zorunda. O sorumludur."

"Hayır. Bunun için o sorumlu değil." "Yine de bilmeli."

"Taş bile çok ağır yük altında kaldığında kırılabilir."

"Ah, Rockbrother. Toprak'a karşı gelirse kendini nasıl haklı çıkaracaksın?"

"Barış, dostum. Bana eziyet etme. Aklanamayacağımı çoktan öğrendim."

Covenant anlamadan dinledi. Sesler farkındalığından uzaklaştığında, vahşî amaç ve intikam hayallerine daldı.

ALTI: Mithil Stonedown'ın Savunması

Daha sonra Foamfollower tarafından sarsılarak uyandırıldı. Dev omzunu dürttü ve o da battaniyesinden kalkıp karanlığa karıştı. Yarı örtülü çakıl taşlarının loş ışığında karın durduğunu görebiliyordu ama şafağa daha zaman vardı. Gece vadiyi kapkara bir havayla kaplamıştı.

Tekrar battaniyeye gömüldü ve hıçkıra hıçkıra mırıldandı: "Git buradan.

Bırak da uyuyayım."

Foamfollower onu tekrar sarstı. "Kalk, efendimiz. Şimdi yemek yemelisin. Yakında yola çıkacağız."

"Şafak," dedi Covenant. Dudağındaki sert ağrı, sanki elleri ve ayaklarındaki uyuşukluk diline de sirayet etmiş gibi mırıldanmasına neden oldu. "Şafak dedi."

"Yeurquin, Güney Ovaları'ndan Mithil Stonedown'a yaklaşan yangınları izlediğini bildirdi. Dost canlısı olmayacaklar; güneyde çok az insan geceleri ışık göstermeye cesaret edebilir. Ve birileri Taşlı Kasaba'dan bize doğru tırmanıyor. Burada kalmayacağız. Kalkın." Covenant'ı oturur pozisyona getirdikten sonra eline bir matara ve kâse tutuşturdu. "Yiyin."

Covenant uykulu bir şekilde taş şişeden içti ve içinde erimiş kar kadar buzlu su olduğunu gördü. Soğuk hava akımı onu uyanıklığa doğru itti. Titreyerek kâseye döndü. İçinde mayasız ekmek ve hazine meyveleri vardı. Midesindeki soğuk suyu yatıştırmak için hızla yemeye başladı.

Isırıklar arasında, "Eğer onlar her neyse - yağmacılar - geliyorlarsa, burada güvende değil miyiz?" diye sordu.

"Belki de. Ama Stonedownorlar evleri için savaşacaklardır. Onlar Triock'un insanları, onlara yardım etmeliyiz."

"Yağmacılar gidene kadar dağlarda saklanamazlar mı?"

"Geçmişte de böyle yaptılar. Ancak Mithil Stonedown birçok kez saldırıya uğradı. Stonedownlular bu saldırılarda evlerine verilen zarardan bıkmış durumdalar. Bu kez mücadele edecekler."

Covenant kaseyi boşalttı ve kendini şişeden derin derin içmeye zorladı. Suyun soğukluğu boğazını ağrıttı.

"Ben savaşçı değilim."

"Hatırlıyorum," dedi Foamfollower belirsiz bir gülümsemeyle, sanki hatırladıkları Covenant'ın iddiasıyla uyuşmuyormuş gibi. "Seni zarar görmekten koruyacağız."

Matarayı ve kâseyi alıp büyük bir deri çuvala koydu. Sonra içinden ağır bir koyun derisi ceket çıkardı ve Covenant'a uzattı. "Bu işine yarayacaktır ama hiçbir giysinin ya da ateşin bu kışın soğuşunu tamamen yok edemeyeceği söylenir." Covenant ceketini giyerken Dev devam etti: "Senin için daha iyi bir ayakkabım olmadığı için üzgünüm. Ama Stonedownorlar sadece sandalet giyer." Çuvalından bir çift kalın sandalet çıkardı ve Covenant'a verdi.

Covenant battaniyesini geriye ittiğinde, ayaklarına verdiği zararı ilk kez gördü. Ayak parmağından topuğuna kadar yırtılmış ve morarmışlardı; kuru, topaklanmış kan lekeler halinde üzerlerini kaplamıştı; ve çoraplarının kalıntıları bir soytarının yırtık pırtık fırırları gibi ayak bileklerinden sarkıyordu. Ama acı hissetmiyordu; sinirlerinin ölümcüllüğü bu yaralardan daha derinlere ulaşıyordu. Çoraplarını ayak bileklerinden çekerken, "Merak etme," diye homurdandı, "Bu sadece cüzzam."

Sandaletleri Foamfollower'dan kaptı, ayağına geçirdi ve kayışlarını topuklarının arkasına bağladı. "Günün birinde kendimi korumak için neden bu kadar zahmete girdiğimi anlayacağım." Ama nedenini biliyordu; belirsiz amacı bunu gerektiriyordu.

"Benim dünyamı ziyaret etmelisin," diye homurdandı yarı yarıya Dev'e. "Acısızdır. Hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Sonra Triock onları selamladı. Foamfollower hızla ayağa kalktı. Covenant battaniyelerin üzerinden indiğinde, Foamfollower onları aldı ve çuvalının içine itti. Bir elinde çuval, diğerinde çakıl tenceresiyle Covenant'la birlikte Stonedownor'a doğru gitti.

Triock üç arkadaşıyla birlikte vadinin çıkışı olan dar vadinin yakınında duruyordu. Foamfollower ve Covenant onlara katılana kadar birlikte alçak ve acil tonlarda konuştular. Sonra Triock hızla, "Rockbrother, gözcülerimiz Ovalar'dan döndü. Slen rapor ediyor ki-" Birdenbire kendini durdurdu. Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü ve şöyle dedi: "Affedersiniz. Nezaketimi unuttum. Kendimi tanıtmalıyım."

Yoldaşlarından birine, soğukta boğuk boğuk nefes alan tıknaz, yaşlı bir adama döndü. "Slen Terass-arkadaş, işte Lord Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın sahibi. İnançsız, işte Slen, tüm Güney Ovaları'nın en nadide aşçısı. Karısı Terass, Mithil Stonedown'ın yaşlılar çemberinde yer alır."

Slen Covenant'a bir selam verdi, o da sanki nefesinin buğusu ve ellerinin uyuşukluğu zarafetini engellemiş gibi beceriksizce karşılık verdi. Sonra Triock diğer arkadaşlarına döndü. Birbirlerine ikiz gibi benzeyen bir kadın ve bir erkekti bunlar. Sanki geceleri kan dökmeye ve öldürmeye aşınaymışlar gibi hırçın bir görünümeleri vardı ve kahverengi gözleri, şaşırma yetisini kaybetmiş insanların gözbebekleri gibi Covenant'a kırışıyordu. "İşte Yeurquin ve Quirrel," dedi Triock. "Topraklara yapılan bu saldırının ilk günlerinden beri birlikte savaşıyoruz."

"İnançsız, Dev ve ben Revelstone'un kuşatıldığını duyduğumuzda, Güney Düzlükleri'nin merkezinde Avcı'nın yaratıklarından oluşan büyük bir grubu taciz etmekle meşguldük. Takip etmesinler diye izimizi gizlemeye özen göstererek hemen onlardan kaçtık. Ve grubu izlemeleri için gözcüler bıraktık. Şimdi gözcüler geri döndüler ve ilk başta grubun bizi başarısızlıkla avladığını söylediler. Ama iki gün önce aniden döndüler ve doğruca Mithil vadisine doğru ilerlediler."

Triock acımasızca durakladı ve sonra şöyle dedi: "Kevin'in Nöbeti'ndeki çalışmalarımızın gücünü hissettiler. *Melenkurion!* Aralarındaki bazı yaratıkların gözleri var."

"Bu yüzden burada güvende değiliz," dedi Köpük Takipçisi Mutabakat'a. "Eğer Yüce Ağaç'ın gücünü gerçekten gördülerse, onu Soulcrusher için ele geçirene ve sahibini öldürene kadar rahat etmeyeceklerdir."

Slen bir buhar öksürdü. "Gitmeliyiz. Şafakta saldırıya uğrayacağız."

Triock keskin bir baş hareketiyle onayladı. "Biz hazırız." Foamfollower ve Covenant'a doğru baktı. "İnançsız, yaya olarak seyahat etmeliyiz. At sırtında yolculuk yapma günleri geride kaldı. Yapabilir misin?"

Covenant soruyu omuz silkerek geçiştirdi. "Ne yapıp yapamayacağım konusunda endişelenmeye başlamak için biraz geç. Foamfollower beni kolayca taşıyabilir - eğer seni yavaşlatırsam."

"Peki o zaman." Triock pelerinini sıkılaştırdı, sonra çakıl tenceresini aldı ve önündeki vadiyi aydınlatması için başının üzerinde tuttu. "Gidelim."

Quirrel önlerinden hızlı adımlarla vadinin karanlığına doğru ilerledi ve Triock da Slen'in peşinden gitti. Dev'in bir işaretiyle Covenant da Slen'i takip etti. Foamfollower diğer çakıl taşıyla birlikte onun arkasından geldi ve Yeurquin grubun arkasını topladı.

Daha vadiden yirmi metre aşağı inmeden, Covenant henüz yolculuk edecek kadar güçlü olmadığını anlamıştı. Halsizlik kaslarını tıkamıştı ve sahip olduğu az miktardaki enerjiyi de kendisini delici soğuktan korumak için kullanması gerekiyordu. İlk başta zayıflığına rağmen dayanmaya karar verdi. Ama Mithil Stonedown'a bakan dağın yamacına açılan yarığın yarısına kadar kendini yukarı çektiğinde, yardım almadan devam edemeyeceğini anladı. Aklının bir köşesinde belirsiz bir şekilde duran amacına ulaşmak istiyorsa, yardım kabul etmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Nefes nefese taş a yaslandı. "Köpük takipçisi." Dev ona doğru eğildi. "Evet, dostum."

"Köpük takipçisi, bunu yalnız yapamam."

Köpük Takipçisi hafifçe kıkırdarak, "Ben de yapamam. Dostum, bazı arkadaşlıklarda rahatlık vardır," dedi. Covenant'ı zahmetsizce kollarına aldı ve Covenant'ın önünü görebilmesi için yarı oturur pozisyonda taşıdı. Covenant'ın ağırlığını taşımak için sadece bir koluna ihtiyacı olmasına rağmen, çakıl taşı kabını Covenant'ın ellerine koydu. Sıcak ışık, Köpük Takipçisi'nin sırtıttığını ortaya çıkardı.

"Bu benim için tehlikeli. Yararlı olmanın tehlikeli bir alışkanlığa dönüşmesi mümkün."

Suratsız Covenant, "Bu benim söyleyebileceğim bir şeye benziyor," diye mırıldandı.

Köpük Takipçisi'nin sırtışı genişledi. Ancak Triock uyarıcı bir kaş çattı ve Dev başka bir yanıt vermedi.

Birkaç dakika sonra Triock çakıllama kabını kapattı. Foamfollower'ın başıyla işaret etmesi üzerine Covenant da aynısını yaptı. Dev küpü çuvalına yerleştirdi. Kendilerini ele verecek herhangi bir ışık olmadan, grup yarıktan çıkıp Mithil vadisinin yukarısındaki açık dağ yamacına tırmandı.

Yoğun karanlığın altında, soğuk siyah çıranın içinde kıvılcımlar gibi yanan uzaktaki nöbet ateşlerinden başka bir şey göremiyorlardı. Covenant ateşlerin ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordu ama Foamfollower sıkıca, "Büyük bir grup. Slen'in dediği gibi, şafak sökmeden Taşlı Bölge'ye varmış olacaklar."

"O halde acele etmeliyiz," diye tersledi Triock. Sola doğru dönerek ışıksız çıkıntı boyunca hızla ilerledi.

Dev de hemen onu takip etti ve uzun adımları Triock'un tırıs hızına kolayca yetişti. Çok geçmeden çıkıntıdan ayrılmışlar, vadiye doğru inerken daha kademeli yamaçlara geçmişlerdi. Covenant yavaş yavaş havanın yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Göğsüne yaslanan çakıllı çömleğin sıcaklığıyla kendini daha güçlü hissetmeye başladı. Bu patikanın ilkbaharda neye benzediğini hatırlamak için çaba sarf etti, ama hiçbir anı gelmedi; gecenin içinden ona doğru parlayan çıplak kasvet izleniminden kaçamadı. Dağların el değmemiş kaya yüzlerini, dağ eteklerinin dayatılmış cansızlığını, patlamış ağaç gövdelerini ya da buzlar içinde kıvranan Mithil Nehri'ni görebilseydi dehşete kapılacağını hissediyordu. Henüz dehşete kapılmaya hazır değildi.

Önünde Triock koşmaya başladı.

Foamfollower'ın koşusu Covenant'ın aklındaki diğer düşünceleri silkeledi ve kasvetli geceye ciddi bir şekilde konsantre olmaya başladı. Gözlerini acayip bir şekilde kısarak görüşünü karanlığa göre ayarlayabildiğini fark etti; anlaşılan gözleri karada doğduğu zamanki nüfuzunu hatırlıyordu. Köpük Takipçisi onu patikadan aşağıya doğru acele ettirirken,

solundaki dağların yüksek tepelerini ve sağındaki vadinin derinliğini seçebiliyordu. Bir süre sonra buzla kaplı nehrin belli belirsiz, soluk bakışlarını yakaladı. Sonra patika vadinin sonuna yaklaştı ve Mithil'e doğru geniş bir yay çizerek aşağı indi. Foamfollower dönüşü tamamladığında, Covenant doğu zirvelerinin ardında şafağın ilk loş ışıklarını gördü.

Hızları daha da arttı. Şafak havaya sızarken, Covenant Triock'un ayaklarının altından sıçrayan gölgeli kar kümelerini görebiliyordu. Foamfollower'ın güçlü solunumu kulaklarını doldurdu ve onun arkasında, tek tük aralıklarla nehrin kendi donma ağırlığına karşı keskin gıcırtilar ve iniltilelerle gerildiğini duydu. Dev'in kollarından inme ihtiyacı hissetmeye başladı, ya kendini bu aciliyetten ayıracak ya da kendi başına ona doğru koşacaktı.

Sonra Quirrel aniden yavaşladı ve durdu. Triock ve Foamfollower ona yetişti ve onu başka bir Taşyiye kadınıyla birlikte buldu. Kadın hızlıca fısıldadı, "Triock, insanlar hazır. Düşmanlar yaklaşıyor. Çok kalabalıklar ama gözcüler Mağara Şövalyeleri ya da ur-viller görmedi. Onlarla nasıl savaşaacağız?"

O konuşurken Covenant yere düştü. Dizlerindeki dolaşımı hızlandırmak için ayaklarını yere vurdu ve söylenenleri duyabilmek için Triock'a yaklaştı.

"Aralarından birinin gözleri var," diye cevap verdi Triock. "Yüksek Orman'ı avlıyorlar."

"Yaşlılar da öyle diyor."

"Bunu onları cezbetmek için kullanacağız. Ben Stonedown'ın bu tarafında, onlardan uzakta kalacağım, böylece beni bulmak için tüm evleri aramaları gerekecek. Evler onların düzenini bozacak, aralarına girecek. Stonedown'un kendisi ve sürpriz bize yardım edecek. İnsanlara bu tarafta, duvarların arkasında, dış evlerde gizlenmelerini söyle. Gidin."

Kadın arkasını döndü ve Stonedown'a doğru koşmaya başladı. Triock onu daha yavaş takip etti ve hareket ederken Quirrel ve Yeurquin'e talimatlar verdi. Covenant, yanında Foamfollower olduğu halde peşlerinden koştu ve çatışma başladığında kendini nasıl hayatta tutacağını bulmaya çalıştı. Triock yağmacıların *lomillialor*'un peşinde olduğundan emin görünüyordu ama Covenant'ın başka fikirleri vardı. O

Foul'un yaratıklarından oluşan bu grubun kendisi ve beyaz altın için geldiğine inanmaya hazırды.

Triock'u n arkasındaki uzun bir tepeye doğru nefes nefese ilerledi ve tepeye vardıklarında kendini köyün çömelmiş taş şekillerine bakarken buldu. Şafak sökerken, Taşlı Kasaba'nın kaba, dairesel yapısını seçebildi; çoğu düz damlı ve tek katlı olan düzensiz evleri, insanların toplanma yeri olan açık merkezinin etrafında içe dönük duruyordu.

Uzakta, vadinin ağzına yakın bir yerde yağmacıların ateşleri vardı. Sanki burunlarında av kokusu varmış gibi hızla ilerliyorlardı.

Triock bir an durup karanlığın içinden onlara doğru baktı. Sonra Foamfollower'a şöyle dedi: "Eğer bu da yoldan çıkarsa, Yüce Orman'ı ve İnançsız'ı sana emanet ediyorum. Benim yapamadığımı sen yapmalısın."

"Yoldan çıkmamalı," diye yanıtladı Köpük Takipçisi. "Buna izin veremeyiz. Senin yerine benim yapabileceğim ne var?"

Triock başını Mutabakat'a doğru salladı. "Bağışlayın onu."

Cevap beklemeden tepeden aşağıya doğru hızla inmeye başladı.

Covenant ona yetişmek için acele etti ama ölü ayakları karda o kadar belirsizce kayıyordu ki yeterince hızlı hareket edemedi. Neredeyse tepenin dibine gelene kadar Triock'u geçemedi. Orada Covenant kolundan tutup onu durdurdu ve yüzüne doğru nefes nefese, "Beni affetme. Benim için kendine daha fazla şiddet uygulama. Sadece bana bir silah ver ki kendimi savunabileyim."

Triock Covenant'ın eline vurarak uzaklaştırdı. "Silah mı, İnançsız?" diye bağırdı. "Yüzüğünü kullan." Ama bir an sonra kendini kontrol etti, acısını bastırdı. Yumuşak bir sesle, "Covenant, belki bir gün birbirimizi anlamaya başlarız, sen ve ben," dedi. Pelerinin içine uzanarak uzun ağızlı taş bir hançer çıkardı ve sanki yoldaşlarmış gibi ağırbaşlı bir şekilde Covenant'a uzattı. Sonra da köyün eteklerindeki mevzilerine doğru koşuşturan insanlara katılmak için hızla uzaklaştı.

Covenant bıçağa sanki gizli bir asp gibi baktı. Bir an için onunla ne yapacağından emin olamadı; şimdi elinde bir

silahı kullanmayı hayal bile edemiyordu. Ne anlama geldiği belirsiz başka bıçakları da vardı. Soru sorarcasına Köpük Takipçisi'ne baktı ama Dev'in dikkati başka yerdeydi. Ateşlerin yaklaştığı yöne doğru dikkatle bakıyordu ve gözleri sanki katliamı yansıtıyor ya da hatırlıyormuş gibi sıcak, coşkulu bir parıltıya sahipti. Covenant içten içe irkildi. Bıçağı ellerinin arasında ileri geri hareket ettirdi, neredeyse fırlatıp atacaktı, sonra aniden ceketini açtı ve bıçağı kemerinin altına kaydırды.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, Köpük Takipçisi'nin bakışlarını dağıtmaya çalışarak. "Burada öylece duracak mıyız yoksa daireler çizerek koşmaya mı başlayacağız?"

Dev sertçe yere baktı ve yüzü karardı. "Evleri için savaşıyorlar," dedi tehlikeli bir şekilde. "Eğer yardım edemiyorsanız, en azından alay etmekten vazgeçin." Emredici bir hareketle en yakın evlerin arasından uzaklaştı.

Dev'in alışılmadık öfkesi karşısında inleyen Covenant, onu Taşlık Kasabası'na kadar takip etti. İnsanların çoğu artık hareket etmiyordu ve köyün o tarafındaki evlerin arkasında gizlice çömelmişlerdi. Covenant'ı görmezden geliyor gibiydiler ve o da sanki yağmacılara tuzak kurmaya gidiyormuş gibi Köpük Takipçisi'nin peşinden yanlarından geçti.

Köpük Takipçisi iç evlerden birinin arkasında durdu. Etrafındaki binaların çoğu gibi düz çatılıydı ve taş saçakları Dev'in boğazına kadar uzanıyordu. Covenant ona katıldığında, İnançsız'ı kucağına aldı ve hafifçe çatıya fırlattı.

Covenant karların üzerine yüzüstü düştü. Bir anda dizlerinin üzerine doğru sıçradı ve öfkeyle Dev'e doğru döndü.

"Orada daha güvende olursunuz," dedi Köpük Takipçisi. Başıyla komşu evi işaret etti. "Ben sizi buradan koruyacağım. Eğilin. Neredeyse üzerimize geliyorlar."

Covenant içgüdüsel olarak karnının üstüne düştü.

Sanki bir işaret almışçasına, etrafında sessizliğin yayıldığını hissetti. Rüzgârın alçak, kesik ıslığı dışında hiçbir ses Stonedown'a dokunmuyordu. Çatıda kendini son derece açıkta hissetti. Ama bu yükseklik bile başını döndürüyordu; ne bakabiliyor ne de aşağı atlayabiliyordu. Aceleyle kenardan geriye doğru sıçradı, sonra duyduğu sesle donup kaldı.

yaptı. Hareketleri kar tarafından bastırılmış olsa da, sessizlikte ihanet kadar yüksek sesle duyuluyordu. Bir an için arkasını dönecek cesareti toplayamadı. Çatının kenarından kendisine bakan zalim yüzlerle karşılaşmaktan korkuyordu.

Ama şakaklarına vuran endişe yavaş yavaş azaldı. Kendine lanet okumaya başladı. Çatıya yayılmış bir şekilde, yüzü Taşlık'ın merkezine dönük olana kadar yavaşça etrafında döndü.

Vadinin karşısında, gri bulutların arasından havaya ışık sızıyordu. Bulutlar diğer gökyüzünü tamamen kapattı ve soğuk ağırlıkları altında gün kasvetli ve neşesiz, telafi edilemez bir şekilde mağdur bir şekilde doğdu. Bu manzara Covenant'ı kara geceden daha fazla ürpertti. Bu örtülü, sürekli kasvetin doğal olmadığını, yanlış olduğunu, Lord Foul'un en çılgın kötülüğünün gölgesi olduğunu şimdi Kevin'in Nöbeti'nden daha net görebiliyordu. Ve bunun ima ettiği güç karşısında dehşete düşmüştü. Foul, Dünya'nın en temel düzenlerini bozabilecek güce sahipti. Etkisiz bir cüzzamlıyı ezmek onu yormayacaktı. Aksine herhangi bir amaç sadece akılsızca bir soytarılıktı.

Covenant'ın eli bıçağa doğru hareket etti, sanki bıçağın taş kenarı ona metaneti hatırlatabilir, dayanıklılığının bağlarını sıkılaştırabilirdi. Ancak rüzgârda belirsizleşen uzak bir çarpışma sesi diğer tüm düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Kulaklarını kısa bir süre zorladıktan sonra, yağmacıların yaklaştığını duyduğunu anladı.

Sessizce ilerlemek için hiçbir çaba göstermediklerini fark edince ürpermeye başladı. Bütün vadi önlerinde uzanıyordu ve sayılarının verdiği aç bir güvene sahiptiler; silahlarını şakırdatarak nehir boyunca ilerlediler ve Taşköprülüler'e karşı koymaları için meydan okudular. Covenant ihtiyatlı bir şekilde, çatının kenarından ötesini görebilmek için daha iyi bir pozisyona kayd. Kasları titriyordu ama çenesini kilitledi, kendini karda düz bir şekilde bastırdı ve loş havada başını ağrıtabilecek kadar yoğun bir konsantrasyonla köyün merkezine doğru baktı.

Çok geçmeden, yağmacılar ilk evleri aramak için acele ederken gırtlaktan gelen bağırırları ve demirin taş üzerinde çıkardığı çınlamaları duydu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordu; köyün çatı hattı görüşünü engelliyordu. Nefes alıp verişini alçak tutmaya çalıştı, böylece soluduğu buhar görüşünü engellemeyecek ya da konumunu belli etmeyecekti. İçeri bakmak için başını çevirdiğinde

diğer yönlele doğru ilerlerken, avuç avuç kar sıkıldığını ve onları buza dönuştürdüğünü fark etti. Ellerini açtı, parmaklarını kendilerini çözmeye zorladı, sonra avuçlarını taşa dayadı, böylece hareket etmeye hazır olacaktı.

Gürültülü yaklaşım köyün uzak tarafına yayıldı ve nehre kabaca paralel ilerleyerek içeri doğru ilerlemeye başladı. Yağmacılar, Taşyiyenleri kuşatıp tuzağa düşürmeye çalışmak yerine, köyü yavaşça tarıyorlardı; sürpriz yapmayı küçümseyerek, insanları vadinin dar ucuna doğru kaçmak zorunda bırakacak şekilde manevra yapıyorlardı. Covenant bu taktikler için kırmızı gözlü bir güven ve küçümsemeden başka bir açıklama düşünemiyordu. Yağmacılar halkı vadinin sonundaki son tuzağa çekmek, böylece beklenen katliamı uzatmak ve keskinleştirmek istiyorlardı. Böylesine kötü niyetli bir kesinlik korkutucuydu ama Mutabakat bunun içinde bir rahatlama buldu. Beyaz altın kadar güçlü olduğu söylenen bir şeyi ele geçirmek için tasarlanmış bir yaklaşım değildi bu.

Ama çok geçmeden başka bir açıklama öğrendi. Şafağın arasından bakmak için gözlerini zorladığında, köyün uzak tarafından keskin bir yeşil ışık parıltısı gördü. Bu sadece bir an sürdü ve ardından ufalanan bir ses havayı doldurdu - birbirini ezen kayaların sesine benzer bir ses. Bu onu o kadar ürkütmüştü ki ne olduğunu görmek için neredeyse ayağa fırlayacaktı. Ama ilk yaratıkların Taşlık'ın merkezine girdiğini görünce kendini tuttu.

Çoğunun dış hatları belli belirsiz insandı. Ama yüz hatları işkence görmüş, grotesk bir şekilde düzenlenmişti; sanki doğduklarında güçlü bir yumruk onları sıkmış ve tanınmayacak hale getirmişti. Gözler yerlerinden çıkmış, şekilsizleşmiş; burunlar ve ağızlar, güçlü parmaklar arasında sıkıştırılmış kil gibi bükülmüş deri içinde şişkinleşmiş; ve bazı durumlarda yüzün ve kafa derisinin tüm eti, sanki tüm kafa akan bir yaraymış gibi sıvı sızdırıyordu. Vücutlarının geri kalanı da daha sağlıklı değildi. Bazılarının sırtları çılgın açılarla bükülmüştü, bazılarının fazladan kolları ya da bacakları vardı, bazıları da kafalarını kürek kemiklerinin arasına ya da göğüslerinin ortasına yerleştirmişti. Ama ortak bir özellikleri vardı: hepsi de sanki varlıklarının can damarıymış gibi sapkınlık kokuyordu; ve sağlıklı ya da iyi olan her şeye karşı duydukları nefret bakışlarını bulandırıyordu.

Yiyecek çuvaları ve silahları tutmak için kullandıkları bantlar dışında çırılçıplak, hırlayarak ve tükürerek Mithil Stonedown'ın açık çekirdeğine geldiler. Orada, arkadaşlarının bağırışları onlara köyün ilk yarısının kontrolleri altında olduğunu söyleyene kadar durdular. Sonra uzun boylu, yüzü mafsallı ve üç büyük kolu olan bir figür arkasındaki yağmacılara bir emir verdi. Bunun üzerine bir grup açık çembere doğru ilerledi ve yanlarında diğerlerinden farklı olarak üç muazzam yaratık getirdi.

Bu üçü sanki ur-villerden türemiş gibi kör ve tüysüzdü ama ne kulakları ne de burunları vardı. Küçük kafaları kocaman omuzlarının üzerinde boyunsuz bir şekilde oturuyordu. Domuz kafası kadar büyük gövdelerinin dibinde, kısa bacakları destek gibi çıkıntı yapıyordu ve ağır kolları yere ulaşacak kadar uzundu. Omuzlarından parmak uçlarına kadar kollarının iç yüzeyleri emicilerle kaplıydı. Birlikte, Covenant'ın görüşünde dalgalanıyor gibiydiler, sanki içlerinde o kadar çok kötü güç taşıyorlardı ki, çarpık olmayan gözleri sınırlarını ayırt edemiyordu.

Emir üzerine, yağmacılar üçünü çemberin k e n a r ı n d a k i bir eve götürdüler. Binanın etrafına yerleştirildiler ve bir anda duvarlara yaklaştılar, kollarını sonuna kadar açtılar, düz kayayı emicileriyle kavradılar.

Aralarında boğuk, hırıltılı bir güç yükselmeye başladı. Güçleri evin etrafına ulaştı ve bir ilmik gibi yavaşça sıkıldı.

Covenant onları boş bir dehşet içinde izledi. Yağmacıların taktiklerini şimdi anlamıştı; grup bu üç kişiyi korumak için saldırmıştı. Bir attar kokusuyla güçleri arttı, sıkılaştı, hırladı, ta ki içlerinden geçen yeşil bir güç halatının evin etrafında dolaştığını ve onu amansız bir öfkeyle sıkıştırdığını görene kadar. Stonedownor'lara bağırması, onları tehlikeye karşı uyarması gerektiğini düşündü. Ama ağzı kurudu ve dehşetten donakaldı. Neler olduğunu daha iyi görebilmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktığının farkında bile değildi.

Dakikalar geçti. Evin taşı stres altında sessizce çığlık atmaya başladığında havada gerginlik çatırdadı. Covenant, sanki dilsiz taş yardım için haykırıyormuş gibi ona bakakaldı.

Sonra ilmik yeşil bir güçle patladı. Ev içe doğru çöktü, tüm odaları ve mobilyaları yıkılana kadar kendi içine düştü.

moloz yığınınına gömülmüştü. Üç destroyer geri çekildi ve etraflarında ezecek daha fazla taş aradı.

Aniden bir kadın çığlık attı; öfke dolu bir çığlık. Covenant onun evlerin arasında koştuğunu duydu. Ayağa fırladı ve iki elinde sıkılmış uzun bir bıçakla çatısının saçaklarını aşan beyaz saçlı, çevik bir kadın gördü. Kadın bir anda onun ötesine, Taşlı Kasaba'nın merkezine doğru koşmaya başlamıştı.

Hemen onun peşinden gitti. İki hızlı adımla, kendini kopuk bir uzuv demeti gibi bir sonraki çatıya doğru fırlattı. Dengesini kaybederek düştü ve karda kayarak neredeyse evin kenarına kadar geldi. Ama kendini toparladı ve bir sonraki çatıya doğru koşmaya başlamak için geri çekildi.

Bu pozisyondan, kadının açık çembere doğru koştuğunu gördü. Kadının çığlığı yağmacıları alarma geçirmişti ama onlar kadının üzerlerine doğru fırlama hızına hazır değillerdi. Kadın fırladığı gibi, uzun bıçağı tüm gücüyle sapladı ve saldırıyı yöneten üç kollu yaratığın göğsüne sapladı.

Bir sonraki anda, başka bir yaratık onu saçlarından yakaladı ve geriye fırlattı. Bıçağını kaybetti, evlerden birinin önünde Covenant'ın görüş alanından çıktı. Yağmacılar kılıçlarını havaya kaldırarak onun peşinden gittiler.

Covenant bir sonraki çatıya doğru sıçradı. Bu kez yere inerken dengesini korudu, taşın üzerinden koştu ve tekrar sıçradı. Sonra kadını görmesini engelleyen evin çatısına patinaj yaparak düştü. Artık çok fazla ivmesi vardı; duramazdı. Bir kar bulutu içinde kenardan aşağı yuvarlandı ve ağır bir şekilde kadının yanında yere çakıldı.

Darbe onu sersemletmişti. Ancak aniden ortaya çıkması saldırganları şaşırttı ve en yakındaki yaratık birkaç adım geri çekildi, kılıcını sanki Covenant bir grup savaşçıymış gibi savunmaya yönelik salladı. Arada gözlerindeki kırmızı buğuyu silkeledi ve soluk soluğa ayağa kalktı.

Yağmacılar silahlarını savurdular, dövüşmek için çömeldiler. Ama sadece yarı baygın bir adam tarafından tehdit edildiklerini gördüklerinde, bazıları ona boğuk küfürler savurdu ve

diğerleri kötü niyetle gülmeye başladı. Silahlarını kınına sokan birkaçı, Covenant ve yaşlı kadını yakalamak için abartılı bir dikkat gösterisiyle ilerledi. Bunun üzerine diğer yaratıklar sertçe alay etti ve daha fazlası neler olduğunu görmek için çembere girdi.

Covenant'ın bakışları bir kaçış yolu aramak için her yöne savruldu. Ama hiçbir şey bulamadı; o ve kadın, bir sayıdan fazla yanlış doğmuş yaratığa karşı yalnızdı.

Yağmacıların nefesleri soğuk havada buharlaşmıyordu. Vücutlarını soğuktan koruyacak hiçbir şey giymemelerine rağmen, doğaüstü kış mevsiminde korkunç derecede rahat görünüyorlardı.

Sanki Antlaşma'yı ve kadını canlı canlı yiyecekmiş gibi yaklaştılar.

Kadın tiksintiyle onlara doğru tısladı ama adam ona aldırmadı. Tüm dikkatini kaçmaya vermişti. Aklının bir köşesinde tuhaf bir anı canlandı. Mhoram'ın güçsüz beyaz altını bile işe yarar hale getirdiği bir zamanı hatırladı. Yaratıklar kükreyerek ona doğru yaklaşıırken aniden yüzüğünü savurdu ve bir adım öne fırlayarak, "Geri çekilin sizi lanet olası piçler, yoksa sizi olduğunuz yerde patlatırım!" diye bağırdı.

Ya bağıırışı ya da yüzüğünün görüntüsü onları ürküttü; birkaç adım geriye sıçrayıp silahlarına sarıldılar.

O anda Covenant kadının elini kaptı ve kaçtı. Kadını da peşinden sürükleyerek evin köşesine doğru hızla ilerledi, köşenin etrafından hızla döndü ve açık araziden olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı. Neredeyse bir anda kadına olan hakimiyetini kaybetti; yarım parmaksız eliyle onu güvenli bir şekilde kavrayamadı. Ama kadın artık kendi başına koşuyordu. Bir an içinde ona yetişti ve kolundan tutarak bir sonraki dönüşü yapmasına yardım etti.

Öfkeyle kükreyen yağmacılar takip etmeye başladı. Ancak evlerin arasındaki yola girdiklerinde, Köpük Takipçisi bir çatıdan atladı ve bir koçbaşı gibi üzerlerine düştü. Her iki taraftaki evler tarafından sıkıştırıldıkları için ondan kaçamadılar; onlara tam isabetle vurdu, kendisine en yakın olanları kırdı ve diğerlerini Taşlı Kasaba'nın merkezine doğru savurdu.

Sonra Triock, Quirrel ve Yeurquin bir düzine Taşyiyen'i çatılardan köye soktu. Dev'in saldırısının yol açtığı karmaşanın ortasında, savunmacılar yağmacıların üzerine kılıç ve cirit yağmuru gibi yağdı. Diğer insanlar da evlerin arasında avlanmaya devam eden yaratıklara saldırmak için ileri atıldı. Birkaç dakika içinde Taşlı Kasaba'nın her yerinde çatışmalar şiddetlendi.

Ama Covenant durmadı; kadını da yanına alarak son binaları geçene kadar kaçtı. Orada adımlarını uzattı, vadide koşabildiği kadar uzağa koşmak niyetindeydi. Ama Slen onun önünü kesti. Nefes nefese kalan Slen kadına çıkıştı: "Aptal! Aklını tamamen yitirmişsin." Sonra Covenant'ı çekiştirdi. "Gel. Gel."

Covenant ve kadın onu nehirden uzaklaşıp dağ eteklerine doğru işaretlenmemiş bir patika boyunca takip ettiler. Köyün birkaç yüz metre yukarısında, dağlardan düşen bir kayanın eski kalıntıları olan bir kaya yığınınına geldiler. Slen kayaların arasından kurnazca bir yol izledi ve kısa süre sonra büyük, gizli bir mağaraya ulaştı. Birkaç Taşyiyen mağaranın ağzında nöbet tutuyordu ve mağaranın içinde çocuklar ve hasta ya da güçsüzler çakıl çanaklarının etrafında toplanmışlardı.

Covenant mağaraya girip onun kutsallığını paylaşmak istedi. Fakat mağaranın ağzına yakın bir yerde geniş tepeli, yüksek ve eğimli bir kaya yığını vardı. Dönüp kayalara tırmandı ve Taşlıkown'u tepesinden görüp göremeyeceğini anlamaya çalıştı. Beyaz saçlı kadın onun arkasından hafifçe yükseldi; kısa süre sonra birlikte durup Mithil Stonedown savaşına baktılar.

Bulunduğu yerin yüksekliği onu şaşırtmıştı. Bu kadar yükseğe tırmandığını fark etmemişti. Baş dönmesi ayaklarının aniden kayganlaşmasına neden oldu ve gördüğü manzara karşısında irkildi. Bir an için vadi etrafında dönmeye başladı. Kısa bir süre önce çatılardan atladığına inanamıyordu; böyle bir cüretin düşüncesi bile dengesini bozuyor, onu yüksekliğin merhametine bırakıyordu. Ama kadın onu tutmuş, desteklemişti. Çatışmayı izlemek için duyduğu acil ihtiyaç baş dönmesine direnmesine yardımcı oldu. Yarı bilinçsizce kadının omzuna tutunarak kendini aşağıya bakmaya zorladı.

İlk başta, günün bulutlarla kilitlenmiş loşluğu savaşı gizledi, neler olduğunu ayırt etmesini engelledi. Ama konsantre oldukça Dev'i seçebildi.

Foamfollower, Stonedown'ın merkezindeki arbedeye hükmediyordu. Çapulcuların arasına daldı, kendini oradan oraya savurdu. Güçlü yumruklarını sopa gibi sallayarak yaratıkları yere seriyor, kafalarını koparacak kadar güçlü görünen darbelerle onları yolundan çekiyordu. Ama sayıca çok azdı. Hareketi yağmacıların ona ortak bir saldırıyla vurmasını engellese de, onlar silahlıydı ve o silahsızdı. Covenant izlerken, yaratıklardan birkaçı Köpük Takipçisi'ni kaya yok edicilerden birine doğru savurmayı başardı.

Kadının sesinin yumuşak, sevinçli tonu endişesini acı bir şekilde sarstı. "Thomas Covenant, sana teşekkür ederim," dedi kadın. "Hayatım senindir."

Köpük takipçisi! Covenant sessizce ağladı. "Ne?" Kadının gerçekten konuştuğundan şüpheliydi. "Senin hayatını istemiyorum. Seni oraya koşmaya iten şey neydi?"

"Bu çok kaba," diye cevap verdi sessizce. "Seni bekledim. Senin Ranyhyn'ine bindim."

Kadının söylediklerinin anlamı ona nüfuz etmemişti. "Foamfollower senin yüzünden aşağıda kendini öldürtüyor."

"Senin çocuğunu doğurdum." Ne?

Kadının sözleri hiç beklenmedik bir anda yüzüne buzlu su gibi çarptı. Elini kızın omzundan çekip aldı ve kayanın üzerinde bir iki adım geriye doğru sarsıldı. Rüzgârdaki bir değişim savaşın gürültüsünü parçalayarak ona k a d a r getirdi ama o duymadı. İlk kez kadına b a k t ı .

Altmışlı yaşlarının ortalarında görünüyordu; annesi olabilecek yaşıydı. Solgun teninde, şakaklarındaki mavi damarların etrafında temelsiz umut çizgileri beliriyordu ve başını süsleyen saçları artık gür değildi. Ağzının açık beklentisinde, vücudunun kemik yalınlığında ya da kırışmış ellerinde tanıyabileceği hiçbir şey göremedi. Gözlerinde deliliğin yarattığı karmaşa gibi tuhaf, yuvarlak, yanlış odaklanmış bir bakış vardı.

Ama tüm yanlışlıklarına rağmen, annesi ve kızı olduğunu iddia ettiği kadınların gözleri gibi geniş gözlerdi. Uzun mavi cübbesinin omuzlarına beyaz yapraklardan oluşan bir desen işlenmişti.

"Beni tanımıyor musun Thomas Covenant?" dedi nazikçe. "Ben değişmedim. Hepsi değişmemi istiyor - Triyock ve Trell babam ve Yaşlılar Çemberi, hepsi değişmemi istiyor. Ama ben değişmedim. Değişmiş gibi mi görünüyorum?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Covenant. Ağzında ekşi bir mide bulantısıyla, Lena'ya baktığını anladı, şehvetiyle ihlal ettiği kadına - aşkıyla ihlal ettiği kadının annesine- sahte pazarlıklarıyla büyük atları ihlal ettiğinde kışkırttığı Ranyhyn-boon'un alıcısına. Az önceki öfkesine rağmen, dokunulamayacak kadar yaşlı, kırılğan görünüyordu. Sanki dehşete düşmüş gibi kelimeleri zorla söyledi. "Değişiklik yok."

Kadın rahatlatarak gülümsedi. "Sevindim. Sadık kalmak için çabaladım. İnançsız daha azını hak etmiyor."

Covenant çaresizce, "Hak ediyor," diye mırıldandı. Mithil Stonedown'dan gelen savaş sesleri onunla tekrar alay etti. "Cehennem ateşi."

Kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı ve gülümsemesi yavaşça endişeli bir bakışa dönüştü. İleri doğru hareket etti, ona doğru uzandı. Geri çekilmek istedi, ama parmak uçları hafifçe dudağına dokunduğunda, sonra alnındaki yaranın etrafındaki serin çizgiyi okşadığında hareketsiz kaldı. "Zarar gördün," dedi kadın. "Despiser sana kendi dünyanda saldırmaya cesaret edebilir mi?"

Onu kendisinden uzak durması için uyarması gerektiğini hissetti; bakışlarının yanlış odaklanması onun tarafından tehlikeye atıldığını gösteriyordu. Hızla fısıldadı, "Atiaran'ın hükmü gerçekleşiyor. Toprak yok ediliyor ve bu benim suçum."

Parmakları sanki kaşlarındaki çatıklığı yumuşatmaya çalışıyormuş gibi onu okşadı. "Toprakları sen kurtaracaksın. Sen İnançsız'sın - çağımızın yeni Berek Halfhand'i."

"Hiçbir şeyi kurtaramam-aşağıdaki insanlara bile yardım edemem. Foamfollower benim arkadaşım ve ona yardım edemem. Triock-Triock yapabileceğim her şeyi hak etti ve ben yapamam -"

"Ben bir Dev olsaydım," diye ani bir hiddetle sözünü kesti, "böyle bir savaşta yardıma ihtiyacım olmazdı. Ve Triock-" Sanki Triock'un onun için ne anlama geldiğini anlamamış gibi beklenmedik bir şekilde duraksadı. "O bir sığır çobanı. O istiyor- Ama ben değişmedim. O-"

Covenant onun yüzünü geren sıkıntıya baktı. Bir an için gözleri net görmenin eşiğindeymiş gibi göründü ve alnı acımasız gerçeklerin yakınlığı altında gerildi. "Covenant?" diye fısıldadı acı içinde. "İnançsız mı?"

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı Covenant kendine rağmen. "Eğer öldürülürse kendini şanslı sayacaktır." Olabildiğince şefkatle uzandı ve onu kollarının arasına aldı.

Bir anda onu kucakladı, içindeki kriz bir yükselip bir alçalırken sarsılarak ona sarıldı. Ama ona kollarıyla teselli vermeye çalışırken bile Taşlı Kasaba'ya doğru bakıyordu. Bağrısmalar, çığlıklar ve çatışmanın gürültüsü kendi parçalanmış duygularından, Lena'ya duyduğu sempati ve dehşetten daha ağır basıyordu. Lena ondan uzaklaştığında, onun yanlılıkla parlayan gözlerindeki mutluluğu görmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Çok mutluyum, gözlerim seni gördüğüne seviniyor. Sana layık olmayı arzuladım. Ah, kızımızla tanışmalısın. Seni gururlandıracak."

Elena! Covenant kalın bir sesle inledi. Ona söylemediler - anlamıyor- Cehennem Ateşi.

Bir an için çaresizliğinin, konuşamamasının altında ezildi. Ama sonra Taşlık'tan gelen boğuk bir çığlık onu kurtardı. Aşağı baktığında, köyün ortasında kılıçlarını ve mızraklarını havaya kaldırmış insanların durduğunu gördü. Onların ötesinde, hayatta kalan yağmacılar can havliyle açık düzlüklere doğru kaçıyordu. Bir avuç savunmacı vahşice peşlerine düşmüş, mümkün olduğunca çoğunun kaçmasını önlemek için yaratıkları taciz etmişti.

Covenant hemen kayalardan aşağı inmeye başladı. Lena'nın Slen'e ve mağaranın ağzındaki diğer insanlara zafer haberini haykırdığını duydu ama ne onu ne de onları bekledi. Sanki o da kaçıyormuş gibi dağın eteklerinden aşağı doğru koştu -Lena'dan mı yoksa Köpük Takipçisi'ne duyduğu korkudan mı, hangisi olduğunu bilmiyordu. O kadar hızlıydı ki

karda kaymadan Mithil Stonedown'a doğru aceleyle ilerledi.

Ama evlerin arasından hızla geçip, parçalanmış cesetlerin arasına daldığında birden durdu. Etrafındaki kar ve taşlar kanla kaplanmıştı; canlı enkarnadin lekeleri, yeşil çizgilerle hastalıklı kırmızı-gri serumun ağır parçaları. Lord Foul'un yaratıklarının çöpleri arasında - bazıları uzuvlarından kopmuş- taşlaşmış yaratıklar şaşkın şaşkın yatıyordu. Ancak Covenant'ın dikkatini çeken şey yaratıkların sapkın yüzleri ve biçimleriydi. Ölüyken bile, yaratıcıları tarafından üzerlerinde uygulanan iğrençliğin kokusunu alıyorlardı ve onu ur-villerden, *kresh*'ten ya da renksiz aylardan daha fazla dehşete düşürüyorlardı. Onlar tamamen Foul'un aşağılamasının kurbanlarıydı. Onları görmek ve koklamak midesini bulandırıyordu. Şekli bozulmuş karda dizlerinin üzerine çöktü ve sanki bu yaratıklarla olan akrabalığından kurtulmak istercesine kustu.

Lena ona orada yetişti. Onu gördüğünde kısık bir çığlık attı ve kollarını ona doladı. "Neyin var?" diye inledi. "Ah, sevgilim, hastasın."

Sevgili kelimesini kullanması, Elena'nın kayıp mezarının uzak tarafından fırlatılan asit gibi yaktı onu. Bu onu sarsarak ayağa kaldırdı. Lena ona yardım etmeye çalıştı ama o ellerini itti. Onun yüzündeki endişeye doğru haykırdı, "Dokunma bana. Dokunma." Elleri kırık bir şekilde sarsılarak etrafındaki cesetleri işaret etti. "Onlar cüzzamlı. Benim gibi cüzzamlılar. Foul'un her şeye yapmak istediği şey bu." Ağzı, sanki mide bulantısının safrasını paylaşıyorlarmış gibi kelimelerin etrafında dönüyordu.

Birkaç Taşyiye onun yanında toplanmıştı. Triock da onların arasındaydı. Elleri kızarmıştı ve çenesindeki bir kesikten kan akıyordu ama konuştuğunda sesi daha acı ve sert çıkıyordu. "Onların oldukları gibi yaratıldıklarını söylemek hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de kan döküyorlar, yakıp yıkıyorlar, yok ediyorlar. Engellenmeliler."

"Onlar da benim gibiler." Covenant nefes nefese Triock'a doğru döndü, sanki kendini Taşyiye'nin boğazına fırlatmak istiyordu. Ama başını kaldırdığında Triock'un arkasında duran Köpük Takipçisi'ni gördü. Dev korkunç bir mücadeleden sağ çıkmıştı. Kollarındaki kaslar titriyordu.

yorgunluktan. Deri ceketini omuzlarından parça parça sarkıyordu ve göğsünün her yerinde cıfcaflı kırmızı yaralar vardı - kaya yok edicinin emicilerinin açtığı yaralar. Ama derin bakışlı gözlerinde doymuş bir ifade vardı ve dudaklarında vahşi bir sırıtışın kalıntıları dolaşıyordu.

Covenant, Stonedown'ın kanlı havasında nefes almak için mücadele etti. Foamfollower'ın görüntüsü kontrol edemediği bir tepkiyi tetikledi. "Adamlarını topla," diye Triock'a çıkıştı. "Ne yapacağıma karar verdim."

Triock'un ağzının sertliği azalmadı ama gözleri Mutabakat'ın bakışlarını ararken yumuşadı. "Bu tür seçimler biraz daha bekleyebilir," diye yanıtladı uyararak. "Başka görevlerimiz var. Mithil Stonedown'ı temizlemeliyiz; evlerimizi bu lekeden kurtarmalıyız." Sonra döndü ve uzaklaştı.

Çok geçmeden sağlam ya da yeterince güçlü olan herkes işinin başındaydı. Önce ölen arkadaşlarını ve akrabalarını vadinin doğu yamaçlarındaki yüksek kayalıklara onurlu bir şekilde gömdüler. Ve bu korkunç görev tamamlandığında, tüm yaratık cesetlerini bir araya topladılar ve bu parçalanmış ve kırılmış molozları nehrin aşağısındaki köprüden Mithil'in batı kıyısına taşıdılar. Orada, Güney Düzlekleri'ndeki yağmacılar için büyük bir uyarı ateşi gibi bir ateş yaktılar ve ölü yaratıkları kemikleri bile beyaz küle dönüşene kadar yaktılar. Sonra Taşlık'a geri döndüler. Temiz karla, tüm kan ve vahşet evlerden temizlenene ve köyün zemininden süpürülene kadar onu kenardan merkeze doğru temizlediler.

Covenant onlara yardım etmedi. Son zamanlarda harcadığı çabalardan sonra böyle bir iş için çok zayıftı. Ama amacının yeni granitiyle desteklenmiş olarak kendini soğukkanlı, dik ve tutkulu hissediyordu. Lena, Slen ve İhtiyarlar Heyeti'yle birlikte nehrin kıyısına gitti ve orada Taşköprülüler'in yaralarının tedavisine yardım etti. Yaraları temizledi ve bağladı, kırık silah parçalarını çıkardı, ezilmiş el ve ayak parmaklarını kesti. Yaşlılar bile duraksadığında, mavi sıcak bıçağı aldı ve Köpük Takipçisi'nin göğsünü ve sırtını kaplayan yaraları temizlemek için kullandı. Parmakları bu görev karşısında titredi ve yarım eli bıçağın sapında kaydı ama ateşi

Dev'in meşe kasları, tüm emici yaralar dağlanana kadar.

Foamfollower acıyla titreyen derin bir nefes aldı ve "Teşekkür ederim dostum. Bu minnettar bir ateş. Onu bir nevi *caamora* gibi yapmışsın." Ama Covenant cevap vermeden kılıcı yere attı ve titreyen ellerini Mithil'in b u z g i b i sularına daldırmaya gitti. Bu sırada içinde derin bir öfke yükseliyor, ruhunu vahşete doğru uzanan yavaş sarmaşıklar gibi büyütüyordu.

Daha sonra tüm yaralılar tedavi edildikten sonra Slen ve yaşlılar tüm köy için bir yemek pişirdi. Açık merkezin yeni temizliğinde oturan insanlar mayasız ekmek, peynir ve kuru meyve ile sıcak tuzlu güveç yediler. Covenant da onlara katıldı. Yemek boyunca Lena onunla bir hizmetçi gibi ilgilendi. Ama o gözlerini yere indirdi, onun ve diğer tüm yüzlerin dikkatini çekmemek için yere baktı; içinde gerçekleşen süreçten uzaklaşmak istemiyordu. Soğuk bir kararlılıkla, kendisine sunulan her yiyecek parçasını yedi. Amacı için beslenmeye ihtiyacı vardı.

Yemekten sonra Triock, Taşlıköy'ün korunması için yeni düzenlemeler yaptı. Gözcüleri Ovalara geri gönderdi, başka bir saldırıya karşı geçici planlar tasarladı, kayaları yok eden yaratıkların haberini otuz fersah ötedeki Taşlı Kasaba'nın en yakın komşularına ulaştıracak gönüllüler istedi. Sonunda Covenant'ın kararı k o n u s u n a döndü.

Yeurquin ve Quirrel, köye bakan Triock'un iki yanına oturdu. Konuşmaya başlamadan önce yakınlarda duran Köpük Takipçisi'ne baktı. Covenant dolaylı olarak, Köpük Takipçisi'nin harap olmuş çüppesinin yerine şimdi kolsuz bir koyun postu pelerin giydiğini gözlemledi. Göğsünü kapatmıyordu ama omuzlarını ve sırtını bir yelek gibi örtüyordu. Triock'un sessiz sorusuna cevap olarak başını salladı ve Triock, "Pekâlâ, o zaman. Daha fazla gecikmeyelim." Kaba, alaycı bir tonla ekledi, "Yeterince dinlendik.

"Dostlarım, işte Lord Thomas Covenant, İnançsız ve beyaz altın kullanıcısı. İyi ya da kötü, Dev ve ben onu Toprak'a getirdik. Yedi kırk yıl önce İnançsız'ın Kevin's Watch'tan Mithil Stonedown'a ilk geldiği günden bu yana Ülke'de yayılan söylentileri biliyorsunuz. Görüyorsunuz ki

Berek Halfhand, Heartthrew ve Lord- Fatherer görünümünde geliyor ve yanında barışı yok eden vahşi büyü'nün tılsımını taşıyor. Kadim şarkıyı duymuşsunuzdur:

Ve tek bir doğruluk ya da ihanet sözüyle
Dünya'yı kurtaracak ya da lanetleyecek
Çünkü o deli ve akli başında,
soğuk ve tutkulu,
Kayıp ve buluntu.

Tüm kehanetlerini yerine getirebilmek için şimdi aramızda.

"Dostlarım, hastalık giysisi içindeki bir lütuf hala yanlışları düzeltebilir. Başka kılıklara bürünmüş hainler ise lanetli kalmaya devam eder. Bu konuda Ülke için yaşam mı yoksa ölüm mü getirdik bilmiyorum. Ama pek çok cesur yürek İnanmayanlar adına umut besledi. Loresraat'ın Lorewarden'leri Covenant'ın adına yapışan en karanlık eylemlerde iyiye dair alametler gördüler. Ve aralarında Yüce Lord Mhoram'ın güveninde tereddüt etmediği söylendi. Her biriniz kendi inancınızı seçmelisiniz. Ben Yüce Lord'un güvenini desteklemeyi seçiyorum."

"Ben de," dedi Foamfollower sessizce. "Hem Variol oğlu Mhoram'ı hem de Thomas Covenant'ı tanıyorum."

Kehanetler, kahretsin! Covenant kendi kendine mırıldandı. Tecavüz ve ihanet. Lena'nın bir tür itirafta bulunmak için kendini toparladığını hissetti. Onu engellemek için gözlerini dikerek ayağa kalktı. "Hepsi bu değil," diye homurdandı. "Tamarantha ve Prothall ve Mhoram ve kim bilir daha kaç kişi bunun için Yaratıcı ya da sonuçta sorumlu olan her kimse onun tarafından seçildiğimi düşündü. Eğer yapabilirsen bununla teselli bul. Bunun kendimi seçtiğimi söylemenin başka bir yolu olduğunu boş verin. Fikrin kendisi o kadar da çılgınca değil. Yaratıcılar yaşayan en çaresiz insanlardır. Dayanılmaz olanla çalışmak zorundalar - benim gibi kör, yanlış düşünülmüş ve işe yaramaz araçlarla çalışmak zorundalar. İnanın bana, dünyayı yakıp yıkmak, onu masum, temiz ya da en azından ölü bir küle dönüştürmek daha kolay. Benim yaptığım da bu olabilir. Başka nasıl-?"

Çaba göstererek kendini durdurdu. Ülkeye bakışındaki temel inançsızlığı zaten yeterince yinelemişti; bunun, yaşama karşı duyduğu dipsiz acizliğin doğurduğu bir yanılsama olduğunu tekrarlamasına gerek yoktu. Bu tür iddialara ihtiyaç duymayacak kadar ileri gitmişti. Şimdi bunların sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydı. Başlangıç olarak, kalbinden geçenleri teğet geçti. "Aranızda birkaç gece önce bulutlarda bir kırılma gören oldu mu?"

Triock kaskatı kesildi. "Gördük," dedi

huysuzca. "Ay'ı gördünüz mü?"

"Doluydu."

"Yeşildi!" Covenant tükürdü. Hiddeti şişmiş dudağını çatlattı ve çenesinden aşağı bir damla kan akmaya başladı. Uyuşmuş parmaklarıyla kanı temizledi ve amacının taştan suretine yaslanarak kendini sabitledi. Stonedownor'ların bakışlarını görmezden gelerek devam etti: "Boş ver. Boş ver onu. Dinleyin. Size ne yapacağımızı söyleyeceğim. Ben de size ne yapacağınızı söyleyeyim."

Triock'un bakışlarıyla karşılaştı. Triock'un dudakları gerginlikten bembeyaz kesilmişti ama gözleri sanki gördükleri şeyden kaçmak istercesine yuvalarına çökmüştü. Covenant kaşlarını çatarak onlara baktı. "Mhoram'a burada olduğumu haber vermenin bir yolunu bulacaksın."

Triock bir an için istemsizce ağzı açık kaldı. Sonra sanki Mutabakat'a bağırmaya başlayacakmış gibi kendini toparladı. Bunu gören Foamfollower araya girdi, "Ur-Lord, ne sorduğunu biliyor musun? Revelstone üç yüz fersah uzakta. En iyi zamanlarda bile, bir Dev bile Lord's Keep'in yüksek salonlarına on beş günden kısa sürede ulaşamazdı."

"Ve ovalar yağmacılarla dolu!" diye bağırdı Triock. "Buradan Kara ve Mithil nehirlerinin birleştiği yere kadar güçlü bir grup yirmi günde savaşıp kaçabilir. Ama ötesinde -Orta Düzlükler'de- Gri Avcı'nın düşmüş lejyonları var. Andelain'den Son Tepeler'e kadar tüm topraklar onların hâkimiyeti altında. Yirmi bin savaşçıyla Soulsease Nehri'ne kadar bile iki ya da on kere elli günde savaşarak gidemem."

Covenant başladı, "Ne olduğu umurumda bile değil-"

Quirrel sertçe sözünü kesti. "Ayrıca Ranyhyn'i yardım için çağırmamalısınız. Gri Avcı'nın yaratıkları

Ranyhyn eti. Ranyhyn alınacak ve yenecekti."

"Umurumda değil!" Covenant öfkeleni. "Neyin mümkün ya da imkansız olduğunu düşündüğünüzün bir önemi yok. Buradaki her şey imkânsız. İmkânsızı şimdi yapmaya başlamsak çok geç olacak. Ve Mhoram'ın bunu bilmesi gerek."

"Neden?" Triock'un sesinde öfke hâlâ çatırdıyordu ama şimdi Covenant'ı yakından izliyor, sanki Covenant'ın kavgacılığının ardında kötücül bir şeyin büyüdüğünü görebiliyormuş gibi onu inceliyordu.

Triock'un bakışları altında Covenant, Mhoram'dan gelen bir çağrıyı reddettiğini itiraf etmekten utanıyordu. Böyle bir itirafı tüm Taşyiyenlerin nasıl bir öfkeyle karşılayacağını tahmin edebiliyordu. Bunun yerine, "Çünkü bu onun için bir fark yaratacak. Nerede olduğumu bilirse, ne yaptığımı bilirse bir fark yaratır. Ne yapacağını bilir."

"Ne yapabilir ki? Revelstone, Çöl kadar cevap verilemez bir ordu tarafından kuşatılmış durumda. Yüce Lord Mhoram ve tüm Konsey Lord'un Kalesinde tutsak. Biz onlardan daha az çaresiziz."

"Triock, Mhoram'ın çaresiz olduğunu düşünürsen büyük bir hata yaparsın."

"İnançsız doğru söylüyor," dedi Köpük Takipçisi. "Variol'un oğlu pek çok kaynağa sahip bir adam. İmkânsız gibi görünen pek çok şey onun için mümkündür."

Bunun üzerine Triock ellerine baktı, sonra sertçe başını salladı. "Seni anlıyorum. Yüce Lord'a söylenmeli. Ama yine de böyle bir şeyin nasıl başarılacağını bilmiyorum. Devlere ve beyaz altın sahiplerine mümkün görünen pek çok şey benim için imkânsız."

"Sende şu *lomillialor* çubuklarından biri var," diye homurdandı Mutabakat. "İletişim için yapılmışlar."

Triock öfkeyle homurdandı. "Size böyle bir iş için gerekli ilimden yoksun olduğumu söylemiştim. Loresraat'ta mesajların konuşulması üzerine çalışmadım."

"O zaman öğren. Vay canına! Kolay olmasını mı bekliyordun? Öğren!" Covenant Triock'a ne kadar haksız davrandığını biliyordu ama amacının zorunluluğu ne düşünmeye ne de başarısızlığa izin veriyordu.

Triock uzun bir süre boyunca sefil bir şekilde Mutabakat'a baktı ve elleri öfke ve çaresizlikle titredi. Ama sonra Quirrel ona fısıldadı ve gözleri umutla açıldı. "Belki," diye mırıldandı. "Belki de yapılabilir." Kendini dengelemek için çaba harcadı, yüzüne zorla bir miktar sakinlik getirdi. "Söylendiğine göre" -yutkundu- "Güney Ovası'nı Garroting Deep'ten koruyan dağlarda Sınırsız Olan'ın yaşadığı söylenir. Uzun yıllardır güney köyleri arasında böyle biri hakkında belirsiz sözler fısıldanır durur. Dağların yavaş nefes alışını incelediği ya da *Melenkurion* Skyweir'ı düşünerek sürekli Garroting Deep'e baktığı ya da rüzgârın dilini öğrenmek için yüksek bir yerde yaşadığı söylenir. Eğer böyle biri yaşıyorsa -eğer bulunabilirse- belki de Yüksek Orman'dan benim yararlanamadığım kadar yararlanabilir."

Bu fikir karşısında çemberde bir heyecan hışırtısı yükseldi. Triock derin bir nefes aldı ve arkadaşlarına başını salladı. "Bu girişimi ben yapacağım." Sonra sesine alaycı bir renk geldi. "Eğer bu da başarısız olursa, en azından seçimlerinizi yerine getirmek için çabaladığımı bileceğim."

"İnançsız, Yüce Lord Mhoram'a ve Revelstone Konseyi'ne ne söyleyeyim?"

Covenant başka tarafa baktı, yüzünü kurşuni gökyüzüne kaldırdı. Vadiye kar yağmaya başlamıştı; serpiştirilmiş taneler, sis anları gibi esintiyle sürükleniyor, günü daha da karartıyordu. Sanki şiddetli bir yağışın habercisiymiş gibi erken bir görünümleri vardı. Covenant bir an için onların Taşlık'ta yuvarlanışını izledi. Triock'un sorusunun son derece farkındaydı. Bu soru onu açıkça karşısına almış, amacının denenmemiş cesaretine meydan okumuştı. Ve cevap vermekten korkuyordu. Kendisinin bu kadar çılgınca şeyler söylediğini duymaktan korkuyordu. Bakışlarını bekleyen Taşköprülüler'e çevirdiğinde, cesaretini artırmak için dolaylı bir cevap verdi.

"Foamfollower, halkına ne oldu?" "Arkadaşım mı?"

"Devlere ne olduğunu anlat bana."

Foamfollower, Mutabakat'ın kaşlarını çatması karşısında kıpırdandı. "Ah, efendimiz, şimdi böyle hikâyelere gerek yok. Anlatmaları uzun sürer ve başka bir zamana daha uygun olurlar. Şu an dolu."

"Söyle bana!" Covenant tısladı. "Lanet olsun, Köpük Takipçisi! Her şeyi bilmek istiyorum! Her şeye ihtiyacım var, Foul'un yaptığı her aşağılık şeye-"

Triock hiç uyarmadan sözünü kesti. "Devler Gündoğumu Denizi'nin ötesindeki yuvalarına geri döndüler."

Covenant, Triock'a doğru döndü. Sözlerindeki yalan o kadar aşikârdı ki Covenant'ın nefesi kesildi ve etrafındaki Taşyiye'nler Triock'a bakakaldı. Ama Triock, Covenant'ın dehşet dolu bakışlarını irkilmeden karşıladı. Çenesindeki kesik kararlılığını vurguluyordu. Triock, Covenant'ın yüzeysel öfkesini yarıp içinde büyüyen öfkeye ulaşan sert ve kararlı bir sesle, "Barış Yemini ettik. Bizden nefretinizi beslememizi istemeyin. Topraklara bu tür tutkular hizmet etmeyecektir."

"Sahip olduğum tek şey bu!" Covenant kalın bir sesle cevap verdi. "Anlamıyor musunuz? Başka hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim yok! Tek başına yeterli olmalı."

Triock neredeyse kederli bir ifadeyle, "Böyle bir düşmanla nefretle savaşamaz. Bunu biliyorum. Bunu kalbimde hissettim."

"Cehennem ateşi, Triock! Bana vaaz verme. Mağdur edilmekten bıktım usandım. Uysalca ya da en azından sessizce yürümekten ve kafamı bloğa koymaktan bıktım. Bununla savaşacağım."

"Neden?" Triock ölçülü bir sesle sordu. "Ne için savaşacaksın?"

"Kör olduğun kadar sağır da mısın?" Covenant kendini sabitlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu. "Foul'dan nefret ediyorum. Dayanabileceğim her şeyi yaşadım-"

"Hayır. Ben ne sağırım ne de kör. Savaşmaya niyetli olduğunuzu görüyor ve duyuyorum. Ne için savaşacaksın? Kendi dünyanızda nefretinizi meşgul edecek yeterince mesele var. Şimdi Toprak'tasınız. Ne için savaşacaksınız?"

Cehennem ve kan! Covenant sessizce bağırdı. Benden ne kadar istiyorsun? Ama Triock'un sorusu onu tekrar kendine döndürdü. Cevap verebilirdi: Topraklara yaptıkları yüzünden Foul'dan nefret ediyorum. Ama bu bir sorumluluk reddi gibi geliyordu ve kendi inançlarını inkâr edemeyecek kadar öfkeliydi. Triock'a rahatlatıcı bir cevap veremeyecek kadar da öfkeliydi. Kırılgan bir sesle şöyle dedi,

"Bunu kendim için yapacağım. Böylece aklımı tamamen yitirmeden önce en azından kendime inanabilirim."

Bu yanıt Triock'u susturdu ve bir süre sonra Foamfollower acı içinde sordu, "Dostum, tutkunla ne yapacaksın?"

Kar yavaş yavaş havada yoğunlaştı. Taneler, Covenant'ın görüş alanında belirsizlik motifleri gibi dans ediyordu ve sert bakışlarının yarattığı gerginlik, iyileşmemiş alnının, kafatası çatlaklarla sakatlanmış gibi zonklamasına neden oldu. Ama vazgeçemedi, şimdi de vazgeçemezdi. "Foul gibi birine verilecek tek bir iyi cevap vardır." Yine de öfkesine rağmen Köpük Takipçisi'nin bakışlarına karşılık veremediğini fark etti.

"Ne cevabı?"

Covenant'ın parmakları istemsizce pençeye dönüştü. "Foul's Creche'i kulaklarının dibine indireceğim."

Taşıyenlerin şaşkınlık ve kuşkularını duydu ama onları görmezden geldi. Dev, "Beyaz altını nasıl kullanacağını öğrendin mi?" derken sadece Köpük Takipçisi'ni dinledi.

Covenant, toplayabildiği tüm inanç yoğunluğuyla, "Bir yolunu bulacağım," diye cevap verdi.

Konuşurken kendine inanıyordu. Nefret yeterli olacaktı. Küfür onu ondan alamaz, söndüremez ya da amacından saptıramazdı. O, Thomas Covenant, bir cüzzamlıydı; tüm Ülke'de sadece o bu görev için ahlaki deneyime ya da eğitime sahipti. Foamfollower ve Triock'a dönerek, ikisine de hitaben, "Bana ya yardım edersiniz ya da etmezsiniz," dedi.

Triock onu sert bir şekilde karşıladı. "Size yardım etmeyeceğim. Yüce Lord Mhoram'a senden söz edeceğim ama Barış'a atılan bu iftiraya ortak olmayacağım."

"Bu vahşi büyü, Triock," dedi Köpük Takipçisi, sanki Covenant adına yalvarıyormuş gibi, "Barışı yok eden vahşi büyü. Şarkıyı duymuşsundur. Beyaz altın tüm yeminleri aşar."

"Yine de kendiminkini koruyacağım. Yemin olmasaydı, Kâfiri yedi kırk yıl önce öldürmüş olurdum. Bunu kabul etsin ve memnun olsun."

Dev yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Seni duyuyorum dostum. Hizmet ettiğin Topraklara layıksın." Sonra Covenant'a döndü. "Ur Lordu, size eşlik etmeme izin verin. Ben bir devim, işe yarayabilirim. Ve ben

Soydaşlarımı dehşete düşüren Ruh Kırıcı'ya daha yakın darbeler vurmak için can atıyorum. Ve tehlikeyi biliyorum. Nefret ettiğimiz şeye nasıl dönüştüğümüzü gördüm. İzin verin."

Covenant cevap veremedi. Lena ayağa fırladı. "Bana da izin verin!" diye bağırdı heyecanla.

"Lena!" Triock itiraz etti.

Kadın ona aldırış etmedi. "Size eşlik etmek istiyorum. Çok uzun süre bekledim. Layık olmak için çabaladım. Bir Yüce Lord'a annelik yaptım ve bir Ranyhyn'e bindim. Genç ve güçlüyüm. Sizinle paylaşmayı arzuluyorum. İzin ver Thomas Covenant."

Rüzgâr evlerin arasında usulca uğulduyor, karı pus gibi Covenant'ın gözlerine taşıyordu. Taneler ağrıyan dudağına soğuk bir şekilde çarptı ama yine de başını sallayarak yağın karı onayladı. İyi bir kar yağışı onun izini örtecekti. Kar köyden gelen sesleri bastırdı ve kendi kendine konuşuyor gibiydi, "Hadi gidelim. Ödemem gereken borçlar var."

YEDİ: Revelstone'a Mesaj

Triock, protestolardan çenesi ağrısa da, birkaç yoldaşını Mutabakat, Köpük Takipçisi ve Lena için malzeme toplamaya gönderen emirleri verdi. O anda, bu emirleri vermek şimdiye kadar yaptığı en zor şey gibi görünüyordu. Yedi kırk yıl önce Covenant'ın yaşamasına izin veren kısıtlama, kıyaslandığında soluk kalıyordu. Antlaşma'yı Toprak'a getiren çabalar şimdi anlamını yitirmişti. Kızı Lena Atiaran'ın İnançsız'a eşlik etme arzusu Triock'un uzun yıllar süren bağlılığını toza ve kayba dönüştürmüş ve tüm cömert sevgisi boşa gitmişti.

Yine de onu reddedemezdi, bunu yapmaya yetkisi olmasına rağmen reddedemezdi. Mithil Stonedown'ın yaşlılar çemberinden biriymi ve eski Stonedown geleneklerine göre evlilikler ve uzun yolculuklar bile çemberin onayına tabiydi. Dahası, Mithil Stonedown'ın savunmasının kabul edilmiş lideriydi. Lena'ya evde kalmasını emredebilirdi ve eğer gerekçeleri geçerliyse, tüm Taşkasaba onu korumak için savaşırdı.

Sebepleri geçerliydi. Lena yaşlı ve yarı şaşkındı. Covenant'ın hareketlerini engelleyebilirdi; hatta kısa süre önce olduğu gibi yine onun hayatını tehlikeye atabilirdi. Mithil Stonedown ile Foul's Creche arasındaki tüm düşmanlar tarafından tehlikeye atılabilirdi. Covenant onun durumundan sorumlu olan tek adamdı, hayatının akışını kalıcı olarak değiştiren adam. Ve o, Thuler'in oğlu Triock, onu seviyordu.

Yine de emirleri o vermişti. Lena'yı hiçbir zaman onu kontrol etmesini sağlayacak şekilde sevmemişti. Bir zamanlar onun için Barış Yemini'ni bozmaya hazırdı, ama şimdi hayatının büyük bölümünde yeminini onun için tutmuştu. Kızını utanç ve hakaretten uzak yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi kendini tamamen adadığı bir aşkın bedelini reddetmeye başlayamazdı.

Bu çile sona erdiğinde biraz daha sakinleşti. Kalbinin derinliklerinde, Thomas Covenant'ta Toprak için herhangi bir umut varsa, bunun Covenant'ın Lena'ya vereceği tepkilere bağlı olduğuna inanıyordu. O zaman en büyük acısı, kendisinin Covenant'a eşlik edemeyeceği, Lena'ya göz kulak olamayacağı gerçeğinde yatıyordu. Yapacak kendi işi vardı, kabul ettiği ve onayladığı bir iş. Çenesini sıkarak, Saltheart Foamfollower'a güvenmek zorunda olduğunu söyledi.

Sert bir hareketle gri karı gözlerinden uzaklaştırdı ve Dev'e doğru baktı. Foamfollower onun bakışlarını karşıladı, yanına geldi ve şöyle dedi: "Rahat ol dostum. Biliyorsun ki ben önemsiz bir müttefik değilim. İkiniz için de elimden geleni yapacağım."

Triock dişlerinin arasından, "Çok dikkatli ol," diye nefes aldı. "Kevin'in Nöbeti'nde yaptıklarımızı gören gözler hâlâ açık. Bu savaşta onları kapatmadık."

Foamfollower bir süre bu düşüncüyü inceledikten sonra, "Eğer bu doğruysa, o zaman en çok dikkat etmesi gereken kişi sensin. Yüce Ağaç'ınızı Güney Düzlükleri'nin tehlikelerine taşıyacaksınız."

Triock omuz silkti. "High Wood ya da beyaz altın, hepimiz kurnazca hareket etmeliyiz. Adamlarımdan hiçbirini seninle gönderemem."

Dev başını sallayarak onayladı: "Teklif edilse reddederdim. Her kılıca ihtiyacınız olacak. Bu Sınırsız Olan'ı arayacağınız dağlar çok uzakta ve yolunuzun çoğunda savaşmanız gerekecek."

Triock'un dişlerini sıkması sesini sertleştirdi. "Quirrel ve Yeurquin dışında kimseyi yanıma almıyorum."

Foamfollower itiraz etmeye başladı ama Triock onun sözünü kesti. "Birkaç yoldaşın hızına ihtiyacım v a r . Ve Mithil Stonedown şu anda en büyük tehlikeyle karşı karşıya. İlk kez yağmacılara karşı açık bir savaş verdik. Kevin'in Nöbeti'nde ortaya koyduğumuz güçle ve buradaki zaferimizin gücüyle, cansız evlere sığınan serseri savaşçılar olmadığımızı şüpheye yer bırakmayacak şekilde ilan ettik. Stonedown'ımızı savunduk, biz yenilmez bir halkız. Bu yüzden düşman bu son grubu gölgede bırakacak bir orduyla bize karşı dönecektir. Hayır, Rockbrother," diye bitirdi sözlerini acımasızca, "savaşa hazır her el, kazandıklarımızı korumak için kalmalı; yoksa

Düşmanlar bir dalga gibi Stonedown'ın üzerine çöker ve tek bir evi bile ayakta bırakmaz."

Bir süre sonra Köpük Takipçisi içini çekti. "Seni duyuyorum. Ah, Triock- bunlar gerçekten de vahim zamanlar. Dostum Variol'un oğlu Mhoram yaptıklarımızdan haberdar olduğunda daha rahat edeceğim."

"Başaracağıma inanıyor musun?"

"Sen yapamazsan kim yapabilir? Dayanıklı ve bilgilisiniz, ovalara, dağlara ve yağmacılara aşinasınız. Ayakların başka yolları izlemek için can atsa da ihtiyacı kabul ettin. Kalbinin arzusunun peşinden gidenler daha ince başarısızlıkları ve ihanetleri göze alırlar. Bazı açılardan, ruhunuzun arzusunu başka ellere bırakmak iyi bir şeydir." Sanki düşüncelerinde Triock'un konumunu kendi konumuyla karşılaştırıyormuş gibi düşünceli bir şekilde konuştu. "Bu mesajı tamamen yerine getirebilirsiniz."

"Başka bir nimet daha elde ediyorum," diye karşılık verdi Triock bir ağız dolusu istemsiz safra ile. "Merhamet yükü senin omuzlarına biniyor. Belki de bunu daha kolay taşıyabilirsin."

Foamfollower tekrar iç çekti, sonra nazikçe gülümsedi. "Ah, dostum, merhamet hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benim ona olan ihtiyacım çok büyük."

Köpükgözleyen'in gülümseyen pişmanlığını gören Triock, Dev'in söylediklerine karşı çıkabilmeyi diledi. Ama Foamfollower'a yüklenen karmaşık kayıp ve pişmanlığı çok iyi anlıyordu. Bunun yerine yapabileceği en iyi gülümsemeyle karşılık verdi ve Köpük Takipçisi'ni tüm kalbiyle selamladı. Sonra da yolculuk için kendi hazırlıklarını yapmak üzere arkasını döndü.

Kısa sürede battaniyeleri, fazladan bir pelerini, taştan yapılmış küçük bir çakıl tenceresini, kurutulmuş et, peynir ve meyve erzakını ve Covenant'a verdiğinin yerine bir bıçağı sırt çantasına yerleştirdi. Kılıcını bilemek ve *lomillialor* çubuğunu pelerininin altındaki tunik kemerine yerleştirmek için sadece birkaç dakikasını ayırdı. Yine de Taş Kasabası'nın açık merkezine döndüğünde Covenant, Foamfollower ve Lena'yı yola çıkmaya hazır buldu. Lena kendi az sayıdaki eşyasını onunki gibi bir çantada taşıyordu; Foamfollower'ın omzuna kolayca astığı deri çuvalında üçüne yetecek kadar erzak vardı; Covenant'ın yaralı yüzünde ise kasıtlı ya da hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı, sanki sadece ağzındaki acı

sabırsızca şikayet etmesini engelledi. Bu bakışta Triock, Covenant'ın açık nefretinin ne kadar kırılğan olduğuna dair bir fikir edindi. Sürdürülebilir bir tutku gibi görünmüyordu. Triock ürperdi. Önsezili bir güvensizlik ona Thomas Covenant'ın kararlılığının ya da tutkusunun devam etmeyeceğini söylüyordu.

Ama Foamfollower'ın son selamına karşılık verirken bu düşüncüyü içine attı. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Ve bir an sonra Dev ve iki arkadaşı kuzeye doğru evlerin arasında kayboldular.

Ayak izleri karla doldu ve Mithil Stonedown onların geçişine dair hiçbir kayıt tutmayana kadar gözden kayboldu.

Grumy Triock, Yeurquin ve Quirrel'e, "Biz de gitmeliyiz. Kar dururken bu vadiyi terk etmeliyiz."

İki arkadaşı soru sormadan başlarını salladılar. Yüzlerinde ifade yoktu; savaşın diğer tüm düşünceleri yok ettiği insanlara benziyorlardı; kısa ciritlerini sanki tek amaçları düşmanları öldürmekmiş gibi taşıyorlardı. Triock onlardan bir tür dinginlik aldı. Onlar için bir Yüce Ağaç kullanıcısı değildi, bir Lord'un belini bükecek yükler taşımıyordu. O sadece Toprak için elinden geldiğince savaşan, bilgelik ya da kehanet iddiaları olmayan bir adamdı. Bu, savaş zamanlarında bir Sığır Çobanı için uygun bir roldü ve o da bunu memnuniyetle karşıladı.

Arkadaşlarının hazır olmasıyla kuşanarak diğer yaşlıların yanına gitti ve onlarla Mithil Stonedown'ın gelecekteki saldırılara karşı alacağı önlemleri tartışarak kısa bir süre geçirdi. Sonra evini onlara bıraktı ve sanki hayatının göreviymiş gibi tekrar karların içine çıktı.

Quirrel ve Yeurquin'in eşliğinde köyden kuzeye giden yoldan ayrıldı ve vadinin batı tarafındaki taş köprüden gizlice geçti. Kar örtüsü devam ederken iyi zaman geçirmek istiyordu, bu yüzden Mithil vadisinin batı duvarını oluşturan dağ boynuzunun sonuna yaklaşıp kadar en kolay rotada kaldı. O noktada yoldan ayrıldı ve boynuzun ucunu saran dağ eteklerine doğru tırmanmaya başladı.

Batı ve güneydeki tepeleri neredeyse Doom's Retreat'e kadar aşmayı, ardından kuzeybatıya, izole edilmiş

Güney Ovası'nı Garroting Deep'ten koruyan dağlar. Batıya doğru düz bir yürüyüş yapamazdı. Açık Ovalarda kesinlikle yağmacılarla karşılaşacaktı ve karşılaştığında da onu kovaladıkları her yere kaçmak zorunda kalacaktı. Bu yüzden dağ eteklerindeki engebeli araziye seçti. Yüksek arazi ona hem düşmanları gözetleyebileceği bir görüş açısı hem de onlardan saklanabileceği bir siper sağlayacaktı.

Yine de, karda yukarı doğru ilerlerken, yaptığı seçimden korkuyordu. Dağ eteklerinden Doom's Retreat'in ötesindeki dağlara ulaşmak için yirmi güne ihtiyacı olacaktı; Sınırsız Olan'ı aramaya başlamadan önce yirmi gün kaybedecekti. Bu süre içinde Covenant ve yoldaşları Landsdrop'a ya da ötesine kadar gidebilirlerdi. O zaman Yüce Lord'un alabileceği herhangi bir mesaj için çok geç olacaktı; Covenant, Gri Avcı'ninkinden başka hiçbir elin ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

Yüreğindeki bu korkuyla, burnun etrafını sarmak için zorlu bir çalışmaya başladı.

O ve yoldaşları, o öğleden sonra kar yağışı sona erdiğinde boynuzun ötesindeki ilk rüzgarlığa ulaşmışlardı. Orada durma emri verdi. Görülme riskini göze almak yerine -karın gri çamuruna karşı kahverengi- kamp kurdu ve savaşıma başladığından beri sürekli yoldaşı olan uzun yorgunluğun onu uyutmasına izin verdi.

Gece çöktükten bir süre sonra Yeurquin onu uyandırdı. Kemiklerini ısıtmak için kurutulmuş et parçalarını çiğneyerek ve boğazlarındaki tuzu ağız dolusu karla yıkayarak tekrar yollarına devam ettiler. Bulutlarla kaplı karanlıkta ağır ağır ilerliyorlardı. Ve her fersah onları en yakından tanıdıkları tepelerden biraz daha uzaklaştırıyordu. Bir yamacı tırmanmak için gösterdikleri dolambaçlı ve başarısız bir çabadan sonra Triock gökyüzünün kasvetli pençesine lanet okudu ve ovalara yakın daha kolay bir yere doğru inmeye başladı.

Gecenin büyük bölümünde alçak yamaçlarda ilerlediler, ama şafağın yaklaştığını hissettiklerinde, görüş açılarını yeniden kazanmak için tekrar tırmandılar. Geldikleri yolun uzun bir bölümünü görebilecekleri yüksek bir tepeye ulaşana kadar yukarı doğru ilerlediler. Orada durdular. Günün gri sızıntısı havaya karışırken,

dumansız çakıl tencerelerini açtılar ve sıcak bir yemek pişirdiler. İşleri bittiğinde, rüzgâr tüm izlerini yok edene kadar beklediler. Sonra nöbet tuttular, uyudular.

Bu yolu iki gün daha izlediler; alacakaranlıkta dağ eteklerinden aşağı iniş, uzun, karanlık gece yürüyüşü, şafakta sıcak bir yemek ve uyku için daha yüksek bir yere geri dönüş ve bu üç gün boyunca hiçbir yerde insan ya da hayvan, dost ya da düşman hiçbir yaşam belirtisi görmediler; soğuk gri dünyada ve ıssız rüzgârda yalnızdılar. Sanki kar yüzünden yarı sakatmış gibi yürüyerek, çatlamış yalnızlığın içinden Doom's Retreat'e doğru ilerlediler. Kendi hareketlerinin tahmin edilemeyecek kadar keskin ya da mırıltılı sesleri dışında, buzun aşırı gerilmiş çatırtıları ve rüzgârın kulaklarında buruşuk tepeler tarafından kırılan sıyrıklarından başka bir şey duymadılar.

Ama dördüncü günün şafağında, rüzgârın yavaş yavaş trenlerinin ayak izlerini doldurmasını izlerken, donuk, çirkin, sarı bir hareketin altlarındaki tepelerin bir kaburgasını geçtiğini ve yukarıya doğru avlanarak kendilerine doğru geldiğini gördüler. Triock sürüde on kişi saydı.

"*Kresh!*" Yeurquin nefesinin altından tükürdü.

Quirrel başını salladı. "Ve bizi avlıyorlar. Gece boyunca rüzgarın altından geçmiş olmalılar."

Triock ürperdi. Korkunç sarı kurtlar Güney Düzlükleri'nin insanlarına tanıdık gelmiyordu; son birkaç yıla kadar *kreshler* öncelikle Ra'nın kuzeyindeki bölgelerde yaşamış, Ranyhyn eti bulamadıklarında Kuzey Düzlükleri'ne inmişlerdi. Ve binlercesi Kıyamet'in Geri Çekilişi'ndeki büyük savaşta katledilmişti. Yine de kısa sürede sayılarını yenilemişler ve artık Lordların elinin artık hüküm sürmediği Diyar'ın her yerinde leş topluyorlardı. Triock hiç *Kresh*'le savaşmak zorunda kalmamıştı ama neler yapabildiklerini görmüştü. Bir yıl önce, büyük bir sürü Kara ve Mithil nehirlerinin birleştiği yerin yakınındaki kristal tepelerde bulunan Gleam Stonedown'ın tüm nüfusunu yok etmişti; Triock terk edilmiş köyde yürüdüğünde, yırtık giysiler ve kemik parçalarından başka bir şey bulamamıştı.

"*Melenkurion!*" diye nefes aldı sarı kurtların hızını ölçerken. "Hızla tırmanmalıyız."

Arkadaşları çantalarını hazırlarken o da önlerindeki arazide bir kaçış ya da sığınak aradı. Ama engebeli olmalarına rağmen tepelerde ve yamaçlarda kurtların geçit vermez bulabileceği hiçbir şey yoktu ve Triock, Mithil Taşlı Kasabası'ndan bu kadar uzakta savunulabilir hiçbir mağara ya da vadi bilmiyordu.

Yukarı doğru döndü. Quirrel ve Yeurquin'i de arkasına alarak dağ eteklerine doğru ilerlemeye başladı.

Sırtın eteklerinde kar kalın değildi. Tırmanırken iyi hız yaptılar ve en yakın dağ kanadına doğru tırmandılar. Ama dağ, ilerideki yamaçtan dik bir şekilde yükseliyor ve o yöne kaçmayı engelliyordu. Sırtın yanındaki batı vadisi dağa doğru yükseldiğinde, Triock sağa döndü ve aşağı doğru koştu, vadiyi geçti, yığılmış karın içinden geçerek uzak taraftaki yüksek zemine doğru ilerledi.

O ve yoldaşları tepeye ulaşmadan önce, öndeki *kresh* arkalarındaki sırtı aştı ve vahşi bir uluma çıkardı. Ses Triock'un kürek kemikleri arasına bir kamçı darbesi gibi çarptı. Durdu ve kendisinden neredeyse beş yüz metre ötedeki sırt boyunca sarı bir ölüm gibi koşuşturan kurtları görmek için döndü.

Bu manzara kafa derisini ürpertti ve soğuktan sertleşmiş yanakları korkudan dişlerini göstermeye çalışıyormuş gibi seğirdi. Tek kelime etmeden döndü ve tırmanışa tekrar saldırdı, nabızı atana ve kendi nefes nefese kalışıyla çevrelenmiş gibi görünen kadar kendini karın içine attı.

Sırtın tepesine ulaştığında, bakışlarını sabitlemek için yeterince durdu, sonra önündeki araziye taradı. Dağ eteklerindeki bu kaburganın ötesinde, dağların en ucuna kadar uzanan geniş bir yarım daire içindeki tüm arazi dik bir şekilde derin bir vadiye doğru alçalıyordu. Vadi kabaca konik bir şekle sahipti ve ovaya sadece kuzey tarafındaki dik bir vadiden açılıyordu. Triock'un araştırılan gözlerine hiç umut vermiyordu. Ancak vadinin ağzı boyunca uzanan dar bir çıkıntının ötesinde dağın kenarına tutunmuş kırık bir kaya yığını vardı, eski bir kaya düşmesinin kalıntıları. Triock'un dikkati kayalara çıkıntı boyunca ulaşıp ulaşılamayacağını görmek için sıçradı.

"Git!" Quirrel aceleyle mırıldandı. "Onları burada tutacağım."

"İki cirit ve bir kılıç," diye nefes nefese cevap verdi Triock. "O zaman yediye iki ağırlığımız olur. Canlı kalmanızı tercih ederim." Eliyle işaret ederek, "Şu çıkıntıyı geçip kayalara ulaşmalıyız. Orada *Kresh*'e yukarıdan saldırabiliriz. Gelin."

Yorgun bacaklarını olabildiğince hızlı sürerek tekrar ilerlemeye başladı ve Quirrel ile Yeurquin de onu takip etti. Sırtın uçuşuyla birleştiği engebeli zemine ulaştıklarında, çıkıntıya doğru tırmanmaya başladılar.

Çıkıntıda Triock tereddüt etti. Vadinin ağzı karla doluydu ve altında ne kadar sağlam kaya saklı olduğunu söyleyemiyordu. Ama kreshler arkasındaki tepede uluyordu; karı kazıyıp temizleyecek zamanı yoktu. Dişlerini sıkarak kendini uçuşuma dayadı ve dışarı doğru çıkmaya başladı.

Ayakları çıkıntının kayganlığını hissetti. Karın altındaki kayayı buz kaplamıştı. Ama bu doğaüstü kış boyunca buza alışmıştı. Küçük, kesintisiz adımlarla ilerledi, kaymasına izin vermedi. Birkaç dakika içinde Quirrel ve Yeurquin de çıkıntının üzerindeydi ve o da hedefine giden yolu yarılamıştı.

Birdenbire uçuşumdan eski kemiklerin kırılmasına benzeyen bir gümbürtü yankılandı. Çıkıntı sarsıldı. Triock kayada tutunacak bir yer aradı ama bulamadı. O ve yoldaşları çıkıntının her iki ucunda da güvenlikten çok uzaktaydı.

Bir an sonra, ağırlıklarının altında kaldı. Çığ altındaki taşlar gibi, çaresizce vadinin dik yamacından aşağı yuvarlandılar.

Triock başını ve dizlerini birbirine yapıştırdı ve elinden geldiğince yuvarlandı. Kar onu düşüşün etkilerinden korudu ama aynı zamanda altında yol açtı, durmasını ya da kendini yavaşlatmasını engelledi. Kendine sarılıp düşmekten başka bir şey yapamadı. Çıkıntının çökmesiyle yerinden oynayan daha fazla kar onunla birlikte vadiye kaydı ve sanki onu dibe fırlatıyormuş gibi ağırlığını ivmesine ekledi. Vahşi bir baş dönmesi içinde, ne kadar düştüğünü ya da dipten ne kadar uzakta olduğunu unutmuştu. Düz zemine çarptığında, sarsıntının gücü nefesini kesti, üzerine kar yığılırken onu sersemletti.

Bir süre karın altında boğulmuş gibi yattı ama başının dönmesi geçince kendine gelmeye başladı. Kendini ellerinin ve dizlerinin üzerine attı. Nefes nefese, yüzüne doğru koşan yarasa bulutları gibi görüş alanını saran karanlıkla savaştı. "Quirrel!" diye mırıldandı. "Yeurquin!"

Çaba sarf ederek Quirrel'in kısa bir mesafe ötede kardan çıkıntı yapan bacaklarını seçti. Onun ötesinde, Yeurquin sırt üstü yatıyordu. Şakağındaki kanlı yara, yüzünün boş solgunluğunu gölgeliyordu. İkisi de kımıldamadı.

Triock aniden pençe sesleri duydu. Zafer marşı gibi vahşi bir uluma, bakışlarını Quirrel ve Yeurquin'den ayırıp vadinin yamacına doğru bakmasına neden oldu.

Kreshler öfkeyle ona doğru ilerliyordu. Sırtın daha sığ ve daha az karla kaplı bir bölümünü seçmişlerdi ve düşmüş avlarına doğru açgözlülükle koşuyorlardı. Liderleri Triock'tan bir düzine metre kadar uzaktaydı.

Anında hareket etti. Dövüş tecrübesi devreye girdi ve hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden tepki verdi. Kılıcını kaptığı gibi dikleşti ve kendini ilk kurda ayakta duran bir hedef olarak sundu. Dişlerini göstermiş, kırmızı gözleri alev alev yanarken boğazına saldırdı. Altına eğildi, döndü ve kılıcını karnına sapladı.

Yanından geçip kara çarptı ve kanının kırmızı izine saplanmış gibi hareketsiz kaldı. Ama hızıyla kılıcını soğuk elinden çekip almıştı.

Silahını geri almak için hiç şansı yoktu. Bir sonraki kurt ona saldırmak için toplanmaya başlamıştı bile.

Sıçrayışının altından atladı, topuklarını başının üzerine yuvarladı, *lomillialor* çubuğunu elinde tutarak ayağa fırladı.

Asa bir silah olması için yapılmamıştı; Loresraat'taki şekillendiricileri o Yüce Ağaç parçasını başka amaçlar için işlemişlerdi. Ama gücü yakmak için kullanılabilirdi ve Triock'un başka bir savunması yoktu. Sadece *lillianrill*'in anlayabildiği tuhaf bir dilde yakarışını haykırarak Yüksek Ağaç'ı başının üzerinde salladı ve en yakındaki kurdun kafatasına indirdi.

Çarpmanın etkisiyle sopa ziftle ıslanmış bir dağlama gibi alev aldı ve kurdun tüm kürkü çıra gibi hızla tutuştu.

Asanın alevi hemen söndü ama Triock ona doğru bağırdı ve göğsüne doğru gelen bir *kresh*'e saldırdı. Güç tekrar parladi. Kurt çılgılık çılgılığa alevler içinde yere yığıldı.

Triock bir başkasını daha öldürdü. Ama her patlama, Yüce Orman'ın kudretinin her beklenmedik çabası gücünü tüketti. Etrafındaki karda dört *kresh* cızırdarken, nefesi kesik kesik geliyor, yorgunluk boşlukları görüş alanını kaplıyor ve yorgunluk uzuvlarını demir prangalar gibi tıkiyordu.

Kalan beş kurt onun etrafında acımasızca dönüyordu.

Hepsiyle aynı anda yüzleşemezdi. Sarı kürkleri gözünün önünde şiddetli lekeler halinde kılaniyordu; kırmızı ve korkunç gözleri ıslak pirzolarının ve yaklaşmakta olan dişlerinin üzerinde ona doğru parlıyordu. Bir an için savaşıma içgüdöleri duraksadı.

Sonra yoğun bir öfkenin ağırlığı ona arkadan çarptı ve onu çiğnenmiş karın içine yüzüstü çarptı. Darbenin gücü onu sersemletti ve sırtındaki ağırlık onu sıkıştırdı. Omuzlarını, ensesinin üzerinde beliren parçalanmaya karşı kamburlaştırmaktan başka bir şey yapamadı. Ama ağırlık hareket etmedi. Kürek kemikleri arasında ölüm gibi hareketsiz duruyordu.

Parmakları hâlâ *lomillialor*'u tutuyordu.

Sarsıcı bir hamleyle bir tarafa yuvarlandı ve ağır kürkü üzerinden attı. Ön bacağının hemen arkasında onu delip geçen ciritten akan kan, hâlâ nabız gibi atıyordu.

Birkaç adım ötede başka bir ciritli *kresh* yatıyordu.

Son üç kurt Quirrel'in etrafından kaçtı ve çalım attı. Yeurquin'in üzerinde durdu, kılıcını döndürdü ve küfretti.

Triock ayağa fırladı.

Aynı anda Yeurquin kıpırdandı, bacaklarını altına almak için mücadele etti. Şakağındaki yaraya rağmen elleri içgüdüsel olarak kılıcını çekiyordu.

Onu görünce kurtlar tereddüt etti.

O anda Triock en yakındaki cesetten bir cirit kaptı ve zaferin verdiği güçle başka bir *kresh*'in kaburgalarına fırlattı.

Yeurquin'in ayakları titriyordu; ama kılıcını bir hantal vuruşla kurdu etkisiz hale getirmeyi başardı. Kurt ondan uzaklaştı.

Üç ayağı üzerinde duruyordu, ama ona yetişti ve kafatasını yarmayı başardı.

Son *kresh* çoktan kaçmaya başlamıştı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, hırpalanmış bir köpek gibi havlayarak koşmuyordu; sanki müttefiklerinin nerede olduğunu biliyormuş ve onları çağırmaya niyetliymiş gibi doğruca vadinin dar çıkışına doğru fırladı.

"Quirrel!" Triock'un nefesi kesildi.

Hemen harekete geçti. Ciritini en yakındaki kurttan kurtardı, kısa sapı avucunun içinde dengeledi, üç hızlı adım attı ve koşan *kresh*'in peşinden fırlattı. Cirit o kadar yükseldi ki Triock kısa düşeceğinden korktu, sonra keskin bir şekilde aşağıya daldı ve kurdu sırtından yakaladı. Canavar bir yığın halinde yere yığıldı, karda birkaç kez sıçradı, her yöne kan sıçrattı, titredi ve hareketsiz kaldı.

Triock sert hıçkırıklarla nefes aldığını belli belirsiz fark etti. O kadar bitkin düşmüştü ki, *lomillialor*'u tutmakta zorlanıyordu. Quirrel yanına geldiğinde, minnettarlığını ve yoldaşlığını ifade etmek için olduğu kadar ondan güç almak için de kollarını ona doladı. Kadın, Quirrel'in bu hareketi onu utandırmış gibi, kısa bir süre için ona karşılık verdi. Sonra Yeurquin'e doğru ilerlediler.

Sessizce Yeurquin'in yarasını incelediler ve tedavi ettiler. Başka koşullar altında Triock yaranın tehlikeli olduğunu düşünmezdi; temiz ve yüzeyseldi ve kemik zarar görmemişti. Ama Yeurquin'in dinlenmek ve iyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacı vardı ve Triock'un zamanı yoktu. Mesajının durumu şimdi her zamankinden daha acildi.

Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Quirrel yemek pişirirken o da silahlarını aldı, sonra da tüm *kreshleri* ve savaş kanını gri kar yığınlarının altına gömdü. Bu, olanları herhangi bir yakın incelemeden gizlemeyecekti ama Triock vadinin kenarından geçen tesadüfi bir düşmanın daha yakından bakmak için ilgisini çekmeyeceğini umuyordu.

Yemeğini bitirdiğinde, gücünü toplayarak yavaşça yedi ve gözleri, sanki ur-villerin ya da daha kötülerinin aniden yerden ona doğru yükselmesini bekliyormuş gibi vadinin etrafında sıçradı. Ama sonra ağzı her zamanki asık suratına kilitlendi. Yeurquin'in yaralanması karşısında hiçbir taviz vermedi; yol arkadaşlarına dağ eteklerinden ayrılmaya ve batıya doğru düz gitme riskini almaya karar verdiğini açıkça söyledi.

Sınırsız Olan'ı bulmayı umduğu dağlara. Böyle bir risk için tek başarı olasılığı hızla yatıyordu.

Erzaklarını yeniden toplayıp silahlarını temizledikten sonra vadiyi kuzeye doğru dar bir çıkıştan hızla terk ettiler.

Artık hız uğruna gündüz yolculuk ediyorlardı. Triock ve Quirrel, Yeurquin'i yarı sürükleyerek batıya doğru, soğuktan kavrulmuş düzlükte dağların en doğudaki çıkıntısına doğru inatla ilerlediler. İlerlerken Triock izlerinin karla örtülmesi için dua etti.

Ertesi günün sonunda, Doom's Retreat'e yaklaşırken her yöne doğru bir fersahtan daha uzun bir süre devam eden büyük fırtınanın ilk görüntülerini yakaladılar.

Dağların arasından geçen bu yarığın kuzeyinde, Southron Çoraklarının kavrulmuş kadim sıcağı Gri Avcı'nın kışıyla buluştu ve sonuç, güneyde ve batıda onu engelleyen dağ duvarlarına karşı dönen muazzam bir fırtına oldu. Fırtınanın dış kenarları, içinde şiddetlenen güçleri gizliyordu ama Triock bir günlük zorlu yolculuğun mesafesinden bile kasırga koşullarının ipuçlarını yakaladı: toprağın kemiklerini ortaya çıkarmak istercesine zemini yırtan bisiklet rüzgârları; gece kadar kalın kar; kalbin en sıcak yerlerinde kanı donduracak kadar soğuk hava.

Yolunun tam karşısında duruyordu.

Yine de Quirrel ve Yeurquin'i başka bir gün için ona doğru yönlendirdi, dış rüzgârlar giysilerini çekiştirene ve ilk karlar ıslak bir şekilde rüzgâr tarafına çarpma kadar fırtınanın çekirdeğine doğru aceleyle ilerledi. Yeurquin'in durumu çok kötüydü; yarasının aşırı gerilmiş kabuklarından yorgunluk gibi kan sızıyordu ve dayanıklılığının sert lifleri kopan bir halat gibi yıpranmış ve gevşemişti. Ama Triock yana dönmedi. Fırtınayı atlatmaya çalışamazdı, etrafından dolaşmak için Güney Düzlükleri'nin ortasına doğru kuzeye dönemezdi. *Kresh*'le savaştan sonraki ilk gece boyunca, kuzeydoğusunda nöbet ateşleri görmüştü. Onu takip ediyorlardı. Ertesi gece onları incelemiş ve doğrudan kendisine doğru ilerlediklerini, endişe verici bir hızla yer kazandıklarını fark etmişti.

Bazı düşmanlar onun *lomillialor*'u kullanışını hissetmişti. Bazı düşmanlar artık onun kokusunu biliyordu ve artan bir öfke gibi onu takip ediyordu.

"Onlardan kaçamayız," diye gözlemledi Quirrel, dinlenmek ve yemek yemek için fırtınanın dudağının altında bir araya toplandıklarında acımasızca.

Triock hiçbir şey söylemedi. Covenant'ın "*Eğer imkansız yapmaya başlamazsak.*" dediğini duyabiliyordu. *İmkansız yapmaya.*

Bir an sonra rüzgârı kokladı. "Ve ben bu havanın tadını sevmiyorum. Burada bir kar fırtınası var; etimizi uzuvlarımızdan ayıracak kadar sert bir fırtına."

Triock kendi kendine *imkânsız* olanı tekrarladı. İnançsız'a şöyle demeliydi: "Ben sığır beslemek için doğdum. Ben imkânsız şeyler yapan bir adam değilim." Yorgun, yaşlı ve akılsızdı. Lena'yı alıp halkını Southron Sıradağları'nın derinliklerinde güvenli bir yere götürmeli, müsrif bir yabancı'nın tüm Mithil Stonedown'ı korkunç amacına göre şekillendirmesine izin vermektense kadim sürgünü yenilemeyi seçmeliydi.

Quirrel ona bakmadan, "Ayrılmalıyız," dedi.

"Ayrılmalıyız," diye homurdandı Yeurquin.

"İzleri karıştırmalıyız, bunları karıştırmalıyız" -rüzgâra doğru hiddetle tükürdü- "böylece batıya giden yolu bulabilirsin."

İmkânsız. Bu sözcük Triock'un zihninde yorgun bir ayın gibi tekrarlanıyordu.

Quirrel gözlerini kaldırarak ona doğru baktı.

"Yapmalıyız." Yeurquin de "Zorundayız" diye yineledi.

Triock ona baktı ve gözlerinin etrafındaki kırılganlıklar sanki yüzünün derisi bile korkmuş gibi irkildi. Bir an için çenesi sessizce çalıştı. Sonra yüzünü buruşturdu. "Hayır."

Quirrel itiraz ederek gerildi ve kendini açıklamaya zorladı. "Hiçbir şey kazanamayız. Bizim izimizi takip etmiyorlar, bu kadar hızlı bir izi takip edemezler. Sizin izleriniz onları başka yöne çevirmez. Yüksek Orman'ın bozkırını takip ediyorlar."

"Bu olamaz," diye cevap verdi kuşkuyla. "Bir kol mesafesinden hiçbir şey hissetmiyorum."

"Sende güç için göz yok. Eğer ayrılırsak, beni onlara karşı yalnız bırakacaksın."

Yeurquin tekrar, "Ayrılın," diye inledi.

"Hayır!" Triock'un ağzını öfke doldurdu. "Sana ihtiyacım var."

"Seni yavaşlatıyorum," diye karşılık verdi yaralı adam boş ve ölümcül bir şekilde. Yüzü solgun, gevşek, donuk ve yenilmiş görünüyordu.

"Gel!" Triock ayağa fırladı, hızla malzemelerini topladı ve çantasını omuzlarına attı, sonra fırtınanın kalbinin attığı yöne doğru rüzgârı takip ederek uzaklaştı. Arkasına bile bakmadı. Ama bir süre sonra Quirrel sağdan ona yetişti ve Yeurquin de soldan peşinden sürünerek geldi. Birlikte kar fırtınasının içinde yollarını kestiler.

Bir fersah bile kat edemeden, sanki kızgın hava onlara soğuktan ince granit parçacıklarıyla saldırıyormuş gibi rüzgâr ve kara karşı tökezliyorlardı. Kar üzerlerine yığılıyor ve rüzgâr sanki kumaş tül den daha inceymiş gibi giysilerini yırtıyordu. Ve bir başka ligde, gün ışığını kaybettiler; artan kar onu havadan savurdu. Quirrel küçük bir çakıl küpünü ortaya çıkararak biraz ışık sağlamaya çalıştı ama rüzgâr ateş taşlarını küpten kaptı ve ellerinden kısa bir süre yanan mücevher tüyleri gibi etrafa saçtı. Taşlar yok olduğunda Triock onun yanında loş bir şekilde büzüşmüş halini güçlkle seçebildi, ne olduğuna lanet edemeyecek kadar üşümüştü. Durduklarında Yeurquin yere düşmüştü ve şimdiden neredeyse kara gömülmüştü. Önlerinde -artık dış rüzgârlar tarafından örtülmemişti- Triock fırtınanın kuduz ulumasından ve belasından bir şeyler görebiliyordu, kasırga ya da kar fırtınası onu oluşturan güçlerin şiddetiyle çılgılık atıyordu.

Öfkesi, bir dağın parçalanması gibi duyularına çarptı. Ona bakarken, içinde dik duran hiçbir şey olmadığını biliyordu; ne bir hayvan, ne bir insan, ne bir dev, ne bir ağaç, ne de bir taş; girdap gibi esen rüzgârlar, başını toprağın hırpalanmış çizgisinden yukarı kaldırmaya cesaret eden her şeyi çoktan yerle bir etmişti. Triock elleriyle gözlerini korumak zorunda kaldı. *İmkânsız*, o fırtınanın içinde yürüme görevini tanımlamak için soluk bir kelimeydi. Ama bu onun takibe karşı tek savunmasıydı.

Toplayabildiği tüm güçle Yeurquin'i kaldırdı ve yaralı adamın ilerlemesine yardım etti.

Kara rüzgâr ve keskin kar onu sıkıştırıyor, üzerine basıyor, bacaklarını altından kesmek için yanlamasına kesiyordu. Soğuk onu kör etti, sağır etti, uyuşturdu; yoldaşlarını kaybetmediğini sadece Quirrel pelerininin arkasını tuttuğu ve Yeurquin ona karşı artan bir çaresizlikle sarktığı için biliyordu. Ama kendisi de başarısız oluyordu ve kaybı önlemek için hiçbir şey yapamıyordu. Güçlkle nefes alabiliyordu; rüzgâr yanından öylesine vahşice geçiyordu ki, sadece yetersiz parçalarını yakalayabiliyordu. Yeurquin'in ağırlığı dayanılmaz görünüyordu. Tahta gibi sarsılarak durdu. Basit ve cevaplanamaz bir soluklanma ihtiyacıyla Yeurquin'i itti, onu kendine destek olmaya zorladı.

Yeurquin sendeledi, rüzgârda birkaç adım yalpaladı ve aniden ortadan kayboldu - sanki kar fırtınasının ani bir ağzı onu yutmuş gibi tamamen ortadan kayboldu.

"Yeurquin!" Triock çığlık attı. "Yeurquin!"

Arkadaşının peşinden koştu, onu yakalamak için çılgınca el yordamıyla çabaladı. Bir an için, soluk bir şekil ulaşabileceği yerin hemen ötesinde uzaklaştı. "Yeurquin!" Sonra kayboldu, şiddetli rüzgârda savrulan bir avuç kırılğan yaprak gibi uzaklara dağıldı.

Peşinden koştu. Quirrel'in pelerininin tuttuğunun ya da sırtında uğuldayan rüzgârın onu güneye, hedefinden uzağa sürüklediğinin farkında bile değildi. Yeurquin için duyduğu korku diğer tüm düşünceleri aklından uzaklaştırmıştı. Birdenbire artık Lordlar için imkânsız mesajların taşıyıcısı olmaktan çıkmıştı. Tutku dolu bir telaşla, bir arkadaşını terk etmeye dayanamayan eski Sığır Çobanı Thuler'in oğlu Triock'a dönüştü. Sanki ruhu buna bağlıymış gibi Yeurquin'i aramak için rüzgârda koştu.

Ama kar, işkenceye dönüşen acımasız bir darbe gibi sırtına çarptı; rüzgâr uyuşmuş kulaklarında uğuldadı, yönünü şaşırdı; soğuk gücünü emdi, damarlarındaki kanı dondurmuş gibi onu zayıflattı. Yeurquin'i bulamadı. Karanlıkta bilmeden arkadaşının yanından hızla geçmişti -ya da Yeurquin bir yerlerde rüzgara karşı bir tarafa dönecek gücü bulmuştu- ya da yaralı adam düşmüş ve karların altında kaybolmuştu. Triock bağırdı, el yordamıyla koştu ve fırtınadan başka bir şeyle karşılaşmadı. Dönmeye çalıştığında

Başını Quirrel'e doğru çevirdiğinde, omuzlarında santimetrelerce buzun çoktan oluştuğunu ve boynunu tek bir gergin pozisyonda dondurduğunu gördü. Teri bile buza dönüşmüştü. Patlamaya karşı koyamadı. Rüzgârın önünde dolambaçlı bir şekilde tökezlemeye devam etmezse düşecek ve bir daha asla kalkamayacaktı.

Yeurquin'i, Antlaşma'yı ve mesajları unutana, adımlarının zorluğu ve Quirrel'in pelerinini acımasızca kavraması dışında her şeyi unutana kadar devam etti. Nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu; rüzgârdan başka hiçbir yere gitmiyordu, her zaman rüzgârdan başka. Kabuk bağlayan kar kulaklarının üzerinde donarken, fırtına yavaş yavaş etrafında sessizleşti. Kilometreler fark edilmeden geçti. Altındaki zemin aniden yukarı doğru eğildiğinde, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Ellerindeki ve ayaklarındaki donmadan kaynaklanıyormuş gibi bir uyuşukluk ve halsizlik dalgası içinden geçti.

Bir şey başını salladı, bir şey başının yan tarafına vuruyordu. Önce buz onu korudu, sonra sanki kulağını da beraberinde götürmüş gibi yırtılırcasına bir acıyla koptu. Rüzgâr iblislerinin uğultusu ona doğru koşuyordu ve Quirrel'in bağırdığını neredeyse duymuyordu, "Tepeler! Dağ etekleri! Tırmanın! Bir sığınak bulun!"

Yaşlı bir adamdı, böyle bir iş için çok yaşlıydı. Güçlü bir Stonedown Sığır Çobanıydı ve donmuş ve işe yaramaz bir şekilde ölmeye niyeti yoktu. Ayağa kalktı, yukarı doğru çabaladı.

Rüzgâra karşı güçsüzce arkasına yaslanarak düzensiz yamacı tırmandı. Rüzgârın da karın da artık daha az olduğunu belli belirsiz fark etti. Ama yine de hiçbir şey göremiyordu; şimdi fırtınanın kendisi geceye bürünmüştü. Yamaç rüzgârın onu itemeyeceği kadar dikleştiğinde, en az direnç gösteren tarafa döndü ve diz boyu karda körlemesine ilerleyerek, tipinin onu istediği yere götürmesine izin vererek yoluna devam etti.

Yine de geceye ve fırtınaya rağmen, duyuları yavaş yavaş yükselen kaya duvarlarının farkına varmaya başladı. Rüzgâr tek şiddetini kaybetmiş, soğuk esintilere ve anafirlara dönüşmüştü ve o da dik, yakın uçurumların arasından bir vadiye doğru topallayarak ilerledi. Ancak fırtınanın şiddetinin azalması onu kurtarmak için çok geç olmuştu. Vadi tabanı beline kadar yoğun gri karla kaplıydı ve b u kara karşı fazla ilerleyemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Bir kez

tekrar, bir yoldaşını desteklediğini fark etti; Quirrel omuzlarından bitkin bir ölü gibi sarkıyordu. Kısa süre sonra daha ileri gidemedi. Bir kar yığınının içine düştü ve soluk soluğa, "Ateş. Ateş etmeliyim."

Ama elleri çok donmuştu, kolları buzun içinde kilitlenmişti. *Lomillialor* çubuğuna ulaşamazdı, ondan alev çıkaramazdı. Quirrel çakılını çoktan kaybetmişti. Ve onunki de çantasındaydı. O da kaybolmuş olabilirdi; omuzlarını çantanın kayışlarından kurtaramıyordu. Quirrel'i uyandırmaya çalıştı ama başaramadı. Yüzünün alt yarısı buzla kaplanmıştı ve göz kapakları şoka girecekmiş gibi çırpınıyordu.

"Ateş," diye homurdandı Triock. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve duramıyordu. Hayal kırıklığı ve yorgunluk onu ele geçirmişti. Kar sanki sonsuza dek sürecekmış gibi üzerinde yükseliyordu.

Gözyaşları gözlerini dondurdu ve onları tekrar araladığında sarı bir alevin kendisine doğru titreyerek ilerlediğini gördü. Aptalca ona baktı. Sanki görünmez bir mumun fitiline binmiş gibi sallanarak ilerledi ve yüzüne o kadar yaklaştı ki sıcak ışıltısını gözbebeklerinde hissedebildi. Ama fitili yoktu. Yüzünün önünde havada duruyor ve sanki ona bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi ısrarla titriyordu.

Hareket edemiyordu; buzun ve yorgunluğun uzuvlarını çoktan dondurduğunu hissediyordu. Ama gözlerini alevden ayırdığında, üç ya da dört kişinin daha onun ve Quirrel'in etrafında dans ettiğini gördü. İçlerinden biri sanki dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibi alnına dokundu. Başarısız olunca hafifçe parladı ve bir anda tüm alevler vadinin aşağısına doğru kaçışmaya başladı. Triock sanki son umuduymuş gibi onların gidişini izledi.

Sonra soğuk, uyku gibi üzerine çöktü ve bilincini kaybetmeye başladı. Kendine yardım edemeyerek geceye doğru sarktı. Soğuk, kar ve vadi kayboldu ve yerini belirsiz yüzler aldı -Lena, Elena, Atiaran, Trel, Saltheart Foamfollower, Thomas Covenant. Hepsi ona yalvarırcasına bakıyor, bir şeyler yapması için yalvarıyorlardı. Eğer başarısız olursa, ölümlerinin hiçbir anlamı kalmayacaktı. "Affet beni," diye nefes aldı, özellikle Covenant'a seslenerek. "Bağışla."

"Belki de yaparım," diye cevap verdi uzak bir ses. "Kolay olmayacak, bu tür müdahaleleri arzu etmiyorum. Ama ender rastlanan bir simge taşıyorsunuz. En azından size yardım etmem gerektiğini görüyorum."

Triock mücadele ederek görüşünü tekrar dışa çevirdi. Başının üzerindeki hava, her biri elinden daha büyük olmayan, dans eden alevlerle parlıyordu. Ve aralarında sadece granit renginde uzun bir cübbe giymiş uzun boylu bir adam duruyordu. Triock'un bakışlarını garip bir şekilde karşıladı, sanki kendi gözlerinden başka gözlerle muhatap olmaya alışık değilmiş gibi. Ama Triock "Yardım edin," diye mırıldandığında hemen cevap verdi, "Evet. Size yardım edeceğim. Korkmana gerek yok."

Kararlı bir şekilde hareket ederek diz çöktü, Triock'un pelerinini ve tuniğini açtı ve sıcak bir avucunu göğsüne koydu. Adam kendi kendine usulca şarkı söyledi ve bunu yaparken Triock içine bir ısı dalgası dolduğunu hissetti. Nabızı neredeyse bir anda sabitlendi; nefes alış veriş kesildi; olağanüstü bir hızla, hareket etme olasılığı uzuvlarına geri döndü. Sonra adam Quirrel'e yardım etmek için arkasını döndü. Triock sallanan alevlerin arasında ayağa kalktığında, Quirrel bilincini yeniden kazanmıştı.

Alevleri şimdi tanıyordu; onları Diyar'ın en mutlu ve en hüzünlü efsanelerinden bazılarında duymuştu. Onlar Wraith'lerdi. Kafasını buzdan arındırırken, hafif kristal şarkılarının, mükemmel bir kuvarsın melodisine benzeyen müziğin parçalarını rüzgârın içinden duydu. Sanki ona asla anlayamayacağı ya da cevaplayamayacağı sorular soruyorlarmış gibi etrafında dans ediyorlardı ve ışıkları onu şaşırtıyordu, böylece aralarında büyülenmiş gibi durdu.

Uzun boylu adam Quirrel'in ayağa kalkmasına yardım ederek onun dikkatini dağıttı. Etrafı Wraith'lerle çevriliyken onu kaldırdı ve kendi başına ayakta durabilene kadar destekledi. Sonra bir an için rahatsız bir şekilde Quirrel ve Triock arasında bir ileri bir geri baktı. Kendi kendine onları orada bırakıp bırakamayacağını, onlara daha fazla yardım edip edemeyeceğini soruyor gibiydi. Ancak neredeyse aynı anda kararını verdi. Kar fırtınasının uzaktan gelen uğultusu, sanki aç bir fırtına hayvanı vadiye girmeye çalışıyormuş gibi yükselip alçalıyordu. Titredi ve dedi ki, "Gel. Foul'un kışı et ve kan için uygun bir yer değil."

Adam vadinin üst ucuna doğru ilerlemek için döndüğünde, Triock aniden, "Sen Sınırsızlardan birisin," dedi.

"Evet. Yine de sana yardım ediyorum." Sesi, yırtık pırtık rüzgârda belirir belirmez kayboldu. "Bir zamanlar Woodhelvennin'dim. Orman'ın eli üzerimde. Ve sen" - sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, sanki o kadar uzun zamandır yoldaşsız kalmış ve insanların nasıl dinlediğini unutmuş gibi, güçlü bir şekilde karda ilerliyordu - "Bear *Lomillialor*."

Triock ve Quirrel onun peşinden gittiler. Yürüyüşü güçlüydü, yıpranmamıştı ama sürüklenmeler arasındaki yolunu takip ederek ona yetişebildiler. Wraithler kristal müzikle yollarını aydınlatırken Triock, Gri Avcı'nın doğaüstü kötülüğünün ortasında temiz ışık ve sıcaklığın kısa bir cisimleşmesi olan Andelain'in bir cebinde ilerlediğini hissetti. Alevlerin dans eden teşvikiyle, büyük yorgunluğunu göz ardı edebildi ve Sınırsız Olan'ın şarkısını takip etti:

Yalnız
Arkadaşsız
Bağsız
Yalnız-
Bitene kadar kayıp iç:
Yalnızlık gelip geçene kadar, Ve
sessizlik cemaattir- Ve yine de
Arkadaşsız
Bondless
Lone.

Yavaşça vadinin sonuna doğru ilerlediler. Bu yol devasa bir kaya yığını tarafından kapatılmıştı ama Sınırsız Olan onları kayaların arasından geçen karmaşık bir patika boyunca yönlendirdi. Ötede, sadece Wraith'lerin titrek ışıklarıyla aydınlanan siyah bir mağaraya doğru yürüyene kadar yavaş yavaş başlarının üzerine kapanan dik bir vadiye girdiler. Zamanla, mağaranın eğri büğrü uzunluğu tüm rüzgârı ve kışı kapattı. Sıcaklık Triock ve Quirrel'in etrafında büyüdü ve giysilerinin kalın bir şekilde damlamasına neden oldu. Ve ileride daha fazla ışık gördüler.

Sonra mağaranın sonuna, Sınırsız Olan'ın evine ulaştılar. Burada mağara genişleyerek büyük bir oda oluşturdu ve çok sayıda Wraith havada alevler saçıp reverans yaparken mağaranın her yeri ılık ve müzikle canlandı. Bazıları odanın ortasında dönüyor, diğerleri ise taşın parıldayan yüzlerindeki yazıları aydınlatmak istercesine siyah duvarların yanında asılı duruyordu. Zemin, Kısıtlanmamış Olan'ın açıkça sandalye, masa ve yatak olarak kullandığı topaklar ve çıkıntılı yüzeylerle işaretlenmiş kaba bir granitti. Ama duvarlar ve tavan obsidyen kadar siyahtı ve kırık bir aynanın sayısız parçaları gibi yansıtıcı düzensiz düzlemlerle kaplıydı; eğer yüzeyler siyah taştan yapılmamış olsaydı, Wraith ışığı görenlerin gözlerini kamaştırırdı. Bu haliyle oda sıcak ve çağrışımlıydı; bir kâhinin dağın kalbine kazınmış yazıyı okuması için uygun bir yer gibi görünüyordu.

Odanın ağzında, Triock ve Quirrel çantalarını ve pelerinlerini çıkardılar, buz gibi sert iç giysilerini sıcaklığa açtılar. Sonra kurtarıcılarına ilk kez net bir şekilde baktılar. Başının arkasındaki beyaz bir saçak dışında keldi ve ağzı boğumlu beyaz bir sakalın içinde saklıydı. Gözleri o kadar yoğun kırılganlıklarla kaplıydı ki, nesiller boyunca okunaksız iletişime gözlerini kısarak bakmış gibi görünüyordu; ve bu yaş izlenimi hem cildinin yaşlı solgunluğuyla doğrulanıyor hem de vücudunun dik gücü tarafından reddediliyordu. Triock şimdi cüppesinin bir zamanlar beyaz olduğunu görebiliyordu. Uzun yıllar boyunca mağara duvarlarıyla temas ettiği için donuk granit rengini almıştı.

Evinde, Taşiyenler tarafından daha da rahatsız edilmiş görünüyordu. Gözleri onlara korku ve şaşkınlık dolu bakışlar fırlatıyordu

-Sanki onları kötü olarak görmüyormuş gibi, ama daha ziyade sakarlıklarına güvenmiyormuş gibi, sanki hayatı yerde kırılan parçalar halinde yatıyormuş ve onların ayaklarıyla kırılabilirmiş gibi.

Triock ve Quirrel'in geride bıraktığı su birikintilerini izlerken, "Çok az yiyeceğim var," dedi. "Yemek için de zamanım yok." Ama sonra yüzünden eski bir anı geçer gibi oldu; Ülke'nin insanların misafirlerine bu şekilde davranmadıklarını hatırladı. Triock birden, Bir'in kendisi doğmadan önce de bu mağarada yaşadığından emin oldu. "Ben alışık değilim," dedi

Adam sanki kendini açıklamak zorundaymış gibi devam etti. "Bir hayat yeterli değil. Wraith'lere yardım etmeyi reddedemeyeceğimi anladığımda çok zaman kaybettim. Bana ellerinden geldiğince karşılık veriyorlar, ama çok-çok- İşimin sonuna kadar nasıl yaşayabilirim? Sen benim için pahalısın. Yiyeceğin kendisi bile pahalı."

Triock mağaranın ağzında kendini toparlarken Lordlara gönderdiği mesajı hatırladı ve yüzü o bildik çatık kaşlarıyla gerildi. "Gri Avcı pahalıya mal oluyor," diye cevap verdi acımasızca.

Onun Açıklama ŞAŞKIN ve Sınırsız Bir. "Evet," diye mırıldandı. Hızla eğilerek büyük bir su şişesi ve içinde kuru meyveler olan kapalı bir kap aldı. Bunları Triock'a uzatırken, "İhtiyacın olan her şeyi al," dedi. "Despiser'in bazı işlerini gördüm. İşte." Mağarasının duvarlarını belli belirsiz işaret etti. Küpte çok az meyve vardı ama Triock ve Quirrel a r a l a r ı n d a paylaştılar. Kendi payına düşeni yerken Triock kendini çok daha iyi hissettiğini fark etti. Yetersiz miktardaki yiyecek açlığına pek dokunmasa da, derisi Wraith ışığından gelen sıcaklığın yanı sıra beslenmeyi de emiyor gibiydi. Ve alevlerin parlaklığı onu başka şekillerde de etkiledi. El ve ayak p a r m a k l a r ı n d a k i donmanın verdiği uyuşukluk yavaş yavaş kayboldu; kan ve sağlık, sanki yarabandı ile tedavi edilmişler gibi onlara geri aktı.

Ağzını gıcıklayan o alışılmış ekşilik bile azalmış gibiydi.

Ama görevi onun için hâlâ açıktı. Quirrel'in dengesini yeniden kazandığından emin olduğunda, ondan tünelin dışına doğru kısa bir yol gidip nöbet tutmasını istedi.

"Takip buraya da gelecek mi?" diye sertçe karşılık verdi.

"Kim söyleyebilir ki?" Sınırsız Olan dinliyor gibi görünmüyordu, bu yüzden Triock devam etti: "Ama bu Kişi'nin yardımına ihtiyacımız var ve korkarım kolay kolay ikna olmayacaktır. Burada mesajın denenmemiş olması bizi şaşırtmamalı."

Quirrel başını sallayarak onun ihtiyatını onayladı, ancak kar fırtınası boyunca onları takip edecek kimse olmadığına açıkça inanıyordu. Gecikmeden pelerini ve silahlarını topladı ve ilk dönemecin ötesinde gözden kaybolana kadar mağaradan aşağı doğru ilerledi.

Sınırsız Olan onun gidişini yüzünde bir soruyla izledi. "Biz konuşurken nöbet tutacak," diye cevapladı Triock.

"Korumaya ihtiyacımız var mı? Bu dağlarda bu kış hiç kötü yaratık yok. Hayvanlar izinsiz girmez."

"Düşmanlar peşimde," dedi Triock. "Kendi hastalığımı ve Ülke'nin ihtiyacını taşıyorum." Ama orada duraksadı ve sessizliğe gömüldü. İlk kez içinde bulunduğu durumun büyüklüğünü fark etti. Sınırsız Olan ve Wraithlerle karşı karşıyaydı. Bu mağarada, dans eden alevler eşliğinde, Tek, Lordları bile hayrete düşürebilecek gizli ilimler üzerinde çalışıyordu. Triock'ta huşu öne çıktı; kendi cüreti onu korkuttu. "Sınırsız Bir," diye mırıldandı, "irfan hizmetkârı, isteyerek izinsiz girmiyorum. Sen beni aşırıyorsun. Sadece ihtiyacın büyüklüğü-"

"Ben senin hayatını kurtardım," dedi Kaba Olan. "Diğer ihtiyaçlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"O halde sana anlatmalıyım." Triock kendini topladı ve başladı: "Gri Avcı Ülke'nin dışında-"

Uzun boylu adam onu engelledi. "Ben işimi biliyorum. Tamarantha Loesraat'ın Asa-Yaşlısı iken bana Unfettering Ayinleri verildi ve başka hiçbir şey bilmiyorum. Wraithlerin davetsiz misafirliği dışında -ki bunu reddedemezdim- işimi yapabilmek ve daha önce hiçbir gözün görmediği şeyleri görebilmek için yetersiz bedenimi buraya adadım. Başka hiçbir şey bilmiyorum - hayır, Wraithlerin Andelain'den nasıl sürüldüğünü bile bilmiyorum, her ne kadar ur-villerden bahsetseler de - bu tür konuşmalar araya giriyor."

Triock hayretler içinde kalmıştı. Tamarantha Variol- mate'in daha önce Loesraat'ın Baş-Elçisi olduğunu bilmiyordu ama böyle bir zaman Prothall'ın Revelstone'da Yüce Lord olmasından onlarca yıl önce olmalıydı. Bu Sınır Tanımayan Kişi son dört ya da beş on yıldır tüm Topraklar'la irtibatını kesmiş olmalıydı. Triock kalın bir sesle ve korkuyla, "Sınırsız Olan, senin işin ne?" diye sordu.

Adamın yüzünde açıklamalardan duyduğu hoşnutsuzluğu gösteren bir ifade belirdi. "Kelimelerle anlatamam. Kelimeler kifayetsiz kalır." Aniden duvara doğru ilerledi ve taş yüzeylerden birine hafifçe dokundu, sanki onu okşuyormuş gibi. "Taş canlıdır. Bunu görüyor musun? Sen Stonedownor'sun, görüyor musun? Evet, canlı, canlı ve uyanık. Dikkatli. Her şey-

Dünya'nın üzerinde ya da içinde gerçekleşen her şey Dünya Kayası tarafından görülür - seyredilir." Konuşurken içini bir coşku kapladı. Beceriksizliğine rağmen, bir kez başladıktan sonra duramadı. Başını taşla yaklaştırdı, ta ki taşın düz siyahlığına derinlemesine bakana kadar. "Ama bu görmenin süreci, eylemi yavaş. Benimki gibi hayatlar beyhude yere hızlıdır -Zaman, zaman! Görme dış yüzeylerden içe doğru yayıldıkça tüketilir. Ve bu zaman değişkenlik gösterir. Bazı damarlar algılarını dağ köklerine bin yılda geçirir. Diğerleri için bin yılların bin yılı gerekir.

"Burada" -durduğu yerden kıpırdamadan etrafını işaret etti-"Toprağın tüm kadim tarihi görülebilir. İşi görmek olan biri için. Bu sayısız yüzlerde, meydana gelmiş olan her şeyin sayısız algısı vardır. Hepsi!

"Benim işim düzeni görmek, keşfetmek ve korumak.
-Böylece Ülke'nin tüm yaşamı bilinebilir."

O konuşurken, bir tutku titremesi Sınırsız Olan'ın nefes alışını sarstı.

"Wraithler'in gelişinden beri Tek Orman'ın kaderini inceledim. İlk tohumun büyüyüp büyük Ağaç haline gelmesinden bu yana onu gördüm. Uyanışını - farkındalığını - Toprağa yayılan bilincinin huzurlu birlikteliğini gördüm. Ormanlıların doğduğunu ve öldürüldüğünü gördüm. Çöküş Devi'nin hükmünü icra ettiğini gördüm. Orman'ın eli üzerimde. Burada"-elleri, sanki taş ıstırap doluymuş gibi baktığı yüzeye dokundu-"Baltalı adamlar görüyorum-toprağın kemiklerinden yapılmış bıçakları olan toprağın adamları-onları keserken görüyorum-!"

Sesi canlı bir şekilde titriyordu. "Ben Woodhelvennin'im. Bu kayada ağaçlara yapılan saygısızlığı görüyorum. Sen Stonedownor'sun. Yüce Orman'ın nadir bir parçasını, değerli *lomillialor*'u taşıyorsun."

Birden duvardan döndü ve yaşlı yüzünde neredeyse çaresizlikten kaynaklanan bir kızarıklık ya da acil bir coşkuyla Triock'un karşısına çıktı. "Onu bana ver!" diye yalvardı. "Görmeme yardım edecek." Hevesli elleri neredeyse Triock'un göğsüne degecek kadar öne çıktı. "Hayatım bu taşla eşdeğer değil."

Triock'un düşünmesine ya da konuşmasına gerek yoktu. Covenant'ın kendisi arkasında duruyor olsaydı, farklı davranmazdı; o

Sınırsız Olan'a, bir Lord'a güvenemeyeceğinden daha fazla güvenemezdi.

Hiç tereddüt etmeden Yüksek Ağaç asasını çıkardı ve uzun boylu adamın ellerine verdi. Sonra sessizce şöyle dedi: "Peşimdeki düşmanlar da bu *lomillialor*'u arıyor. Sana verdiğim şey çok tehlikeli."

Kişi duyuyor gibi görünmüyordu. Parmakları ahşabın üzerine kapandığında gözleri kapandı ve bedeninden bir titreme geçti; elleri aracılığıyla Yüksek Ağaç'ın eşsiz gücünü içiyor gibiydi.

Ama sonra tekrar dışa döndü. Birkaç derin nefes alarak, Triock'un yüzüne sakince bakana kadar kendini dengeledi.

"Tehlikeli," dedi. "Seni duyuyorum. Ülke'nin ihtiyacından bahsettiniz. Düşmanlarınızla savaşmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bir mesaja ihtiyacım var." Bir anda Triock'un içindeki aciliyet duygusu kabardı ve haykırdı: "Tüm Ülke savaşta! Kanun Asası tekrar kayboldu ve onunla birlikte Ölüm Kanunu da bozuldu! Taşı yok eden yaratıklar Mithil Stonedown'a saldırdı. Revelstone'un kendisi kuşatıldı! İhtiyacım var-!"

"Seni duyuyorum," diye tekrarladı uzun boylu adam. Daha önceki beceriksizliği gitmişti; Yüksek Orman'a sahip olmak onu kendinden emin ve yetenekli kılıyor gibiydi. "Korkma. Sana da yardım etmem gerektiğini anladım. İhtiyacınızı söyleyin."

Triock büyük bir çabayla kendini kontrol etmeye çalıştı. "Wraithleri duydun," diye homurdandı. "Sana ur-fillerden ve beyaz altından bahsettiler. O beyaz altını taşıyan kişi Toprak'a yabancı ve geri döndü. Lordlar bunu bilmiyor. Onlara söylenmeli."

"Evet." Tek, Triock'un sıcak bakışlarını üzerinde tuttu. "Nasıl?"

"Loresraat bu Yüksek Ormanı, içinden mesajlar iletilebilsin diye oluşturdu. Benim böyle bir iş için bilgim yok. Ben bir Stonedownor'um ve ellerim odun için uygun değil. I-"

Ama Sınırsız Olan Triock'un açıklamasını elini sallayarak kabul etti. "Kim," diye sordu, "Revelstone'da kim böyle bir konuşmayı duyabilir?"

"Yüce Lord Mhoram."

"Onu tanımıyorum. Ona nasıl ulaşabilirim? Eğer onu tanımıyorsam sözlerimi ona yöneltemem."

Aciliyetten ilham alan Triock cevap verdi: "O Tamarantha Variol-mate'in oğlu. Tamarantha'yı tanıyorsun. Onun düşüncesi seni ona yönlendirecektir."

"Evet," diye düşündü Bir. "Bu mümkün. Onu unutmadım."

"Yüce Lord'a Thomas Covenant'ın Topraklara geri döndüğünü ve Gri Avcı'ya saldırmak istediğini söyleyin. Ona Thomas Covenant'ın Foul's Creche'i yok etmeye yemin ettiğini söyleyin."

Bunun üzerine Bir'in gözleri büyüdü. Ama Triock devam etti: "Mesaj şimdi söylenmeli. Takip ediliyorum. Bir kar fırtınası Yüksek Orman'ı görebilecek gözlerin beni yakalamasını engelleyemez."

"Evet," dedi uzun boylu adam bir kez daha. "Pekâlâ, başlayacağım. Belki de bu izinsiz giriş sona erer."

Triock'u düşüncelerinden kovar gibi döndü ve mağarasının merkezine doğru ilerledi. Odanın girişine bakarak Wraithleri etrafına topladı, böylece etrafı ışıkla çevrilmiş oldu ve *lomillialor* çubuğunu iki eliyle yüzünün önünde tuttu. Sessizce şarkı söylemeye başladı; kulağa garip bir şekilde Wraith şarkısının insan tonlarına çevrilmiş hali gibi gelen, narin, neredeyse sözsüz bir melodi. Şarkı söylerken gözlerini kapattı ve alnı tavana doğru yükselene kadar başını geriye eğdi.

"Mhoram," diye mırıldandı şarkısındaki duraksamalar arasında, "Mhoram. Variol ve Tamarantha'nın oğlu. Beni duymak için kalbini aç."

Triock gergin ve büyülenmiş bir halde ona baktı.

"Tamarantha-oğlum, kalbini aç. Mhoram."

Pürüzsüz çubuğun çekirdeğinden yavaş yavaş güç parıldamaya başladı.

Bir sonraki anda Triock arkasında ayak sesleri duydu. Onlarla ilgili bir şey, ölümcül ve iğrenç bir şey dikkatini çekti ve onu odanın girişine doğru döndürdü.

Taş kırılması kadar sert bir ses, "Vazgeç. Kalbini sana açamaz. Bizim gücümüze kapıldı ve bir daha asla kalbini açmayacak."

Yeurquin mağaranın hemen içinde duruyordu, gözleri delilikle parlıyordu.

Bu manzara Triock'u hayrete düşürdü. Yeurquin'in donmuş giysileri kısmen parçalanmıştı ve etinin çıplak olduğu her yerde derisi donmuş parçalara ayrılmıştı. Kar fırtınası yüzünü ve ellerini kemiğe kadar pençelemişti. Ama yaralarından hiç kan gelmiyordu.

Quirrel'i kollarında taşıyordu. Başı kırık boynundan acınası bir şekilde sallanıyordu.

Yeurquin'i gördüğünde, Sınırsız Olan sanki bir darbe almış gibi geri çekildi; geriye doğru savruldu ve mağaranın karşı duvarına doğru sendeledi, ağzı açık bir şekilde dehşet içinde kaldı.

Wraithler çıgıllıklar atarak birlikte kaçtılar.

"Yeurquin." Adamdan yayılan ölüm ve yanlılık Triock'un öğürmesine neden oldu. Sanki boğuluyormuş gibi **b u** ismi mırıldandı. "Yeurquin?"

Yeurquin düzensiz, mide bulandırıcı bir sesle güldü. Neşeli bir vahşilikle Quirrel'i yere düşürdü ve onun yanından geçti. "Sonunda karşılaştık," diye homurdandı Triock'a. "Bu karşılaşma için çok emek verdim. Sanırım bu emeğin karşılığını sana ödeteceğim."

"Yeurquin?" Olduğu yerde sendeleyeyen Triock adamın ölmüş olması gerektiğini görebiliyordu; uğradığı fırtına hasarı kimsenin hayatta kalamayacağı kadar büyüktü. Ama onu canlandıran bir güç, ölümünden zevk alan bir vahşet onu hareket ettirmeye devam etti. O cisimleşmiş bir kâbustu.

Bir sonraki an, Sınırsız Olan yaşadığı şoku atlatarak ileri atıldı. Önündeki *lomillialoru* bir silah gibi kullanarak kısık sesle bağırdı: "*Turiya* Raver! Ağaç düşmanı! Seni tanıyorum, seni gördüm. *Melenkurion abatha!* Burayı terk et. Dokunuşun Dünya'yı kirletiyor."

Yeurquin bu güçlü sözlerin etkisiyle irkildi. Ama bu sözler onu yıldırmadı. "Benimki gibi ölü ayaklar, seninki gibi aptallıktan iyidir," diye sırttı. "Sanırım senin kanının tadına bakmadan buradan ayrılmayacağım, Sınırsız serseri. Hayatını bir hiç uğruna feda etmekte çok hızlısın. Şimdi onu bana vereceksin."

Kişi hiç tereddüt etmedi. "Sana *lomillialor*'un doğruluk sınavından başka bir şey vermeyeceğim. Senin bile bundan korkman için sebepler var, *Turiya* Raver. Yüce Orman seni iliklerine kadar yakacak."

"Aptal!" diye güldü Raver. "Burada o kadar uzun süre yaşadın ki gücün anlamını unuttun!"

Korkusuzca iki adama doğru ilerlemeye başladı.

Triock keskin bir haykırıyla şaşkınlığını üzerinden attı. Kılıcını kınından sıyrarak Raver'ın üzerine atıldı.

Yeurquin onu zahmetsizce kenara fırlattı ve kafasını duvara çarpması için savurdu. Sonra *Turiya* Sınırsız Olan'la kapıştı.

Acı Triock'a çarptı, zihnini kanla doldurdu. Raver'ın ona vurduğu yerde, göğsünde şiddetli bir acı çılgılık atıyordu. Ama bir an için bilinçsizliğe direndi ve ayağa fırladı. Acı içinde, *Turiya* ve Sınırsız Olan'ın ileri geri dövuştüğünü, her ikisinin de Yüksek Ağaç'ı kavradığını gördü. Sonra Raver zaferle uludu. Hastalıklı, kırmızı-yeşil güçten oluşan oklar Sınırsız Olan'ın kollarından fırladı ve göğsünü parçaladı.

Triock karanlığa daldığında, Raver kurbanını parçalamaya başlamıştı bile. O sırada gülüyordu.

SEKİZ: Kış

Thomas Covenant, etrafında hissedilir bir sis gibi dönen karla birlikte, Saltheart Foamfollower ve Atiaran'ın kızı Lena'nın eşliğinde Mithil Stonedown'dan ayrıldı. İçinde bir amaç duygusu yükseliyordu -tüm karmaşık öfkelerinin sonunda etkili bir odak noktası bulduğunu hissediyordu- ve sanki hâlâ iyileşmemiş alnının ve dudağının, ayaklarının hasarlı durumunun ya da yorgunluğunun artık farkında değilmiş gibi karla tıkanmış yol boyunca sabırsızca kuzeye doğru ilerledi. Bir fanatik gibi rüzgâra doğru eğilerek yürüyordu.

Ama iyi değildi, uzun süre iyiymiş gibi davranamazdı. Kar taneleri, Lord Foul'un kötülüğünün ince gri parçaları gibi etrafını sarmış, hayatının sıcaklığını tüketmeye çalışıyordu. Ve Lena tarafından yüklendiğini hissediyordu. Kızı Elena'nın annesi, sanki yoldaşlığı onu onurlandırıyormuş gibi gururla yanında yürüyordu. Vadinin ağzına doğru yarım fersah gitmeden önce dizleri titriyordu ve nefesi ağrıyan dudağının yanından düzensiz bir şekilde geçiyordu. Durup dinlenmek zorunda kaldı.

Foamfollower ve Lena ona ciddiyetle ve endişeyle baktılar. Ama yardım kabul etme konusundaki eski kararlılığı onu terk etmişti; bir çocuk gibi taşınamayacak kadar öfkeliydi. Köpük Takipçisi'nin gözlerindeki zımni teklifi yüzünü buruşturarak reddetti.

Dev de iyi değildi -yaraları ona acı veriyordu- ve Covenant'ın reddinin ardındaki dürtüyü anlamış görünüyordu. Sessizce sordu: "Dostum, yolu biliyor musun?" -kısa bir isim arıyormuş gibi duraksadı- "Ridjeck Thome'a, Foul's Creche'e giden yolu?"

"Bunu sana bırakıyorum."

Foamfollower kaşlarını çatı. "Yolu biliyorum, tüm unutkanlıkların ötesinde kalbime kazınmış durumda. Ama eğer ayrılırsak-"

"Ayrılırsak hiç şansım kalmaz," diye mırıldandı Covenant alaycı bir tavırla. Cüzam sesini sesinden **ç ı k a r a b i l m e y i** diledi ama hastalık içinde bastırılamayacak kadar yaygındı.

"Ayrılmış mı? Kim ayrılıktan bahsediyor?" Köpük Takipçisi cevap vermeden önce Lena itiraz etti. "Böyle şeyler söyleme Dev. Biz ayrılmayacağız. Ben onu korudum, ondan ayrılmayacağım. Sen yaşlısın, Dev. Aşkta hayata hayat vermeyi hatırlamıyorsun. -Yoksa ayrılıktan söz etmezsiniz."

Bir şekilde, onun sözleri Köpük Takipçisi'nin acısının derin bıçağını bükte. "Eski, evet." Yine de bir süre sonra dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleştirdi. "Ve sen benim için tamamen çok gençsin, güzel Lena."

Covenant ikisi için de yüzünü buruşturdu. Bana merhamet edin, diye inledi. Merhamet edin. Tekrar ilerlemeye başladı ama neredeyse aynı anda yoldaki karla kaplı bir engebeye takıldı.

Lena ve Foamfollower onu iki yanından yakalayıp desteklediler.

Aralarında bir ileri bir geri baktı. "Hazine çilekleri. İhtiyacım var *alianta*."

Foamfollower başını salladı ve sanki Dev içgüdüleri ona en yakın *alianta*'yı tam olarak nerede bulacağını söylüyormuş gibi hızla uzaklaştı. Ama Lena, Covenant'ın kolunu tutmaya devam etti. Cübbesinin kapüşonunu başına geçirmemişti ve beyaz saçları ıslak kar gibi sarkıyordu. Covenant'ın yüzüne sanki onu görmeye açmış gibi bakıyordu.

Onun incelemelerine dayanabildiği kadar dayandı. Sonra kolunu dikkatlice onun parmaklarından kurtardı ve "Eğer bundan kurtulacaksam, kendi başıma ayakta durmayı öğrenmem gerekecek" dedi.

"Neden?" diye sordu. "Herkes yardım etmeye hevesli ve hiçbir benden daha hevesli değil. Yalnızlığın için yeterince acı çektin."

Çünkü sahip olduğum tek şey benim, diye cevap verdi. Ama ona böyle bir şey söyleyemezdi. Onun kendisine olan ihtiyacından dehşete düşmüştü.

Cevap vermeyince, bir an için onun bakışlarının ateşinden uzaklaşarak yere baktı, sonra gözlerinde bir fikrin parlaklığıyla tekrar yukarı baktı. "Ranyhyn'i çağır."

Ranyhyn mi?

"Sana gelecekler. Senin emrinle bana geliyorlar. En son gelmelerinin üzerinden kırk gün bile geçmedi. Her yıl gelirler" - bocaladı, yüzünde bir korku anısıyla etrafına, kara baktı- "baharın orta gecesinde." Covenant onu güçlkle duyana kadar sesi kısıldı. "Bu yıl kalbimdeki kış soğuğu bir türlü geçmedi. Toprak baharı unuttu -güneş ışığı bizi terk etti. Ranyhyn'in bir daha asla gelmeyeceğinden korktum, tüm hayallerimin aptallık olduğunu düşündüm.

"Ama aygır geldi. Ter ve kar paltosunda donmuştu ve ağzından buz sarkıyordu. Ona binmemi isterken nefesi buharlaşıyordu. Ama ona tüm kalbimle teşekkür ettim ve onu eve gönderdim. Seninle ilgili öyle düşüncelerimi geri getirdi ki ata binemedim."

Gözleri onun yüzünü terk etmişti ve şimdi neden konuştuğunu unutmış gibi sessizliğe gömülmüştü. Ama başını kaldırdığında, Covenant yaşlı yüzünün gözyaşlarıyla dolu olduğunu gördü. "Ah, sevgilim," dedi yumuşak bir sesle, "zayıfsın ve acı çekiyorsun. Ranyhyn'i çağır ve hak ettiğin gibi onlara bin."

"Hayır, Lena." Ranyhyn'in ona vereceği türden bir yardımı kabul edemezdi. Uzandı ve beceriksizce gözyaşlarını sildi. Parmakları hiçbir şey hissetmedi. "Onlarla kötü bir pazarlık yaptım. Kötü pazarlıklardan başka bir şey yapmadım."

"Kötü mü?" diye sordu sanki onu şaşırtmış gibi. "Sen İnançsız Thomas Covenant'sın. Senin yaptıkların nasıl kötü olabilir ki?"

Çünkü suç işlememe izin veriyor.

Ama bunu yüksek sesle de söyleyemedi. Bunun yerine, sanki kız öfkесinin mihenk taşına vurmuş gibi tepki verdi.

"Dinle, bugünlerde benim kim olduğumu düşündüğünü bilmiyorum; belki de aklında hala Berek Halfhand vardır. Ama ben o değilim, kahraman falan değilim. Ben kırık dökük bir cüzzamlıdan başka bir şey değilim ve bunu yapıyorum çünkü buraya kadar itilip kakılmaktan bıktım. Yanınızda olsam da olmasam da, yoluma çıkmaya çalışan her türlü kötü niyetli şeye aldırmadan ödeşmeye başlayacağım. Bunu kendi yöntemimle yapacağım. Yürümek istemiyorsan, evine gidebilirsin."

Kız cevap vermeye fırsat bulamadan, utanç içinde ondan uzaklaştı ve Köpük Takipçisi'nin üzgün bir şekilde yanında durduğunu gördü.

"Ve

Bu da başka bir şey," diye devam etti neredeyse hiç duraksamadan. "Ayrıca senin bu zavallılığından da bıktım. Ya bana başına gelenlerle ilgili gerçeği söyle ya da sızlanmayı bırak." Son iki sözünü Dev'in açık ellerinden hazine meyvelerini kaparak vurguladı. "Cehennem ve kan! Bütün bu olanlardan bıktım usandım." Dev'in yüzüne dik dik bakarak *alianta*'yı ağzına tıktı ve çaresiz bir kavgacı havasıyla çiğnedi.

"Ah, dostum," diye nefes aldı Köpük Takipçisi. "Kendin için bulduğun bu yol bir katarakt. Bunu ben de hissettim. Seni bir anda uçuşumun kenarına sürükleyecek ve geri dönüşü olmayan uçuşumlara fırlatacak."

Lena'nın elleri Covenant'ın koluna tekrar dokundu, ama o ellerini geri çekti. Onunla yüzleşemedi. Hâlâ Köpük Takipçisi'ne bakarak, "Bana gerçeği söylemedin," dedi. Sonra döndü ve karda sinsice uzaklaştı. Öfkesi içinde, nefret ve keder arasındaki farkı ayırt edemediği için kendini affedemiyordu.

Hem Foamfollower hem de Lena tarafından sağlanan hazine meyveleri, öğleden sonrasının büyük bölümünde devam etmesini sağladı. Ama temposu yavaş ve düzensizdi. Sonunda Köpükgözleyen onu yoldan çıkarıp doğuya, vadinin ağzının ötesindeki dağ eteklerine doğru yönlendirdiğinde gücü tükendi. O zamana kadar, kar yağışının sona erdiği gerçeği hakkında endişelenemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Sadece bir tepenin eteklerine tırmanmış ve uyumak için uzanmıştı. Daha sonra, yarı bilinçli anlarda, Dev'in onu taşıdığını fark etti ama umursamayacak kadar yorgundu.

Şafaktan bir süre sonra yüzünde hoş bir sıcaklık hissi ve burnuna gelen yemek kokusuyla uyandı. Gözlerini açtığı anda, Köpük Takipçisi'nin birkaç metre ötede çakıllı bir tencerenin üzerine çömelmiş, yemek hazırladığını gördü. Küçük bir vadinin içindeydiler. Kurşuni gökyüzü bir kapak gibi üzerlerine **k a p a n m ı ş t ı** ama havada kar yoktu. Yanında Lena yorgun bir uykunun derinliklerinde yatıyordu.

Köpük Takipçisi yumuşak bir sesle, "O artık genç değil. Ve şafak sökene kadar yürüdük. Bırakın uyusun." Vadinin etrafında kısa bir hareketle devam etti: "Burada kolayca fark edilmeyiz. Akşama kadar burada kalmalıyız. Gece yolculuk etmek bizim için daha iyi." Belli belirsiz gülümsedi. "Daha fazla dinlenmek size zarar vermez."

"Dinlenmek istemiyorum," diye mırıldandı Covenant, kendini yorgunluktan bitkin hissetmesine rağmen. "Hareket etmeye devam etmek istiyorum."

"Dinlen," diye emretti Köpük Takipçisi. "Sağlığınız düzeldiğinde daha hızlı seyahat edebileceksiniz."

Covenant istemeden de olsa kabul etti. Tartışacak enerjisi yoktu. Yemeği beklerken kendini kontrol etti. İçten içe kendini daha dengeli hissediyordu; kendine hâkimiyetinin bir kısmı geri gelmişti. Dudağındaki şişlik inmişti ve alnı artık ateşli görünmüyordu. Hırpalanmış ayaklarındaki enfeksiyon yayılıyor gibi görünmüyordu.

Ama elleri ve ayakları sanki donma yüzünden yavaş yavaş kemiriliyormuş gibi uyuşmuştu. Parmak eklemlerinin arkaları ve kemerlerinin üst kısımları bir miktar hassasiyetini koruyordu ama esas ölüm kemiklerine işlemişti. İlk başta bunun nedeninin gerçekten de donma olduğuna inanmaya çalıştı. Ama o daha iyi biliyordu. Görme yetisi ona kendisini öldürenin buz olmadığını açıkça söylüyordu.

Cüzzamı yayılıyordu. Lord Foul'un egemenliği altında - gri habis kışın altında - Toprak artık ona sağlık verecek güce sahip değildi.

Rüya gibi sağlık! Bunun her zaman bir yalan olduğunu, cüzzamın tedavi edilemez olduğunu, çünkü ölü sinirlerin yenilenemeyeceğini, el ve ayak parmaklarının daha önceki imkânsız canlılığının, Ülkenin bir rüya, bir yanılsama olduğunun tartışılmaz tek kanıtı olduğunu biliyordu. Yine de bu sağlığın yokluğu onu sersemletti, ölümsüz bedeninin gizli, özlem dolu pişmanlığını dehşete düşürdü. Artık değil, şaşkın şaşkın bakıyordu. Şimdi ondan da mahrum kalmıştı. Bunun acımasızlığı dayanabileceğinden daha fazla görünüyordu.

"Mutabakat mı?" Foamfollower endişeyle sordu. "Arkadaşım mı?" Covenant da Dev'e bakakaldı ve bir başka farkındalık onu sarstı. Köpük Takipçisi ona kapalıydı. Dev'in gözlerinin ardına çöken huzursuz keder dışında, Covenant onun içsel durumuna dair hiçbir şey göremiyor, arkadaşının iyi mi hasta mı, doğru mu yanlış mı olduğunu anlayamıyordu. Topraktan gelen görme ya da kavrama yetisi kesilmiş, sakatlanmıştı. Kendi kör, geçirimsiz, yüzeysel dünyasına geri dönmüş de olabilirdi.

"Antlaşma mı?" Foamfollower tekrarladı.

Bir süre için bu gerçek Covenant'ın kavrayışını aştı. Test etti - evet, bitmek bilmeyen çürümenin bileklerine, kalbine doğru hastalıklı bir şekilde ilerlediğini görebiliyordu. Ayaklarındaki potansiyel kangrenin kokusunu alabiliyordu. Dudağındaki zehir kalıntılarını, alnındaki ateş kalıntılarını hissedebiliyordu. Lena'nın yaşının, Köpük Takipçisi'nin kederinin ipuçlarını görebiliyordu. Bu kış Kara'nın dört bir yanına savuran kötü niyetin tadını alabiliyordu - bunu sorgusuz sualsiz algılayabiliyordu. Ve Mithil Stonedown'daki yağmacıların içindeki kötülüğü kesinlikle görmüştü.

Ama bu bir başarı değildi; yanlışları üzerlerinde bir çocuğun bile okuyabileceği kadar okunaklı bir şekilde yazılıydı. Geri kalan her şey aslında ona kapalıydı. Foamfollower'ın ruhunu, Lena'nın kafa karışıklığını ya da karın sahteliğini fark edemiyordu. Üzerindeki kayalık yamaçlarda belirgin olması gereken inatçılık görünmezdi. Toprağın ona iki kez verdiği bu nadir yetenek bile şimdi ondan yarı yarıya mahrumdu.

"Foamfollower." İnlemekten kendini zor alıkoyuyordu. "Geri gelmeyecek. Yapamam - bu kış - geri gelmeyecek."

"Yavaşça dostum. Seni duyuyorum. Ben" - alaycı bir gülümseme dudaklarını büktü - "bu kışın senin üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu gördüm. Belki de benim üzerimdeki etkisini göremediğiniz için minnettar olmalıyım."

"Ne etkisi?" Covenant mırıldandı.

Foamfollower kendi durumunu küçümsercesine omuz silkti. "Bazen - bu rüzgârda çok uzun süre barıksız kaldığımda- bazı değerli Dev hikâyelerini hatırlayamadığımı fark ediyorum. Dostum, Devler hikayeleri unutmaz."

"Cehennem ve kan." Covenant'ın sesi sarsılarak titriyordu. Ama ne haykırdı ne de battaniyesinden kalktı. "Yemeği hazırlayın," diye söylendi. "Yemek yemem gerek." Güçlenmek için yemeğe ihtiyacı vardı. Amacı güç gerektiriyordu.

Ne yapmak istediği konusunda içinde hiçbir soru işareti yoktu. Sanki cüzzamı demir bir koşum takımıymış gibi ona zincirlenmişti. Ve dizginleri tutan eller Foul's Creche'deydi.

Foamfollower'ın ona uzattığı yahniyi şiddetle, titreyerek yedi. Sonra battaniyesinin içinde sanki bir levhanın üzerine uzanıyormuş gibi arkasına yaslandı ve kendini dinlenmeye, kalmaya zorladı.

ve enerjisini korumaya çalışıyordu. Sıcak güveç ve kendine olan uzun iyileşme borcu onu uykuya sürüklediğinde, kasvetli, gri, bulutlarla kaplı gökyüzüne bakarak uykuya daldı.

Öğleye doğru tekrar uyandı ve Lena'yı hâlâ uyurken buldu. Ama şimdi ona sokulmuş, rüyalarına hafifçe gülümsüyordu. Foamfollower artık yakınında değildi.

Covenant etrafına bakındı ve vadinin başına yakın bir yerde nöbet tutan Dev'i buldu. Covenant ona doğru baktığında el salladı. Covenant, Lena'dan dikkatlice kurtularak ve battaniyesinden çıkarak karşılık verdi. Sandaletlerini uyuşmuş ayaklarına sıkıca bağladı, ceketini sıktı ve Dev'in yanına gitti.

Foamfollower'ın bulunduğu yerden, vadinin kenarlarından doğal yaklaşımlarını görebildiğini fark etti. Bir süre sonra sessizce sordu: "Ne kadar yol aldık?" Nefesi sanki ağzı dumanla doluymuş gibi buğulanıyordu.

"Bu burnun en kuzey noktasını döndük," diye cevap verdi Köpük Takipçisi. Sol omzunun üzerinden başını sallayarak devam etti, "Kevin'in Nöbeti arkamızda. Bu tepelerden geçerek üç gece sonra Ra Ovaları'na ulaşabiliriz."

"Yola çıkmalıyız," diye mırıldandı Covenant. "Acelem var."

"Sabırlı ol dostum. Yağmacıların kollarına atılırsak hiçbir şey kazanamayız."

Covenant etrafına bakındı ve sonra sordu: "Ramenler yağmacıların Ranyhyn'e bu kadar yaklaşmasına izin mi veriyor? Onlara bir şey mi oldu?"

"Belki de. Onlarla hiç temasım olmadı. Ama Ovalar, Roamsedge ve Landrider nehirlerinin tüm uzunluğu boyunca tehdit altında. Ve Ramenler büyük atları korumak için kendilerini abartılı bir şekilde harcıyorlar. Belki de sayıları bu tepeleri koruyamayacak kadar azdır."

Covenant bunu elinden geldiğince kabul etti. "Köpük takipçisi," diye mırıldandı, "eskiden çok meşhur olduğun o dev gibi konuşmalara ne oldu? Aslında bana neden endişelendiğini söylemedin. Seni ve Triock'u beni çağırırken gören o 'gözler' mi? Ne zaman bir soru sorsam, sanki çenen kilitlenmiş gibi davranıyorsun."

Köpük Takipçisi donuk bir gülümsemeyle, "Kaba bir hayat yaşadım.

Kendi sesimin tınısı artık bana o kadar çekici gelmiyor." "Bu bir gerçek mi?" Covenant çizdi. "Daha kötülerini de duymuştum." "Belki de," dedi Köpük Takipçisi yumuşak bir sesle. Ama açıklama yapmadı.

Devin suskunluğu Covenant'ta daha fazla soru sorma, bir şekilde kendi cehaletine saldırma isteği uyandırdı. Söz konusu meselelerin büyük olduğundan, Toprak'ın kıyameti hakkında henüz bilmediği şeylerin son derece önemli olduğundan emindi. Ama Rivenrock platosunda Bannor'dan nasıl bilgi aldığını hatırlıyordu. Yaptığı şeyin sonuçlarını unutamazdı. Foamfollower'ın sırlarını yalnız bıraktı.

Uçurumun aşağısında Lena'nın uykusu daha da huzursuzlaştı. Lena bir o yana bir bu yana savrulmaya başlayıp nefesinin altında inlemeye başlayınca kendi kendine ürperdi. Bir dürtü onu yanına gitmeye, yaşlı ve zayıf kemiklerini kırabileceği korkusuyla çırpınmasını engellemeye itti; ama direndi. Kadının ona söylemek istediği her şeyi göze alamazdı.

Yine de ayağa kalkıp çılgınca etrafına baktığında, adamın yanından uzaklaştığını fark ettiğinde - sanki terk edilmiş gibi delicesine haykırdığında - adam çoktan vadinin yarısına kadar ona doğru gelmişti. Sonra onu gördü. Battaniyesinden fırlayarak onu karşılamak için koştu ve kendini onun kollarına attı. Orada ona öyle bir sarıldı ki hıçkırıkları onun omzuna karıştı.

Sağ eliyle -kalan parmakları kesilmiş gibi uyuşuk ve garipti- ince beyaz saçlarını okşadı. Rahatlatıcı sözlerin eksikliğini telafi etmek için ona teselli edici bir şekilde sarılmaya çalıştı. Kadın yavaş yavaş kendine geldi. Adam kucaklamasının baskısını azalttığında, kadın geri adım attı. "Affet beni sevgilim," dedi pişmanlıkla. "Beni terk ettiğinden korktum. Ben zayıf ve aptalım, yoksa senin Kâfir olduğunu unutmazdım. Sen daha iyi bir güveni hak ediyorsun."

Covenant sanki her şeyi inkâr etmek istiyormuş da nereden ve nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Ama sensiz olmaya dayanamıyorum," diye devam etti. "Derin gecelerde -soğuk göğsüme yapıştığında onu dışarıda tutamadığımda- ve ayna bana yalan söyleyerek kendimi tutamadığımı söylediğinde

Senin için değişmedim, d6n6ř s6z6me sadık kaldım. Teredd6t etmedim, hayır! Ama sensiz olmaya dayanamayacağımı 6ęrendim, bir daha asla. Kazandım - kazandım - Ama dayanamadım - gecenin karanlığında tek başıma gizlenmeye ve utanıyormuşum gibi saklanmaya - bir daha asla."

"Bir daha olmaz," diye nefes aldı Covenant. Elena'nın eski y6z6n6 şimdi daha net g6rebiliyordu, o kadar g6zel ve kaybolmuş g6r6n6yordu ki ona olan aşkı kalbini parçaladı. "Bu şeyin içinde sıkışıp kaldığım s6rece sensiz hiçbir yere gitmeyeceğim."

Ama kadın onun s6z6n6 değil, sadece şartını duymuş gibiydi. Y6z6nde ıstırapla, "Gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Evet." Ağzının sertliği nazıkçe konuşmasını zorlaştırıyordu; yeni oluşan kabuklarını yırtmadan konuşamıyordu. "Ben buraya ait değilim."

Adamın s6zleri karşısında sanki onu bıçaklamış gibi nefesi kesildi. Bakışları adamın y6z6nden uzaklaştı. Nefes nefese mırıldandı, "Yine! Yapamam- yapamam- Ah, Atıaran annem! Onu seviyorum. Hayatımı pişmanlık duymadan verdim. Gençken, seni Loresraat'a kadar takip edip, 'İşte hayatımın anlamı, kızımın içinde' diyebileceğin kadar cesurca başarmak için can atıyordum. Bir Lordla evlenmek için yanıp tutuşuyordum. Ama verdim-"

Aniden Covenant'ın ceketinin 6n6n6 iki eliyle kavradı, kendini ona yaklaştırdı ve bakışlarını ısrarla onun y6z6ne dikti. "Thomas Covenant, benimle evlenir misin?"

Covenant dehşet içinde ona baktı.

Bu fikrin heyecanı onu telaşa s6r6kledi. "Evlenelim! Ah, bir tanem, bu beni kendime getirir. Her t6rl6 y6k6 taşıyabilirim. Yaşlıların iznine ihtiyacımız yok, onlarla arzularımı defalarca konuştum. T6renleri, ciddi s6zleri biliyorum, sana 6ęretebilirim. Ve Dev hayatlarımızın paylaşımına tanıklık edebilir." Covenant daha y6z6n6 kontrol edemedi, kadın ona yalvarmaya başladı. "Ah, İnançsız! Ben senin kızını doğurdum. Bana g6nderdiğin Ranyhyn'e bindim. Bekledim-! Sana olan aşkımın derinliğini g6sterdim. Sevgilim, evlen benimle. Reddetme."

Kadının çekiciliği onu ürpertti, kendini iğrenç ve kirli hissetmesine neden oldu. Acı içinde ona sırtını dönmek, onu kendinden uzaklaştırmak ve uzaklaşmak istedi. Bir yanı şimdiden, "*Sen delisin, yaşlı kadın!*" diye bağırıyordu. *Sevdiğim senin kızın!* Ama kendini tuttu. Tepkilerinin şiddetini bastırmak için omuzlarını bir boğucunun gibi kamburlaştırarak Lena'nın bileklerini kavradı ve ellerini ceketinden çekti. Parmakları doğrudan yüzünün önünde olacak şekilde ellerini havaya kaldırdı. "Ellerime bak," diye homurdandı. "Parmaklarıma bak."

Onlara çılgınca baktı.

"İçlerindeki hastalığa bakın. Sadece soğuk değiller, hastalar, neredeyse avuçlarım boyunca hastalıktan uyuşmuşlar. Bu benim hastalığım."

"Bana kapalısın," dedi umutsuzca.

"Size söylüyorum, bu cüzzam! Orada, sen görmesen bile orada. Ve bunu kapmanın tek bir yolu var. Uzun süre maruz kalmak. Etrafımda yeterince uzun süre kalırsan anlayabilirsin. Ve çocuklar

-*"Çocuksuz evlilik nedir ki?"* Sesindeki tutkuyu engelleyemiyordu. "*Çocuklar daha da hassas. Onlar daha kolay kaparlar -çocuklar ve yaşlılar. Bir dahaki sefere Topraklar'dan silindiğimde, geride sen kalacaksın ve benden sana kalacağı kesin olan tek miras cüzzam olacak. Foul bundan emin olacak. Her şeyin ötesinde, tüm Toprakları kirletmekten ben sorumlu olacağım.*"

Lena, "*Antlaşmacı sevgilim,*" diye fısıldadı, "*sana yalvarıyorum. Reddetme.*" Gözleri yaşlarla doldu, kendini gerçekte olduğu gibi görmek için zalimce bir çaba sarf etti. "*Bakın, ben zayıf ve hatalıyım. Kendimi tek başıma koruyacak ne değerim ne de cesaretim var. "Lütfen, Thomas Covenant."* Onu durduramadan dizlerinin üzerine çöktü. "*Yalvarıyorum, beni tüm hayatımın gözünde utandırma.*"

Savunmaya yönelik öfkesi onunla boy ölçüşemezdi. Sanki belini kırmak istiyormuş gibi onu dizlerinden tutup kaldırdı, ama sonra şefkatle ona sarıldı, yüzüne yapabileceği tüm nezaketi koydu. Bir an için elinde, Lord Foul'un değil, kendisinin Ülkenin sefaletinden sorumlu olduğunun kanıtı olduğunu hissetti. Ve onu reddetmeden bu sorumluluğu kabul edemezdi. Ondaki yapmasını istediği şey unutmaktı.

Köpük Takipçisi'nin onu izlediğini biliyordu. Ama Triock, Mhoram ve Bannor da arkasında olsaydı -hatta Trell ve Atiaran da orada olsaydı- cevabını değiştirmezdi.

"Hayır, Lena," dedi usulca. "Seni doğru dürüst sevmiyorum, seninle evlenecek kadar doğru bir sevgim yok. Sadece seni aldatmış olurum. Sen çok güzelsin. Başka bir erkek olsa senin teklif etmeni beklemezdi. Ama ben İnançsız'ım, unuttun mu? Bir sebepten dolayı buradayım." Gülümsemeye en çok yaklaşılabildiği anda dudaklarını hastalıklı bir şekilde bükerek sözlerini şöyle bitirdi: "Berek Yarımel de Kraliçesiyle evlenmedi."

Sözleri içini tiksintiyle doldurdu. Ona evlenme yalanından daha kötü bir yalan söylediğini hissediyordu; ona sunmaya çalışabileceği her türlü teselli, acı gerçeği ihlal ediyordu. Ama onun ne söylediğini anladığında, bu fikre sarıldı ve onu kendine bağladı. Gözyaşlarını hızla kırıştırdı ve şaşkınlığını dizginlemek için gösterdiği sert çaba yüzünden silindi. Onun yerine utangaç bir gülümseme dudaklarına dokundu. "O zaman ben senin Kraliçen miyim, İnançsız?" diye sordu merak dolu bir ses tonuyla.

Covenant, yüzünü kaplayan vahşeti görmemesi için ona sertçe sarıldı. "Elbette." Kelimeleri sanki ağrıyan boğazı için çok kalınmış gibi zorladı. "Başka kimse buna layık değil."

Adam onu bırakırsa yığılıp kalacağından korkarak ona sarıldı, ama uzun bir süre sonra kız kucağından çekildi. Ona neşeli kızlığını hatırlatan bir bakışla, sanki bir nişandan daha iyi bir şeyi duyurmak istermiş gibi, "Deve söyleyelim," dedi.

Birlikte döndüler ve Saltheart Foamfollower'a doğru kol kola vadiye tırmandılar.

Yanına vardıklarında, yüzünün hâlâ ağlamaktan ıslak olduğunu gördüler. Gri buz yüzünü kaplamış, sert sakalından boncuklar gibi sarkıyordu. Elleri dizlerini kavramış ve gerilmişti. "Köpük takipçisi," dedi Lena şaşkınlıkla, "bu bir mutluluk anı. Neden ağlıyorsun?"

Buzları temizlemek için ellerini kaldırdı ve buzlar gittiğinde ona harika bir sevgiyle gülümsedi. "Çok güzelsin,

Kraliçem," dedi ona nazikçe. "Beni aştınız."

Verdiği yanıt onu zevkle parlattı. Bir an için yaşlı bedeni gençlik ateşiyle kızardı ve Dev'in bakışlarını gözlerindeki sevinçle karşıladı. Sonra bir hatırlama onu harekete geçirdi. "Ama ihmalkâr davrandım. Ben uyuyordum ve sen yemek yemedin. Senin için yemek yapmalıyım." Hafifçe dönerek vadiden aşağı, Köpük Takipçisi'nin erzaklarına doğru koşmaya başladı.

Dev başını kaldırıp soğuk gökyüzüne baktı, sonra Covenant'ın zayıf yüzüne baktı. Kavernöz gözleri, sanki Covenant'ın neler yaşadığını anlamış gibi keskin bir şekilde parlıyordu. Lena'yla konuştuğu kadar nazik bir şekilde, "Artık Toprak'a inanıyor musun?" diye sordu.

"Ben İnançsızım. Ben değişmem."

"Değişmiyor musun?"

"Yapacağım" -Covenant'ın omuzları kamburlaştı- "Lanet olası Despiser Lord Foul'u yok edeceğim. Bu senin için yeterli değil mi?"

"Oh, bu benim için yeterli," dedi Köpük Takipçisi ani bir hiddetle. "Daha fazlasına ihtiyacım yok. Ama bu senin için yeterli değil. Neye inanıyorsun - inancın ne?"

"Bilmiyorum."

Foamfollower tekrar uzaklara, havaya baktı. Kalın kaşları gözlerini saklıyordu ama gülümsemesi hüznü, neredeyse umutsuz görünüyordu. "Bu yüzden korkuyorum."

Covenant sanki onaylıyormuş gibi sertçe başını salladı.

Yine de, eğer Lord Foul o anda karşısına çıksaydı, o, Thomas Covenant, İnançsız ve cüzzamlı, Despiser'in kalbini çıplak elleriyle sökmeye çalışırdı.

Beyaz vahşi büyü altınını nasıl kullanacağını bilmesi gerekiyordu.

Ama ne Lena'nın kendisi ve Köpük Takipçisi için pişirdiği yemekte, ne Lena'nın uykulu bir şekilde ona yaslandığı ateş taşlarının üzerinde büzüşerek geçirdiği öğleden sonranın gri kalanında, ne de sonunda bekleyişini sona erdiren nemli, acı dolu alacakaranlıkta hiçbir cevap yoktu. Foamfollower vadiden doğuya doğru yolu gösterdiğinde, Covenant güneş ışığının ve sıcaklığın iktidarsızlığına karşı bir küçümseme gibi içinden esen rüzgârdan başka bir şey anlamadığını hissetti. Ve ondan sonra bunu düşünecek zamanı kalmamıştı.

Tüm dikkati, cahil tepelerde uyuşuk bir şekilde tökezleyerek ilerlemekle meşguldü.

Seyahat etmek onun için bir külttü. Vücudunun yaralanma ve halsizlikten kurtulmak için verdiği mücadele gücünü tüketiyordu; acı soğuk gücünü tüketiyordu. Ayaklarını nereye koyacağını göremiyor, tökezlemekten, düşmekten, duyarsız toprak ve kayalarda kendini yaralamaktan kaçınamıyordu. Yine de devam etti, alnındaki ter donana ve giysileri buz lekeleriyle kabuk bağlayana kadar kendini Köpük Takipçisi'nin peşinden itti. Kararlılığı onu ayakta tuttu. Zamanla, kendine verdiği zararı hissetmemek için ayaklarının uyuşmuş olmasına bile belli belirsiz minnet duymaya başladı.

Süre ya da ilerleme duygusu yoktu; zamanı dinlenme molalarında, Köpük Takipçisi tarafından beklenmedik bir şekilde karanlığın içinden kendisine uzatılan *alianta*'da ölçüyordu. Böyle şeyler onu ayakta tutuyordu. Ama sonunda burnundaki ve dudaklarındaki, alnındaki ve fanatik sakalındaki buzları ovuşturmayı bıraktı; gri soğuğun yüz hatlarında bir maske gibi asılı kalmasına izin verdi, sanki bir kış yaratığına dönüşüyordu. Ve Dev'in ardından tökezleyerek ilerledi.

Foamfollower sonunda, şafaktan kısa bir süre önce durduğunda, Covenant karların üzerine düştü ve uykuya daldı.

Daha sonra Dev onu kahvaltı için uyandırdı ve Lena'yı yanında, soğuğa karşı kıvrılmış uyurken buldu. Dudakları hafifçe maviye boyanmıştı ve ısınamadığı için zaman zaman titriyordu. Yaşı artık yüzünün çizgilerinde ve nefes alıp verişindeki zayıf, ağzı açık yükseliş ve düşüşlerde açıkça görülüyordu. Covenant onu dikkatle uyandırdı, dudaklarındaki soğuk renk kaybolana ve şakaklarındaki damarlar daha az belirgin hale gelene kadar sıcak yemek yedirdi. Sonra, itirazlarına rağmen onu battaniyelere yatırdı ve tekrar uyuyana kadar yanında yattı.

Bir süre sonra, kendi kahvaltısını bitirmek için ayağa kalktı. Geriye doğru hesapladığında, Dev'in en azından son üç gün ve gecedir dinlenmediğini tahmin etti. Bu yüzden aniden, "Daha fazla uyanık kalamayacağım zaman sana haber veririm," dedi, çakıl tenceresini aldı ve nöbet tutabileceği korunaklı bir yer bulmak için uzaklaştı. Orada oturdu ve gün ışığının eski bir yaranın kabuğundan sızar gibi havaya sızmasını izledi.

Öğleden sonra geç saatlerde uyandığında Köpük Takipçisi'nin yanında oturduğunu ve Lena'nın kısa bir mesafe ötede yemek hazırladığını gördü. İçinden küfrederek doğruldu. Ama yoldaşları onun ihmalinden zarar görmüş gibi görünmüyordu. Foamfollower bakışlarını gülümseyerek karşıladı ve "Endişelenme. Yeterince güvendeydik - gerçi ben çok yorgundum ve öğlene kadar uyudum. Kuzeyimizde bir geyik koşusu var ve bazı izler taze. Geyikler yağmacıların izleri varken burada durmazlar."

Covenant başını salladı. Soğukta nefesi ağır ağır buharlaşıyordu. "Köpük takipçisi," diye mırıldandı, "bu kadar ölümlü olmaktan inanılmaz derecede yoruldum."

Ama o gece işleri daha kolay buldu. Elllerinde ve ayaklarında giderek artan uyuşukluğa rağmen, gücünün bir kısmı geri gelmişti. Foamfollower onu ve Lena'yı doğuya doğru götürürken, dağlar güneyde onlardan uzaklaşmış, tepelerin engebelerini hafifletmişti. Sonuç olarak, hızını daha iyi koruyabiliyordu.

Yine de arazinin rahatlığı başka bir soruna yol açıyordu. Rüzgârdan daha az korundukları için, sık sık Lord Foul'un kışının dişlerinin içine doğru yürümek zorunda kalıyorlardı. Bu rüzgârda Covenant'ın iç giysileri buza dönüşüyor gibiydi ve sanki bir tövbekâr gibi göğsünü kazıyarak hareket ediyordu.

Yine de gece yürüyüşünün sonunda ilk nöbeti tutacak kadar dayanma gücü kalmıştı. Dev, doğuda alçak bir tepenin koruduğu küçük bir çukurda kamp kurmayı seçmişti; yemeklerini yedikten sonra Köpük Takipçisi ve Lena uyumak için uzanırken, Mutabakat tepenin tacının hemen altındaki ölü, budaklı bir ardıç ağacının altında pozisyon aldı. Oradan, sanki kendisine tamamen güveniyorlarmış gibi dinlenen yoldaşlarına baktı. Onları bir daha hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıydı.

Yine de böyle bir görev için yetersiz donanıma sahip olduğunu biliyordu, bilmeden edemiyordu. Kış mevsiminin duyularını köreltmesi, sanki bir felaketi ima ediyormuş gibi, sanki tehlikeyi görememesi, koklayamaması, duyamaması mutlaka bir tehlikeye yol açacakmış gibi onu rahatsız ediyordu. Ve yanılmamıştı. Uyanık olmasına rağmen, neredeyse tetikte olmasına rağmen - gün başlamıştı,

Havayı gri, soğuk çamuruyla dolduran saldırı doğudan, rüzgârın ters yönünden gelmesine rağmen, çok geç olana kadar hiçbir şey hissetmedi.

Tepenin etrafındaki bir turunu henüz tamamlamış, kovuğun etrafındaki araziye taramış ve ardıç ağacının ince sığınağına oturmak için geri dönmüştü ki, sonunda tehlikenin farkına vardı. Rüzgârda yakın bir şey koşuyordu; kovuğun üzerindeki atmosfer aniden yoğunlaştı. Bir sonraki an, Köpük Takipçisi ve Lena'nın etrafındaki karın içinden karanlık figürler yükseldi. Bir uyarı çığlığı atmaya çalışırken, figürler saldırdı.

Ayağa fırladı ve boşluğa doğru koşmaya başladı. Altında, Köpük Takipçisi dizlerinin üzerine çökerek koyu kahverengi insanları kenara fırlattı. Lena alçak bir öfke çığlığıyla, onu battaniyesine sıkıştıran saldırganların ağırlığına karşı mücadele etti. Ancak Covenant ona ulaşamadan, biri arkadan vurarak onu karların içine düşürdü.

Yuvarlandı, ayaklarını altına aldı ama kollar onu hemen dirseklerinin üstünden göğsünden yakaladı. Kendi kolları da sıkışmıştı. Mücadele etti, kendini bir o yana bir bu yana savurdu, ama onu esir alan kişi çok güçlüydü; tutuşunu kıramadı. Sonra düz, uzaylı bir ses kulağına, "Kıpırdama yoksa belini kırarım," dedi.

Çaresizliği onu çileden çıkarmıştı. "O zaman kır şunu," diye nefes nefese çırpındı. "Bırak onu gitsin." Lena çılgınca direniyor, kendini kurtarmayı başaramadıkça hüsrana ve öfkeyle bağırıyordu.

"Köpük takipçisi!" Covenant kısık sesle bağırdı.

Ama şaşkınlık içinde Dev'in savaşmadığını gördü. Saldırganlar ondan uzaklaşmış, o ise hareketsiz bir şekilde oturmuş, Covenant'ı yakalayana ciddiyetle bakıyordu.

Covenant üzüntüsünden gevşedi.

Saldırganlar Lena'yı kabaca battaniyesinden çekip çıkardılar. Bileklerini çoktan kordonlarla bağlamışlardı. Hâlâ mücadele ediyordu ama şimdi tek amacı kurtulup Mutabakat'a koşabilmek gibi görünüyordu.

Sonra Köpük Takipçisi konuştu. Dengeli ve tehlikeli bir şekilde, "Bırakın onu," dedi. Covenant'ı tutan kollar gevşemeyince, Dev

devam etti: "Taş ve Deniz! Eğer ona zarar verdiysen pişman olacaksın. Beni tanımıyor musun?"

"Devler öldü," dedi Covenant'ın kulağındaki ses kayıtsızca. "Geriye sadece Dev-Ravers kaldı."

"Bırakın beni!" Lena tısladı. "Oh, ona bakın, sizi aptallar! *Melenkurion abatha!* O bir Raver mı?" Ama Covenant onun Köpük Takipçisi'nden mi yoksa kendisinden mi bahsettiğini anlayamadı.

Onu esir alan kişi onu görmezden geldi. "Keder'i gördük. Bu yolculuğu Kuzgunların eserini görmek için yaptım."

Foamfollower'ın gözlerinde bir gölge sıkılaştı ama sesi titremedi. "Bana güvenme o zaman. Atiaran'ın kızı Lena'nın önerdiği gibi ona bakın. O Thomas Covenant."

Güçlü kollar aniden Covenant'ı döndürdü. Kendisini düz gözlü, iri yarı bir adamla karşı karşıya buldu. Adam sanki soğuğa dayanıklı gibi ince, kısa, parşömen bir cübbeden başka bir şey giymiyordu. Bazı yönlerden değişmişti; kaşları kahverengi tenine karşı bembeyazdı; saçları alacalı bir griye dönüşmüştü ve derin çizgiler zamanın erozyonu gibi yanaklarından aşağı, ağzının köşelerine doğru uzanıyordu. Ama yine de Covenant onu tanıdı.

Kan Muhafızları'ndan Bannor'du.

DOKUZ: Ramen Covert

Onu görmek Covenant'ı şaşkına çevirdi. Bazıları gri-beyaz karla uyumlu açık renk cüppeler giyen kıvrak, balçık renkli formlar, kimliğini doğrulamak istercesine ona yaklaştı; birkaçı gergin seslerle "Ringthane" diye mırıldandı. Onları zorlukla gördü. "Ama Mhoram dedi ki-"

Ama Mhoram Kan Muhafızları'nın kaybolduğunu söylemişti.

"Ur Lordu Antlaşması." Bannor başını hafifçe eğerek selam verdi. "Hatamı bağışlayın. İyi gizlenmişsiniz."

"Kılık mı değiştirmiş?" Covenant, Bannor'ın neden bahsettiğini hiç anlamamıştı. Mhoram'ın acısı çok fazla inandırıcılık taşıyordu. Sanki Bannor'ın sağ elinde iki parmağın eksik olduğunu görmeyi bekliyormuş gibi aşağıya doğru baktı.

"Bir Stonedownor ceket. Sandaletler. Yoldaş olarak bir Dev." Bannor'un vurdumduymaz gözleri Covenant'ın yüzünü tuttu. "Ve leş gibi enfeksiyon kokuyorsun. Sadece yüzün tanınabilir."

"Tanındı." Covenant kendini durduramadı. Kelimeyi tekrarladı çünkü bu Bannor'un söylediği son şeydi. Kendini kontrol etmek için savaşıyor, "Neden Lordlarla birlikte değilsin?" diye mırıldandı.

"Yemin bozuldu. Artık Lordlara hizmet etmiyoruz."

Covenant bu cevaba sanki saçmalıklmış gibi bakakaldı. Kafa karışıklığı idrakini bulandırıyordu. Mhoram böyle bir şey söylemiş miydi? Sanki altındaki zemin kaymış gibi dizlerinin titrediğini fark etti. *Artık Lordlara hizmet etmiyorum*, diye boş boş tekrarladı. Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Ama sonra Lena'nın mücadele sesleri içine işledi. "Ona zarar verdin," diye şiddetle soludu. "Bırakın beni!"

Kendini toparlamak için çaba sarf etti. "Bırak onu," dedi Bannor'a. "Onun kim olduğunu anlamıyor musun?"

"Dev gerçekten konuştu mu?"

"Ne? Ne yaptı?" Covenant bu güvensizliğin sarsıntısıyla neredeyse sersemliğine geri dönüyordu. Ama Lena'nın hatırı için derin bir nefes aldı ve direndi. "O Yüce Lord Elena'nın annesi," diye homurdandı. "Söyle onlara onu bıraksınlar."

Bannor Covenant'ın yanından Lena'ya baktı, sonra da uzaktan, "Lordlar ondan bahsetti. Onu iyileştirememişler." Hafifçe omuz silktilti. "Pek çok şeyi iyileştiremediler."

Covenant cevap veremeden Kan Muhafızı arkadaşlarına işaret etti. Bir dakika sonra, Lena Covenant'ın yanındaydı. Cübbesinin bir yerinden taştan bir bıçak çıkardı ve Bannor ile Covenant'ın arasında salladı. "Eğer ona zarar verdiysen," diye öfkelenildi, "bunun bedelini senin derinden alacağım, yaşlı adam."

Kan Muhafızı ona bir kaşını kaldırdı. Covenant onu tutmak için koluna uzandı ama hâlâ onu sakinleştirecek, rahatlatacak bir yol bulamayacak kadar sersemlemişti. "Lena," diye mırıldandı etkisiz bir şekilde, "Lena." Foamfollower onlara katıldığında, Covenant'ın gözleri Dev'den yardım istedi.

"Ah, Kraliçem," dedi Foamfollower yumuşak bir sesle. "Barış **Y e m i n i n i z i** hatırlayın."

"Barış!" Lena kırılgan bir sesle tersledi. "Onlara barıştan bahset. Kâfire saldırdılar."

"Yine de onlar bizim düşmanımız değil. Onlar Ramen."

İnanılmaz bir şekilde sarsılarak Dev'in yüzüne baktı. "Ramen mi? Ranyhyn'in ihaleleri mi?"

Covenant da bakakaldı. Ramen mi? Farkında olmadan Bannor'un yoldaşlarının diğer Kan Muhafızları olduğunu varsaymıştı. Ramenler her zaman gizliden gizliye Kan Muhafızlarından nefret etmişti çünkü pek çok Ranyhyn savaşta Kan Muhafızlarını taşırken ölmüştü. Ramen ve Kan Muhafızı mı? Yer, altında hissedilir bir şekilde yalpalıyor gibiydi. Hiçbir şey inandığı gibi değildi; sadece gerçek söylense, Diyar'daki her şey onu ya hayrete düşürecek ya da dehşete düşürecekti.

Köpük Takipçisi Lena'ya "Evet," diye cevap verdi. Ve şimdi Covenant Ramen'i kendisi için tanıyordu. Kadınlı erkekli sekiz kişi onun etrafında duruyordu. Zayıf, hızlı insanlardı, avcıların keskin yüzlerine sahiptiler ve açık havada geçirdikleri yıllardan dolayı derileri o kadar bronzlaşmıştı ki bu kış bile onları solgunlaştıramamıştı. Yetersiz giysileri dışında

Cüppeleri, kamuflajları, Covenant'ın hatırladığı Ramen modasına göre giyinmişlerdi - bacaklarını ve kollarını serbest bırakan kısa şallar ve tunikler; çıplak ayaklar. Yedisinin saçları kırpılmış ve belleri kordonlara özgü bir şekilde bağlanmıştı; sekizincisinin ise bir Manethrall olduğu, savaş tangasının uzun siyah saçlarını tek bir tutamda birleştirmesinden ve başının tepesindeki sarı çiçeklerden örülmüş küçük halkadan anlaşıyordu.

Yine de değişmişlerdi; kırk yedi yıl önce tanıdığı Ramen gibi değillerdi. Gördüğü en kolay değişiklik kendisine karşı olan tavırlarıydı. Diyar'a ilk ziyareti sırasında ona huşu içinde saygı göstermişlerdi. O Ringthane'ydi, Ranyhyn'in yüzlerce güç yetiştirdiği adamdı. Ama şimdi gururlu, sert yüzleri ona, sanki isimsiz bir hainlik yaparak onurlarını çiğnemiş gibi, hazır bir öfkeyle desteklenen bir sertlikle bakıyordu.

Ama onlardaki tek değişiklik bu değildi. Etrafındaki tavizsiz gözleri incelerken, tanımlayamadığı daha önemli bir farklılığın bilincine vardı. Belki de kendilerini daha az güvenle ya da gururla taşıyorlardı; belki de o kadar sık saldırıya uğramışlardı ki alışkanlık haline gelmiş bir ürkeklik geliştirmişlerdi; belki de olması gerektiği gibi bir Manethrall'a üç ya da dört yerine yedi Kord'un düşmesi, liderleri, Ranyhyn-irfanının öğretmenleri arasında sakatlayıcı bir can kaybına işaret ediyordu. Sebep her ne olursa olsun, sanki bilinçaltındaki bir gulyabani cesaretlerinin kemiklerini kemiriyormuş gibi perili bir bakışları, bir erozyon görünümüleri vardı. Onları inceleyen Covenant aniden Bannor'a katlandıklarına, hatta onu takip ettiklerine ikna oldu çünkü artık bir Kan Muhafızı'nı reddedecek kadar kendilerine güvenmiyorlardı.

Bir süre sonra Lena'nın konuştuğunun farkına vardı, artık öfkeden çok şaşkınlık içindeydi. "Bize neden saldırdınız? İnançsız'ı tanıyamıyor musunuz? Diyar'ın Kaya Kardeşleri'ni hatırlamıyor musun? Ranyhyn'e bindiğimi görmüyor musun?"

"Sürüldü!" diye tükürdü Manethrall.

"Kraliçem," dedi Foamfollower usulca, "Ramen'ler ata binmez."

"Devlere gelince," diye devam etti adam, "onlar ihanet ederler."

"İhanet mi?" Covenant'ın nabızı şakaklarında atıyordu, sanki karda saklı bir uçuruma çok yakınmış gibi.

"Devler iki kez Fangthane'in parçalayıcı ordularına Ra Ovaları'nın kuzeyinde önderlik etti. Bu 'Kaya Kardeşler' Ranyhyn'in etini parçalamak için binlerce diş ve pençe gönderdi. Bakın!" Hızlı bir çekişle kordonunu saçından çekip aldı ve bir darağacı gibi gergin bir şekilde kavradı. "Her Ramen kordonu kanla kararmıştır." Parmak eklemleri sanki Dev'in üzerine atlayacakmış gibi sıkılaştı. "Manhome terk edilmiş durumda. Ramen ve Ranyhyn dağıldı. Devler!" Sanki kelimenin tadı bile onu tiksindiriyormuş gibi tekrar tükürdü.

"Yine de beni tanıyorsun," dedi Köpük Takipçisi Bannor'a. "Kuzgunların eline düşen üç kişiden biri olmadığımı biliyorsun."

Bannor kayıtsızca omuz silkti. "Üç kişiden ikisi öldü. O Kuzgunların nereye gittiğini kim söyleyebilir?"

"Ben bir devim, Bannor!" Foamfollower sanki bu gerçek sadakatının tek kanıtıymış gibi yalvaran bir tonda ısrar etti. "Thomas Covenant'ı Revelstone'a ilk getiren bendim."

Bannor etkilenmemişti. "O zaman nasıl oluyor da hayattasın?"

Bunun üzerine Köpük Takipçisi'nin gözleri acıyla parladı. İnce bir ses tonuyla, "Akrabalarım Seareach'teki yıllarını sona erdirdiğinde Coerceri'de değildim," dedi.

Kan Muhafızı bir kaşını kaldırdı ama yumuşamadı. Bir süre sonra Covenant bu çıkmazın çözümünün kendi elinde olduğunu fark etti. Bu tür sorunlarla uğraşacak durumda değildi ama bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Çaba sarf ederek Bannor'a döndü. "Beni hatırlamadığını iddia edemezsin. Hiç uyumasanız bile muhtemelen benimle ilgili kâbuslar görüyorsunuzdur."

"Sizi tanıyorum, ur-Lord Mutabakat." O konuşurken Bannor'un burun delikleri hastalık kokusundan rahatsız olmuş gibi alevlendi.

"Sen de beni tanıyorsun," dedi Covenant giderek artan bir ısrarla Manethrall'a. "Halkınız bana Ringthane der. Ranyhyn beni yetiştirdi."

Manethrall gözlerini Covenant'ın talepkâr bakışlarından kaçırıp ve bir an için yüzünü süregelen bir trajedi gibi perili bir ifade kapladı. "Ringthane hakkında konuşmuyoruz," dedi sessizce. "Ringthane'in

Ranyhyn seçti. Ranyhyn'in seçimlerini sorgulamak bize düşmez."

"O zaman geri çekil!" Covenant bağırarak niyetinde değildi ama kendini tutamayacak kadar tanımsız korkularla doluydu. "Bizi yalnız bırakın! Cehennem ateşi! Başımızda yeterince bela var zaten."

Ses tonu Manethrall'ın gururunu geri getirdi. Adam sertçe sordu, "Neden geldin?"

"Ben 'gelmedim'. Burada olmak bile istemiyorum." "Amacınız nedir?"

Covenant, alaycı bir ses tonuyla, "Foul's Creche'e küçük bir ziyarette bulunmak niyetindeyim," dedi.

Sözleri Kordonlar'ı sarstı ve nefesleri dişlerinin arasından tısladı. Manethrall'ın elleri silahının üzerinde kıpırdandı.

Bannor'ın gözlerinde bir an için vahşi bir arzu parladı. Ama düz kayıtsızlığı hemen geri döndü. Manethrall'la açık bir bakış paylaştı ve ardından, "Ur-Lord, sen ve yoldaşların bize eşlik etmelisiniz. Sizi daha fazla Ramen'in sizi düşünebileceği bir yere götüreceğiz."

"Biz senin tutsakların mıyız?" Covenant ters ters baktı.

"Ur-Lord, benim huzurumda size karşı el kaldırılmayacak. Ancak bu konular dikkate alınmalıdır."

Covenant, Bannor'ın ifadesiz yüzüne sertçe baktıktan sonra Köpük Takipçisi'ne döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu muameleden hoşlanmıyorum," diye araya girdi Lena. "Saltheart Foamfollower Toprağın gerçek bir dostudur. Annem Atiaran tüm Devlerden sevinçle bahsederdi. Ve sen İnançsızsın, beyaz altın taşıyıcısı. Saygısızlık ediyorlar. Onları bırakalım ve yolumuza gidelim."

Foamfollower ikisine de cevap verdi, "Ramen kör değil. Bannor da kör değil. Zamanla beni daha net görecekler. Ve yardımlarını aramaya değer."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Covenant. "Zaten savaşmakta iyi değilim." Bannor'a cesaretle, "Biz de seninle geliyoruz," dedi. Sonra, kendisi ve Kan Muhafızı arasında olan her şeyin hatırına, "Burada başka neler olup bittiğinin önemi yok, hayatımı o kadar çok kurtardınız ki artık size güvenmemeye başlayamam," diye ekledi.

Bannor Covenant'a bir kez daha kesik kesik selam verdi. Manethrall hemen Kordlara birkaç emir verdi. İçlerinden ikisi kuzeydoğuya doğru düz bir koşuyla ayrıldı ve iki kişi daha bölüğün iki yanında keşif pozisyonu almak için hareket ederken, geri kalanlar kovuğun etrafındaki saklanma yerlerinden küçük sırt çantaları topladı. Onları izleyen Covenant, çevrelerinde ne kadar kolay ve hızlı bir şekilde kaybolabildiklerine bir kez daha hayret etti. Ayak izleri bile gözlerinin önünde yok oluyor gibiydi. Foamfollower deri çuvalını hazırladığında, kovuktaki varlıklarına dair tüm izleri silmişlerdi. Sanki hiç orada bulunmamışlar gibi sorunsuz görünüyordu.

Çok geçmeden Covenant kendini Lena ve Köpük Takipçisi'nin arasında, iki koşucunun gittiği yöne doğru ilerlerken buldu. Manethrall ve Bannor önlerinde hızlı adımlarla yürürken, kalan üç Kordon da muhafızlar gibi arkalarında yürüyordu. Sanki düşmanlarından hiç korkmuyorlarmış gibi açık bir şekilde ilerliyorlardı. Ama Covenant iki kez arkasına baktığında, Kordların gri sürüklenmelerden ve soğuk zeminden geçişlerinin izlerini sildiklerini gördü.

Arkasında hazır bekleyen üç garrotun varlığı şaşkınlığını daha da arttırdı. Düşmanlıkla ilgili uzun deneyimine rağmen, Ramen'den böylesine bir güvensizlik görmeye hazır değildi. Belli ki önemli olaylar gerçekleşmişti -hiç bilmediği olaylar. Cehaleti onu, Ülkenin kaderinin bir krize doğru ilerlediği, kendi rolünün bulanık ve belirsiz olduğu temel bir birleşmeye doğru gittiği gibi güçlü bir duyguya kaptırmıştı. Gerçekler ondan saklanıyordu. Bu duygu, amacının tüm sert yapısını, sanki yavaş bataklık üzerine inşa edilmiş gibi şüpheyi düşürdü. Sorular sorması, cevaplar alması gerekiyordu. Ama şu Ramen iplerinin söze dökülmeyen tehdidi onu tedirgin ediyordu. Ve Bannor-! Sorularını kendi kendine bile çerçeveleyemiyordu.

Ve yorgundu. Bütün gece yolculuk etmiş, önceki öğleden sonra hiç uyumamıştı. Çağrılmasından bu yana sadece dört gün geçmişti. Hızını korumak için çabalarırken, düşünecek konsantrasyon gücünden yoksun olduğunu fark etti.

Lena'nın durumu da daha iyi değildi. Ondan daha sağlıklı olmasına rağmen yaşlıydı ve yürümeye alışkın değildi. Yavaş yavaş

kendisi yorgun olduğu kadar onun için de endişeleniyordu. Kız ona doğru sarkmaya başladığında, Bannor'a açıkça dinlenmesi gerektiğini söyledi.

Öğleden sonraya kadar uyudular, sonra tekrar kamp kurmadan önce gece geç saatlere kadar seyahat ettiler. Ertesi sabah da şafak sökmeden yola koyuldular. Ama Covenant ve Lena şimdi daha iyiydi. Ramen'in onlara verdiği yemek sıcak ve besleyiciydi. Ve gri loş gün yüklü havaya karıştıktan kısa bir süre sonra tepelerin kenarına ulaştılar, Ra Ovaları'nı gördüler. Bu noktada kuzeye doğru döndüler, Ovaların kasvetli, kıştan ısırlmış açıklığına girmek yerine tepelerin kenarındaki gürültülü arazide kaldılar. Ama yine de ilerlemeyi daha kolay buldular. Zamanla Covenant soru sormaya başlayacak kadar iyileşti.

Her zamanki gibi Bannor'la konuşmakta zorlanıyordu. Kan Muhafızları'nın erişilmez soğukkanlılığı onu ürkütüyor, çoğu zaman kötü niyetli olmasına ya da basit bir hayal kırıklığı yüzünden öfkelenmesine neden oluyordu; böylesi bir suskunluk, cüzzamın zıttı olan yargılamadan son derece muaf görünüyordu. Artık tüm Kan Muhafızları Lordları, Revelstone'u, ölümü reddedenleri terk etmişti. Lord's Keep onlarsız düşecekti. Yine de Bannor buradaydı, Ramen'lerle birlikte yaşıyor ve çalışıyordu. Covenant soru sormaya çalıştığında, konuştuğu adamı artık tanımadığını hissetti.

Bannor, Covenant'ı Ramenlerle -Manethrall Kam ve Kordları Whane, Lal ve Puhl- tanıştırmak ve ertesi gün akşama kadar varacakları yere ulaşacaklarına dair güvence vererek onun ilk geçici sorularını karşıladı. Bu Ramen grubunun, Ra'nın batı kıyısı boyunca yağmacıları tespit etmekten sorumlu bir keşif devriyesi olduğunu; Covenant ve arkadaşlarını kasıttan ziyade şans eseri bulduklarını açıkladı. Covenant yedi yıl önce Fleshharrower'ın ordusunun haberini Revelstone'a getiren Manethrall Rue'yu sorduğunda, Bannor onun eve döndükten kısa bir süre sonra öldüğünü söyledi. Ama bundan sonra, Covenant bilmek istediği şey için mücadele etmek zorunda kaldı.

Sonunda sorusunu çerçevelemek için zarif bir yol bulamadı. "Lordlar Kamarası'ndan ayrıldınız," diye beceriksizce mırıldandı. "Neden buradasın?"

"Yemin bozuldu. Nasıl kalabilirdik?" "Size ihtiyaçları var. Size daha fazla ihtiyaçları olamazdı."

"Ur-Lord, sana Yemin'in bozulduğunu söylüyorum. Birçok şey kırık. Sen de oradaydın. Yapamazdık Lordum, artık yaşlandım. Ben, Bannor, Kan Muhafızları'nın Birinci Nişanı. Uykuya ve sıcak yemeğe ihtiyacım var. Dağlar için yetiştirilmiş olsam da bu soğuk kemiklerime işliyor. Revelstone için uygun bir sunucu değilim - hayır, Lordlar için de, onlardan önce gelen Yüce Lord Kevin'e denk olmasalar da."

"O zaman neden buradasın? Neden eve gidip bunu unutmadın?"

Foamfollower, Covenant'ın ses tonundan irkildi ama Bannor sakın bir şekilde cevap verdi: "Lord'un Kalesinden ayrılırken amacım buydu. Ama unutmadığımı fark ettim. Çok fazla Ranyhyn'e binmiştim. Geceleri onları gördüm, rüyalarımnda berrak gökyüzü ve temizlik gibi koşuyorlardı. Onları görmedin mi? Yeminleri ya da ölüme meydan okumaları olmadan, Kan Muhafızlarının inancını aştılar. Bu yüzden geri döndüm."

"Sırf Ranyhyn'e bağımlı olduğun için mi? Lordların, Revelstone'un ve her şeyin cehenneme gitmesine izin verdin ama buraya Ranyhyn'e binmekten vazgeçemediğin için mi geldin?"

"Ben ata binmem."

Covenant ona baktı.

"Ramen'in çalışmalarını paylaşmak için geldim. Haruchai'den birkaçı -kaç kişi olduğunu bilmiyorum- benim gibi hissetti. Kevin'i ihtişamlı gençliğinde tanımiştık ve unutamadık. Terrel burada ve Runnik. Başkaları da var. Ramenlere becerilerimizi öğretiyoruz ve onlardan büyük atların bakımını öğreniyoruz. Belki de ölmeden önce başarısızlığımızla barışmayı öğreniriz."

Barış yap, diye inledi Covenant. Bannor! Kan Muhafızı'nın açıklamasının basitliği onu dehşete düşürmüştü. Demek onca yüzyıllık lekesiz ve uykusuz hizmet bu noktaya gelmişti.

Bannor'a başka soru sormadı; cevaplardan korkuyordu. O günün geri kalanında amacından uzaklaştı.

Foamfollower ve Lena'nın ilgisine ve arkadaşlığına rağmen, onların arasında asık suratlı bir ayrılık içinde yürüdü. Bannor'un sözleri kalbini uyuşturmuştu. Ve o gece sırt üstü yatarak uyudu.

Sanki güneşı bir daha göreceğine inanmıyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı.

Ama ertesi sabah hatırladı. Şafaktan kısa bir süre sonra, Manethrall Kam'ın grubu başka bir Kordon'la karşılaştı. Adam ovanın kenarına doğru gidiyordu ve elinde iki küçük sarı çiçek demeti taşıyordu. Gri rüzgar zayıf yapraklarını acınası bir şekilde dalgalandırıyor. Manethrall Kam'ı selamladıktan sonra açık alana çıktı ve rüzgara karşı Covenant'ın anlayamadığı bir dilde bağırdı. Bağırışını tekrarladı, sonra ellerini rüzgara çiçek sunuyormuş gibi uzatarak bekledi.

Kısa bir süre sonra donmuş bir derenin sığınağından iki Ranyhyn, bir aygır ve bir kısrağ çıktı. Aygırın göğsü taze pençe izleriyle çizilmişti ve kısrağın sanki tayını yeni kaybetmiş gibi kırık, içi boş bir görünümü vardı. Her ikisi de iskelet gibi cılızdı; açlık omuzlarındaki ve kalçalarındaki gururu kazımış, kaburgalarını ortaya çıkarmış, bir deri bir kemik kalmış kaslarına iğrenç bir sertlik vermişti. Başlarını zorlukla dik tutuyor gibiydiler. Ama Kordon'a mırıldanıyorlardı. Tökezleyerek ilerlediler ve hemen Cord'un kendilerine uzattığı çiçekleri yemeye başladılar. Üç ısırıkta yiyecekler bitmişti. Onları çabucak kucakladı, sonra gözlerinde yaşlarla geri döndü.

Manethrall Kam tek kelime etmeden, Ranyhyn'in her biri bir ısırık daha alabilsin diye saçından çıkardığı dağınık halkayı Kordon'a verdi. "Bu *amanibhavam*, Ra'nın iyileştirici otu," diye uyanık *bir* şekilde Antlaşma'ya açıkladı. "Dayanıklı bir ottur, Render'ın isteyebileceği gibi bu kıştan o kadar kolay yılmaz. İçlerindeki yaşamı bir gün daha sürdürecektir." Konuşurken Covenant'ın yüzüne kıpkırmızı baktı, sanki bu iki atın sefaleti İnançsız'ın suçuymuş gibi. Ranyhyn'i besleyen Kordon'a doğru sert bir baş hareketiyle devam etti: "Onlara bu kadar yiyecek getirmek için bile bugün on fersah yürüdü." Yüzünü lanetli bir erozyon kaplamıştı; bir lanetin kurbanı gibi görünüyordu. Acı içinde arkasını döndü ve kuzeye doğru, Ovaların kenarları boyunca ilerledi.

Covenant hatırladı; artık amacını hatırlamakta hiç zorlanmıyordu. Manethrall'ı takip ettiğinde, sanki ayaklarındaki ölüme karşı öfkeyle savaşıyormuş gibi yürüyordu.

O gün boyunca birkaç Ranyhyn daha gördü. İkisi yaralanmamıştı ama hepsi cılız, zayıf ve boynu büküktü. Hepsi de açlığa doğru uzun bir yol kat etmişti.

Onları görmek Lena'ya ağır geliyordu. Onları algılama biçiminde hiçbir karışıklık, çarpıtma ya da yanlışlık yoktu. Böyle bir görüş onu tüketti. Zaman geçtikçe, gözleri sanki kafatasının içinde saklanmaya çalışıyormuş gibi kaşlarının altına doğru çöktü ve gözbebeklerinin etrafında morluklara benzer koyu halkalar oluştu. Sanki Antlaşma bile bakışlarında sönükmüş gibi, sanki Ranyhyn'in çıkıntılı kaburgaları ve etsiz uzuvlarından başka bir şey görmüyormuş gibi kırılgan bir şekilde etrafına baktı.

Yürürlerken Covenant onun kolunu tuttu, elinden geldiğince ona yol gösterdi ve destek oldu. Yorgunluk yavaş yavaş onun için önemsiz hale geldi; Ovalar boyunca ona doğru esen keskin rüzgâr bile önemini yitirmiş gibiydi. Ramen'i kendi iradesine göre şekillendirmeye gelen vahşi bir peygamber gibi Kam'ın arkasında ilerledi.

Öğleden sonra Kam'ın varış noktasındaki karakollara ulaştılar. Önlerinde iki Kord aniden çorak bir sazlıktan çıktı ve Manethrall Kam'ı Ramen usulü, ellerini başlarının iki yanına kaldırıp avuçlarını açarak silahsız bir şekilde selamladı. Kam selama karşılık verdi, ikisiyle kısa bir süre alçak sesle konuştu, ardından Mutabakat, Lena ve Köpük Takipçisi'ne kendisiyle devam etmelerini işaret etti. Tepelere doğru ilerlediklerinde onlara şöyle dedi: "Kordonlarım sadece üç Manethral daha çağırabildi. Ama dört tane yeterli olacaktır."

"Yeterli mi?" Covenant sordu.

"Ramen dört Manethrall tarafından verilen bir kararı kabul edecektir." Covenant, Kam'ın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı.

Bir dakika sonra

Manethrall, sanki Covenant'ın onun üzerindeki hak iddiasının Ranyhyn'den geldiğini hatırlamış gibi garip bir yılgınlıkla geri döndü. Şimdi acele ederek, gri rüzgâr sırtlarını keserken bölüğünü yukarı doğru götürdü.

Onlara ovanın panoramik manzarasını sunan iki sarp kayalığın üzerinden tırmandılar. Sert ve açık zemin altlarında harap olmuş, kış ve gri karla kavrulmuş, sakat ve cansız görünüyordu. Ama Manethrall Kam hızla ilerledi,

görmezden geldi. Arkadaşlarını kayalıkların yanından geçirerek kaba tepelikler ve tepeler arasında kurnazca gizlenmiş bir vadiye götürdü. Bu vadi rüzgârdan büyük ölçüde korunaklıydı ve kenarlarında soluk, ekili olgunlaşmamış *amanibhavam* parçaları yetişiyordu. Covenant şimdi, Ra Ovaları'na yaptığı önceki ziyareti sırasında *amanibhavam* hakkında duyduklarını hatırladı. Atlar için böylesine nadir bir iyileştirme gücüne sahip olan bu ot, insanlar için zehirliydi.

Vadide otlar dışında, yamaçların en dik olanına çeşitli noktalardan yaslanmış üç ölü çalılıktan başka bir şey yoktu. Manethrall Kam doğrudan en kalın olana doğru yürüdü. Yaklaştığında, dört Kord onu karşılamak için ormandan çıktı. Üzerlerinde Covenant'ın ne kadar genç olduklarını fark etmesini sağlayan gergin ve zayıf bir hava vardı; iki yaşlı kız bile Kordlarını hazır olmadan üzerlerine itmiş gibiydi. Kam'ı endişeyle selamladılar ve Kam da selamlarına karşılık verince, onun çalılığa girmesine izin vermek için kenara çekildiler.

Covenant Bannor'ı ormana kadar takip etti ve ormanın arka tarafında yamaçta dar bir yarık olduğunu gördü. Yarık kapanmıyordu ama üst kısımları o kadar eğriydi ki Covenant tepeyi göremiyordu. Ayaklarının altında nemli, ölü yapraklardan oluşan bir tabaka adımlarını mumyalıyordu; soğuk taş duvarların arasından bir gölge gibi sessizce geçti. Küf kokusu burun deliklerini doldurdu, sanki paketlenmiş yapraklar nesillerdir yarıktaki çürüyormuş gibi; ve ıslaklıklarına rağmen, onlardan yayılan loş bir sıcaklık hissetti. Kimse konuşmadı. Lena'nın soğuk parmaklarını uyuşmuş elleriyle kavrayarak, yarık kayanın içinden geçerken düzensiz bir şekilde bir yandan diğer yana eğilirken Bannor'un arkasında ilerledi.

Sonra Manethrall Kam durdu. Covenant ona yetiştiğinde yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Şimdi bir Ramen gizliliğinin gizli yerlerine giriyoruz. Dikkatli ol Ringthane. Eğer sana ve yoldaşlarına güvenmeyi öğrenemezsek, buradan çıkamazsın. Tüm Ra Ovaları ve çevresindeki tepelerdeki son gizli yer burasıdır.

"Bir zamanlar Ramen'de böyle birkaç gizli sığınak vardı. Buralarda Manethrallar Ranyhyn'in ağır yaralarını tedavi eder ve Kordonları Maneing'lerinin gizli ayinlerinde eğitirdi. Ama sırayla her bir gizli yer" -Kam şeytani bir bakışla Covenant'ı sabitledi- "ihanete uğradı. Her ne kadar biz

Onları en üstün becerimizle, kresh-ur-viles-Cavewight'lar-her şekle girmiş ölü etler-hepsi gizli sığınaklarımızı buldu ve onları harap etti." Sanki Covenant'ı hain olarak damgalayacak bir işaret arıyormuş gibi Ringthane'i inceledi. "Buraya ihanet edilmesine izin vermektense seni burada tutacağız, yoldaşlarını öldüreceğiz."

Covenant'ın cevap vermesine fırsat vermeden topuklarının üzerinde döndü ve yarıktaki bir başka dönemece doğru ilerledi.

Covenant kaşlarını çatarak onu takip etti. Dönemecin ötesinde kendini büyük bir odada buldu. Hava loştu ama duvarlara dayanmış birkaç Ranyhyn'i seçebilecek kadar iyi görebiliyordu. Yetersiz ot demetleri yiyorlardı ve bu kapalı alanda *amanibhavam*'ın keskin kokusu başını çınlattı. Hepsi yaralıydı; bazıları o kadar ağır yaralıydı ki ayakta zor duruyorlardı. Biri kavgada yüzünün yan tarafını kaybetmişti, bir diğerrinin böğründeki acımasız pençe izlerinden hâlâ kan akıyordu ve diğerr ikisinin bacakları kırılmıştı ve deriyi yırtan, dayanılmaz kemik parçacıklarıyla gevşek bir şekilde sallanıyordu.

Adam onlara donuk donuk bakarken, onlar da onun farkına vardılar. İçlerinden huzursuz bir hareket geçti ve başları acıyla yukarı kalktı, yumuşak, sefil gözlerini ona doğru çevirdiler. Uzun bir an boyunca, sanki korkmaları gerekiyormuş ama korkamayacak kadar kötü yaralanmışlar gibi ona baktılar. Sonra, acı içinde, bacakları kırık atlar bile şaha kalkmaya çalıştı.

"Kes şunu. Dur." Covenant yüksek sesle inlediğinin farkında bile değildi. Elleri yüzünün önünde titriyor, iğrenç bir görüntüyü engellemeye çalışıyordu. "Buna dayanamıyorum."

Bannor sertçe koluna girdi ve onu odanın ötesine, kayanın içinden geçen başka bir geçide çekti.

Birkaç adım sonra bacakları tutmaz oldu. Ama Bannor onu kavradı ve ayağa kaldırdı. İşe yaramaz parmaklarıyla Kan Muhafızı'nın omuzlarına tutunarak, Bannor'la yüz yüze gelene kadar kendini çekti. "Neden?" diye nefes nefese Bannor'ın düz yüzüne baktı. "Bunu neden yaptılar?" Bannor'un yüzünden ve sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Sen Ringthane'sin. Size söz verdiler."

"Sözler." Covenant elini gözlerine götürdü. Ranyhyn'in verdiği sözler hafızasında canlandı. "Cehennem ve kan." Çaba sarf ederek Bannor'dan uzaklaştı. Kendini yarığın duvarına yaslayarak, titreyen yumruklarını sanki onlardan istikrar çıkarmaya çalışıyormuş gibi sıktı. Parmakları Despiser'in boğazına doğru acıyordu. "Öldürülmeliler!" diye öfkelenildi. "Acılarına son verilmeli! Nasıl bu kadar zalim olabiliyorsun?"

Manethrall Kam tükürdü, "Senin dünyanda bu işler böyle mi yapılıyor Ringthane?"

Ama Bannor sert bir şekilde cevap verdi: "Onlar Ranyhyn. Onlara iyilik teklif etmeye cüret etmeyin. Herhangi bir insan onlar için ölüm ve acı seçeneklerine nasıl karar verebilir?"

Bunun üzerine Foamfollower uzandı ve bir saygı jestiyle Bannor'un omzuna dokundu.

Bağırışlarını susturmak için ısırın Covenant'ın çene kasları zıpladı. Dev'in hareketini takip etti, döndü ve gri gözlerle Köpük Takipçisi'ne baktı. Hem Dev hem de Bannor kırk yedi yıl önce, büyük atlar ilk kez ona doğru şaha kalktığında Ranyhyn'le yaptığı pazarlığa tanık olmuşlardı; Bannor ve Köpükgözleyen ile Mhoram ve Quaan, Kanun Asası Arayışı'ndan geriye kalan son kişiler olabilirdi. Ama onlar yeterliydi. Onu suçlayabilirlerdi. Ramen onu suçlayabilirdi. Kendisini suçlayabilecekleri her şeyi hâlâ bilmiyordu.

Alyansı yüzük parmağında gevşekçe sallanıyordu; kilo vermişti ve beyaz altın sanki anlamsızmış gibi sallanıyordu. Onun gücüne ihtiyacı vardı. Güç olmadan, kendisinden saklanan şeyleri tahmin etmekten korkuyordu.

Aniden Kam'a doğru ilerledi ve sert bir parmağıyla Manethrall'ın göğsünü dürttü. "Vay canına," diye mırıldandı Kam'ın bakışlarına doğru, "eğer bunu sadece gururun için yapıyorsan, umarım bunun için çürürsün. Onları güneşe, dağlara götürebilirdin; onları bundan kurtarabilirdin. Gurur yeterince iyi bir mazeret değil."

Gulyabani'den kalma acı Kam'ın bakışlarını yine kararttı. "Bu gurur değil," dedi usulca. "Ranyhyn gitmeyi tercih etmiyor."

Covenant istemeden de olsa ona inandı. Manethrall'da gördüklerinden şüphe edemezdi. Geri çekildi, doğruldu

derin bir nefes aldı. "O zaman bana yardım etsen iyi olur. İstesen de istemesen de bana güven. Foul'dan ben de en az senin kadar nefret ediyorum."

Kam ciddiyetini toparlayarak, "Olabilir," diye cevap verdi. "Seninle ilgili olarak Ranyhyn'e karşı çıkmayacağız. Ben gördüm, görmeseydim inanmazdım. Arkaya! Yaralanmışlar! Bizden korkmanıza gerek yok. Ama arkadaşlarınız başka bir mesele. Kadına" -sakin konuşmak için çaba sarf etti- "güvenmiyorum. Manlara olan sevgisi yüzünden okunuyor. Ama bu Dev kendini kanıtlamalı."

"Seni duyuyorum Manethrall," dedi Köpük Takipçisi sessizce. "Güvensizliğinize elimden geldiğince saygı göstereceğim."

Kam Dev'in bakışını karşıladı, sonra Bannor'a baktı. Kan Muhafızı kayıtsızca omuz silkti. Kam başını salladı ve yarıktan aşağıya doğru ilerledi.

Covenant onu takip etmeden önce Lena'nın elini yeniden kavradı. Lena başını kaldırmadı ve karanlıkta gözlerinin altındaki morluklardan başka bir şey göremedi. "Cesur ol," dedi elinden geldiğince nazikçe. "Belki de her şey bu kadar kötü olmayacaktır." Kız yanıt vermedi ama adam onu öne doğru çektiğinde direnmedi. Adam onu yanından ayırmadı ve kısa süre sonra birlikte geçidin diğer ucuna doğru adım attılar.

Yarık, yaklaştığı yerin darlığından sonra geniş görünen gizli bir vadiye açılıyordu. Dolu topraktan oluşan düz bir zeminin üzerinde, dik duvarlar akşam gökyüzünün dar bir aralığına doğru engebeli bir şekilde yükseliyordu. Vadinin kendisi uzun ve derindi; eğri büğrü uzunluğu belli belirsiz bir S oluşturuyor, tepelerdeki başka bir yarıкта son buluyordu. Hırpalanmış kaya sütunları ve yığınları birkaç yerde duvarlara dayanıyordu ve bu muazzam taşların etrafındaki köşelerde ve yarıklarda, açık çatıdan herhangi bir kar yağışından korunan Ramen çadırları vardı - bireysel ailelerin göçebe evleri. Kanyonda sayıları acınacak kadar az görünüyordu.

Manethrall Kam vadiye girerken bağırarak kendini duyurmuştu ve Covenant ile Lena ona yetiştiğinde düzinelerce Ramen çadırlardan onlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Covenant hepsinin Kam'ın tekinsiz havasını ne kadar çok paylaştığını fark etti. Ranyhyn'in tam tersine, kötü beslenmemişlerdi. Ramenler avcılıktaki yetenekleriyle ünlüydüler ve belli ki kendileri için et sağlamayı atlar için ot sağlamaktan daha iyi beceriyorlardı. Yine de acı çekiyorlardı.

İçlerinden her biri

Covenant'ın eğitimsiz ve yüzeysel gözleri bile bazılarının Kordon olma işine ve riskine ne kadar hazır olmadığını görebilse de, çocuk ya da hasta olmayanlar Kordon kıyafeti giyiyordu. Bu gerçek, Ramen nüfusunun kış ya da savaş nedeniyle tehlikeli bir şekilde azaldığı yönündeki tahminini doğruluyordu. Ve hepsinde Kam'ın o güdülü, uykusuz hali vardı, sanki rüyaları dehşetle dolu olduğu için dinlenemiyorlardı.

Şimdi Covenant bunun ne olduğunu sezgisel olarak biliyordu. Hepsi, hatta çocuklar bile, Ranyhyn imhasının kanlı görüntüsü tarafından rahatsız ediliyordu. Tüm ırklarının anlamının, nedeninin yakında Toprak'tan tamamen silineceğinden korkuyorlardı. Ramenler her zaman Ranyhyn için yaşamışlardı ve şimdi sadece son Ranyhyn'in katledildiğini görecektik kadar uzun süre hayatta kalacaklarına inanıyorlardı. Büyük atlar Ovaları terk etmeyi reddettiği sürece, Ramenler bu sonu engellemek için çaresizdi.

Sadece inatçı ve mücadeleci gururları onları umutsuzluğa kapılmaktan alıyordu.

Covenant, Lena ve Dev'i sessizlik ve boş bakışlarla karşıladılar. Lena onları fark etmemiş gibiydi ama Köpük Takipçisi onlara Ramen tarzında bir selam verdi ve Covenant da onu örnek aldı, ancak selam yüzüğünü herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkardı.

Birkaç Kordon beyaz altını görünce mırıldandı ve Manethrall'lardan biri acımasızca, "Demek ki doğru. O geri döndü." Kam onlara yaralı Ranyhyn'in ne yaptığını anlattığında, bazıları acı dolu bir şaşkınlıkla geri çekildi ve diğerleri de nefeslerinin altında öfkeyle mırıldandı. Yine de hepsi Covenant'ın önünde eğildiler; Ranyhyn ona doğru yükselmişti ve Ramenler ona hoş geldin demeyi reddedemezdi.

Sonra Winhome'lar, Kordon olamayacak kadar genç, yaşlı ya da sakat olan Ramen'ler uzaklaştı ve Kam'ın daha önce bahsettiği üç Manethrall tanıtılmak üzere öne çıktı. Onlar isimlerini söyledikten sonra, az önce konuşan gaddar kadın Manethrall Jain, Kam'a "Devi kabul etmek gerekli miydi?" diye sordu.

"O benim arkadaşım," dedi Covenant hemen. "Ve Bannor ona güvenilebileceğini biliyor, Kan Muhafızları böyle şeyleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar kalın kafalı olsalar bile. Salthart Foamfollower olmasaydı burada olamazdım."

"Beni çok fazla onurlandırırıyorsunuz," dedi Köpük Takipçisi alaycı bir ifadeyle.

Manethrall'lar Covenant'ın sözlerini, sanki konuşmasının birden fazla anlamı varmış gibi tarttılar. Ama Bannor şöyle dedi: "Saltheart Foamfollower, Kanun Asası Arayışını Yüce Lord Prothall, ur- Lord Covenant ve Manethrall Lithe ile paylaştı. O zamanlar güvene layık biriydi. Ama pek çok güvenin yozlaştığını gördüm. Belki de eski Dev inancından geriye hiçbir şey kalmamıştır."

"Buna inanmıyorsun," diye tersledi Covenant.

Bannor tek kaşını kaldırdı. "The Grieve'i gördünüz mü, ur-Lord? Saltheart Foamfollower size Devlerin Seareach'teki evinde neler olduğunu anlattı mı?"

"Hayır."

"O halde güven konusunda çok aceleci davranmışsınız."

Covenant kendini daha sıkı tuttu. "Neden bana bundan bahsetmiyorsun?"

"Bu benim görevim değil. Size Ridjeck Thome'a kadar rehberlik etmeyi teklif etmiyorum.

Covenant itiraz etmeye başladı ama Köpük Takipçisi onu dizginleyen elini omzuna koydu. Dev'in alnını düğümleyen ve göz çukurlarında tehlikeli bir şekilde yanan çelişkili duygulara rağmen, "Uzun bir yolculuktan sonra misafirlerini soğuk ve aç tutmak Ramen geleneği midir?" derken sesi sabitti.

Kam yere tükürdü ama Manethrall Jain sert bir şekilde cevap verdi: "Hayır, bu bizim âdetimiz değil. Bakın." Kanyonun başına doğru başını salladı; burada Winhome'lar sütunlardan birinin çıkıntısının altında büyük bir ateşin etrafında meşguldü. "Yemek birazdan hazır olacak. *Kresh* eti ama güvenle yiyebilirsiniz, defalarca pişirildi." Sonra Lena'nın koluna girdi ve şöyle dedi: "Gel. Ranyhyn'i görünce acı çektin. Bu yüzden bizim acımızı paylaşıyorsun. Seni iyileştirmek için elimizden geleni yapacağız." Konuşurken Lena'yı ateşe doğru yönlendirdi.

Covenant hayal kırıklığı ve dehşetle kaynıyordu ama kamp ateşinin sıcaklığını reddedemezdi; bedeninin buna çok ihtiyacı vardı. Parmak uçları ve eklemleri, hastalıklı uyuşukluklarına ek olarak donmuş bir görünüme sahipti ve kısa süre içinde ayaklarıyla ilgilenmezse kan zehirlenmesi ve kangren tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını biliyordu. O sırada

Kendine hakim olma çabası onu incitti ama yine de Lena ve Jain'i ateşe kadar takip etti. Olabildiğince sessiz bir şekilde Winhome'lardan birinden ayaklarını yıkamak için sıcak su istedi.

Uyuşukluğuna rağmen ayaklarını ıslatmak onu rahatlattı. Sıcak su, ateşin sıcaklığının kemiklerini eritmesine yardımcı olmuştu. Ve ayakları korktuğu kadar kötü hasar görmemişti. Her ikisi de enfeksiyon nedeniyle şişmişti ama zarar birkaç gün öncesinden daha kötü değildi. Bir nedenden ötürü, eti hastalığa direniyordu. Ayaklarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığını öğrendiği için memnundu.

Kısa bir süre sonra yemek hazırды. Kam'ın yedi Kordonu, dört Manethrall, Bannor, Foamfollower, Lena ve Covenant ile birlikte ateşin etrafında bağdaş kurarak oturdu ve Winhome'lar kuru, kırılğan muz yapraklarını tabak olarak önlerine koydu. Covenant kendini Lena ve Bannor'un arasında buldu. Kendi kendine mırıldanan topal bir adam üçüne güveç ve sıcak kış patatesleri servis etti. Covenant *kresh* yeme fikrinden pek hoşlanmamıştı; eti iğrenç ve lifli bulmayı bekliyordu ama o kadar uzun süre, o kadar güçlü otlarla pişirilmişti ki geriye sadece hafif bir acılık kalmıştı. Ve sıcaktı. Sıcağa olan iştahı doymak bilmez gibiydi. Sanki önünde uzun soğuk günler ve kıt kanaat yiyecekler varmış gibi yedi.

İyi bir nedeni vardı. Yardım olmadan, o ve yoldaşları Foul's Creche'e yolculuk için yeterli yiyecek bulamazlardı. Bir yerlerde, Şımarık Ovalar'da *alianta* yetişmediğini duyduğunu hatırlıyor gibiydi. Ramenlerin düşmanlığı onun için birden fazla açıdan kötüye işaretti.

Bundan korkmasına rağmen, bu düşmanlığın temeline inmesi gerektiğini biliyordu.

Korkunun panzehirini yemekte aradı, ama çiğneyip düşünürken, beklenmedik bir şekilde gizliliğe giren garip bir adam tarafından bölündü. Adam kanyonun uzak ucundan girdi ve doğrudan, kasıtlı bir şekilde, oturan erkek ve kadınlara doğru ilerledi. Kıyafeti belli belirsiz Ramen'inkine benziyordu; ince gömleğini, pantolonunu ve pelerinini yapmak için aynı malzemeleri kullanmıştı. Ama pelerini omuzlarından sarkan bir şekilde giymişti.

herhangi bir Ramen'in tahammül edebileceğinden daha fazla hareket özgürlüğüne sahipti. Ve üzerinde hiçbir kordon taşımıyordu. Bir elinde Ramen boğazı yerine asa gibi kısa bir mızrak, kemerinin altında da keskin bir tahta çıta taşıyordu.

Yaklaşırkenki açık sözlülüğüne rağmen, sanki Ramen'in kendisiyle alay edebileceğine inanmak için bir nedeni varmış gibi, rahatsız edici bir cüretkârlık izlenimi yarattı. Bakışları korkuyla etrafını süzüyor, gördüğü şeye yönelmek yerine ondan uzaklaşıyordu.

Üzerinde Covenant'ın açıklayamadığı bir kan havası vardı. Temizdi, yaralanmamıştı; ne mızrak ne de çivi yakın zamanda kullanıldığını göstermiyordu. Yine de içindeki bir şey kandan, öldürmekten ve açlıktan bahsediyordu. Adam ateşe ulaştığında, Covenant tüm Ramenlerin yerlerinde kıpırdamadan, yemek yemeden, yabancıya bakmadan oturduklarını fark etti. Bu adamı onlara acı veren bir şekilde tanıyorlardı.

Bir süre sonra adam agresif bir şekilde, "Bensiz mi yiyorsun? Benim de yemeğe ihtiyacım var."

Manethrall Jain'in gözleri yerden kalkmadı. "Bildiğiniz gibi hoş geldiniz. Bize katılın ya da ihtiyacınız olan yiyeceği alın."

"Çok mu hoş karşılandım? Selamlar ve selamlama sözleri nerede? Pah! Bana bakmıyorsun bile."

Ama Kam kızgın kaşlarının altından yabancıya baktığında, adam yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı.

Jain usulca, "Kan içmişsin," dedi.

"Evet!" diye bağırdı adam hızla. "Ve sen alındın. Hiçbir şey anlamıyorsun. Eğer Ra Ovaları'ndaki en iyi koşucu ve Ranyhyn'e karşı en hassas kişi olmasaydım, verdiğin sözleri bir an bile düşünmeden beni olduğum yerde öldürürdün."

Kam karanlık bir sesle mırıldandı: "Verdiğimiz sözleri unutmakta o kadar da hızlı değiliz."

Yabancı, Kam'ın iddiasını dikkate almadı. "Şimdi aranızda misafirler görüyorum. Ringthane'in kendisi. Ve bir Dev"- sert bir şekilde çizdi- "eğer gözlerim beni yanıltmıyorsa. Kuzgunlar da hoş karşılanıyor mu?"

Covenant, Jain ya da Kam cevap vermeden önce Bannor'un konuştuğunu duyunca şaşırdı. "O Saltheart Foamfollower." Covenant'ın

Bloodguard'ın yabancı ses tonu, sanki çok önemli bir gerçeği dile getiriyormuş gibi tuhaf bir yoğunluk taşıyordu.

"Saltheart Foamfollower!" diye alay etti yabancı. Ama Dev'in bakışlarıyla karşılaşmadı. "O halde onun bir Raver olduğundan çoktan eminsin."

Kam, "Emin değiliz" dedi.

Adam hâlâ onu görmezden geliyordu. "Ve Ringthane, atlara eziyet eden. O da mı Rave? Bir Kan Muhafızı'nın sağ elindeki yerini koruyor. Bu gurur verici bir ziyafet; Ranyhyn'in en zalim düşmanları bir arada. Ve hoş geldiniz!"

Bunun üzerine Jain'in ses tonu sertleşti. "Siz de hoş geldiniz. Bize katılın ya da ihtiyacınız olan yiyeceği alıp gidin."

Bir Winhome tereddütle yabancıya doğru ilerledi, yiyecek yüklü bir yaprak taşıyordu. Yaprığı kızın elinden sertçe aldı. "Ben gideceğim. Kalbinin sözlerini reddettiğini duyuyorum. Böyle biriyle yemek yiyecek kadar gururlu ya da hoş karşılanacak biri değilim." Hemen alaycı bir tavırla topuklarının üzerinde döndü ve geldiği yoldan geri döndü. Birkaç dakika sonra, girdiği gibi aniden gizlendiği yerden çıkmıştı.

Covenant onun ardından anlamsızca baktı, sonra da bir açıklama için Manethrall'lara doğru baktı. Ama onlar ne onun ne de birbirlerinin gözlerine bakamıyormuş gibi yemeklerine bakarak oturuyorlardı. Köpük takipçisi de ne olduğunu anlamamış gibiydi. Lena bunu fark etmemişti; oturduğu yerde yarı uykuluydu. Covenant Bannor'a döndü.

Kan Muhafızı Covenant'ın sorusuyla doğrudan yüzleşti ve aynı soğukkanlılıkla cevap verdi. "O Pietten."

"Pietten," diye tekrarladı Covenant umutsuzca. Ve Foamfollower kalın bir sesle yankılandı, "Pietten!"

"O ve Heer Llaura, Soaring Woodhelven savaşında Kanun Asası arayışı tarafından kurtarıldı. Hatırlıyor musunuz? Llaura ve çocuk Pietten hasar görmüştü-"

"Hatırlıyorum," diye acı bir şekilde cevap verdi Covenant. "Ur-viller onlara bir şey yaptı. Tuzağa yem olarak kullanıldılar. O-o-" Bu anı onu dehşete düşürdü. Llaura korkunç bir şekilde istismar edilmişti ve tüm büyük cesareti ona yapılanların üstesinden gelmeye yetmemişti. Ve çocuk, Pietten, çocuk da istismara uğramıştı.

Covenant'ın dehşeti karşısında Foamfollower, "Hem Heer Llaura'yı hem de Pietten'i Ra ve Manhome Ovalarına taşıdık," dedi. Covenant, Dev'in Pietten'i kollarında taşıdığını hatırladı. "Orada, Ringthane'nin ve -ve benim- ricam üzerine Ramen, Llaura ve Pietten'i kendi himayesine aldı."

Bannor başını salladı. "Sözünü ettiği vaat buydu."

"Llaura mı?" diye sordu Covenant zayıf bir sesle.

"Pietten henüz gençken öldü. Ona verilen zarar yıllarını kısalttı."

"Peki Pietten?" Foamfollower devam etti. "Ur-viller ona ne yaptı?"

Manethrall Kam sessizliğini bozarak, "O bir deli," diye mırıldandı.

Ama Jain acımasızca karşılık verdi: "Söylediği gibi, Ra Ovaları'ndaki en iyi koşucu ve Ranyhyn'e karşı en hassas kişi o."

"Ranyhyn'e hizmet ediyor," diye ekledi Bannor. "Onlara herhangi bir Manethrall kadar değer veriyor. Ama "-kısaca bir tanım aradı-"aşkında bir vahşet var. O-"

"Kanın tadını severdi," diye araya girdi Covenant. Hafızasında, hasta ayın kızıl ışığı altında Pietten'i -dört yaşından biraz daha büyüktü- görebiliyordu. Pietten ellerini kanlı çimlere sürmüş, sonra parmaklarını yalamış ve gülümsemişti.

Bannor başıyla onayladı.

"Ranyhyn'in yaralarını temizlemek için yalıyor!" Kam dehşet içinde tersledi.

Bannor, "Ranyhyn ile olan büyük becerisi nedeniyle," diye devam etti, "ve Görev günlerinde verilen eski sözler nedeniyle, Ramenler hayatlarını ve işlerini onunla paylaşıyorlar. Ama vahşiliği yüzünden ondan korkuluyor. Bu yüzden yalnız yaşıyor. Ve sanki kendisini dışlamışlar gibi Ramenlere kötü davranıyor."

"Yine de savaşıyor," diye nefes aldı Jain bir an sonra. "O mızrağın bir Ranyhyn'e ölümüne tutunan üç *kresh*'i öldürdüğünü gördüm."

"Kavga ediyor," diye mırıldandı Kam. "Delirmiş."

Covenant sanki cesareti içine çekmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Ve biz sorumluyuz -Foamfollower ve ben- onu sana veren biziz, yani biz sorumluyuz. Öyle mi?"

Onun sesiyle Lena kıpırdandı, yorgun bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve Köpük Takipçisi, "Hayır dostum," dedi.

Ama Manethrall Jain perili bir sesle cevap verdi, "Ranyhyn seni seçti. Senden onları kurtarmanı istemiyoruz."

Ve Kam ekledi, "İsterseniz buna gurur diyebilirsiniz. Ranyhynler her türlü gurura layıktır."

"Ve sorumluluk benim," dedi Köpük Takipçisi, Covenant'ın kulaklarını tırmalayan bir acı tonuyla. "Suç benim. Çünkü Soaring Woodhelven savaşından sonra -tüm Görev çocuğa isimsiz bir zarar verildiğini bildiğinde- onu iyileştirebilecek olan hurtloam'u ona vermeyen bendim."

Covenant bunu da hatırladı. Öldürdüğü Mağara Şövalyeleri için vicdan azabı çeken Köpük Takipçisi, Pietten'i tedavi etmek yerine son kalan acı tülünü yaralı yaratıklardan birini rahatlatmak için kullanmıştı. Dev'in kendini yargılamasını protesto eden Covenant, "İnkâr etmedin. Sen-"

"Ben *vermedim*." Foamfollower'ın yanıtı bir balta kadar kesindi.

"Oh, kahretsin!" Covenant grubun etrafına bakarak durumu kavramanın bir yolunu aradı. Ama bulamadı.

İstemeden de olsa Lena'yı uyandırmıştı. Kendini toparladı ve "Sevgilim, neyin var?" diye sordu.

Covenant onun elini uyuşmuş parmaklarının arasına aldı. "Bunun için endişelenme. Ben sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Kraliçem," diye araya girdi Foamfollower. Ağzını sildi, yemeğini tutan yaprakları bir kenara bıraktı, sonra ayağa kalktı. Ramen çemberinin üzerinde yükselerek öne çıktı ve ateşin yanında durdu. "Kraliçem, sorunumuz Ramenlerin benden şüphe duyması. Size, Lena Atiaran'ın kızına saygı duyduklarını ve Lord Thomas Covenant, Kâfir ve Ringthane'i kabul ettiklerini söylediler. Ama bana güvenmiyorlar."

Lena başını kaldırıp ona baktı. "O zaman onlar aptal," dedi vakur bir sesle.

"Hayır." Foamfollower hüzünle gülümsedi. "Manhome'da misafir olduğum ve Kanun Asası arayışında Manethrall Lithe'ye yoldaşlık ettiğim doğru. Kan Muhafızları'ndan Bannor'un beni tanıdığı doğru. Savaşta birlikte savaşmıştık.

Yükselen Woodhelven. Ama onlar aptal değil. Devlerin azabını çekiyorlar ve güvensizliklerine saygı duyulmalı."

Dört Manethrall'a döndü. "Yine de, şüphelerinizi kabul etsem de, buna katlanmak benim için zor. Kalbim bana güvenilmeyen bu yeri terk etmemi istiyor. Beni kolay kolay durduramazsınız. Ama gitmiyorum. Düşüncelerim beni dostum Thomas Covenant'a dönmeye zorluyor. Belki o beni kabul etmen için seni zorlayabilir. Ama bunu ondan isteyemem. Kabulünüzü kendim sağlamalıyım. Şüphelerinizi gidermeye çalışacağım ki Despiser'ın düşmanları Soulcrusher ve Fangthane kendi aralarında bölünmesin. İstedğin her şeyi sor."

Manethrall'lar birbirlerine sertçe baktılar ve Covenant toplantıdaki atmosferin gerginleştiğini hissetti. Dev'in yüzü sanki kişisel bir krizin farkındaymış ve bununla nasıl başa çıkacağını biliyormuş gibi uğursuz bir şekilde sakindi. Ama Covenant anlamamıştı. Ramen'in düşmanlığı onu şaşırtmaya devam ediyordu. Dev'in savunmasına geçmek için can atıyordu.

Köpük Takipçisi'nin neden kendini kanıtlamak istediğini anladığı ve Dev'in bunu nasıl yapacağını görmek için hayranlık ve korku dolu bir arzu duyduğu için kaçındı.

Diğer Manethrall'larla sözsüz bir istişareden sonra Jain ayağa kalktı ve ateşin karşısında Foamfollower'la yüzleşti. Hiç beklenmedik bir anda Bannor da ona katıldı. Dev'e uzun bir süre ciddiyetle baktılar. Sonra Jain şöyle dedi: "Saltheart Köpükkollayan, Render kötü niyetli bir kurnazdır. Onu tüm gizli ihanetlerinde ortaya çıkarmak için eşit bir kurnazlık gerekir. Ramenlerin böyle bir kurnazlığı yok. Seni sınamamız nasıl mümkün olabilir?"

"Geçmişimi araştırın," diye karşılık verdi Köpük Takipçisi. "Yağmacılar soydaşlarıma ellerini uzattıklarında Dev-işlenmiş *Coerceri*'de değildim. O zamandan beri, yağmacıları vurup öldürerek Diyar'da dolaşım. Evlerini savunmak için Stonedownor'ların yanında savaştım. I-"

"Taşı yok eden yaratıkları vardı!" Lena ani bir hiddetle araya girdi. "Onların büyük, zalim kolları evlerimizi enkaza çevirdi. Dev'in gücü olmasaydı, tek bir taşı bile dik tutamazdık."

"Lena." Covenant alkışlamak, onu neşelendirmek istedi ama onu nazıkçe durdurdu, kızgın bakışlarını ona çevirene kadar kolunu sıktı. "Yardımaımıza ihtiyacı yok," dedi, sanki öfkesinin yüzünün kırılğan kemiklerini kırmasından korkuyormuş gibi. "Kendisi cevap verebilir."

Öfkesi yavaş yavaş acıya dönüştü. "Neden bize eziyet ediyorlar? Biz de Ranyhyn'i kurtarmaya çalışıyoruz. Ranyhyn bize güveniyor."

Covenant elinden geldiğince onu dengeledi. "Acı çektiler. Onlar da kendi hesaplarını vermelidir."

"Thomas Covenant'ın Toprak'a dönmesinde benim de payım var," diye devam etti Köpük Takipçisi. "Ben gücümü vermeseydim, şimdi burada oturup Toprak'a yardım etmeyi amaçlamayacaktı."

"Bu doğru değil," dedi Jain sert bir sesle. "Render daha büyük bir amaç uğruna kendi adamlarını öldürmekten çekinmez. Belki de bu beyaz altın Fangthane'nin eline geçsin diye Taşyiyenler'e ve çağrıya hizmet ettin."

"Ve Grieve hakkında bir açıklama yapmadınız." Bannor'ın sesi yumuşaktı, sanki sorduğu soru tehlikeliymiş gibi içine kapanıktı.

Ancak Foamfollower kocaman başını sallayarak bu tür sorunları bir kenara bıraktı. "O halde geçmişimi göz ardı edin - etimi kaplayan risk izlerini göz ardı edin. Despiser'in bir aracı olmam mümkün. Gördüklerini sorgula. Bana bakın. Bir Raver'in benim içimde kendini gizleyebileceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Nasıl cevap verebiliriz?" Jain mırıldandı. "Seni hiç dinç görmedik."

Ancak Köpük Takipçisi şimdi Bannor'a bakıyor ve sorusunu Kan Muhafızına yöneltiyordu.

Bannor eşit ve tarafsız bir şekilde cevap verdi: "Dev, iyi görünmüyorsun. Bu kışta pek çok şey karanlıkta kalıyor ama sen iyi görünmüyorsun. İçinde anlamadığım bir şehvet var. Yozlaşmaya benziyor."

Manethrall'lar başlarını sallayarak onayladılar.

"Bannor!" Foamfollower dikkatle nefes aldı. Sert sakinliği bir anlığına bozuldu ve yüzünü bir ısırap acısı kapladı. "Beni böyle kısa sözlerle lanetlemeyin. Belki de çok fazla

Pietten'a benziyor. Geri çağıramayacağım ya da engelleyemeyeceğim darbeler vurdum. Ve gördünüz, başımın üzerinde devlerin kanı var."

Devlerin kanı mı? Covenant inledi. Köpük takipçisi!

Bir sonraki an, Köpük Takipçisi kendine hakim oldu. "Ama sen beni tanıyorsun, Bannor. Niyetimin Despiser'a hizmet etmek olmadığını görebilirsin. Yapamazdım-!" Kelimeler dudaklarından vahşice döküldü.

"Sizi tanıyordum," diye basitçe kabul etti Bannor. "Şimdi sizi ne şekilde tanıyorum?"

Devin elleri şiddetli bir cevap vermek istercesine seğirdi ama kararlılığını korudu. Bannor'un bakışlarını kaçırmadan ateşin yanında diz çöktü. O zaman bile Bannor ya da Manethrall Jain'den daha uzundu. Öne doğru eğildiğinde kasları gerildi ve turuncu ateş ışığı gözlerinin karanlık mağaralarından tehlikeli bir şekilde yankılandı.

"*Caamora*'yı gördün, Bannor," dedi sıkıca, "Devlerin keder ayin ateşini. Onun acısını gördün. Hazır değilim, bu tür ritüeller için zamanım değil. Ama sen beni kabul edene kadar geri çekilmeyeceğim, Kan Muhafızı Bannor."

İki yumruğunu da kamp ateşinin en sıcak kömürlerine sokarken Bannor'un gözlerini bırakmadı.

Kordonlar bu manzara karşısında soluk soluğa kaldı ve diğer Manethrall'lar da Jain'e katılmak için ayağa fırladı. Covenant sanki Dev onu dik tutmuş gibi peşinden gitti.

Foamfollower acıdan kaskatı kesilmişti. Alevler etini tüketmese de ona korkunç bir işkence yapıyordu. Alnındaki kaslar şişmiş ve sanki kafatasını parçalıyormuş gibi çalışıyordu; boynundaki kırılgan kablo gibi dikilmişti; ateşten yanaklarından kan gibi ter sızıyordu; dudakları dişlerinin arasında beyaz bir hırıltı halinde geriye çekilmişti. Ama bakışları hiç değişmedi. İstirap içinde acısının talebini sürdürdü.

Bannor, yabancı suratında büyümlü bir kayıtsızlık ifadesiyle ona baktı.

Kordonlar dehşete düşmüştü. Foamfollower'ın ellerine hastalıklı bir şekilde baktılar. Ve Manethrall'lar acı ve korku içinde Bannor ve

Dev, aralarındaki irade testini ölçüyordu. Ama Lena kısık bir çığlık attı ve yüzünü Covenant'ın omzuna sakladı.

Covenant da Köpük Takipçisi'nin acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Bannor'a döndü ve Kan Muhafızı'nın kulağına doğru soludu, "Vazgeç! Onu tanıdığını itiraf et. Cehennem ateşi! Bannor, seni lanet egomanyak! O kadar gururlusun ki -Kan Muhafızları başarısız olduktan sonra- herhangi bir yerde sadakat kalmış olabileceğini kabul etmeye katlanamıyorsun. Ya sen ya hiç. Ama o bir Dev, Bannor!" Bannor kıpırdamadı ama çenesindeki bir kas titredi. "Elena senin için yeterli değil miydi?" Covenant tısladı. "Ondan *başka bir* Kevin yaratmaya mı çalışıyorsun?"

Bannor'un beyaz kaşları bir an için çatıldı. Sonra düz bir sesle, "Affedersin, Saltheart Foamfollower. Sana güveniyorum."

Foamfollower ellerini geri çekti. Acıdan kaskatı kesilmişlerdi ve onları göğsüne bastırarak kısık sesle nefes aldı.

Bannor Covenant'a döndü. Duruşundaki bir şey Covenant'ın sanki Kan Muhafızı'nın ona vurmasını bekliyormuş gibi irkilmesine neden oldu. "Yüce Lord Elena'nın düşüşüne de siz sebep oldunuz," dedi Bannor kırılğan bir sesle. "Bizi söylenmemiş ismi açıklamaya zorladınız. Yine de bu ismin yükünü kendiniz taşımadınız. Bu yüzden Ölüm Yasası çiğnendi ve Elena düştü. O zaman da sizi suçlamamıştım, şimdi de suçlamıyorum. Ama sana söylüyorum: Dikkatli ol, Efendi Antlaşması! İyi olmayan ellerinde çok fazla felaket tutuyorsun."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Covenant. O kadar kötü titriyordu ki, kendini desteklemek için iki kolunu da Lena'ya dolamak zorunda kaldı. "Bunu biliyorum. Emin olduğum tek şey bu." Foamfollower'a bakamadı; Dev'in acısından korkuyordu, Dev'in müdahalesine kızabileceğinden korkuyordu. Onun yerine Lena'ya tutunurken, gerginliğe verdiği tepki öfkeye dönüştü.

"Ama bu kadar yeter." Sesi çok şiddetliydi ama umurunda değildi. Tutkusu için bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı. "Artık yardım istemekle ilgilenmiyorum. Şimdi sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim. Manethrall Lithe, Ramen'in ne istersem yapacağına söz verdi. Sözleri önemsiyorsun, bunu tutacaksın. Yiyecek istiyorum, taşıyabileceğimiz kadar. Rehberlerin bizi Landsdrop'a götürmesini istiyorum."

mmkn olduğunca abuk. Ŗımarık Ovalar'ı geçmemize yardım edecek gözcüler istiyorum." Kelimeler dişlerinin arasından kontrol edemeyeceği kadar hızlı dökülüyordu. "Eğer Köpük Takipçisi sakatlandıysa, bunu telafi edeceksin!"

Manethrall Kam, "Ay'ı iste," diye mırıldandı.

"Beni kışkırtma!" Sıcak haykırışlar ateş gibi boğazında düğümlendi; alevleri Manethalls'a fırlatmak için döndü. Ama perili gözleri onu durdurdu. Onun öfkesini hak etmiyorlardı. Bannor ve Foamfollower gibi onlar da Despiser'ın kurbanlarıydı; Thomas Covenant'ın Toprak için yapmadığı, yapmak istemediği ya da yapamadığı şeylerin kurbanları. Yine üzerinde durduğu zeminin titredini hissedebiliyordu.

aba sarf ederek Bannor'a döndü ve Kan Muhafızı'nın yaşlanan bakışlarıyla karşılaştı. "Elena'nın başına gelenler senin suçun değildi," diye mırıldandı. "O ve ben birlikte yaptık. Ya da ben ona yaptım." Sonra kendini Köpük Takipçisi'ne gitmek için zorladı.

Ama o hareket ederken, Lena kolunu yakaladı ve onu etrafında döndürdü. Ona hiç aldırış etmeden kendini ona yaslamıştı; şimdi Lena ona bakmasını sağladı. "Elena -kızım- ona ne oldu?" Kadının gözlerinde dehşet parıldıyordu. Bir sonraki an, çaresiz parmaklarıyla adamın göğsünü peneliyordu. "Ona ne oldu?"

Covenant ona baktı. Elena'nın sonu hakkında hiçbir şey bilmediğini yarı yarıya unutmuştu, hatırlamak istememişti.

"Düştüğünü söyledi!" diye bağırdı ona. "Ona ne yaptın?" Adam onu kol mesafesinde tuttu, ondan uzaklaştı. Birdenbire her şey onun için çok ağır gelmeye başlamıştı. Lena, Foamfollower, Bannor,

Ramen - hepsine aynı anda hakim olamıyordu. Başını Köpük Takipçisi'ne doğru çevirdi, Lena'yı görmezden geldi ve yardım için aptalca Dev'e baktı. Ancak Foamfollower, Covenant'ın vurulduğunu bile görmedi, Sessiz Savunma. O oldu hala sarılmış içinde onun kendi Acı içinde kıvranan parmaklarını esnetmeye çalışıyordu. Covenant başını eğdi ve Lena'ya doğru döndü.

kendini hırpalamak zorunda kaldı.

"O öldü," dedi kalın bir sesle. "Bu benim hatam - ben olmasaydım o bu karmaşanın içinde olmazdı. Onu kurtarmadım çünkü

nasıl yapılacağını bilmiyordum."

Arkasında bağırışlar duydu ama bunlar onu hiç etkilemedi. Lena'yı izliyordu. Sözlerinin anlamı yavaş yavaş Lena'nın içine işledi. "Öldü," diye yankılandı boş boş. "Hata." Covenant onu izlerken, gözlerindeki bilinç ışığı azalıyor ve sönüyor gibiydi.

"Lena," diye inledi. "Lena!"

Bakışları onu tanıımıyordu. Sanki ruhu içinde kaybolmuş gibi boş gözlerle ona bakıyordu.

Arkasındaki bağırışmalar daha da arttı. Yakındaki bir ses soluk soluğa haykırdı, "İhanete uğradık! Ur-viller ve Mağara Şövalyeleri-! Nöbetçiler öldürüldü."

Sesteki aciliyet ona ulaştı. Donuk bir şekilde döndü. Manethrall'lar ve Bannor'un önünde korkudan neredeyse gevezelik eden genç bir Kordon duruyordu. Onun arkasında, gizliliğin girişinde çatışma çoktan başlamıştı. Covenant yarıktan yankılanan bağırışları ve çığınca göğüs göğüse çarpışmaların iniltilerini duyabiliyordu.

Hemen ardından, güçlü ve tükürüklü ellerinde devasa geniş kılıçlar savuran sıkı bir Mağara Şövalyesi sürüsü kanyona daldı. Tiz bir kükremeyeyle Ramen'e saldırdılar.

Covenant tepki veremedi Bannor onu ve Lena'yı yakaladı, ikisini de vadinin diğer ucuna doğru sürüklemeye başladı. "Kaçın," dedi belirgin bir şekilde onları ileriye doğru iterken. "Dev ve ben takip edilmenizi engelleyeceğiz. Mümkün olduğunca çabuk sizi yakalayacağız. Kuzeye, sonra da doğuya kaç."

Covenant ve Lena tepelerdeki bir başka yarığın ağzında durana kadar uçuşumlar daraldı. Bannor onları karanlık yarığın olduğu yöne doğru itti. "Acele edin. Soldan devam edin." Sonra gitmiş, savaşa doğru koşmaya başlamıştı.

Covenant yarı bilinçsizce Triock'un bıçağının hâlâ kemerinin altında olduğundan emin olmak için kontrol etti. Bir yanı Bannor'un peşinden koşmak, kendini Bannor gibi mücadelenin içine atmak istiyordu

-Bağışlanmak için.

Lena'nın kolunu sıkıca kavrayarak onu da kendisiyle birlikte yarığın içine çekti.

ON: Pariah

İlk dönemeçten sonra kamp ateşlerinin ışığı bile kesildi ve hiçbir şey göremez oldu. Lena onun avucunda bir kukla gibi hareket ediyordu -boş ve beceriksiz. İki eli de serbest kalsın diye ona tutunmasını istedi; ama parmaklarını koluna doladığında, parmaklar yine gevşekçe kaydı. Sol eliyle el yordamıyla ilerlemek ve sakat sağ eliyle onu tutmak zorunda kaldı. Uyuşukluğu ona her an onu kaybetmek üzere olduğunu hissettiriyordu.

Bağırışlar onu yarık boyunca takip etti, aciliyet hissini bağırış bağırış artırdı. Öfkeyle küfrederek kendini çıldırmaktan alıkoymaya çalıştı.

Yarık ikiye ayrıldığında, sol duvarı takip etti. Birkaç adım sonra bu yarık o kadar daraldı ki Lena'yı da peşinden sürükleyerek yanlamasına ilerlemek zorunda kaldı. Sonra alçalmaya başladı. Çok geçmeden o kadar dikleşti ki, zemindeki çürüyen yapraklar ve balçık zaman zaman ayaklarının altında kayıyordu. Orada yarık bir tünele dönüştü. Taş başlarının üzerine kapanıyor, zemin düzleşerek tavana o kadar yaklaşıyordu ki Covenant kafatasını çatlatabileceği korkusuyla başını eğmek zorunda kalıyordu. Geçidin mutlak ışıksızlığı onu dehşete düşürdü. Yerin derinliklerine doğru el yordamıyla ilerlediğini, her adımda tünelin onu bir uçuruma yuvarlayabileceğini hissetti. Artık kanyondan gelen hiçbir ses duymuyordu; kendi gürültülü tırmalaması kulaklarını dolduruyordu. Yine de durmadı. Aciliyetinin baskısı, ensesine doğru yaklaşan kör taşın baskısı onu ilerlemeye zorluyordu.

Lena hâlâ hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu. Tökezledi, adamın çekmesiyle hareket etti, tünelin duvarlarına aptalca çarptı; ama adamın kavradığı kolu hareketsizdi. Adam onun nefes alışını bile duyamıyordu. Sanki akılsız bir çocukmuş gibi onu peşinden sürükledi.

Sonunda tünel sona erdi. Hiçbir uyarı olmadan taş kayboldu ve Mutabakatı bir çalılığın içine daldı. Saplara ve dallara sanki bir dşmanmış gibi ona saldırıyordu. n koluyla gözlerini koruyarak, kendini açık bir zeminde bulana kadar ilerledi, rüzgârın dişleri arasında terliyordu.

Gece her zamanki gibi nemli ve acıydı ama tünelin zifiri karanlığından sonra belli belirsiz görebildiğini fark etti. Lena'yla birlikte yüksek bir kayalığın altında duruyorlardı. Tabanının çoğunu çalılıklar ve çalılar kaplıyordu, ama onların ötesinde toprak Ra Ovaları'na doğru çorak bir şekilde eğimliydi.

Tırpan gibi esen rüzgârda durdu ve durumu değerlendirmeye çalıştı. Bu taraftaki tünel çalılıklar ve çalılar tarafından iyi gizlenmişti ama yine de Ramen'in buraya nöbetçiler yerleştirmiş olması gerekirdi. Nöbetçiler neredeydi? Kimseyi görmüyor, rüzgârdan başka bir şey duymuyordu.

Seslenmek istedi ama gecenin soğuk boşluğu onu dizginledi. Ramen yenilirse, yağmacılar onu tünelden takip etmekte zorlanmayacaktı; Mağara şövalyeleri ve ur-viller karanlıkta bu tür geçitleri keyifle kullanabilirdi. Ur-viller çalılıkların arasından onu izliyor olabilirdi.

Kuzeye, sonra doğuya, demişti Bannor. Harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Ama hiç erzağı yoktu; ne yiyecek, ne yatacak yer, ne de ateş. Takip edilmese bile, bu soğukta hayatta kalmayı umması çok zordu. Bannor ve Dev yakında gelmezlerse, Lena'yla işi bitmişti.

Ama Bannor onu geçeceklerini söylemişti. Artık çok geç, diye mırıldandı kararlılığını sabitlemek için, imkânsız hakkında endişelenmeye başlamak için artık çok geç. Başından beri her şey imkânsızdı. Sadece devam et. En azından onu bu rüzgârdan kurtar.

Lena'yı soluna koydu, kolunu ona doladı ve kışın doğaüstü akıntısında kuzeye doğru yola ıktı.

Mümkün olduğuunca acele ediyor, Lena'ya destek oluyor, takip edilip edilmediklerini anlamak için omzunun üzerinden korkuyla arkasına bakıyordu. Solundaki tepelerde bir kırığa ulaştığında, bir di kült kararıyla karşı karşıya kaldı: Ovanın kenarında kalırsa Bannor ve Köpük Takipçisi yerini daha kolay bulabilirdi ama tepelerin arasına doğru ilerlerse

tepelerde barınak ve *alianta* bulma şansı daha yüksek olacaktı. Acı dolu bir anın ardından tepeleri seçti. Arkadaşlarının avlanma becerilerine güvenmek zorundaydı; Lena onun ilk endişesiydi.

Yol arkadaşını yarı yarıya taşıyarak, yarıktan yukarı doğru yorucu bir şekilde ilerledi. İlk tepeleri aştıktan sonra, rüzgâra karşı biraz koruma sağlayan, kabaca kuzeye doğru uzanan sığ bir vadi buldu. Ama durmadı; tünelden yeterince uzaklaşmamıştı. Bunun yerine Lena'yı vadi boyunca ve vadinin ötesindeki tepelere doğru götürdü.

Yolda tesadüfen hırpalanmış bir *alianta*'ya rastladı. Çok az meyvesi vardı ama orada bulunması onu biraz rahatlatmıştı. İki meyveyi kendisi yedi, sonra da Lena'nın diğerlerini almasını sağlamaya çalıştı. Ama Lena ne *aliantayı* gördü ne de onun taleplerini duydu; tüm dış duyuları boştu.

Ziyan olmasınlar diye hazine meyvelerinin geri kalanını yedi, sonra çalılıkları geride bırakıp Lena'yı da yanına alarak vadiden çıktı. Bundan sonra uzun bir süre tepeler arasında kolay bir yol bulamadı. Genel olarak kuzeye doğru çabaladı, kullanılabilir vadiler ya da patikalar aradı ama arazi onu ısrarla doğruya, yokuş aşağı ovalara doğru döndürdü. Şimdi ter sakalında yeniden donmaya başlamıştı ve kasları rüzgârın buz gibi sertliğine karşı yavaş yavaş sertleşiyordu. Rüzgâr ne zaman Lena'ya doğrudan çarpsa titriyordu. Sonunda Lena'nın barınak ihtiyacı zihninde zorunlu hale geldi. Aşağıdaki çorak arazide bir dereye benzeyen daha koyu bir gölge gördüğünde tepelerden vazgeçip oraya doğru indi.

Onu aldatmamıştı. Kenarları dik, kuru bir dereydi. Duvarları yer yer on metreden daha yüksekti. Lena'yı engebeli bir yamaçtan dereye indirdi, sonra onu karşı duvarın altına götürdü ve sırtı toprak zemine gelecek şekilde oturttu.

Karanlığın içinden ona bakarken, kadının durumu onu korkuttu. Artık sürekli titriyordu ve teni soğuk ve nemliydi. Yüzü tanınmaz haldeydi, nerede olduğunun ya da ona ne olduğunun farkında değildi. Bileklerine sertçe vurdu ama sanki soğuk kemiklerinin iliğini çözmüş gibi kolları gevşek kaldı. "Lena," diye seslendi ona tereddütle, sonra daha güçlü bir şekilde. "Lena!" Cevap vermedi. Duvara yaslanmış öylece oturuyordu.

sevdiği adamın bir katil olduğu gerçeğini kabul etmektense donarak ölmeye karar vermişti.

"Lena!" diye yalvardı huysuzca. "Bana bunu yaptırma. Bunu tekrar yapmak istemiyorum."

Kadın cevap vermedi. Düzensiz iniltileri ve nefes alış verişindeki tutukluk onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. Donmuş porselen kadar kırılgan görünüyordu.

Yüzünü hiddetle buruşturarak yarım elini geri çekti ve hayatında ikinci kez başının yan tarafına sert bir darbe indirdi.

Başı hiddetle yana kaydı ve tekrar ona doğru döndü. Bir an için nefesi ciğerlerinde titredi ve dudakları sanki hava ağzını acıtıyormuş gibi titredi. Sonra aniden elleri pençe gibi dışarı fırladı. Tırnakları yüzünün etine, gözlerinin etrafına saplandı. Onu orada kavradı, gözlerini oydu, gözlerini oymaya hazırdı.

Keskin bir korku midesi bulandı, irkildi. Ama geri çekilmedi.

Bir süre sonra sertçe, "Kızım Elena'yı öldürdün," dedi. "Evet."

Parmakları sıkılaştı. "Seni kör edebilirim."

"Evet."

"Korkmuyor musun?"

"Korkuyorum."

Parmakları tekrar gerildi. "O zaman neden direnmiyorsun?" Tırnakları adamın sol yanağından kan çekti.

"Çünkü seninle Elena'ya ne olduğu hakkında konuşmalıyım. Sana onun ne yaptığını, benim ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlatmalıyım. Karar vermezsen dinlemezsin-"

"Hiç dinlemeyeceğim!" Sesi ağlamaktan titriyordu. Vahşice ellerini geri çekti ve onun darbesine karşılık verdi, tüm gücüyle yanağına vurdu. Acıdan gözleri yaşardı. Gözlerini kırıştırtarak temizlediğinde, kadının yüksek sesle hıçkırmamak için ellerini yüzüne kenetlediğini gördü.

Garip bir şekilde kollarını ona doladı. Kadın direnmedi. Ağlarken onu sıkıca tuttu ve bir süre sonra onu hareket ettirdi

yüzünü ceketinin içine bastırdı. Ama kısa süre sonra sertleşti ve geri çekildi. Gözlerini sildi, sanki bir anlık zayıflığından utanıyormuş gibi yüzünü kaçırdı. "Senin tesellini istemiyorum, İnançsız. Sen onun babası olmadın. Bir babanın görevi kızını sevmektir ve sen onu sevmedin. Zayıf kederimi yanlış anlama, yaptıklarını unutmuyacağım."

Covenant acısını bastırmak için kendine sarıldı. "Unutmanı istemiyorum." O an için, körlüğün acısı ağlamasını sağlayabilseydi gözlerini kaybetmeye razı olabilirdi. "Kimsenin unutmasını istemiyorum."

Ama gözyaşları için çok çoraktı; görüşünü bulanıklaştıran su kalbinden gelmiyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Haydi. Hareket etmezsek donarak öleceğiz."

O d a h a cevap veremeden, arkasında yere vuran ayak sesleri duydu. Bir saldırıyı savuşturmak için ellerini sallayarak döndü. Karanlık bir şekil vadide karşısında duruyordu. Bir pelerine sarınmıştı; dış hatlarını seçemiyordu. Ama sağ elinde asaya benzer bir mızrak taşıyordu.

"Pah!" diye tükürdü figür. "Seni izlemeyi seçmemiş olsaydım beş kez ölmüş olurdun."

"Pietten?" Covenant şaşkınlıkla sordu. "Burada ne işin var?" Lena onun yanındaydı ama ona dokunmadı.

"Beceriksiz olduğun kadar aptalsın da," diye homurdandı Pietten. "Ramen'in seni savunmayacağını hemen anladım. Bu görevi kendim üstlendim. Hangi aptallıkla kendini onların eline teslim ettin?"

"Kavgada ne oldu?" Covenant'ta sorular havada uçtu. "Bannor ve Foamfollower'a ne oldu? Neredeler?"

"Gel!" diye bağırdı Woodhelvenin. "O solucan dölleri çok geride değil. Yaşamak istiyorsan hızlı hareket etmeliyiz."

Covenant bakakaldı. Pietten'in tavrı onu sinirlendirmişti. Bir an için çenesi boş yere çalıştı. Sonra sesinde bir çaresizlik notasıyla tekrarladı, "Bannor ve Köpük Takipçisi'ne ne oldu?"

"Onları bir daha görmeyeceksin." Pietten'in sesi küçümser gibiydi. "Şimdi beni takip etmezseniz bir daha hiçbir şey göremeyeceksiniz. Yiyeceğin ve yeteneğin yok. Burada kalırsan, ben gitmeden ölmüş olursun."

bir fersah." Cevap beklemeden arkasını döndü ve dereye doğru tırıs la uzaklaştı.

Covenant kararsız bir şekilde tereddüt ederken, içinde çelişkili korkular haykırıyordu. Pietten'a güvenmek istemiyordu. İçgüdüleri yüksek sesle bağı rıyordu: O kan içiyor; Foul ona bir şey yaptı ve kanın tadını seviyor! Ama o ve Lena çok çaresizdi. Kendi başlarının çaresine bakamazlardı. Aniden Lena'nın koluna girdi ve Pietten'in peşinden gitti.

Ramen eğitimli Woodhelvennin, Covenant ve Lena'nın kendisine yetişmesine izin verdi ama sonra Covenant'ın herhangi bir soru sormasını engelleyecek bir hız belirledi. Hızla ilerleyerek, onları arroyo'dan kuzeye, açık ovalara doğru yönlendirdi ve önünde açıkça görülebilen bir hedefi olan bir adam gibi onları hızlandırdı. Yorulma belirtileri gösterdiklerinde, sinirli bir şekilde onlar için *alianta* buldu. Ama kendisi hiç yorgunluk göstermiyordu; güçlü ve emin adımlarla ilerliyor, adımlarının akışından keyif alıyordu. Ve zaman zaman Covenant ve Lena'ya alaycı bir şekilde sırtarak, kendisiyle boy ölçüşemedikleri için onlarla alay ediyordu.

Sanki büyülenmiş gibi onu takip ediyorlardı, sert kış ve aşırı ihtiyaçları yüzünden büyülenmişlerdi. Covenant inatla yürümeye devam etti ve Lena da onun yanında, kendisine yardım etmek için gösterdiği her çabayı geri çevirerek çalıştı. Yeni, acımasız bağımsızlığı onu ayakta tutuyor gibiydi; zayıflamaya başlamadan önce neredeyse iki fersah yol kat etti. Ancak sonra, gücü hızla onu terk etti.

Covenant'ın kendisi de çok yorgundu ama ona yardım etmek için yanıp tutuşuyordu. Üçüncü kez tökezlediğinde ve güçlükle ayaklarını toparlayabildiğinde, rüzgâra karşı nefes nefese, "Pietten, dinlenmeliyiz. Ateşe ve barınağa ihtiyacımız var."

"Hiç de dayanıklı değilsin, Ringthane," diye alay etti Pietten. "Neden bu kadar çok insan senden korkuyor?"

"Bu şekilde devam edemeyiz."

"Burada durursanız donarak ölürsünüz."

Covenant acı içinde, "Bunu biliyorum!" diye bağırarak gücü topladı.

Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Pietten'in sesi tuhaf bir şekilde kurnazca çıkıyordu, "Daha güvende olacağız," diye cevap verdi. ve nehir. Bu o değil uzak."

O acele üzerinde önce

Covenant onu sorgulayabilir.

Covenant ve Lena onu takip etmek için çaba sarf ettiler ve doğru söylediğini anladılar. Çok geçmeden tepelerin arasından doğruya doğru akan karanlık bir nehrin kıyısına vardılar. Kara buzdan bir akarsu gibi yollarını kesiyordu, ama Pietten hemen içine atladı ve doğruca karşı kıyıya geçti. Akıntı sertti ama dizlerine kadar ulaşmıyordu.

Covenant onun gidişini lanetleyerek izledi. Yorgunluğu güvensizliğini katlıyordu; içgüdüsel cüzzamlı ihtiyatı yaralı bir hayvan gibi içinde uluyordu. Bu nehri bilmiyordu ama Ra'nın kuzey sınırı olan Roamsedge olduğunu tahmin ediyordu. Bannor ve Foamfollower'ın, eğer hâlâ hayattalarsa, Ovalar'dan ayrılmasını beklemeyeceklerinden korkuyordu.

Ama yine de başka seçeneği yoktu. Woodhelvennin onların tek şansıydı.

"Orada duracak mısınız?" Pietten uzak kıyıdan onlarla alay etti. "Durun ve ölün."

Cehennem ateşi! Covenant kendi kendine hırladı. Lena'nın öfkeyle geri çekilmeye çalışmasına rağmen koluna girdi ve nehrin kıyısından aşağı indi.

Ayakları soğuktan hiçbir şey hissetmiyordu ama soğuk alt bacaklarını uyuşmuş bir ateş gibi yakıyordu. Daha bir düzine metre ilerleyemeden dizleri, baldırları nehir tarafından parçalanıyormuş gibi acımaya başladı. Acele etmeye çalıştı ama akıntının hızı ve nehir tabanının engebeli oluşu sadece tökezlemesine ve kırık dökük sendelemesine neden oldu. Lena'nın koluna yapıştı ve bakışlarını ilerideki kıyıya sabitleyerek yoluna devam etti.

Tökezleyerek nehirden çıktığında, bacakları sakatlanmış gibi ağrıyordu. "Lanet olsun sana, Pietten," diye mırıldandı. "Şimdi bir ateş yakmalıyız."

Pietten alaycı bir tavırla eğildi. "Nasıl emredersen, Ringthane." Topuklarının üzerinde dönerek, onları felakete sürükleyen bir peri gibi nehrin kuzeyindeki alçak tepelere doğru hafifçe koştu.

Covenant peşinden ağır ağır ilerledi ve tepeyi aştığında Pietten'in tepenin ardındaki çukurda çoktan ateş yakmış olduğunu gördü. Kuru çalılık ve çalılardan oluşan bir alanda alevler çıtırdıyordu. Covenant

ve Lena ona doğru alçaldı, ateş yayıldı, ölü odunların arasından geçerken şeytani bir şekilde daha da yükseğe sıçradı.

Hızla alevlere doğru koşular. Lena'nın bacakları son anda tutmadı ve sanki kendini alevlerin içine atmaktan ancak bu şekilde alıkoyabilirmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü. Covenant kollarını sıcağa doğru açtı, ateşin tam kenarında durdu ve vizyonu kucaklayan bir acolyte gibi ceketini açtı. Uzun dakikalar boyunca ne konuştular ne de hareket ettiler.

Ama sıcaklık buzu eritip Covenant'ın alnında kendini hissettirdiğinde, giysilerindeki nemi buhar halinde çekmeye başladığında, bir adım geri çekilip etrafına baktı.

Pietten ona acımasızca bakıyordu.

Birden kendini kapana kısılmış, köşeye sıkışmış hissetti; adını koyamadığı nedenlerden ötürü tehlikede olduğunu biliyordu. Hızla Lena'ya doğru baktı. Ama o ateşe dalmış, hiçbir şeyden habersizdi. İstmeden Pietten'in bakışlarıyla tekrar karşılaştı. Bu bakış onu bir yılanın gözleri gibi tutuyor, felç etmeye çalışıyordu. Buna direnmek zorundaydı. Hiç düşünmeden, "Bu yaptığın çok aptalca bir şeydi," diye homurdandı. Bir elini sallayarak ateşi işaret etti. "Bu kadar büyük bir ateş tepeyi aydınlatacaktır. Bizi görürler."

"Biliyorum." Pietten dudaklarını yaladı.

"Biliyorsun," diye mırıldandı Covenant alaycı bir tavırla. "Bunun bir çapulcu sürüsünü üzerimize salabileceği hiç aklına geldi mi?" Kelimeleri düşüncesizce hırladı, ama onları söyler söylemez, içinden bir korku kekelemeliği geçirdi.

"Minnettar değil misin?" Pietten kötü niyetle sırıttı. "Sen ateşi emrediyorsun, ben de ateşi sağlıyorum. İnsanlar Ringthane'e bağlılıklarını böyle göstermiyorlar mı?"

"Saldırıya uğrarsak ne yapacağız? O ve ben savaşacak durumda değiliz."

"Biliyorum."

"Biliyorsun," diye tekrarladı Covenant. Dehşetinin yükselmesi neredeyse kekelemesine neden oluyordu.

"Ama yağmacılar gelmeyecek," diye devam etti Woodhelvennin hemen. "Onlardan nefret ediyorum. Pah! Ranyhyn'i katlediyorlar."

"Ne demek gelmeyecekler? Dedin ki" -hafızasını yokladı- "çok geride olmadıklarını söyledin. Bu kadar ışıktaki bizi fark etmemelerini nasıl beklersin?"

"Bizi özlemelerini istemiyorum."

"Ne?" İçinde şekillenen korku onu bağırmaya itti. "Cehennem ateşi! Mantıklı ol!"

"Ringthane," diye karşılık verdi Pietten ani bir hiddetle, "bu gece hayatımın tüm anlamını tamamlayacağım!"

Bir sonraki anda küçümsemeye geri dönmüştü. "Bizi bulmalarını istiyorum, evet! Bu yangını görmelerini ve gelmelerini istiyorum. Kara dostları, at uşakları! İnanç adına Ranyhyn'e eziyet ediyorlar. Onlara inancı öğreteceğim." Covenant, Lena'nın arkasında ayağa fırladığını hissetti; kendini Pietten'e odakladığını hissedebiliyordu. Ateşin sıcaklığında, sonunda onun dikkatini neyin çektiğini fark etti. Kan kokusuydu bu. "Velinimetim Dev'in ve Kan Muhafızı Bannor'un bu yamaçta durup inancıma tanıklık etmesini istiyorum."

"Onların öldüğünü söylemiştin! "Lena tısladı. "Onları bir daha göremeyeceğimizi söylemiştin."

Aynı anda Covenant, "O sendin!" diye mırıldandı. Endişeleri açıklığa kavuştu. "Bunu sen yaptın." Ateşin parlak ışığında, içinde bulunduğu durumu ilk kez net bir şekilde görebildi. "Tüm o gizlenenlere ihanet eden sendin!"

Lena'nın hareketi onu harekete geçirdi. Lena kendini Pietten'in üzerine atarken, onun bir adım önündeydi.

Ama Pietten onlar için çok hızlıydı. Mızrağını doğrulttu ve ilk saldırıyı saplamak için kendini hazırladı.

Covenant sıçrayarak durdu. Çılgınca çırpınarak Lena'yı yakaladı ve kendini Pietten'in silahının üzerine atmasını engelledi. Lena sessiz ve öfkeli bir an boyunca çırpındı, sonra da onun pençesinde hareketsiz kaldı. Dağınık beyaz saçları bir delilik saçağı gibi yüzüne dökülüyordu. Hiddetle onu arkasına yatırdı.

Titriyordu ama Pietten'la yüzleşmek için kendini zorladı. "Bizi öldürürken seyretmelerini istiyorsun."

Pietten ekşi ekşi güldü. "Bunu hak etmiyorlar mı?" Gözleri, sanki arkalarında bir cinayet şimşeği çakıyormuş gibi parladı. "Elimde olsaydı

Dileğim, tüm Ramen ulusunu bu kovuğun etrafına yerleştirmektir, böylece onları hor gördüğümü görebileceklerdi. Ranyhyn hizmetkarları! Pah! Onlar haşarat."

"Render!" Lena boğuk bir sesle tükürdü.

Covenant sol eliyle onu arkasından tuttu. "O korumalara ihanet ettin, hepsine ihanet ettin. Bunu yapabilecek tek kişi sendin. Nöbetçileri öldürdün ve o yağmacılara içeri nasıl gireceklerini gösterdin. Kan kokmana şaşmamalı."

"Bu beni memnun ediyor."

"Ranyhyn'e ihanet ettin!" Covenant öfkelenildi. "Yaralı Ranyhyn katledildi!"

Bunun üzerine Pietten ileri atıldı ve mızrağını acımasızca salladı. "Dilini tut, Ringthane!" diye tersledi. "İnancımı sorgulama. Ben savaştım, Ranyhyn'e el kaldıran her canlıyı öldürürdüm."

"Siz buna inanç mı diyorsunuz? O gizli yerde yaralı Ranyhynler vardı ve katledildiler!"

"Ramen tarafından öldürüldüler!" Pietten kıpkırmızı bir şekilde karşılık verdi. "Haşarat! Ranyhyn'e hizmet ediyormuş gibi yapıyorlar ama Ranyhyn'i güneyin güvenliğine götürmüyorlar. Onlara sadakat beslemiyorum." Lena tekrar Pietten'in üzerine atılmaya çalıştı ama Covenant onu engelledi. "Onlar da senin gibiler -ve o Dev- ve Kan Muhafızları! Pah! Çakallar gibi Ranyhyn etiyile besleniyorsunuz."

Covenant büyük bir çabayla Lena'nın kendisine bakmasını sağladı. "Git!" diye fısıldadı hızla. "Kaç. Git buradan. Nehrin karşısına geri dön

-Bannor ya da Foamfollower'ı bulmaya çalış. O seni umursamaz. Seni kovalamayacak. O beni istiyor."

Pietten mızrağını kaldırdı. "Eğer kaçmak için bir adım atarsan," diye homurdandı, "Ringthane'i durduğu yerde öldürür ve seni bir kurt gibi avlarım."

Tehdidin inandırıcılığı vardı. "Pekâlâ," diye inledi Covenant Lena'ya. "Pekâlâ." Gürleyerek Pietten'a doğru döndü. "Ur-villeri hatırlıyor musun, Pietten? Yükselen Woodhelven? Ateş ve ur-fillerini? Seni yakalamışlardı. Hatırlıyor musun?"

Pietten şimşek gibi baktı.

"Seni yakaladılar. Sana bir şeyler yaptılar. Tıpkı Llaura'ya yaptıkları gibi. Onu hatırlıyor musun? Lordları tuzağa düşürmeye yardım etsin diye onu içten içe yaraladılar. Kurtulmaya çalıştıkça tuzak daha da kötüleşti. Hatırlıyor musun? Aynı senin gibi. Ranyhyn'i yok edesin diye sana zarar verdiler. Beni dinle! Foul bu savaşı başlattığında Ramen'e ihanet etmenin bir yolunu bulamazsa Ranyhyn'i yok edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden sana zarar verdi. Sana istediğini yaptırdı. Ranyhyn'i katletmek için seni kullanıyor! Ve muhtemelen sana benim hakkımda özel emirler vermiştir. Yüzüğümü ne yapmanı söyledi?" Kelimeleri tüm gücüyle Pietten'e fırlattı. "Bu kış başladığından beri Foul's Creche'e kaç kere gittin?"

Pietten'in gözleri bir an için odağını kaybetti. Kısık sesle mırıldandı, "Bunu ona götürmeliyim. Ranyhyn'i kurtarmak için kullanacaktır." Ama bir sonraki an, içindeki beyaz öfke yeniden alevlendi. "Yalan söylüyorsun! Ben Ranyhyn'i seviyorum! Kasaplar sizsiniz, siz ve o haşaratlar!"

"Bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorsun."

"Öyle değil mi?" Pietten umutsuzca güldü. "Benim kör olduğumu mu sanıyorsun Ringthane? Yolculuklarımda çok şey öğrendim. Ramenlerin Ranyhyn'i burada sevgilerinden dolayı mı tuttuklarını sanıyorsun?"

"Ellerinden bir şey gelmez," diye yanıtladı Covenant. "Ranyhyn gitmeyi reddediyor."

Pietten onu duymadı. "Kan Muhafızları'nın buraya sevgilerinden mi geldiklerini sanıyorsun? Sen bir aptalsın! Bannor burada çünkü o kadar çok Ranyhyn'in ölümüne sebep oldu ki bir hain haline geldi. Lordlara yaptığı gibi ihanet etmesi gerekiyor. Oh, savaşıyor, her zaman savaştı. Savaşmasına rağmen her Ranyhyn'in katledildiğini görmek için yanıp tutuşuyor ki ihtiyacı karşılansın. Pah!"

Covenant araya girip protesto etmeye çalıştı ama Pietten devam etti: "Dev'in buraya sevgisinden mi geldiğini sanıyorsunuz? Sen güven hastalığına yakalanmışsın. Foamfollower burada çünkü halkına ihanet etti. Soyundan gelen her bir Dev, her bir erkek, kadın ve çocuk, onları terk ettiği için Seareach'te ölü ve taciz edilmiş halde yatıyor! Onları savunmak yerine kaçtı. Kemikleri ihanetten oluşuyor ve ihanet edecek başka kimseyi bulamadığı için burada. Diğer tüm yoldaşları öldü."

Foamfollower! Antlaşma ağladı içinde
Hepsi Öldü mü?

Stricken Sessizlik.

Foamfollower!

"Ve sen Ringthane, sen hepsinden kötüsün. Benim hor görmemi aşyorsun. Ne hatırladığımı soruyorsun." Mızrağının ucu Covenant'ın göğsünde öfke desenlerini dalgalandırdı. "Ranyhyn'in sana doğru yükseldiğini hatırlıyorum. Seni durdurmak için çabaladığımı hatırlıyorum. Ama sen zaten onlara ihanet etmeyi seçmiştin. Onları sözlerle bağladın; bozamayacaklarını bildiğin sözlerle. Bu yüzden Ranyhynler dağların güvenliğini arayamazlar. Onlara zorla verdiği sözlerle zincirlendiler, sen! Gerçek kasap sensin, Ringthane. Hayatımı seni öldürme şansı için yaşadım."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Covenant. "Bilmiyordum." Ama Pietten'in suçlamasındaki gerçeği duymuştu. Suç dalgaları ondan her yöne yayılıyor gibiydi. "Bilmiyordum."

Bannor? diye inledi. Köpük takipçisi mi? Gözlerini kükürt ışıltısı gibi parlak turuncu bir sis doldurdu. Nasıl bu kadar çok zarar verebilmişti? Sadece hayatta kalmak istemişti - sadece intihar ve deliliğin ham maddesinden hayatta kalmayı çıkarmak istemişti. Devler! Elena gibi kaybolmuşlardı. Ve şimdi Ranyhyn de aynı kanlı yola sürükleniyordu. Foamfollower? Bunu sana ben mi yaptım? Savunmasız olduğunu, bir mızrak darbesini savuşturmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Ama kendi eylemlerinin uçurumuna bakıyordu ve gözlerini başka tarafa çeviremiyordu.

"Biz aynıyız," diye nefes aldı ne dediğini bilmeden. "Foul ve ben aynıyız."

Sonra ellerin kendisini çektiğini fark etti. Lena ceketini kavramış ve onu olabildiğince sert bir şekilde sarsıyordu. "Bu doğru mu?" diye bağırdı ona. "Her yıl beni ziyaret edeceklerine söz verdirdiğin için mi ölüyorlar?"

Onun gözleriyle karşılaştı. Ateş ışığıyla doluydular; onu suçlarından birini daha tanımaya zorladılar. Tehlikede olmasına rağmen, ona gerçeği söylemeyi reddedemezdi.

"Hayır." Keder ve dehşetten boğazı tıkanmıştı. "Bu sadece bir kısmı- Dağlara gitseler bile, hala

Seni. Ben-ben"-sesi kalınlaşmıştı-"Onlara beni kurtaracaklarına dair söz verdim-eğer onları ararsam. Bunu kendim için yaptım."

Pietten güldü.

Dudaklarının arasından öfke ve çaresizlik dolu bir çığlık koptu. Tiksintinin verdiği güçle Covenant'ı kendisinden uzaklaştırdı ve ardından kovuktan dışarı doğru koşmaya başladı.

"Dur!" Pietten arkasından havladı. "Kaçamazsın!" Kız koşarken döndü ve mızrağının ucuyla onu takip etti.

Pietten mızrağı fırlatmak için kolunu kaldırdığı anda Covenant saldırdı. Ellerini mızrağın üzerine koydu, ağırlığını Pietten'a doğru verdi, mızrağı koparmaya çalıştı. Pietten saldırının altında birkaç adım geri çekildi. Öfkeyle güreştiler. Ama Covenant'ın yarım elinin tutuşu çok zayıftı. Şiddetli bir hamleyle Pietten mızrağı kurtardı.

Covenant Pietten'ın kollarına yapıştı. Pietten mızrağın ucuyla onu geri savurdu ve ucunu ona sapladı. Covenant kendini yana atarak darbeden kurtulmayı başardı. Ama tek ayağının üzerine ağır bir şekilde düştü, bileği ağırlığının altında bükülmüştü.

Kemikler kırıldı. Yere düşerken kemiklerin etinin içinden geçtiğini ve çığlık attığını duydu. Acı bacağına patladı. Ama mızrağın darbelerinden kaçmaya çalışarak kendini yuvarladı.

Sırt üstü yere yığıldığında, Pietten'ın iki elinde mızrağı bir çivi gibi sıkmış, başında dikildiğini gördü.

Sonra Lena Woodhelvennin'e çarptı. Hafif formunu öyle bir şiddetle ona doğru fırlattı ki, adam onun altında kaldı ve mızrağa olan hakimiyetini kaybetti. Covenant'ın karşısına düştü.

Onu yakaladı, onunla kendini ayağa kaldırmaya çalıştı. Ama ayak bileğindeki acı, sanki ayağı yere çivilenmiş gibi onu tuttu. "Lena!" diye bağırdı çılginca. "Hayır!"

Pietten güçlü bir kol hareketiyle onu üzerinden attı. Tekrar ayağa fırladı ve cübbesinden bir bıçak çıkardı. Pietten'a saldırırken öfke kırılğan yüzünü buruşturdu.

Vuruşlarından kurtuldu, dengesini toplamak için bir anlığına hızla geri çekildi. Sonra şiddetle sırttı.

"Hayır!" Covenant çığlık attı.

Lena tekrar saldırdığında, Pietten onun bıçaklı bileğini düzgünce yakaladı ve bıçağı kendisinden uzağa çevirdi. Yavaşça kolunu bükerek onu yere yatırdı. Serbest eliyle ona vurmaya çalıştı ama Pietten onu tuttu. Onun gücüne karşı koyamadı. Dizlerinin üzerine düştü.

Covenant'a "Ranyhyn!" diye bağırdı. "Ranyhyn'i çağırın!" "Lena!"

Mızrağı kullanarak ayağa fırladı, düştü, sürünmeye çalıştı ileri.

Pietten yavaşça, amansızca, yerde kıvrananana kadar onu geriye doğru eğdi. Sonra kemerinden keskin tahta sopasını çıkardı. Vahşi bir darbeye onu karnından bıçakladı ve donmuş toprağa sapladı.

Covenant'ın kafasında dehşet kükredi. Kendini paramparça hissediyor gibiydi; acıyla sarsıldı ve bir an için bilincini kaybetti.

Gözlerini açtığında Pietten'i karşısında buldu.

Pietten elindeki kanı yalıyordu.

Covenant mızrağı kaldırmaya çalıştı ama Pietten onu elinden kaptı. "Şimdi, Ringthane!" diye coşkuyla bağırdı. "Şimdi seni öldüreceğim. Önümde diz çök. Hayallerimi canlandır. Adil olacağım, sana bir şans vereceğim. On adım öteden mızrağımı fırlatacağım. Bileğin izin verirse kaçabilirsin. Öyle yap. Bundan zevk alırım."

Yüzünde hırıltıya benzer bir sırıtişla uzaklaştı, döndü ve mızrağı avucunun üzerinde dengeledi. "Yaşamayı seçmiyor musun?" diye alay etti. "Diz çök o zaman. Sürünmek sana yakışıyor."

Covenant, ne yaptığını bilmez bir halde sağ elinin iki parmağını ağzına götürdü ve zayıf bir ısıklık çaldı.

Bir Ranyhyn anında tepenin üzerinde belirdi ve dörtnala kovuğa indi. Acınacak derecede cılızdı, uzun kış yüzünden öylesine zayıflamıştı ki iskeletini sadece kestane rengi kürkü bir arada tutuyor gibiydi. Ama yılmaz bir gururla doğruca Covenant'a doğru koştu.

Pietten bunun geldiğini görmemiş gibi görünüyordu. Kanla yüceltilmiş kişisel bir trans halindeydi. Farkında olmadan kolunu geri çekti, kasları tutkuyla gerilene kadar vücudunu büktü - farkında olmadan mızrağı bir intikam şimşegi gibi Covenant'ın kalbine fırlattı.

Ranyhyn yön değiştirdi, iki adamın arasında parladı, sonra parçalanmış kemiklerden oluşan bir çuval gibi yuvarlandı. Yan yattığında, iki adam da Pietten'in mızrağının kanlı ceketinden fırladığını gördü.

Bu manzara Pietten'ı bir kaos patlaması gibi çarptı. Yaptığı şeye inanamayarak bakakaldı, sanki akıl almaz, dayanılmaz bir şeymiş gibi. Omuzları çöktü, gözleri geniş geniş baktı. Gördüklerini anlatacak dili yok gibiydi. Dudakları anlamsız iniltiler çıkarıyor, boğazındaki kaslar yutkunamıyormuş gibi sarsılıyordu. Covenant'ın kendisine doğru korkunç bir şekilde süründüğünü gördüyse de hiçbir işaret vermedi. Covenant tek ayağı üzerinde şaha kalkıp iki eliyle göğsüne keskin bir Stonedownor bıçağı saplayana kadar kolları iki yanında sallanıyordu.

Covenant darbeyi iki kat nefret dolu bir yumruk gibi savurdu. Darbenin ivmesi onu ileri taşıdı ve Pietten'in cesedinin üzerine devrildi. Bıçağın etrafından fıskıran kan ceketini çizdi, ellerini sıyırdı, gömleğini lekeledi. Ama buna aldırmış etmedi. Bu tek darbe tüm öfkesini tüketmiş gibiydi. Kendini cesedin üzerinden itti ve Lena'ya doğru sürünerek uzaklaştı, kırık ayak bileğini bir acı değirmeni taşı gibi arkasında sürükledi.

Ona ulaştığında, hâlâ hayatta olduğunu gördü. Cüppesinin önü sıırılsıklamdı ve dudaklarının arasından ince ince kan öksürüyordu; ama hâlâ yaşıyordu. Çiviye çıkarmak için kavradı. Ama bu hareket kadının acı dolu bir nefes almasına neden oldu. Bir çabayla gözlerini açtı. Gözleri berraktı, sanki hayatını şekillendiren kafa karışıklığından nihayet kurtulmuş gibiydi. Bir an sonra Covenant'ı tanıdı ve gülümsemeye çalıştı.

"Lena," diye nefes nefese kaldı. "Lena."

"Seni seviyorum," diye cevap verdi kanla ıslanmış bir sesle. "Ben değişmedim."

"Lena." O mücadele etti için dönüş onu Gülümse,
ama ve girişimi yüzünü sanki ışlılık atacakmış
gibi sarstı.

Elini ona doğru uzattı, kaşlarını çatmış yüzünü yumuşatmak
i s t e r c e s i n e alnına dokundu. "Ranyhyn'i serbest bırak," diye
fısıldadı.

Yalvarış onun son gücünü de aldı. Dudaklarının arasından akan
kanla öldü.

Covenant ona sanki bir kinayeymiş gibi baktı. Gözlerinde ateşli bir ifade vardı, sanki içten içe kavrulmuş gibiydi. Aklına hiçbir kelime gelmiyordu ama ne olduğunu biliyordu. Tecavüz, ihanet, şimdi de cinayet; hepsini yapmıştı, her suçu işlemişti. Soaring Woodhelven savaşından sonra bir daha adam öldürmeyeceğine dair ettiği yemini bozmuştu. Uzun bir an boyunca, uyuşmuş parmaklarına sanki hiçbir önemleri yokmuş gibi baktı. Sadece üzerlerindeki kan önemliydi. Sonra kendini Lena'dan uzaklaştırdı. İğrenç bir tutku gibi sürünerek Ranyhyn'e doğru ilerledi.

Ağzı acıdan köpürmüştü ve yanları korkunç bir şekilde şişmişti. Ama sanki hayatında ilk kez beyaz altın taşıyıcısından korkmuyormuş gibi, Covenant'ın yaklaşmasını dikkatle izledi. Ona ulaştığında, doğrudan yarasına gitti. Mızrak derine gömülmüştü; ilk başta onu çıkarabileceğine inanmadı. Ama dirseklerini Ranyhyn'in nefes nefese kalmış kaburgalarına batırarak elleriyle uğraştı. Sonunda mil serbest kaldı. Yaradan kan fışkırıyordu ama at ayağa fırladı, yayvan bacakları üzerinde güçsüzce durdu ve sanki yaşayacağını söylemek istercesine ona sokuldu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, yarı kendi kendine konuşarak. "Geri dön. Git-diğerlerine de söyle. Pazarlığımız sona erdi. Artık pazarlık yok. Artık pazarlık yok.

-" Ateş kora dönüşüyordu ve sesi de sanki onunla birlikte güç kaybediyormuş gibi soldu. Rüzgârla birlikte içine koyu bir sis doldu. Ama bir an sonra toparlandı. "Artık pazarlık yok. Söyle onlara."

Ranyhyn sanki onu terk etmek istemiyormuş gibi duruyordu.

"Devam et," diye ısrar etti kalın bir sesle. "Özgürsün. Onlara söylemek zorundasın.

Atların Babası *Kelenbhrabanal* adına. Gidin."

Bu ismin duyulmasıyla Ranyhyn acı içinde döndü ve kovuktan topallayarak çıkmaya başladı. Tepenin zirvesine ulaştığında durdu ve bir kez daha ona baktı. Bir an için, geceye karşı silüetini görebildiğini, şaha kalktığını düşündü. Sonra kayboldu.

Beklemedi, dinlenmedi. Yaptıklarının neye mal olacağını hiç hesaba katmamıştı. Pietten'in mızrağını yakaladı ve kendini dik tutmak için bir sopa olarak kullandı. Bileği sürüklenirken ona bağırdı.

ama dişlerini sıktı ve ateşten uzaklaşmaya çalıştı. Ateşin sıcaklığından ayrılır ayrılmaz ıslak giysileri donmaya başladı.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama gitmesi gerektiğini biliyordu. Kilitli dişlerinin arasından nefes nefese verdiği her nefeste, sanki bir soruymuş gibi nefretini fısıldadı.

ON BİR: Kutsala Saygısızlık Ayini

Loerya onu terk ettikten sonra Yüce Lord Mhoram gecenin geri kalanında kulede kaldı. Zaman zaman asasından bir güç akışı çağırarak sert rüzgâra karşı kendini sıcak tuttu ve yerdeki kötülüğün çatallı damarlarının Revelstone'da hasta, yeşil-kırmızı lavlar gibi titreşerek Kalenin cesaretine doğru sızmasını sessiz bir dehşet içinde izledi. *Samadhi* Raver'ın Taşı'ndan ve ur-villerin asalarından yayılan kötü güç geceyi cafcaflı bir şekilde aydınlattı; ve düzensiz aralıklarla, saldırı dağ eteklerindeki kayalarda dirençle karşılaştığında ateşli kıvılcımlar yukarı doğru kıvrıldı.

Yavaş hareket etmesine rağmen, saldırının aç acısı artık Revelstone'un duvarlarından sadece birkaç metre uzaktaydı. Mhoram ayaklarının arasından Keep'in sessiz bir hareketsizlik içinde inlediğini hissedebiliyordu, sanki o damarların sinsî tehdidinden geri çekilmek için can atıyordu.

Ama Mhoram'ın uzun gece boyunca rüzgârın dayanılmaz şiddetine maruz kalmasının nedeni bu değildi. Kalenin herhangi bir yerinden saldırının ilerleyişini hissedebilirdi, tıpkı şehir sakinlerinin yıkılmaya ne kadar yakın olduğunu söylemek için gözlerine ihtiyaç duymadığı gibi. İzledi çünkü ancak Satansfist'in kudretini tüm duyularıyla görerek, onu tüm dehşetiyle tüm kaynaklarıyla algılayarak onunla başa çıkabilirdi.

O manzaradan uzaklaştığında, dehşet bir anda üzerine çökmüş, sebepsiz bir kıyametin çanı gibi kalbine yapışmış gibiydi. Düşüncelerini karıştırmış, içgüdülerini felç etmişti. Revelstone'un koridorlarında yürürken, anlaşılmaz bir dehşetle grileşmiş yüzler gördü, hıçkırıkların sabit, sıkışık mırıltısının üzerinde ebeveynlerini görünce panik içinde inleyen çocukları duydu, Keep'i hayatta tutan cesur azınlığın katı moral yorgunluğunu hissetti

-Quaan, üç Lord, Lorewarden'ların çoğu, *lillianrill* ve *rhadhamaerl*. O zaman beyhudeliğinin tutkusuna, onu arkadaşlarına saldırmaya iten tutkuya güçlkle hakim olabildi çünkü

Toprak'ı yüzüstü bıraktığı için onu suçladı. İçinde vahşi bir umutsuzluk kıpırdandı, tepkilerinin önüne doğru ilerledi. Ve tüm Lordlar arasında yalnızca o, böyle bir umutsuzluğun nasıl meyve vereceğini biliyordu.

Ancak gözetleme kulesinde tek başına, Satansfist'in ordusu altında ortaya çıkarken, kendini netleştirebilir, Revelstone'a ne yapıldığını anlayabilirdi. Kış ve saldırı farklı bir anlam kazanmıştı. Artık kendini suçlamıyordu; böylesine cevaplanamaz bir kötü niyet karşısında yetersiz kaldığı için kimsenin suçlanamayacağını biliyordu. Yıkma korumaktan daha kolaydı ve yıkım yeterince yükseldiğinde, sadece erkekler ve kadınlar akıntıyı geri çevirmeyi başaramazlarsa kınanamazlardı. Bu nedenle kendi saygısızlık kapasitesine karşı koyabildi. Sürünerek gelen saldırı karşısında gözleri sarı bir öfkeyle yanıyordu ama savunma yolları arıyordu.

Saldırının onu en çok korkutan yönü, sarsılmaz vahşiliğiydi. Ur-villerin pozisyonlarını değiştirerek, her bir kama ve loremaster'ın sırayla dinlenmesine izin vererek gücün kendilerine düşen kısmını koruduklarını görebiliyordu. Ve deneyimlerinden Lord Foul'un gücünün - Illearth Taşı'nı kullanan kendi muazzam kudretinin - orduları çığına çevirebildiğini, onları bedenlerinin dayanabileceğinden daha büyük bir vahşete itebildiğini biliyordu. Ama Satansfist sadece bir Dev'di, ölümlü et, kemik ve kandan oluşan bir beden. Bir Dev-Raver bile böylesine abartılı bir çabayı bu kadar uzun süre sürdüremezdi.

Buna ek olarak, *Samadhi* saldırıya odaklanırken, ordusu üzerindeki kontrolünün bir kısmını kaybetmesi beklenebilirdi. Yine de bütün ordu, lejyon lejyon Revelstone'un etrafında hazır bekliyordu. Her yaratık kendi yöntemiyle iradesinin şehvetini Keep'e doğru eğdi. Ve *Samadhi*'nin gücünün zümrüt harcaması asla göz kırpmadı. Açıkça görülüyordu ki Lord Foul ordusunu ve komutanını öyle muazzam bir kudretle destekliyordu ki, Mhoram'ın önceki tüm güç anlayışlarını aşıyordu.

Revelstone için bu sarsılmaz çabanın bedeli dışında hiçbir yerde umut göremiyordu. Savunmacılar, Satansfist'in himayesinin onlardan önce kırılmasını ummak ve dua etmek zorundaydı. Eğer Raver'ın saldırısına dayanmayı başaramazlarsa, mahvolacaklardı.

Mhoram şafağın ilk gri, loş alayında içi boş taş salonlara döndüğünde, bu dayanıklılık için çabalamaya hazırды.

Ana geçitten Keep'e doğru ilerlerken içine dolan panik dalgası neredeyse kararlılığını kıracaktı. Her iki yanındaki duvarların arkasında insanların korkudan dişlerini gıcırdattığını hissedebiliyordu. Bağışmalar ona uzak bir galeriden ulaştı; iki grup kendilerini birbirlerinden korumak için bir araya gelmişti. Bir dönemeçte yiyecek depolarından birini yağmalamaya çalışan aç bir grupla karşılaştı; insanlar yemekhanelerdeki aşçıların zehir hazırladığına inanıyordu.

Öfkesi içinde alevlendi ve onları aptallıklarıyla durdukları yerde vurmak niyetiyle ileri atıldı. Ancak onlara ulaşmadan paniğe kapıldılar ve sanki bir hortlakmış gibi ondan kaçtılar. Geri çekildiklerinde Quaan'ın savaşçılarından ikisi deponun önünde sanki erzaktan çok birbirlerini izliyormuş gibi nöbet tutuyordu. Bu ikisi bile Mhoram'a korkuyla bakıyordu.

Kendine hakim oldu, çarpık dudaklarına zorla bir gülümseme yerleştirdi ve muhafızlara cesaret verici birkaç söz söyledi. Sonra hızla uzaklaştı.

Revelstone'un bir krizin eşiğinde olduğunu artık görüyordu. Ona yardım etmek için şehre geçici yardım anlarından daha fazlasını sağlamak zorundaydı. Farkındalığını kesen diğer ihtiyaçları, çok sayıdaki korkuyu acımasızca görmezden geldi. Geçitlerde ve merdivenlerde ilerlerken esasını kullanarak Hearthrall Tohrm'u ve tüm Gravelingase'leri çağırdı. Mümkün olduğunca çok sayıda *rhadhamaerl*'in paniklerine direnip cevap verebilmesi için tüm yetkisini bu emre verdi.

Lordların odalarının bulunduğu avlunun aydınlık zeminine ulaştığında, Tohrm ve bir düzine Çakıtaş'ın çoktan orada olduğunu ve daha fazlasının da yolda olduğunu görünce kısa süreli bir rahatlama hissetti. Çok geçmeden bir grup rhadhamaer -Kale'nin neredeyse tüm taş-efsanesi ustaları- parlayan kayanın üzerinde durmuş, onu dinlemeyi bekliyordu.

Yüce Lord bir an için adamlara baktı ve çektikleri sefalet karşısında içten içe irkildi. Onlar *rhadhamaerl*'in Gravelingase'leriydi ve etraflarındaki taştan zarar görüyorlardı. Sonra kendi kendine sertçe başını salladı. Başlamak için doğru yer burasıydı;

Bu adamları Satansfist'in hastalığına karşı koyabileceklerine ikna edebilirse, şehrin geri kalanı için çok şey yapabilirlerdi.

Yüzündeki kasları zorlayan bir çabayla onlara gülümsedi. Tohrm garip bir sırıtışla karşılık verdi ve bu sırıtış kısa sürede yerini tekrar endişeye bıraktı.

"Gravelingases," diye kabaca başladı Mhoram, "her birimiz tek başımıza bu illete küçük yöntemlerle katlanarak çok uzun zaman geçirdik. Büyük bir savunma oluşturmak için gücümüzü bir araya getirmeliyiz."

"Emirlerinize itaat ettik," diye mırıldandı bir adam asık suratla.

"Bu doğru," diye karşılık verdi Mhoram. "Şimdiye kadar hepimiz gücümüzü Revelstone halkını cesaretlendirmek için harcadık. Emrettiğim gibi çakıl ateşlerinizi parlak tuttunuz. Ama bilgelik her zaman çabuk gelmez. Şimdi başka gözlerle görüyorum. Kalenin sesini daha yakından dinledim. Kayanın kendisinin bu kötülüğe karşı haykırdığını hissettim. Ve şimdi diyorum ki, eğer Revelstone ayakta kalacaksa başka şekillerde direnmeliyiz.

"Amacımızı yanlış anladık. Toprak bizim için yaşamıyor, biz Toprak için yaşıyoruz. Gravelingase'ler, ilminizi taşın savunmasına çevirmelisiniz. Burada, bu yerde" -asasının topuğuyla parlak zemine dokundu- "belki de sadece bir *rhadhamaerl*'in kavrayabileceği bir güç uyuyor. Bunu kullanın. Mümkün olan her türlü ilimden yararlanın; yapılması gereken ne varsa burada birlikte yapın. Ama Revelstone'un kalp taşını bu belaya karşı mühürlemek için bir yol bulun. Revelstone cesur kalırsa halk kendi geçimini sağlayabilir."

Konuşurken, bunları en başından beri anlamış olması gerektiğini fark etti. Ama korku onu uyuşturmuştu, tıpkı Gravelingase'leri buza çevirdiği gibi. Ve onun gibi onlar da şimdi anlamaya başlamışlardı. Kendilerini silkelediler, ellerini birbirine vurdular, gözlerinde korkudan çok hazırlıkla etraflarına baktılar. Tohrm'un dudakları o tanıdık sırıtışıyla kıpırdadı.

Yüce Lord Mhoram hiç tereddüt etmeden Çakıltaşları işlerini yapmaları için yalnız bıraktı. Tünel boyunca avludan uzaklaşırken, kendini yeni bir büyü keşfetmiş bir adam gibi hissediyordu.

Adımlarını ana yemekhanelerden birine doğru yöneltti; aşçıbaşının alingan, yemek düşkünü ve yemek yemeyi sevmeyen bir adam olduğunu biliyordu.

Ne dehşet ne de korku; ve hareket ederken, bu kez Lord arkadaşlarını ve Hearthrall Borillar'ın Hirebrand'larını çağıran başka çağrılar gönderdi. Amatin ve Trevor gergin bir şekilde cevap verdi ve Borillar duvarlardan yarı zamanlı bir işaret gönderdi. Ama Loerya'nın cevap vermesi için uzun bir süre geçti ve işareti geldiğinde de sanki dehşetten sersemlemiş gibi donuktu. Mhoram, *rhadhamaerl*'in bir an önce kendini hissettirmesini, böylece Loerya gibi insanların cesaretini tamamen kaybetmemesini umuyordu; ve sanki yapışkan bir korkunun içinden geçiyormuşçasına Keep'in katlarından yemekhaneye doğru tırmandı.

Ancak mutfağa yaklaştığında, tanıdık bir figürün yan geçide doğru kaçtığını gördü, belli ki kendisinden kaçmaya çalışıyordu. Adamın peşinden köşeyi döndü ve Trell Atiaran'la yüz yüze geldi.

İri adam telaşlı görünüyordu. Kırılmış sakalları hararetle dalgalanıyor, çökmüş yanakları kızarıyor ve donuk, telaşlı gözleri sanki gezinmelerini kontrol edemiyormuş gibi Mhoram'ın bakışlarından her yöne kayıyordu. Mhoram'ın bakışları altında her an kaçacakmış gibi duruyordu.

"Trell Gravelingas," dedi Mhoram dikkatle, "diğer *rhadhamaerl* bu hastalığa karşı iş başında. Sizin gücünüze ihtiyaçları var."

Trell'in bakışları Mhoram'ın yüzünde bir kez öfke kırbacı gibi gezindi. "Despiser'in kullanımı için Revelstone'u sağlam bir şekilde korumak istiyorsun." *Sağlam* kelimesinin içini o kadar acıyla doldurmuştu ki, kulağa bir lanet gibi geliyordu.

Bu suçlama karşısında Mhoram'ın dudakları gerildi. "Kaleyi kendi iyiliği için korumak istiyorum."

Trell'in gözlerindeki dolaşım, sanki kör olmaktan korkuyormuş gibi doyumsuz bir hal almıştı. Bir süre sonra belli belirsiz, "Başkalarıyla iyi çalışamıyorum," dedi. Sonra, geçiş yapmadan, aceleci oldu. "Yüce Lordum, bana sırrınızı söyleyin."

Mhoram şaşırmıştı. "Sırrım mı?"

"Bu bir güç sırrı. Güce sahip olmalıyım."

"Ne amaçla?"

Trell önce bu soru karşısında kıvrandı. Ama sonra bakışları tekrar Mhoram'a takıldı. "Revelstone'un bozulmamasını mı istiyorsunuz?" Yine *bozulmamış* tükürük

Dudaklarının arasından safra gibi bir şey geçti. Sertçe döndü ve hızla uzaklaştı.

Mhoram bir an için ensesinde soğuk bir önsezi eli hissetti ve sanki koca Gravelingas felaket tüylerini takip ediyormuş gibi Trell'in gidişini izledi. Ama bu algıyı kavrayamadan Revelstone'un dehşet dolu havası onu bulandırdı, kararttı. Trell'e gizli bilgisini vermeye cesaret edemedi. Bir Gravelingas bile Kutsala Saygısızlık Ritüeli'ni çağırabilirdi.

Bir çabayla amacını hatırladı ve tekrar yemekhaneye doğru yola koyuldu.

Geciktiği için, çağırdığı tüm insanlar onu bekliyordu. Büyük, boş salondaki kimsesiz masaların arasında etkisiz bir şekilde duruyor ve sanki paradoksal bir şekilde ölümcül bir umut, kurtarıcı bir kıyametmiş gibi yaklaşmasını endişeyle izliyorlardı. "Yüce Lordum," diye başladı baş aşçı hemen, korkusunu öfkeyle bastırarak, "aşçı kılığına girmiş bu işe yaramaz koyunları kontrol edemiyorum. Yarısı beni terk etti ve geri kalanı da çalışmıyor. Bıçak sallıyorlar ve saklandıkları köşelerden çıkmayı reddediyorlar."

"O halde cesaretlerini geri kazanmalıyız." Trell'in onu korkutmasına rağmen Mhoram daha kolay gülümseyebildiğini fark etti. Lordlara ve Kiracılara baktı. "Bunu hissetmiyor musunuz?"

Amatin gözlerinde yaşlarla başını salladı. Trevor sıırttı. Ayaklarının altında bir değişim yaşanıyordu.

Bu küçük bir değişimdi, neredeyse bilinçaltında. Yine de kısa süre sonra Kiralıklar bile bunu hissedebildi. Isı ya da ışık olmadan, kalplerini ısıttı ve aydınlattı.

Zar zor hissedilebilir bir düzeyde, Revelstone'un kayası, duyarlı kumtaşı değil, sert granit olduğunu hatırlıyordu.

Mhoram bu değişimin Kale'nin her yerinde hissedilemeyeceğini biliyordu; *rhadhamaerl*'in tüm gücü Satansfist'in saldırısının dehşetini geri püskürtmeye yetmeyecekti. Ama Gravelingase'ler bir başlangıç yapmıştı. Artık değişimi hisseden herkes direnişin hâlâ mümkün olduğunu biliyordu.

Arkadaşlarının bir an için graniti tatmasına izin verdi. Sonra savunmasının ikinci bölümüne başladı. Hearthrall Borillar'dan sağlayabileceği tüm şifalı odun özünü - rillinlure - istedi,

ve diğer Hirebrand'ları baş aşçının yeniden çalışmaya başlamasına yardım etmeleri için gönderdi. "Pişirin ve durmayın," diye emretti. "Diğer yemekhaneler felç oldu. Yemek arayan herkes burada bulmalı."

Borillar şüpheliydi. "*Rillinlure* depolarımız bu miktarda yiyeceklerle hızla tükenecektir. Bu kuşatmanın geleceği için hiçbir şey kalmayacak."

"Olması gereken de bu. Bizim hatamız, gücümüzü gelecekteki tehlikelere karşı korumak ve bölüştürmek oldu. Eğer bu saldırıya dayanamazsak, bir geleceğimiz olmayacak." Borillar hâlâ tereddüt edince Mhoram devam etti: "Korkma, Hearthrall. Satansfist'in kendisi de böyle bir güç gösterisinden sonra dinlenmelidir."

Bir süre sonra Borillar, Yüce Lord'un kararındaki bilgeliği fark etti. İtaat etmek üzere ayrıldı ve Mhoram diğer Lordlara döndü. "Dostlarım, bize başka bir görev düşüyor. İnsanları buraya getirmeliyiz ki yemek yiyebilsinler ve iyileşebilsinler."

"Warward'ı gönderin," dedi Loerya. Kızlarından uzakta olmaktan duyduğu acı yüzünden okunuyordu.

"Hayır. Korku bazılarının şiddetle direnmesine neden olacaktır. Onları çağırmalı, gelmeyi istemelerini sağlamalıyız. Kendi endişelerimizi bir kenara bırakmalı ve insanların cevap vermeyi seçmesi için Keep'in içinden bir eriyik gibi bir çağrı göndermeliyiz."

"Biz burada çalışırken Revelstone'u kim savunacak?" Trevor sordu.

"Tehlike burada. Gücümüzü boş yere izlemekle harcamamalıyız. Bu saldırı devam ettiği sürece, başka bir saldırı olmayacak. Gelin. Gücünü benimkine kat. Biz Lordlar, Kalenin ruhunun bu şekilde kırılmasına izin veremeyiz."

Konuşurken asasından parlak ve ışıltılı bir ateş çıkardı. Onu taşın atmosferine göre ayarlayarak bir duvara dayadı, böylece kayanın içinden cesaret gibi geçerek menzilindeki tüm insanları başlarını kaldırıp yemekhaneye gelmeye çağırdı.

Arkasında Amatin, Trevor ve ardından Loerya'nın onu takip ettiğini hissetti. Lordlarının ateşi onunkine katıldı; zihinleri aynı göreve eğildi. Onların yardımıyla korkuyu uzaklaştırdı, kendi yılmaz inancını paylaştı, böylece onlardan Revelstone'a yayılan çağrı hiçbir kusur veya korku cürufu taşımadı.

Çok geçmeden insanlar cevap vermeye başladı. Kâbus kurbanları gibi boş gözlerle yemekhaneye girdiler -baş aşçıdan ve Hirebrand'lardan dumanı tüten tepsileri aldılar- masalara oturdular ve yemek yemeye başladılar. Yemeklerini yedikten sonra da kendilerini, Lorewardens'ın yenilgi karşısında cesurca şarkı söylemelerini emrettiği yakındaki bir salona götürülmüş olarak buldular:

Berek! Dünya dostu! Yardım ve
iyilik, düşmana karşı savaş yardımı!

Toprak verir ve cevaplar Güç'ün zilini,
Çınlar, Dünya dostu! Yardım et ve
iyileştir!

Ülkeyi kanlı ölüm ve kederden temizleyin!

Müzik, Lordlar ve Revelstone'un granitinin gerçekliği tarafından çekilen daha fazla insan geldi. Birbirlerine destek olarak, çocuklarını taşıyarak, arkadaşlarını sürükleyerek, korkularıyla savaştılar ve geldiler çünkü kalplerinin en derin dürtüleri yemeğe, müziğe, *eğlenceye*, rock'a -Lordlara ve Revelstone'un yaşamına- karşılık verdi.

İlk akından sonra Lordlar sırayla dinlenmeye çekildi, böylece yorgunluk çabalarını boşa çıkarmayacaktı. *Rillinhure* bittiğinde, Hirebrandlar geri dönen aşçılar için özel ateşler sağladılar ve kendi ilimlerini Lordların çağrısına kattılar. Quaan'ın savaşçıları duvarları koruyor gibi görünmeyi bırakıp aşçılara yardıma geldiler; masaları topladılar, tencereleri ve tepsileri temizlediler, depolardan malzeme taşıdılar.

Artık şehir korkuya direnmenin bir yolunu bulmuştu ve galip gelmeye kararlıydı. Toplamda, Revelstone halkının yarısından azı yanıt verdi. Ama onlar yeterliydi. Soludukları hava bile kötülük kokarken Lord's Keep'i hayatta tuttular.

Dört gün dört gece boyunca Yüce Lord Mhoram görev yerinden ayrılmadı. Dinlendi ve karnını doyurmak için yemek yedi ama yemekhane duvarının dibindeki yerinde kaldı. Bir süre sonra etrafında hareket eden insanları ne gördü ne de duydu. Taşa odaklandı, kendini Revelstone'un ziftine, varlığının nabzına ve yaşam kayasına sahip olma savaşına verdi. Gördüğü kadarıyla

Gözetleme kulesinde duruyormuşçasına net bir şekilde, Satansfist'in canlı gücünün dış duvarlara yaklaştığını ve sonra durduğunu -Kale ona karşı mücadele ederken öylece durduğunu- gördü. Kendini hatırlamak için savaşı kayanın mum gibi iniltisini duydu. Gravelingase'lerin yorgunluğunu hissetti. Tüm bunları kendi içine aldı ve Despiser'in yanlışına karşı kırılmaz iradesini koydu.

Ve kazandı.

Beşinci günün şafağından kısa bir süre önce, saldırı kendi ağırlığı altında denize doğru çökmekte olan bir gelgit dalgası gibi kırıldı. Mhoram uzun ve sersemletici bir an boyunca, ayaklarının altındaki kayadan sevinç aktığını hissetti ve bunu anlayamadı. Etrafındaki insanlar sanki ani basınç boşalması onları hayrete düşürmüş gibi şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Sonra, ortak bir dürtünün etkisiyle, o ve diğer herkes kuşatmaya bakmak için dış mazgallara doğru fırladı.

Altlarındaki toprak yaralı bir et gibi buğulanıp titriyordu ama onu vuran kötülük yok olmuştu. Satansfist'in ordusu kamplarında aşırı yorgunluktan secdeye kapanmıştı. Dev-Raver'ın kendisi hiçbir yerde görünmüyordu.

Revelstone'un bir uçtan bir uca tüm duvarları zafer coşkusuyla çınladı. Zayıf, boğuk, yırtık pırtık, açlıktan ölmek üzere olan sesler tezahürat yapıyor, ağlıyor, sanki kuşatma yenilmiş gibi meydan okurcasına bağırıyordu. Mhoram kendi görüşünün de rahatlamayla bulanıklaştığını fark etti. Kaleye geri dönmek için arkasını döndüğünde, Loerya'nın mutluluk içinde ağladığını ve üç kızını da aynı anda kucaklamaya çalıştığını gördü. Onun yanında Trevor öttü ve kıkırdayan kızlardan birini havaya fırlattı. "Şimdi dinlen

Mhoram," dedi Loerya sevinçle. "Bırak Bizi dinleyin. Ne yapılması gerektiğini biliyoruz."

Yüce Lord Mhoram sessiz bir minnettarlıkla başını salladı ve yorgun bir şekilde yatağına gitti.

Ancak o zaman bile, Warward'ın savunma pozisyonuna geri döndüğünü hissedene kadar rahatlamadı; arama ekiplerinin saldırıdan en çok zarar görenleri bulmak için Keep'te avlandığını hissetti; düzenin, kaosun içinden çıkmaya çalışan bir mamut gibi şehri yavaşça yeniden şekillendirdiğini hissetti. Ancak o zaman kendini yavaş nabzın akışına bıraktı.

bağırsak kayası ve yüklerini uykuda kaybeder-taşın güveninde emin.

Ertesi sabah uyandığında Lord's Keep mümkün olduğunca savaşa hazır hale getirilmişti. Warmark Quaan ona özel odasında bir tepsi kahvaltı getirdi ve o yerken şehirle ilgili haberleri ona aktardı.

Warward, eğitimi ve bazı Hafta ve Warhafts'ın olağanüstü hizmeti sayesinde, esasen zarar görmeden hayatta kalmıştı. Gravelingase'ler bitkin ama iyiydi. Lorewarden'lar ve Hirebrand'lar paniğe kapılan arkadaşlarından sadece tesadüfi yaralar almışlardı. Ancak Lordların çağrısına cevap vermeyenlerin durumu o kadar da iyi değildi. Arama ekipleri, özellikle dış duvarlara yakın zemin seviyesindeki dairelerde çok sayıda ölü bulmuştu. Bu insanların çoğu susuzluktan ölmüştü, ancak bazıları korkudan deliye dönmüş arkadaşları ve komşuları tarafından öldürülmüştü. Hayatta kalan diğer yüzlerce kişiden dört ya da beşi ise onarılamayacak derecede delirmiş görünüyordu.

Arama sona erdikten sonra Lord Loerya, fiziksel ve zihinsel olarak zarar görmüş olanların yanı sıra cinayet işlediğini hatırlıyor gibi görünenleri de Şifacılar'a götürmüştü. Şimdi Şifacılar'a yardım ediyordu. Diğer yönlerden, Revelstone hızla iyileşiyordu. Kale sağlamdı.

Mhoram sessizce dinledi, sonra yaşlı Warmark'ın devam etmesini bekledi. Ama Quaan titizlikle sustu ve Yüce Lord sormak zorunda kaldı: "Peki ya Raver'ın ordusu?"

Quaan ani bir hiddetle tükürdü. "Hareket etmediler."

Bu doğrudu. Satansfist'in orduları kamplarına çekilmiş ve sanki onları harekete geçiren güç geri çekilmiş gibi durağanlığa gömülmüşlerdi.

Takip eden günlerde, esasen hareketsiz kaldılar. Kamplarının basit işlevlerini yerine getirecek kadar hareket ettiler. Güneyden ve doğudan karanlık erzak dalgaları alıyorlardı. Zaman zaman aralarından belirsiz bir güç titreşimi geçti; huysuz canavarları kontrol altında tutan gönülsüz bir kırbaç. Ancak hiçbirisi Kale'nin selamlama mesafesine yaklaşmadı. *Samadhi* Raver

kendini göstermedi. Sadece kuşatmanın kırılmamış kuşağı Lord Foul'un yenilmediğini gösteriyordu.

Beş gün boyunca -on-on beş gün- düşman Revelstone'un etrafında ölü bir şey gibi yattı. İlk başta, şehrin daha iyimser sakinlerinden bazıları saldırganların ruhunun kırıldığını savundu. Ama Warmark Quaan buna inanmadı ve gözetleme kulesinden uzun uzun baktıktan sonra Mhoram da eski dostuna hak verdi.

Satansfist bir sonraki saldırısını başlatmadan önce Revelstone'un erzaklarını tüketmesini ve zayıflamasını bekliyordu.

Günler geçtikçe Yüce Lord Mhoram dinlenme kapasitesini kaybetti. Odasında gergin bir şekilde yatıyor ve şehrin ruh halinin bozulmasını dinliyordu.

Lord's Keep yavaş yavaş, günden güne içinde bulunduğu çıkmazı anlamaya başladı. Binlerce yıl önce, Damelon çağında, Revelstone'u dağ kayasından çıkaran Devler onu zapt edilemez hale getirmişlerdi; ve tüm sakinleri doğduklarından beri bu niyetin başarılı olduğuna inanarak yaşamışlardı. Duvarlar granittendi ve kapılar kırılmazdı. Bir kriz anında verimli yaylalar Keep'e yiyecek sağlayabilirdi. Ancak Despiser'ın öngörülemeyen, öngörülemeyen kışı yaylayı çoraklaştırmıştı; ekinler ve meyveler yetişemez, sığırlar veya diğer hayvanlar küstah rüzgârda yaşayamazdı. Ve depolar, kışın doğal başlangıcından beri şehre zaten yetiyordu.

Revelstone halkı uzun tarihinde ilk kez açlıktan ölebileceklerini gördü.

Bekleyişin ilk günlerinde Lordlar erzakı daha sıkı bir şekilde paylaştırmaya başladı. Revelstone'daki herkes her zaman aç hissedene kadar herkesin günlük yiyecek payını azalttılar. Yiyeceklerin israf edilmemesi için yemekhaneleri daha sıkı bir şekilde düzenlediler. Ancak bu önlemler bariz bir şekilde yetersizdi. Şehrin binlerce sakini vardı; asgari tayınlarla bile her gün depoların büyük bölümünü tüketiyorlardı.

Daha önceki sevinçleri, kurak kuma sızan su gibi içlerinden akıp gitti. Bekleyiş önce sersemletici, sonra bastırılmış gök gürültüsü gibi ağır ve uğursuz, sonra da çıldırtıcı oldu. Ve Yüce Lord

Mhoram kendini bir sonraki saldırı için can atarken buldu. Bir saldırıya karşı koyabilirdi.

Soğuk ve gri günler yavaş yavaş Keep'in sağduyusunu, pragmatik anlayışını zayıflatmaya başladı. Çiftçilerden bazıları - kış mevsiminin hayatlarını ellerinden aldığı insanlar - Glimmermere'in etrafındaki yayla tepelerine kaçıyor, donmuş toprağa beyhude tohum sıraları ekerken yakalanmaktan utanıyormuş gibi gizleniyorlardı.

Lord Trevor bazı görevlerini ihmal etmeye başladı. Garip zamanlarda neden Lord olduğunu unutuyor, kendine olan inançsızlığına inat onu Lord yapan dürtüyü unutuyor ve sanki başarısızlıktan anlaşılmaz bir şekilde korkuyormuş gibi normal sorumluluklarından kaçıyor. Karısı Loerya işine sadık kaldı, ancak Kalede ilerlerken dikkati dağıldı, neredeyse sinsileşti. Kızları daha fazla yemek yiyebilsin diye sık sık aç kalıyordu. Yüce Lord'u ne zaman görse, gözlerinde garip bir kızgınlıkla ona bakıyordu.

Loerya gibi Lord Amatin de yavaş yavaş uzaklaştı. Her boş anında Birinci ve İkinci Koğuşlar üzerine hummalı bir çalışmaya dalıyor, gizemlerin kilidini açmak için o kadar çok araştırıyordu ki, kamu görevlerine geri döndüğünde alnı masaya vurulmuş gibi ağrıyordu.

Birkaç Hirebrand ve Gravelingase, anlaşılmaz bir şekilde kör olan adamlar gibi, gittikleri her yere yanlarında ateş taşımaya başladı. Ve bekleyişin yirminci gününde Warmark Quaan önceki tüm kararlarını aniden tersine çevirdi; Lordlardan hiçbirine danışmadan, Kalenin dışına Satansfist'in kampına doğru bir grup gözcü gönderdi. Hiçbiri geri dönmedi.

Raver'ın ordusu hâlâ uykudaki zincirler gibi Revelstone'un kalbini sıkıştırıyordu.

Quaan Yüce Lord'a kendini azarladı. "Ben bir aptalım," diye sertçe ifade etti, "yaşlı bir aptal. Warward'ın kendisini ölüme gönderecek kadar delirmeden önce beni değiştirin."

"Senin yerine kim geçebilir?" Mhoram nazikçe cevap verdi. "Despiser'in amacı Ülkenin tüm savunucularını delirtmek."

Quaan, Revelstone'un çektiği çilenin soğukluğunu gözleriyle ölçmek istercesine etrafına bakındı. "Başaracak. Sabırdan başka bir silaha ihtiyacı yok."

Mhoram omuz silkti. "Belki de. Ama bence bu belirsiz bir taktik. Lord Foul depolarımızın büyüklüğünü ya da kararlılığımızın boyutunu önceden tahmin edemez."

"O zaman neden bekliyor?"

Yüce Lord'un bu soruyu yanıtlamak için kâhin olmasına gerek yoktu. "*Samadhi* Raver bir işaret bekliyor; belki bizden, belki de Despiser'dan."

Quaan bu düşünce karşısında yüzünü buruşturarak görevine geri döndü. Mhoram ise kafasını kurcalayan bir soruna geri döndü. Üçüncü kez Trell'i aramaya çıktı.

Ama bir kez daha işkence gören Gravelingas'ın yerini tespit edemedi. Trell kendini bir yere gizlemiş olmalıydı. Mhoram hiçbir iz bulamadı, hiçbir emanasyon hissetmedi ve diğer *rhadhamaerl*'lerin hiçbirisi son zamanlarda büyük Taşyiyen'i görmemişti. Mhoram, Trell'in saklandığı, kataleptik bir tecritte ıstıraplarının istila edilmiş etini kemirdiği düşüncesiyle acı çekiyordu. Yine de Yüce Lord'un, küskün bir Gravelingas uğruna Revelstone'un tüm özel yerlerini tarayacak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Üstünkörü bir araştırmayı bile tamamlayamadan, mantıksız bir şekilde gidip Raver ile barış görüşmeleri yapmaya karar veren bir grup Lorewarden tarafından dikkati dağıtıldı. Bir kez daha, Trell Atiaran-eşi meselesini bir kenara bırakmak zorunda kaldı.

Yirmi dördüncü gün Lord Trevor görevlerini tamamen bıraktı.

Bir tövbekâr gibi kendini çalışma odasına kapattı ve tüm yiyecek ve içecekleri reddetti. Loerya ondan hiçbir yanıt alamadı ve Yüce Lord onunla konuştuğunda, karısının ve kızlarının yiyecek payını almasını dilemekten başka bir şey söylemedi.

"Artık ben bile onun için bir acı sebebiyim," diye mırıldandı Loerya gözlerinde sıcak yaşlarla. "Yiyeceklerimin bir kısmını kızlarıma verdiğim için, yeterli bir koca ve baba olmadığına ve kendini feda etmesi gerektiğine inanıyor." Mhoram'a umutsuz bir bakış attı,

Tıpkı tahttan çekilmenin bedelini hesaplamaya çalışan bir kadın gibi, cevap veremeden aceleyle uzaklaştı.

Yirmi beşinci gün, Lord Amatin Mhoram'a yaklaştı ve hiçbir önsöz ya da açıklama yapmadan gizli bilgisini ona açıklamasını istedi.

"Ah, Amatin," diye içini çekti, "yük olmaya bu kadar hevesli misin?"

Hemen döndü ve sanki ona ihanet etmiş gibi kırılğan bir şekilde uzaklaştı.

Kulede tek başına nöbet tutmaya gittiğinde, üzerinde donuk bir ruh hali vardı ve aslında ona ihanet ettiğini hissetti; tehlikeli bilgiyi ondan saklamıştı, sanki onun bunu kaldıramayacağına karar vermişti. Yine de kalbinin hiçbir yerinde, Lord arkadaşlarına Kutsala Saygısızlık Ayini'nin anahtarını verecek cesareti bulamadı. Bu anahtarın korkunç, büyüleyici bir ağırlığı vardı. Onu Trevor'a öfkelenmeye, Loerya'nın yüzündeki acıyı dindirmeye, Amatin'in zayıf omuzlarını anlayana kadar sarsmaya, Satansfist'in kafasına göklerin gizli kudretinden ateş yağdırmaya itti ve konuşmasına izin vermedi.

Yirmi yedinci gün depoların ilki boşaltıldı. Baş aşçı ve en deneyimli Şifacı birlikte Mhoram'a, üşüyen ve hastalananların birkaç gün içinde açlıktan ölmeye başlayacağını bildirdi.

Dinlenmek için odasına gittiğinde, uyuyamayacak kadar üşüdüğünü hissetti. Sıcak çakıllara rağmen, Lord Foul'un kışı taş duvarların arasından ona ulaşıyordu, sanki gri, değişmeyen rüzgâr onun en savunmasız tınlamalarına ayarlanmıştı. Çaresizlik ve yakın umutsuzluk ateşi içindeki bir adam gibi gözlerini dört açmış bir şekilde paletin üzerinde yatıyordu.

Ertesi gece, gece yarısından kısa bir süre sonra, Kalenin beklentisinin en uç noktasındaki bir alev gibi duvarları saran ani bir korku heyecanıyla yatağından fırladı. Herhangi bir çağrı ona ulaşmadan yola koyuldu; elinde beyaz bir şekilde sıkılmış asasıyla, ana Kalenin doğudaki en yüksek mazgallarına doğru aceleyle ilerledi. Quaan'ın donuk varlığına odaklandı, Warmark'ı gözetleme kulesine ve Satansfist'in ordusunun gece isine bakan bir balkonda buldu.

Mhoram ona katılırken, Quaan sert bir kolunu bir itham gibi doğruya doğru uzattı. Ama Yüce Lord'un Quaan'ın bu hareketine ihtiyacı yoktu; manzara, rüzgârda savrulan parlak bir iğrençlik gibi karanlığın içinden ona doğru fırlıyor gibiydi.

Doğudan Revelstone'a doğru uzanan bulutlarda bir yarık vardı; Mhoram'ın görebildiği kadarıyla kuzeye ve güneye uzanan bir yarık. Yarık geniş ve iddialı görünüyordu ama arkasındaki bulutlar her zamanki gibi geçit vermiyordu.

Bu kadar net görülebiliyordu çünkü içinden zümrüdün donmuş özü kadar yeşil bir ışık akıyordu.

Parlaklığı onu hızlı gösteriyordu ama dağ eteklerinin ötesindeki buz tutmuş tarlalarda yavaş, önüne geçilmez bir gelgit gibi ilerliyordu. Yeşil, ışıltılı alanı toprağın üzerinde yanlışı bir alev gibi süzülüyor, görünmez hatları tutuşturup parlatıyor ve sonra tekrar söndürüyordu. Mhoram, Raver'ın ordusunu aydınlatıp platonun eteklerine doğru ilerlerken onu şaşkın bir sessizlik içinde izledi. Kötücül bir küçümseme tsunamisi gibi, yukarı doğru yuvarlandı ve Keep'i kırdı.

İnsanlar, yarığın içinden kendilerine kötücül bir şekilde bakan zümrüt rengi dolunayı gördüklerinde çılgılık attılar. Yüce Lord'un kendisi de irkildi ve bir kâbusu savuşturmak istercesine asasını kaldırdı. Yarık hareket ederken, Lord Foul'un ayı, gökyüzünün berrak, yıldızsız uçurumuna, tedavi edilemez bir yara gibi, göklerin Yasasını sakatlayan korkunç bir an için hükmetti. Zümrüt parlaklığı her şeyi kapladı, her kalbi boğdu ve Revelstone'un yükselen her kayasını tiksindirici, yeşil bir yenilgiye boğdu.

Sonra yarık geçti; hasta ışık batıya doğru kaydı. Lord's Keep kırık bir deniz kayalığı gibi onarılamaz bir geceye gömüldü.

"*Melenkurion!*" Quaan sanki boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldı. "*Melenkurion!*"

Mhoram yavaş yavaş köşeye sıkışmış bir deli gibi yüzünü buruşturduğunu fark etti. Ancak karanlık etrafına çöküp yankılanırken, yüz hatlarını gevşetemiyordu; yüzündeki çarpıklık bir kafatasının sırtışı gibi yüzüne yapışmıştı. Gecenin içinden Satansfist'in ordusuna bakmayı düşünene kadar uzun, gergin bir zaman geçmiş gibiydi.

Sonunda kendini bakmaya zorladığında, ordunun canlandığını gördü. Huzursuz uykusundan sıyrılmış ve

Karanlığın içinde yeniden canlanan şehvet gibi kaynıyor.

"Warward'ı hazırlayın," dedi sert sesindeki beklenmedik titremeye savaşıarak. "Raver'a işareti verildi. Saldıracak."

Warmark Quaan büyük bir çabayla kendini tekrar kontrol altına aldı ve balkondan çıktı, hareket ederken emirler yağdırıyordu.

Mhoram esasını göğsüne bastırdı ve derin, ağır bir nefes aldı. İlk başta hava ciğerlerini ürpertti ve yüzünü buruşturmaktan kendini alamadı. Ama yavaş yavaş kaslarını çözdü, gerginliğini başka kanallara yönlendirdi. Düşünceleri Kalenin savunması etrafında toplandı.

Hearthrall'ları ve diğer Lordları kendisine katılmaya çağırarak *Samadhi* Raver'ın ne yaptığını izlemek için kuleye gitti.

Orada, sarsılmış iki nöbetçinin eşliğinde, Raver'ın hareketlerini takip edebiliyordu. Satansfist, Illearth Taşı parçasını havada tutuyordu, jelid ateşten bir oriflamme ve onun keskin yeşil aydınlatması, kuvvetleri arasında hareket ederken onu açıkça ortaya çıkardı, boğuk, yabancı bir dilde emirler yağdırdı. Acele etmeden, gece yarısı formları ışığının altında kara bir su gölü gibi yayılana kadar ur-villeri etrafında topladı. Sonra onları, uçları Revelstone'a bakacak şekilde omuzlarına gelecek şekilde, her iki yanında birer tane olmak üzere iki devasa kama şeklinde dövdü. Cafcaflı Taş ışığında, loremasterlar ölümcül ve hevesli, sarmaşık, kompakt bir güç gibi görünüyordu. Kaleye yaklaşmaya başladıklarında diğer yaratıklardan oluşan dalgalar her iki tarafa doğru yayıldı.

Raver'ın ateşini takip ederek, güneydoğudan gözetleme kulesinin dibindeki mafsallı ve sıkılı kapılara doğru kasıtlı olarak ilerlediler.

Yüce Lord Mhoram esasını sıkıca kavradı ve kendini olabilecek her şeye hazırlamaya çalıştı.

Arkasında Lord Amatin ve Hearthrall Borillar'ın geldiğini hissetti, onları kısa bir süre sonra Tohrm ve ardından Quaan takip etti. Warmark gözlerini Satansfist'in yaklaşmasından ayırmadan rapor verdi.

"İki Eoward'ın kuleye girmesini emrettim. Daha fazlası bir işe yaramaz, birbirlerini engellerler. Yarısı okçu. Onlar iyi savaşçılar," diye ekledi gereksiz yere, sanki kendini rahatlatmak istercesine,

"ve tüm Hafts ve Warhafts Fleshharrower'a karşı savaşın gazileri.

"Okçular *lor-liarill* milleri taşıyor. İşaretinizle başlayacaklar."

Mhoram başıyla onayladı. "Okçuların yarısına söyle, Raver ok menziline girdiğinde saldırsınlar. Geri kalanları benim işaretime kadar bekletin."

Warmark bu talimatları iletmek için döndü ama Mhoram aniden onun kolunu yakaladı. Yüce Lord'un kafa derisini bir ürperti kapladı ve şöyle dedi: "Gilden'in avlusunun üzerindeki siperlere daha fazla okçu yerleştirin. Eğer Satansfist büyük bir talihsizlik sonucu kapıları aşarsa, kulenin savunucularının yardımı ihtiyacı olacaktır. Ve savaşçıları kaleden geçitleri kesmek için hazır bekletin."

"Emredersiniz, Yüce Lordum." Quaan bir savaşçıydı ve bu tür emirlerin gerekliliğini anlıyordu. Mhoram'ın elini bir veda tokası gibi sıkıca kavradı ve kulenin tepesinden ayrıldı.

"Kapıları kırmak mı?" Borillar sanki bu öneri bile onu hayrete düşürmüş gibi ağzı açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tohrm kesin bir dille, "Bu mümkün değil," diye cevap verdi.

"Yine de hazırlanmalıyız." Mhoram esasını bir sancak gibi taşadayadı ve *Samadhi* Sheol'un yaklaşmasını izledi.

Ordu ilerlerken kimse konuşmadı. Kapıların yüz metreden daha az aşağısına inmişlerdi bile. Sayısız ayağının donmuş zeminde çıkardığı ölü gümbürtüsü dışında sessizlik içinde ilerliyordu, sanki Keep'i takip ediyormuş gibi ya da sanki yaratıklarının çoğu açlıklarına rağmen Satansfist'in yapmak istediği şeyden korkuyormuş gibi.

Mhoram sadece birkaç dakikası kaldığını hissetti. Amatin'e Trevor ya da Loerya'yı görüp görmediğini sordu.

"Hayır." Fısıltıyla verdiği cevap, terk edilmişliğin kabulü gibi boş bir sestti.

Birkaç dakika sonra kulenin üst katlarından birinden bir dizi ok fırladı. Karanlıkta görünmüyorlardı ve Satansfist onların ateşlendiğini bildiğine dair hiçbir işaret vermedi. Ama Illeearth Taşı'nın ışıltısı onları alevler içinde bıraktı ve kendisine otuz adım yaklaşmadan yere serdi.

Bir başka uçuş ve bir başkası, Raver'ın ordusunun önünü aydınlatmaktan, ölümcül yeşil ve turuncu renkleri ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

liderlerinin yönü.

Sonra *samadhi* durdu. Her iki yanında ur-viller titriyordu. Emirlerini öksürdü. Kamalar sıkılaştı. Mağara Şövalyeleri ve diğer yaratıklar hırlayarak kendilerini düzene soktular, hücum hazırdılar.

Dev-Raver acele etmeden ve tereddüt etmeden yumruğunu sıktı, böylece Taş'ın parçasından yanardöner buhar yukarı doğru yükseldi.

Mhoram, Taş'ın gücünün arttığını ve yüzüne sert dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyordu.

Aniden Taş'tan bir kuvvet şimşeği fırladı ve loremaster'lardan birinin hemen önündeki zemine çarptı. Patlama toprak ve kaya tutuşana, yeşil alevlerle yanana, odun gibi çatırdayana kadar devam etti. Sonra *Samadhi* cıvatasını hareket ettirdi, geniş ve yavaş bir yay çizerek diğer loremaster'a doğru çekti. Gücü ardında alev alev yanan, alevlenen ve toprak acısı içinde inleyen bir oyuk bıraktı.

Yay tamamlandığında, Satansfist'i bir yandan diğer yana çevreledi; zümrüt kömürlerden oluşan yarım daire, iki ur-vil kaması tarafından tutturulmuş bir koşum takımı gibi önünde duruyordu.

Fleshharrower'ın Doriendor Corishev'de Warward'a saldırdığı dehşet girdabını hatırlayan Mhoram, kulenin karşısına geçti ve Kaleye doğru bağırdı: "S i p e r l e r i terk edin! Savaşçılar hariç herkes sığınaklara girmeli! Gökyüzünün kendisi size saldırmayın diye kendinizi açığa vurmayın!" Sonra Lord Amatin'in yanına döndü.

Onun altında, iki büyük loremaster sopalarını kaldırdı ve yayın uçlarına sapladı. Bir anda, Demondim kezzabı oluk boyunca ıslak bir şekilde akmaya başladı. Yeşil alevler siyaha döndü; sanki Satansfist yerdeki bir Toprak Kanı damarına dokunmuş gibi fokurdadı, sıçradı, yaydan dışarı fırladı.

Warmark Quaan kuleye döndüğünde, Mhoram *samadhi*'nin bir girdap çağırmak olmadığını biliyordu. Raver'ın eforu daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Ve beklediğinden daha yavaştı. Ur-viller kendilerini yaya bağladıktan sonra, Satansfist Taşı ile çalışmaya başladı.

Akkor halindeki çekirdeğinden yere fışkıran ve arkın oluşuna dökülen bir ateş çıkardı. Bu güç ur-villerin siyah sıvısıyla birleşerek korkunç bir karışım oluşturdu. Çok geçmeden siyah-yeşil yılan dilleri oluşun tüm uzunluğu boyunca havaya fırladı ve bu patlamalar izleyenlere, sanki dağ eteklerinin kayalık temelleri saldırı altındaymış gibi, Despiser Dünya'nın gerekli kemiklerini bile takas etmeye cüret ediyormuş gibi derin bir ihlal hissi verdi.

Yine de güç büyümekten başka bir şey yapmadı. Şimşek dilleri daha yükseğe sıçradı, birleşti, yavaş yavaş ama sürekli olarak daha parlak ve yanlışı oldu. Şiddetleri, Mhoram derisinin ve gözlerinin sinirlerinin daha fazla dayanamayacağını hissedene kadar arttı ve artmaya devam etti. Şafak, Satansfist'in arkasındaki geceye karışmaya başladığında, tek tek diller birleşerek bulutların en derin karanlığına gök gürültüsü olmadan çarpan üç kesintisiz yıldırım haline gelmişti.

Yüce Lord'un boğazı çok kuruydu; konuşmak için yeterli nemi toplayabilmesi için birkaç kez sertçe yutkunması gerekti. "Hearthrall Tohrm"-hâlâ neredeyse kelimeleri ağzına tıkiyordu-"kapılara saldıracaklar. Bu güç kapılara saldıracak. Taşın yardımına gidecek herhangi bir Çakıltaşını gönderin."

Tohrm adının duyulmasıyla irkildi, sonra da arkın uğursuz bakışlarından kurtulduğuna sevinmiş gibi hızla uzaklaştı.

Gri gün ışığı kuşatmanın üzerine yayılırken, kırılmamış üç ok çılınca zıpladı ve homurdandı, sessiz bulutlara öfkeleni, birbirlerine yaklaştı. Arkalarındaki ordu, baskı giderek daha dayanılmaz hale geldikçe ulumaya başladı.

Lord Amatin ince parmaklarını Mhoram'ın kolunun etine geçirdi. Quaan kollarını göğsünde kavuşturmuş, bağırmmamak için kendini zor tutuyordu. Borillar'ın elleri yanlışı hissinin silmek için yüz hatlarını hararetle ovuşturuyordu. Asası ayaklarının dibinde işe yaramaz bir halde yatıyordu. Yüce Lord hepsi için dua etti ve korkusuyla savaştı.

Sonra Raver aniden Taşını döndürdü ve kükreyerek yaya daha da fazla güç verdi.

Üç büyük şimşek sütunu bir araya geldi, bir oldu.

Yeryüzü bu tek ve muazzam şimşeğe cevap olarak gök gürültüsüyle sarsıldı. *Samadhi* ve urgiller güçlerini arkadan çekmemiş olsalar da şimşek bir anda kayboldu.

Gök gürültüsü devam etti; sarsıntılar yeri sarstı. Birkaç dakika içinde kule, sanki temelleri çatlayıp onu yutacakmış gibi titremeye başladı.

Dağ eteklerinin zemini muazzam bir şekilde, kıvrıla kıvrıla kaymaya başladı. Kıvrıldı, sarsıldı, çatladı; ve çatlakların arasından taş şekiller yukarı doğru itildi. Mhoram dehşet içinde insan, dev ve at suretlerinin kendilerini topraktan kopardıklarını gördü. Biçimler kör, şekilsiz, duyarsızdı; eklemler taşlardı, gömülü bedenlerin eski fosilleşmiş kalıntılarıydı.

Asuraka'nın Revelwood'daki çığlığının anısı Mhoram'ın kulaklarında yankılandı: *Eski ölümü diriltti!*

Önce yüzlercesi, sonra binlercesi, taştan şekiller yerden havalandı. Kırılan toprağın devasa gürültüsü arasında, binlerce yıllık mezarlarından kurtuldular ve Revelstone'un kapılarına doğru körlemesine ilerlediler.

"Kuleyi savun!" Mhoram Quaan'a bağırdı. "Ama hayatları boşa harcamayın. Amatin! Burada savaşın! Kule düşerse kaç. Ben kapılara gidiyorum."

Ancak korkuluktan uzaklaştığında Hearthrall Tohrm ile çarpıştı. Tohrm onu yakaladı ve durdurdu. Yine de Yüce Lord'un aciliyetine rağmen, Tohrm konuşmaya cesaret edene kadar uzun bir an geçti.

Sonunda, "Tünel savunuluyor" diye bağırdı.

"Kim?" Mhoram tersledi.

"Lord Trevor diğerlerinin gitmesini emretti. O ve Trell Gravelingas kapıları destekliyor."

"*Melenkurion!*" Mhoram nefes aldı. "*Melenkurion abatha!*" Sipere doğru geri döndü.

Altında, ölü, sessiz şekiller neredeyse kulenin dibine ulaşmıştı. Yüzlerce yaydan onlara oklar fırlatıldı ama oklar topraktan şekillere boş yere çarptı ve hiçbir etki yaratmadan alev alev yere düştü.

Tereddüt etti ve büyük bir şaşkınlık içinde kendi kendine mırıldandı. Ölüm Yasası'nın çiğnenmesinin, onun için her şeyin ötesinde sonuçları vardı.

hayal etmişti. Binlerce budaklı şekil çoktan toplanmış ve yürüyordu ve her an binlercesi daha yerden kalkıyor, kayıp ruhlar gibi kıvranıyor ve Sheol Satansfist'in gücünün emrine itaat ediyordu.

Ama sonra ilk şekil ellerini kapılara koydu ve Yüce Lord Mhoram öne fırladı. Asasını savurarak kulenin yanından aşağı bir patlama gönderdi ve ölü şekli durduğu yerden vurdu. Lord'un ateşinin etkisiyle kule kumtaşı gibi paramparça oldu ve toprağa düştü.

O ve Lord Amatin hemen tüm güçleriyle işe koyuldular. Asaları cınladı ve ateşlendi, yürüyen şekillerin üzerine çekiç darbeleri gibi mavi güç yağdırdı. Ve her darbe ölüleri kuma çevirdi. Ama her düşenin yerini bir o kadarı daha alıyordu. Gözetleme kulesi ile Satansfist'in yayı arasındaki tüm arazide, yer kabardı ve büküldü, cansız bir denizin en dipteki çamurundan çıkarılan varlıklar gibi yeni şekiller harekete geçti. Önce birer birer, sonra onar, onar, ellişer, kapılara ulaştılar ve kapılara yığıldılar.

Mhoram taşın içinden kapıların üzerindeki yükün arttığını hissedebiliyordu. Trevor'ın ateşinin ve Trell'in güçlü yeraltı şarkısının birbirine kenetlenmiş kapıları desteklediğini, yüzlerce, binlerce kör, dilsiz formun onlara doğru bastırdığını, cansız bir vahşilik içinde yerden inanılmaz bir şekilde yukarı sıçrayan bir çığ gibi ileriye doğru ezildiğini hissedebiliyordu. Sanki kulenin kemikleri birbirine sürtünüyormuş gibi basıncın iniltilerini hissedebiliyordu. Ve ölüler, Raver'ın ordusu kadar büyük ve bir tufan kadar karşı konulmaz görüne kadar topraktan sürünerek gelmeye devam etti. Mhoram ve Amatin yüzlercesini kırdı ama hiçbir etkisi olmadı.

Yüce Lord'un arkasında Tohrm dizlerinin üzerine çökmüş, kulenin acısını elleriyle paylaşıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyordu: "Revelstone! Ah, Revelstone, ne yazık ki! Ah, Revelstone, Revelstone!"

Mhoram kendini savaştan kopardı, Tohrm'un tuniğini yakaladı ve Hearthrall'ı ayağa kaldırdı. Tohrm'un kırık yüzüne doğru bağırdı: "Gravelingas! Kim olduğunu unutma! Sen Lord's Keep'in Hearthrall'ısın."

"Ben bir hiçim!" Tohrm ağladı. "Ah! Dünya-!"

"Siz Hearthrall ve Gravelingas'sınız! Dinleyin beni, Yüce Lord Mhoram, size emrediyorum. Bu saldırı üzerinde çalışın, onu tanımayı öğrenin. İç kapılar düşmemeli. *Rhadhamaerl*, Revelstone'un iç kapılarını korumalı!"

Saldırıdaki değişikliği hissetti. Satansfist'in Taşı şimdi kapılara doğru oklar fırlatıyordu. Amatin direnmeye çalıştı ama Raver onun çabalarını bir hiçmiş gibi bir kenara itti. Yine de Mhoram Tohrm'un yanında kaldı, Tohrm gözlerinin ve ellerinin talebini karşılayana kadar gücünü Hearthrall'a odakladı.

"Ben yas tutmazsam taşın yasını kim tutacak?" Tohrm inledi.

Mhoram bağırma isteğini kontrol etti. "Hayatta kalamazsak hiçbir zarar hak ettiği kederi görmeyecek."

Bir an sonra Tohrm'u unuttu, kulenin dibinden yükselen sessiz çığlıklar dışında her şeyi unuttu. Trell'in tiz öfkesi ve Trevor'ın ateşinin şiddeti yüzünden kapılar acı içinde feryat ediyordu.

Parçalayıcı bir sarsıntı taşı sarstı. Kulenin tepesindeki insanlar düştü, yere yuvarlandı. Zafer ulumasına benzeyen devasa bir gök gürültüsü yerle gök arasında bir yere çarptı, sanki varoluşun gök kubbesi parçalanmıştı.

Kapılar içeriye doğru yarıldı.

Ölü taş selleri kulenin altındaki tünele aktı.

Mhoram, Quaan ve Amatin'e "Kuleyi savunun!" diye bağırıyordu. Sarsıntı azaldı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Tohrm'u da yanına çekerek bağırdı: "Gelin! Gravelingase'leri toplayın! İç kapılar düşmemeli." Kule hâlâ titriyor olsa da merdivenlere doğru ilerlemeye başladı.

Ama daha aşağı inmeden bir çığlık sesi duydu, insan çığlıkları. Öfkeye benzer bir ıstırap, duygularının çalkantılı kalabalığına çarptı. "Quaan!" diye kükredi, ancak yaşlı Warmark neredeyse ona yetişmişti. "Savaşçılar saldırıyor!" Quaan, Mhoram'ın yanına ulaştığında acı acı başını salladı. "Durdurun onları! Bu ölülerle savaşamazlar. Kılıçlar işe yaramaz."

Yüce Lord, Tohrm ve Quaan'la birlikte merdivenlerden aşağı koştu ve Amatin'i korkuluğun kenarından ateşini kullanması için bıraktı.

Quaan doğruca kuleden aşağı indi ama Mhoram Tohrm'u kule ile Kale arasındaki avlunun en yüksek yaya geçidine çıkardı. Oradan Trell ve Lord Trevor'ın çoktan tünelden geri püskürtülmüş olduğunu gördü. Ölülerin yavaş ve kör yürüyüşüne karşı hayatları için savaşıyorlardı. Trevor, Mhoram'ın daha önce hiç görmediği kadar aşırı bir güç uyguluyor, en öndeki saldırganlara vuruyor, onları hızla, durmadan kuma dönüştürüyordu. Ve Trell iki elinde bir kapının devasa bir parçasını tutuyordu. Parçayı öylesine vahşi bir güçle bir sopa gibi kullanıyordu ki, atlara ve devlere benzeyen şekiller bile onun darbeleri altında yere seriliyordu.

Ama iki adamın hiç şansı yoktu. Kılıçların, mızrakların ve okların yürüyen şekiller üzerinde hiçbir etkisi yoktu; tünele ve avluya sıçrayan çok sayıda savaşçı ayaklarının altında ezildi ve ezilenlerin çığlıklarını duymak korkutucuydu. Mhoram izlerken, ölümler Trell ve Trevor'ı yaşlı Gilden ağacının arkasından kapalı iç kapılara doğru ittiler.

Mhoram altındaki siperlerde bulunan savaşçılara bağıarak avludan uzak durmalarını emretti. Sonra kaleye doğru koştu ve merdivenlerden aşağıya, alt katlara doğru hızla indi. Tohrm'u da arkasına alarak iç kapıların üzerindeki ilk dayanağa ulaştı ve Mağara Şövalyeleri'nin tünelden akıp ölümler arasından kıvrılarak kuleye tek girişi sağlayan yan kapılara saldırdığını gördü.

Bazıları boğazlarına ve karınlarına saplanan oklarla bir anda yere yığıldı, diğerleri ise sarayda ezilmekten kurtulan birkaç savaşçı tarafından kesilerek öldürüldü. Ama kalın ve ağır giysileri onları okların ve kılıçların çoğundan korumuştı. Büyük güçleri ve taş konusundaki bilgileriyle kendilerini kapılara attılar. Ve çok geçmeden gangrel yaratıklar tünele doğru akın etmeye başladı. Yüce Lord, savaşçıların tek başlarına *Samadhi'nin* yaratıklarını kuleden uzak tutamayacağını gördü.

Sert bir an için Trevor ve Trell'i, Mağara Şövalyelerini, savaşçıları, canlandırılmış ölü toprağı zihninden uzaklaştırdı ve vermesi gereken kararla yüzleşti. Revelstone'un savunmaya devam edebilmesi için ya kulenin ya da iç kapıların korunması gerekiyordu. Kule olmadan

Kapılar olmasa da kule, Şeytanfist'in yaklaşmasını Revelstone'u hayatta tutacak kadar kısıtlayabilirdi; kule olmasa da kapılar Şeytanfist'i dışarıda bırakabilirdi. Biri ya da diğeri olmadan Revelstone yenilirdi. Ama Mhoram ikisi için de savaşamazdı, aynı anda iki yerde birden bulunamazdı. Kale'nin savunmasını nereye yoğunlaştıracığını seçmek zorundaydı.

Kapıları seçti.

Hemen Tohrm'u Çakıltaşları toplaması için gönderdi. Sonra avludaki savaşa döndü. Mağara Şövalyelerini görmezden geldi, bunun yerine Gilden ağacını çiğneyen ve Trell ile Trevor'ı duvarlara doğru iten karmakarışık ölümlere odaklandı. Etrafındaki savaşçılara *tutunmaları* için bağırarak, Lordların ateşini yüz­süz şekillerin üzerine fırlattı ve onları kuma çevirdi. Trevor'la birlikte kapana kısılmış adamların kaçabileceği bir alan açtılar.

Nöbetçiler hemen iki sert halat getirip demirleyerek Trevor ve Trell'e fırlattılar. Ama bu kısa gecikme sırasında yeni bir Mağara Şövalyesi dalgası ölümlerin omuzlarında avluya girdi ve kapılara yapılan saldırıya katıldı. Kemiklerin kırılması gibi mide bulandırıcı bir sesle kapıları menteşelerinden söktüler, taş levhaları bir kenara fırlattılar ve kükreyerek kuleye hücum ettiler. Anında sadık, eli sıkı savaşçılar tarafından karşılandılar ama Mağara Şövalyeleri'nin ivmesi ve gücü onları içeri taşıdı.

Kapıların kırıldığını gören Trell öfke dolu bir çığlık attı ve Mağara Şövalyelerine saldırmaya çalıştı. *Tutunma* hattını bir kenara iterek, sanki kulenin savunmasına katılmak için onların arasından savaşıarak geçebileceğine inanıyormuş gibi ölümlere doğru koştu. Bir an için granit sopası ve *rhadhamaerl* irfanı ona geçit verdi ve avluda birkaç adım ilerledi. Ama sonra sopası bile kırıldı. Ölümlerin muazzam ağırlığı altında yere yığıldı.

Trevor peşinden fırladı. Mhoram'ın ateşinin de yardımıyla Lord Trell'e ulaştı. Ölümlerden biri ayak bileğine bir darbe indirdi ama acıyı umursamadı, Trell'in omuzlarından tutup onu geri çekti.

Ayağa kalkar kalkmaz Trell, Trevor'ı iterek uzaklaştırdı ve yumruklarıyla duyarsız formlara saldırdı.

Trevor iplerden birini kaptı ve göğsünün etrafında birkaç kez salladı. Sonra *Trell*'in sırtına saldırdı. Kollarını *Trell*'in kollarının altına sokarak esasını *Trell*'in göğsüne bir çubuk gibi geçirdi ve savaşçılara onu yukarı çekmeleri için bağırdı. Anında on savaşçı ipi yakaladı ve çekti. *Mhoram* iki adamı korurken, onlar da duvardan yukarıya ve dayanağın korkuluklarına çekildiler.

Mide bulandırıcı bir sarsıntıyla ölümler iç kapılara çarptı.

Kuleden gelen savaş ıgıllıklarının ve kapılara doğru hızla yükselen sessiz baskının ortasında Yüce Lord *Mhoram* dikkatini *Trell* ve Lord *Trevor*'a çevirdi.

Gravelingas, *Trevor*'ın ve savaşçıların elinden kurtuldu, kendini dikleştirdi ve Yüce Lord'un boğazına atlayacakmış gibi *Mhoram*'la yüzleştı. Yüzü efor ve öfkeyle alev alev yanıyordu.

"Sağlam!" diye korkunç bir ses çıkardı. "Kule *Sheol*'un kullanımı için sağlamlığını kaybetti! *Revelstone* için amacınız bu mu? Onu kendimiz yok etsek daha iyi!"

Kimsenin kendisine dokunmasını engellemek için güçlü kollarını savurarak çılgınca döndü ve *Keep*'e doğru hızla uzaklaştı.

Mhoram'ın bakışları tehlikeli bir şekilde yanıyordu ama dudaklarını ısırdı ve kendini *Gravelingas*'ın peşinden koşmaktan alıkoydu. *Trell* kendini ölçüsüzce harcamış ve başarısız olmuştu. Yetersizliğinden nefret ettiğı için suçlanamazdı; huzur içinde bırakılmalıydı. Ama sesi, tüm huzurunu sonsuza dek kaybetmiş bir adamın sesi gibiydi. Kendi içinde parçalanan *Mhoram*, *Trell*'e göz kulak olmaları için iki savaşçı gönderdikten sonra *Trevor*'a döndü.

Lord arka duvara yaslanmış nefes nefese duruyordu. Yaralı ayak bileğinden kan akıyordu; yüzü savaşın kiriyle lekelenmişti ve nefes alma çabası göğsünü sıkarken titriyordu. Yine de acısının ve kendisinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Gözleri büyülu algılarla parlıyordu. *Mhoram* onunla yüzleştğinde soluk soluğa, "Bunu hissettim. Ne olduğunu biliyorum."

Mhoram bir Şıfacı çağırın diye bağırdı ama *Trevor* yardıma ihtiyacı olduğuna dair her türlü öneriye omuz silkti. Yüce Lord'u yüceltilmiş bir adam gibi karşıladı ve "Bunu hissettim *Mhoram*," diye tekrarladı.

Mhoram endişesini kontrol etti. "Hissettin mi?"

"Lord Foul'un gücü. Tüm bunları mümkün kılan güç." "Taş-" Mhoram başladı.

"Taş su ce değil. Bu hava, Garroting Deep'teki yenilgisinden sonra bu kadar güçlü hale gelme hızı, bu ordunun gücü, onun komutasından çok uzakta olmasına rağmen, bu ölü şekiller, çok büyük bir güç tarafından topraktan zorlanıyor!

"Taş su geçirmez. Bunu hissettim. Despiser Lord Foul bile yedi yıl gibi kısa bir sürede bu kadar fethedilemez hale gelemezdi."

"O zaman nasıl?" diye nefes aldı Yüce Lord.

"Bu hava, bu kış. Orduyu ayakta tutar ve harekete geçirir; Şeytan'ı serbest bırakır; Despiser'ın kendisini başka işler için serbest bırakır; Taş'ın işi. Bu ölülerin işi. Mhoram, Drool Rockworm'un hava ve ay üzerindeki gücünü hatırlıyor musun?"

Mhoram giderek artan bir şaşkınlık ve korku içinde başını salladı. "Bunu hissettim. Lord Foul Kanun Asası'nı elinde tutuyor."

Trevor'ın haklı olduğuna o an inanmasına rağmen Mhoram'ın dudaklarından bir çılgılık döküldü. "Bu nasıl mümkün olabilir? Asa, Yüce Lord Elena ile birlikte *Melenkurion Skyweir*'in emrine girdi."

"Bilmiyorum. Belki de Elena'yı öldüren aynı varlık Asa'yı Foul'un Kreşi'ne taşımıştır - belki de Asa'yı Foul adına kullanan ölü Kevin'in kendisidir, böylece Despiser'ın kendi kontrolü için uygun olmayan bir gücü şahsen kullanmasına gerek kalmaz. Ama Asa'yı hissettim, Mhoram.

-Hukukun Asası tüm soruların ötesindedir."

Mhoram başını salladı ve içinde yankılanan hayret dolu korkuyu bastırmak için mücadele etti. Asa! Etrafında savaş devam ediyordu; şu anki görevinden başka bir şey için ne zamanı ne de gücü vardı. Lord Foul Asa'yı elinde tutuyordu! Böyle bir şeyi düşünmesine izin verirse, panik içinde kendini kaybedebilirdi. Gözleri parlayarak Trevor'ın omzuna övgü ve yoldaşlık dolu sert bir tokat attı, sonra da avluya doğru döndü.

Bir an için algılarını gürültünün ve çınlamanın içine itti, duyularını Revelstone'un durumunu değerlendirmek için eğdi. Lord Amatin'in kulenin tepesinde hâlâ ölümlere karşı ateş açtığını hissedebiliyordu. Zayıflıyordu - sürekli çabaları uzun zaman önce

Staminasının normal sınırlarını aşmıştı; yine de son nabzını ya da nefesini kulenin savunmasında harcamak istercesine savaşıarak aşağıya doğru alev alev yanmaya devam etti. Ve çabası etkisini gösterdi. Karmakarışık şekillerin onda birini bile durduramasa da, artık o kadar çoğunu kırmıştı ki, bağlanmamış kum tünele giden yolları tıkamıştı. Ölülerin daha azı aynı anda ilerleyebiliyordu; onun çalışması ve tünelin daralması yürüyüşlerini yavaşlattı, iç kapılar üzerindeki baskılarının çoğalmasını yavaşlattı.

Ama o çabalarken, savaş kulenin içinden ona doğru tırmanmaya başladı. Artık çok az Mağara Şövalyesi kapılardan girmeye çalışıyordu. Kendi ölüleri koridorları kapatmıştı; ve içeri girmek için savaşıırken, Kalenin okçularına maruz kalıyorlardı. Ama düşmanlar bir şekilde kuleye giriyordu; Mhoram kulenin karmaşık geçitlerinden yukarı doğru yükselen gürültülü çarpışmaları duyabiliyordu. Çaba sarf ederek etrafındaki diğer her şeyi görmezden geldi ve kuleye odaklandı. Sonra boğuk komutlar, silahların çarpışması, açlık ve acının çığ çığlıkları, aceleci ayakların kargaşası arasında Satansfist'in kulenin dış duvarına saldırdığını hissetti. Raver, açıkta kalan burçlara ve pencerelere, ara sıra da Lord Amatin'in kendisine Illearth gücünün şiddetli oklarını fırlattı; ve bu patlamaların örtüsü altında, yaratıkları duvara merdivenler fırlattı, açıklıklardan içeri doluştu.

Yüce Lord Mhoram ayaklarının altındaki taşta iç kapıların inlediğini hissedebiliyordu.

Hemen savaşçılardan birine, gergin bir Stonedownor kadınına döndü. "Kuleye git. Warmark Quaan'ı bul. Ona kuleden çekilmesini emrettiğimi söyle. Lord Amatin'i de yanında getirmesi gerektiğini söyle. Git."

Selam verdi ve koşmaya başladı. Birkaç dakika sonra onun yaya geçitlerinden biri boyunca avluya doğru koştuğunu gördü.

O zamana kadar çoktan savaşa geri dönmüştü. Lord Trevor yanında inatla çalışırken, Revelstone'un iç kapılarına karşı oluşan toprak basıncına saldırısını yeniledi. Gravelingase'lerin destekleyici gücü altındaki taşta titreşirken, tüm birikmiş vahşetini topladı ve

Ölülerin ezilmesi. Artık neyi başarmayı umduğunu çok iyi biliyordu; avlunun kaldırım taşlarını o kadar çok kumla kaplamak istiyordu ki, kör, karmakarışık şekillerin ilerlemek için sağlam bir dayanakları kalmayacaktı. Trevor'ın yardımını onun etkinliğini artırmış gibiydi ve اساسı ellerinde uğuldayana ve etrafındaki hava mavi güçle öylesine dolana kadar ölüleri onlarca ve onlarca parçaladı ki Lordların ateşini yayıyor gibi göründü.

Yine de çabalarken, gücünü Satansfist'in hasta ekininde bir tırpan gibi kullanırken, dikkatinin bir kısmını yaya geçitlerine doğru eğdi. Quaan ve Amatin'i izliyordu.

Kısa bir süre sonra ilk yaya geçidi düştü. Bir Eoman'ın hırpalanmış kalıntısı, Mağara Şövalyeleri tarafından kudurmuşçasına takip edilerek kuleden dışarı fırladı. Okçular Mağara Şövalyelerini avluya gönderdi ve savaşçılar güvende olur olmaz yaya geçidinin kabloları kesildi. Ahşap açıklık takırdayarak aşağı sallandı ve kulenin duvarına çarptı.

Savaşın gürültüsü kulenin dışında yankılandı. Warmark Quaan aniden üst açıklıklardan birinde belirdi. Sesini duyurmak için sert bir şekilde bağırarak, en yüksek iki yaya geçidi hariç hepsinin kesilmesini emretti.

Mhoram Warmark'a doğru bağırdı, "Amatin!"

Quaan başını salladı ve kuleye geri koştu.

Sonraki iki açıklık hemen düştü ama üçüncü açıklıktaki nöbetçiler bekledi. Bir süre sonra birkaç yaralı savaşçı tökezleyerek yürüyüş yoluna çıktı. Birbirlerine destek olarak, sakat olanları taşıyarak Kaleye doğru ilerlediler. Ama sonra bir grup Taş doğumlu yaratık kuleden dışarı çılgınca hücum etti. Oklara ve kılıçlara meydan okuyarak, yaralıları açıklıktan aşağı attılar ve yürüyüş boyunca ilerlediler.

Nöbetçiler acımasızca, kasıtlı olarak kabloları kestiler.

Açıklıkların olduğu kapı aralıklarında beliren her düşman ya öldürüldü ya da ateşli ok yağmuruna tutularak geri püskürtüldü. Yüksek yaya geçitleri hızla düştü. Kulede hayatta kalanlar için sadece iki tane kalmıştı.

Lord Trevor şimdi Yüce Lord'un yanında nefes nefese kalmıştı ve Mhoram'ın kendisi de zorlanmaktan halsiz düşmüştü. Ama bunu göze alamazdı.

Dinlenin. Tohrm'un Çakıltaşları kapıları tek başlarına tutamazlardı.

Yine de acil anlar geçtikçe ateşi şiddetini kaybetti. Quaan ve Amatin için duyduğu korku konsantrasyonunu bozdu. Onların peşinden gitmeyi şiddetle istiyordu. Savaşçılar son iki açıklık boyunca sürekli kaçıyordu ve o da onların kaçışını boğazında bir korkuyla izliyor, liderlerini görmek için yanıp tutuşuyordu.

Bir açıklık daha düştü.

Quaan son yaya geçidinin kapısında tek başına belirlediğinde savaşmayı tamamen bıraktı.

Quaan kaleye doğru bağırdı ama Mhoram ne dediğini anlayamadı. Dört savaşçının Warmark'a doğru koşuşunu nefesini tutarak izledi.

Sonra mavi cüppeli bir figür Quaan-Amatin'in arkasına geçti. Ama ikisi de kaçmak için hiçbir hamle yapmadı. Savaşçılar onlara ulaştığında, ikisi de kuleye geri dönerek gözden kayboldu.

Çaresizlik içinde boğulan Mhoram, arzusunun gücü ikisini geri getirebilirmiş gibi boş kapı aralığına baktı. Raver'ın ordularının sürekli yukarı doğru yükseldiğini duyabiliyordu.

Bir an sonra, dört savaşçı yeniden ortaya çıktı. Aralarında Hearthrall Borillar'ı taşıyorlardı.

Sanki ölmüş gibi ellerinde sallanıyordu.

Quaan ve Amatin dördünü takip etti. Hepsi Kaleye ulaştığında son yaya geçidi de düştü. Kulenin gürültüsü arasında hiç ses çıkarmıyor gibiydi.

Mhoram'ın görüş alanından bir sis geçti. Ağır bir şekilde Trevor'a yaslandığını fark etti; soluk soluğa kalırken, tek başına ayakta duramıyordu. Ama Tanrı onu korudu. Baygınlığı geçince Trevor'ın bakışlarıyla karşılaştı ve belli belirsiz gülümsedi.

Tek kelime etmeden kapıların savunmasına geri döndüler.

Kule kaybedilmişti ama savaş bitmemişti. Artık Amatin'in ateşi tarafından engellenmeyen ölümler yavaş yavaş kumda bir yol açmayı başardılar. Saldırıların ağırlığı yeniden artmaya başladı. Ve taş yaydıkları yanlılık hissi daha da arttı. Yüce Lord, Revelstone'un acısının her taraftan geliyormuş gibi görünene kadar etrafında büyüdüğünü hissetti. Eğer o olmasaydı

Bu ölülerle bu kadar açık bir şekilde karşılaşmış olsaydı, Kalenin başka noktalarda da saldırı altında olduğuna inanabilirdi. Ama şu anki ihtiyaç dikkatini tüketmişti. Revelstone'un tek umudu, kapılar kırılmadan önce onları kumla gömmektir.

Tohrm'un arkasından geldiğini hissetti ama Quaan ve Lord Amatin Hearthrall'a katılana kadar dönmedi. Sonra gücünü bıraktı ve üçüyle yüzleşti.

Amatin secdeye kapanmanın eşiğindeydi. Yüzünün cılız solgunluğunda gözleri ağrıyordu; saçları terli teller halinde yüzüne yapışmıştı. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Benim için bir ok aldı. Borillar, *Samadhi*'nin hedefini zamanında göremedi."

Mhoram'ın sessizce, "Öldü mü?" diye sormak için kendine hakim olabilmesi için bir an geçti.

"Hayır. Şifacılar yaşayacak. O bir Hirebrand, savunmasız değil." Taşa düştü ve sanki onu ayakta tutan kirişler kopmuş gibi duvara yaslandı.

"Seninle birlikte olduğunu unutmuşum," diye mırıldandı Mhoram. "Utaniyorum."

"Utaniyorsun!" Quaan'ın kaba vıraklayan sesi Mhoram'ın dikkatini çekti. Warmark'ın yüzüne ve kollarına odun bulaşmıştı ama yaralanmamış görünüyordu. Mhoram'ın bakışlarına karşılık veremedi. "Kule kayboldu!" Kelimeleri acı acı ısırды. "Utanan benim. Hiçbir Warmark izin vermezdi - Warmark Hile Troy onu korumak için bir yol bulurdu."

"O zaman bize yardım etmek için bir yol bulun," diye inledi Tohrm. "Bu kapılar dayanamaz."

Ses tonundaki çaresizlik dayanaktaki tüm gözleri ona doğru çekti. Gözyaşları sanki hiç durmayacakmış gibi yüzünden aşağı akıyor, elleri havada imkânsız bir şeyi, kırılmayacak bir şeyi ararcasına dalgın dalgın önünde titriyordu. Ve kapılar sanki onun sıkıntısının gerçekliğine t a n ı k l ı k ediyormuş gibi inliyordu.

"Yapamayız," diye devam etti. "Yapamayız. Böyle bir güç! Taşlar beni affetsin! Ben-biz bu baskıya dayanamayız."

Quaan hızla topuğunun üzerinde döndü ve kapıları desteklemeleri için kerestecilere ve Hirebrandlara bağırarak uzaklaştı.

Ama Tohrm Warmark'ı duymuş gibi görünmüyordu. Islak bakışları Mhoram'ı tutarken fısıldadı: "Engellendik. Kötü bir şey gücümüze zarar veriyor. Anlayamıyoruz- Yüce Lordum, burada başka bir yanlış mı var? Ağırlık ve ölümcül şiddetten başka bir yanlış mı? Duyuyorum, Revelstone'un tüm büyük kayaları bana kötülüğü haykırıyor."

Yüce Lord Mhoram'ın hisleri yön değiştirdi ve sanki kendini taşla kaynaştırıyormuş gibi Kalenin bağırsak kayasıyla rezonansa girdi. *Samadhi'nin* ölü konsantrasyonunun tüm ağırlığını sanki kendisine doğru yaklaşıyormuş gibi hissetti; kendi ruh kapılarının inlediğini, patladığını, çatladığını hissetti. Bir an için, bir kehanetin ateşlenmesi gibi, Keep oldu, onun hayatını ve acısını içine aldı, onu parçalamakla tehdit eden korkunç gücü deneyimledi - ve başka bir şey de, farklı, özel, korkunç bir şey. Ana salon boyunca kendisine doğru gelen çılgın ayak seslerini duyduğunda, Tohrm'un gerçeği gördüğünü anladı.

Mhoram'ın Trell'e göz kulak olması için gönderdiği iki adamdan biri hızla ileri atıldı ve sarsılarak durdu. Yüzü dehşetten bembeyaz kesilmişti ve kelimeleri dişlerinin arasından güçlükle çıkarabiliyordu.

"Yüce Tanrım, gel! O! Yakın! Oh, ona yardım edin!"

Amatin sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi kollarıyla başını örttü. Ama Yüce Efendi şöyle dedi: "Seni duyuyorum. Kim olduğunu hatırla. Açıkça konuş."

Adam birkaç kez mide bulandırıcı bir şekilde yutkundu. "Gönderdiğin Trell kendini öldürüyor. Yakın'ı yok edecek."

Tohrm'dan boğuk bir çığlık koptu ve Amatin soluk soluğa, "*Melenkurion!*" diye bağırdı. Mhoram duyduklarına inanamıyormuş gibi savaşçıya baktı. Ama o inanmıştı; gerçeği hissediyordu. Bu bilginin de çok geç geldiğini anlamak onu dehşete düşürdü. Bir kez daha öngöründe başarısız olmuş, Kalenin ihtiyaçlarını karşılayamamıştı. Reddedilemez zorunlulukların etkisiyle Lord Trevor'a döndü ve "Loerya nerede?" diye sordu.

Kurtarıldığından beri ilk kez, Trevor'ın yüceliği dalgalandı. Sanki yarasının ona zarar verme gücü yokmuş gibi kendi kanının içinde duruyordu ama karısından söz edilmesi yeni cesaretindeki bir kusur gibi canını acıttı. "O," diye başladı, sonra yutkunmak için durdu. "Karım

Keep'ten ayrıldı. Dün gece çocukları saklanacak bir yer bulmak için karaya götürdü. Böylece güvende olacaklardı."

"Yediler adına!" Mhoram, Trevor'dan ziyade tüm ba arısızlıklarına öfkelenerek havladı. "Ona ihtiyaç var!" Revelstone'un durumu çaresizdi ve ne Trevor ne de Amatin savaşmaya devam edecek durumda değildi. Mhoram bir an için bu ikilemin   z lemeyece ini, Kale için bu kararları veremeyece ini düşündü. Ama o Variol oğlu Mhoram'dı, Konsey'in seçimiyle Yüce Lord olmuştu. Sava  ya şöyle demişti: *Kim olduğunu unutma*. Bunu Tohrm'a da söylemişti. O Yüce Lord Mhoram'dı, teslim olması mümkün değildi. Asasıyla ta a öyle bir vurdu ki demir topu u çınladı ve i inin başına ko tu.

"Lord Trevor, kapıları tutabilir misiniz?"

Trevor Mhoram'ın bakışlarıyla kar ıla tı. "Korkmayın Yüce Lordum. Eğer tutulabiliyorlarsa, onları tutaca ım."

"Güzel." Yüce Lord avluya sırtını döndü. "Lord Amatin-Hearthrall Tohrm-bana yardım edecek misiniz?"

Tohrm cevap olarak Amatin'in koluna uzandı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

Korkudan donakalmı  sava  yı kolundan tutan Mhoram, hızla Kaleye doğru uzaklaştı.

Koridorlardan geçip Yakın'a doğru ilerlerken, sava  dan neler olduğunu anlatmasını istedi. "He-it-" diye kekeleydi adam. Ama sonra Mhoram'ın tutu undan bir nebze olsun kendine gelir gibi oldu. "Beni açtı, Yüce Lordum."

"Ne oldu?" diye tekrarladı Mhoram kararlılıkla.

"Emriniz  zerine onu takip ettik. Onu terk etmek istemedi imizi öğrenince bize küfretti. Ama onun s vg s  bize senin emrinin nedeninin bir kısmını gösterdi. Sana itaat etmeye karardıydık. Sonunda kırık bir adam gibi bizden uzaklaştı ve bizi Kapan'a götürdü.

"Orada büyük çakıl oca ına gitti ve yanında diz çöktü. Biz kapılardan onu izlerken, o a ladı ve dua etti, yalvardı. Yüce Tanrım, kalbimde onun barış için yalvardı ını hissediyorum. Ama huzur bulamadı. Başını kaldırdı ında, yüzünde i ren lik gördük. O,  akıl alevleri

Ateş taşları. Yerden ateş fişkırdı. Ona doğru koştuk. Ama alevler bizi engelledi. Yoldaşımı tükettiler. Ben sana koştum."

Sözler Mhoram'ın yüreğini soğuttu ama savaşçının yüzündeki acıyı ve bocalamayı karşılamak için cevap verdi. "Barış Yemini bozuldu. Kendine olan güvenini kaybetti ve umutsuzluğa düştü. Bu, Gri Avcı'nın onun üzerindeki gölgesi."

Bir süre sonra savaşçı tereddütle, "Duyduğuma göre - söylenenlere göre - bu Kâfir'in işi değil mi?" dedi.

"Belki de. İnancısız bir ölçüde Lord Foul'un işi. Ama Trell'in umutsuzluğu da kısmen benim eserim. Trell'in kendi eseri. Avcı'nın en büyük gücü, ölümlü zayıflığımızın bu kadar aleyhimize dönebilmesidir."

Olabildiğince sakın bir şekilde konuştu ama daha Yakın'a yüz metre yaklaşmadan alevlerin sıcaklığını hissetmeye başladı. Tohrm'un hissettiği diğer hastalığın kaynağının bu olduğundan hiç şüphesi yoktu. Sıcak saygısızlık dalgaları konsey odasından her yöne yayılıyordu. Yüksek ahşap kapılara yaklaştığında, kapıların için için yandığını, neredeyse alev alev yandığını ve duvarların sanki taş erimek üzereymiş gibi parıldadığını gördü. Açık kapıya ulaşır aşağıya, Kapalı'ya bakmadan önce bile nefes nefese kalmış, sığa karşı irkilmişti.

İçinde bir cehennem vardı. Zemin, masalar, koltuklar, hepsi çılgınca yanıyor, gök gürültüsü gibi kükreyen alevler püskürtüyordu. Isı Mhoram'ın yüzünü yaktı, saçlarını kavurdu. Yangının ortasına doğru bakabilmek için gözyaşlarını kırıştırmak zorunda kaldı.

Trell çakıl taşlı çukurun içinde bir holokostun çekirdeği gibi duruyor, alevler içinde yanıyor ve iki yumruğuyla tavana doğru büyük ateş püskürtüleri fırlatıyordu. Tüm bedeni cisimleşmiş bir lanet gibi alev alev yanıyor, beyaz bir azap sevdiği ve kurtaramadığı taşa saldırıyordu.

Bunun katıksız gücü Mhoram'ı sersemletti. Bir Kutsala Saygısızlık Ayininin başlangıcına bakıyordu. Trell, Mhoram'ın korkuyla koruduğu sırrı kendi çaresizliği içinde bulmuştu ve bu sırrı Revelstone'a karşı kullanıyordu. Eğer durdurulmazsa, kapılar Kalenin kırılacak ilk parçası olacaktı.

Tüm platoyu yerle bir edebilecek bir yıkım zincirinin en küçük halkası.

Durdurulması gerekiyordu. Bu şarttı. Ama Mhoram bir Gravelingas değildi, bu ateşi mümkün kılan kudrete karşı koyacak bir taş-irfanı yoktu. Tohrm'a döndü.

"Sen *rhadhamaerl*'densin!" diye bağırdı ateşin gürültüsü üzerine. "Bu alevi susturmalısın!"

"Susturmak mı?" Tohrm dehşet içinde alevlere bakıyordu; yüzünde en sevdiği aşkın yok oluşuna tanıklık eden bir adamın kederli ifadesi vardı. "Susturmak mı?" Bağırmadı; Mhoram onu ancak dudaklarını okuyarak anlayabildi. "Buna karşılık verecek gücüm yok. Ben *rhadhamaerl*'in bir Gravelingas'ıyım, Dünya Gücü'nün vücut bulmuş hali *değil*. O hepimizi yok edecek."

"Tohrm!" diye bağırdı Yüce Lord. "Lord's Keep'in Hearthrall'ı sensin! Sen ya da hiç kimse bu ihtiyacı karşılayamaz!"

Tohrm sessizce, "Nasıl?" diye sordu.

"Sana eşlik edeceğim! Sana gücümü vereceğim-Tüm gücümü sana yerleştireceğim!"

Hearthrall'ın gözleri korkuyla Yakın'dan uzaklaştı ve irade gücüyle Yüce Lord'un yüzüne odaklandı.

"Yanacağız."

"Dayanacağız!"

Tohrm met Mhoram'ın talep için a uzun bir an. Sonra inledi. Kalenin taşı uğruna kendini vermeyi reddedemezdi.

"Eğer benimleymen," dedi gürültünün içinden sessizce. Mhoram dönüp Amatin'e baktı. "Tohrm ve ben Kapalı'ya gideceğiz. Bizi ateşten korumalısın. Gücünü etrafımıza sar, bizi koru."

Dalgınca başını salladı, nemli bir saç telini yüzünden uzaklaştırdı. "Git," dedi zayıf bir sesle. "Masa çoktan eridi bile."

Yüce Lord onun haklı olduğunu gördü. Gözlerinin önünde masa magmaya dönüştü, Kapalı'nın en alt katına ve Trell'in ayaklarının etrafındaki çukura döküldü.

Mhoram gücünü hazır hale getirdi ve esasının sapını Tohrm'un omzuna dayadı. Birlikte Yakın'a baktılar, beklediler

Amatin etraflarında bir savunma inşa ederken. Hissettirdiği his, kovan böcekleri gibi derilerinin üzerine üşüştü, ancak ısıyı geri tuttu.

Onlara işaret ettiğinde, sanki bir fırının içinde debeleniyormuş gibi Kapalı'ya doğru inmeye başladılar.

Amatin'in korumasına rağmen, sıcaklık onlara bir tufanın yumruğu gibi çarptı. Tohrm'un tuniği kavrulmaya başladı. Mhoram kendi cübbesinin karardığını hissetti. Başlarındaki ve kollarındaki tüm kıllar buruştu. Ama Yüce Lord ısıyı aklından çıkardı; esasına ve Tohrm'a odaklandı. Alevlerin derin ve yırtıcı uğultusundan başka bir şey duymasa da, Hearthrall'ın şarkı söylediğini hissedebiliyordu artık. Gücünü Tohrm'un şarkısının perdesine ayarlayarak, tüm kaynaklarını Tohrm'a gönderdi.

Onlar hareket ettikçe vahşi alevler hafifçe onlardan uzaklaştı ve yanmamış kaya parçaları Tohrm'un ayaklarının altında basamak taşları gibi belirdi. Trell'in öfkesinin cehennemindeki bir boşluk gibi aşağı doğru yürüdüler.

Ama yangın anında arkalarında kaldı. Kapılardan uzaklaştıkça Amatin'in savunması zayıfladı; mesafe ve alev birbirine karıştı. Mhoram'ın cübbesinin alev alev yandığı yerdeki eti acıyordu ve gözleri o kadar acıyordu ki artık göremiyordu. Alçaldıkça Tohrm'un şarkısı giderek bir çığlığa dönüştü. Loric'in krilinin hâlâ taşına gömülü durduğu çukurun seviyesine ulaştıklarında, Mhoram gücünü Tohrm'dan alıp korunmak için kullanmazsa ikisinin de Trell'in ayaklarının dibinde kavrulacağını biliyordu.

"Trell!" Tohrm sessizce bağırdı. "Sen *rhadhamaerl*'in bir Gravelingas'ısın! Yapma bunu!"

Bir an için cehennemin öfkesi durakladı. Trell onlara baktı, onları görüyor, tanıyor gibiydi.

"Trell!"

Ama kendi katliamının gücü altında çok fazla kalmıştı. Sert, suçlayıcı bir parmakla işaret etti, sonra çakıllara doğru eğildi ve onlara iki kucak dolusu ateş fırlattı.

Aynı anda Mhoram'ın içinden bir güç heyecanı geçti. Amatin'in koruması sabitlendi, sertleşti. Trell'in gücüne rağmen

Saldırı Tohrm'u Mhoram'ın kollarına geri düşürdü, ateş onlara dokunmadı. Ve Amatin'in ani güç keşfi Yüce Lord'da bir cevap uyandırdı. Gözlerinde parıldayan sevinç dolu bir bakışla, tüm kendini tutma çabalarını bir kenara bıraktı ve gizli saygısızlık anlayışına yöneldi. Bu sır kudret içeriyordu -Lordların Barış Yeminleri yüzünden keşfedemedikleri kudret- yok etmek için olduğu kadar korumak için de kullanılabilecek bir kudret. Kilidi açan tek duygu umutsuzluk değildi. Mhoram kendi tutkusunu serbest bıraktı ve Yakın'ın yıkımına karşı durdu.

Güç göğsünde, kollarında ve arasında canlı bir şekilde dolaşıyordu. Güç, etini ve kanını bile incinmez bir kemik gibi gösteriyordu. Trell'in hastalığına karşı koymak için ondan güç fııskırdı. Ve gücünün dalgalanması Tohrm'u yeniden canlandırdı. Hearthrall ayağa kalktı, ilmini çağırırdı; kendisinin ve Mhoram'ın tüm enerjisiyle Trell'e direndi.

Neredeyse yüz yüze durarak karşı karşıya gelen iki Çakıltaşlı, irfana dair gizli jestlerini ördüler, güçlü *rhadhamaerl* yakarışlarını söylediler. Ateş sanki Revelstone üzerlerine çökmek üzereymiş gibi şiddetlenirken, onlar alevlere hükmediyor, ona hâkim olmak için iradelerine karşı irade güreşi yapıyorlardı.

Tohrm, Mhoram'ın desteğiyle yüceldi. Yüce Lord'un gücü her sözünde, notasında ve hareketinde yankılanarak onu yenilerken, taş olan sevgisini yerine getirirken, saygısızlığı geri çevirdi. Son bir çırpınıştan sonra Trell dizlerinin üzerine çöktü ve ateşi sönmeye başladı.

Bir gelgitin çekilmesi gibi Kapalı'dan dışarı aktı; önce yavaşça, sonra onu yükselten güç kırıldıkça daha hızlı. Sıcaklık azaldı; serin ve temiz hava Kalenin hava yollarından Mhoram'ın etrafına doldu. Kavrulmuş gözleri yeniden görmeye başladı. Bir an için rahatlayarak bilincini kaybedeceğinden korktu.

Sevinç ve kederle ağlayarak, Tohrm'un Trell Atiaran-arkadaşını çakıl ocağından çıkarmasına yardım etmeye gitti. Trell onları hissettiğine, onların varlığından haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermedi. Boş gözlerle etrafına bakındı ve kırık bir sesle mırıldandı: "Sağlam. Sağlam hiçbir şey yok. Hiçbir şey." Sonra kollarıyla başını kapattı ve

Mhoram'ın ayaklarının dibinde yere kapandı, hıçkırması gerekiyormuş da hıçkıramıyormuş gibi titriyordu.

Tohrm, Mhoram'ın bakışlarıyla karşılaştı. Uzun bir an boyunca birbirlerinin yüzlerine baktılar ve birlikte yaptıklarını ölçtüler. Tohrm'un yüz hatları, bir daha asla sıırtmayacak olan vahşı bir arazinin yanmış görüntüsüne sahipti. Ama sonunda mırıldanırken duyguları net ve temizdi: "Onun için yas tutacağız. *Rhadhamaerl* yas tutacak. Yas tutma zamanı geldi."

Merdivenlerin tepesinden heyecanlı bir ses haykırdı: "Yüce Tanrım! Ölüer! Hepsi kumun içine düştü! Satansfist bu saldırıyı tüketti. Kapılar dayanıyor!"

Mhoram gözyaşları içinde Yakın'ın etrafına baktı. Çok kötü hasar görmüştü. Lordların masası ve sandalyeleri erimişti, basamaklar düzensizdi ve alt katların çoğu yangın yüzünden şekil değiştirmişti. Ama burası hayatta kalmıştı. Kale hayatta kalmıştı. Mhoram Tohrm'a başını salladı. "Vakit geldi."

Gözyaşları yüzünden görüşü o kadar bulanıklaşmıştı ki, merdivenlerden aşağı kendisine doğru inen iki mavi cüppeli figür görür gibi oldu. Gözyaşlarını sildi ve Lord Loerya'nın Amatin ile birlikte olduğunu gördü.

Onun varlığı, kendisini ve Tohrm'u kurtaran korumayı açıklıyordu; gücünü Amatin'inkiyle birleştirmişti.

Ona ulaştığında, ciddiyetle yüzüne baktı. Adam onda utanç ya da sıkıntı aradı ama sadece pişmanlık gördü. "Onları Glimmermere'de Sınırsız Olan'ın yanına bıraktım," diye açıkladı sessizce. "Belki güvende olurlar. Cesaret bulduğumda geri döndüm."

Sonra Mhoram'ın yanındaki bir şey dikkatini çekti. Merak yüzünü aydınlattı ve onu Loric'in *krillerinin* bulunduğu masaya bakacak şekilde çevirdi.

Masa sağlamdı.

Merkezindeki *kril* mücevheri, umut kadar parlak, saf beyaz bir ateşle parlıyordu.

Mhoram birinin, "Ur-Lord Antlaşması Ülkeye geri döndü" dediğini duydu. Ama artık etrafında neler olup bittiğini anlayamıyordu. Gözyaşları tüm duyularını kör etmiş gibiydi.

Mücevherin ışığını takip ederek elini uzattı ve *krilin* sapını *kavradı*. Onun yoğun sıcaklığında, ne olduğunu hissetti

duymuştu. Kâfir geri dönmüştü.

Yeni gücüyle *krili kavradı* ve taştan kolayca çekti. Kenarları o kadar keskindi ki bıçağı elinde tuttuğunda keskinliğini görebiliyordu. Gücü onu sıcaktan koruyordu.

Yüzünde güneş ışığını andıran bir gülümsemeyle arkadaşlarına döndü.

"Lord Trevor'ı çağır," dedi memnuniyetle. "Sizinle paylaşmak istediğim bir güç bilgim var."

ON İKİ: *Amanibhavam*

Nefret.

Covenant'ın aklındaki tek düşünce buydu. Bilmediği şeylerin ağırlığı diğer her şeyi ezip geçti.

Nefret.

Mızrağıyla kendini kovuğun kenarından yukarı kaldırırken ve Pietten'in ateşinin son kor ışığının ötesine doğru topallayarak inerken cevapsız soruya sarıldı.

Nefret.

Sakat ayağı yerde sürükleniyor, ayak bileğinin parçalanmış kemiklerini birbirine sürtüyordu, ta ki gözeneklerinden acı dolu damlalar fışkırıp kış rüzgârında donana dek. Ama mızrağın sapını kavradı ve ileriye, o yamaçtan aşağıya ve bir sonrakine çaprazlama tırmandı. Rüzgâr sağ yanağını kesiyordu ama buna aldırış etmedi; yön bilinci olduğundan değil, tepenin dikliği yüzünden yavaş yavaş sağa doğru döndü. Bir sonraki yamacın kıvrımı onu tekrar kuzeye, Ra Ovaları'ndan ve tek arkadaşlarından uzağa doğru eğdiğinde, onu takip etti, aşağı doğru yalpaladı, sakat bir vahşi gibi rüzgarda çırpındı, sadece düşündü:

Nefret.

Atiaran Trell-mate, ölülerin fedakârlıklarını anlamlı kılmanın yaşayanların sorumluluğu olduğunu söylemişti. Anlamlandırması gereken ölümle dolu koca bir Ülke vardı. Arkasında, Lena kendi kanında katledilmiş, karnına tahta bir çivi saplanmış halde yatıyordu. Elena, *Melenkurion* Skyweir'ın bağırsaklarında bir yere gömülmüş, onun manipölasyonları ve başarısızlıkları yüzünden kendi özel kıyametinde ölmüştü. O hiç var olmamıştı bile. Ranyhyn aç bırakılmış ve katledilmişti. Bannor ve Foamfollower ölmüş ya da çaresizlik içinde olabilirlerdi. Pietten ve Hile Troy, Trell ve Triock hep onun suçuydu. Hiçbiri

hiçbiri var olmamıştı. Onun acısı yoktu. Mutlak bir soru dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Boğazının derinliklerinde inledi, "Nefret mi?"

Bu sorunun yanıtı olmadan hiçbir şeyin anlamı olamazdı. Çok çeşitli kılıklara bürünmesine rağmen, cüzzam yasasına tabi olduğunu ilk öğrendiği günden beri hayatını şekillendiren soru olduğunu fark etti. Nefret, kendinden nefret, korku, tecavüz, cinayet, cüzzamlı dışlanmış kirli - hepsi aynı şeydi. Cevabı bulmak için topallayarak ilerledi.

Toprak'taki deneyimlerinin başlangıcından bu yana ilk kez tamamen yalnızdı.

Hasta gri şafak onu kuzeydoğuya doğru belli belirsiz çalışırken buldu; mızrağıyla hararetli bir şekilde ilerliyor ve kışın acı sancıları içinde titriyordu. Kasvetli ışık bir yanını uyandırmış gibiydi. Bir yamacın sığ sularına daldı ve durumunu anlamaya çalıştı.

Hastalıklı ve donmuş parmaklarıyla pantolonunun paçasını çekiştirirken tiz rüzgâr etrafında dolanıyordu. Kumaşı hareket ettirmeyi başardığında, ayak bileğinin üstündeki etinin koyu renk alması karşısında uyuşuk bir şaşkınlık hissetti. Ayağı bacağının üzerinde eğri bir açıyla duruyordu ve kabuk bağlamış kanın arasından sandaletlerinin kayışlarına doğru çıkıntı yapan kemik parçalarını görebiliyordu.

Yarası hissettiğinden daha kötü görünüyordu. Acısı diz eklemine sızlatıyor, uyluğundan kalçasına kadar ağrılar yapıyordu ama ayak bileğinin kendisi katlanılabilir durumdaydı. Her iki ayağı da soğuktan donmuştu. Ve her ikisi de bir hacının ayakları gibi bıçaklanmış, yırtılmış ve acısız bir şekilde enfeksiyon kapmıştı. Kırık olanı muhtemelen kaybedeceğini düşündü boş boş. Ama bu olasılık onun için hiçbir önem taşımıyordu; bu, deneyiminin var olmayan bir başka parçasıydı sadece.

Kendisi için yapması gereken şeyler vardı ama bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu yönlendiren temel ihtiyaç dışında hiçbir şey hakkında bir fikri yoktu. Yiyecekten, sıcaklıktan, nerede olduğu ya da nereye gittiği bilgisinden yoksundu. Yine de tekrar hareket etmek için acele ediyordu. Hareketten başka hiçbir şey hayat damarlarının dolaşımını sağlayamazdı - hareketten başka hiçbir şey cevabını bulmasına yardımcı olamazdı.

Hiçbir geçici ya da yarı hazır cevap onun ihtiyacını karşılayamazdı.

Kendini kaldırdı, sonra ayağı kaydı ve düştü, hissedilmeyen acıyla bilinçsizce ağladı. Bir an için kış, muzaffer bir yırtıcı hayvan gibi kulaklarında kükredi. Sanki soğğun pençeleri hava yollarını ve ciğerlerini çoktan parçalamış gibi nefes alıp vermesi onu hırpaladı. Ama mızrağını tekrar sert toprağa dayadı ve dik durana kadar elden e l e tırmandı. Sonra bir kez daha ileri atıldı.

Kendini zorlayarak tepeye çıktı ve tepenin ötesinde, yolunun üzerinde küçük bir duvar gibi uzanan alçak bir sırta ulaştı. Ağırlığını taşımaktan kolları titriyor, elleri mızrağın pürüzsüz sapında defalarca kayıyordu. Tırmanış onu neredeyse yeniyordu. Zirveye ulaştığında, hava donmuş ciğerlerine kırık bir şekilde girip çıkıyordu ve buzlu baş dönmesi tüm kış manzarasının bir yandan diğer y a n a düzensiz bir şekilde sallanmasına neden oluyordu. Mızrağa yaslanarak dinlendi. Solunumu o kadar kültleşmişti ki, yüzündeki donmuş ter ve buharın onu boğuyor olabileceğini düşündü. Ama onu kırmaya çalıştığında, koruyucu bir kabuk gibi yırtıldı, cildini incitti ve soğğa yeni sinirler maruz bıraktı. Donmuş maskesinin geri kalanının kalmasına izin verdi ve sonunda görüşü netleşmeye başlayana kadar nefes nefese durdu.

Önündeki sert ve çorak bölge o kadar kasvetliydi ki, Foul'un acımasızlığıyla o kadar yabanileşmişti ki, ona bakmaya zor dayanıyordu. Gri ölü bulutların altında ufuktan ufuğa gri, soğuk ve ölü bir hava vardı; hafif yanılsamaların, teselli ya da rehabet gibi birbirine karışan renklerin yumuşak, rahat grisi değil, teselli bulamamanın ve dehşetin grisi, paradoksal bir şekilde donuk ve çiğ, uyuşuk ve dokunaklı, renk, özsü, kan ve kemiğin kül rengi kalıntıları gibi bir gri. Gri rüzgâr, gri donmuş tepelerin üzerinde gri soğğu sürüklüyordu; gri kar, gri arazinin lees'i altında ince sürüklenmeler halinde toplanmıştı; gri buz, solundaki uzakta zar zor görülebilen ağaçların siyah, kırılğan, yapraksız dallarının altını çizdi ve sağında neredeyse görüş alanının dışında nehrin gri, sefil akıntısını boğdu; gri uyuşukluk etini ve ruhunu kavradı. Lord Foul the Despiser her yerdeydi.

Sonra bir an için amacını hatırladı. Buzdan ağızlıklarını soğğun dişlerine geçirdi ve tepeden aşağıya, kışın kaynağına doğru topallayarak indi. Yarı kör bir halde

Rüzgârın karşıtlığına *aldırmadan* küçük barınakların ve dağınık *alianta*'nın yanından geçti, tepelerin arasında yırtık pırtık yolunu itti, Despiser'a karşı getirmek istediği bir suçlama gibi donmuş ayağını sürükledi.

Ama bu anı yavaş yavaş silikleşti, nefretin yinelenen sorgulaması dışında her şey gibi bilincinden kayboldu. Kararsız bir içgüdü onu nehre doğru inmekten alıkoydu ama diğer tüm yön duyguları onu terk etti. Rüzgâr sağ yanağına vururken, sanki sadece tırmanırken dik durabiliyormuş gibi yavaşça yukarı, yukarı doğru çabaladı.

Sabah geçtikçe daha sık düşmeye başladı. Artık mızrağı tutamıyordu; elleri çok sert, çok zayıftı ve buz terinden oluşan kaygan bir tabaka mızrağı çok kaygan hale getirmişti. Buzun çıtırtıları ve kendi nefes nefese çığlıkları arasında defalarca yere düştü. Ve devam etmek için birkaç sarsıcı çabadan sonra, nefesi boğazında takırdayarak harap olmuş toprağa yüzüstü uzandı ve uyumaya çalıştı.

Ama çok geçmeden tekrar hareket etti. İsteddiği şey uyku değildi; bilincinin odaklanmış tek parçasında uykunun yeri yoktu. Nefes nefese kalarak dizlerinin üzerine çöktü. Sonra, sanki kendini gafil avlamaya çalışıyormuş gibi garip bir acelecilikle kırık ayak bileğine ağırlık verdi.

Yeterince uyuşmuştu. Acı bacağıının geri kalanına da saplandı ve ayağı altında büküldü. Ama bileği yeterince uyuşmuştu.

Düşen mızrağa *aldırmadan* dikleştii, sendeledi ve son derece topallayarak yeniden harekete geçti.

Uzun bir süre bu şekilde devam etti, kırık ayak bileğini beceriksiz parmaklar tarafından yönetilen kötü eklemli bir kukla gibi salladı. Düşmeye devam etti; ayak yerine iki buz kütlesi kullanıyordu ve yamaçlar çok dikleştğinde dengesini koruyamıyordu. Ve bu yamaçlar giderek daha da kötüleşti. Her nedense, zeminin kara ağaçlarla buluşmak üzere yükseldiği sol tarafına doğru dengesiz bir şekilde yöneldi; bu yüzden, sağlıklı bir gezgin için yeterince hafif görünse de, onu uçurumlar gibi etkileyen yükselişlere ve inişlere giderek daha sık rastladı. Elleri ve dizleri üzerinde tırmandı.

Tutunmak için sert zemine dayandı ve lanetlilerden biri gibi çaresizce aşağı yuvarlandı.

Ama her düşüşten sonra bir tövbekâr gibi karda yüzükoyun yatıyor ve her dinlenişten sonra bir kez daha sendeleyerek ya da sürünerek ilerliyor, özel ve kaçınılmaz vecdinin peşinden gidiyordu, ama onu karşılamaya gücü yetmiyordu.

Gün öğleden sonraya doğru ilerledikçe düşme sıklığı da artıyordu. Düşükten sonra kıpırdamadan yatıyor ve sanki ayak bileğinin kırılması içindeki önemli bir kemiği, dayanma gücünü kırmış gibi ciğerlerine girip çıkan havanın hıçkırıklarını dinliyordu - sanki sonunda uyuşukluk bile onu yarı yolda bırakmış, bir şekilde yetersiz olduğunu kanıtlamış ve onu yarasının merhametine bırakmıştı. Yavaş yavaş rüyasının onu öldüreceğine inanmaya başladı.

Öğleden sonra bir ara ayağı kaydı, yuvarlandı ve sırt üstü yere düştü. Dönmek için güç toplayamadı. Sıkışmış bir böcek gibi bir an çırpındı, sonra secde uykusuna daldı; demir göklerle pirinç yeryüzü arasında sıkışıp kalmıştı.

Rüyalar bilinçaltını çalkalıyor, ona hiçbir teselli vermiyordu. Pietten'ı bıçakladığı çift yumruklu darbeyi tekrar tekrar yaşadı. Ama şimdi o şiddetli darbeyi başka kalplere de indiriyordu -Llaura, Manethrall Rue, Elena, Joan, Soaring Woodhelven savaşında onu korurken öldürülen kadın- neden hiç kimseye onun adını sormamıştı? Rüyalarında hepsini öldürmüştü. Etrafında, yabancı bir melodinin notaları gibi yaralarından keskin bir şekilde parlayan ışık pırıltılarıyla yatıyorlardı. Şarkı onu çekiştiriyor, zorluyordu ama o daha şarkıyı duyamadan başka bir figür, sakat bir firkateyn gibi yan yatarak görüş alanına girdi. Adam sefalet ve şiddetle giyinmişti. Elllerinde kan ve gözlerinde cinayet aşkı vardı ama Covenant yüzünü seçemiyordu. Bıçağı bir kez daha kaldırdı, bir kez daha tüm gücüyle o savunmasız göğse sapladı. Ancak o zaman adamın kendisi olduğunu gördü.

Sanki boş gökyüzü ona çarpmış gibi sıçradı ve yüzünü saklamak, yarasını gizlemek için göğsünün üzerine yığıldı.

İçinde yattığı karı hatırladığında, titreyerek ayağa kalktı ve öğleden sonraya doğru topallayarak ilerledi.

Çok geçmeden, hakim olamadığı bir yamaca geldi. Kendini oraya attı, topalladı ve elinden geldiğince süründü. Ama bitkin düşmüş ve sakatlanmıştı. Sola döndü ve yamaç boyunca tökezleyerek yükselebileceği bir yer aradı, ama sonra açıklanamaz bir şekilde kendini aşağı doğru yuvarlanırken buldu. Aşağıya yuvarlanıp durduğunda, şaşkınlık içinde bir süre dinlendi. Farkında olmadan tepeyi aşmış olmalıydı. Nefes nefese kendini tekrar yukarı çekti ve devam etti.

Bir sonraki tepe daha iyi değildi. Ama ustalaşmak zorundaydı. Kendini daha fazla yukarı çekemeyince tekrar sola döndü, her zaman sola ve yukarı, ama garip bir nedenden dolayı bu onu nehre doğru indiriyor gibiydi.

Kısa bir mesafe sonra karda bir iz buldu.

Bir yanı dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu ama sadece rahatlama ve umut hissetti. Bir iz, birinin bu yoldan geçtiği anlamına geliyordu - yakın zamanda geçmişti, yoksa rüzgâr izleri silerdi. Ve bu kişi ona yardım edebilirdi.

Yardıma ihtiyacı vardı. Donuyordu, açlıktan ölüyordu, başarısız oluyordu. Yara kabuğu ve buzun altında ayak bileği hâlâ kanıyordu. Acizliğinin, yetersizliğinin sonsuzluğuna, devam edemeyeceği, devam etmenin, yaşamın mümkün olduğuna inanamayacağı, hayal edemeyeceği, umut edemeyeceği noktaya ulaşmıştı. Kaderine karar vermesi için o patikayı her kim ya da her ne yapmışsa ona ihtiyacı vardı.

İzi sola, aşağıya, tepelerin arasındaki bir çukura doğru takip etti. Gözlerini hemen önündeki patikadan ayırmadı, yukarı bakıp patikayı yapanın görüş alanından, ulaşamayacağı bir yerde olduğunu görmekten korkuyordu. Yaraticının nerede düştüğünü, kan döktüğünü, dinlendiğini ve topallayarak ilerlediğini gördü. Kısa süre sonra bir sonraki tepeyle karşılaştı ve sürünerek patika boyunca yukarı doğru tırmanmaya başladı. Çaresizdi, yalnızdı ve Toprak'ta daha önce hiç olmadığı kadar yoksuldu.

Ama sonunda gerçeği fark etti. İz döndüğünde, sola doğru sürünerek uzaklaştığında, yamaçtan aşağı indiğinde, artık kendini takip ettiğini, izinin kendisine ait olduğunu, hakim olamadığı tepeler arasında bir çember olduğunu inkar edemezdi.

Kalın bir iniltiyle sınırı geçti. Son gücü de elinden kayıp gitti. Arkasındaki karanlık körfezde keskin parıltılar göz kırpyordu.

Gözleri kapalıydı ama onlara cevap veremedi. Geriye doğru düştü, tepeden aşağı alçak bir kar yığınının içine kaydı.

Ancak o zaman bile çilesi devam etti. Düşüşü karda bir şeyi açığa çıkardı. Çaresizce soluk soluğa yatarken, kalbinin göğsünde iflasa doğru titrediğini hissederken, bir koku onu rahatsız etti. Soğuğa rağmen fark etmesini istiyordu; yüzünde keskin ve baştan çıkarıcı bir şekilde yükseliyor, her nefeste içine işliyor, onu yanıt vermeye zorluyordu. Titreyen kollarının üzerinde doğruldu ve ölü parmaklarıyla karı sildi.

Kar yığınının altında büyüyen otlar buldu. Her nasılsa güçlü yaşamı söndürülmeyi reddediyordu; karın ağırlığı altında birkaç sarı çiçek bile açmıştı. Ve keskin kokuları onu yakaladı. Elleri koparmak için işe yaramıyordu, bu yüzden ağzının etrafındaki buzun bir kısmını devirdi. Sonra yüzünü çimenlere doğru eğdi, dişleriyle yaprakları kopardı ve yedi.

Otu yuttuğunda, suyu deliliğin enerjisi gibi doğrudan kaslarına akıyor gibiydi. Enfüzyonun anılığı onu gafıl avladı. Dördüncü ısırık için eğildiğinde, bir kasılma onu ele geçirdi ve damarlarında ham güç öfkelenirken sert bir cenin pozisyonuna yığıldı.

Bir an için acı içinde çılgılık attı. Ama bir anda kendi ötesine, kış, rüzgâr ve kötülükten başka hiçbir şeyin var olmadığı kasvetli bir kırsala geçti. Lord Foul'un doğaüstü saldırısını görme, duyma ya da dokunma değil, tüm duyularının bir araya gelmesinden oluşan bir seviyede hissetti. Ruhunun sinirleri, sanki ölümcül bir hastalığa maruz kalmış gibi ağrıyordu. Ve bu algının merkezinde bir düşünce ona çarptı, sanki kışın mızrak ucu gibi saplandı. Anlamadığı şeyi tanımladı.

Sihir gibiydi.

Keskin parıltılardan oluşan bir ima düşünceyi yarı gölgede bıraktı, sonra geri çekildi. Büyü: cadı gücü, teurji. Böyle bir şey yoktu, olamazdı.

Yine de bu toprakların bir parçasıydı. Ve ondan esirgenmişti. Zalim eller mızrağı бүkerken bu düşünce içinde acı verici bir şekilde döndü.

Mhoram'ın "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" dediğini duymuştu. Bu ne anlama geliyordu? Hiçbir gücü yoktu. Rüya onundu ama onun yaşam gücünü paylaşamazdı. Yaşam gücü, onun bir rüya olduğunu kanıtlayan şeydi. Büyü: güç. Ondan fışkırıyordu ama ona dokunamıyordu. Bu imkansızdı. Ülkenin kıyameti yüzüğünün onulmaz beyaz altın çemberine kilitlenmişken, kendini kurtarmak için çaresizdi.

Kehanet ve deliliğin birbirinden ayırt edilemez hale geldiği belirsiz bir inançla kendini çelişkinin etrafına savurdu ve onu kontrol altına almaya, içinde bir bütün haline getirmeye çalıştı.

Ama sonra keskin bir yabancı parıltısının dağılmasıyla kayboldu. Nasıl ayağa kalktığını bilmeden kendini ayakta buldu. Parıltılar sessiz bir melodi gibi başının etrafında dans ediyordu. Çimenlerin vahşi ışığı damarlarında ve kaslarında oynuyor, cansızlığı ve soğuğu kutsal olmayan bir kurbanı başkanlık eden cılız rahiplerin boyuna yükseltiyordu. Beyhudeliğinin muazzam ihtimaline güldü. Tek başına hayatta kalma çabasının aptallığı onu eğlendiriyordu.

Bir cüzamlı gibi ölecekti.

Kahkahası yüksek sesli bir neşeye dönüştü. Tökezleyerek, topallayarak, düşerek, ayağa kalkarak ve tekrar topallayarak karanlık ağaçlara doğru müziği takip etti.

Her düştüğünde gülüyor, sıkıntısının gizli mizahını zapt edemiyordu; ayak bileğinde gıcırdayan donmuş acı ondan çılgılık gibi tiz sesler çıkarıyordu. Ama artık son için sabırsızlansa da, boş ve lanet olası bir dinlenmeye can atsa da, keskin parıltılar onu ilerletmeye devam ediyordu. İlerliyor ve geri çekiliyor, teşvik ediyor, amber ağacının parlak yaprakları gibi yoluna serpiliyor, her düşüşten sonra ayağa kalkmasını ve ormanın eteklerine doğru devam etmesini sağlıyorlardı.

Bir süre sonra ağaçların kendisine şarkı söylediğini düşünmeye başladı. Havayı dolduran parıltılar, orman şarkısının nemli, mavi-yeşil ışıltıları gibi yabancı aralıklarla etrafına düşüyordu. Ama onları ne görebiliyor ne de duyabiliyordu; sadece damarlarındaki huzursuz enerji tarafından fark edilebiliyorlardı. Vahşiliği içinde onları *bir aliantha* gibi koparmaya çalıştığında, kendilerini ulaşamayacağı *bir* yere serdiler ve her düşüşten sonra kendisini ilk kış siyahı gövdelerin arasında bulana kadar onu tekrar tekrar baştan çıkardılar.

As o Wended aracılığıyla ve marge . ve Orman, o keçe soğuşun beklenmedik bir şekilde azalması. Gün ışığı a r k a s ı n d a k i kül rengi gökyüzünden kayboluyordu ve ileride ormanın derinliklerinin kara kara düşündüren çiçeklerinden başka bir şey yoktu. Yine de kış, gecenin gelişiyile keskinleşmek yerine hafifliyor gibiydi. Ayaklarını sürüyerek ilerlerken, ağaçların arasında derinlere doğru ilerledikçe karın inceldiğini fark etti. Birkaç yerde canlı yapraklar bile gördü. Yapraklar dallara acımasızca tutunmuş, ağaçlar da birbirlerine tutunmuş, dallarını iç içe geçirmiş ve birbirlerinin omuzlarına yaslanmışlardı; tıpkı sadık, geniş, kara yaralı yoldaşların bir arada dik durması gibi. İncelen karda hayvan izleri, onları takip etmeye çalıştığında başını döndüren hafif kıvrımlar oluşturunuyordu. Ve hava ısınmaya başladı.

Yavaş yavaş etrafına loş bir ışık yayıldı. Bir süre ne olduğunu merak edecek kadar fark etmedi; yabancı pullar boyunca bir harabe gibi yürüdü ve soluk hayalet ışığın genişlediğini görmedi. Ama sonra ıslak bir yosun teli yüzüne çarptı ve sarsılarak çevresinin farkına vardı.

Ağaç gövdeleri, kör gökyüzünden mistik bir şekilde ormana aktarılan ay ışığı gibi belli belirsiz parlıyordu. Etrafında sıralanmış, uzanmış ve cıvıl cıvıl ışık saçan caddeler oluşturmuşlardı; her tarafta beyaz gözler gibi durmuş onu izliyorlardı. Dallarının arasından sarkan perdeler ve nemli siyah yosunlardan oluşan halatlar sarkıyordu.

Sonra çıldırmış bir haldeyken, ağaçların katledilmesinden kaynaklanan eski bir orman öfkesinin çılgılığı gibi korkuya kapıldı; ve kaçmak için döndü. Kederle feryat e d e r e k yosunları tokatladı ve koşmaya çalıştı. Ama her adımda ayak bileği bükülüyordu. Ve müzik onu tuttu. Eski cazibesi bir komuta dönüştü, onu iradesine karşı savurdu, böylece paniğinin kendisi, kaçıışı onu ağaçların, yosunların ve ışığın arasında daha derinlere sürükledi. Kendine olan tüm hakimiyetini kaybetmişti. Otların gücü onu zehir gibi sarmıştı; mavi-yeşil aralıklarında dans eden parıltılar ona yol gösteriyordu. Bir av gibi kaçıyor, gövdelere çarpıp geri çekiliyor, yosunlara dolanıyor, korkudan saçlarını yoluyordu. Hayvanlar feryat figan yolundan kaçıştı ve kulakları baykuşların ıssız çılgınlıklarıyla yankılandı.

Çok geçmeden bitkin düştü. Bedeni daha fazla dayanamadı. Feryatları boğazında çılgınlığa dönüşürken, karabatak büyüklüğünde iri tüylü bir güve aniden dalların arasından fırladı, düzensiz bir şekilde yön değiştirdi ve ona çarptı. Çarpmanın etkisiyle işe yaramaz bir dal yığını halinde yere yığıldı. Bir an için güçsüzce çırpındı. Ama nefesini toparlayamadı, kendini sabitleyemedi, ayağa kalkamadı. Kısa bir mücadeleden sonra sıcak çimlerin üzerine yığıldı ve kendini ormana bıraktı.

Parıltı bir süre, sanki hareketsizliğini merak ediyormuş gibi üzerinde gezindi. Sonra ağaçların derinliklerine doğru yayıldı ve onu hüznü rüyalar içinde bıraktı. O uyurken, ışık o kadar arttı ki, ağaç gövdeleri aydınlıklarıyla ona doğru uzanıyor, onu yutmanın, onu yerden kaldırmanın, onu asırlık öfkelerinin gözünden silmenin bir yolunu arıyor gibiydiler. Ama parıldamalarına rağmen ona zarar vermediler. Ve çok geçmeden dalların ve yosunların arasından tüylü bir koşuşturma geldi. Bu ses ağaçları uğursuz bir duyarsızlığa sürüklemiş gibiydi; bir dizi örümcek Covenant'ın hareketsiz formunun üzerine hafifçe düşmeye başladığında tehditlerini geri çektiler.

Parıltıların rehberliğindeki örümcekler, sanki iğnelerini yerleştirecekleri hayati bir nokta arıyorlarmış gibi onun üzerine üşüştiler. Ama onu sokmak yerine, yaralarının etrafında toplandılar; birlikte çalışarak, yaralandığı her yerde ağlarını örmeye başladılar.

Kısa bir süre içinde her iki ayağı da inci grisi ağlarla kalın bir şekilde sarıldı. Ayak bileğindeki kanama durdurulmuş ve çıkıntılı kemik yarıkları nazik bir korumayla örtülmüştü. Örümceklerin bir kısmı donmuş yanaklarını ve burnunu ipleriyle sararken, diğerleri ellerini sardı ve yine diğerleri alına ağ ördü, ancak orada herhangi bir yara görünmüyordu. Sonra hepsi geldikleri gibi hızla uzaklaştılar.

Uyumaya devam etti. Rüyaları garip anlarda onu sarstı, ama çoğunlukla hareketsiz yattı ve böylece düzensiz nabızı daha da sabitleşti ve çaresiz iniltisi soluğundan kayboldu. Gri ağlarının içinde, içinde yeni bir şeyin doğmakta olduğu kozalanmış bir enkaza benziyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde kıpırdandı ve keskin parıltıların kapalı göz kapaklarının arasından yine kendisine baktığını gördü. Hâlâ bilinçten **u z a k t ı** ama melodinin notaları onu çimlerin üzerinde kendisine doğru ilerleyen ayak seslerini duyacak kadar uyandırdı. "Ah, merhamet," diye iç geçirdi yaşlı bir kadın sesi, "merhamet. Demek huzur ve sessizlik bu hale geldi. Böyle bir işi düşünmeyi bıraktım ve yine de dinlenmem buna geliyor. Merhamet et."

Elleri başındaki ve yüzündeki nazik bağları temizledi.

"Evet, anlıyorum, işte bu yüzden Orman beni eski istirahatimden çağırdı. Yaralı-soğuk-hasta. Ve *amanibhavam* yemiş. Ah, merhamet. Morinmoss bile böyle şeyler için can atarken, dünya nasıl da araya giriyor. Cezası ne olursa olsun, ot onun içinde yaşamaya devam etti. Ama düşünceleri hiç hoşuma gitmiyor. Benim için acı bir sınav olacak."

Covenant kelimeleri duydu, ancak uykusunun soğuk merkezine nüfuz etmediler. Gözlerini açmaya çalıştı ama sanki görebileceklerinden korkuyormuş gibi kapalı tuttular kendilerini. Yaşlı kadının elleri onu başka yaralar için ararken içini nefretle doldurdu; yine de hareketsiz, uykulu, çılgın rüyalar içinde zincirlenmiş yatıyordu. Ona karşı koyacak hiçbir iradesi yoktu. Bu yüzden kendi içinde gizlendi, sıçrayıp onu yere serene ve kendini kurtarana kadar ondan saklandı.

"Merhamet," diye mırıldandı kendi kendine, "gerçekten de merhamet. Soğuk hasta ve kırık fikirli. Böyle bir işi bıraktım. Bunun için gereken gücü nereden bulacağım?" Sonra usta parmakları sol elini açtı ve soluk soluğa, "*Melenkurion!* Beyaz altın mı? Ah, Yediler adına! Böyle bir yük bana nasıl geldi?"

Yüzüğünü ondan koruma ihtiyacı onu bilincine daha da yaklaştırdı. Elini hareket ettiremiyor, yumruğunu yüzüğün etrafında bile sıkamıyordu, bu yüzden onun dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Lena," diye mırıldandı çatlamış dudaklarının arasından, ne dediğini bilmeden. "Lena mı? Hâlâ hayatta mısın?"

Çaba sarf ederek gözlerini açtı.

ON ÜÇ: Şifacı

Hâlâ uyku görüşünü örtüyordu; ilk başta ağaçların yoğun, uğursuz ışığından başka bir şey görmedi. Ama yüzüğü onun yüzünden tehlikedeydi. Beyaz altınını kıskanıyordu. Uyusun ya da uyumasın, ondan vazgeçmeye niyeti yoktu. Gözlerini odaklamaya çalıştı, onun dikkatini çekecek kadar saklandığı yerden çıkmaya çabaladı.

Sonra elinin yumuşak bir darbesi kaşlarındaki örümcek ağlarını silip süpürdü ve onu görebildiğini fark etti.

"Lena?" diye tekrar mırıldandı.

Alaca, balçıklı bir kadındı, saçları birbirine karışmış kahverengi otlara benziyordu ve yaşlı yüzü sanki acemice çamurla şekillendirilmiş gibi düzensiz ve kaba hatlara sahipti. Yırtık pırtık, alaca yeşil bir pelerinin başlığı başının tepesini örtüyordu. Ve gözleri yumuşak çamur kahverengisiydi, beklenmedik ve düşündürücü bir kahverengiydi, sanki özel bir bağlılığın çamuru gözbebeklerini doldurmuş, gözbebeklerini silikleştirmişti - sanki zihni ile dış dünya arasındaki siyah, yuvarlak bağlantı, gücün nadir, zengin balçığı karşılığında teslim ettiği bir şeydi. Yine de ona bakarken bakışlarında hiçbir güven, hiçbir eminlik yoktu; gözlerini şekillendiren hayat çok gerilerde kalmıştı. Artık yaşlı ve ürkekti. "Lena?" diye sorarken sesi antika bir parşömenin gıcirtısı gibi hışırdıyordu.

"Hala hayatta mısın?"

"Ben-? Hayır, ben senin Lena'n değilim. Eğer görünüşün doğruyu söylüyorsa, o öldü. Merhamet."

Merhamet, diye yankılandı sessizce.

"Bu *amanibhavam*'ın işi. Belki de onu yiyerek hayatınızı korudunuz - ama kesinlikle onun sizin için zehir olduğunu, insan eti için çok güçlü bir yiyecek olduğunu biliyorsunuz."

"Hâlâ hayatta mısın?" diye tekrarlardı boğazında kurnazlıkla. Böylece kendini gizledi, dışarı çıkan parçasını korudu

Yüzüğünü korumak için saklanmış ve uyumuştı. Sadece yüz hatlarının hasarlı hali kendi sinsiliğine sırtmasını engelledi.

"Belki de değildir," diye iç geçirdi. "Ama boş ver gitsin. Söyledikleriniz hakkında hiçbir bilginiz yok. Sen soğuk, hasta ve zehir delisisin.

-"Ve sende anlayamadığım bir hastalık var." "Neden ölmedin?"

Yüzünü onunkine yaklaştırdı ve devam etti: "Beni dinle. Karmaşanın elinin senin üzerinde olduğunu biliyorum ama beni dinle. Sözlerimi dinle ve tut. Bir şekilde Morinmoss Ormanı'na geldin. Ben bir Şifacıyım, şifa işine yönelmiş bir Sınırsız Olan. Sana yardım edeceğim - çünkü ihtiyacın var ve çünkü beyaz altın Toprak'ta büyük meseleler olduğunu gösteriyor - ve çünkü Orman beni senin için çağırarak sesi buldu, gerçi bunu da anlamıyorum."

"Seni öldürdüğünü gördüm." Covenant'ın sesinin çığ tınısı korku ve keder gibi geliyordu ama derinliklerinde kurnazlığından duyduğu sevinçle kendine sarıldı.

Başını geri çekti ama adamın söylediklerine başka bir tepki göstermedi. "Buraya -hayatımdan- geldim çünkü Orman'ın huzursuz uykusu benim dinlenmek için duyduğum uzun acıyı karşıladı. Ben bir Şifacıyım ve Morinmoss bana izin veriyor. Ama şimdi konuşuyor. Gerçekten de büyük meseleler. Ah, merhamet. Colossus'un kendisi kalbimde

- Ben gezerim. Yıllardır evimi burada kurdum. Sadece kendi zevkim için konuşmaya alışkınım."

"Gördüm."

"Beni duymuyor musun?"

"Seni tahta bir çivi ile bıçakladı. Kanı gördüm."

"Merhamet! Hayatınız bu kadar vahşi mi? Bırak bu da geçsin. Beni duymuyorsun - *amanibhavam*'ın içine çok fazla düşmüşsün. Ama şiddetli ya da değil, sana yardım etmeliyim. İyi ki gözlerim işlerini unutmamış. Amacın ne olursa olsun, bana zarar veremeyecek kadar zayıf olduğunu görüyorum."

Zayıf, diye yankılandı kendi kendine. Kadının söylediği doğrudu; alyansını korumak için yumruğunu sıkamayacak kadar zayıftı. "Bana musallat olmak için mi geri döndün?" diye soluk soluğa kaldı. "Beni suçlamak için mi?"

"İstersen konuş," dedi hışırtılı bir sesle, "ama dinleyemem. İşimin başında olmalıyım." Hafif bir iniltiyle ayağa kalktı ve uyarıcı bir hareketle ondan uzaklaştı.

"İşte bu," diye devam etti, içindeki grotesk neşenin dürtüsüyle. "Bu kadar, değil mi? Bana işkence etmek için geri döndün. Onu öldürdüğüm için tatmin olmadın. O bıçağı kalbine sapladım ama sen tatmin olmadın. Bana biraz daha zarar vermek istiyorsun. Suçlu olduğum her şeyi düşünerek çıldırmamı istiyorsun. Foul'un işini onun için yaptım ve sen bunun için bana işkence etmeye geldin. Sen ve kanın! Bana ne olacağı fark yaratacakken neredeydin? Sana tecavüz ettikten sonra neden benimle ödeşmeye çalışmadın? Neden şimdiye kadar bekledin? O zaman yaptıklarımın bedelini ödetmiş olsaydın, belki bundan önce neler olduğunu anlayabilirdim. Tüm o cömertlik-! Çok zalimceydi. Oh, Lena! Çok geç olana kadar sana ne yaptığımı anlamamıştım bile, çok geç, kendime engel olamadım. Ne bekliyorsun? Bana işkence et! Acıya ihtiyacım var!"

"Yemeğe ihtiyacın var," diye mırıldandı Şifacı, sanki ondan iğrenmiş gibi. Bir eliyle adamın çenesini tuhaf ve zorlayıcı bir şekilde kavırken, diğer eliyle ağzına iki ya da üç tane hazine meyvesi koydu. "Çekirdeklerini yut. Onlar da seni ayakta tutacak."

Aliantha'yı tükürmek istedi ama kadının tutuşu onu kendine rağmen çiğnemeye zorladı. Diğer eliyle yutana kadar boğazını okşadı, sonra da meyvelerden biraz daha yedirdi. Kısa süre sonra onu birkaç lokma yemeye zorladı. Yiyeceklerin içine aktığını hissedebiliyordu ama nedense bu yiyecekler kurnazlığından ziyade derin uykusunu besliyor gibiydi. Çok geçmeden ne söylediğini hatırlayamaz oldu. İstemsiz bir uyuşukluk ağaçlardan ona doğru parlıyordu. Şifacı onu çimenlerin üzerinden kaldırdığında ne direnebildi ne de itaat edebildi.

Zorlanınca homurdanarak, adamın gevşek bedenini kollarında yarı dik durana kadar kaldırdı. Sonra onu kolları omuzlarının üzerinde olacak şekilde sırtına yasladı ve üst kollarını bir yükün sapları gibi kavradı. Ayakları arkasında sürüklendi; çömelmiş omuzlarında sallanıyordu. Ama kadın onun ağırlığını taşıdı, onu ölü bir çuval gibi Morinmoss'un soluk beyaz gecesine taşıdı.

O uyuklarken, kadın onu zahmetle Orman'ın gizli derinliklerine doğru götürdü. Ormanın sınırlarını geride bıraktıklarında, daha sıcak bir havaya ve daha sağlıklı bir ortama, baharın Lord Foul'un kışı tarafından söndürülmediği bir bölgeye geçtiler. Yapraklar çoğaldı ve dalları örtmek için kuş yuvalarının etrafına yayıldı; ağaçların arasında yosunlar, otlar ve küçük orman hayvanları çoğaldı. Bu yerde meydan okuyan bir ruh vardı; soğuğa direniyor, büyümeyi besliyor, Morinmoss'un tomurcuklara, yeni özlere ve canlanmaya yönelik doğal dürtüsünü bastırıyordu. Sanki kadim Ormanlılar geri dönmüş ve yanlarında ormanın kendisiyle ilgili eski bilgilerini de getirmişlerdi.

Yine de Morinmoss gizli kalbinde bile Despiser'in etkisinden etkilenmiyordu. Sıcaklıklar donma noktasının üzerine çıktı ama daha fazla yükselemedi. Yapraklarda bahar bolluğu yoktu; ince ince, koyu acı yeşillikler halinde büyüyorlardı. Hayvanlar kışlık paltolarını gerçek bahar için fazla cılız olan kemiklerinin üzerine giymişlerdi. Eğer bir Forestal gerçekten de Morinmoss'a dönmüşse, eski seleflerinin gücünden yoksundu.

Hayır, büyük ihtimalle Güz'ün yekpare Colossus'u düşünceli uykusundan sıyrılıp Orman'ın savunmasına el atmıştı. Ve Caerrol Wildwood'un Garroting Deep'teki istihkâmından elini uzatıp yaşlı Morinmoss'u korumak için elinden geleni yapıyor olması daha muhtemeldi.

Yine de, kışın bu şekilde azalması ağaçlar ve Orman sakinleri için büyük bir nimetti. Lord Foul baharı yasakladığında ilk ölenler arasında olabilecek pek çok şeyi hayatta tuttu. Diğer nedenlerin yanı sıra bu nedenle de Sınırsız Şifacı, sırtında Antlaşma ile yoluna devam etti. Meydan okuyan ruh hem ona hem de kendisine tahammül etmekle kalmamış, onu yanına çağırmıştı. Kadın reddedemezdi. Yaşlı olmasına ve Covenant'ı acı verici derecede ağır bulmasına rağmen, yosunlardan nem emerek kendini idame ettirdi ve onun altında Ormanın sırları arasındaki evine doğru ilerledi.

Yolculuğu bir tepenin kıyısındaki alçak bir mağarada sona ermeden önce ağaçların parlaklığı loş gri şafağa dönüşmüştü. Mağaranın küçük girişini örten yosunları bir kenara iterek eğildi ve

Arkasındaki antlaşmayla evinin mütevazı tek odasına girdi.

Mağara büyük değildi. Ortasında dik durabileceği kadar derin değildi ve oval zemini en fazla on beş fit genişliğindeydi. Ama tek kişi için rahat bir evdi. Duvarlarının yumuşak balçığı ve üst üste yığılmış kuru yapraklardan oluşan yatakları yeterince konforluydu. Sıcaktı, kıştan korunuyordu. Ve diğer ışıklar çekildiğinde, duvarlarını ve tavanını tutan ağaç kökleri tarafından hayalet gibi telkari bir şekilde aydınlatılıyordu. Yeraltındaki güvenliğinde, küçük ocak ateşi Orman için bir tehdit oluşturmuyordu.

Bir duvarın dibinde onu bekleyen cılız közlerin yanı sıra, bir tencere çakıl taşı da vardı. Covenant'ı yorgun bir şekilde yatağa bırakarak çakıl taşını açtı ve ateşini yeniden canlandırmak için ısısının bir kısmını kullandı. Sonra kaskatı kesilmiş yaşlı kemiklerini yere bıraktı ve uzun bir süre dinlendi.

Ateşi sönme tehlikesi geçirdiğinde neredeyse kuşluk vaktiydi. Kuru bir şekilde iç çekerek, ateşi yakmak ve kendisi için sıcak bir yemek pişirmek için kendini uyandırdı. Bunu Covenant'a hiç bakmadan yedi. Katı yemek yiyecek durumda değildi. Kendine güç toplamak için pişirdi ve yedi, çünkü kendine özgü iyileştirme gücü güç gerektiriyordu

-O kadar güçlüydü ki, orta yaşına gelmeden cesaret rezervlerini tüketmiş ve kalan günlerini Morinmoss'ta dinlenerek geçirmek üzere işini bırakmıştı. Kaçışından bu yana on yıllar -dört ya da beş, artık bilmiyordu- geçmişti; ve bu süre boyunca, hayatının çilelerinin sona erdiğine inanarak, Orman'ın mevsimleri arasında huzur ve suskunluk içinde yaşamıştı.

Ama şimdi Morinmoss bile işini ona geri getirmek için elinden geleni yapıyordu. Güce ihtiyacı vardı. Kendini büyük bir yemek yemeye zorladı, sonra tekrar dinlendi.

Ama sonunda göreve başlamak için kendini toparladı. Ateş taşlarıyla dolu tenceresini duvardaki bir rafa yerleştirdi, böylece sıcak sarı ışığı tam olarak Covenant'ın üzerine düşecekti. Adam hâlâ uyuyordu ve bu onu rahatlattı; ne onun çılgınca konuşmalarıyla ne de direnişiyle yüzleşmek istemiyordu. Ama adamın hastalığının boyutları onu bir kez daha korkutmuştu. İliklerine kadar işleyen bir şey onu ele geçirmişti, tanıyamadığı ya da anlayamadığı bir şey. Tanıdık gelmeyen bu şey ona eskiyi hatırlatıyordu.

Despiser'ı iyileştirmeye çalışarak kendini dehşete düşürdüğü kâbuslar.

Ayak bileğindeki akut kırığı anlıyordu; soğuktan ısırılmış ve hırpalanmış elleri ve ayakları onun tecrübesi dahilindeydi ve uzun bir nekahet dönemi boyunca sıcak tutulursa kendi kendilerine bile iyileşebileceklerini görüyordu; yanakları, burnu ve kulakları, bir tarafında garip bir yara izi olan çatlak dudakları, kirli bir şekilde iyileşmiş alnı, hepsi ona meydan okumuyordu. Ama *amanibhavam*'ın zihnine verdiği zarar başka bir konuydu. Uykulu gözlerini yuvalarında öylesine hararetle şişirmişti ki, kapaklarından vahşi rüyalarının her hareketini ve kıpırtısını okuyabiliyordu; alnını öfke ya da acıyla aşırı derecede çatık kaşlarla çarpmıştı; ellerini garip yumruklar halinde kilitlemişti, öyle ki beyaz altınına dokunmaya cesaret etse bile onu ondan alamazdı. Ve onun esas hastalığı hâlâ başka bir meseleydi. Onun deliliğiyle nasıl iç içe geçtiğine dair anlık görüntüler yakaladı. Gücüyle bu hastalığa dokunmaktan korkuyordu.

Kendini dengelemek için nefesinin altında eski bir şarkı mırıldandı:

"Sona gelindiğinde, çok
az gücüm var:
Ben sadece bir vazoyum.
Kendimin kemik kabuğunu
tutuyorum ve iliğin yanışını
izliyorum.

"Sona gelindiğinde, çok
az gücüm var:
Ben sadece bir aracım.
Onun işini yapıyorum; ve onun
ellerinde ben bir aptalım.

"Sona gelindiğinde, çok
az hayatım var.
Ben sadece bir tapuyum:

Cesaret varken yapılan bir eylem:

bir tohum."

Yüreksizliğini yenmeye çalışırken bir yandan da hazırlık yapıyordu. Önce sıcak su ve az sayıdaki eşyası arasındaki deri bir keseden aldığı tozlu bir toz kullanarak ince bir et suyu pişirdi. Bunu Covenant'a onu uyandırmadan yedirdi. Bu onun uykusunu derinleştirdi, dinlenmesini ve bilinçsizliğini o kadar yoğunlaştırdı ki, kendi hayatını kurtarmak için uyanmak için mücadele edemezdi. Sonra, adam ona müdahale edemeyecek hale geldiğinde, kadın adamın kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Hazırlıklarının titizliğini artırmak için kendi tereddütlerini kullanarak yavaşça adamın tüm giysilerini çıkardı ve onu tepeden tırnağa yıkadı. Öürümcek ağlarını, kiri, eski teri ve kabuk bağlamış kanı temizledikten sonra, elleriyle onu inceledi, acılarının tam boyutunu bildiğinden emin olmak için onu nazıkçe araştırdı. Bu işlem zaman aldı ama onun hazır olmayan cesareti için çok erken olmuştu.

Hâlâ tereddüt içindeyken, eşyaları arasından en değerli birkaç eşyasından birini çıkardı; hem hafif hem de sert, giymesi kolay ve sıcak tutan bir kumaştan yapılmış, uzun, kurnazca dokunmuş beyaz bir cübbe. Bu cübbe ona onlarca yıl önce, hayatını büyük bedeller ödeyerek kurtardığı, Soaring Woodhelven'li büyük bir dokumacı tarafından verilmişti. Ona duyduğu minnettarlığın hatırası onun için çok değerliydi ve cübbeyi uzun süre yaşlılıktan titreyen ellerinde tuttu. Ama artık yaşlıydı, yaşlı ve yalnızdı; süslenmeye ihtiyacı yoktu. Yırtık pırtık pelerini ona hem giysi hem de yiyecek olarak yetiyordu. Kirli gözlerinde geniş bir bakışla cübbeyi Covenant'a götürdü ve ona şefkatle giydirdi.

Gevşek formunu hareket ettirme çabası nefes alışını kısalttı ve eski alışkanlıkla mırıldanarak tekrar dinlendi, "Ah, merhamet, merhamet. Bu gençlere göre bir iş, gençlere göre. Dinleniyorum, dinleniyorum ama gençleşemiyorum. Neyse, bu da geçsin. Morinmoss'a gençliği aramak için gelmedim. Geldim çünkü işim için kalbimi kaybetmişim. Bunca zaman içinde yine bulamadım mı? Ah, ama zaman

Şifacı. Beden yaşlanır -ve şimdi zalim kış dünyayı esir alır- ve kalp kendini yenilemez. Merhamet, merhamet. Cesaret gençlere aittir ve ben yaşıyım.

"Yine de kesinlikle büyük meseleler var - büyük ve korkunç. Beyaz altın! Yediler adına! Beyaz altın. Morinmoss dirense de bu kış Despiser'ın işi. Ah, korkunç amaçlar var- Bu adamın yükü bana korkunç bir amaç tarafından yüklendi. Reddedemem. Reddetmemeliyim. Reddetmemelisin! Ah, merhamet, ama korkuyorum. Yaşıyım, korkmama gerek yok, hayır, ölümden korkmuyorum. Ama acıdan. Acıdan. Merhamet edin, bana merhamet edin, bu iş için cesaretim yok."

Yine de Covenant yatağında kırık kemik, kan ve zihinden şekillendirilmiş reddedilemez bir talep gibi yatıyordu ve kısa bir süre uyukladıktan sonra kendine geldi. "Bunu da bir kenara bırakmalıyım. Şikâyet de Şifacı değildir. Onu bir kenara bırakmalı ve işimi yapmalıyım."

Stimiy ayağa kalktı ve mağaranın uzak ucuna, yakacak odunlarının yanına gitti. Şu anda bile, kalbinde yeterli odunu olmadığını bulmayı umuyordu; o zaman asıl görevine başlamadan önce Ormanda düşmüş ölü dallar ve dallar için avlanması gerekecekti. Ama odun yığını yeterince büyüktü. Bunun daha fazla gecikmeyi haklı çıkardığını iddia edemezdi. Odunların çoğunu ocak ateşine taşıdı ve çilesinin başlangıcıyla yüzleşti.

Önce Antlaşma'nın üzerindeki raftan çakıl tenceresini aldı ve ateşin ortasında ona bir yer açtı, böylece ısısı ve ışığı kömürlerin çekirdeğine eklendi. Sonra ne yapacağını düşünerek şimdiden nefes nefese ateşi yakmaya başladı. Alevleri mağaranın tavanına doğru yükselene ve ısısı yaşlı kaşlarından terler akıtana kadar ateşi körükledi, kuru sert odunlarla yoğunlaştırdı. Ateşin alçak gürültüsü havayı emip girişin üzerindeki yosun perdelerin cereyanda dalgalanmasına neden olduğunda, suyu yaptığı toz kesesine döndü. Yumruğu kesede sıkılıyken bir kez daha tereddüt etti, sanki bir sonraki adım geri dönüşü olmayan bir taahhüt teşkil ediyormuş gibi bocaladı. "Ah, merhamet," diye kendi kendine kırılgan bir şekilde nefes aldı. "Hatırlamalıyım, yalnız olduğumu hatırlamalıyım. Başka kimse onunla ilgilenemez, ben de. Unutmamalıyım."

iki kişinin işini yapar. Bu nedenle eremitler şifa vermezler. Bu işi ben yapmalıyım."

Kendi cüretkârlığı karşısında dehşet içinde nefes nefese kalarak, az miktarda tozu yüksek ateşe attı.

Bir anda alevler değişmeye başladı. Alevler sönmedi, ama kendilerini susturdular, enerjilerini daha az görünür bir biçime dönüştürdüler. Işıkları turuncu, kırmızı ve sarıdan kahverengiye, giderek koyulaşan bir kahverengiye dönüştü, sanki artık odundan değil de kalın balçıktan kaynaklanıyorlardı. Ve ateşin parlaklığı azaldıkça mağaranın içine zengin bir koku yayıldı. şifacıya, tohumların ekilebilmesi için taze toprağın kırılması gibi, tohumların, tomurcukların ve baharın canlı yakınlığı gibi, zengin toprakta filizlenen yeşil şeylerin meyveye durması gibi bir tat verdi. Lord Foul'un kışını, hasta adamı ve tüm acıları unutarak kendini o kahverengi kokunun içinde kaybedebilirdi. Ama bu onun işinin bir parçasıydı. Ona duyduğu sevgi, onu Antlaşma'nın yanına itti. Orada ayaklarını dikti ve ne yapmak istediğinden emin olmak için son bir kez daha düşündü.

Ellerine, ayaklarına ve yüzüne dokunmayacaktı. İyileşmesi için çok önemli değillerdi, ona mal olacaklarına değmezlerdi. Ve zihnindeki hastalık, fiziksel olarak iyileşmenin yükünü taşıyabilecek kadar bütün olana kadar üstesinden gelinemeyecek kadar karmaşık ve çok çeşitliydi. Bu yüzden balçıklı bakışlarını kırık ayak bileğine doğru eğdi.

O yaraya yoğunlaştıkça, ateşin ışığı daha kahverengi, daha zengin, daha güçlü ve açık hale geldi, ta ki yüzü ile adamın ayak bileği arasında gözlerinin parlaklığı gibi parlayana kadar. Mağaranın geri kalanı karanlığa gömüldü; kısa süre sonra sadece onun dikkati ile adamın acısı arasındaki görüş bağı aydınlanmaya devam etti. Aralarında uzanıyor, onları birbirine bağlıyor, karşıt ihtiyaç ve güç parçalarını yavaş yavaş birleştiriyordu. Ateşin sıcaklığı ve kokusunun ortasında, tek bir varlık gibi oldular, izolasyondan tavlandılar, tamamlandılar.

Körü körüne, titreyerek, sanki artık kendisinin farkında değilmiş gibi, ellerini adamın ayak bileğine koydu, kırığın tam açısını ve keskinliğini bilinçsizce bilinceye kadar dokunuşlarıyla keşfetti. Sonra geri çekildi.

Gücü onu yutmuş, bağımsız bedenini geçici ve anlamsız kılmıştı; işi için istemsiz bir araç, onu yarasıyla bir kılan bağın dayanağı ve kaynağı haline gelmişti.

Bağ yeterince güçlendiğinde ondan uzaklaştı. İrade ya da farkındalık olmaksızın durdu ve havan tokmağı olarak kullandığı pürüzsüz, ağır taşı aldı; irade ya da farkındalık olmaksızın onu iki elinde ağır bir hediye gibi tutarak Antlaşma'ya sundu. Sonra onu başının üzerine kaldırdı.

Gözlerini kırıştırdı ve birliğin kahverengi bağı titredi.

Tüm gücüyle taşı aşağı savurdu ve kendi ayak bileğine çarptırdı.

Kemikler kuru odun gibi kırıldı.

İçine bir acı saplandı; hem onun hem de kendisinin ruhlarının parçalanması gibi bir acı. Bir kez çılgılık attı ve baygınlık geçirerek yere yığıldı.

Sonra zaman onun için zihninin diğer tüm kapılarını kapatıp mühürleyen uzun bir ıstırap içinde geçti. Ateş sönüp kor haline gelirken, baharın kokusu havada toza dönüşürken ve köklerin hayalet lifleri bir parlayıp bir solarken yerde yatıyordu. Covenant'ın acısıyla eşleştiği o yakıcı an dışında hiçbir şey yoktu onun için; onun ve onunkinin tüm acısını kendi üzerine aldığı o an. Gece geçti ve tekrar geldi; o hala parçalanmış halde yatıyordu. Sarkık dudaklarının arasından boğuk boğuk nefes alıyor, kalbi yok olmanın eşliğinde çırpınıyordu. Ölmeyi seçecek kadar uzun süre kendine gelebilseydi, bunu memnuniyetle, hevesle yapardı. Ama acı onu kendi içine hapsetmiş ve ölümle yaşam arasında bildiği tek şey haline gelene kadar onunla birlikte yol almıştı.

Yine de sonunda kendini gençken hiç bu kadar kötü olmadığını düşünürken buldu. Eski gücü onu tamamen yüzüstü bırakmamıştı ama en kötü zamanlarında çektiği çileler hiç böyle olmamıştı. Vücudu susuzluk ve açlıktan kırılıyordu. Ve bu da daha önce hiç olmadığı gibi değildi. Ona göz kulak olması gereken insanlar neredeydi - en azından acı geçmeden susuzluktan ölmemesi için ona su vermeleri gereken insanlar neredeydi? Neredeydi

Hasta ve yaralıları ona getiren ve iyileşmelerine yardımcı olmak için ellerinden geleni seve seve yapan aileleri ya da arkadaşları?

Zamanla bu tür sorular, yalnız olduğunu, hem kendisinin hem de hasta adamın bakımsız olduğunu hatırlamasına neden oldu. Adam da çileli yaşamı boyunca aç ve susuz kalmıştı; gücü tükenmemiş olsa bile, böyle bir yoksunluğa dayanacak durumda değildi. Kadının onun için yaptıklarına rağmen ölmüş olabilirdi.

Yaşlı bedenini bitkin bir şekilde titreten bir çabayla kendini yerden kaldırdı.

Elleri ve dizleri üzerinde dinleniyor, nefes nefese kalıyordu. Hasta adamla yüzleşmeden önce kendisinden geriye kalan zayıf parçaları toplaması gerekiyordu. Eğer adam ölürse onu sefil görevler bekliyordu. O beyaz altın yüzüğü Vahiy Taşı Lordları'na götürmek için Despiser'ın kışı boyunca mücadele etmek zorunda kalacaktı. Ve çektiği acının başarısızlığın acısı olduğu gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaktı. Bu tür olasılıklar onu korkutuyordu.

Yine de bu gecikmenin bile fark yaratabileceğini, ölümcül olabileceğini biliyordu. İnleyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

Bacaklarını altına alamadan, yataktan ona doğru sendeleyerek bir hareket geldi. Bir ayak onu tekrar yere düşürdü. Hasta adam hantal adımlarla yanından geçti ve yosun perdesinin içinden geçerken, o da toprak zemine yayıldı.

Darbenin şaşkınlığı onu tekmenin kendisinden daha çok incitti; adam ona gerçek bir zarar veremeyecek kadar zayıftı. Ve onun şiddeti enerjisinin bir kısmını yeniden alevlendirdi. Kendi kendine küfürler savurarak tökezledi ve adamın peşinden mağaradan topallayarak çıktı.

Mağaranın ağzına yirmi adım kala ona yetişti. Ağaç gövdelerinin parıldayan solgun bakışları uçuşunu durdurmuştu. Sanki ağaçlar çömelmiş onu bekleyen vahşi canavarlarmış gibi boğazında düğümlenen korkuyla irkildi.

"Hastasınız," diye mırıldandı Şifacı bitkin bir halde. "Başka hiçbir şey anlamıyorsan bunu anla. Yatağa dönün."

Yüzünü ona dönmek için döndü. "Beni öldürmeye çalışıyorsun." "Ben bir Şifacıyım. Ben öldürmem."

"Cüzzamlılardan nefret ediyorsun ve beni öldürmeye çalışıyorsun." Gözleri bitkin yüzünde delice şişti. "Sen var bile değilsin."

Cansızlığın onun *amanibhavam* karmaşasını ve açıklanamaz hastalığını daha da kötüleştirdiğini görebiliyordu; bunlar o kadar baskın hale gelmişti ki artık onları birbirinden ayıramıyordu. Ve onu yatıştırmak için çok güçsüzdü; ona ulaşamayacak kelimelerle ya da nezaketle harcayacak gücü yoktu. Bunun yerine, ona yaklaştı ve sert parmaklarını karnına sapladı.

Adam öğürerek çimlere düşerken, kadın en yakındaki *alianta*'ya doğru ilerledi.

Mağarasının girişinden çok uzakta değildi, ama yorgunluğu o kadar fazlaydı ki, hazine meyvelerinden birkaçını k o p a r ı p yiyemeden neredeyse tekrar bayılıyordu. Ancak, onları yutar yutmaz keskin güçleri yardımına koştu. Bacakları sabitlendi. Bir süre sonra çekirdekleri bir kenara atıp daha fazla çilek toplayabildi.

Olgun meyvenin yarısını yedikten sonra geri kalanını topladı ve Covenant'a götürdü. Covenant sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Covenant onu tuttu ve yemeye zorladı. Sonra yakınlarda asılı duran büyük bir yosun yaprağına gitti ve onun zengin yeşil neminden kana kana içti. Bu onu tazeledi, hasta adamı mağaraya geri götürmek için yeterli gücü verdi ve nadir bulunan tozundan bir tutamla onu tekrar uyuturken onu kontrol etti.

BaĞka koĞullar altında olsa, yeniden çaresizliğe düĞtüğünü hissettiği paniğe acıyabilirdi. Ama çok yorgundu ve henüz yapması gereken iş için çok korku doluydu. Onu nasıl teselli edeceğini bilemedi ve hiçbir girişimde bulunmadı. Adam huzursuz bir uykuya daldığında, onun için sadece "Merhamet" diye mırıldandı ve arkasını döndü.

O da uyumak istiyordu ama yalnızdı ve bakım yükünü tek başına taşımak zorundaydı. Yaşlı eklemlerinin hantallığından inleyerek çakıl taşlarından bir ateş daha yaktı ve kendisi ile hasta adam için yemek hazırlamaya başladı.

Yemek ısınırken onun ayak bileğini inceledi. Kendi bileği kadar sağlam olduğunu görünce başını salladı. Soluk yaraları şimdiden solmaya başlamıştı. Yakında kemikleri sanki kendi kemikleri gibi sağlam ve

hiç kırılmamışlardı. Gücünün kanıtlarına bakarken, bundan zevk alabilmeyi diledi. Ama ıstırabının sonuçlarından memnuniyet duyma kapasitesini on yıllar önce kaybetmişti. Kesin olarak biliyordu ki, gençken verdiği kararların nelere mal olacağını kavrayabilseydi, asla Unfettering Ayinleri'ne katılmaz, içinde doğmayı arzulayan gizli güce asla teslim olmazdı.

Ancak güçten kaçmak o kadar kolay değildi. Maliyetler tam olarak gerçekleşene kadar bilinemezdi ve o zamana kadar güç artık gücü kullanana hizmet etmezdi. O zaman gücü kullanan hizmetkâr olurdu. O zaman hiçbir kaçış, hiçbir huzur ya da suskunluk masraflardan kaçamazdı ve iyileşmekten zevk alamazdı. Henüz yapması gereken işler önünde uzanırken, seçim yapmaktan başka bir tatmini yoktu.

Yine de yemek pişirmeye devam ederken pişmanlığa sırtını döndü. "Bırak geçsin," diye mırıldandı belli belirsiz. "Bırak geçsin. Sadece hatasız yapılmasına izin ver." En azından geriye kalan iş tamamen farklı bir acı olacaktı.

Yemek hazır olduğunda, kendini ve Covenant'ı doyurdu, sonra ona uyutucu et suyundan biraz daha verdi, böylece ona tekrar saldırmak için ayağa kalkmayacaktı. Sonra ocak ateşini yaktı, yırtık pırtık pelerinini sıkıca üzerine çekti ve yatağı olan yaprak yığınınına yaslanarak yaşlı b i r şekilde uyumaya gitti.

Takip eden günlerde dinlendi, Covenant'ın deliliğiyle ilgilendi ve cesareti hatırlamaya çalıştı. Onun ihtiyacı yaşlı göğsünde yüreğinin titremesine neden oldu. Uykusunda bile zihninin içten içe büyüyen işkenceler tarafından yenildiğini görebiliyordu. Vücudu gücünü yeniden kazandıkça, iksirleri yavaş yavaş rüya dolu uykusunun huzursuzluğunu kontrol etme yeteneklerini kaybetti. Kollarını sallamaya ve bir kâbusun sarmalına kapılmış bir adam gibi sayıklamaya başladı. Beklenmedik anlarda yüzüğünden beyaz tutku ışıltıları yayılıyordu; ve Şifacı şans eseri bu ışıltıları tam olarak gördüğünde, bu ışıltılar bir ıstırap sesi gibi onu delip geçiyor ve işine dönmesi için ona yalvarıyor gibiydi.

Ormanın kendisi onun sıkıntısını yankıladı. Ruh hali bir talep gibi ona doğru eğildi, başlangıçta onu ona çağırان çağrı kadar açık bir zorlama. Nedenini bilmiyordu

Morinmoss'un umurundaydı; sadece umurunun, onu uyaran bir otoritenin avuç içi gibi yanağını okşadığını hissetti. İyileşmesi gerekiyordu. Eğer bu zamanında yapılmazsa, varlığının temel dokusu her türlü telafinin ötesinde çürüyecekti.

Sonunda zamanın farkına vardı; ağaçların parlaklığında, aşılmaz bulutların ardında bir yerlerde Despiser'in gücünün yeni bir evresi için kendini hazırlayan karanlık bir ayın hareket ettiğini hissetti. Tereddütlerini teker teker çözmeye ve işiyle yeniden yüzleşmeye zorladı kendini.

Sonra ikinci kez yüksek ateşini yaktı ve nadir bulunan tozunu hazırladı. Sert odunlar tutuşurken, Covenant'ın üstündeki rafa su ve yiyecek koydu; böylece adam kendisinden önce bilincini kazanırsa, ihtiyacı olan şeyi aramak zorunda kalmayacaktı. Üzerinde ölümcül bir ruh hali vardı ve hayatta kalabileceğine inanmıyordu. "Merhamet," diye mırıldandı ateş yükselirken, "merhamet." Bu kelimeyi sanki kendisi için bir hayır duası arıyormuş gibi söylemişti.

Çok geçmeden alevler mağarasını ışık ve sıcaklıkla doldurdu, yanaklarının solmuş derisini kızarttı. Vakit gelmişti; gücün, garip bir şekilde zayıf ve efendi, bir kez daha ayağa kalkma ve onu alma şansını özleyen, özlem dolu ve yine de garip bir şekilde yetersiz, yaşlı, sanki artık arzularının hatırladıklarıyla eşleşemeyecekmiş gibi, zayıf bir sevgili gibi içinde topalladığını hissedebiliyordu. Bir an için kanı onu terk etti; zayıflık tüm kaslarını doldurdu, böylece deri kese parmaklarından düştü. Ama sonra onu geri almak için eğildi, titreyen elini içine soktu, sanki bu hareket onun son, en iyi cesaret yaklaşımı gibi tozunu ateşe attı.

Tozun güçlü aroması kollarını açıp mağaranın tüm havasını kucağına alıp ateşin ışığını yavaşça dönüştürmeye başladığında, Covenant'ın başının yanında durdu ve titreyen dizlerini kilitledi. Alevin sıcaklığı ve aydınlığı dikkatiyle uyum içindeyken alnına kahverengi gözlerle bakarak, iradenin sınırlarının ötesine geçti ve bir kez daha gücünün taşıyıcısı oldu. Etrafındaki mağara, bağın zengin, balçıklı ışığı gözbebekleri ve onun hasta, çılgın zihni arasında kendini ördükçe loşlaştı. Ve onun önünde Antlaşma gerildi, sertleşti-gözler

güçsüzce bakıyordu, boynu gergindi, eklemleri bembeyazdı - sanki gücü onun ruhunu korkuyla kavırıyordu.

Titreyerek ellerini uzattı, avuçlarını alnında toplanan gök gürültüsüne d o ğ r u düz bir şekilde yerleştirdi.

Bir sonraki an, sanki adam onu haşlamış gibi geri çekildi. "Hayır!" diye bağırdı. Dehşet onu sardı, içinde kayboldu. "Çok fazla şey istiyorsun!" İçinin derinliklerinde, kendi kontrolünü yeniden kazanmak için savaştı, gücü aşağı itmek, onu reddetmek, yok olmamak için kendine dönmek için savaştı. "Bunu iyileştiremem!" Ama adamın çılgınlığı sanki uzanıp bileklerini yakalamış gibi üzerine çöktü. Çaresizce feryat ederek adama döndü, avuçlarını adamın alnına yerleştirdi.

Bunun dehşeti içine doldu, dudaklarının arasından bir çığlık gibi patlayana kadar onu doldurdu. Yine de geri çekilemedi. İçine gömüldükçe, kökünde yatan şeyi görmemeye çalıştıkça deliliği onu dövüyordu. Ve sonunda onu görmeye zorladığında, kendisini, kaynağının sinsi hastalığını görmeye zorladığında, mahvolduğunu biliyordu. Kızarmış ellerini adamın başından çekti ve eşyalarının arasında çılgınca dolaşarak avlanmaya çıktı.

Hâlâ çığlık atarak uzun bir taş yemek bıçağının üzerine atladı, onu kaptı ve adamın savunmasız kalbine doğrulttu.

Cüzamla kirlenmiş bir kurban gibi bıçağın altında yatıyordu.

Ama onun hayatını bıçaklayarak söndürmeden, kirli acısını ölümle tamamlamadan önce, bir dizi parlak, yabancı parıltı etrafındaki havaya müzik gibi sıçradı. Çiy gibi üzerine düştüler, nemli melodi gibi ona yapıştılar, elini tuttular; gücünü ve ıstırabını sınırladılar, gergin, sessiz çığlığı patlayana kadar her şeyi içinde tuttular. Zapt edilemeyen şeylerin baskısı altında kırılana kadar onu zapt ettiler. Sonra düşmesine izin verdiler.

Ağaçların kederleri gibi ıslıl ıslıl, şarkı söyleyerek uzaklaştılar.

ON DÖRT: Sadece Nefret Edenler

Covenant bir gece ve bir gündüzün ardından ilk kez uyandı. Ancak temel uykunun sersemliği hâlâ üzerindeydi ve ancak susuzluktan kıvranarak kendine gelebildi. Yapraklardan oluşan yatağında doğrulduğunda, başının yanındaki rafta bir su testisi buldu. Derin derin içti, sonra rafta bir kâse meyve ve ekmek olduğunu gördü. Yedi, tekrar içti ve bir kez daha sıcak kuru yaprakların arasına **u z a n ı r** uzanmaz uykuya geri döndü.

Bir sonraki sefer, yatağın eski yumuşak kokusu arasında uykusundan baygın bir şekilde çıktı. Gözlerini açtığında, gün ışığının loş karanlığında bir mağaranın köklerle örülmüş çatısına baktığını fark etti. Başını çevirdi, çok az ışık alan yosunlu girişi bulana kadar toprak duvarların etrafına baktı. Nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini ya da ne zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Ama bu bilgisizlik onu üzmüyordu. Korkudan kurtulmuştu. Huzurunun perdesi arkasında saklı duran bilinmeyen şeylerin gücüyle, korkmasına gerek olmadığından emindi.

Bu duygu içindeki tek duyguydu. Sakin, sabit ve içi boştu -boştu ve bu yüzden rahatsız edilmemişti- sanki dehşetini söndüren aynı arınma ya da tanrısallaştırma diğer tüm tutkuları da ondan çekip almıştı. Bir süre için bu tutkuların ne olduğunu bile hatırlayamadı; geçmişiyse arasında uyku ve abartılı bir korkunun tavlansmış uçuşumundan başka bir şey yoktu.

Sonra havadaki ilk hafif ölüm kokusunu aldı. Acil değildi ve hemen tepki vermedi. Ölçüp biçip emin olurken, uykuda sertleşmiş kaslarını gerdi ve canlanmalarının esnekliğini hissetti. Onu buraya getiren her neyse o kadar uzun zaman önce olmuştu ki, bedeni bile unutmuş gibiydi. Yine de iyileşmesi onu pek tatmin etmedi. O

Kendisinden gizlenen nedenlerden ötürü bunu tam ve boş bir güvenle kabul etti.

Hazır olduğunda ayaklarını yataktan kaldırdı ve doğrulup oturdu. Hemen yaşlı kahverengi kadının yerde iki büklüm yattığını gördü. Dudaklarında hâlâ kaskatı kesilmiş bir haykırış ve gözlerindeki o lanet bakışla ölmüştü. Loş ışıktaki toprak yığını gibi görünüyordu. Onun kim olduğunu bilmiyordu -hatırlama çabasıyla ona baktı ve onu daha önce gördüğünü hatırlayamadı- ama kadın ona, onun da kendisi için öldüğü gibi belirsiz bir izlenim verdi.

Bu kadar yeter, dedi kendi kendine belli belirsiz. Diğer anılar, ölü yosunlar ve hayatının enkazı gibi yüzeye çıkmaya başladı. Bu bir daha olmamalıydı.

Bir an için tanıdık gelmeyen beyaz cübbeye baktı, sonra bileğini görebilmek için bezi kenara itti.

Kırılmıştı, diye düşündü boş bir şaşkınlıkla. Kırıldığını hatırlayabiliyordu; Pietten'la güreştiğini, düştüğünü hatırlayabiliyordu- Kırık donana kadar yürümesine yardım etmesi için Pietten'in mızrağını kullandığını hatırlayabiliyordu. Oysa şimdi herhangi bir kırılma belirtisi göstermiyordu. Zemine karşı test etti, yarı yarıya bütünlüğünün bir yanılsama gibi yok olmasını bekliyordu. Ayağa kalktı, bir ayaktan diğerine zıpladı ve tekrar oturdu. Kendi kendine, "Vay canına, vay canına" diye mırıldanarak, günlerdir ilk kez VSE yaptı.

Mümkün olduğuna inanamayacağı kadar iyileşmiş olduğunu gördü. Ayaklarına verdiği hasar neredeyse tamamen geçmişti. Çelimsiz elleri et kaybetmiş olmalarına rağmen kolayca bükülebiliyordu ve yüzüğü evlilik parmağında gevşekçe sallanıyordu. Uçlarındaki belli belirsiz uyuşukluk dışında kulakları ve burnu donmaktan kurtulmuştu. Kemikleri derin ve sürekli bir sıcaklıkla doluydu.

Ama başka şeyler değişmemişti. Yanakları her zamanki gibi sertti. Alnında kötü bir şekilde iyileşmiş bir yara izi vardı; sanki yüzeyin altında kafatasına karşı iltihaplanmış gibi dokunulduğunda hassaslaşıyordu. Ve hastalığı hâlâ ellerinin ve ayaklarının sinirlerini acımasızca kemiriyordu. Parmakları avuç içlerine kadar uyuşmuştu ve sadece ayaklarının üstü ve topuklarının arkası hassas kalmıştı. Yani varlığının temel koşulu hâlâ

bozulmamış. Cüz zamının yasası içine kazınmış, sanki kemik, kan ve insanlıktan değil de dolomit ya da mermerden yapılmış gibi ölümün soğuk keskiyle oyulmuştu.

Bu nedenle, iyileşmesinin boş merkezinde kıpırdamadan kaldı. O bir cüzamlıydı ve kendisini tutkunun risklerine maruz bırakacak bir işi yoktu.

Şimdi ölü kadına dönüp baktığında, kış onu kendinden uzaklaştırmadan önce ne yaptığını hatırladı; doğuya, Foul's Creche'e doğru yıkım ve nefret dolu bir amaç taşıyordu. Bu amaç şimdi bir delilik görünümüne bürünmüştü. Tıpkı Despiser'a meydan okuyabileceğine inanmakla delirdiği gibi, kendini kışa karşı tek başına atmakla da delirmişti. Geçmişinin yolu cesetlerle doluydu, onu bu amaca getiren sürecin kurbanları; Lord Foul'un doğrudan meydan okumanın son ölümcül hatasını üretmeye çalıştığı manipölasyon süreci. Ve bu hatanın sonucu Despiser için tam bir zafer olacaktı.

Artık daha iyi biliyordu. Düşmüş kadın ona bir tür bilgelik öğretmişti. Despiser'ın kışında tek başına ilerleyemeyeceği için Despiser'a meydan okuyamazdı: bu görev imkânsızdı ve ölümlü insanlar imkânsızı denediklerinde kendi yıkımlarından başka bir şey elde edemezlerdi. Bir cüz zamının sonu -hastalığının yasası tarafından onun için belirlenmiş ve sınırlandırılmış- onu hayat yolunun çok da uzağında beklemiyordu. Kendisini imkânsız taleplerle kamçılacağı takdirde bu sona doğru yolculuğunu hızlandırmış olacaktı. Ve Toprak tamamen kaybolacaktı.

Sonra onu bu yere neyin getirdiğini, bu yerde başına neler geldiğini hatırlayamamasının büyük bir lütuf, onu hayrete düşürecek kadar açık bir merhamet olduğunu fark etti. Birdenbire Triock'un kendisine neden yeni fırsatların merhametinden bahsettiğini ve Triock'un neden amacını paylaşmayı reddettiğini kısmen de olsa anladı. Amacını bir kenara bıraktı ve mağarada giysilerini aramaya koyuldu.

Onları bir duvarın önünde yığın halinde buldu, ama bir an sonra onlardan vazgeçmeye karar verdi. Görünüşe göre

Şimdi kaçınmak istediği bir şeye katılıyordu. Ve bu beyaz cüppe, ölü kadının ona daha büyük fedakârlığının bir parçası ve sembolü olarak verdiği bir hediye idi. Bunu sakın, hüzünlü, içi boş bir minnettarlıkla kabul etti.

Ama ne kadar kötü hastalık koktuğunu fark etmeden önce sandaletlerini giymeye başlamıştı bile. Günlerdir yürüdüğü için enfeksiyon deriye işlemişti ve bu pis kokuyu taşımaktan nefret ediyordu. Sandaletleri atılmış giysilerinin arasına geri fırlattı. Bu rüyaya yalınayak gelmişti ve kendini ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, rüyadan yine yalınayak ve taban kırılmış olarak çıkacağını biliyordu. Yeniden uyanan temkinliliğine rağmen, ayakları için endişelenmemeyi seçti.

Havadaki belli belirsiz ölüm kokusu ona mağarada kalamayacağını hatırlattı. Cübbesini sıkıca üzerine çekti ve nerede olduğunu keşfedip keşfedemeyeceğini görmek için girişe doğru eğildi.

Dışarıda, günün gri bulutları altında, Orman'ın görüntüsü ona boş bir şaşkınlık dalgası daha verdi. Morinmoss'u tanıdı; bu ormandan daha önce bir kez geçmişti. Ülke'nin coğrafyası hakkındaki muğlak bilgisi ona genel hatlarıyla nerede olduğunu söylüyordu ama buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Hafızasındaki son şey Lord Foul'un kışının yavaş yavaş ölümüydü.

Burada görülecek pek az kış vardı. Kara ağaçlar sanki baharın ilk gri eşiklerinde sonsuza dek kök salmışlar gibi birbirlerine yaslanmışlardı; ama hava acıdan ziyade canlıydı ve gövdeler arasındaki açık zeminde sert otlar rahatça büyüyordu. Mantıksız güvenini gözden geçirirken orman kokularını soludu ve bir an sonra Morinmoss'un da korkmaması gereken bir şey olduğundan emin oldu.

Mağaraya tekrar girmek için döndüğünde, en azından yeni yolunun ilk ana hatlarını seçmişti.

Kadını gömmeye kalkışmadı; ne bir kazma aleti vardı ne de Orman'ın toprağına herhangi bir zarar vermek istiyordu. Kısmen ona olan saygısını göstermek için cübbesini giydi ama ona karşı yapabileceği başka bir jest düşünemiyordu. Yaptığı şey için özür dilemek istiyordu ama bunu ona duyurmanın bir yolu yoktu. Sonunda onu yatağına yatırdı ve

Kaskatı kesilmiş bacaklarına elinden geldiğince asil bir görünüm vermeye çalıştı. Sonra kadının eşyaları arasında bir çuval buldu ve bulabildiği tüm yiyecekleri içine doldurdu.

Bundan sonra, son suyunu da içti ve ağırlıktan tasarruf etmek için testiyi geride bıraktı. Bir pişmanlık duygusuyla çakıl tenceresini de geride bıraktı; sıcaklığını isteyeceğini biliyordu ama ona nasıl bakacağını bilmiyordu. Yerin ortasında garip bir şekilde duran bıçağı da almadı çünkü yeterince bıçak kullanmıştı. Lena'yı hatırlayarak kadının soğuk ve solmuş yanağını hafifçe öptü. Sonra omuz silkerek mağaradan çıktı ve sanki bu kelime onun fedakârlığından öğrendiği bir tılsımmış gibi mırıldandı: "Merhamet."

Yeni kavrayışının gününe doğru ilerledi.

Yön seçimi konusunda tereddüt etmedi. Geçmiş deneyimlerinden Morinmoss'un arazisinin genellikle kuzeybatıdan güneydoğuya, Ra Ovaları'na doğru eğimli olduğunu biliyordu. Çuvalını omzuna atarak yamaçları takip etti ve kalbi renksiz bir gelecek beklentisine kendini teslim etmiş bir adamın kalbi gibi eksikliklerle dolu olduğu için boş ve sabitti.

Daha iki fersah yol almadan, havada gün ışığı kaybolmaya başladı ve gece bulutlardan yağmur gibi yağdı. Ama Morinmoss yolunu aydınlatmak için kendini uyandırdı. Ve uzun dinlenmesinden sonra uykuya ihtiyacı yoktu. Karanlık yosunları rahatsız etmeden ilerleyebilmek için adımlarını yavaşlattı ve Orman etrafında huzursuzca büyürken yoluna devam etti. Kadim huzursuzluğu, öfke ve büyük yasın yarı bilinçli anısı ona yönelik değildi - ağaçların daimi ruh hali o geçerken neredeyse geri çekiliyor, yoluna devam etmesine izin veriyor gibiydi - ama yine de onu hissetti, sanki Morinmoss sıkılmış dişlerinin arasından nefes alıyormuş gibi esintinin içinden mırıldandığını duydu. Duyuları Pietten ve Lena'yla yaşadığı krizden önce olduğu gibi kesik kesik, kış bulanıklığında kalmıştı ama yine de Orman'ın ona acı çektiğini algılayabiliyordu. Morinmoss onun farkındaydı ve onun adına özel bir hoşgörü çabası gösteriyordu.

Sonra Garroting Deep'in de ona karşı elini kaldırmadığını hatırladı. Caerroil Wildwood'u ve Forestal'ın isteksiz öğrencisini hatırladı. Yine de kendisinin acı çektiğini biliyordu,

İzin verildiğinde, solgun, parlak gövdelere "Merhamet" diye mırıldandı ve ağaçları rahatsız edebilecek herhangi bir şeyden kaçınarak dikkatlice ilerlemeye çalıştı.

Dikkati ilerlemesini sınırladı ve şafak söktüğünde hâlâ ormanın içinde, genellikle güneydoğuya doğru ilerliyordu. Ama şimdi yeniden kış mevsimine giriyordu. Havada soğuk bir kırılma vardı ve ağaçlar kasvetliydi. Çimenler yerini çıplak toprağa bırakmıştı. Önündeki kasvetten ilk ince kar tabakalarını görebiliyordu. Ve şafak sökerken, beyaz cübbenin ne büyük bir armağan olduğunu öğrenmeye başladı. Hafifliği onu giymeyi kolaylaştırıyordu ama özel kumaşı sıcak ve rahattı, böylece rüzgârın sertliğine karşı koyuyordu. Bunu herhangi bir bıçaktan, asadan *ya da orkestranın* taşından daha iyi bir hediye olarak görüyor ve minnetle üzerinde taşıyordu.

Ağaçların parlaklığı gün ışığına dönüştüğünde dinlenmek ve yemek yemek için durdu. Ancak fazla dinlenmeye ihtiyacı yoktu ve tutumlu bir yemekten sonra tekrar ayağa kalktı ve hareket etti. Rüzgâr etrafında esmeye ve dalgalanmaya başladı. Bir fersahtan daha kısa bir sürede, Ormanın son siyah sığınağını terk etti ve Foul'un kesintisiz kinine doğru yola çıktı.

Kör duyularını karşılayan kar ve soğuk vahşi doğası değişmemiş görünüyordu. Ormanın kenarlarından itibaren arazi, eski tepelerin sığ çukurlarından geçerek kuzeydoğuya doğru sefil bir şekilde akan donuk nehre ulaşana kadar yavaş yavaş aşağıya doğru eğilmeye devam ediyordu. Ve tüm manzarası boyunca, kış gri yıkımını uyguladı. Donmuş toprak, rüzgârın durmak bilmeyen uğultusu ve kar yığınlarının ağırlığı altında, onarılamaz bir tesellisizlik ya da ilgisizlik, balçıktan ve amaçlanan yeşillikten bir vazgeçiş gibi görünene kadar çöktü. Beyaz cübbesine ve toparlanan gücüne rağmen soğğun kesiciliğini hissetti ve sanki Toprağın yükü omuzlarındaymış gibi içine kapandı.

Bir an için yönünü seçmek için nemli gözlerle rüzgâra baktı. Nehri geçtiği sığığa göre nerede olduğunu bilmiyordu. Ama bu nehrin aslında Ra Ovaları'nın kuzey sınırı olan Roamsedge olduğundan emindi. Sol tarafındaki arazi de belli belirsiz tanıdık geliyordu. Eğer Kanun Asası arayışıyla ilgili anıları onu yanıltmıyorsa, Roamsedge Ford'a bakıyordu.

Rüzgâra karşı eğilerek, vahşileşmiş toprağın üzerinde yalınayak topallayarak, sanki değişmiş amacına açılan bir kapıymış gibi Ford'a doğru ilerledi.

Ancak mesafe, Orman'ın yüksekliğinden görüldüğünden daha fazlaydı ve hareketleri rüzgâr, kar ve tepenin yamaçları yüzünden engelleniyordu. Ford'un batısındaki son sırta ulaşmadan önce öğle olmuştu.

Bakışları sırtın tepesinden aşağıya, nehir geçidine doğru kaydığında, kıyıda duran bir adamı görünce irkildi.

Adamın yüzünü bir Taş Devri pelerininin başlığı gizliyordu ama sanki bir süredir İnançsız'ın gelişini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi kollarını iki yana açmış bir şekilde Covenant'a doğru bakıyordu. Dikkat, Covenant'ı görüş alanından çıkmaya zorladı. Ama adam neredeyse aynı anda kaba bir şekilde eliyle işaret etti ve Covenant'ın tanıyabileceği bir sesin çarpıtılması gibi gelen tonlarda havladı, "Gel, İnançsız! Saklanmak ya da kaçmak için hiçbir yeteneğin yok. Bir lig boyunca yaklaşmanı izledim."

Covenant tereddüt etti, ama içi boş eminliğiyle korkmadığını gösterdi. Bir süre sonra omuz silkti ve Ford'a doğru ilerlemeye başladı. Yamaçtan aşağı inerken gözlerini bekleyen adamdan ayırmadı ve adamın kimliğine dair bir ipucu aradı. İlk başta adamın, Orman'da ve kadının mağarasında yaşadığı kayıp deneyimin bir parçasını temsil ettiğini tahmin etti -asla anlayamayacağı ya da değerlendiremeyeceği bir parçasını. Ama sonra gözleri Stonedownor pelerininin omuzlarına işlenmiş deseni fark etti. Çapraz şimşek gibi bir desendi bu.

"Triock!" diye nefesini tuttu. Triock mu?

Sert zeminde koştu, aceleyle adama yaklaştı ve onu omuzlarından yakaladı. "Triock." Boğazında garip bir kalınlık sesini daralttı. "Triock? Burada ne işin var? Buraya nasıl geldin? Ne oldu?"

Covenant nefes nefese ona sorular sorarken, adam yüzünü çevirdi, böylece kapüşon yüz hatlarını gizledi. Elleri Covenant'ın bileklerine gitti, sanki dokunuşları ona zarar veriyormuş gibi Covenant'ın ellerini omuzlarından ayırdı. Belirgin bir öfkeyle Covenant'ı iterek uzaklaştırdı.

ondan. Ama konuştuğunda, havlayan sesi neredeyse sıradan geliyordu.

"Evet, Lord Antlaşması, İnançsız ve beyaz altın sahibi." Bu unvanları alaycı bir tını ile kullandı. "Bu kadar gün içinde fazla yol kat edemediniz. Morinmoss'ta iyi dinlendiniz mi?"

Covenant baktı ve bileklerini ovuşturdu; Triock'un öfkesi bileklerinde asit kalıntısı gibi bir yanma hissi bırakmıştı. Acı onu bir an için şüpheye düşürdü ama Triock'un profilini kapüşonun kenarından tanıdı. Kafa karışıklığı içinde, Taşyiyen'in kavgacılığına bir neden bulamadı. "Ne oldu?" diye belirsizce tekrarladı. "Mhoram'la temasa geçtin mi? O Sınırsız Olan'ı buldun mu?"

Triock yüzünü sakladı. Ama parmakları şiddete aç pençeler gibi bükülüp kıvrıldı.

Sonra bir keder dalgası Covenant'ın şaşkınlığını sildi. "Lena'yı buldun mu?"

Triock aynı boğuk rahatlıkla, "Sizi takip ettim çünkü amacınıza ya da arkadaşlarınıza güvenmiyorum. Görüyorum ki yanlış değerlendirmemişim."

"Lena'yı buldun mu?"

"Despiser'a karşı övündüğünüz amacınız hem yoldaşlar hem de zaman açısından pahalıya mal oluyor. Dev sizin tarafınızdan nasıl ikna edildi? Onu Morinmoss'un sapkın zevkleri arasında mı bıraktınız?"

"Lena?" Covenant kalın bir sesle ısrar etti.

Triock'un elleri, sanki gözlerini oymak istermiş gibi yüzüne doğru çekildi. Avuç içleri sesini yumuşattı, daha tanıdık gelmesini sağladı. "Karnında bir çiviyle. Ve yanında bir adam öldürüldü." Şiddetli bir titreme onu sarstı. Ama aniden ellerini indirdi ve ses tonu yine o alaycı kayıtsızlığına büründü. "Belki de birbirlerini öldürdüklerine inanmamı isteyeceksiniz."

Covenant boş üzüntüsünün içinden, "Benim hatamdı. Beni kurtarmaya çalıştı. Sonra ben onu öldürdüm." Bunun eksikliğini hissetti ve ekledi, "Yüzüğümü istedi."

"Aptal!" Triock sertçe havladı. "Onu saklamasına izin verileceğini mi sanıyordu?" Ama Covenant'a cevap vermesi için zaman tanımadı.

Yine sessizce, "Peki ya Dev?" diye sordu.

"Tuzağa düşürüldük. Lena ve ben kaçabilelim diye o geride kaldı."

Triock'un dişlerinin arasından sert bir kahkaha yükseldi. "Sonuna kadar sadık," diye alay etti. Bir sonraki an, sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi vahşi bir hıçkırık onu sarstı - sanki çılgınca bir keder onu tutan bağları koparmış gibi. Ama hemen alaycılığa geri döndü. Covenant'a dişlerini göstererek, "İyi ki gelmişim," diye alay etti.

"Eee?" Covenant nefes aldı. "Triock, sana ne oldu?"

"Eh, ne diyelim." Adam sanki gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi burnunu çekti. "O zarar ve baştan çıkarma yerinde çok zaman kaybettin. Her geçen gün Despiser daha da güçleniyor. Sıkı sıkıya bağlıyor-" Dişleri kukuletasının gölgesi altında Covenant'a sırtıttı. "Thomas Covenant, işin daha fazla ertelenmemeli. Seni Ridjeck Thome'a götürmeye geldim."

Covenant adama dikkatle baktı. İçi boş çekirdeğini test ederken bir an geçti ve emin olduğunu gördü. Sonra tüm dikkatini Triock'a yöneltti, Triock'un iç dünyasına bir göz atabilmek için kesik görüşünü sınırlarını, yüzeyselliğini aşmaya çalıştı. Ama kış ve Triock'un dalgınlığı onu engelledi. Gözlerini kaçırın yüzü, parmakların sertçe bükülüp pençeleşmesini, beyaz ıslak dişlerin açılmasını, kargaşayı gördü ama bunların ötesine geçemedi. Stonedownor'un üzerinde acı bir sancı vardı. Sempatı, pişmanlık ve kendini savunma duygusuyla Covenant, "Triock, bana ne olduğunu anlatmalısın," dedi.

"Zorunda mıyım?"

"Evet."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Reddedersen vahşi büyüü bana karşı mı kullanacaksın?" Triock gerçekten korkmuş gibi yüzünü buruşturdu ve dudaklarında garip bir şekilde korkak bir yüz ifadesi belirdi. Ama sonra sertçe omuz silkti ve sırtını döndü, böylece yüzü doğrudan rüzgâra dönüktü. "Sor o zaman."

Tehdit mi? Covenant Triock'un kambur omuzlarına sordu. Hayır, hayır. Bunun tekrar olmasını istemiyorum. Yeterince zarar verdim.

"Sor!"

"Buldun mu?" -kelimeleri tıkanmış boğazından güçlükle geçirebiliyordu- "o Sınırsız Olan'ı buldun mu?"

"Evet!"

"Mhoram'la temasa geçti mi?"

"Hayır!"

"Neden olmasın?"

"Su ce yapmadı!"

Kelimelerin acılığı sert rüzgârla birlikte havlıyordu ve Covenant sadece "Triock, ne oldu?" diye tekrarlayabildi.

"Sınırsız Olan'ın *lomillialor* ile boy ölçüşecek gücü yoktu. Onu benden aldı ama onunla boy  l şemedi. Yeurquin ve Quirrel kayboldu - siz oyalanırken ve bocalarken daha fazla yoldaşınız kayboldu!"

 kisi de kaybetti.

"Ben- Beni nasıl buldun?"

"Bu pahalı bir kan Covenant. Seni ne zaman doyuracak?"

Beni doyurmak mı? Triock! Soru canını acıtmıştı ama buna katlandı. Triock'un söyleyebileceği herhangi bir Şeye kızma hakkını uzun zaman önce kaybetmişti. Zorlukla tekrar sordu, "Beni nasıl buldun?"

"Bekledim! Başka nereye gidebilirdin ki?"

"Triock." Covenant sakinliğinin boŐluėuyla kendini örttü ve "Triock, bana bak" dedi.

"Sana bakmak istemiyorum."

"Bana bak!"

"Bu manzarayı midem kaldırmıyor."

"Triock!" Covenant elini adamın omzuna koydu. Triock anında döndü ve Covenant'ın yanağına vurdu.

Darbe güçlü görünmüyordu; Triock sanki kolunu geri çekmeye çalışıyormuş gibi kısa bir süre savurdu. Ancak darbenin etkisiyle ortaya çıkan g , Covenant'ı birkaç metre uzağa yere fırlattı. Yanağı, gözlerinin akmasına neden olan kezzap gibi derin bir acıyla sızladı. Triock'un irkildiğini, dönüp kaçmaya başladığını, sonra kendini tutup durduğunu ve sanki Covenant'ın sırtına bir mızrak fırlatmasını bekliyormuş gibi bir düzine metre boyunca beklediğini zar zor gördü.

Acı, Covenant'ın kafasında kara sular gibi gürledi ama kendini doğrulmaya zorladı, yanan yanağını görmezden geldi ve sessizce, "Foul's Creche'e gitmiyorum," dedi.

"Değil mi?" Sürpriz Triock'u Covenant'la yüzleşmesi için döndürdü.

"Hayır." Covenant kendi kesinliği karşısında belli belirsiz şaşırmişti. "Nehri geçeceğim - Ramenlerle birlikte güneye gitmeye çalışacağım. Onlar-"

"Bu ne cüret?" Triock bağırdı. Öfkeden kudurmuş gibiydi ama Mutabakat'a doğru ilerlemedi. "Bana aşkıma mal oldun! Yoldaşlarıma! Evime! Hayatımın her mutlu yüzünü öldürdün! Ve sonra da bunu telafi edebilecek tek sözü inkâr edeceğini mi söylüyorsun? Kafir! Böyle bir ihanet için seni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Covenant omuz silkti. "İstiyorsan beni öldür. Hiçbir şey fark etmez." Yüzündeki acı konsantrasyonunu engelliyordu ama yine de Triock'un tehdidinin ardındaki kendi kendisiyle çelişkiyi gördü. Korku ve öfke Taşyiyen'in içinde dengelenmişti, sanki kaçmak ve saldırmak arasında sıkışmış, zıt yönlerde zorlanan iki adam gibiydi. Bu karşıtların arasında bir yerlerde Triock Antlaşması'nı hatırlıyordu. Kafasının içindeki kükremeye direndi ve Triock'un anlayabileceği şekilde açıklamaya çalıştı.

"Beni öldürebilmenin tek yolu kendi dünyamda ölüyor olmam. Beni çağırdığında beni gördün. Belki beni öldürebilirsin. Ama eğer gerçekten ölüyorsam, beni öldürüp öldürmemen önemli değil. Bir şekilde öldürüleceğim. Rüyalar böyledir.

"Ama siz karar vermeden önce, size neden - neden Foul's Creche'e gitmediğimi anlatmaya çalışayım."

Acı içinde ayağa kalktı. Triock'un yanına gitmek, adamın yüzüne derin derin bakmak istiyordu ama Triock'un çelişkili tutkuları onu uzakta tutuyordu.

"Tam olarak masum değilim. Bunu biliyorum. Benim hatam olduğunu söylemiştim, öyle de. Ama *hepsi* benim suçum değil. Lena ve Elena ve Atiaran ve Devler ve Ranyhyn ve Ramen ve Bloodguard ve siz, hepsi benim hatam değil. Hepiniz kendiniz için kararlar aldınız. Lena beni cezadan kurtarmaya çalıştığında kendi kararını verdi - ben ona tecavüz ettikten sonra. Atiaran Revelstone'a gitmeme yardım ettiğinde kendi kararını verdi. Elena Dünya Kanı'nı içtiğinde kendi kararını verdi. Sen de kendi kararını verdin, Barış Yemini'ne sadık kalmaya karar verdin. Bunların hiçbiri tamamen benim suçum değil."

"Sanki biz varmışız gibi konuşuyorsun," diye acı acı homurdandı

Triock.

"Benim sorumluluğuma gelince, sen sorumlusun. Kabuslarımı kontrol edemiyorum. Bir parçam -konuşan parçam- senin gibi bir kurban. Sadece daha az masum.

"Ama Foul her şeyi ayarladı. O -ya da benim rüya gören parçam-başından beri her şeyi ayarlıyordu. Beni manipüle ediyordu ve sonunda nedenini anladım. Bu yüzüğü istiyor, vahşi büyüü istiyor. Ve beni yeterince suçlu, sorumlu ve mutsuz hissettirebilirse, onunla kendi zemininde, kendi şartlarında savaşmaya çalışacağımı biliyor-biliyor!

"Böyle bir dövüşü kazanamam. Nasıl kazanacağımı bilmiyorum. O yüzden benim yapmamı istiyor. Bu şekilde her şey onun olacak. Ve benim sonum da diğer intiharlar gibi olacak.

"Bana bak, Triock! Bak! Hastalıklı olduğumu görebilirsin. Ben bir cüzzamlıyım. Herkesin görebileceği kadar yüksek sesle kazınmışım. Ve cüzzamlılar kolayca intihar eder. Tek yapmaları gereken hayatta kalma yasasını unutmaktır. Bu kanun basit, bencilce, pratik bir tedbirdir. Foul bana bunu unutturmak için oldukça iyi bir iş çıkardı - bu yüzden istersen beni şimdi öldürebilirsin. Ama eğer bir seçeneğim kaldıysa, bunu kullanabilmemin tek yolu kim olduğumu hatırlamaktır. Thomas Covenant, cüzzamlı. Yaptıklarımı telafi etmeye çalışmak gibi imkansız fikirlerden vazgeçmeliyim. Suçluluk duygusundan ve görevden ya da bugünlerde sorumluluk dediğim şeyden vazgeçmeliyim. Kendimi yeniden masum kılmaya çalışmaktan vazgeçmeliyim. Bu mümkün değil. Denemek intihardır. Ve benim için intihar, Foul'un kazanabileceği tek mutlak, mükemmel yol. O olmadan, vahşi büyüü elde edemez ve bir yerlerde, bir şekilde, onu yenebilecek bir şeyle karşılaşması mümkün.

"Bu yüzden Foul's Creche'e gitmeyeceğim. Bunun yerine basit, bencilce, pratik ve tedbirli bir şey yapacağım. Bir cüzzamlının yapması gerektiği gibi kendime bakacağım. Ovalara gideceğim, Ramen'i bulacağım. Beni yanlarına alacaklar. Ranyhynler, Ranyhynler muhtemelen dağlarda saklanmak için çoktan güneye gitmişlerdir. Ramenler beni de yanlarında götürecekler. Mhoram burada olduğumu bilmiyor, o yüzden benden bir şey beklemeyecektir.

"Lütfen anla, Triock. Senin için duyduğum keder hiç bitmeyecek. Elena'yı sevdim ve Arazi'yi de seviyorum. Ama eğer kendimi hayatta tutabilirsem

Faul kazanamaz. O kazanamaz."

Triock bu konuşmayı aralarındaki mesafeyi aşarak tuhaf bir şekilde karşıladı. Öfkesi azalır gibi oldu ama yerini anlayışa bırakmadı. Bunun yerine kurnazlık ve çaresizlik karışımı bir duygu kaçma arzusuna üstün geldi ve sesi yarı histerik bir kandırmacaya dönüştü: "Gel, Kâfir, bu seçimi aceleyle yapma. Bunu sakince konuşalım. İzin ver ısrar edeyim-" Yardım arar gibi etrafına bakındı, sonra aceleyle devam etti, "Aç ve yorgunsun. Orman size ağır bir kefarete ödetmiş, görüyorum. Bir süre burada dinlenelim. Tehlikede değiliz. Ateş yakıp sana yemek hazırlayacağım. Hâlâ değiştirilebilecekken bu seçim hakkında konuşacağız."

Neden? Covenant sormak istedi. Neden böyle değıştin? Ama zaten çok fazla açıklama biliyordu. Triock da soruların önüne geçmek istercesine hemen yakacak odun aramaya koyuldu. Roamsedge'in bu tarafındaki arazi bir zamanlar ağaçlıktı ve çok geçmeden büyük bir çalı çırpı yığını topladı ve Ford'dan kısa bir mesafe ötedeki bir tepenin sığınağına yerleştirdi. Her zaman yüzünü Covenant'tan saklamıştı.

Odun miktarından memnun kaldığında, sanki belirsiz bir nedenden ötürü Antlaşma'nın ateşini nasıl yaktığını görmesini istemiyormuş gibi ellerini gizleyerek yığının önünde eğildi. Alevler çalıların arasından yayılmaya başlar başlamaz ateşin uzak t a r a f ı n a geçti ve Covenant'ı ateşin sıcaklığına yaklaşmaya çağırdı.

Covenant memnuniyetle kabul etti. Bornozu soğuşu ellerinden ve ayaklarından uzak tutamıyordu; ateşini reddetmesi zordu. Triock'un kararını tartışma isteğini de reddedemezdi. Triock'a olan borcu büyüktü ve kolay kolay ödenemezdi. Ateşin ısıltılı merheminde Triock'un karşısına oturdu ve sessizce onun yemek hazırlamasını izledi.

Triock çalışırken, Covenant'ı tuhaf bir şekilde rahatsız eden bir ses tonuyla kendi kendine mırıldanıyordu. Hareketleri garip görünüyordu, sanki yiyeceklerle uğraşırken gizemli hareketleri gizlemeye çalışıyordu. Covenant'ın bakışlarından kaçındı, ama Covenant ne zaman başka bir yere baksa, Triock'un gözlerinin sinsice kaydığını hissedebiliyordu

ve ürkerek uzaklaştı. Triock aniden, "Demek nefretten vazgeçtin," dediğinde irkildi.

"Vazgeçmek-?" Konuyu daha önce bu açıdan düşünmemişti. "Belki de vazgeçmişimdir. Pek iyi bir cevap gibi görünmüyor. Yani, cüzzam yasasında buna yer olmadığı gerçeğini bir kenara bırakırsak. Nefret, aşağılanma, intikam... Bana dokunmalarına her izin verdiğimde bir hata yapıyorum. Hayatımı riske atıyorum. Gerçeği bilmek istiyorsanız, aşkı da. Ama bunun dışında. Foul'u bu şekilde yenebilirmişim gibi görünmüyor. Ben sadece bir erkeğim. Onun gibi sonsuza dek nefret edemem. Ve" -yeni bir algıyı ifade etmek için kendini zorladı- "benim nefretim saf değil. Yozlaşmış çünkü bir yanımla onun yerine hep benden nefret ediyor. Her zaman."

Triock pişmesi için ateşe taştan bir güveç tenceresi koydu ve ürkütücü bir inanç tonuyla, "Tek cevap bu. Etrafınıza bir bakın. Sağlık, aşk, görev, hiçbirisi bu kışa karşı koyamaz. Sadece nefret edenler ölümsüzdür."

"Ölümsüz mü?"

"Kesinlikle. Sonunda ölüm her şeyi alır. Despiser ve onunki" -bu ismi sanki onu dehşete düşürmüş gibi söyledi

- "Ravers dayanır mı? Nefret ederler." Boğuk ve havlayan ses tonuyla bu sözcük, sanki hakikatin ve aşkın tek sözcüğüymüş gibi geniş b i r tutku ve şiddet yelpazesine büründü.

Güvecin tadı Covenant'a ulaşmaya başlamıştı. Acıktığını fark etti ve içindeki sükûnet Triock'un tuhaf iddialarını bile örtüyordu. Bacaklarını uzattı, bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Nefret," diye iç geçirdi usulca, kelimeyi yönetilebilir boyutlara indirgeyerek. "Öyle mi, Triock? Sanırım tüm bunları -hayal, kuruntu, gerçek, adına ne dersen de- ölüme iyi bir cevap bulmak için harcadım. Direniş, tecavüz, alay, sevgi, nefret? Bu kadar mı? Cevabınız bu mu?"

"Beni yanlış anlama," diye yanıtladı Triock. "Ölümden nefret etmiyorum."

Covenant bir an için ateşin dansına baktı ve yahninin aromasının ona derin, emin, boş huzuru hatırlatmasına izin verdi. Sonra sanki bir ayini tamamlar gibi, "Neyden nefret ediyorsun?" diye sordu.

"Hayattan nefret ediyorum."

Triock kaba bir şekilde güveçleri kaselere doldurdu. Ateşin etrafındaki bir kâseyi Covenant'a uzatırken elleri titriyordu. Ama alevlerin ötesindeki kukuletalı gizlenme yerine döner dönmez öfkeyle tersledi: "Haksız olduğumu mu düşünüyorsun? Sen, İnançsız?"

Hayır. Hayır. Covenant, Triock'un sesindeki suçlamaya karşı başını kaldıramadı. Benden istediğin kadar nefret et, diye nefes aldı ateşin çıtırtısına ve dumanı tüten güvece. Başka kimsenin benim için kendini feda etmesini istemiyorum. Kafasını kaldırmadan yemeye başladı. Bu tat . ve güveç oldu değil tatsız, ama o vardı Yutulmasını zorlaştıran rahatsız edici bir alt tat. Yine de bir lokma boğazından geçtikten sonra onu sıcak ve güven verici buldu. Yavaş yavaş uyuşukluk dışarıya doğru yayıldı. Birkaç dakika sonra, içeceği boşaltmış olduğunu görünce belli belirsiz şaşırdı.

Kase.

Onu bir kenara bıraktı ve sırt üstü uzandı. Şimdi ateş daha da yükseliyor ve kızışıyor gibiydi, öyle ki Triock'un alevlerin dokuma yayları ve çıtırtıları arasından onu dikkatle izlediğini sadece bir anlığına görebiliyordu. Tam dinlenmeye başlamıştı ki Triock'un alevli perdenin arkasından şöyle dediğini duydu: "İnançsız, neden Foul's Creche'e olan yolculuğuna devam etmiyorsun? Despiser'ın kaçmana izin vereceğine inanmıyorsun herhalde - bahsettiğin bu yüzleşmeyi gerçekleştirmek için bu kadar çabaladıktan sonra."

"Kaçıp gitmemi istemeyecektir," diye cevap verdi Covenant boş boş. "Ama sanırım beni durduramayacak kadar başka şeylerle meşgul. Ve eğer bir kez olsun parmaklarının arasından sıyrılabilirsem, gitmeme izin verecektir - en azından bir süreliğine. Onun için zaten çok şey yaptım. Benden hala istediği tek şey yüzük. Eğer onu bununla tehdit etmezsem, Lordlarla savaşırken beni bırakacaktır. O zaman da çok geç kalmış olacak. Ranyhyn'in beni götürebileceği kadar uzağa gitmiş olacağım."

"Peki ya bu Yaratıcı" -Triock kelimeyi tükürdü- "seni de seçtiğini söylüyorlar. O sizi hiç etkilemedi mi?"

Uyku hali Covenant'ın kendine güvenini artırdı. "Ona hiçbir şey borçlu değilim. Bu iş için beni o seçti, ben onu ya da bu işi seçmedim. Eğer yaptığım işi beğenmiyorsa, bırakalım başkasını bulsun."

"Peki ya senin için ölen ve acı çeken insanlar?" Triock'un öfkesi

geri dönmüştü ve kelimeleri sanki

İçindeki gizli Armağanlar Salonu'nun duvarlarından kopardığı anlam illüstrasyonları. "Senden kazandıkları önemi nasıl karşılayacaksın? Eğer kaçarsan kendilerini aciz bir ölümün içinde kaybedecekler."

Biliyorum, Covenant keskin alevlere ve rüzgara karşı iç çekti. Hepimiz nafileyiz, canlı ya da ölü. Yaklaşan uykusunda net bir şekilde konuşmak için çaba sarf etti. "İntihar edersem bunun onlar için ne gibi bir önemi olacak? Onlara bu kadar pahalıya mal olan bir şeyi çöpe attığım için bana teşekkür etmeyecekler. Ben hayattayken" -düşüncesini kaybetti, sonra topladı- "ben hayattayken, Toprak hâlâ hayatta."

"Çünkü bu senin hayalin!"

Evet. Diğerlerinin yanı sıra bu nedenle.

Covenant, Triock'un verdiği yanıtın tutkusu içine işlemeyen önce bir anlık durgunluk yaşadı. Sonra kendini topladı ve ateşin içinden yorgun gözlerle Taşyiyen'e baktı. Söyleyecek başka bir şey b u l a m a d ı ğ ı için mırıldandı: "Neden biraz dinlenmiyorsun? Muhtemelen beni beklerken çok yorulmuşsundur."

"Uyumaktan vazgeçtim."

Covenant esnedi. "Saçmalama. Sen kendini ne sanıyorsun? Bir Kan Muhafızı mı?"

Triock cevap olarak, kopmak üzere olan bir ip gibi gergin bir şekilde güldü.

Bu ses Covenant'a bir şeylerin yanlış gittiğini, bu kadar dayanılmaz bir şekilde uykulu olmaması gerektiğini hissettirdi. Triock'un sıkıntısını sorumlu bir şekilde karşılayacak güce sahip olmalıydı. Ama gözlerini zorlukla açık tutabildi. Kaskatı kesilmiş yüzünü ovuşturarak, "Neden itiraf etmiyorsun? Sen beni izlemeyi bırakır bırakmaz sıvışıp gideceğimden korkuyorsun."

"Seni şimdi kaybetmek istemiyorum Thomas Covenant."

"Bunu sana yapmazdım." Covenant gözlerini kırıştırdı ve yanağının sert zemine dayandığını gördü. Yaslandığını hatırlamıyordu. Uyan, dedi kendi kendine inandırıcı olmadan. Uyku, gökyüzünün griliğinden üzerine düşüyor gibiydi. "Beni nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum" diye mırıldandı. Ama sesi daha kulaklarına ulaşmadan uykuya dalmıştı.

Yarı bilinçaltı bir düzeyde karanlığın etrafını sardığını fark ettiğinde sadece bir an için baygın olduğunu hissetti.

Kışın içinden ona doğru geliyordu, ölüm kadar kasvetli. Onlara karşı, tanıdığı ama hatırlamadığı müziğin soluk yabancı parıltıları geliyordu. Ne duyabildiği ne de görebildiği mavi-yeşil aralıklarla etrafını melodileştiriyorlardı. Zayıf, anlaşılması güç, uzaklardan ona seslenen sesler gibi görünüyordular. Ama ısrarcıydılar; onu dürtüyor, ona şarkı söylüyor, bilincini açmaya çalışıyorlardı. Anlayamadığı sersemliği boyunca, kör ve sessiz bir tehlike uyarısıyla dans ediyorlardı.

Şaşkınlıkla kendi kendine mırıldandığını duydu: Bana ilaç verdi. Vay canına! O deli adam bana ilaç verdi. Bu iddianın hiçbir anlamı yoktu. Böyle bir sonuca nasıl varmıştı? Triock dürüst bir adamdı, kederliyen açık sözlü ve yüce gönüllüydü -kendisine maliyeti ne olursa olsun merhamet ve barışa sarılan bir adam.

Bana ilaç verdi.

Bu inanç nereden gelmişti? Covenant uyuşmuş parmaklarıyla bilinçsizliğinin içinde debelenirken, sarsılmaz bir tehlike duygusu kalbini kavradı. Karanlık ve zarar ona doğru akın ediyordu. Uykusunun ardında -göz kamaştırıcı müziğin ardında- Triock'un kamp ateşinin hâlâ yandığını görür gibi oldu.

O ateşi nasıl yaktı? Beni nasıl buldu?

Acil parıltılar ona duyamayacağı şeyler söylemeye çalışıyordu. Triock bir tehlikeydi. Triock ona ilaç vermişti. Ayağa kalkmalı ve kaçmalıydı, bir yere kaçmalıydı, ormana kaçmalıydı.

Zorlukla oturur pozisyona geldi ve gözlerini açtı. Akşamın son ölü ışığında alçak kamp ateşine baktı. Kış sanki safra salgılıyormuş gibi etrafında esiyordu. Karın yaklaşmakta olduğunun kokusunu alabiliyordu; ateş ışığının kenarlarında şimdiden birkaç kokuşmuş tanecik görünüyordu. Triock karşısında bağdaş kurmuş, yanan iğrenç gözleriyle ona bakıyordu.

Covenant'ın önündeki havada belli belirsiz parıltılar, duyulamayan şarkı parçaları dans ediyordu. Israrla tizleşiyorlardı: Kaçın! Kaçın!

"Ne oldu?" Uykunun yapışan ellerinden kurtulmaya çalıştı. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Triock korku ve nefret dolu bir sesle, "Gönder onu," diye cevap verdi. "Kendini ondan kurtar. Artık sana sahip çıkamaz."

"Ne oldu?" Covenant ayağa fırladı ve kaslarındaki paniği zorlukla kontrol altına alarak titreyerek durdu. "Neler oluyor?"

"Bu bir Forestal'ın sesi." Triock basitçe konuşuyordu ama ses tonunun her açısı infazı ifade ediyordu. Covenant koşmaya başlayınca dikleşti ve kovalamaya niyetliymiş gibi kendini dengeledi. "Garroting Deep Caer-Caverallı Morinmoss'a gönderdi. Ama o seni alamaz. Ben yapabilirim" -sesi ürkekti- "buna izin veremem."

"Talep mi? İzin mi?" Covenant'ın kalbini kavrayan tehlike, nefesi kesilene kadar sıkılaştı. İçinde hatırlayamadığı bir şey onu parıltılara güvenmeye itti. "Bana ilaç verdin!"

"Böylece kaçamayacaksın!" Beyaz, kaskatı bir korku Triock'u sımsıkı sardı ve çekilmiş dudaklarının arasından kekeledi: "Beni yok etmen için seni zorluyor. Morinmoss'tan uzağa ulaşamaz, ama beyaz altın

-! Ah!" Sesi aniden keskinleşerek bir çığlığa dönüştü. "Benimle oyun oynama! Ben yapamam-! Beni yok edin ve işinizi bitirin! Buna dayanamam!"

Çığlıklar Covenant'ın kendi korkusunu yarıp geçti. Sıkıntısı azaldı ve kendini Stonedownor için yas tutarken buldu. Parıltıların zorlaması karşısında kalın bir nefes aldı, "Seni yok etmek mi? Benden güvende olduğunu bilmiyor musun? Bu beyaz altını nasıl kullanacağıma dair en ufak bir fikrim olmadığını anlamıyor musun? Kalbimin tek arzusu bu olsa bile sana zarar veremem."

"Ne?" Triock uludu. "Hâlâ mı? Senden boşuna mı korktum?"

"Hiçbir şey için," diye inledi Mutabakat.

Triock kapüşonunun altından kasvetli bir şekilde baktı, sonra başını geriye attı ve gülmeye başladı. Dişlerinin arasından hınzırca bir neşe havlıyor, sanki müziğin tiksintisi onunkinden az değilmiş gibi müziği titretiyordu. "Güçsüz!" diye güldü. "Efendimin neşesi sayesinde! Güçsüz!"

Vahşice kıkırdayarak Covenant'a doğru ilerledi.

Sessiz şarkı bir anda aralarında parıldamaya başladı. Ama Triock ışıklara doğru ilerledi. "Defolun!" diye homurdandı. "Sen de bu olaydaki rolünün bedelini ödeyeceksin." Ustaca bir hareketle bir tanesini yakaladı.

her bir yumruğunda. Onları parmaklarının arasında ezerken feryatları havada parıldadı.

Kırık bir kristal gibi çınlayan müziğin geri kalanı yok oldu. Covenant sanki görünmeyen bir destek koparılmış gibi sarsıldı. Triock'un yaklaşmasına karşı ellerini havaya kaldırdı, geriye doğru sendeledi. Ama adam ona dokunmadı. Onun yerine bir ayağını sert zemine vurdu. Toprak Covenant'ın altında sarsıldı, onu Triock'un ayaklarının dibine uzattı.

Sonra Triock kapüşonunu çıkardı. Yüzü parçalanmış olasılıklar, yıkılmış inançlar ve aşklarla doluydu ama yüz hatlarının ardında kafatası solgun bir kötülükle parlıyordu. Gözlerinin arkası gece kadar siyahtı ve dişleri etin tadına açmış gibi aralıktı. Covenant'a bakarak sıırıttı, "Hayır, yalaka. Sana bir daha saldırmayacağım. Kılık değiştirme zamanı sona erdi. Şimdi sana zarar verirsem efendim bana kaşlarını çatabilir."

"Efendim?" Covenant mırıldandı.

"Ben *Turiya Raver*, ayrıca Herem-ve Kinslaughterer-ve Triock olarak da anılırım." Yine acayip bir şekilde güldü. "Bu kılık bana iyi hizmet etti, her ne kadar 'Triock' memnun olmasa da. Bana bak, sürüngen! Artık onun biçiminin ve düşüncelerinin beni gizlemesine izin vermeme gerek yok. Sen güçsüzsün. Ah, bu şakanın tadını çıkarıyorum! Şimdi beni olduğum gibi tanımana izin veriyorum. Seareach'in Devlerini öldüren bendim, o aptal Mhoram'ı uyarmaya çalışan Sınırsız Olan'ı öldüren bendim, beyaz altını ele geçiren bendim! Kardeşlerim! Efendimizin sağ koluna oturacağım ve evreni yöneteceğim!"

Böbürlenirken pelerinine uzandı ve *lomillialor* çubuğunu çıkardı. Covenant'ın yüzüne doğru sallayarak havladı, "Görüyor musun? Yüce Wood! Üzerine tüküreceğim. Doğruluk testi benimle boy ölçüşemez." Sonra onu kırmak istercesine ellerinin arasında kavradı ve üzerine zalimce sözler haykırdı. Ateş aldı, bir an için kızıl bir acıyla parladı ve kül oldu.

Raver neşeyle Covenant'a hırladı, "Böylece bana emredildiği gibi senin sonunu işaret ediyorum. Çabuk nefes al, yalaka. Sana sadece birkaç dakika kaldı."

Covenant'ın kasları, sanki yer hala altından kayıyormuş gibi titriyordu ama kendini destekledi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Sersemlemiş hissetti

dehşetle, çaresizce. Yine de aklının bir köşesinde bir kaçış yolu bulmak için çabalıyordu. "Yüzük," diye nefes nefese kaldı. "Neden sadece yüzüğü almıyorsun?"

Triock'un gözlerinde siyah bir tepki belirdi. "Onu bana verir misin?"

"Hayır!" Umutsuzca, Triock'u bir güç gösterisine kışkırtabilirse, Caer-Caverall'ın glaucous şarkısının ona yardım etmek için geri dönebileceğini düşündü.

"O zaman sana söyleyeyim, yalaka, yüzüğünü almıyorum çünkü efendimin emri çok güçlü. Böyle bir güce sahip olmamı o seçmedi. Başka zamanlarda bizi bu kadar sıkı bağlamazdı ve onun iradesini kendi yöntemlerimizle uygulamakta özgürdük. Ama o istiyor ve ben de itaat ediyorum."

"Almaya çalış!" Covenant nefes nefese kaldı. "Evrenin hükümdarı kendin ol. Neden onda olsun ki?"

Bir an için Triock'un yüzünde pişmanlık gibi bir şey gördüğünü sandı. Ama Raver sadece hırladı: "Çünkü Ölüm Yasası çiğnendi ve o yalnız değil. Şu anda bile üzerimde zorlayıcı gözler var - karşı konulamayacak gözler." Açlık dolu bakışları geri döndü. "Belki de onları öldürülmeden önce göreceksin - kardeşim ve ben senin canlı kalbini senden koparıp son görüşünde yemeden önce."

Sertçe güldü ve sanki cevap verircesine kamp ateşinin etrafındaki karanlık daha da koyulaştı. Gece bir kin birikimi gibi karardı, sonra gerildi ve öne çıkan ayrı figürler oluşturdu. Covenant onların ayaklarının soğuk zeminde hışırdadığını duydu. Döndü ve kendini ur-villerle çevrili buldu.

Gözleri görmeyen yüzleri onun şaşkın bakışlarını hissettiklerinde bir an için duraksadılar. Geniş, salyalı burun delikleri havayı güç işaretleri, vahşi büyü kanıtları için tadarken titredi. Sonra ileri atıldılar ve onu ezdiler.

Canlı kırmızı bıçaklar, göklerin parçalanması gibi üzerinde dönüyordu. Ama onu bıçaklamak yerine, alnına doğru düz bir şekilde bastırdılar. Kırmızı dehşet dalgaları içine çöktü. Bir çığlık attı ve ur-villerin pençesinde gevşedi.

ON BEŞ: "Lord Mhoram'ın Zaferi"

Ölü formları yerden kaldırıp Revelstone'a fırlatmak için harcadığı efor *Samadhi* Satansfist'i tüketmiş, bu güç harcamasına daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar onu tüketmişti. Yüce Lord'un Kürkü'nün Mağara Şövalyeleri tarafından kulenin tepesindeki bayrak direğinden koparıldığını görmüştü. Bu saldırıyla efendisinin amacının en azından bir kısmını yerine getirdiğini biliyordu. Güçleri kuleyi tutarken - tonlarca kum Kalenin iç kapılarını kapatırken - kış Revelstone'un yukarısındaki yaylayı çoraklaştırırken - Lordlar ve tüm halkı ölüme mahkûmdu. Bu taş duvarların içinde sonsuza dek beslenemezlerdi. Eğer sonları geldiyse, Dev-Raver sadece sabırla büyük Kale'yi kokuşmuş bir mezara ya da mahzene dönüştürebileceğini biliyordu. Ölülerinin kuma gömülmesine izin verdi.

Yine de o iç kapıları patlatmadaki başarısızlığı onu öfkelendirmiş, duvarlara saldıracak gücü olmamasına rağmen intikam için yanıp tutuşmasına neden olmuştu. O bir Raver'dı, işgal ettiği Dev bedeninin ölümcül sınırlarına rağmen kana doymak bilmiyordu. Ve onu zorlayan başka şeyler de vardı. Rüzgârda amansız bir zorlama vardı, ne kadar kısmi ya da sonunda anlamsız olursa olsun hiçbir başarısızlığa tahammülü olmayan bir talep.

Ölüler dağılırken, Satansfist uzun süredir terk ettiği ordusuna saldırı emri verdi.

Havayı titreten, oyma duvarlarda vahşice yankılanan, dişlerin, pençelerin ve aç bıçakların uluması gibi siperlere çarpan bir ulumayla, Despiser'ın orduları saldırdı. Tiz gri bir sel gibi dağ eteklerinden yukarı doğru aktılar ve kendilerini Revelstone'a fırlattılar.

Lord Foul'un taştan yaratıkları saldırıya öncülük etti - granit duvarlara ve dayanaklara karşı etkili oldukları için değil, harcanabilir oldukları için. Raver'ın ordusunda iki yüz

Binlercesi ve her gün daha fazlası, Foul's Creche'den Orta Ovalar'a doğru savaşa yürüyordu. Bu yüzden *Samadhi* onları Kalenin savunmasını absorbe etmek için kullandı, böylece Mağara Şövalyelerini ve ur-villerini korudu. Binlerce sapkın yaratık, üzerlerinden fırlayan oklar, mızraklar ve ciritlerle yere düştü ama daha binlercesi ilerlemeye devam etti. Ve arkalarından Revelstone'a nasıl zarar vereceklerini bilen güçler geldi.

Birkaç dakika içinde hücum başladı. Kudurmuş, kaya gibi Mağara Şövalyeleri taşa kurnazca tutamaklar buldular, kendilerini en alçak siperlere ve balkonlara attılar. Güçlü ur-vile kamaları siyah kezzaplarını kullanarak üstlerindeki korkulukları temizledi, ardından diğer yaratıklar tarafından duvarlara getirilen sağlam ahşap merdivenlerden yukarı doğru atladı. Kısa süre içinde Revelstone güney ve kuzey cepheleri boyunca saldırıya uğradı.

Ancak Lord's Keep'i yapan kadim devler böyle bir saldırıya karşı iyi bir savunma inşa etmişlerdi. En alçak korkuluklar bile yerden yüksekteydi; saldırganların şehre girişini engellemek için kapatılabilirlerdi; surlarda daha yüksek mevziler tarafından savunuluyorlardı. Warmark Quaan, Warward'ı her yıl bu tür bir savaşa hazırlamak için talim yapmıştı. Şehrin dört bir yanında alarmlar çalmaya başlayınca Kalenin önceden düzenlenmiş savunmaları anında harekete geçti. Savaşçılar ikincil görevlerini bırakıp siperlere koştu; üst savunmaya ok ve diğer silahları tedarik etmek için röleler oluşturuldu; uyumlu Eoman, alt dayanakları aşan Mağara Şövalyelerine ve ur-villere saldırdı. Sonra Lore gardiyanları, Hirebrandlar, Gravelingazlar geldi. Lorewarden'lar saldırıları güç şarkılarıyla geri püskürtürken, Hirebrand'lar merdivenleri ateşe verdi ve Gravelingase'ler duvarları Mağara Şövalyelerinin gücüne karşı destekledi.

Üst duvarlardaki bir burçtan mücadeleyi yöneten Quaan, sayıca bire otuz ya da daha fazla olmasalardı, ordusundaki her can bu kadar hayati ve Raver'inkiler bu kadar önemsiz olmasaydı, savaşçıların bu saldırıyı püskürtebileceğini kısa sürede gördü. Ama Warward sayıca azdı; yardıma ihtiyacı vardı. Kendisine ulaşan bölük pörçük raporlara yanıt olarak

Ateşin ve gücün yakın raporları ve muazzam bir rahatlama- Lordları Revelstone'un yardımına çağırmak için acil bir haberci gönderdi.

Haberci Yüce Lord Mhoram'ı Kapalı'da buldu ama Mhoram Quaan'ın çağrısına yanıt vermedi. Çağrı sadece zihninin kenar mahallelerine ulaşmış ve onu nazikçe kendinden uzakta tutmuştu. Muhafızlardan birinin haberciye yangınla harap olmuş Kapalı'da neler olduğunu anlattığını duyduğunda, savaşa dair kendi farkındalığının kaybolmasına izin verdi - mevcut tehlikeye dair tüm düşüncelerin aklından çıkmasına izin verdi ve kendini Lordların kaynaşmasına verdi.

Asalarını önlerindeki taşın üzerine koyarak çakıl çukurunun etrafındaki çökmüş zemine oturdular -Trevor ve Loerya Mhoram'ın solunda, Amatin sağında. Titreyen ellerinde *kril*, beyaz altının sıcak ışıltısıyla parlıyordu. Yine de ışığı zar zor görüyordu; gözleri sıcaktan kavrulmuştu ve durmak bilmeyen serbest bırakma gözyaşları onu kör etmişti. Birleşmenin sessiz teması sayesinde etrafına güç yaydı ve kendisine tahmin ettiğinden daha fazla yük olan bilgiyi paylaştı. Lord arkadaşlarına krili taştan nasıl çıkarabildiğini ve şimdi neden savunmasız bedenini yakmadığını anlattı.

Amatin'in söyledikleri karşısında büzüldüğünü, Trevor'ın sadece yarısından kaynaklanan bir acıyla titrediğini, Loerya'nın iletişimini yeni bir silahı değerlendirir gibi değerlendirdiğini hissedebiliyordu. Her birine kendini verdi; onlara inancını, anlayışını ve gücünü gösterdi. Ve kanıtı elinde tutuyordu, böylece ondan şüphe edemezlerdi. Yakın'ın yıkımının ortasında parlayan bu kanıtlarla, onu gizli bilgisine götüren süreci takip ettiler ve ona bunu gizli tutmayı öğreten dehşeti paylaştılar.

Sonunda Lord Amatin sorusunu yüksek sesle çerçeveledi. Sessizlik için çok büyüktü; Revelstone'un kendisinin duyabilmesi için dile getirilmesi gerekiyordu. Garip bir şekilde yutkundu, sonra kelimeleri odanın bozulmamış akustiğinde süzdü. "Bizler, yani bizler, bunca nesil boyunca Lordlar kendilerini Kevin'in İlmi'nin gücüne alıştırdık."

"Evet, Lordum," diye fısıldadı Mhoram, Yakın'daki herkesin onu duyabileceğini biliyordu.

"Barış Yemini engelledi-" "Evet, Lordum."

Nefes alış veriş bir an için titredi. "O zaman kaybolduk."

Mhoram onun sözlerindeki kederli ikilemi hissetti ve Yüce Lordluğunun otoritesini omuzlarına çekerek kendi içinde ayağa kalktı. "Hayır."

"Güç olmadan kayboluruz," diye karşı çıktı. "Barış Yemini olmadan, biz biz değiliz ve kaybolduk."

"Thomas Covenant geri döndü," diye cevap verdi Loerya.

Amatin bu umudu acımasızca bir kenara bıraktı. "Yine de. Ya gücü yok ya da gücü, Toprak'a hizmet etmek için çabaladığımız Barış'ı ihlal ediyor. Böylece biz de kaybederiz."

"Hayır," diye tekrarladı Yüce Lord. "Kayıp değil. Bizler -ve Lord Antlaşmamız- hem Barışa hem de güce ulaşacak bilgeliği bulmalıyız. Kim olduğumuza dair bilgimizi muhafaza etmeliyiz, yoksa Kevin Landwaster'ın Umutsuzluk içinde umutsuzluğa kapıldığı gibi biz de umutsuzluğa kapılırız. Yine de bu güç bilgisini de korumalıyız, yoksa Toprak için elimizden gelenin en iyisini yapmakta başarısız oluruz. Belki de geleceğin Lordları Kevin'in İlminden uzaklaşmaları gerektiğini fark edecekler - kendi ilimlerini bulmalılar, yıkıma bu kadar yatkın olmayan bir ilim. Böyle bir arayış için vaktimiz yok. Bu gücün tehlikesini bilerek, Toprağa ihanet etmemek için kendimize daha çok sarılmalıyız."

Sözleri Yakın'da çınlıyor gibiydi ve Amatin'in acıyla, "Bize birbiriyle çelişen şeyler öneriyorsunuz ve ikisini de korumamız, ikisini birlikte başarmamız gerektiğini söylüyorsunuz. Böyle bir öğüt kolayca söylenebilir."

Yüce Lord sessizlik içinde, bu çelişkinin nasıl üstesinden gelinebileceği, nasıl bir bütün haline getirilebileceği duygusunu onunla paylaşmaya çalıştı; Toprak'a, Revelstone'a, ona olan sevgisinin zihnine açıkça akmasına izin verdi. Lord Trevor'ın yavaşça, "Olabilir," dediğini duyunca gülümsedi. Ben de buna benzer bir şey hissettim. Kale'nin ihtiyacı benim için Kale'nin düşmanından duyduğum korkudan daha büyük hale geldiğinde sahip olduğum azıcık güç bana geri döndü."

"Korku," diye yineledi Loerya onaylayarak.

Ve Mhoram ekledi, "Korku ya da nefret."

Bir an sonra, Amatin anlayarak sessizce ağlamaya başladı. Loerya ve Trevor'la birlikte Mhoram ona cesaretle sarıldı ve kendi tehlikesinden, Toprağa saygısızlık etme kapasitesinden duyduğu korku yatışana kadar onu tuttu. Sonra Yüce Lord *krili* bıraktı ve gözlerini Yakın'a doğru açtı.

Belli belirsiz, bulanık bir şekilde Hearthrall Tohrm ve Trell'i görebiliyordu. Trell hâlâ içine kapanmış, yaptığı şeyin dehşetinden kaçıyor. Tohrm ise başını kucaklamış, bir Gravelingas'ı sevgili taşa çevirebilecek ruh azabıyla *rhadhamaerl* bir keder içinde dertleşiyordu. Sessizdiler ve Mhoram sanki Trell'in durumundan kendisi suçluymuş gibi onlara baktı.

Fakat o daha konuşmadan Warmark Quaan'dan bir başka haberci Yakın'a geldi ve haber verilmesini istedi. Yüce Lord başını kaldırıp ona baktığında, haberci Quaan'ın acil yardım çağrısını tekrarlardı.

"Yakında," diye iç geçirdi Mhoram, "yakında. Arkadaşıma müsait olduğumuzda geleceğimizi söyle. Lord Trevor yaralı. Ben-" Kısa bir hareketle başının haşlanmış derisini gösterdi. "Lord Amatin ve ben yemek yemeli ve dinlenmeliyiz. Ve Lord Loerya-"

"Gideceğim," dedi Loerya kararlılıkla. "Henüz Revelstone için gerektiği gibi savaşmadım." Haberciye, "Beni en çok ihtiyaç duyulan yere götür, sonra da Yüce Lord'un cevabını Warmark Quaan'a ilet," diye karşılık verdi. Sanki yeni keşfettiği güç en karanlık şüphelerine cevap veriyormuş gibi kendinden emin adımlarla merdivenleri tırmandı ve savaşçıyı takip ederek Kalenin güney duvarına doğru ilerledi.

Ayrılırken muhafızları Şifacıları çağırmaları ve yiyecek getirmeleri için gönderdi. Diğer Lordlar kısa bir süreliğine yalnız kaldı ve Tohrm bu fırsatı değerlendirerek Mhoram'a Trell'e ne yapılacağını sordu.

Mhoram, Trell'i ne derece hayal kırıklığına uğrattığını hesaplamaya çalışıyormuş gibi yıkık galerilere baktı. Odanın eski haline dönmesi için nesiller boyu sürececek bir *rhadhamaerl* çalışması gerekeceğini biliyordu ve Tohrm'a "Şifacılar onunla çalışmalı. Belki de zihnini eski haline getirebilirler."

"İyi olan ne olacak? Yaptığı şeyin bilgisine nasıl dayanacak?"

"Dayanması için ona yardım etmeliyiz. Ona yardım etmeliyim. Ne kadar kült olursa olsun, her türlü iyileştirme girişiminde bulunmalıyız. Ve onu hayal kırıklığına uğratan ben, şimdi onun ihtiyacının yükünü inkâr edemem."

"Başarısız mı oldu?" Trevor sordu. Yarasının acısı yüzünden kanı çekmişti ama Keep'in savunmasında bu kadar büyük bir pay üstlenmesine neden olan ruh halini kaybetmemiştir. "Ne şekilde? Onun umutsuzluğuna sen sebep olmadın. Ona güvensiz davransaydınız, sıkıntısını doğrulamaktan başka bir şey elde edemezsiniz. Güvensizlik kendini haklı çıkarır."

Mhoram başını salladı. "Ve güvensizdim, her şeye güvensizdim. Saklamanın yanlış olduğunu bildiğim halde bilgiyi gizli tuttum. Şanslıyım ki zarar daha büyük olmadı."

"Yine de önleyemediniz-"

"Belki de. Ve belki de -eğer bilgimi onunla paylaşmış olsaydım, böylece tehlikesini bilseydi- belki de kendini hatırlayacak gücü bulabilirdi- *rhadhamaerl*'in bir Gravelingas'ı, bir taş aşığı olduğunu hatırlayabilirdi."

Tohrm da aynı fikirdeydi ve Trell'e duyduğu sempati ona "Hata yaptınız Yüce Lordum" dedirtti.

"Evet Hearthrall," diye cevap verdi Mhoram sesinde derin bir nezaketle. "Ben neysem oyum - hem insan hem de ölümlüyüm. Öğrenecek çok şeyim var."

Tohrm şiddetle gözlerini kırptırdı, başını eğdi. Omuzlarının gerginliği öfke gibi görünüyordu ama Mhoram Hearthrall'la aynı çileyi paylaşmıştı ve onu daha iyi anlıyordu.

Bir an sonra, birkaç Şifacı aceleyle Kapalı Alan'a girdi. Yanlarında iki sedye getirdiler ve Trell'i dikkatlice bir sedyeye taşıdılar. Lord Trevor'ı ise diğer sedyeye taşıdılar ve onun itirazlarına aldırmaz etmediler. Tohrm da Trell'le birlikte gitti. Kısa süre sonra Mhoram ve Amatin, yemeklerini getiren savaşçı ve Yüce Lord'un yanıklarına yumuşak bir merhem süren bir Şifacı ile baş başa kaldılar.

Mhoram'ın yaraları tedavi edildikten sonra savaşçıyı ve Şifacıyı kovdu. Amatin'in kendisiyle konuşmak isteyeceğini biliyordu ve yemeğe başlamadan önce ona yolu açtı. Sonra da

yemeğe döndü. Yorgunluğuna rağmen bilinçli bir şekilde yemek yedi ve işi bittiğinde işine geri dönebilmek için gücünü topladı.

Lord Amatin onun sessizliğine uydu; sanki daha önce tahmin edemediği bir tehlike karşısında tek desteği onun örneğiymiş gibi çenesinin ritmine uyuyor gibiydi. Mhoram, Kevin'in Muhafızları'na yıllarca bağlılığının onu anlattıklarına karşı hazırlıksız bıraktığını hissetti; Eski Lordların İrfanı'na duyduğu güven son derece büyüktü. Bu yüzden yemek yerken sessiz kaldı; yemeğini bitirdiğinde de kıpırdamadan durdu ve onun kalbinden geçenleri söylemesini beklerken kendini dinlendirdi.

Ama sorusu geldiğinde, onun beklemediği bir şekil aldı. "Yüce Lordum," dedi *Krill*'e doğru gizli bir baş hareketiyle, "Thomas Covenant Kara'ya döndüyse, onu kim çağırdı? Bu çağrı nasıl yapıldı? Ve o nerede?"

"Amatin-" Mhoram başladı.

"Despiser'dan başka kim böyle bir şey yapabilir?" "Var-"

"Ve eğer bu Lord Foul'un işi değilse, o zaman Covenant nerede ortaya çıktı? Eğer burada değilse bize nasıl yardım edebilir?"

"O bize yardım etmeyecek." Mhoram onun sorularının yuvarlanmasını durdurmak için sertçe konuştu. "Onda bulunacak bir yardım varsa, bu kuşatmaya karşı bize değil, Ülke'ye yardım olacaktır. Toprak'a hizmet edebileceği başka yerler de var - evet, başka çağırıcılar da. Biz ve Lord Foul tek güç değiliz. Yaratıcının kendisi de bu ihtiyacı karşılamak için harekete geçebilir."

Çelimsiz gözleri onu inceliyor, dinginliğinin kaynağını bulmaya çalışıyordu. "Bu Yaratıcı'ya olan inancınızdan yoksunum. Böyle bir varlık yaşıyor olsa bile, Dünya'yı koruyan Yasa bunu engeller... Efsaneler, Yaratıcı elini Dünya'nın üzerine koymak için Zaman'ın kemerini kıracak olursa, kemerin ve içindeki her şeyin sona ereceğini ve Despiser'ın serbest kalacağını söylemiyor mu?"

"Öyle deniyor," dedi Mhoram. "Bundan şüphem yok. Yine de yaratılan her şeyin kaderi Yaratıcısının başının üzerindedir. Bizim işimiz bize yeter. Tanrıların yükleriyle kendimizi yormamıza gerek yok."

Amatin iç çekti. "İnanarak konuşuyorsunuz, Yüce Lordum. Eğer ben böyle şeyler söyleseydim, kulağa saçma gelirdi."

"O zaman onları söyleme. Ben sadece bana cesaret veren şeylerden bahsediyorum. Siz farklı bir insansınız ve farklı bir cesarete sahip olacaksınız. Yalnızca bir Rab olduğunuzu, Toprağın bir hizmetkârı olduğunuzu hatırlayın; sizi bu işe getiren sevgiyi hatırlayın ve tereddüt etmeyin."

"Evet, Yüce Lordum," diye cevap verdi, dikkatle ona bakarak. "Yine de Kutsala Saygısızlığı mümkün kılan bu güce güvenmiyorum. Bunu tehlikeye atmayacağım."

Bakışları onu tekrar *krile* çevirdi. Beyaz mücevheri ona bir paradoksun ışığı, bir yaşam ve ölüm vaadi gibi parlıyordu. Yavaşça uzandı ve kabzasına dokundu. Ama coşkusu azalmıştı ve *krilin* sıcaklığı elini geri çekmesine neden oldu.

Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Evet," diye nefes aldı, sanki bıçakla konuşuyormuş gibi, "bu bir tehlike. Çok korkuyorum." Cübbesinin içinden dikkatlice bir bez çıkardı; *krili* dikkatlice sardı ve Lorewarden'ların inceleyebileceği bir yere götürülene kadar bir kenara koydu. Sonra başını kaldırıp baktı ve Amatin'in de gülümsemeye çalıştığını gördü.

"Gel, Amatin kardeş," dedi cesur kıza, "işimizi çok geciktirdik."

Birlikte savaşa doğru ilerlediler ve Lord Loerya ile birlikte Despiser'in ordularını geri püskürtmek için asalarından ateş çağırdılar.

Üçlüye öğleden sonra geç saatlerde bandajlı ve topallayan Trevor da katıldı. Ancak o zamana kadar Revelstone, Satansfist'in saldırısının en kötü çılgınlığından kurtulmuştu. Lordlar Warward'a ihtiyacı olan desteği vermişti. Quaan'ın inatçı komutası altındaki savaşçılar saldırıyı geri püskürttü. Lordların çalıştığı her yerde, savunmacıların kayıpları neredeyse sifira inerken, saldırganların kayıpları büyük ölçüde arttı. Bu tür bir savaşta ur-viller güçlerini etkili bir şekilde odaklayamıyordu. Sonuç olarak, Lordlar Mağara Şövalyeleri ve diğer yaratıklar arasında muazzam bir yıkım yaratmayı başardı. Örtülü gün geceye karışmadan önce Samadhi Raver güçlerini geri çağırdı.

Ama bu sefer Keep'in dinlenmesine izin vermedi. Hava karardıktan kısa bir süre sonra saldırıları yeniden başladı. Soğuk kış karanlığının örtüsü altında, ur-viller siperlere sıvı şiddet fırlatmak için ileri atıldılar ve arkalarında kalkanlar ve merdivenler taşıyan yaratıklardan oluşan sıkı bölükler hücum etti. Artık saldırının gelişigüzel hiddeti, bir anda tüm Kale'yi yarmaya yönelik o kontrolsüz vahşi girişim yoktu. Onun yerini kesinlik ve amaç almıştı. Açlıktan hırlayan ordular, Revelstone'u olabildiğince hızlı ve kolay bir şekilde yıpratma görevine göre kendilerini şekillendirdiler.

Takip eden günlerde savaşa ara verilmedi. Satansfist saldırılarını kontrol altında tutuyor, böylece kayıpları sürekli gelen takviye kuvvetlerinin çok ötesine geçmiyordu; ama acımasızca baskı uyguluyor, savaşçılara toparlanmaları için hiç mola vermiyordu. Quaan'ın Eoman ve Eoward'ını sırayla dinlenebilecekleri şekilde rotasyona tabi tutma çabalarına rağmen, Warward giderek daha fazla yoruldu ve yorgun savaşçılar daha kolay katledildi. Ve düşenlerin yeri doldurulamıyordu.

Ancak Warward bu savaşın yükünü tek başına taşımak zorunda değildi. Gravelingase'ler, Hirebrand'lar ve Lorewarden'ler de savaştı. Başka acil işi olmayan insanlar -evsiz çiftçiler ve sığır çobanları, sanatçılar, hatta büyük çocuklar- destek görevlerini üstlendiler; ok ve diğer silahları tedarik ettiler, nöbet tuttular, mesajları ilettiler. Böylece pek çok Eoman savaşmak ya da dinlenmek için serbest kaldı. Ve Quaan ne zaman yardım istese Lordlar hemen harekete geçiyordu. Güçlü ve zorlayıcıydılar; kendi yollarında, kendilerini Kutsala Saygısızlık edebileceklerini bilen ve bu aşırılığa sürüklenmeye niyetli olmayan insanların sert gücüyle savaştılar.

Böylece Lord'un Kalesi ayakta kaldı. Her gün Eoman üstüne Eoman savaşta düştü; yiyecek stokları azaldı; Şifacıların şifalı ot ve lapa stokları azaldı. Gerginlik insanların yüzlerini oydu, kafatasları baskı ve endişeden başka bir şeyle kaplanmamış gibi görünene kadar rahat etlerini kesti. Ama Revelstone sakinlerini korudu ve onlar da dayandılar.

İlk başta, Lordlar dikkatlerini savaşın gereklilikleri üzerinde yoğunlaştırdılar. İçgüdüsel olarak tehlikeli

Bilgi. Enerjilerini son çareleri araştırmak y e r i n e çalışmaya ve savaşımaya harcıyorlardı. Ama altı gün boyunca sürekli saldırı sesleri Kale'de yankılandığında, Yüce Lord Mhoram, Satansfist'in taktiklerini değiştireceği andan, yani Raver ve efendisinin Taş ve Asa'yı tekrar kullanmaya hazır oldukları andan korkmaya başladığını fark etti. Ve yedinci gece boyunca, Mhoram'ın uykusu, eski vizyoner kâbuslarının gölgeleri gibi loş rüyalar tarafından rahatsız edildi. Zaman zaman, ruhunun derinliklerinde bir yerlerde Sınırsız Olan'ın çılgılık sesini duyar gibi oluyordu. Belirsiz bir ter içinde uyandı ve Glimmermere'in Sınırsız Olan'ına bir şey olup olmadığını görmek için aceleyle karaya çıktı.

Loerya'nın kızları gibi Tek de güvende ve iyiydi. Ama bu Mhoram'ı rahatlatmadı. Kışın bir yankısı gibi kemiklerinin iliklerinde bir ürperti bıraktı. Bir yerlerde birilerinin azap içinde katledildiğinden emindi. Dehşetin ürpertisine karşı kendini toparlayarak diğer Lordları bir Konsey'e çağırdı ve burada ilk kez yeni bilgilerinin Despiser'a karşı nasıl kullanılabileceği sorusunu gündeme getirdi.

Sorduğu soru hepsinde dile getirilmeyen endişelere yol açtı. Amatin Yüce Lord'a geniş geniş baktı, Trevor yüzünü buruşturdu, Loerya ellerini inceledi ve Mhoram onların tepkisinin keskinliğini hissetti, sanki şöyle diyorlardı: *O halde Kevin Landwaster'ın işini tekrarlamamız gerektiğini mi düşünüyorsun?* Ama böyle bir suçlama niyetinde olmadıklarını biliyordu. Onları bekledi ve sonunda Loerya sesini buldu. "Yakın'ı savunduğunuzda başkasının yanlışına karşı çalıştınız. Eğer başlatırsanız bu gücü nasıl kontrol edeceksiniz?"

Mhoram cevap vermedi.

Trevor kısaca şunu eklemek zorunda kaldı: "Böyle bir gücü kanalize edebileceğimiz hiçbir şeyimiz yok. Asalarımızın bunu yapamayacağını düşünüyorum; bu kadar büyük bir gücü kontrol edebilecek güçte değiller. Kanun Asası'ndan yoksunuz ve bu talebe denk başka bir araç da bilmiyorum."

"Ve," dedi Amatin sertçe, "inanmaya cüret ettiğiniz bu bilgi Loric oğlu Yüce Lord Kevin'e bir şey kazandırmadı. Bu sadece umutsuzluğunun bedelini arttırdı. Ben hayatımı verdim

ve ben doğru söylüyorum. Böyle bir güç bir tuzak ve bir yanılsamadır. Kontrol edilemez. Onu kullanan eli vurur. Barış adına ölmek, böyle bir tehlike pahasına bir günlük hayatta kalma satın almaktan daha iyidir!"

Muammer'in yine bir cevabı yoktu. Sorusunun ardındaki nedenleri sayamadı. Sadece kemiklerindeki soğuk önsezi onu zorluyor, Revelstone'dan çok uzak yerlerde bilinmeyen dehşetlerin Diyar'da kol gezdiğini söylüyordu. Amatin, "Lord Ahit'in bize saygısızlık edebileceğinden mi korkuyorsun?" diye sorduğunda, korktuğunu inkâr edemedi.

Böylece Konsey sorunsuz bir şekilde sona erdi ve Lordlar Kalenin savunmasına geri döndü.

Yine de savaş durmaksızın devam etti. Dört gün daha Lordlar asa ateşlerini akıllarına gelen tüm kudret ve kurnazlıkla kullandılar - ve Warward yılmayacakmış gibi yorgunluğunun ötesine geçti - ve Revelstone'un diğer insanları Cavewight'ları, ur-vil'leri, Stone-spawn'ları surlardan fırlatmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama Satansfist pes etmedi. Kayıpları anlamsızmış gibi saldırısını sürdürdü, yaratıklarının tüm bölüklerini şehre ne kadar küçük olursa olsun her türlü zararı vermek için harcadı. Ve Lord's Keep'in dayanıklılığı için ödediği biriken bedel her geçen gün daha da korkunçlaştı.

Beşinci gün Mhoram şehrin durumunu incelemek için savaştan çekildi. Warmark Quaan da ona katıldı ve erzak stoklarındaki ölümcül azalmayı görüp kayıp canların hesabını verdikten sonra Quaan, Mhoram'ın bakışlarıyla doğrudan karşılaştı ve sert sesindeki titremeyle şöyle dedi: "Düşeceğiz. Eğer bu Raver bize karşı parmağını bile kıpırdatmazsa, yine de düşeceğiz."

Mhoram eski dostunun gözlerini tuttu. "Ne kadar dayanabiliriz?"

"En fazla otuz gün. Daha fazla değil. Hastalara, yaralıları ve güçsüzlere yiyecek vermezsek kırk gün."

"Henüz hayatta olan hiç kimseyi yiyecekten mahrum etmeyeceğiz."

"O zaman otuz. Daha az, eğer savaşçıları güçlerini kaybeder ve surların aşılmasına izin verirlerse." Bocaladı ve gözleri düştü. "Yüce Lordum, iş bu noktaya mı geldi? Bu bizim için, bu topraklar için son mu?"

Mhoram sert bir eli Quaana'nın omzuna koydu. "Hayır, dostum. Biz henüz sonumuza gelmedik. Ve İnancı - Thomas Covenant'ı unutma."

Bu isim Quaana'nın savaş sertliğini geri getirdi. "Elimde olsa onu unutturdum. O-"

"Yavaşça Warmark," diye araya girdi Mhoram. "Kıyamet kehanetinde bulunmak için aceleci olma. Dünya'da hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gizemler var."

Bir süre sonra Quaana, "Ona hâlâ güveniyor musun?" diye mırıldandı.

Yüce Lord tereddüt etmedi. "Rağmen'in hayatın toplamı olmadığına inanıyorum."

Quaana bu cevabın kaynağını bulmaya çalışır gibi gözlerini dikti. Yüzünde bir protesto ya da yalvarma ifadesi belirdi; ama daha konuşmadan bir haberci gelip onu savaşa çağırdı. Hemen döndü ve uzaklaştı.

Mhoram bir süre onun sert sırtını izledikten sonra Şifacıları ziyaret etmek için can attı. Trel Atıran-ı ile ilgili herhangi bir ilerleme kaydedilip kaydedilmediğini öğrenmek istiyordu.

Şifacıların yüzlerce yaralı kadın ve erkek için hastane haline getirdikleri alçak, iniltili salonda Mhoram, koca Gravelingas'ın zeminin ortasındaki bir paletin üzerinde bir enkaz gibi yayılmış buldu. Şiddetli bir beyin humması onu harap etmişti. Mhoram'ın soğuk dehşetine göre, tüm Covenant kurbanlarının cisimleşmiş kaderi gibi görünüyordu - Toprak için pusuya yatmış etsiz bir gelecek. Yüce Lord'un elleri titredi. Bu kaçınılmaz yıkımın gerçekleşmesini izlemeye dayanabileceğine inanmıyordu.

"İlk başta onu duvarın yanına yerleştirdik," dedi görevlilerden biri usulca, "böylece taşa yakın olacaktı. Ama dehşet içinde geri çekildi. Bu nedenle onu buraya yatırdık. İyileşmiyor ama artık feryat etmiyor. Ona yardım etme çabalarımız boşa çıktı."

Mhoram, sanki görevli başka bir şey söylemiş gibi, "Antlaşma tazminatı ödeyecek," diye cevap verdi. "Yapmalı."

Titreyerek arkasını döndü ve dehşetini Revelstone'un mücadelesinde gidermeye çalıştı.

Ertesi gece *Samadhi* taktik değiştirdi. Karanlığın örtüsü altında, bir grup Mağara Şövalyesi ileri atıldı ve

savaşçılar saldırıyı karşılamak için dışarı fırladıklarında, geceleyin surların yakınına gizlenmiş iki ur-vil kaması hızla siperin uçları boyunca Yasaklar oluşturarak savaşçıları tuzağa düşürdü ve herhangi bir kaçış ya da kurtarmayı engelledi. Lord Amatin Yasaklardan birini yıkmayı başaramadan önce iki Eoman ur-viller tarafından yakalanıp katledildi.

Aynı model Keep'in etrafındaki birkaç noktada eş zamanlı olarak tekrarlandı.

Warmark Quaan bu taktiklerin amacını kavrayana kadar sekizden fazla savaşçı kaybetmişti. Revelstone'a girmeyi değil, savunmacıları öldürmeyi amaçlıyorlardı.

Bu yüzden Lordlar bu yeni saldırılara karşı savunmanın yükünü taşımak zorunda kaldılar; Yasaklama, yalnızca onların karşı koyabilecekleri bir güç kullanımıydı. Karanlık ur-villerin yaklaşmasını örttüğü sürece saldırılar devam etti ve Lordlara dinlenme fırsatı vermedi. Ve şafak söktüğünde, Sheol Satansfist önceki saldırı stratejisine devam etti.

Bu şekilde geçen dört gecenin ardından Mhoram ve yoldaşları neredeyse tükenmek üzereydi. Her bir Yasak, ikisinin zorlu bir çabasına mal oluyordu; bir Lord, üç ya da beş ur- vile'in işine yeterince hızlı bir şekilde karşı koyamazdı. Sonuç olarak, Amatin artık bir hasta kadar solgun ve boş gözlüydü; Loerya'nın bir zamanlar sağlam olan kasları kemiklerinin üzerinde ölümlülük ipleri gibi sarkıyor gibiydi; ve Trevor'ın gözleri gördüğü her şeyden ürküyordu, sanki Kalenin en güvenli yerinde bile etrafı hortlaklarla çevriliymiş gibi. Mhoram'ın kendisi de kalbinin üzerine sefalet gibi çöken büyük bir ağırlık olduğunu hissetti. Hepsi Quaan'ın korkunç tahminlerinin doğruluğunu tadabiliyordu ve bu tahminlerin tadı m i d e bulandırıcıydı.

Dördüncü gecenin geç saatlerinde kısa bir sersemleme anı sırasında Yüce Lord, sanki İnançsız'a bir sözü hatırlatmaya çalışıyormuş gibi, "Ahit, Ahit" diye mırıldanırken buldu kendini.

Ama ertesi sabah saldırılar durdu. Açık mezarların sessizliği gibi bir sessizlik rüzgârla Revelstone'a doğru esiyordu. Tüm yaratıklar kamplarına dönmüştü ve onların yokluğunda Revelstone kırbaçlar arasında kırbaçlanmış bir mahkûm gibi nefes nefese kalmış ve titremişti. Mhoram yemek yeme fırsatını değerlendirdi, ama yiyeceğini

görmeden ağzına aldı ve tatmadan çiğnedi. Aklının bir köşesinde kalan dayanıklılığını ölçmeye çalışıyordu. Yine de bir haberci aceleyle yanına gelip *Samadhi* Raver'in tek başına kaleye yaklaştığını haber verdiğinde hemen tepki verdi.

Kuleyi işgal eden düşmanın herhangi bir saldırısına karşı okçuların kanatlarıyla korunan Mhoram ve diğer Lordlar, Kalenin doğu ucuna yakın yüksek balkonlardan birine çıkıp Satansfist'le yüzleştiler.

Dev-Raver, adımlarında kendinden emin bir çalım ve bir küçümseme yayıyla alaycı bir şekilde yaklaştı. Kocaman yumruğu Taş'ın parçasını kavradı ve dondurucu havada buz gibi buharlaştı. Etkili yay menzilinin hemen ötesinde durdu, Lordlara doğru baktı ve hırsıyla bağırdı, "Selamlar, Lordlar! Sizi selamlıyorum! İyi misiniz?"

"Pekala!" Quaan nefesinin altında homurdandı. "Beş adım daha yaklaşıp, ona 'iyi'yi göstereceğim. "

"*Ustam* senin için endişeleniyor!" diye devam etti *Samadhi*. "Bu gereksiz çatışmada acı çekmeye başladığınızdan korkuyor!"

Yüce Lord'un gözleri bu alay karşısında parladı. "Efendiniz başkalarının acı çekmesi için yaşıyor! Rağmen'den kaçtığına inanmamızı mı istiyorsun?"

"Ona karşı direnmenize şaşıyor ve üzülüyor. Bu yanlış biçimlendirilmiş dünyada onun tek doğru söz olduğunu hala görmüyor musunuz? Onunki tek güçtür, tek doğrudur. Dünyanın Yaratıcısı küçümseyen ve zalim bir varlıktır! Ahmakça kör olmayan herkes bunu bilir. Gerçekler karşısında korkak olmayan herkes, Lord Foul'un tek gerçek olduğunu bilir. Çektiğiniz acılar size hiçbir şey öğretmedi mi? Thomas Covenant size hiçbir şey öğretmedi mi? Teslim olun diyorum! Bu sapkın ve kendi yarattığınız sefaletten vazgeçin, teslim olun! Lord Foul'un hizmetinde benimle eşit olacağınıza yemin ederim!"

İğneleyici alaycılığına rağmen, Raver'in sesi garip bir ikna gücü taşıyordu. Taş'ın kudreti sözlerindeydi ve dinleyicilerini boyun eğmeye zorluyordu. *Samadhi* konuştuğu, Mhoram direnişinin etinin oyulduğunu ve geriye

Çıplak kemikleri kışa maruz kalmıştı. Feragat etmenin tadı boğazını yaktı ve cevap vermeden önce yutkunmak zorunda kaldı.

"*Samadhi* Sheol," diye mırıldandı, sonra tekrar yutkundu ve tüm iskelet kararlılığını sesine odakladı. "*Samadhi* Sheol! Bizimle alay ediyorsun ama biz alay etmiyoruz. Kör değiliz -iknanızın altında yatan vahşeti görüyoruz. Defolun! Pislik! Bu işkence ve aşağılama ordusunu al ve efendine dön. Senin acı çekmeni o sağladı, bırak çekebildiği sürece bundan zevk alsın. Biz burada dururken bile, onun kudretli günleri sayılı. Sonu geldiğinde, senin sefil varlığını korumak için hiçbir şey yapmayacağından emin ol. Defol, Raver! Senin ucuz alaylarınla ilgilenmiyorum."

Raver'ın öfkeyle tepki vereceğini, kendisini okçuların menziline sokacak bir şey yapacağını umuyordu. Ama Satansfist sadece güldü. Vahşi bir neşeyle havlayarak arkasını döndü ve güçlerini saldırılarını yenilemeleri için ileri gönderen bir bağırış yaptı.

Mhoram da döndü ve acı içinde kendini toparlayarak Lord arkadaşlarıyla yüzleşti. Ama ona bakmıyorlardı. Önlerinde titreyerek duran bir haberciye bakıyorlardı. Soğuğa rağmen korku terleri yüzünü kaplamıştı ve boğazındaki kaslar kilitlenmiş, onu sessizliğe boğmuştu. Sessizce elini tuniğinin içine soktu ve bir bez bohça çıkardı. Paketi açarken elleri titriyordu.

Ateşli bir anın ardından *krili* ortaya çıkardı.

Taşı ölüm kadar donuktu.

Mhoram soluk sesleri, inilti, çığlıklar duyduğunu sandı ama emin olamadı. Dehşet kulaklarında kükrüyor, diğer sesleri ayırt edilemez hale getiriyordu. *Krili* kaptı. Ona dehşetle bakarken dizlerinin üzerine çöktü, sanki bacakları kırılmış gibi dalıp gitti. İhtiyacının tüm gücüyle bakışlarını mücevherin içine soktu, içinde bir yaşam parıltısı bulmaya çalıştı. Ama metal dokunulamayacak kadar soğuktu ve bıçağın kenarları donuktu. Kör, parlak olmayan kış, mücevherin en uzak derinliklerini dolduruyordu.

Vahşi büyüünün umudu kaybolmuştu. Antlaşma gitmişti.

Mhoram, Raver'ın neden güldüğünü şimdi anlıyordu.

"Mhoram?"

"Yüce Lordum."

"Mhoram!"

Yakarışlar ona doğru uzanıyor, ondan güç istiyor, ona yalvarıyor, talep ediyordu. Onları görmezden geldi. Aklını kurcalayan eritme ellerini omuz silkerek uzaklaştırdı. Dehşetinin kehaneti gerçekleşmişti. Yalvarışlara cevap verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

"Ah, Yüce Lordum!"

İtirazlarında gözyaşları ve umutsuzluk vardı ama cevap verecek hiçbir şeyi k a l m a m ı ş t ı .

Ayağa kalkıp *krili* haberciye geri verdiğinin sadece belli belirsiz farkındaydı. Onu bir hain gibi gözünün önünden uzaklaştırmak istiyordu ama bu his onun sadece uzak bir kısmını kaplıyordu. Geri kalanıyla birlikte, sanki hâlâ kendisini soğuktan koruyabileceğine inanacak kadar aptalmış gibi çelimsiz mavi cübbesini sıktı ve siperden uyuşuk bir şekilde uzaklaştı. Yakın'daki yangından sonra yeni uzamış olan kısa, sert saçları ona bunamış bir görünüm veriyordu. İnsanlar peşinden geliyor, yalvarıyor, talep ediyorlardı ama o tahta adımlarını sürdürüyor, muhtaç yüzlerini görmek zorunda kalmamak için onlardan önde gidiyordu.

Geçitteki bir çatala ulaşana kadar nereye gittiğini hiç düşünmedi. Orada, kararın ağırlığı onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti; ya sola ve Keep'in içine doğru ya da sağa ve yaylaya doğru. Sağa döndü çünkü Revelstone'un istemeden de olsa onu suçlamasına katlanamazdı ve zaten başka seçeneği olmadığını bilen bir adamdı.

Uzun yokuşu tırmanmaya başladığında, arkasındaki insanlar yavaşladı ve gitmesine izin verdi. Fısıldaştıklarını duydu:

"Sınırsız Olan'a, rüyaların yorumcusuna gider."

Ama gideceği yer orası değildi; bir kahine soracak sorusu yoktu. Kahinler, belirsiz görülerin fark yaratabileceği insanlar içindi, ama şimdi Variol oğlu Yüce Lord Mhoram için fark yaratabilecek tek şey ona cesaret verecek şeylerdi.

Korkudan sersemlemiş bir halde, açık platoyu tırpan gibi geçen rüzgâra doğru tırmandı. Rüzgârın soğuk uğultuları arasında, kalenin duvarlarına çarpan savaş seslerini, saldırgan dalgalarını duyabiliyordu.

Kendilerini, meydan okuyan ve nihayetinde kırılabilir bir uçuruma karşı kırıcalar gibi fırlatıyorlardı. Ama bu sesi geride bıraktı; bu sadece tüm ülke'nin iğrenç kıyametinin bir sembolü, bir yo unla masıydı. Thomas Covenant olmadan-! Mhoram bu düşünceyi tamamlayamadı. Revelstone'dan uzaktaki çorak tepelere, nehre doğru ve nehir boyunca kuzeye doğru yürüdü, kalbinde Toprak'ın hayatta kalmasının olması gereken yerde bir uçurum vardı. Kendi kendine, Lord Foul Kurash Plenethor'u ezip geçtiğinde ve Kutsallıktan Arındırma dışındaki tüm tepkileri bo a  ıkardı ında Kevin Landwaster'ın hissetmiş olması gereken şeyin bu olduğunu söyledi. Bunun acısına nasıl dayanılabilece ini bilmiyordu.

Bir süre sonra kendini Glimmermere'in yukarısındaki bir tepede rüzgârın altında    rken buldu. Altında, g l n nadir ve güçlü suları rüzgârın savurmasına rağmen hiç kıpırdamadan uzanıyordu.  zerindeki gökyüzü dünyanın sonundaki küller kadar gri olsa da, hatırlanan güneş ı ı ıyla parlıyor gibiydi. Tepeleri ve uzaktaki dağları temiz bir şekilde yansıtıyordu ve sağlığı sayesinde dipsiz, kayalık dibini görebiliyordu.

Ne yapması gerektiğini biliyordu; cesarettten yoksundu, idrakten değil. İncanın son zorlamaları, artık var olmayan bir ülkenin haritası gibi dehşet içinde önünde uzanıyordu. G le doğru donmuş bir şekilde t kezledi inde, bunu yapacak başka bir yeri olmadığı için yapmıştı. Glimmermere'de Dünya Gücü vardı. Asasını kıyıya bıraktı, cübbesini çıkardı ve buz gibi sularının kendisi için yapamadı ını yapması için dua ederek g le düştü.

So uktan zaten uyu mu  olmasına rağmen, su bir anda tüm bedenini yakıp kavurmu , sinirlerini alev alev yakarak onu uyu ukluktan kurtarmış gibiydi. Derinlere daldı ında yüzmeyi hiç d   nmemi ti ama Glimmermere'in gücü onda tepkileri tetikledi ve yüzeye doğru tırmanmasına neden oldu.  ı lık  ı lı a bir solukla suyu yarmı , ateşli so u a karşı nefesini tutmak için bir an kürek çekmiş, sonra da bornozunu bıraktığı kıyıya doğru ilerlemi ti.

Yamaca tırmanırken soğuktan alev alev yandı ını hissetti, ama rüzgâr buz tutarken kendini çıplak kalmaya zorladı.

kol ve bacaklarına su döküp kuruladı. Sonra cübbesini aceleyle omuzlarına çekti, asasını göğsüne sardı, böylece asanın sıcaklığı onu en çok ısınmaya ihtiyaç duyduğu yerden ısıttı. Ateş gibi soğukluğunun geçmesi biraz zaman aldı ve beklerken kendini destekledi, kalbini onu bekleyen engellere ve dehşete karşı güçlendirmeye çalıştı.

Açıkça imkânsız olan bir şeyi yapmak zorundaydı. *Samadhi* Satansfist'i öldürmek zorundaydı.

Yardıma ihtiyacı olacaktı.

Daha önceki tüm vicdan azaplarını bir kenara bırakarak, mümkün olan tek yardım kaynağına, sadakati ihtiyacıyla örtüşen tek yardıma yöneldi. Soğuk bir elini dudaklarına götürdü ve üç kez ılık çaldı.

Çalkantılı rüzgâr sesi parçalara ayırıyor, anında darmadağın ediyor gibiydi. Yankıların yaygın olduğu bir yerde, çağrısı yankılanmadan ya da cevap almadan kayboldu; rüzgâr sanki amacını bozmak, onu duyulamaz hale getirmek istercesine onu yırtıp attı. Yine de kendine güvenini topladı ve tepenin zirvesinde beklemek için yamaca tırmandı. İçini umutsuzluğun iki ucu gibi bir endişe kapladı ama kalbi ne şüphe ne de korku tanıyormuş gibi batıdaki dağlara baktı.

Dağların arasından kendisine doğru gelen donuk kahverengi bir hareket görene kadar, gerilimini çılgılık atacak kadar keskinleştiren uzun anlar geçti. Sonra ruhu tüm yüküne rağmen ayağa kalktı ve rüzgâr kulaklarında çınlarken dik durdu, böylece duruşu çağrısına cevap veren Ranyhyn'e yakışacaktı.

Bekleyiş damarlarındaki kanı neredeyse donduruyordu ama sonunda Ranyhyn, Glimmermere'in çevresindeki tepelere ulaştı ve selamlayarak mırıldandı.

Mhoram gördüğü manzara karşısında inledi. Onun çağrısına cevap verebilmek için Ranyhyn'in Ra Düzlükleri'ni günler önce terk etmiş olması gerekiyordu; Satansfist'in ordusundan kaçıp doğruca Merkez Düzlükler'den Westron Dağları'na koşmuş, sonra da dorukların yüksek kışları arasından kuzeye, doğuya doğru uzanan ve Revelstone platosunda son bulan sıradağların mahmuzuna doğru patikasız bir yol bulmuş olmalıydı. Uzun çileli yolculuk

Dağ yürüyüşü koca aygıra ağır bir bedel ödetmişti. Eti zayıf kaburgalarının üzerinde sarkıyor, şişmiş eklemlerinin üzerinde acı içinde tökezliyor ve kürkü yırtık pırtık bir sefalet görüntüsüne bürünüyordu. Yine de Mhoram Ranyhyn'i tanıdı ve sesinin taşıyabildiği tüm saygıyla onu selamladı:

"Selam sana, Drinny, gururlu Ranyhyn! Oh, cesurca! Değerli bir annenin değerli oğlu. Gökyüzünün Kuyruğu, Dünyanın Yelesi, ben"-duyguları boğazını sıktı ve sadece fısıldayabildi-"Onur duyduğum."

Drinny, Mhoram'a doğru tırıs gitmek için cesurca bir çaba gösterdi ama Yüce Lord'a ulaştığında, sanki ayaklarını tutabilmek için desteğe ihtiyacı varmış gibi başını titreyerek Mhoram'ın omzuna yasladı. Mhoram onun boynuna sarıldı, kulağına övgü ve cesaretlendirici sözler fısıldadı, buz tutmuş paltosunu okşadı. Sanki farklı zayıflıklarıyla birbirlerine söz veriyorlarmış gibi birlikte durdular. Sonra Mhoram, Drinny'nin bastırılmaz gururunun dürtmesine Ranyhyn'in sırtına sıçrayarak cevap verdi. Büyük atı asasıyla ısıtarak yavaşça, kararlılıkla Revelstone'a doğru sürdü.

Yolculuk zaman aldı, Drinny'nin kaslarının zayıflığı, acı verici, bitkin tökezlemeleri yüzünden zaman çetin ve acı verici hale geldi. Tepelerden aşağı inerlerken, Mhoram'ın kendi yorgunluğu geri geldi ve yetersizliğini, sersemletici korkusunu hatırladı. Ama ayaklarını inancının dar yoluna koymuştu; şimdi Ranyhyn'i dizlerinin arasında tutuyor ve geri dönmeme kararlılığıyla kendini bağlıyordu. Drinny onun çağrısına cevap vermişti. Düşünceleri Glimmermere'in berraklığının bir parçasını korurken, planlarını yaptı.

Nihayet bineği topallaya topallaya Lord'un Kalesine açılan geniş tünele indi. Toynak sesleri pürüzsüz taş duvarlarda ve tavanda belli belirsiz yankılanıyor, yankılanıyor ve dönüşünün mırıltılı bir duyurusu gibi Yüce Lord'un önünde koşuşturuyordu. Çok geçmeden Keep'in seslerinin onun hakkında yayıldığını ve bir Ranyhyn'le geri döndüğünü ilan ettiğini hissedebiliyordu. İnsanlar işlerini bırakıp onu görmek için tünelin ana geçidine koştu. Yoluna dizildiler, onu gördüklerinde şaşkınlık ya da acı içinde mırıldandılar.

Ranyhyn, onun gözlerinde parlayan odaklanmış tehlike bakışı hakkında birbirlerine dikkatle fısıldadılar. Aşağıya, Keep'e doğru, sanki şaşkınlık ve umut dolu bir akıntıya kapılmış gibi ilerliyordu.

Revelstone'un ana yolları boyunca birkaç yüz metre at sürdükten sonra, önünde şehrin diğer liderlerini gördü: Lordlar Trevor, Amatin ve Loerya, Warmark Quaan, iki Hearthrall, Tohrm ve Borillar. Sanki onu onurlandırmak için bir araya gelmişler gibi onu bekliyorlardı. Ranyhyn önlerinde durduğunda, Yüce Lord'u ve bineğini sessizce selamladılar, hissettiklerini anlatacak kelimeleri yoktu.

Bir an için onlara baktı, onları inceledi. Hepsi de kendi açılarından bitkin, muhtaç ve savaşın lekelerini taşıyorlardı. Özellikle Quaan abartılı bir şekilde yıpranmış görünüyordu. Küstah, yaşlı yüzü artık alışlagelmiş bir çatık kaşla düğümlenmişti, sanki varlığının parçalarını bir arada tutan tek şey sürekli savaşmanın verdiği sıkışma hissiydi. Amatin de neredeyse çaresiz görünüyordu; fiziksel zayıflığı moral gücünü tüketiyor gibiydi. Borillar'ın yüzü, Mhoram'ın Thomas Covenant'ın kaybından kaynaklandığını bildiği gözyaşlarıyla doluydu. Trevor ve Loerya birbirlerine destek oluyor, tek başlarına dik duramıyorlardı. İçlerinden sadece Tohrm sakindi ve onun sakinliği, kişisel krizini çoktan atlatmış bir adamın metaneti idi. Onun için hiçbir şey Yakın'da tecrübe ettiği ve ustalaştığı Taşa Saygısızlık'tan daha kötü olamazdı. Diğerleri Mhoram'ı yüzlerinde yoğun bir umut, dehşet, şüphe ve etkisizlikle karşıladı; bu ifadeler bir Ranyhyn'e dönüşün ne anlama geldiğini öğrenmek için yalvarıyordu.

Sessiz selamlarına başıyla karşılık verdi, sonra Drinny'nin sırtından ağır bir şekilde indi ve onlara bir iki adım daha yaklaştı. Yeterli güce sahip olduğu tek seviyede, yani otoritesinin seviyesinde -Onlara cevap verdi. Alçak sesle konuştu ama sesi tehlikeyle doluydu. "Dinleyin beni. Ben Variol oğlu Mhoram, Konsey'in seçimiyle Yüce Lord. Kararımı verdim. Beni dinleyin ve itaat edin. Warmark Quaan, Ranyhyn'in Drinny'sine bakılmalı. Beslenmeli ve iyileşmeli. Bir an önce gücüne kavuşmalı. Yakında ona bineceğim.

"Lordlar, Ocakralları, Warmark, Revelstone'un gözetleme kulesi geri alınmalı. Kale'nin kapıları temizlenmeli. Çabuk olun. Warmark, Warward'ın atlarını hazırla. Tüm atlı savaşçıları ve uygun gördüğün kadar atsız savaşçıyı *Samadhi* Satansfist'e karşı yürümeye hazırla. Yolumuz açılır açılmaz saldıracağız."

Verdiği emirlerin onları şaşkına çevirdiğini, Raver'ın ordusuna saldırmak gibi çılgınca bir ihtimal karşısında dehşete düştüklerini görebiliyordu. Ama onlara herhangi bir yardım ya da güvence teklif etmedi. Amacının kesin ölüm zamanı geldiğinde, arkasında aşırı ihtiyaçları karşılayabileceklerini kendilerine kanıtlamış erkekler ve kadınlar bırakmayı umuyordu - onsuz da yapabileceklerini öğrenmiş liderler.

Yine de emirlerinin nedenini açıklamayı reddedemezdi. "Dostlarım," diye devam etti ses tonundaki çığlıkla, "*krillerin* ışığı söndü. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Thomas Covenant Ülkeyi terk etti -ya da ölüme yenik düştü- ya da yüzüğü elinden alındı. Tek umudumuz burada yatmaktadır. Eğer İnançsız yaşarsa -ve vahşi büyü bize karşı kullanılmamış olsa da -Yüzüğünü yeniden kazanacağını umabiliriz.

"Bu umutla hareket etmeliyiz. Küçük bir umut ama bu uç noktada tüm umutlar küçüktür. Zaferi umutsuzluğun kanından ve tahribatından kurtarmak bizim işimiz. Harekete geçmeliyiz. Şüphesiz ki Despiser, Lord Antlaşması'nın beyaz altını kaybettiğini biliyor -eğer kaybedildiyse ve Toprak'tan çekilmediyse ya da ele geçirilmediyse. Bu nedenle düşünceleri bir süreliğine bizden uzaklaşabilir. Bu süre içinde *Samadhi* Raver'a karşı başarı umudumuz olabilir. Ve eğer Lord Foul İnançsız'ın yüzüğünü geri almasını engellemeye çalışırsa, Despiser'ın tekrar bize doğru bakmasını sağlayarak Lord Covenant'a uzaktan bir yardımda bulunabiliriz."

Arkadaşlarının yüzlerini buruşturan dehşet dolu yakarışları izlemeye dayanamadı. Kolunu Drinny'nin boynuna doladı ve sanki Ranyhyn'le konuşuyormuş gibi sözlerini şöyle bitirdi: "Bu seçim bana ait. Gerekirse Satansfist'e karşı tek başıma at süreceğim. Ama bu eylem yapılmalı."

Sonunda Amatin soluk soluğa, "*Melenkurion! Melenkurion abatha!* Mhoram, Trell Atiaran-eşinden hiçbir şey öğrenmedin mi? -Kan Muhafızları'ndan, Kevin Landwaster'ın kendisinden mi? Kendinize bir Kirletici olmak için yalvarırsınız. Bu şekilde, sevdiğimiz şeyleri yok etmeyi öğreniriz!"

Yüce Lord Mhoram'ın cevabında otoritenin acısı vardı. "Warmark, bu tehlikeyi özgürce kabul etmeyen hiçbir savaşçıyı yanıma almayacağım. Loric'in *krilinin* ışığının söndüğünü Warward'a açıklamalısın."

Arkadaşlarına koşmak, kollarını onlara dolamak, sarılmak, sevgisini ve onlara olan korkunç ihtiyacını bir şekilde göstermek için yanıp tutuşuyordu. Ama kendini tanıyordu; eğer onlar önce kendilerine ve kendisine karşı bağımsızlıklarını, onun aşırı taleplerini tek başlarına karşılayarak göstermezlerse, onları terk edemeyeceğini biliyordu. Kendi cesareti de sarsılmanın eşiğindeydi; inancının dar çizgisini takip etmesine yardımcı olmaları için onlardan bir gösteriye ihtiyacı vardı. Bu yüzden Drinny'ye bir an için sıkıca sarılarak kendini tuttu, sonra topuklarının üzerinde döndü ve hızla özel odasına doğru yürüdü.

Sonraki günleri yalnız geçirdi, dinlenmeye çalıştı; kararının imkânsızlığına ve yararsızlığına katlanmasını sağlayacak bir kaynak aradı. Ama ruhunu bir ateş sarmıştı. Onu uzun zamandır ayakta tutan sükûnet temeli aşınmış gibiydi. İster yatağında uzansın, ister yemek yesin, ister odasında volta atsın, ister ders çalışsın, Keep'in kalbinde, *kril* ateşinin olması gereken yerde büyük bir boşluk hissediyordu. O beyaz alevin ona Kâfir'e ne kadar güvenmesi gerektiğini öğrettiğini fark etmemişti. Ateşin sönmesi onu beyhude bir ölümle yüz yüze bırakmıştı -kendisi için, Drinny için, onu takip etmeye cüret eden herkes için ölüm- Revelstone'un hayatta kalmasını kısaltacağına güvenilebilecek bir ölüm. Bu yüzden zamanının büyük bir bölümünü yerde elleri ve dizleri üzerinde, emirlerinin nasıl yerine getirildiğini hissetmek için taşı inceleyerek geçirdi.

Hiç zorlanmadan Warward'ın hazırlıklarını okudu. Kaleye yerleştirilmiş olan birkaç yüz at hazır hale getiriliyordu. Savaşçıların görev rotasyonları değiştirilmişti.

Yüce Lord'u takip etmeyi seçenler dinlenip hazırlanabilsinler diye. Sonuç olarak, *Samadhi*'nin saldırılarına direnme yükü daha az omuza düştü. Çok geçmeden savunma, Mhoram'ın kendi ateşiyle eşleşen ateşli bir hal aldı. Verdiği emirler Warward'ın önlenemez bir şekilde çılgınlığa ve çaresizliğe sürüklenmesini hızlandırmıştı. Bu acıya dişlerini sıkı ve Lordlar için şehrin başka yerlerinde avlandı.

Lord Amatin'in Loesraat kütüphanelerinin izolasyonuna çekildiğini, ancak Trevor, Loerya ve Hearthrall Tohrm'un aktif olduğunu gördü. Lord Trevor ve Tohrm birlikte kulenin hemen altındaki seyrek mağaralardan birine indiler. Orada, Trell'in Yakın'ı yok etmesine tehlikeli derecede benzeyen bir ayinle ilimlerini birleştirdiler ve taşın içinden kulenin geçitlerine doğru bir ısı dalgası gönderdiler. Isıyı bir gün boyunca körüklediler, Mağara Şövalyeleri ve yaratıklar kuleyi terk etmeye başlayana kadar düşmana karşı yükselttiler.

Ve en alt katlar boşaldığında, Lord Loerya birkaç Eoman'ı bir saldırıya yönlendirdi. Karanlığın örtüsü altında, ana kaleden kuma atladılar, avluyu geçtiler ve yukarı doğru savaşmak için kuleye girdiler. Üçüncü günün şafağında zafer kazanmışlardı. Avluya derme çatma yaya geçitleri yapıldı ve yüzlerce okçu kulenin güvenliğini sağlamaya yardım etmek için karşıya koştu.

Onların başarısı Mhoram'ın gururunu okşadı ve sıkıntısını bir süreliğine hafifletti. Kulenin bir ya da iki günden fazla tutulabileceğinden şüpheliydi ama diğer emirleri de aynı şekilde yerine getirilirse bir ya da iki gün yeterli olacaktı.

Üçüncü gün Amatin işinin başına döndü. Zamanını, İkinci Koğuş'un Yüce Lord Mhoram'ın asla kavrayamadığı bazı gizli bölümlerini yoğun bir şekilde inceleyerek geçirmiş ve orada aradığı ayinleri ve çağrılar bulmuştu. Bu bilgiyle donanmış olarak, avlunun hemen üstündeki dayanaklara gitti, taşın üzerine büyümlü işaretler ve semboller yaptı, nadir jestler ördü, Eski Lordların kayıp dilinde şarkılar söyledi ve onun altında ölümlerin kumlu kalıntıları yavaşça ayrıldı. Çekiyorlardı

Kapıların açılmasına izin verecek kadar geriye, bir ordunun Revelstone'dan çıkmasına izin verecek kadar uzağa.

Kızın başarısı Mhoram'ı izlemek için odasından çıkardı. Kızın işi bittiğinde kollarına yığıldı ama Mhoram onunla o kadar gurur duyuyordu ki endişesi yerini rahatlamaya bıraktı. Şifacılar dinlenmesine izin verilirse kısa sürede iyileşeceğini söylediklerinde onu bıraktı ve Drinny'yi görmek için ahıra gitti.

Revelstone'a sürdüğü yırtık pırtık ata neredeyse hiç benzemeyen bir Ranyhyn buldu. İyi yemek ve tedavi Drinny'nin gözlerindeki ışığı yeniden alevlendirmiş, etini yenilemiş, kaslarına esneklik kazandırmıştı. Yüce Lord'a hazır olduğunu göstermek istercesine Mhoram'ın önünde hoplayıp zıpladı.

Böyle şeyler Mhoram'ı gençleştiriyordu. Daha fazla tereddüt etmeden Warmark Quaan'a ertesi sabah Raver'lara karşı yola çıkacağını söyledi.

Ama o gece geç saatlerde, Trevor, Loerya ve Quaan özellikle şiddetli bir saldırıya karşı mücadele ederken, Lord Amatin Mhoram'ın odasına geldi. Kadın konuşmadı ama solgun, morarmış yüzü Mhoram'ın yüreğini burktı. Çalışmaları ona bir şeyler yapmıştı; kendini bu kadar zorlarken savunmasını kaybetmiş, kendini ne istekli ne de yatkın olduğu tehlikelere ve algılara maruz bırakmıştı. Bu savunmasızlık ona, sanki kendini Mhoram'ın ayaklarına atmaya gelmiş gibi bir zavallılık görüntüsü veriyordu.

Tek kelime etmeden ellerini Yüce Lord'a doğru kaldırdı. Elllerinde Loric'in *krilini* tutuyordu.

Bakışlarını onun yüzünden ayırmadan kabul etti. "Ah, Amatin kardeş," diye nazikçe nefes aldı, "dinlenmelisin. Hak ettin-"

Ama gözlerinin etrafındaki bir kasılma onu durdurdu. Yere baktı, kendini *krillere* bakmaya zorladı.

Taşının derinliklerinde zümrüt renginin belli belirsiz parıltılarını gördü.

Amatin tek kelime etmeden döndü ve Covenant'ın yüzüğünün Despiser'ın eline geçtiği bilgisiyle onu yalnız bıraktı.

Ertesi sabah odasından çıktığında, geceyi kendi kendisiyle boşuna güreşerek geçirmiş bir adam gibi görünüyordu.

lanet. Adımları inancını kaybetmişti; sanki kemikleri gevşemiş ve bükülmüş gibi hareket ediyordu. Ve bakışlarındaki tehlikeli vaat solmuş, gözleri donuklaşmıştı. *Krill*'i cübbesinin içinde taşıyordu ve Lord Foul'un hastalıklı zümrüt tutuşunun onun üzerinde büyüdüğünü hissedebiliyordu. Yakında, yeşilin soğğunun etini yakmaya başlayacağını biliyordu. Ama bu tür riskleri hesaba katmayı geçmişti. Sanki onu dehşete düşüren bir hainlik yapmaya gidiyormuş gibi kendini ileri doğru sürükledi.

Revelstone'un hâlâ kapalı olan kapılarının az ilerisindeki büyük giriş salonunda savaşçılara katıldı. Eoman tarafından sıralanmışlardı ve bir bakışta sayılarının iki bin olduğunu gördü: atlı bir Eoward ve yaya dört kişi - hayatta kalan Warward'ların üçte biri. Bu manzara karşısında bocaladı; bu kadar çok ölümden sorumlu olmayı beklemiyordu. Ama savaşçılar onu cesurca selamladılar ve o da sanki onlara liderlik etmek için kendine güveniyormuş gibi cevap vermeye zorladı kendini. Sonra acı içinde Drinny'nin onu beklediği ön saflara doğru ilerledi.

Lordlar ve Warmark Quaan, Ranyhyn'le birlikte oradaydı ama göz göze gelemediği için yanlarından geçti ve ata binmeye çalıştı. Kasları iflas etti; korkudan yarı felç olmuştu ve Drinny'nin sırtına çıkmak için yeterince yükseğe sıçrayamadı. Bir çığlğın eşiğinde titreyerek, destek için ata sarıldı ve en büyük kaynağı olan sükûnet için kendine yalvardı.

Yine de sıçrayamadı; Drinny'nin sırtı onun için çok yüksekti. Yardım istemek için yanıp tutuşuyordu. Ama kilitlenmiş boğazından kelimeleri zorla geçiremeden, arkasında Quaan'ı hissetti, Quaan'ın elini omzunda hissetti. Yaşlı Warmark'ın sesi acelecilikle boğuklaşmıştı: "Yüce Lordum, bu risk Revelstone'u zayıflatacak. Warward'ın üçte biri, iki bin hayat boşa gitti. Yüce Lordum, neden? Kevin Landwaster gibi mi oldunuz? Sevdığınız şeyi yok etmek mi istiyorsunuz?"

"Hayır!" Mhoram fısıldadı çünkü boğazındaki sıkışma başka bir ses çıkmasını engelliyordu. Elleriyle Drinny'ye güç vermesi için yalvardı. "Unutmuyorum, unutmuyorum, ben Yüce Lord'um. İnancın yolu açık. Onu takip etmeliyim çünkü o umutsuzluk değil."

"Bize umutsuzluğu öğreteceksin - eğer başarısız olursan."

Mhoram Quaan'ın sesindeki acıyı duydu ve kendini cevap vermeye zorladı. Quaan'ın ihtiyacını reddedemezdi; çok güçsüzdü ama reddedemezdi de. "Hayır. Lord Foul umutsuzluğu öğretir. Cesaretten daha kolay bir derstir." Yavaşça arkasına döndü, önce Quaan'ın, sonra da Lordların bakışlarıyla karşılaştı. "Daha kolay bir ders," diye tekrarladı. "Bu yüzden umutsuzluk ve nefret öğütleri asla Rağmen'e karşı zafer kazanamaz."

Ancak verdiği cevap Quaan'ın acısını daha da arttırdı. Sıkıntıdan parmak boğumları Quaan'ın açık yüzünü sıkarken, kırık bir şekilde inledi, "Ah, Lordum. O zaman neden gecikiyorsun? Neden korkuyorsunuz?"

"Çünkü ben ölümlüyüm, zayıfım. Yol sadece açık, kesin değil. Benim zamanımda, ben bir kahin ve kahin oldum. Şimdi bir işaret istiyorum. Görmek istiyorum."

Basitçe konuştu, ama neredeyse bir anda ölümlülüğü, zayıflığı ona fazla gelmeye başladı. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Bu yük tek başına taşıyabileceği bir yük değildi. Kollarını açtı ve Lordların kucağına doğru sürüklendi.

Zihinlerinin kaynaşması ona ulaştı, birleşik endişelerinin dalgalanmasıyla içine aktı. Kollarının ve düşüncelerinin arasında, sevgilerinin onu yatıştırdığını, uzun bir susuzluktan sonra su gibi doldurduğunu, açlığını doyurduğunu hissetti. Kuşatma boyunca onlara güç vermişti ve şimdi onlar da ona güç veriyorlardı. Lord Trevor, sessiz bir güvenle, hizmette sakatlanmış dayanıklılık duygusunu onardı - hizmet edenden değil, hizmet edilen şeyin kıymetinden gelen bir dayanıklılık. Lord Loerya onunla yoğun koruma içgüdüsünü, kendilerini savunamayan çocuklar-sevdikleri adına savaşma kapasitesini paylaştı. Ve Lord Amatin, kendisi hala zayıf olmasına rağmen, ona çalışmasının berrak, düzenli konsantrasyonunu, ilim-bilgeliğini verdi - onun iyiliği için duygulara olan güvensizliğinden ayrı olarak sunduğu nadir bir armağan.

Böyle bir kaynaşma içinde kendini toparlamaya başladı. Kan damarlarına geri dönmüş gibiydi; kasları gevşedi; kemikleri sertliklerini hatırladı. Lordları kendi derinliklerine kabul etti ve karşılık olarak

Kararını gerekli kılan tüm algılarını onlarla paylaştı. Sonra onların sevgisine yaslandı ve bunun kendisini teskin etmesine izin verdi.

Birleşme için duyduğu iştahın dibi yok gibiydi, ancak bir süre sonra temas, Lordlardan hiçbirinin duymayı reddedemeyeceği kadar garip heyecanlarla dolu, tiz bir sesle kesildi. Bir nöbetçi dikkatlerini çekmek için bağırarak salona koştu ve ona baktıklarında bağırdı, "Raver saldırıya uğradı! Ordusu -kampı-! Saldırı altında. Waynhim tarafından! Çok azlar.

-Ama Raver'ın o tarafta savunması yoktu ve şimdiden büyük hasar verdiler. Onlarla savaşmak için Revelstone'dan ordusunu geri çağırdı!"

Yüce Lord Mhoram dönerek uzaklaştı ve Warward'a harekete hazır olmalarını emretti. Warmark Quaan'ın komutlarını yankıladığını duydu. Aralarında Raver için korkunç sonuçlarla dolu bir bakış geçti; sonra Quaan kendi atına, dağlarda yetişen sert bir mustang'e atladı. Mhoram savaşçıların arasında bir tarafta Hearthrall Borillar'ın ata bindiğini gördü. Borillar'a aşağı inmesini emretmeye başladı; Hirebrandlar savaşçı değildi. Ama sonra Borillar'ın Thomas Covenant'a ne kadar umut bağladığını hatırladı ve Hearthrall'ı yalnız bıraktı.

Loerya kulenin savunmasına yardım etmek ve Savaşçı'nın Revelstone'a yeniden girebilmesi için kulenin güvenliğini sağlamak üzere yola çıkmıştı bile. Trevor kapılara gitmişti. Mhoram'ın gözlerinde parlayan tehlikeyi görmek için sadece Amatin kalmıştı. Onu kısa bir süre tuttuktan sonra bıraktı ve mırıldandı: "Görünüşe göre Vaynhim de aynı kararı vermiş."

Mhoram döndü ve Drinny'nin sırtına hafifçe sıçradı. Ranyhyn kişnedi; gurur ve meydan okuma sesleri salonda yankılandı. Büyük kapılar avluya doğru açılırken, Mhoram Drinny'yi dörtnala ileri gönderdi.

Warward onun arkasında harekete geçti ve başında Yüce Lord Mhoram savaşa doğru atını sürdü.

Bir anda kapılardan, kum ve topraktan oluşan dik banklar arasındaki avludan geçerek kulenin altındaki düz tünele doğru hızla ilerledi. Drinny onun altında sevinçle gerindi, sağlık, koşma ve savaş kokusuyla yüceldi. Mhoram geçerken

Dış kapıların parçalanmış kalıntıları arasından geçerken çoktan Warward'ı geride bırakmaya başlamıştı.

Kapıların ötesinde, Drinny'yi bir kez döndürdü ve kendisine yüce Kale'ye bakmak için bir an verdi. Kulede hiç savaşçı görmedi ama surların ve pencerelerin ardında kıpır kıpır olduklarını hissetti. Arkasında büyük bir geminin pruvası gibi yükselen Revelstone ile kulenin kayalık taşı, bakışlarına granit bir kalıcılıkla, sanki eski Devlerin bir kehanetiymiş gibi cevap verdi - zafer ve yenilginin dağların dilinde hiçbir anlamı olmayan insan terimleri olduğuna dair şifreli bir algı.

Sonra atlılar kulenin boğazından içeri girdi ve Mhoram dönüp düşmana baktı. *Samadhi*'nin ordusunu ilk kez yer seviyesinden görüyordu. Etrafındaki kasvetli kış manzarasında, boynunu vaktinden önce soktuğu bir darağacı gibi simsiyah duruyordu. Kiril Threndor, Doom's Retreat, Doriendor Corishev gibi diğer savaşları kısa süreliğine hatırladı; sanki onlar çocuk oyuncağıydı, şu anda karşı karşıya olduğu mücadelenin gölgesinde kalmışlardı. Ama onları zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini aşağıdaki dağ eteklerindeki hareketlere yöneltti.

Nöbetçinin söylediği gibi, Revelstone'un saldırganları öfkeyle kamplarına doğru geri dönüyorlardı. Sadece birkaç yüz metre uzaktaydı ve Mhoram *Samadhi*'nin kuvvetlerinin neden geri çağrıldığını açıkça görebiliyordu. Dev-Raver on ya da on beş kadar Waynhim'den oluşan sıkı bir kama tarafından saldırıya uğramıştı.

Satansfist'in kendisi onların hedefi değildi, ancak onlara karşı yeşilin vahşi patlamalarıyla bizzat savaştı. Waynhim yiyecek kaynaklarını yok etmek için kampın savunmasız arka t a r a f ı n a saldırdı. Lord Foul'un yaratıklarının beslendiği leş ve kandan oluşan uzun çukurları çoktan yakmışlardı; ve Şeytanfist'in Taşı'nın belasını ellerinden geldiğince savuştururken, diğer depolara saldırdılar, parçalanmış ölü etlerden oluşan devasa yığınları kor haline getirdiler.

Raver'la tek başlarına karşılaşırsalar bile hayatta kalma şansları olmazdı. Devlere özgü gücü ve Illearth Taşı'nın parçasıyla -Hukuk Asası'nın da desteğiyle- on ya da on beş bin Waynhim'i geri püskürtebilirdi. Ve bir de

ordu ona yardım etmek için. Yüzlerce ur-vil neredeyse vuruş mesafesine gelmişti; binlerce başka yaratık da her yönden savaşa doğru yaklaşıyordu. Waynhim'in çok az ömrü kalmıştı.

Yine de savaşımaya devam ettiler, *Samadhi*'nin zümrüt hastalığına şaşırtıcı bir başarıyla direndiler. Tıpkı ur-viller gibi onlar da Demondim'den türemişlerdi ve hiçbir Lord'un dokunmadığı karanlık ve güçlü bir ilmin ustalarıydılar. Ve saklanmaya başladıklarından beri geçen yedi kırk yılı boşa geçirmemişlerdi. Kendilerini Despite'e direnmeye hazırlamışlardı. Nadir güç sözcükleri haykırarak, aceleyle el kol hareketleri yaparak, Raver'ın patlamalarını savuşturdular ve ulaşabildikleri her çukuru ve yiyecek birikimini yok etmeye devam ettiler.

Yüce Lord Mhoram tüm bunları neredeyse anında algıladı. Ham rüzgâr yüzünü acıttı, gözlerini yaktı ama görmek için görüşünü bulanıklığın içinden geçirdi. Ve gördü ki, Waynhim yüzünden kendisi ve Warward, Satansfist'in ordusu tarafından henüz fark edilmemişti.

"Warmark," diye bağırdı, "Waynhim'e yardım etmeliyiz! Emirleri ver."

Quaan atlı savaşçılara ve tünelden geçmekte olan dört atsız Eoward'ın Hafte'lerine talimatlarını hızla ilettiler. Bir anda yüz atlı Yüce Lord'un her iki yanında yerlerini aldı. Kalan iki yüz atlı da onun arkasında saf tuttu. Atsız savaşçılar adımlarını bozmadan koşmaya başladılar.

Mhoram, Drinny'ye dokundu ve yavaş bir dörtnalla dağ eteklerinden aşağı, Raver'a doğru ilerlemeye başladı.

Kampın uzaktaki bazı kısımları atlıları daha mesafenin üçte birini kat etmeden gördü. Her taraftan uyarı çılgınlıkları yükselmeye başladı; ur-viller, Mağara Şövalyeleri, Dev-Yürüyen'in yardımına henüz gönderilmemiş olan taştan yaratıklar, Savaş'a doğru düzensiz bir dalga gibi akmaya başladı. Ancak Waynhim'in etrafındaki karmaşa Satansfist'in yakın kuvvetlerinin alarmı duymasını engelledi. Raver başını çevirmedi. Revelstone'un karşı saldırısı, tehlikeyi fark edene kadar neredeyse üzerine gelmişti.

Son mesafede Warmark Quaan bir emir verdi ve atlılar dörtnalla koşmaya başladı. Mhoram'ın son bir kez bakmak için zamanı vardı.

onun durumu. *Samadhi*'nin etrafındaki güçler hâlâ Waynhim'e odaklanmış durumdaydı. Raver'in takviye kuvvetlerinin gelmesine daha çok vardı. Quaan'ın savaşçıları yeterince sert vurabilir ve Waynhim'e doğru yeterince hızlı ilerleyebilirse, atsız Eoward onların arkasını Raver'a bir kez saldırıp geri çekilmelerine yetecek kadar uzun süre koruyabilirdi.

Bu şekilde, savaşçılardan bazıları kaleye dönmek için hayatta kalabilir.

Mhoram, Drinny'yi Satansfist'in hazır olmayan ordularına çarpan ilk atlıların arasına sokacak bir hızla ileri gönderdi.

Yüce Lord'u koltuğunda sarsan bir şokla çarptılar. Atlar daldı, toynaklarıyla vurdu. Kılıçlar metal şimşekler gibi savruldu. Yaratıkların dağınık safları saldırı altında yere serilirken, şaşkın acı ve öfke çığlıkları havayı titretti. Atlarını ileri süren savaşçılar, Raver'a doğru yollarını kestiler.

Ancak Satansfist ile aralarında binlerce yaratık vardı. Ordular şaşkınlık içinde olsa da, sayılarının çokluğu Warward'ın hücumunu yavaşlattı.

Bunu gören Quaan yeni emirler verdi. Onun emriyle Mhoram'ı kuşatan savaşçılar iki yana doğru dönerek Yüce Lord'un arkasındaki atlılar için aralarında bir boşluk açtılar. Eoman ileri atıldı. Mhoram'a ulaştıklarında esasının gücünü çağırdı. Önündeki mavi ateş bir mızrağın ucu gibi şiddetlenerek düşman duvarını delerken, ikinci atlı grubunu Raver ordusunun kargaşasının derinliklerine doğru yönlendirdi.

Bir an için başarılı olabileceklerini düşündü. Yanındaki savaşçılar düşmanı hızla yarararak ilerledi. Ve önlerinde, Satansfist bu yeni tehdidi karşılamak için Waynhim'den döndü. Raver ordusunu düzenlemek için emirlerini uludu, kuvvetlerini Warward'a doğru çevirdi ve o yöne doğru birkaç öfkeli adım attı. Mhoram mesafenin kısaldığını gördü. Lordların ateşini şiddetle kullandı, düşmanın imkânsız sayıları hızını kesmeden önce hasmına ulaşmaya çabaladı.

Ama sonra atlılar bir engelle karşılaştı. Bir grup Mağara Şövalyesi, Raver'ın emirlerine uymak için zaman bulmuştu; sıraya dizilmişlerdi.

kendilerini Warward'ın yolunun karşısına geçirdiler, güçlü toprak yiyen kollarını birleştirdiler, kendilerini desteklediler. Atlılar ileri atıldıklarında yaratıklara çarptılar.

Mağara Şövalyeleri'nin gücü o kadar fazlaydı ki hatlarını korudular. Atlar aşağı atıldı. Atlılar hem duvarın önünde hem de ötesinde yere yuvarlandı. Warward'ın hücumu, onu takip eden atların tökezleyip liderlerin arasında ezilmesiyle kendi aleyhine döndü.

Sadece Mhoram attan inmemişti. Son anda Drinny kendini toparladı, sıçradı; çizgiyi kolayca aştı, geçerken Mağara Şövalyelerinin kafalarına tekmeler savurdu.

Duvarın ötesine fırlatılan atlılarla birlikte Mhoram kendini ur-villerden oluşan bir kama yığınınla karşı karşıya buldu.

Mağara Şövalyeleri onu Warward'dan ayırdı. Ve atların düşmesi *Samadhi*'nin yaratıklarına karşılık verme şansı verdi. Quaan Mağara Şövalyeleri'ne karşı herhangi bir saldırı düzenleyemeden, savaşçıları durdukları yerde hayatları için savaşıyordu.

Drinny'nin direksiyonuna geçen Mhoram, atlılardan yardım alamayacağını gördü. Ama onlara geri dönüp duvarla kendisi savaşırsa, ur-villerin kamalarını tamamlamak için zamanları olacaktı; atlıları merhametlerine bırakacaklardı.

Hemen yanındaki savaşçıları Mağara Şövalyelerine saldırmaları için gönderdi.

Sonra kendini bir Lord ateşi gibi ur-villerin üzerine fırlattı.

Yüzlerce siyah, roynish yaratığa karşı sadece bir adamdı. Ama Yüce Lord Kevin'in İlminin sırrını çözmüştü; güç ve tutku arasındaki bağı öğrenmişti; daha önce hiç olmadığı kadar güçlüydü. Asasının taşıyabileceği tüm gücü kullanarak, oluşumu bir koçbaşı gibi paramparça etti, ur-villeri moloz gibi kırdı ve dağıttı. Drinny altında vuruyor, tekmeliyor, kesiyor, esasını iki elinde tutuyor, etrafında döndürüyor, bulutların lanetlediği göklerin mavi öfkesi gibi canlı patlamalar gönderiyor, bir deprem gibi öfkeyle bağıırıyordu. Ve ur-viller sanki gökyüzü üzerlerine düşmüş gibi sendelediler, sanki yer ayaklarının altından kaymış gibi çöktüler. Bir titan gibi aralarından ateş ederek geçti ve tepelerdeki alçak bir çukurun dibine ulaşana kadar durmadı.

Orada döndü ve Warward'ı tamamen kaybettiğini fark etti. Atlılar geri atılmıştı; Quaan muhtemelen onları atsız savaşçılara katılmaya götürmüştü, böylece Yüce Lord'u kurtarmak için güçlerini birleştirebileceklerdi.

Kovuğun karşı kenarında duran Şeytan Yumruğu, Mhoram'a dik dik bakıyordu. Taşını vurmak için kaldırmıştı ve Raver'in çılgın şehveti dev gibi suratına yansımıştı. Ama saldırmadan geri döndü, sanki Waynhim'in Yüce Lord Mhoram'dan daha ciddi bir tehdit olduğuna karar vermiş gibi çemberin ötesinde kayboldu.

"Satansfist!" Mhoram bağırdı. "*Samadhi* Sheol! Geri dön ve benimle dövüş! Korkak mısın ki meydan okumaya cesaret edemiyorsun?"

Bağırırken topuklarıyla Drinny'ye vurdu ve Ranyhyn'i Satansfist'in peşinden fırlattı. Ancak dikkatini yukarıya çevirdiği anda, hayatta kalan ur-viller toparlandı. Bir kama oluşturmak için geri çekilmek yerine, kendilerini ona doğru fırlattılar. Asasını sallayamadı; açgözlü siyah eller ona yapıştı, kollarını pençeledi, cübbesini yakaladı.

Drinny karşılık verdi ama sadece kendisini Yüce Lord'un altından çekip çıkarmayı başardı. Mhoram koltuğunu kaybetti ve bir yığın kuduz siyah bedenin altında kaldı.

Kan kırmızısı Demondim bıçakları ona doğru parladı. Ancak eldritch bıçaklarından herhangi biri etini ısıramadan önce, ur-vilüsleri uzaklaştıran bir güç patlaması topladı. Anında tekrar ayağa kalktı, asasını sallayarak yanına yaklaşan her yaratığı ezdi ve hararetle bineğini aradı.

Ranyhyn çoktan gitmiş, kovuğun dışına sürülmüştü.

Mhoram aniden yalnız kaldı. Son ur-viller de onu ölümler ve ölmekte olanlarla baş başa bırakarak kaçtı. Onların yerine kanını donduran ölümcül bir sessizlik geldi. Ya savaş sona ermişti ya da şiddetli rüzgâr tüm sesleri alıp götürmüştü; Lord Foul'un kışının alçak, zalim sesi ve kendi boğuk soluğundan başka bir şey duyamıyordu.

Gürültü ve kargaşanın aniden yok olması onu da hareketsiz bıraktı. Quaan için bağlamak istedi ama boğazındaki dehşet yüzünden sesini yükseltemedi; Drinny için ıslık çalmak istedi ama yapamadı.

Korkunç sessizliğı bozmak için kendini zorladı. Korkudan çok şaşırmıştı.

Bir sonraki anda, Raver'ın onu tuzağı düşürdüğünü fark etti. Koşmaya başladı, Warward'dan uzaklaşarak Waynhim'e doğru ilerledi ve bu seçiminin tuzağı şaşırtacağını umdu.

Şaşırmak için fazla eksiksizdi. Daha bir düzine metre bile gitmeden, yaratıklar kovuğun tüm kenarından görünmeye başladı. Yüzlercesi onu görmesine izin verdi; ona doğru bakıyor, aç bir şekilde toprağı eşeliyor, kanının ve kemiklerinin beklenen tadına bakıyorlardı. Rüzgâr onların gırtlaktan gelen şehvetini, sanki kışın canlandırıcı ruhuna dillerini vermişler gibi ona doğru taşıyordu.

Onlara karşı tek başınaydı.

Oyuğun ortasına çekildi, etrafını saran kalabalıkta bir boşluk ya da zayıflık bulmak için hızla avlandı. Hiçbir şey bulamadı. Ve algılarını havada olabildiğince uzağı göndermesine rağmen, Warward'dan hiçbir iz bulamadı; savaşçılar hâlâ hayattaysa, hâlâ savaşıyorlarsa bile, tuzağın katı gücü tarafından duyularından engellenmişlerdi.

İçinde bulunduğu durumun vahametini kavradıkça içine döndü, sanki kaçıyormuş gibi kendi içine çekildi. Orada tüm umutlarının ve tüm Landservice'inin sonuna baktı ve onun yaralı, korkunç yüzünün artık onu dehşete düşürmediğini gördü. O bir savaşçıydı, Toprak için savaşmak üzere doğmuş bir adamdı. Uğruna savaşabileceğı bir şey kaldığı sürece, dehşetten etkilenmezdi. Ve bir şey kalmıştı; yaşadığı sürece, Toprak için en azından bir sevgi ateşi hâlâ yanıyordu. Bunun için savaşabilirdi.

Çarpık dudakları aşırı ve tehlikeli bir sırıtışla gerildi; gözlerinde sıcak, dingin bir zafer parlıyordu. "Gelin o zaman!" diye bağırdı. "Eğer efendiniz bana karşı kendini riske atamayacak kadar korkaksa, o zaman kendiniz gelin! Size zarar vermek istemiyorum, ama bana meydan okursanız sizi öldürürüm!"

Sesindeki bir şey onları bir anlığına durdurdu. Tereddüt ettiler, huzursuzca inlediler. Ama neredeyse aynı anda kötülüklerinin pençesi çeneleri gibi kilitlendi. Bir komutun sert haykırışıyla, bir çığ gibi her taraftan ona doğru inmeye başladılar.

Onları beklemedi. Satansfist'in gittiği yöne doğru savruldu ve Raver'ı gücünün yettiği yere kadar takip etmeye niyetlendi. Ama bir içgüdü ya da sezgi onu son anda çekip bir tarafa savurdu. Döndü ve çığın o kısmıyla kafa kafaya çarpıştı.

Artık gücünü sınırlayan tek şey esasının kendisiydi. Bu tahta Kevin'in İrfanını anlamamış insanlar tarafından şekillendirilmişti; şimdi içinden alevler saçarak gönderdiği gücü taşıyacak şekilde biçimlendirilmemişti. Ama tedbiri elden bırakmadı. Asanın kendini aşmasını sağladı, onu saldırganlarına karşı öfkeyle savurdu ve güçle çatırdattı. Alevi akkor haline geldi, fırın gibi kızıştı; parlaklık ve ısıltıyla düşmanlarını güneş ateşinden bir tırpan gibi kesti.

Anlar içinde, sayıları tüm ufkunu doldurdu, karanlık saldırıları dışında her şeyi farkındalığının dışında bıraktı. Başka hiçbir şey görmüyor, onu sular altında bırakmaya çalışan şekilsiz şeytanların dev dalgalarından başka bir şey hissetmiyor, onların kana susamış şehvetinden ve kendisinin mavi, ateşli tutkusundan başka bir şey bilmiyordu. Kendilerini onlarca ve yüzlerce kez ona fırlatmalarına rağmen, onlarla karşılaştı, onları kesti, geri püskürttü. Cesetlerinin arasından sanki bir ölüm deniziymiş gibi geçerek, damarlarında öfke, kemiklerinde yılmazlık, gözlerinde abartılı bir zaferle onlarla savaştı.

Yine de ondan ağır basıyorlardı. Çok kalabalıklardı. Her a n içlerinden biri sırtına bir kılıç saplayabilir ve işi bitebilirdi. Savaşın vahşi çarpışmaları arasında yüksek, garip bir zafer çığlığı duydu ama bunu kendisinin yaptığını bile bilmiyordu.

Sonra, beklenmedik bir şekilde, saldırganların arasındaki kısa bir boşluktan bir ateşin ışığını gördü. Anında kayboldu, sanki hiç olmamış gibi yok oldu. Ama onu tanımişti. Tekrar bağırdı ve ona doğru savaşımaya başladı. Arkasındaki tehlikeyi görmezden gelerek ilerideki çığda bir mola verdi. Orada ateşi tekrar gördü.

Bir Hirebrand'ın aleviydi.

Oyuğun kenarında, Hearthrall Borillar ve Waynhim'in sonuncusu Mhoram'ın düşmanlarına karşı birlikte savaştı. Borillar alevli esasını bir topuz gibi kullandı ve Waynhim onu

kendi güçleri. Birlikte Yüce Lord'u kurtarmak için inanılmaz bir mücadele verdiler.

Onları görünce Mhoram bocaladı; devasa canavarların onları vurmak için yükseldiğini görebiliyordu ve onların tehlikesi konsantrasyonunu bozdu. Ama kendini toparladı, onlara doğru ilerledi ve esasını elinde çığlık atana kadar savurdu.

Kendisiyle kurtarıcıları arasına çok fazla yaratık sıkışmıştı; onlara zamanında ulaşamadı. Kanın içinde kayarak ve sürünerek savaşırken Borillar'ın katledildiğini, Waynhim'in düzeninin bozulduğunu, dağıldığını gördü. Onlara yardım edemediği için neredeyse kendisi de düşüyordu.

Ancak ölümleriyle birlikte o noktada saldırgan selinde bir incelme satın almışlardı. Bu incelme sayesinde Ranyhyn'li Drinny, binicisini geri kazanmak için atını savurup hücumla geçti.

Şiddetli hızı onu çukurun içine taşıdı. Yaratıklara çarptı, üzerlerinden atladı, onları yolundan çekti. Onlar onunla karşılaşmak için kendilerini hazırlayamadan, Drinny Yüce Lord'a ulaşmıştı.

Mhoram Ranyhyn'in sırtına atladı. Drinny tekmeler savurup yamaçtan yukarı doğru atılırken, o da bulunduğu yerden gücünü saldırganların kafalarına indirdi. Birkaç dakika içinde tepenin kenarını aştılar ve ötesindeki daha temiz zemine girdiler.

Drinny'yi ileriye doğru yönlendirirken, Mhoram Warward'a bir an için göz attı. Quaan'ın etrafında toplanmıştı ve Yüce Lord'un yönünde mücadele ediyordu. Atlılar düşman saflarını yarmak için hücum etti, ardından diğer savaşçılar gedikten yararlanmak için koştu. Fakat tamamen yutulmuşlardı; Satansfist'in ordusunun denizinde küçük, cesur bir ada. İlerleyişleri dolambaçlı, kayıpları korkunçtu. Yüce Lord Mhoram onlara yardım etmenin tek bir etkili yolu olduğunu biliyordu ve Drinny'yi bir an bile tereddüt etmeden o yola doğru götürdü.

Birlikte *samadhi* Raver'in peşinden gittiler.

Satansfist sadece elli metre uzaktaydı. Savaşı yönetebileceği bir tepenin üzerinde duruyordu. Ve tek başınaydı; tüm güçleri başka yerlerdeydi. Tepenin üzerinde bir nefret ve yıkım monoliti gibi yükseliyor, ordusunu yeşil bir hastalığın gücüyle yönetiyordu.

Asasını hazır tutan Mhoram, Ranyhyn'i *samadhi*'de kışın dişlerine doğru düz bir şekilde gönderdi. Düşmanından birkaç adım uzaklaştığında meydan okuduğunu haykırdı:

"*Melenkurion abatha! Duroc minas mill khabaal!*"

Tüm gücüyle, Raver'ın alaycı kafatasına doğru bir Lordlar ateşi patlattı.

Satansfist saldırıyı önemsizmiş gibi savuşturdu; küçümser bir tavırla Mhoram'ın mavisini Taşıyla havaya savurdu ve soğuk zümrüt gücüyle dolu bir okla karşılık verdi, öyle ki ok hareket ederken atmosferi yakıp kavurdu.

Mhoram onun gücünü hissetti, vurursa onu öldüreceğini biliyordu. Ama Drinny, ivmesinin sarsıcı değişimini yalanlayan hızlı ve akıcı bir hareketle kaçtı. Ok ıskaladı, onun yerine Yüce Lord'u takip eden yaratıklara çarparak hepsini öldürdü.

Bu Mhoram'a ihtiyacı olan anı verdi. Drinny'nin nişanını düzeltti ve asasını omzunun üzerinden kaldırdı. *Samadhi* başka bir patlama daha *yapamadan* Yüce Lord onun üzerine geldi.

Mhoram, Drinny'nin tüm hızını, vücudunun tüm gücünü ve Toprak'a olan aşkının tüm ihlal edilmiş tutkusunu kullanarak savurdu. Asası Satansfist'i tam alnının ortasından yakaladı.

Sarsıntı Mhoram'ı rüzgârda savrulan kuru bir yaprak gibi oturduğu yerden kopardı. Asası darbeye paramparça oldu, kıymıklara ayrıldı ve kısa süreli hafif bir tahta parçası yağmurunun ortasında yere düştü. Sersemlemişti. Donmuş toprağın üzerinde çaresizce birkaç metre yuvarlandı, kendini durduramadı, nefesini geri alamadı. Zihni bir an için bulanıklaştı, sonra vücudu ağrırken o da ağrımaya başladı. Elleri ve kolları uyuşmuş, onları yakıp geçen güç yüzünden felç olmuştu.

Yine de sersemlemiş haldeyken bile, yaptığı şey karşısında belli belirsiz bir şaşkınlık duydu.

Darbesi Satansfist'i sendeletmiş, geriye doğru savurmuştu. Dev-Raver tepenin uzak tarafına düşmüştü.

Nefes nefese kalan Mhoram yeniden nefes almaya başladı. Duygu sivri uçları kollarına saplandı; göz kamaştırıcı bir acı görüşünü doldurdu. Hareket etmeye çalıştı ve bir süre sonra yan tarafına yuvarlanmayı başardı. Elleri sanki sakatmış gibi bileklerinin ucunda kıvrılmış bir şekilde duruyordu ama

Omzunu ve dirseğini kaydırđı, yüzüstü döndü, sonra dizlerine ulaşana kadar ön kollarıyla kendini kaldırdı. Orada dinlenirken, hayata geri dönmenin acısı parmaklarına saplandı.

Ağır adımların ve nefes alış verişlerin sesi başını kaldırmasına neden oldu.

Samadhi Sheol onun üzerinde durdu.

Kan Satansfist'in alnından gözlerine aktı, ama onu kör etmek yerine, sadece çılgın vahşetini zenginleştiriyor gibiydi. Dudakları vahşi bir neşenin paroksizmiyle bükülmüştü; ıslak dişlerinde kendinden geçmiş bir öfke parlıyordu. Illearth Taşı, yumruklarının birbirine kenetlenmiş yumruğunda sanki tanrılaşmanın eşiğindeymiş gibi yanıyor ve tütüyordu.

Taşı yavaşça Mhoram'ın başının üzerine bir balta gibi kaldırdı.

Şaşkın, sersemlemiş -bir kurban kadar çaresiz- Horam ölümünün yükselişini ve üzerinde duruşunu izledi.

Uzaktan, Quaan'ın çılgınca, faydasızca bağırdığını duyabiliyordu, "Mhoram! Mhoram!" Drinny yakınlarda bir yerde inliyor ve ayağa kalkmak için çabalıyordu. Diğer her yerde sessizlik vardı. Tüm savaş Mhoram'ın infazını izlemek için durmuş gibiydi. Ve diz çöküp böyle bir son için bunca canın harcanmış olmasına hayıflanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Ancak bir an sonra havadaki değişim o kadar yoğun, o kadar canlı ve heyecan vericiydi ki onu ayağa kaldırdı. Satansfist'in darbesini durdurmasına, gökyüzüne anlamsızca bakmasına, sonra yumruklarını indirmesine ve doğu ufkuna sert küfürler haykırmak için dönmesine neden oldu.

O an için Mhoram da sadece ağzı açık kaldı ve nefesi kesildi. Duygularına inanamadı, havanın soğuktan cezalandırılmış yüzüne dokunuşuna inanamadı. İnsan deneyiminden kaybolmuş bir şeyi tadıyor gibiydi.

Sonra Drinny ayağa fırladı, yayvan bacakları üzerinde doğrulup başını kaldırdı ve değişikliği fark ederek kişnedi. Kişnemesi zayıf ve gergindi ama Mhoram'ın kalbini zafer trompetleri gibi kaldırdı.

O, Satansfist ve tüm ordular ona bakarken, rüzgâr durakladı. Topalladı, yaralı bir kuş gibi havada püskürdü ve çırpındı, sonra cansız bir şekilde yere düştü.

Lord Foul'un doğaüstü kışı başladığından beri ilk kez rüzgâr yoktu. *Samadhi* Satansfist'ten bir destek ya da zorlama çekilmişti.

Raver öfke dolu bir ulumayla Mhoram'a doğru döndü. "Aptal!" diye bağırdı, sanki Yüce Lord bir sevinç çılgılığı atmış gibi. "Bu birçok silahtan sadece biriydi! Yine de kalbinin kanını dibine kadar içeceğim!" Öfkesinin ağırlığı altında sersemlemiş bir halde, infaz darbesini indirmek için yumruklarını tekrar kaldırdı.

Ama şimdi Mhoram cüppesinin altında etini yakan ateşi hissediyordu. Bir yüceltme telaşıyla onu anladı, anlamını sezgisel olarak kavradı. Taş başının üzerindeki yüksekliğe ulaştığında, cübbesini yırtarak açtı ve Loric'in *krilini* kavradı.

Taşı ellerinde sıcak beyaz bir mangal gibi parlıyordu. Vahşi büyüünün yankılarıyla dolup taşıyordu; kabzasını kavrarken keskinliğini hissedebiliyordu.

Her türlü kudreti taşıyabilecek kadar güçlü bir silahtı.

Gözleri Satansfist'inkilerle buluştu. Dehşet ve tereddütün Raver'ın öfkesiyle, *Samadhi* Sheol'un kadim kötülüğüyle ve Taş'ın yüce güveniyle çarpıştığını gördü.

Satansfist kendini savunamadan Yüce Lord Mhoram ayağa fırladı ve *krili* göğsünün derinliklerine sapladı.

Raver acı içinde feryat etti. Mhoram göğsündeki bıçaktan sarkarken, sanki vuracak bir şey, devasa öfkesini gösterecek bir yer bulamıyormuş gibi kollarını savurdu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Mhoram ayaklarını yere dikti ve *kril* üzerindeki tutuşunu korumak için kendini destekledi. Bıçağın odağıyla tüm gücünü Dev-Kurd'un kalbine doğru daha da derine sürdü.

Yine de *Samadhi* ölmedi. Ölümle yüzleştğinde, direnmenin bir yolunu buldu. Her iki yumruğu da Mhoram'ın ensesinin sadece bir karış yukarısındaki taş sıklığına sıkı. Tüm kayalık ve devasa gücüyle sıkılaşmaya başladı.

Vahşi güç, buzdan bir kalbin atışı gibi buharlaşıp nabız gibi atıyordu; kendini bir krizin içinden çıkarmak için çırpınan, çarpan ve titreyen bir kalp. Mhoram kalp atışlarının sırtına çarptığını hissetti.

omurgasından. *Krill*'i harekete geçiren gücü söndürmeye çalışırken Satansfist'i hayatta tuttular.

Ama Mhoram acıya dayandı, bırakmadı; ağırlığını alev alev yanan bıçağa verdi, onu *samadhi*'nin yaşamının temel kordonlarına doğru daha da derine indirdi. Yavaş yavaş bedeni yok oluyor, sanki tutkuyla saf güçten, sınırsız ruhtan ve yılmaz iradeden oluşan bir varlığa dönüşüyormuş gibi soluyordu. Taş sırtına bir tufan gibi çarptı ve Satansfist'in göğsü büyük, düzensiz, kanlı soluklarla ellerine çarptı.

Sonra ipler kesildi.

Kontrol sınırlarını aşan Illearth Taşı patladı, Mhoram ve Satansfist'i ayrılmaz bir şekilde tepeden birlikte yuvarlayan bir patlamayla kendini yok etti. Patlama yeri sarstı, savaşın üzerindeki sessizlikte bir delik açtı. Yavaş bir şaşkınlık anı havayı kapladı, sonra Despiser'ın ordusunun dehşete kapılmış çığlıkları arasında kayboldu.

Birkaç dakika sonra Warmark Quaan ve atlı Eoward'ından geriye kalanlar tepenin eteğine doğru fırladı. Quaan kendini atından attı ve Yüce Lord'un yanına sıçradı.

Mhoram'ın cübbesi kanlar içinde ve lime lime olmuş bedenini sarıyordu; patlama yüzünden parçalanmıştı. *Krilleri kavrayan* elleri o kadar kötü yanmıştı ki, kemiklerine sadece siyah et parçaları yapışmıştı. Başından ayağına kadar vücudunda acı ve kırıklık vardı. Ama hâlâ hayattaydı, hâlâ zayıf ve kırılğan bir şekilde nefes alıyordu.

Korku, yorgunluk, tereddüt anlamsızmış gibi Quaan'ın üzerinden düştü. *Krili* aldı, sardı ve kemerinin altına yerleştirdi, sonra da Yüce Lord'u kollarının arasına aldı. Bir an için etrafına bakındı. Yakınlarda, patlamanın etkilerini üzerinden atmak için başını ve yelesini sallayan Drinny'yi gördü. Despiser'ın ordusunun şaşkınlık ve katliam içinde kaynadığını gördü. Raver'ın liderliği ve zorlaması olmadan dağılacağını umuyordu. Ama sonra ur-villerin toparlandığını, etraflarındaki yaratıkların sorumluluğunu üstlendiğini ve orduları yeniden düzenlediğini de gördü.

Yüce Lord'un ağırlığına rağmen Quaan koştu ve Drinny'nin sırtına atladı. Warward'a bağırarak, "Geri çekilin! Geri dönün!"

Keep! Gri Avcı kontrolünü kaybetmemiş!" diyerek topuklarıyla Drinny'yi alkışladı ve Ranyhyn'i dörtına Revelstone'un açık kapılarına doğru sürdü.

ON ALTI: Colossus

Covenant'ın karanlığın içinde belli belirsiz bildiği boşluklar vardı ki bu boşluklarda ona zorla sıvılar veriliyordu. Kokmuş tatlarına rağmen onu besliyorlardı; onu esir alanlar onu hayatta tutuyorlardı. Ancak bu boşluklar arasında hiçbir şey onun yas tutmasını, kavrayabildiği ya da tanıyabildiği her şeyi kaybetmesini kesintiye uğratmıyordu. Kendisinden koparılmıştı. Ur-villerin alnına sapladığı acının tiz kırmızı çivisi kimliğini, hafızasını, bilgisini ve farkındalığını delip geçmişti. En uç noktadaydı - ele geçirilmiş, fethedilmiş, yoksun bırakılmıştı - ve sonun son uyuşukluğuyla arasında sadece alnındaki o demir bıçak duruyordu.

Bu yüzden bilinci yerine gelmeye başladığında, yarı gömülü bir ceset gibi ona doğru sarsıldı, mezarının hazır kolları gibi onu saran ağırlığı yerinden oynatmaya çabaladı. Soğuk, kışın uçurumundan içine doğru süzülüyordu. Kalbi zorlandı; ürperti bir kriz gibi içinden geçti. Elleri işe yaramaz bir şekilde donmuş toprağı kavradı.

Sonra kaba eller onu sırt üstü yere düşürdü. Acımasız bir surat ilerledi, geri çekildi. Göğsüne bir şey çarptı. Darbenin şiddetiyle nefesi kesildi. Yine de bu ona yardımcı oldu; onu yaklaşan histeriden kurtarmış gibiydi. Daha rahat nefes almaya başladı. Bir an sonra başının arkasını yere vurduğunun farkına vardı. Çaba sarf ederek kendini durdurdu. Sonra görmeye çalışmaya konsantre oldu.

Görmek istiyordu, kaybının bütünlüğüne dair bir cevap bulmak istiyordu. Ve gözleri açıktı -açık olmalıydı, yoksa üzerinde hırlayan gölgeli yüzü algılayamazdı. Yine de onu seçemiyordu. Gözbebekleri kuru ve kördü; yüzün daha yoğun grisinin etrafına bulaşmış soğuk, evrensel griden başka bir şey göremedi.

"Kalk, Mutabakat," dedi sert bir ses. "Bu halinle hiçbir işe yaramazsın."

Bir başka darbe başını yana savurdu. Sersemlemiş bir şekilde sıçradı. Yanağındaki acının içinden, çiğ rüzgâra doğru açıldığını hissetti. Gözlerinin kuruluşuna acıyla göz kırptı ve gözyaşları körlüğünü şekillere ve boşluklara çözmeye başladı.

"Yukarı diyorum!"

Kimin olduğunu bilmeden sesi tanıyor gibiydi. Ama bir kez daha bakmak için başını çevirecek gücü yoktu. Buzlu zeminde dinlenirken gözlerini kırıştırarak yüksek, yekpare bir taş yumruğa odaklandı.

Belki yirmi metre uzağında ve kırk ayak yüksekliğindeydi - yerli kayadan bir kaide üzerinde yükselmiş ve tepesinde suskun bir meydan okumaya dönüşmüş obsidyen bir sütun. Ötesinde hiçbir şey göremiyordu; bulutların arasında, sanki dünyanın kenarında **d i k i l i y o r m u ş** gibi duruyordu. İlk başta ona kudretli bir şey gibi göründü, Dünya Gücünün bir simgesi ya da kötülüğe karşı bir sınırı işaretlemek için oraya yerleştirilmişti. Ama görüşü netleştikçe, taş sığlaşıyor ve uyuşuyor gibiydi, boştu; gözlerini kırıştırdığında, herhangi bir eski kaya kadar hareketsiz hale geldi. Hâlâ yaşıyorsa bile, artık onun hayatını görecektik gözlerle sahip değildi.

Yavaş yavaş diğer duyularının parçaları ona geri döndü. Rüzgârın, akıntılar arasında çırpınan bir nehir gibi yırtıcı bir şekilde yanından geçtiğini duyabildiğini keşfetti; ve arkasında bir şelalenin gök gürültüsü gibi derin, mum gibi bir gümbürtü vardı.

"Kalk!" diye tekrarladı sert ses. "Seni uyandırmak için anlamsızca dövmem mi gerekiyor?"

Bu talebin ardından sanki bir şakaymış gibi acı kahkahalar yankılandı.

Aniden sert eller cübbesini yakaladı ve onu yerden kaldırdı. Hâlâ kendi ağırlığını taşıyamayacak, hatta başını bile kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Adamın göğsüne yaslandı ve acıdan nefes nefese kaldı, nafilie parmaklarıyla adamın omuzlarını kavramaya çalıştı.

"Nerede-?" diye mırıldandı sonunda. "Nerede-?"

Kahkahalar yine onunla alay ediyordu. İki tanınmaz ses ona gülüyordu.

"Nerede?" diye tersledi adam. "Thomas Covenant, benim merhametime kalmışsın. Anlamı olan tek yer burası."

Covenant zorlukla başını kaldırdı ve kendini Triock'un karanlık kaşlarına acınası bir şekilde bakarken buldu.

Triock mu? İsmi söylemeye çalıştı ama sesi başarısız oldu.

"Benim için değerli olan her şeyi öldürdün. Bunu bir düşün, İnançsız" -bu unvanı aşağılamanın uçurumlarıyla doldurdu
-"Nerede olduğunuzu bilmeniz gerekiyorsa."

Triock?

"Her nefesinde cinayet ve alçaklık var. Ah! leş gibi kokuyorsun." Triock'un yüzünde bir tiksinti spazmı düğümlendi ve Covenant'ı tekrar yere bıraktı.

Covenant alaycı neşenin ortasında ağır bir şekilde yere indi. Hâlâ düşüncelerini toparlayamayacak kadar sersemlemişti. Triock'un tiksintisi onu bir emir gibi etkiledi; gözleri kapalı bir şekilde secdeye uzandı ve kendini koklamaya çalıştı.

Bu doğruydı. Cüzzam kokuyordu. Ellerindeki ve ayaklarındaki hastalık leş gibi kokuyor, enfeksiyonunun fiziksel boyutuyla orantısız çürümüş bir emüvyon yayıyordu. Ve verdiği mesaj açıktı. İçindeki çürüme, etindeki çürüme yayılıyordu - sanki bulaşıcıymış gibi, sanki sonunda bedeni bile Toprağın temel sağlığını ihlal eder hale gelmiş gibi genişliyordu. Bazı açılardan bu, Despiser'in kışından bile daha önemli bir ihlaldı - daha doğrusu onun pis kokusu rüzgârın tacı, Lord Foul'un niyetinin zirvesiydi. Bu niyet, hastalığı rüzgârın bir parçası haline geldiğinde, buz ve cüzzam birlikte Toprak'ın son canlılığını da söndürdüğünde tamamlanmış olacaktı.

Sonra, sezgisel bir sıçrayışla, yas duygusunu anladı. Kaybını tanımladı. Algısını doğrulamak için bakmadan, yüzüğünün ondan alındığını biliyordu; yokluğunu kalbinde bir yoksulluk gibi hissedebiliyordu.

Despiser'in manipülasyonları tamamlanmıştı. Covenant'ın Ülke'deki deneyimlerini şekillendiren baskı ve hileler meyvelerini vermişti. Taşla örülmüş bir ağaç gibi, bu cevaplanamaz sonu üretmek için meyvelerini vermişlerdi. Vahşi büyü artık Lord Foul'un elindeydi.

Covenant'ın içinden bir keder dalgası geçti. Ülkenin başına açtığı felaketin büyüklüğü onu dehşete düşürmüştü. Göğsü

Kederle kenetlenmişti ve ağlamanın eşiğine gelmişti.

Ama acısını dindiremeden Triock tekrar üzerine yürüdü. Taşyiye cüppesinin omuzlarını kavradı ve kemikleri kırılana kadar onu sarstı. "Uyan!" Triock acımasızca homurdandı. "Zamanın kısa. Benim zamanım da kısa. Onu boşa harcamak istemiyorum."

Bir an için Covenant karşı koyamadı; cansızlık, bilinçsizlik ve keder onu sakat bıraktı. Ama sonra Triock'un karşılıksız şiddeti Covenant'ın öfkesinin unutulmuş çırasına kıvılcımlar çaktı. Öfke onu harekete geçirdi, kaslarına kontrolü geri getirdi. Triock'un pençesinde kıvrıldı, bir kolunu ve bir bacağını yere dayadı. Triock onu serbest bıraktı ve düzensiz bir şekilde ayağa kalktı, nefes nefese, "Cehennem ve kan! Dokunma bana, seni Raver!"

Covenant ayağa kalkarken Triock öne çıktı ve sert bir darbeye onu tekrar yere serdi. Covenant'ın üzerinde durarak öfke dolu bir sesle bağırdı: "Ben Raver değilim! Ben Thuler'in oğlu Triock'um - Lena Atiaran'ı seven adam- sen onu terk ettiğin için Lena'nın kızı Elena'ya babalık yapan adam! Sana vurmak istediğim hiçbir darbeyi inkâr edemezsin!"

Bunun üzerine Covenant yine kahkahalar duydu ama kaynağını hâlâ tespit edemiyordu. Triock'un darbesi alındaki acının kükremesine neden oldu; acının gürültüsü işitme duyusunu karıştırdı. Ama sesin en kötüsü geçtiğinde, sonunda gözleri açılmış gibiydi. Kendini Triock'un yüzüne doğru bakmaya zorladı.

Adam yine değişmişti. Nefret ve açlığın, öfke ve korkunun garip bileşimi yok olmuştu; kendi ıstırabını kurnazca kullandığına dair yarattığı izlenim de yok olmuştu. Bu tür çarpıtmaların yerinde abartılı bir acılık, eski kısıtlamalarının hiçbiri tarafından kontrol edilemeyen bir öfke vardı. Kendisiydi ama kendisi değildi. Gözlerinin önceki yalvarışı -safra ile olan uzun tanışıklığının dengesi ve dayanağı- tutkuya yenik düşmüştü. Şimdi kaşları burun kemiğinin üzerinde bir şiddet düğümüne dönüşmüştü; gözlerinin köşelerindeki yalvaran çizgiler yara izleri kadar derinleşmişti ve yanakları yüz buruşturmalarla gerilmişti. Yine de gözlerindeki bir şey, gözlerinin odak noktasını yalanlıyordu.

öfkesi. Gözbebekleri sanki katarakt yüzünden bulanıklaşmış gibi camlaşmış ve süt rengini almıştı ve boşuna bir yoğunlukla zonkluyordu. Sanki kör olacakmış gibi görünüyordu.

Onu görmek Covenant'ın kendi öfkesini acımasız ve hatalı hissetmesine neden oldu. Kurbanlarından birini daha görüyordu. Öfkelenmek için hiçbir gerekçesi yoktu. "Triock!" diye inledi, başka bir yanıt düşünemiyordu. "Triock!"

Stonedownor durakladı ve ona ayağa kalkması için bir şans tanıdıktan sonra tehditkâr bir şekilde ilerledi.

Covenant bir iki adım geri çekildi. Söyleyecek bir şeye ihtiyacı vardı, Triock'un acısını delebilecek ya da saptırabilecek bir şeye. Ama düşünceleri sersemlemişti; sanki yüzüğünü kaybettiği için parmaksız kalmış gibi etkisiz bir şekilde el yordamıyla ilerliyorlardı. Triock ona doğru savurdu. Darbeyi ön kollarıyla savuşturdu, kendini tekrar yere serilmekten korudu. Kelimeler, kelimelere ihtiyacı vardı.

"Cehennem ateşi!" diye bağırды çünkü başka bir cevap bulamadı. "Barış Yemini'ne ne oldu?"

"O öldü," diye hırladı Triock kısık sesle. "Karnında bir odun çivisiyle öldü!" Tekrar savurdu, sendeledi Covenant. "Ölüm Yasası bozuldu ve tüm Barış yerle bir oldu."

Covenant dengesini yeniden sağladı ve daha uzağa çekildi. "Triock!" diye soluk soluğa kaldı. "Onu ben öldürmedim. O benim hayatımı kurtarmaya çalışırken öldü. Bunun benim hatam olduğunu biliyordu ama yine de beni kurtarmaya çalıştı. Seni böyle görseydi şimdi seninle savaşırdı! O Raver sana ne yaptı?"

Stonedownor yavaş bir vahşilikle ilerledi.

"Sen böyle değilsin!" Covenant ağladı. "Böyle olmadığını kanıtlamak için tüm hayatını verdin!"

Aniden sıçrayan Triock, Covenant'ı boğazından yakaladı. "Benim gördüklerimi sen görmedin!" diye hırlarken başparmakları Covenant'ın nefes borusuna saplandı.

Covenant mücadele etti ama Triock'un kiyle boy ölçüşecek gücü yoktu. Parmakları pençeledi ve kavradı ama hiçbir etkisi olmadı. Hava ihtiyacı kulaklarında uğuldamaya başladı.

Triock bir elini serbest bıraktı, yumruğunu kasıtlı olarak kaldırdı ve Covenant'ın yaralı alnının ortasına vurdu. Geriye doğru savruldu, neredeyse düşüyordu. Ama eller onu arkadan yakaladı ve

Onu dikleştirdi, ayağa kaldırdı; asit dokunuşu gibi yakan eller.

Sarsılarak onlardan uzaklaştı, sonra kendisini kimin yaktığını görmek için döndü. Sızlayan alnından gözlerine taze kan aktı, görüşünü engelledi ama uyuşmuş parmaklarıyla kanı temizledi ve kendisini yakalayan iki fiğr görmesini sağladı.

Ona birlikte gülüyorlardı. Vuruş vuruş, alayları bir araya geliyor, garip bir uyum içinde birbirlerine uyuyorlardı; iki gırtlaktan çıkan tek bir ses gibi alay ediyorlardı.

Onlar Ramen'di.

Onları bir anda gördü, sanki gece yarısı ansızın bir dehşet parıltısıyla ortaya çıkmışlar gibi içine aldı. Onları Manethrall Kam'ın Kordonlarından ikisi olarak tanıdı, Lal ve Whane. Ama değişmişlerdi. Kısaltılmış görüşü bile onlarda meydana gelen değişikliği, onları işgal eden varlığın tamamen tersine döndüğünü görebiliyordu. Kmsemi ve şehvet, sağlıklarının eski ruhunu bastırmıştı. Yalnızca yüzlerinde beliren rahatsız edici kasılmalar ve dışavurumlarının gereksiz şiddeti, bir zamanlar şimdikinden farklı olduklarına dair herhangi bir işaret veriyordu.

"Dostumuz Triock doğruyu söyledi," dediler birlikte ve seslerinin ahenksiz birlikteliği hem Covenant hem de Triock'la alay etti. "Kardeşimiz bizimle değil. Revelstone'un yok edilmesi için alışıyor. Ama Triock bir süreliğine onun yerini alacak. Kısa bir süreliğine. Biz *turiya* ve *moksha*'yız, Herem ve Jehannum. Nefret ettiğimiz şeylerin yıkımından zevk almaya geldik. Artık bizim için bir hisin, dalkavuk-İnkârcı." Yine güldüler, tek bir ruh ya da dürtü iki boğazdan aşağılamayı dile getiriyordu. "Yine de sen -ve dostumuz Triock- biz beklerken bizi eğlendiriyorsunuz."

Ama Covenant onları neredeyse hiç duymamıştı. Onlara ne olduğunu anladıktan bir an sonra başka bir şey gördü, neredeyse Kuzgunları görmesini engelleyecek bir şey. Diğer iki fiğr Whane ve Lal'in kısa bir mesafe arkasında duruyordu.

Morinmoss'ta kendine geldiğinden beri en çok görmek istediği iki kişi: Saltheart Foamfollower ve Bannor.

Onları görmek onu dehşete düşürdü.

Foamfollower'ın eski yara izleri arasında yeni savaş izleri de vardı ve Bannor'ın gümüş rengi saçları ve çizgili yüzü hissedilir derecede yaşlanmıştı. Ama tüm bunlar, hareket etmedikleri korkunç gerçeğinin yanında önemsizdi.

Başlarını Covenant'a doğru bile çevirmedi. Etraflarında bir korona gibi oynaşan, onları zorlamayla saran yeşil bir güç tarafından felç edilmiş, kaskatı ve çaresiz bir şekilde kenetlenmişlerdi. Sanki nabızları ve solunumları bile parıldayan zümrüt tarafından ezilmiş gibi hareketsizdiler.

Ve eğer Covenant'a bakabilselerdi, onu göremezlerdi. Gözleri Triock'unki gibiydi ama çok daha ciddi bir şekilde buğulanmıştı. Gözbebeklerini kaplayan beyaz körlüğün ardında sadece gözbebeği ve irisin en silik hatları görülebiliyordu.

Bannor! Covenant ağladı. Foamfollower! Ah!

Vücudu kilitlenmiş eklemler üzerinde sallanırken, içine doğru sinmişti. Kolları sanki bir baltadan korumak istercesine başını sardı. Bannor ve Foamfollower'ın durumu onu dayanılmaz bir şoka uğratmıştı. Buna dayanamadı. Sanki yer altından kayıyormuş gibi durduğu yerde titredi.

Sonra Triock onu tekrar yakaladı. Stonedownor onu yere yatırdı ve öfkeyle üzerine eğilerek, "Benim gördüklerimi görmedin. Ne yaptığını bilmiyorsun."

Zayıf, yüzüksüz ve sefil olmasına rağmen Covenant yine de Triock'u duydu, Triock'un ona şu anda bile en kötüsünü bilmediğini, en kötüsüyle yüzleşmediğini söylediği o büyük tutkuyu duydu. Ve bu iletişim onun için bir fark yarattı. Onu korkusunun derinliklerine, içinde ne yakalanmanın ne de dehşetin dokunmadığı bir yere itti. Onu Morinmoss'ta kendisine verilmiş olan sükûnete geri götürdü. Kendisinden saklanmış olan bir parçasını hatırlıyor gibiydi. Ormanda onun için bir şey değişmişti, elinden alınamayacak bir şey. Onu yakaladı, kendini hediyenin içine bıraktı.

Bir an sonra, sanki karanlık bir panik uçuşumundan geçmiş gibi başını kaldırdı. Triock'la savaşılamayacak kadar güçsüzdü; yüzüğünü kaybetmişti; hasarlı alnından gözlerine kan akıyordu. Ama artık korkunun merhametine kalmamıştı.

Görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırıştıtararak Triock'a doğru soluk soluğa baktı, "Onlara ne oldu?"

"Görmediniz!" Triock kükredi. Bir kez daha yumruğunu kaldırarak İnançsız'ın suratına indirdi. Ama daha vuramadan, alçak bir ses basitçe "Dur" diye emretti.

Triock sarsıldı, darbesini tamamlamak için mücadele etti.

"Sana zaman verdim. Şimdi ne yaptığımı bilmesini istiyorum."

Emir Triock'u tutuyordu; saldıramadı. Titreyerek Covenant'tan uzaklaştı, sonra geri dönerek taş sütuna doğru işaret etti ve "Orada!" diye bağırdı.

Covenant ayağa fırladı ve gözlerini sildi.

Onunla havaya kalkmış taştan yumruğun ortasında Elena duruyordu.

Parlak yeşil bir kadife giymişti ve kendini bir kraliçe gibi gururla taşıyordu. Zümrütten bir auraya bürünmüş gibiydi; gülümsediğinde varlığı mücevherler gibi parlıyordu. Bir anda, hiç çaba sarf etmeden, durumun efendisi olduğunu gösterdi. Kuzgunlar ve Triock, efendilerinin önündeki tebaa gibi onun önünde bekliyordardı.

Sağ elinde uzun bir asa tutuyordu. Her iki ucu da metalle kaplıydı ve topuklarının arası teurjinin rünleri ve sembolleriyle karmaşık bir şekilde oyulmuştu.

Hukuk Personeli.

Ama Elena'nın dönüşünün mucizesiyle kıyaslandığında, onun orada belirmesinin mucizesi Covenant için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu sevmiş ve kaybetmişti. Ölü Kevin Landwaster'ın ellerinde ölmesi, Toprak'taki ikinci misafirliğini sona erdirmişti. Yine de şimdi ondan otuz adım kadar uzakta duruyordu. Gülümsüyordu.

İçini bir sevinç heyecanı kapladı. Düşüşünden beri kalbine eziyet eden aşk, içinde patlamak üzere olduğunu hissedene kadar yükseldi. Gözlerinden yaş gibi kan aktı. Sevinç onu öyle bir boğdu ki konuşamadı. Yarı kör, yarı ağlamaklı bir halde, çektiği acıdan sıyrıldı ve sanki kendini onun önüne atıp ayaklarını öpecekmiş gibi ona doğru yürümeye başladı.

Adam daha mesafenin yarısını bile geçmeden, kadın asasıyla kısa bir hareket yaptı ve bir anda adamı sarsan bir güç ortaya çıktı. Havayı sürükledi

ciğerlerinden boşaldı ve onu sert zeminde elleri ve dizleri üzerine çökertti.

"Hayır," dedi yumuşakça, neredeyse şefkatle. "Seni öldürmeden önce tüm soruların cevaplanacak, Thomas Covenant, efendimiz ve kâfir sevgilimiz." Soğuk dudaklarında, sevgili kelimesi onu aşağılıyordu. "Ama bana dokunmayacaksın. Yaklaşmayacaksın."

Büyük bir ağırlık omuzlarına yaslandı, onu yere yapıştırdı. Hava almak için öğürdü ama nefesini ciğerlerine çektiğinde, sanki hastalık soluyormuş gibi canı yandı. Etrafındaki atmosfer onun varlığıyla kokuyordu. Havaya çürüme gibi yayılmıştı. Onu cüceleştiren bir ölçekte, onun gibi kokuyordu, cüzzam gibi kokuyordu.

Başını zorla kaldırdı, yarasının akan dikenlerinin altından ona soluk soluğa baktı.

Sırıtmaya ya da alay etmeye benzer bir gülümsemeye sol elini ona doğru uzattı ve avucunun içinde beyaz altın alyansını görebileceği şekilde açtı.

Elena! Sesi çıkmadan öğürdü. Elena! İçinden çıkılmaz bir durumun yükü altında ezildiğini hissetti. Yalvarırcasına ve nafile bir şekilde ona doğru uzandı, ama o sadece sessizce güldü ona, sanki kendi zevki için sahnelenen bir iktidarsızlık maskesiymiş gibi.

Istırabının onu net bir şekilde görmesine izin vermesi için bir an geçti ve o anlamadan sürünürken, kadın en saf zümrütten bir ruh gibi önünde meydan okurcasına parladı. Ama yavaş yavaş görüşünü geri kazandı. Yeniden doğmuş bir Anka kuşu gibi, yeşil bir sevimlilik içinde geliyordu. Yine de bir şekilde ona Kevin Landwaster'ın hayaletini hatırlatıyordu; reddedilemez bir zalimliğin emirleriyle huzursuz mezarından çıkarılan bir ruh. İfadesi gücün yapabildiği kadar sakindi; zafer ve çürüme yayıyordu. Ama gözleri tamamen ışıksız ve karanlıktı. Sanki görüşündeki garip çatallanma, ikilik tamamen diğer kutbuna, etrafındaki somut şeylerden uzağa gitmişti. Nerede ya da kim olduğunu, ne yaptığını görmüyor gibiydi; bakışları başka bir yere, onu zorlayan sırra odaklanmıştı.

Despiser'ın bir hizmetkârı olmuştu. Elinde asa ve yüzükle orada dururken bile Lord Foul'un gözleri

Bir yılanın gözleri gibi.

Onun ihlal edilmiş güzelliğinde, Covenant Toprak'ın kaderini gördü. Lord Foul'un yağmalanmasından daha fazla zevk alabilmesi için adil tutulacaktı ve iliklerine kadar hastalıklı olacaktı.

"Elena," diye nefes nefese kaldı, sonra durakladı ve onun kokusundan öğürdü. "Elena. Bana bak."

Başını küçümseyici bir şekilde savurarak ondan uzaklaştı ve taş sütuna bir iki adım daha yaklaştı. "Triock," diye hafifçe emretti, "İnançsız'ın sorularına cevap ver. Onun cehalet içinde kalmasını istemiyorum. Onun çaresizliği efendimiz için güzel bir hediye olacaktır."

Triock bir anda hızla ilerledi ve Covenant'ın onu yere yapıştıran baskıya karşı koymadan görebileceği şekilde durdu. Stonedownor'un çatık kaşları değişmemiş, şiddetinden tek bir kas ya da çizgi bile eksilmemişti ama sesinde garip bir keder vardı. Sanki bir iddianame okuyormuş gibi kabaca başladı: "Nerede olduğunuzu sordunuz. Landsdrop'tasınız. Arkanızda Landrider Nehri'nin düşüşü ve Southron Sıradağları'nın en kuzeyi uzanıyor. Önünüzde Güz Devi duruyor."

Covenant bu bilgi karşısında sanki nefes alma çabalarına engel oluyormuş gibi nefes nefese kaldı.

"Belki de Lordlar"-Triock *Lordlar* kelimesini öfke ya da çaresizlikle tısladı-"size Colossus'tan bahsetmişlerdir. Geçmiş çağlarda, düşmanlarını Yukarı Diyar'dan gelen üç Yağmacı'yı engellemek için Tek Orman'ın gücünü dile getirmişti. Colossus binlerce yıldır sessiz; insanlar Orman'ın ruhunu kırdığından beri sessiz. Yine de *turiya* ve *moksha*'nın taşa yaklaşmadığını gözlemleyebilirsiniz. Bir Forestal hala Orman'ın kalıntılarında yaşarken, Colossus tamamen ortadan kaldırılamayabilir. Böylece Despiser'ın hakimiyetinde bir diken olarak kalır.

"Artık Elena'nın amacı bu taşı yok etmek."

Covenant'ın arkasında, her iki Kuzgun da bu düşünce karşısında zevkle hırladı.

"Bu şimdiye kadar mümkün olmadı. Bu savaş başladığından beri, Elena burada Kanun Asası ile birlikte efendimizin

ordular. Asa'nın gücüyle bu kışı Toprak'ta geçirdi ve böylece efendisini diğer savaş işleri için serbest bıraktı. Burası onun için seçildi, böylece Colossus uyanırsa hazır olacaktı - ve uyanmazsa onu yok edebilecekti. Ama Colossus ona direndi." Sesindeki sertlik neredeyse Elena'ya duyduğu öfkeye benziyordu. "İçinde hâlâ Dünya Gücü var.

"Ama Asa ve vahşi büyüyle bunu yapabilecek. Colossus'un enkazını uçurumundan aşağı atacak. Ve ne kadar güçlü ve çürümez olursa olsun hiçbir antik kalenin efendinin bir hizmetkârına karşı duramayacağını gördüğünüzde, Elena Foul-karısı sizi çaresizlik içinde diz çöktüğünüz yerde öldürecek. Hepimizi öldürecek." Başını sallayarak Bannor ve Köpük Takipçisi'ni de dahil etti.

Kuzgunlar hep bir ağızdan güldüler.

Covenant onu tutan baskının altında kıvrandı. "Nasıl?"

Sorusu pek çok anlama gelebilirdi ama Triock onu anladı. "Çünkü Ölüm Yasası çiğnendi!" diye homurdandı. Sesinde öfke alevlendi; artık onu kontrol edemiyordu. Elena'nın zarifçe Colossus'a doğru ilerleyişini, ona meydan okumaya hazırlanışını izledi ve sesi, sanki onun zorlamalarına rağmen onu dizginlemenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi onun ardından gürledi. Açıkça nasıl zorlandığını, ona ne yapıldığını biliyordu ve bu bilgi onu azapla doldurdu. "Kırıldı!" diye tekrarladı, neredeyse bağırarak. "Kevin Landwaster'ı mezarından geri getirmek için Komuta Gücünü kullandığında, yaşamı ölümden ayıran Yasayı çiğnedi. Efendinin sırası geldiğinde onu geri çağırmasını mümkün kıldı -ve onunla birlikte Kanun Asası'nı da. Bu nedenle onun hizmetkârıdır. Ve Asa onun ellerinde ona hizmet eder - her ne kadar Drool Rockworm'un kaderini paylaşmamak için onu kendisi kullanmayacak olsa da. Böylece tüm Hukuk onun iradesine göre çarpıtılır!

"Ona bak, Thomas Covenant! Hiç değişmemiş. İçinde hâlâ Lena'nın kızının ruhu yaşıyor. Kendini bu yıkıma hazırlarken bile, ne olduğunu hatırlıyor ve ne olduğundan nefret ediyor." Göğsü sanki acıdan boğuluyormuş gibi kabardı. "Efendinin yolu budur. Toprak'ın, sevdiği Toprak'ın yıkımına katılabilirsin diye diriltildi!"

Artık Covenant'la konuşuyormuş gibi yapmıyordu; Elena'ya, sanki sesi hâlâ ona karşı koyabilecek tek parçasıymış gibi fırlattı. "Elena Foul-karısı" -bu ismi dehşetle telaffuz etti- "beyaz altın artık onun elinde. O herhangi bir Raver'dan çok efendinin hizmetkârı. *Turiya* ya da *Mokşa*'nın elinde bu güç isyan doğurur. Vahşi bir büyüyle her Raver elinden gelse efendisini devirir ve Ridjeck Thome'un tahtında yeni bir koltuk edinirdi. Ama Elena isyan etmeyecek. Kendini kurtarmak için vahşi büyüü kullanmayacak. Ona ölümden emir verildi ve onun hizmeti saftır!"

Saf kelimesini, sanki söyleyebileceği en kötü hakaretmiş gibi ona öfkeyle savurdu. Ama kadın ona karşı dirençsizdi, güç ve zaferden emindi. Sadece belli belirsiz gülümsemekle yetindi, adamın öfkesi onu eğlendirdi ve hazırlıklarını yapmaya devam etti.

Sırtı Mutabakat'a ve Triock'a dönük bir şekilde monolitle yüzleşti. Sanki düşüp onu ezecekmiş gibi üzerinde yükseliyordu ama duruşu hiçbir tehlike olasılığını kabul etmiyordu. Asa ve yüzükle, Diyar'daki her güçten üstündü. Işıltı ve kudretle ellerini kaldırdı, Kanun Asası'nı ve beyaz altını tuttu. Kolları kollarından düştü. Coşku ve yücelikle, Çöküş Devi'ne saldırısını söylemeye başladı.

Kadının şarkısı Covenant'ın kulaklarını acıtıyor, çaresizliğini daha da artırıyordu. Kadının niyetine katlanamıyor ve ona karşı çıkamıyordu; kadının engeli onu aşağılanmanın prangaları gibi dizlerinin üzerinde tutuyordu. Ondan sadece bir düzine metre uzakta olmasına rağmen ona ulaşamıyor, amacına müdahale edemiyordu.

Düşünceleri çılgınca koşturuyor, alternatifler arıyordu. Colossus'un yok edilmesine tahammül edemezdi. Başka bir cevap bulmak zorundaydı.

"Köpük takipçisi!" diye mırıldandı çaresizlik içinde. "Sana ne olduğunu bilmiyorum, sana ne yapıldığını bilmiyorum. Ama bununla savaşımalısın! Sen bir Dev'sin! Onu durdurmalısın! Onu durdurmaya çalış! Foamfollower! Bannor!"

Kuzgunlar onun yakarışına alaycı bir tavırla karşılık verdiler ve Triock gözlerini Elena'dan ayırmadan, "Sen bir aptalsın Thomas Covenant. Size yardım edemezler. Onlar hükmedilemeyecek kadar güçlüler.

-Tıpkı benim efendi olduğum gibi ve efendi olamayacak kadar zayıf. Bu yüzden onları Asa'nın gücüyle hapsetti. Asa tüm direnişi ezer. Böylece Kanun'un Rağmen'e karşı çıkmadığı kanıtlanmış oldu. Hepimiz kurtuluşun ötesinde efendiyiz."

"Sen değil!" Covenant aceleyle cevap verdi. Ciğerlerinin parçalanacağından korkana kadar basınçla mücadele etti ama kendini kurtaramadı. Yüzüğü olmadan, kolları kesilmiş gibi sakat hissediyordu. Onsuz, Ülke'nin kaderinin terazisinde hiçten daha hafifti. "Sen değil!" diye tekrar soludu. "Seni duyabiliyorum, Triock! Seni! Senden korkmuyor, seni tutmuyor. Triock! Durdur onu!"

Kuzgunlar yine güldü. Ama bu kez Covenant seslerindeki gerginliği duydu. Tutsaklığına dayanamayarak başını Whane ve Lal'e bakacak kadar çevirmeyi başardı.

Hâlâ Colossus'tan güvenli bir mesafede duruyorlardı. İkisi de Covenant'a yardım etmek ya da Elena'ya karşı çıkmak için herhangi bir hamle yapmadı. İkisi de sanki kendilerine engel olamıyorlarmış gibi kıkırdamaya devam ettiler. Yine de sarf ettikleri efor açıktı. Bembeyaz dudakları ve kaskatı kesilmişlerdi; yüzlerinden boncuk boncuk ter damlıyordu. Ramen'ler, halklarının tüm gururuna rağmen, kurtulmak için mücadele ediyorlardı.

Ve arkalarında, Köpük Takipçisi ve Bannor da özgürlük için çabalıyordu. Her nasılsa ikisi de hafifçe hareket edecek gücü bulmuştu. Foamfollower'ın başı eğikti ve sanki kafatasının şeklini değiştirmeye çalışıyormuş gibi bir eliyle yüzünü sıkıyordu. Bannor'ın parmakları yanlarını tırmalıyordu; yüzü gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Aceleyle, umutsuzca Elena'nın gücüyle savaştılar.

Çektikleri çile Covenant'a korkunç geldi - korkunç ve umutsuz. Ramen gibi onlar da yapabileceklerinin sınırlarını aşmışlardı. İçlerindeki baskı artıyor, onlardan yayılıyordu. O kadar şiddetliydi ki Covenant kalplerinin parçalanacağından korkuyordu. Ve başarılı olma şansları yoktu. Asa'nın gücü, kendilerini harcadıkları her savurganlığı ezmek için arttı.

Onların beyhudeliği Covenant'ı kendisinininkinden daha çok incitiyordu. İktidarsızlığa alıştı, buna alışkındı ama Bannor ve Köpük Takipçisi öyle değildi. Yenilgilerinin keskin görüntüsü neredeyse

Acı içinde haykırdı. Onlara bağırarak, kendilerini delirtmeden önce durmaları için yalvarmak istedi.

Ama bir an sonra ne yaptıklarını anlayınca içinde yeni bir umut dalgası belirdi. Kaçamayacaklarını biliyorlardı, kaçmaya çalışmıyorlardı. Başka bir hedef için savaşıyorlardı. Elena onlara hiç dikkat etmiyordu; Colossus'u yok etmek için hazırlık yapmaya odaklanmıştı. Yani onları hapsetmek için aktif olarak çaba sarf etmiyordu. Sadece dürtüsünü havada bırakmış ve arkasını dönmüştü.

Köpük Takipçisi ve Bannor bu dürtüyü kullanıp tüketiyorlardı. Dev ve Kan Muhafızı özgürlük için çabalarken, tüm kişisel güçleriyle çabalarken, Triock başını iki yana salladı, tutku ateşiyle titredi, çenesini sanki havadaki tahakküm parçalarını koparmaya çalışıyormuş gibi kırdı ve Elena'ya doğru ilerlemeye başladı.

Kuzgunlar onu durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Yapamazlardı da; Ramen'in mücadeleleri onlara harekete geçebilecekleri bir alan bırakmıyordu.

Triock hareket ederken sanki kemikleri parçalanıyormuş gibi gerildi ve yalvarırcasına tekrar tekrar, "Elena? Elena?" Ama hareket etti; adım adım ona doğru ilerledi.

Covenant merak içinde onu izledi.

Adam ona bir kol mesafesine gelmeden önce sertçe, "Dur," dedi.

Birbiriyle çelişen taleplerin fırtınasında sallanan Triock durdu.

"Bana bir adım daha direnirsen," diye homurdandı, "kalbini o zavallı yaşlı bedeninden ayırıp Herem ve Jehannum'a yedireceğim, sen de onları izleyip ölmene izin vermem için bana yalvaracaksın."

Triock şimdi ağlıyor, hıçkırıklarla titriyordu. "Elena? Elena?"

Ona bakmadan şarkısına devam etti.

Ama hemen ardından bir şey dikkatini çekti ve onu Colossus'tan uzaklaştırdı. Yüzü öfkeyle batıya doğru döndü. Yüz hatlarını şaşkınlık ve öfke kaplamıştı. Bir an için, bu davetsiz misafir karşısında suskun bir öfkeyle bakakaldı.

Sonra Kanun Asası'nı salladı. "Lordlar geri saldırıyor!" diye öfkeyle uludu. "*Samadhi* tehdit altında! Buna cüret ediyorlar!"

Covenant bu bilgi karşısında, Revelstone kuşatması hakkındaki bilgisi karşısında ağzı açık kaldı. Ama bunu özümseyecek zamanı yoktu.

"Faul'ün kanı!" diye öfkelenildi. "Patlat onları, Raver!" Asa'da toplanan muazzam güçler, *Samadhi* Sheol'un yardımına koşmak için mesafeyi aşmaya hazırlanıyordu.

O an için, etrafındaki insanlara karşı duyduğu baskıyı bir kenara bıraktı.

Körlük Bannor ve Köpük Takipçisi üzerindeki etkisini kaybetti.

Sendelediler, yalpaladılar, harekete geçtiler. Kuzgunlar tepki vermeye çalıştı ama Ramen'in direnci karşısında yeterince hızlı hareket edemediler.

Covenant sırtındaki baskının hafiflediğini hissetti. Bir anda altından yuvarlandı. Ayağa fırlayarak kendini Elena'ya doğru fırlattı.

Ancak Triock, onun bu gafletinden yararlanabilecek kadar ona yakın olan tek kişiydi. Vahşi bir haykırıyla iki yumruğunu da kadının sol eline indirdi.

Elleri kadının hayali bedeninden geçip yüzüğe çarptı. Darbenin beklenmedikliği yüzüğün sert bandını kadının şaşkın parmaklarından kopardı. Yüzük serbest kaldı.

Peşinden atladı, bir eliyle yakaladı, vücudu sert zemine çarparken onu Covenant'a doğru fırlattı.

Elena'nın tepkisi anında geldi. Triock yuvarlanıp ondan kaçmaya çalışmadan, esasını ona doğru sapladı ve sırtının ortasına vurdu. Güç içinden geçerek omurgasını paramparça etti.

Neredeyse aynı hareketle Asa'yı tekrar havaya savurdu ve Covenant'la yüzleşmek için dönerken onu bir savaş tutuşuyla yakaladı.

Ona doğru koşmaya başlaması neredeyse yüzüğü kaçırmasına neden oluyordu. Yüzük bir taraftan yanından geçip gitti ama kayarak üzerine atladı ve kız onu durduramadan yüzüğü kaptı. Alyansını yumruğuna sıkıştırarak, onun saldırısını karşılamak için kendini hazırladı.

Bir an için ona baktı, sonra kendini ona karşı kullanmamayı seçti. Asasını bir kez sallayarak Köpük Takipçisi ve Bannor'u yeniden hapsedti, Ramen'in isyanını bastırdı. Sonra sanki artık buna ihtiyacı yokmuş gibi gardını indirdi. Sesi öfkeyle titriyordu ama kararlı bir şekilde şöyle dedi: "Bunun bir faydası olmayacak."

Onu. Onun gücünü nasıl uyandıracağını bilmiyor. Herem, Jehannum, onu size bırakıyorum."

Korkunç bir uyum içinde, iki Kuzgun memnuniyetlerini, ona duydukları açlığı hırıldayarak dile getirdiler. Birlikte yavaşça ona doğru ilerlediler.

Onlarla Elena arasında kalmıştı.

Yüzüğünü bir daha kaybetmemek için onu evlilik parmağına taktı. Kilo vermişti; parmakları zayıflamıştı ve yüzük sanki her an düşecekmiş gibi güvensiz bir şekilde asılı duruyordu. Yine de ona duyduğu ihtiyaç hiç bu kadar büyük olmamıştı. Yumruğunu yüzüğün etrafında sıktı ve Kuzgunların ilerleyişinden önce geri çekildi.

Aklının bir köşesinde Triock'un ölmediğinden emindi. Triock onun çağırıcısıydı; Taşyiye ölür ölmez Diyar'dan kaybolacaktı. Ama Triock'un kesinlikle sadece birkaç dakikalık ömrü kalmıştı. Nasıl yapacağını bilmeden, Covenant o anları değerlendirmek istedi.

Kuzgunlardan uzaklaşıp Elena'ya doğru geri çekildi. Elena Colossus'un yanında durmuş onu izliyordu. Yüzünde neşe ve öfke dengelenmişti. Kuzgunlar yavaş adımlarla ona doğru geliyordu, kollarını açlıkla, alaycı bir şekilde uzatmış, onu direnişi bırakmaya ve avuçlarının içine girmeye davet ediyorlardı.

Onlar ilerledi; adam geri çekildi; kadın olduğu yerde durdu, ona dokunması için meydan okudu. Yüzüğü parmağında cansız bir şekilde asılı duruyordu, sanki metal ve boş bir şeymiş gibi, başka bir şey değil, ellerinde anlamdan yoksun bir tılsım. Yükselen bir protesto dalgası onu etkisiz küfürlerle doldurdu.

Cehennem ateşi. Cehennem ateşi. Cehennem ve kan!

Bunu neden yaptığını bilmeden, gri rüzgâra doğru feryat etti, "Forestal! Bana yardım et!"

Colossus'un sıkılmış tacı bir anda alev aldı. Herem ve Jehannum'un uluduğu bir an boyunca, monolit yemyeşil bir ateşle parladı - Lord Foul'un zümrüt Illeearth Taşı'yla hiçbir ortak yanı olmayan, yeşeren yaprakların ve otların renginde bir yangın. Ham, bereketli kokular havada şiddetli bir bahar gibi çıtırdadı.

Birdenbire alevlerin arasından iki kuvvet şimşeği fırladı ve Kuzgunların üzerine yıldırım gibi düştü. Kıvılcımların ve kudretin büyüleyici bir kaynaşması içinde,

oklar Lal ve Whane'in göğüslerine isabet etti.

Monolitin gücü, Ramen'in ölümlü eti yanıp kül olana kadar kalplerinde alevlendi, hiçliğe dönüştü. Sonra oklar düştü, yangın yok oldu.

Herem ve Jehannum gitmişti.

Ani patlama ve ateşin sönmesi Covenant'ı sersemletti. Tehlikede olduğunu unutarak, aptal aptal etrafına baktı. Ramen'ler ölmüştü. Daha fazla kan, daha fazla hayat onun iktidarsızlığına kurban edilmişti. "Hayır!" diye haykırmak istedi.

Bir içgüdü onu uyardı. Eğildi ve Kanun Asası tıslayarak başının yanından geçti.

Zıpladı, döndü ve dengesini sağladı. Elena ona doğru ilerliyordu. Asayı iki elinde birden tutuyordu. Yüzü cinayetle doluydu.

Asa'nın gücünü kullanarak onu düşürebilir, gücünü ona karşı kullanarak onu durduğu yerde perişan edebilirdi. Ama böyle bir dövüş için öfkeden deliye dönmüştü. Onu fiziksel olarak ezmek, kendi kollarının gücüyle öldüresiye dövmek istiyordu. Onunla yüzleşirken, yönlerine bile bakmadan Köpük Takipçisi ve Bannor'a doğru işaret etti. İpleri kesilmiş kuklalar gibi buruştular, yüzüstü düştüler ve hareketsiz kaldılar. Sonra Asa'yı bir balta gibi başının üzerine kaldırdı ve Mutabakat'a sapladı.

Kolunu umutsuzca savurarak Asa'nın yönünü değiştirdi, böylece Asa kafası yerine sağ omzuna çarptı. Darbenin gücü tüm sağ tarafını felç etmiş gibiydi ama sol eliyle asayı yakaladı, tuttu ve başka bir vuruş için geri çekmesini engelledi.

Hızla ellerini asanın üzerinde kaydırды ve onun savunmasından yararlanmak için ağırlığını tahtaya verdi. Omzuna yüklenerek onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Uyuşmuş kolunu yere dayadı ve ona karşı koymak için zorladı, ayaklarını altına almaya çalıştı. Ama çok güçsüzdü. Kadın baskısının yönünü değiştirdi, böylece asa tam boğazına saplandı. Gırtlığının ezilmesini engellemek için iki eliyle personele karşı koymak zorunda kaldı. Yavaşça, neredeyse zahmetsizce, onu geriye doğru eğdi.

Sonra onu yere yatırdı. Azalan tüm gücüyle Asa'yı itti ama onu durduramadı. Nefesi kesilmişti. Kadının vahşetine bakarken kan çanağına dönmüş gözleri yuvalarında zonkluyordu.

Bakışları, sanki hasta ruhunun en büyük açlığını doyuracak bir yiyecekmiş gibi ona odaklanmıştı. Bu bakışların arasından, zafer ve küçümseme içinde salyalarını akıtan Despiser'ı görür gibiydi. Yine de gözleri başka bir şeyi de gösteriyordu. Triock onun hakkındaki gerçeği söylemişti. Bakışlarının vahşiliğinin ardında, iğrenerek hıçkıran son fethedilemez çekirdeğini hissetti.

Kendini kurtaracak güçten yoksundu. Ondan nefret edebilseydi, öfkesine öfkeyle karşılık verebilseydi, sarsıcı bir hamle yapabilir, kendine bir iki dakika daha hayat kazandıracak bir hamle yapabilirdi. Ama yapamadı. Kız onun kıızıydı; onu seviyordu. Sanki başından beri Despiser'ın bilinçli bir h i z m e t k â r ı y m ı ş gibi onu bulunduğu yere o koymuştu. Onu öldürmek üzereydi ve onu seviyordu. Onun için geriye kalan tek şey, kendisiyle olan inancını bozmadan ölmekti.

Son havasını ve son direncini kullanarak "Sen yoksun bile" diye mırıldandı.

Sözleri onu nihai bir inkâr gibi alevlendirdi. Çılgınca bir öfkeyle, tüm gücünü, tüm kuvvetini ve Asa'nın tüm gücünü onun hayatının suçunu ortadan kaldıracak tek bir darbe için toplarken, baskıyı bir anlığına hafifletti. Sanki sınırsız bir kudreti içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı, sonra ağırlığını, kaslarını ve gücünü, Faul tarafından verilmiş varlığını Asa'nın içinden adamın boğazına doğru fırlattı.

Ama elleri asaya kenetlenmişti. Yüzüğü tahtaya baskı yapıyordu. Kadının gücü beyaz altına dokunduğunda, vahşi büyü kapağı açılmamış bir volkan gibi patladı.

Patlamanın büyüklüğü karşısında duyuları körleşti. Yine de tek bir alev ya da itme ona dokunmadı; tüm patlama Elena'daki Asa'dan geri döndü.

Onu üzerinden fırlatıp atmadı; bu öyle bir güç değildi. Ama Asa'nın rune oymalı tahtasını beyaz güneş ateşi gibi yırttı, Asa'yı lif lif ayırdı, sanki Yasası bir naldan başka bir şey değilmiş gibi

kıymık demeti. Keskin bir gümbürtü atmosferi sarstı, öyle ki Colossus bile bu gücün açığa çıkmasından geri tepmiş gibi görünüyordu.

Kanun Asası l Elena'nın ellerinde kle dönüştü.

Bir anda rüzgâr, vahşi büyünün patlaması sanki bağrına saplanmış bir okmuş gibi savruldu. ırpınışlar, boralar ve sessiz çığlıklarla yere yuvarlandı, sanki kışın ham şeytanı tek bir şaftla havadan vurulmuş gibi sona erdi.

Elena'nın etrafında bir gc girdabı oluşmuş, merkezinde Elena'nın bulunduğu bir rüzgâr şeytanı gibi yükselmişti. lm onun için geri gelmişti; ığnediği Yasa onu tekrar yaşamdan çekip alıyordu. Covenant sersemlemiş ve kavrayışsız bir halde, neredeyse kr olmuş bir halde onu izlerken, Elena dağılmaya başladı. Parçacık parçacık, varlığı girdabın içinde kayboldu, çözülmeye doğru kaçtı. Ama solup başarısız olurken, hasta varlığını yitirirken, son bir çığlık atacak sağlamlığı buldu.

"Antlaşma," diye seslendi kederli bir ıssızlık sesi gibi. "Sevgilim! Benim için bir darbe vur!"

Sonra gitti, lme karıştı. Girdap solgunlaştı, solgunlaştı, ta ki sazsız havada kaybolana kadar.

Covenant kurbanlarıyla yalnız bırakıldı.

İstemeden, üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı yollarla kendini kurtarmış ve arkadaşlarının vurulmasına izin vermişti. Sevdiği kadını bilfiil katletmişesine zaferden yoksun, zayıflamış hissediyordu.

Pek çok insan kendini feda etti.

Triock'un hâlâ hayatta olduğunu biliyordu, bu yüzden acı içinde ayağa kalktı ve tökezleyerek düşmüş Taşyiyen'in yanına gitti. Triock'un nefesi boğazındaki kan gibi tıkırdıyordu; yakında ölecekti. Covenant yere oturdu ve Triock'u başı kucağına gelecek şekilde kaldırdı.

Triock'un yüzü, onu parçalayan gc yüzünden deforme olmuştu. Kömürleşmiş derisi yer yer kafatasından sıyrılmış ve gözleri dağlanmıştı. AĞzının gevşek ve karanlık deliğinden, ruhunun kaçışını andıran belli belirsiz dumanlar çıkıyordu.

Covenant iki koluyla Triock'un başına sarıldı ve ağlamaya başladı.

Bir süre sonra, Taşyiyen kendisini kimin tuttuğunu bir şekilde hissetti. Gırtlığında yoğunlaşan ölümün içinden konuşmaya çabaladı. "Antlaşma."

Sesi zar zor duyulabiliyordu ama Mutabakat gözyaşlarına karşı koyarak "Seni duyuyorum" diye cevap verdi.

"Suçlu sen değilsin. O doğuştan kusurluydu."

Merhameti ancak bu kadarına yetiyordu. Son bir soluktan sonra duman kayboldu. Covenant onu tuttu ve artık nabzının atmadığını ya da nefes almadığını biliyordu.

Triock'un onu affettiğini anlamıştı. Hediyesi teselli vermediyse Taşyiyen'in bir suçu yoktu. Diğer her şeyin yanı sıra, Elena'nın doğumundaki kusurdan da Covenant sorumluydu. O asla geri alınamayacak bir suçun kızıydı. Bu yüzden Triock'un cevapsız başını kucağına alıp oturmaktan ve çağrısının tersine dönmesini, onu Toprak'tan kurtaracak sonu beklerken ağlamaktan başka bir şey yapamazdı.

Ama sonu gelmedi. Geçmişte, onu çağıran kişi ölür ölmez her zaman çökmeye başlardı; ama şimdi kalmıştı. Dakikalar geçti ve o hâlâ eksilmemişti. Yavaş yavaş, bu sefer yok olmayacağını, anlamadığı nedenlerden dolayı şansını henüz kaybetmediğini fark etti.

Elena'nın kaderini kabul etmek zorunda değildi. Bu son söz değildi, henüz değil.

Bannor ve Foamfollower kıpırdandığında, inlediğinde, bilinçlerini yeniden kazanmaya başladıklarında, kendini harekete geçirdi. Dikkatle, kasıtlı olarak yüzüğünü evlilik parmağından çıkardı ve kayma olasılığı daha az olsun diye yarım elinin işaret parmağına yerleştirdi.

Sonra, tüm kederinin ve pişmanlığının ortasında, her şeyi taşıyabilecek kemiklerinin üzerinde ayağa kalktı ve arkadaşlarına yardım etmek için topallayarak ilerledi.

YEDİ: Şımarık Ovalar

Bannor, Foamfollower'dan daha çabuk iyileşti. İlerleyen yaşına rağmen, *Haruchai*'nin sertliği hâlâ içindeydi; Covenant bileklerini ve boynunu bir süre sürttükten sonra, bilinçsizliğinden sıyrıldı ve neredeyse anında uyandı. Covenant'ın ağlamaklı bakışlarını karakteristik bir soğukkanlılıkla karşıladı ve birlikte Dev için ellerinden geleni yapmaya gittiler.

Foamfollower tiksinti ateşi içinde yerde inliyordu. Kasılmalar dişlerini gösteriyor ve iri elleri sanki içindeki ölümcül bir yanlış noktayı vurmaya çalışıyormuş gibi düzensiz bir şekilde göğsüne çarpıyordu. Kendine zarar verme tehlikesi varmış gibi görünüyordu. Bu yüzden Bannor Dev'in başının hizasında yere oturdu, ayaklarını Köpük Takipçisi'nin omuzlarına dayadı ve onun sallanan kollarını bileklerinden yakaladı. Bannor Dev'in kollarını sabit tutarken, Covenant da Foamfollower'ın göğsüne oturdu ve hırlayan yüzünü tokatladı.

Bir süre direndikten sonra Köpük Takipçisi kükredi. Bannor'u vahşice iterek Covenant'ın başının üzerinden geçirdi, İnançsız'ı göğsünden düşürdü ve nefes nefese ayağa fırladı.

Covenant, Foamfollower'ın yumruklarının tehdidi karşısında geri çekildi. Ancak Dev gözlerini kırıştırıp nefes nefese kaldığında kendini topladı ve arkadaşlarını tanıdı. "Covenant?" diye homurdandı, "Bannor?" sanki onların Kuzgun olmalarından korkuyormuş gibi.

"Köpük takipçisi," diye cevap verdi Covenant kalın bir sesle. Rahatlama gözyaşları çelimsiz yanaklarından aşağı süzüldü. "Bir şeyin yok."

Köpük Takipçisi arkadaşlarının maskesiz ve bütün olduğunu görünce yavaşça rahatladı. "Taş ve Deniz!" diye zayıfça soludu, nefes alırken titriyordu. "Ah! Dostlarım, size zarar verdim mi?"

Covenant cevap veremedi; yeni ağlayışlarla boğulmuştu. Olduğu yerde durdu ve Köpük Takipçisi'nin gözyaşlarını izlemesine izin verdi; Dev'e nasıl hissettiğini anlatmanın başka yolu yoktu. Bir süre sonra,

Bannor onun yerine cevap verdi: "Biz iyiyiz, olabildiğince iyiyiz. Bize hiçbir zarar vermediniz."

"Peki ya Yüce Lord Elena'nın hayaleti? Kanun Asası? Nasıl oluyor da hala yaşayabiliyoruz?"

"Gitti." Covenant kendini kontrol etmek için mücadele etti. "Yok edildi."

Foamfollower'ın yüzü sempati doluydu. "Ah, hayır, dostum," diye iç geçirdi. "O yok edilmedi. Ölüler yok edilemez."

"Biliyorum. Bunu biliyorum." Covenant dişlerini sıkı, duygularının doruk noktasını geçene kadar göğsüne sarıldı. Sonra duyguları yatışmaya başladı ve kendine geldi. "O sadece öldü, yine öldü. Ama Asa yok edildi. Vahşi bir büyü tarafından." Arkadaşlarının bu bilgiye vereceği tepkiden yarı yarıya korkarak ekledi, "Ben yapmadım. Ben yapmadım. O-" Bocaladı. Mhoram'ın, "*Sen beyaz altının ta kendisisin,*" dediğini duymuştu. Şimdi neyin onun işi olup olmadığından nasıl emin olabilirdi?

Ancak bu açıklama Bannor'un düz gözlerinde tuhaf bir parıltı yarattı. *Haruchai* silahları her zaman gereksiz, hatta yozlaştırıcı olarak görmüştü. Bannor Asa'nın geçişinden pişmanlık duymak yerine memnuniyet duydu. Foamfollower ise sanki arkadaşının sıkıntısının yanında önemsizmiş gibi açıklamayı omuz silkerek geçiştirdi. "Ah, Covenant, Covenant," diye inledi. "Nasıl dayanabiliyorsun? Böyle şeylere kim dayanabilir?"

"Ben bir cüzamlıyım," diye cevap verdi Covenant. Bu kelimeyi acı çekmeden söylediğini duyunca şaşırdı. "Her şeye dayanabilirim. Çünkü hissedemiyorum." Hastalıklı elleriyle bir işaret yaptı çünkü gözyaşları onunla açıkça çelişiyordu. "Bu bir rüya. Bana dokunamaz. Ben" -Elena'nın Ölüm Yasası'nı çiğnemesine neden olan inancı hatırlayarak yüzünü buruşturdu- "hissizim."

Cevap veren gözyaşları Köpük Takipçisi'nin oyuk gözlerini bulanıklaştırdı. "Ve sen çok cesursun," dedi kalın bir sesle. "Sen beni aşılıyorsun."

Dev'in kederi neredeyse Covenant'ın ağlamasını yeniden başlatacaktı. Ama sormak zorunda kalacağı soruları ve söylemek zorunda kalacağı şeyleri düşünerek kendini sakinleştirdi. Foamfollower için gülümsemek istedi ama yanakları çok sertti. O zaman daimi bir başarısızlığın, alışkanlık haline gelmiş bir yetersizliğin içinde yakalandığını hissetti

yanıt vermedi. Bannor dikkatlerini hava durumuna çekince rahatlayarak arkasını döndü.

Bannor ona rüzgârın yokluğunu fark ettirdi. Elena'yla mücadelesi sırasında bu değişikliği pek fark etmemişti. Ama şimdi atmosferin durgunluğunu elle tutulur bir şifa gibi hissedebiliyordu. En azından bir süreliğine, Lord Foul'un jöleli çılgınlığı gitmişti. Rüzgârın da etkisiyle gri bulut örtüsü, üzerinde ceset olmayan bir tabut gibi asık suratlı ve boş duruyordu.

Sonuç olarak, hava daha sıcak hissedildi. Covenant yarı yarıya sert toprak çözülürken yerde nem görmeyi, yarı yarıya da baharın hemen başlamasını bekliyordu. Hafif durgunlukta, şelalenin sesi ona net bir şekilde ulaştı.

Bannor'un algıları daha da ileri gitti; Covenant'ın kaçırdığı bir şeyi hissetti. Bir süre sonra, bulduklarını göstermek için Covenant ve Köpük Takipçisi'ni Colossus'a götürdü.

Obsidyen monolitten yumuşak bir ısı yayıldı.

Bu sıcaklık baharın gerçek vaadini taşıyordu; tomurcuklar ve yeşil çimenler, *alianta*, yosun ve orman tınısı kokuyordu. Covenant onun etkisi altında rahatlayabildiğini fark etti. Mutsuzluğu, korkuyu, çözülmemiş ihtiyaçları bir kenara bıraktı ve minnetle sırtını yatıştırıcı taşa dayayarak oturdu.

Foamfollower, Ramen gizeminden yanında taşıdığı erzak çuvalını bulana kadar bölgede avlandı. Yiyecekleri ve çakıl tenceresini çıkardı. O, Bannor ve Covenant birlikte Colossus'un yumruğu altında sanki bir komünyonu paylaşıyorlarmış gibi sessiz bir yemek yediler - sanki taşın sıcaklığını ve barınağını onurlandırmak için kabul etmişlerdi. Teşekkürlerini ifade etmenin başka bir yolu yoktu.

Covenant açtı; günlerdir Demondim-içkisinden başka onu ayakta tutacak hiçbir şeyi yoktu. Yine de sanki bunları hak etmemiş, kazanmamış gibi garip bir alçakgönüllülükle yemeği yedi, sıcaklığı içine çekti. Asa'nın yok edilmesinin Toprak için kısa bir soluklanmadan, Despiser'in nihai zaferinde kısa bir gecikmeden başka bir şey getirmediğini tüm kalbiyle biliyordu. Ve bu mühlet onun eseri değildi. Beyaz altını tetikleyen refleks kesinlikle uykusunda gerçekleşmiş kadar bilinçsiz, istemsizdi.

Ve yine onun hesabına bir hayat daha harcanmıştı. Bu bilgi onu alçalttı. Kendini besledi ve ısıttı çünkü tüm işi henüz bitmemişti ve Ülkedeki başka hiçbir varlık bunu onun yerine yapamazdı.

Kanaatkâr yemek bittiğinde, arkadaşlarına Colossus'a nasıl geldiklerini sorarak görevine başladı.

Foamfollower bu anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Bunu anlatmayı Bannor'un sertliğine bıraktı. Bannor konuşurken, Dev Covenant'ın alnını temizledi ve bakımını yaptı.

Bannor kısa cümlelerle Ramenlerin, Dev'in muazzam yardımı sayesinde gizlendikleri yere yapılan saldırıyı püskürtmeyi başardıklarını belirtti. Ancak savaş uzun ve masraflı olmuştu ve Bannor ile Köpük Takipçisi Covenant ve Lena'yı aramaya başlayamadan gece bitmişti. ("Ur-viles!" Foamfollower Covenant'ın yarasına bakarak mırıldandı. "Bu iyileşmeyecek. Seni esir almak için üzerine işaretlerini koydular.") Manethrallar sadece iki Kordon'un, Whane ve Lal'in aramaya yardım etmesine izin verdi. Çünkü gece boyunca Ranyhyn'de bir değişiklik olmuştu. Ramenleri şaşırtan ve sevindiren bir şekilde, büyük atlar beklenmedik bir şekilde güneye, dağların sığınağına doğru yola çıkmıştı. Ramenler hemen peşlerine takıldı. Sadece Ringthane'e duydukları karışık korku ve endişe onları Bannor ve Köpük Takipçisi'ne yardım etmeye itmişti.

Böylece dördü birlikte avlanmaya başladılar. Ama çok fazla zaman kaybetmişlerdi; rüzgâr ve kar izleri bulanıklaştırmıştı. Roamsedge'in güneyinde izlerini kaybettiler ve Covenant'tan hiçbir iz bulamadılar. Sonunda onu doğuya götürecek başka bir yardım almış olması gerektiği sonucuna vardılar. Dördü birlikte Landrider Nehri'nin Sonbaharı'na doğru ellerinden geldiğince acele ettiler.

Yolculuk *kresh* sürüleri ve yağmacılar tarafından yavaş ve zorlu hale getirilmişti ve dördü de Covenant'ın Yukarı Diyar'ı günler önce terk etmiş olmasından korkuyordu. Fakat Colossus'a yaklaştıklarında, Raver Herem-Triock'un eşlik ettiği bir ur-vil grubuna rastladılar. Dördü, grubun y a n ı n d a ölmüş gibi secde eden İnançsız'ı taşıdığını görünce dehşete kapıldı.

Dördü saldırdı ve ur-villeri öldürdü. Ancak Herem'in gönderdiği çağrıyı engelleyemediler. Ve onlar Herem'i yenemedi, Antlaşma'yı kurtaramadan ve yüzüğü geri alamadan, bu çağrıya

ölü Elena, Kanun Asası'nı kullanıyordu. Dördünde de zahmetsizce ustalaştı. Sonra Triock'un acısı daha dokunaklı olsun diye Whane'i Herem'e verdi. Jehannum ona geldiğinde, Raver Lal'e girdi. Covenant gerisini biliyordu.

Bannor ve Foamfollower Lena'dan hiçbir iz görmemişti. Covenant'ın Landsdrop'a varışını neyin geciktirdiğini bilmiyorlardı.

Bannor sözlerini bitirdiğinde, Foamfollower öfkeli bir tiksintiyle homurdandı, "Taş ve Deniz! Beni kirletti. Yıkanmalıyım, bu baskıdan kurtulmak için denize ihtiyacım olacak."

Bannor başını salladı. "Ben de."

Ama ikisi de kıpırdamadı, ne de olsa Landrider Nehri alçak bir tepenin ardında yakınlardaydı. Covenant onların kendilerini onun emrine amade tuttuklarını biliyordu; onlara ihtiyacı olduğunu hissediyor gibiydiler. Ve onların da kendilerine ait soruları vardı. Ama söylemek zorunda kalacağı şeyler için kendini hazır hissetmiyordu. Bir sessizlikten sonra acı içinde sordu: "Beni Triock çağırdı ve o öldü. Ben neden hâlâ buradayım?"

Foamfollower kısa bir süre düşündükten sonra, "Belki de Ölüm Yasası bozulduğu içindir - belki de daha önce çağırıcınız öldüğünde sizi Diyar'dan gönderen o Yasa'ydı. Ya da belki de bu çağrıda benim de payım olduğu içindir."

Evet, Covenant kendi kendine iç geçirdi. Triock'a olan borcu Foamfollower'a olan borcundan çok daha azdı.

Sorumluluktan daha fazla kaçamazdı; Lena'ya ne olduğunu anlatmak için kendini zorladı.

Ondan bahsederken sesi donuklaşıyordu; yaşlı bir kadın, şaşkınlığı içinde kendisine zarar veren adama sarıldığı için kanlı ve çakıl taşlı bir sona sürüklenmişti. Ve onun ölümü, ailesindeki en son trajediydi. İlk ve son olarak, halkı onun yükünü çekmişti: Trell Gravelingas, Atiaran Trell-eşi, Yüce Lord Elena, Lena'nın kendisi; hepsini mahvetmişti. Böyle şeyler onu değiştirmiş, farklı bir adam yapmıştı. Bu da kendi hikâyesi hakkında bildiği her şeyi anlattıktan sonra başka bir soru sormasını mümkün kılmıştı.

"Köpük takipçisi"-sorusunu olabildiğince dikkatli bir şekilde çerçeveledi

- "Beni ilgilendirmez. Ama Pietten senin hakkında korkunç şeyler söyledi. Ya da korkunç olmalarını istedi. Dedi ki-"

kelimeleri söyleyemezdi. Nasıl söylerse söylesin, kulağa bir suçlama gibi geliyordu.

Dev içini çekti ve tüm bedeni sarktı. Birbirine kenetlenmiş ellerini inceledi, sanki iç içe geçmiş nezaket ve kasaplık arasında bir yerlerde açamayacağı bir sır varmış gibi, ama artık sorudan kaçmıyordu. "Soydaşlarıma ihanet ettiğimi, Seareach Devleri'nin onları terk ettiğim için *Turiya Raver*'ın ellerinde son çocuğuna kadar öldüğünü söyledi. Bu doğru."

Köpük takipçisi! Covenant inledi. Arkadaşım! Keder içinde kabardı, neredeyse onu tekrar ağlatacaktı.

Bannor, "O gün The Grieve'de pek çok şey kayboldu" dedi.

"Evet." Foamfollower gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi gözlerini kırptırdı ama gözleri kuruydu, kıraç bir arazi kadar kavruktu. "Evet, pek çok şey. Aralarında en azı bendim.

"Ah, Covenant, sana bunu nasıl anlatabilirim? Bu dilin anlatmaya yetecek kadar uzun kelimesi yok. Hiçbir kelime kaybolan bir vatana duyulan sevgiyi, azalan soyun ıstırabını ya da gururu - sadakatteki gururu - kapsayamaz... Bu sadakat yok oluşumuza verdiğimiz tek cevaptı. Gurur duymasaydık düşüşümüze katlanamazdık.

"Böylece halkım - Devler - ben de kendimce - Devler dehşetle doldular - o kadar derin bir nefretle ki kemiklerinin iliklerini uyuşturdular - gururlarının rüzgârda çürümüş yelkenler gibi parçalandığını gördüklerinde. Bu manzara karşısında dibe vurdular. Ev umutlarının -üç kardeşin- Despiser'in kötülüğünün küçük bir darbesiyle sadakatten en güçlü kötülüğe dönüştüğünü gördüler. Ülke'de kim bir Dev-Rahip'e karşı durmayı umabilirdi ki? Böylece Mahvolmamışlar, kendilerini sadık tuttukları şeyi yok etmenin aracı haline geldiler. Ve sadakatlerinin, uzun yüzyıllar boyunca gururla uyguladıkları aptallıklarının boşluğu karşısında dehşete kapıldılar. Tiksintileri içlerinde düşünceye, direnişe ya da seçime yer bırakmadı. Başarısızlıklarının bedelini görmektense -daha fazlasının Ruhkıran'ın hizmetkârı olma riskini göze almaktansa- katledilmeyi seçtiler.

"Ben de kendi adıma dehşete kapılmıştım. Ama o ana kadar onların göremediklerini ben görmüştüm. Nefret ettiğim şeye dönüştüğümü görmüştüm. Tüm akrabalarım arasında tek başıma, hiç şaşırmadım. Beni dehşete düşüren bir Dev-Raver'ın görüntüsü değildi. Kendi halkımdı.

"Ah! Taş ve Deniz! Beni dehşete düşürdüler. Onlara öfkelen dim - Keder'in içinden karanlık bir delilik denizi gibi geçtim, terk edilmelerine haykırdım, kalplerinin sırlı sıklam çırasına bir direniş kıvılcımı çakmak için öfkelen dim. Ama onlar aletlerini bir kenara bıraktılar, ateşlerini yaktılar ve sanki yola çıkmaya hazırlanıyorlarmış gibi evlerini hazırladılar." Bastırılmış tutkusu aniden bir çığlığa dönüştü. "Halkım! Buna dayanamazdım! Yüreğime çöken acıyla onlardan kaçtım; ben de dehşetlerine kapılmayayım diye onlardan kaçtım. Bu yüzden katledildiler. Raver'la savaşılabilecek olan ben, ihtiyaçlarının en derin karanlığında onları terk ettim." Kendini daha fazla tutamayarak ayağa kalktı. Ham, kırbaçlanmış sesi boğazında kalın bir şekilde yankılandı. "Ben kirliyim. Yıkanmalıyım."

Kendini dik tutarak döndü ve nehre doğru ilerledi.

Covenant'ın acısının çaresizliği öfke olarak ortaya çıktı. Bannor'a, "Onu suçlayacak tek bir kelime edersen, yemin ederim-" diye mırıldanırken kendi sesi titriyordu.

Sonra kendini durdurdu. Geçmişte Bannor'u çok sık haksız yere suçlamıştı; Kan Muhafızı uzun zaman önce ondan bundan daha iyi bir muameleyi hak etmişti. Ama Bannor sadece omuz silkti. "Ben bir *Haruchai*'yim," dedi. "Biz de bağışık değiliz. Yozlaşmanın pek çok yüzü vardır. Suçlama diğerlerinden daha cazip bir yüzdür, ama yine de Despiser için bir maskedir."

Konuşması Covenant'ın ona daha yakından bakmasını sağladı. Aralarında, ne Darağacı Howe'da ne de Ramen gizliliğinde asla yatışmamış bir şey ortaya çıkmıştı. Alışıl gelmiş bir Kan Muhafızı güvensizliği görünümündeydi ama Bannor'ın gözleriyle karşılaştığında Covenant meselenin daha büyük olduğunu hissetti.

Bannor sözünü sakınmadan devam etti: "Nefret ve intikam da maskedir."

Covenant, Kan Muhafızı'nın ne kadar yaşlandığını fark etti. Ölümlülüğü hızlanmıştı. Saçları kaşlarıyla aynı gümüş rengindeydi; cildi sanki solmaya başlamış gibi solgun bir görünüme sahipti ve kırışıklıkları garip bir şekilde ölümcül görünüyordu, yüzündeki ölüm çukurları gibi. Yine de kararlı soğukkanlılığı her zamanki gibi tam görünüyordu. Lordlara sadakat yemini etmiş bir adam gibi görünmüyordu.

"Ur-Lord," dedi sert bir sesle, "ne yapacaksınız?"

"Öyle mi?" Covenant, Bannor'un yaşlanmasına pişmanlık duymadan bakamasa da Kan Muhafızına uymak için elinden geleni yaptı. "Hâlâ yapacak işlerim var. Foul's Creche'e gitmem gerekiyor."

"Ne amaçla?" "Onu durdurmalıyım."

"Yüce Lord Elena da onu durdurmak için çabaladı. Sonucu gördünüz."

"Evet." Covenant, Bannor'ın ifadesinin hakkını tam olarak verdi. Ama tereddüt etmedi. "Ondan daha iyi bir cevap bulmalıyım."

"Bu seçimi nefret ettiğiniz için mi yapıyorsunuz?"

Soruyu açık yüreklilikle yanıtladı.

"Bilmiyorum." "O zaman neden gidiyorsun?"

"Çünkü yapmalıyım." Bu zorunluluk, reddedilemez bir gerekliliğin ağırlığını taşıyordu. Morinmoss'tan ayrılırken hayal ettiği kaçış gerçekleşmemişti. Arazi'nin ihtiyacı onu bir koşum takımı gibi tutuyordu. "Pek çok şeyi yanlış yaptım. Onları düzeltmeye çalışmalıyım."

Bannor bunu bir süre düşündükten sonra açıkça sordu: "O zaman vahşi büyüü nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Covenant. "Evet." Tereddüt etti, cevabından şüphe duyduğu için değil, bunu yüksek sesle söylemek istemediği için. Ama Bannor'la aralarında çözülmemiş bir şey olduğunu hissetmesi daha da netleşmişti; söz konusu olan güvensizlikten çok daha fazlasıydı. "Onu nasıl çağıracağımı, onunla nasıl bir şey yapacağımı bilmiyorum. Ama nasıl tetikleyeceğimi biliyorum." Bannor'un onu Yüce Lord Prothall'ın Fırtına Dağı'nın Ateş Aslanlarını çağırmasına yardım etmeye nasıl zorladığını çok iyi hatırlıyordu. "Eğer Illearth Taşı'na ulaşabilirsem, bir şeyler yapabilirim."

Kan Muhafızı'nın sesi sertti. "Taş bozar."

"Biliyorum." Bannor'ın ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. "Biliyorum. Bu yüzden ona ulaşmak zorundayım. Her şey bununla ilgili -her şey. Foul bu yüzden beni manipüle ediyordu. Elena'nın yaptığı şeyi yapmasının nedeni bu. Mhoram bu yüzden bana güvendi."

Bannor merhamet etmedi. "Başka bir Kutsala Saygısızlık mı olacak?"

Covenant cevap vermeden önce kendini toparlamak zorunda kaldı.

"Umarım öyle değildir.

Olmasını istemiyorum."

Cevap olarak Kan Muhafızı ayağa kalktı. Ağırbaşlı bir şekilde İnançsız'a bakarak, "Ur Lordu Antlaşması, bu amaç için size eşlik etmeyeceğim" dedi.

"Değil mi?" Covenant itiraz etti. Aklının bir köşesinde Bannor'un arkadaşlığına güveniyordu.

"Hayır. Artık Lordlara hizmet etmiyorum."

Covenant niyetlendiğinden daha sert bir sesle, "Yani arkanı dönmeye mi karar verdin?" diye sordu.

"Hayır." Bannor suçlamayı kesin bir dille reddetti. "Elimden gelen yardımı yapacağım. Şımarık Ovalar, Kurash Qwellinir ve Hotash Slay hakkındaki tüm Kan Muhafızları bilgisini seninle paylaşacağım. Ama Ridjeck Thome, Yozlaşma'nın koltuğu, oraya gitmeyeceğim. Kan Muhafızlarının en derin arzusu, Despiser'la kendi evinde savaşmak, Yozlaşmaya karşı saf hizmet etmektir. Bu arzu beni yanılttı. Böyle şeyleri bir kenara bıraktım. Artık benim gerçek yerim Ranyhyn ve Ramen'lerinin yanında, dağların sürgününde."

Covenant konuşmanın tonunun arkasında bir ıstırap duyuyor gibiydi - bu adamın onu her zaman incittiği gibi onu inciten bir ıstırap. "Ah, Bannor," diye iç geçirdi. "Olduğun şeyden bu kadar mı utanıyorsun?"

Bannor bu soru karşısında sanki gerçeğe çok yakınmış gibi beyaz bir kaşını kaldırdı. "Utanç duymuyorum," dedi açıkça. "Ama bize değerimizin sınırlarını öğretmek için bu kadar uzun yüzyıllar gerektiği için üzgünüm. Gurur ve aptallıkta çok ileri gittik. Ölümlü insanlar herhangi bir hizmet için eşlerinden, uykudan ve ölümden vazgeçmemeli - başarısızlığın yüzü katlanılamayacak kadar iğrenç hale gelmesin diye." Sanki tereddüt ediyormuş gibi durakladı, sonra sözlerini şöyle bitirdi: "Yüce Lord Elena'nın son ilmik çalışmasında yüzlerimizi tek bir yüz olarak oyduğunu unuttunuz mu?"

"Hayır." Bannor onu harekete geçirmişti. Verdiği yanıt hem bir iddia hem de bir sözdü. "Asla unutmayacağım."

Bannor yavaşça başını salladı. Sonra, "Ben de yıkanmalıyım," dedi ve arkasına bile bakmadan nehre doğru yürüdü.

Covenant bir süre onun gidişini izledi, sonra başını Colossus'un sıcaklığına yasladı ve acıyan gözlerini kapattı. Ayrılışını daha fazla geciktirmemesi gerektiğini, olduğu yerde kaldığı her an risklerini artırdığını biliyordu. Lord Foul'un ne olduğunu bildiği kesindi; Asa'nın ani yıkımını hissedecek ve açıklamayı bulana kadar araştıracaktı, belki de Elena'yı sorularına cevap vermesi için bir kez daha ölümden dönmeye zorlayacaktı. Sonra İnançsız'a karşı hazırlıklar yapılacaktı; Foul'un Kreşi savunulacaktı; av partileri gönderilecekti. Herhangi bir gecikme yenilgi anlamına gelebilirdi.

Ama Covenant hazır değildi. Hâlâ yapması gereken bir itiraf daha vardı - arkadaşlarına söylemek zorunda kalacağı son ve en zor şey. Bu yüzden Bannor ve Köpük Takipçisi'nin dönmesini beklerken Colossus'un sıcaklığını bir besin gibi emerek oturdu. Triock'un öldüğü yerden ayrılırken yanında daha fazla sahtekârlığın ağırlığını taşımak istemiyordu.

Bannor gideli çok olmamıştı. O ve Foamfollower taşın sıcağında kurulanmak için sıırıslıklam döndüler. Köpük Takipçisi soğukkanlılığını yeniden kazanmıştı. Dişlerini sert ıslak sakalının arasından geçirdi, sanki yola koyulmak için sabırsızlanıyordu; sanki Despiser'a bir darbe vurmak için bir düşman denizinin içinden geçmeye hazırdı. Bannor ise Dev'in yanında asık suratla duruyordu. Aralarındaki boyut farkına rağmen eşitlerdi. Covenant onlara baktığında ikisi de onun bakışlarıyla karşılaştı. Garip bir an için sanki ikileminin karşıt kutuplarını temsil ediyorlarmış gibi aralarında kaldığını hissetti.

Ancak bu yırtık hissinden daha tuhafı, onunla birlikte gelen güven duygusuydu. O kısacık anda, ilk kez nerede durduğunun farkına varmış gibiydi. Bu izlenim sürdükçe, korkusu, isteksizliği ya da belirsizliği ondan uzaklaştı. "Bir şey daha var," dedi her iki arkadaşına da aynı anda, "size söylemem gereken bir şey daha var."

Sonra onlara tüm hikâyeyi anlatana kadar tepkilerini görmek istemediği için, Yüce Lord Mhoram'ın onu Revelstone'a nasıl çağırdığını ve nasıl reddettiğini anlatırken yüzüğünün cansız çemberine bakarak oturdu.

Revelstone'un o zamanki durumunu, Mhoram'ın başvurusunu reddettiği küçük kızın tehlikesini ya da seçimini yaparken içinde bulunduğu histeriyi küçümsemeden, olabildiğince kısa ve öz konuştu. Konuşurken kararından pişmanlık duymadığını fark etti. Bunun ne pişmanlığıyla ne de iradesiyle bir ilgisi varmış gibi görünüyordu; başka türlüünü seçemezdi. Ama Toprak'ın pişmanlık duymak için pek çok nedeni vardı -kendisini ve yüzüğünü Mhoram'ın ellerine teslim etmediği için kaybedilen her hayat için bir tane, kışa eklenen her gün için bir tane olmak üzere sayısız neden. En azından Bannor ve Foamfollower onu sahtekârlıkla suçlamasınlar diye ne yaptığını açıkladı.

İşini bitirdiğinde tekrar başını kaldırdı. Ne Bannor ne de Foamfollower ilk başta onunla göz göze gelmedi; ayrı yollardan, duyduklarından dolayı üzgün görünüyordular. Ama sonunda Bannor, Covenant'ın bakışlarına karşılık verdi ve düz bir şekilde, "Pahalı bir seçim, İnançsız. Pahalıya mal oldu. Birçok zarar önlenebilirdi-"

Foamfollower onun sözünü kesti. "Pahalı! Kudretli!" Şiddetli bir sırtış dudaklarını gerdi, derin gözlerinden yankılandı. "Bir çocuk kurtarıldı! Covenant - dostum - ne kadar küçülmüş olsam da, böyle bir seçimde sevinç duyabiliyorum. Cesaretiniz-Taş ve Deniz! Beni hayrete düşürüyor."

Bannor etkilenmedi. "Cesaret diyelim o zaman. Yine de pahalıya mal oluyor. Foul's Creche'deki amacınızın sonucu ne olursa olsun, Ülke bu masrafın altında yıllarca kan kaybedecek."

Covenant bir kez daha "Biliyorum" demek zorunda kaldı. Kendisine korkunç gelen bir canlılıkla biliyordu. "Başka bir şey yapamazdım. Ve o zaman hazır değildim. Şimdi hazırım, daha hazırım." Asla hazır olamayacağı, diye düşündü. Bunun için hazır olmak imkansız. "Belki o zaman yapamadığım bir şeyi şimdi yapabilirim."

Bannor bir an daha onun gözlerini tuttu, sonra sertçe başını salladı. "Şimdi gidecek misin?" diye sordu yüz ifadesi olmadan. "Yozlaşma senin için bir av olacak."

Covenant içini çekti ve kendini ayağa kaldırdı. "Evet." Colossus'un konforundan ayrılmak istemiyordu. "Hazır ya da değil. Hadi devam edelim."

Bannor ve Foamfollower'ın arasında yürüdü ve onlar da onu son tepeye, Landsdrop uçurumundan Şımarık Ovalar'a bakabileceği bir yere götürdüler.

Uçurum sanki Covenant için pusuda bekliyormuş gibi tepenin arkasından fırlamış gibiydi -birden kendini uçurumun kenarından aşağıya, iki bin fit aşağıya bakarken buldu- ama iki yanındaki arkadaşlarının kollarını kavradı ve baş dönmesini engellemek için derin nefes aldı. Bir süre sonra manzaranın aniliği kayboldu ve ayrıntıları fark etmeye başladı.

Sağındaki tepenin dibinde, Landrider Nehri son bir hamleyle aşağı doğru süzülerek Landsdrop'un ağzından ağır ağır akmaya başladı. Kükremesinin gürültüsü karmaşıktı. Bu bölgede uçurum dört ya da beş düzensiz merdivene ayrılıyordu, böylece şelale basamaklarla aşağı iniyor, hepsi aynı anda, ahenksiz bir şekilde çarpıyordu. Şelalenin dibinden güneydoğuya, Şımarık Ovalar'ın daimi çorak topraklarına doğru bir açı yapıyordu.

"İşte," dedi Bannor, "çilesi orada başlıyor. Landrider orada Ruinwash'a dönüşür ve kirli bir şekilde Deniz'e doğru akar. Bulanık ve itici bir sudur, kendi uygunsuz sakinleri dışında kimse tarafından kullanılmaya uygun değildir. Ama bir süreliğine sizin yolunuzdur. Bu tehlikeli ovaların çoğunda size bir yol sağlayacaktır. Ve sizi Kurash Qwellinir'in güneyine yerleştirecek.

"Biliyorsun ki" -Foamfollower'a başıyla işaret etti- "Bozulmuş Ovalar, Ridjeck Thome burnunun etrafında, Foul's Creche'in Denize açıldığı yerde geniş bir ölü alan oluşturur. Bu ölü arazinin içinde Kurash Qwellinir, yani Parçalanmış Tepeler uzanır. Bazıları bu Tepelerin bir dağın parçalanmasıyla oluştuğunu söylerken, diğerleri Yolsuzluk'un savaş mağaralarının, fırınlarının ve üreme inlerinin cüruf ve atıklarından şekillendiğini söyler. Nasıl yapılmış olurlarsa olsunlar, herhangi bir düşmanın yaklaşımını şaşırtacak bir labirenttirler. Ve içlerinde Gorak Krembal-Hotash Slay yatıyor. Deniz kayalıklarından Deniz kayalıklarına kadar olan burunda, Yozlaşma'nın koltuğunu lavlarla korur, böylece hiç kimse Creche'nin tek kapısız ağzına ulaşmak için o yoldan geçemez.

"Yozlaşmanın yaratıkları Kurash Qwellinir'in gizli yerlerinde açılan tüneller aracılığıyla Ridjeck Thome'a gidip geliyorlar. Ama içimden bir ses böyle bir yaklaşımın size fayda sağlamayacağını söylüyor. Bir Dev'in labirentin içinde bir tünel bulabileceğinden şüphem yok. Ama o yolda Yozlaşma'nın tüm savunma orduları karşınızda duruyor. Geçemezsiniz.

"Size Parçalanmış Tepeler'in güney tarafındaki bir geçitten bahsedeceğim. Hotash Slay'in en dar noktası orasıdır, lavlar uçurumdaki bir yarıktan Deniz'e dökülür. Bir Dev orada geçit bulabilir." Sanki Kan Muhafızları'nın Bozguncusu'na yaklaşımdan değil de, dağlar arasında uygun bir patikadan bahsediyormuş gibi konuşuyordu. "Bu şekilde Ridjeck Thome'u gafil avlayabilirsin."

Foamfollower bu bilgiyi özömsedi ve başını salladı. Sonra Bannor Kurash Qwellinir labirentindeki rotasını anlatırken dikkatle dinledi. Covenant da dinlemeye çalıştı ama dikkati dağıldı. Landsdrop'un ona seslendiğini duyar gibi oldu. Yaklaşan baş dönmesi konsantrasyonunu bozdu. Elena, diye kendi kendine nefes aldı. Zihninde onu çağırdı, görüntüsünün onu sabitleyeceğini umuyordu. Ama kaderinin zümrüt parlaklığı onu irkiltti ve inletti.

Hayır! Baş dönmesi yaklaşırken, "Hayır!" dedi. Bu şekilde olmak zorunda değil. Bu benim hayalim. Bu konuda bir şeyler yapabilirim.

Köpük takipçisi ve Bannor ona garip garip bakıyorlardı.

Parmakları onları güçsüzce, aceleyle kavradı. Gözlerini şelalenin akıntısından alamıyordu. Ölümün cazibesi gibi onu aşağıya doğru çağırıyordu.

Derin bir nefes aldı. Parmak parmak, arkadaşlarını serbest bırakmak için kendini zorladı. "Hadi gidelim," diye mırıldandı. "Daha fazla beklemeye dayanamam."

Dev çuvalını kaldırdı. "Ben hazırım," dedi. "Erzağımız yetersiz ama başka çaremiz yok. Aşağı Diyar'da *alianta* bulmayı ummalıyız."

Covenant gözlerini Sonbahar'dan ayırmadan Bannor'a seslendi. Kan Muhafızından kararını değiştirmesini isteyemezdi, bu yüzden şöyle dedi: "Triock'u gömecek misin? İyi bir mezarı hak etti."

Bannor başıyla onayladıktan sonra, "Bir şey daha yapacağım," dedi. Bir elini kısa cüppesinin içine soktu ve kömürleşmiş

Kanun Asası'nın metal topukları. "Bunları Revelstone'a götüreceğim. Sonum geldiğinde, *Haruchai*'nin dağ evine geri döneceğim. Yolda Revelstone'u ziyaret edeceğim.

-Lordlar ve Lord'un Kalesi hâlâ ayaktaysa. Bu metalin ne kadar değerli olduğunu bilmiyorum ama belki de bu savaştan sağ kurtulanlar bunu kullanabilir."

Teşekkür ederim, diye fısıldadı Covenant sessizce.

Bannor bantları yerine koydu ve Mutabakat ile Köpük Takipçisi'ni bir kez daha selamladı. "Nereye giderseniz gidin yardım arayın," dedi. "Bozulmuş Ovalar'da bile Yozlaşma tamamen efendi değildir." Onlar daha cevap veremeden döndü ve koşar adımlarla Colossus'a doğru uzaklaştı. Tepenin üzerinden geçerken, sırtı onlara onu bir daha asla göremeyeceklerini açıkça söylüyordu.

Bannor! Covenant inledi. O kadar kötü müydü? Sanki desteğinin yarısı elinden alınmış gibi kendini yoksun, terk edilmiş hissediyordu.

"Yavaşça dostum," diye nefes aldı Köpük Takipçisi. "İntikama sırtını döndü. İki bin yıl ve daha fazla saf hizmet onun için ihlal edildi - yine de onların intikamını almamayı seçiyor. Böyle seçimler kolay yapılmaz. Kolay kolay katlanılmaz. İntikam

-"Ah dostum, intikam tüm karanlık tatlı rüyaların en tatlısıdır."

Covenant kendini hâlâ şelaleye bakarken buldu. Nehrin karmaşık akışının kendine has bir tatlılığı vardı. Kendini silkeledi. "Cehennem ateşi." Küfürlerinin boşluğu durumuna uygun görünüyordu. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Gideceğiz." Covenant, Dev'in bakışlarını üzerinde hissetti ama ona karşılık vermedi. "Covenant-ur-Lord-bu inişe katlanmana gerek yok. Gözlerini kapat, Kevin'in Nöbeti'nde yaptığım gibi seni de taşıyacağım."

Covenant, "Bu çok uzun zaman önceydi," diye cevap verdiğini zorlukla duydu. Vertigo kafasının içinde dönmeye başlamıştı. "Bunu kendim için yapmalıyım. Bir an için direncini kaybetti ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu. Emiş zihnini çekiştirdikçe, ondan uzaklaşmak yerine içine girmesi gerektiğini, vertigoya hakim olmanın tek yolunun merkezini bulmak olduğunu kavradı. Dönmenin merkezinde bir yerde bir göz, bir istikrar çekirdeği olurdu. "Sadece git

Böylece beni yakalayabilirsin." Sadece girdabın gözünde sağlam bir zemin bulabilirdi.

Köpük Takipçisi ona kuşkuyla baktı, sonra Sonbahar'ın yakınındaki uçurumun kenarına doğru inmeye başladı. Covenant peşinde topallayarak uçurumun kenarına gitti, iniş için en iyi yeri seçmek üzere aşağıya baktı ve sonra kendini uçurumun kenarından aşağıya bıraktı.

Covenant bir an için Landsdrop'un dudağında sallanarak durdu. Düşüş bir o yana bir bu yana korkunç bir şekilde sallanıyordu; sayıklamadan kurtulmuş gibi onu çağırıyordu. Bu çok kolay bir cevaptı. Baş dönmesi arttıkça, bunu nasıl reddedebileceğini anlayamadı.

Ama bu yükseliş nabzının yaralı alnına çarpmasına neden oldu. Bu acının etrafında sanki bir eksenmiş gibi döndü ve dalmanın baştan çıkarıcı paniğinin azaldığını fark etti. Vertigonun sağlam bir merkezi olduğuna dair basit umudu, umudunun gerçekleşmesini sağlıyor gibiydi. Girdap durmadı ama üzerindeki etkisi azaldı, arka plana çekildi. Alnındaki çarpıntı yavaş yavaş hafifledi.

O düşmedi.

Kendini açıklıktan ölmek üzere olan bir tövbekâr kadar güçsüz hissediyordu; kendi ağırlığını bile taşımakta zorlanıyordu. Ama kenarda diz çöktü, bacaklarını kenardan aşağı indirdi. Kolları ve karnıyla uçurumun tepesine tutunarak, körlemesine tutunacak bir yer aramaya başladı. Kısa süre sonra Landsdrop'tan aşağıya doğru sanki kişisel geleceğinin uçurumuymuş gibi sürünerek inmeye başladı.

İniş uzun sürdü ama çok da z o r değildi. Köpük takipçisi onu kırık uçurumun her aşamasında korudu. Dik inişler, uçurumun tamamını geçilebilir kılmaya yetecek kadar çıkıntı, çatlak ve dayanıklı çalılıklarla hafifletilmişti. Dev, Covenant'ın üstesinden gelebileceği bir rota bulmakta hiç zorlanmadı ve Covenant sonunda bir ölçüde güven kazandı, böylece son aşamalarda eteklere doğru daha az yardımla ilerleyebildi.

Sonunda daha alçak bir yere ulaştığında, tükenmiş sinirlerini doğruca Şelalenin eteğindeki havuza götürdü ve korkusunun birikmiş terini yıkamak için soğuk sulara daldı.

Covenant yıkanırken, Köpük Takipçisi su testisini doldurdu ve havuzda derin derin içti. Bu bulabilecekleri son güvenli su olabilirdi. Sonra Dev, Covenant için çakılama işini başlattı. As

İnançsız kendini kuruladıktan sonra Köpük Takipçisi'ne yiyecek stoklarının ne kadar dayanacağını sordu.

Dev yüzünü buruşturdu. "İki gün. *Aliantha*'yı bir iki gün içinde Bozulmuş Ovalar'da bulursak üç ya da dört. Ama Foul's Creche'den çok uzaktayız. Doğruca Soulcruşer'ın kollarına koşsak bile, o yiyecekleri gereksiz kılmadan önce içimizde üç ya da dört gün yiyeceksiz kalırız." Sonra sırttı. "Ama açlığın pek çok şey öğrettiği söylenir. Dostum, bu yolculukta bizi zengin bir bilgelik bekliyor."

Covenant ürperdi. Açlıkla ilgili bazı deneyimleri olmuştu. Ve şimdi önünde açlıktan ölme ihtimali duruyordu; alnı yeniden yaralanmıştı; uzun bir mesafeyi çıplak ayakla yürümesi gerekecekti. Kendi hayatına dönüşünün koşulları birer birer yerine getiriliyordu. Cübbesinin kuşağını sıkarken ekşi bir sesle mırıldandı: "Bir keresinde Mhoram'ın bilgeliğin sadece bir deri bir kemik olduğunu söylediğini duymuştum. Ya da onun gibi bir şey. Bu da demek oluyor ki cüzzamlılar dünyanın en bilge insanları olmalı."

"Öyle mi?" diye sordu Dev. "Sen bilge misin, İnançsız?"

"Kim bilir? Eğer öyleysem, bilgelik abartılıyor."

Bunun üzerine Köpük Takipçisi'nin sırtışı genişledi. "Belki de öyledir, belki de öyledir. Dostum, biz bu topraklardaki en bilge iki yüreğiz; silahsız ve günahsız bir şekilde Despiser'ın bağrına yürüyen bizler. Gerçekten de bilgelik açlık gibidir. Belki de çok güzel bir şeydir ama kim isteyerek ondan pay alır ki?"

Rüzgâr olmamasına rağmen hava hâlâ kış gibiydi. Buzdan parmak boğumları, Sonbahar'ın püskürttüğü suların donduğu havuzun kayalık sınırlarını sıkıyor ve Köpük Takipçisi'nin nefesi nemli havada ıslak bir şekilde dalgalanıyordu. Covenant'ın ısınmak ve cesaretini toplamak için hareket etmesi gerekiyordu. "İyi değil," diye homurdandı, yarı kendi kendine. "Ama işe yarar. Haydi."

Foamfollower çakıllarını yeniden paketledi, sonra çuvalı geniş omzuna geçirdi ve Covenant'ı nehir boyunca Landsdrop'tan uzaklaştırdı.

Sadece üç ya da dört fersah yol kat ettiklerinde gece onları durdurdu. Ama o zamana kadar dağ eteklerini ve bir zamanlar, asırlarca, bozulmamış düzlüklerin son kalıntılarını geride bırakmışlardı.

Dünya tarihinin en eski zamanlarında, Southron Çoraklarından kuzeye, Sarangrave ve Lifeswallower'a, Büyük Batakılık'a kadar uzanıyordu. Ruinwash'ın bosque'undaydılar.

Gri, kırılğan, ölü çalılar ve ağaçlar -pamuk ağaçları, ardıçlar, bir zamanların güzel ılgınları- derenin her iki tarafındaki kurumuş çamurdan çıkarak bir zamanlar nehir yatağının bir parçası olan zemini işgal ediyordu. Ancak Ruinwash onlarca ya da yüzyıllar önce küçülmüş, her iki tarafta da kısmen verimli çamur bırakmıştı - Lord Foul'un doğaüstü kışı onları yok edene kadar sert ağaçların ve çalıların çıplak bir şekilde varlığını sürdürdüğü çamur. Karanlık sanki yerden sızıyormuş gibi havaya karışırken, ağaçlar yasaklayıcı hayalet şekillere dönüşerek bozkırı neredeyse geçilmez hale getirdi. Covenant, kurumuş çamurun eski, tıkanmış bir kokusu olmasına ve nehrin akışında bir pusu gibi sürünen bir ses çıkarmasına rağmen, gece için orada kamp kurmaya razı oldu. Kendisinin ve Köpük Takipçisi'nin gece yolculuk etmelerinin daha güvenli olacağını biliyordu ama yorgundu ve Dev'in bulutlarla kaplı karanlıkta yolunu bulabileceğine inanmıyordu.

Ancak daha sonra nehrin kandil gibi bir ışık yaydığını fark etti; suyun tüm yüzeyi loş bir şekilde parlıyordu. Bu ışık sudan değil, akıntı boyunca ileri geri hareket eden sıcak yılan balıklarından geliyordu. Aç bir görüşleri vardı ve çeneleri dişlerle doluydu. Yine de onun ve Köpük Takipçisi'nin yolculuklarına devam etmelerini mümkün kıldılar.

Sinosural yılanbalığı ışığında bile daha fazla ilerleyemediler. Asa'nın yok edilmesi Lord Foul'un kışının dengesini değiştirmişti; onları tutacak rüzgâr olmadan, bulutların yığılmış enerjileri geri tepti. Karanlığın derin soğukunda, kör gökyüzünden yağmuru tetiklediler. Çok geçmeden sağanaklar bulutların hasarlı kavrayışından aşağı düştü ve sanki gökleri tutan tonoz kırılmış gibi Aşağı Diyar'a çarptı. Bu koşullar altında Köpük Takipçisi yolunu bulamadı. O ve Mutabakat'ın çamurda ısınmak için birbirlerine sokulmaktan ve beklerken uyumaya çalışmaktan başka çareleri yoktu.

Şafağın sökmesiyle birlikte yağmur durdu ve Covenant ile Foamfollower bulanık ışıktaki Ruinwash boyunca ilerlemeye devam etti.

Sabah. O gün boyunca son *alianta*'yı da gördüler; Bozulmuş Ovalar'a girdiklerinde çamur, hazine meyveleri için çok ölü hale geldi. Yolcular, azalan erzaklarının çok az bir kısmıyla hayatlarını sürdürüyorlardı. Geceleyin yağmur tekrar başladı ve onları iliklerine kadar ıslattı.

Ertesi gün, gri ağaçların arasındaki bir boşluktan bir kartal onları gördü. Başlarının üzerinde iki kez döndükten sonra süzülerek uzaklaştı ve ölümlerden gelen bir ses gibi alaycı bir şekilde bağırdı: "Köpük takipçisi! Kinabandoner!"

"Peşimizdeler," dedi Covenant.

Dev şiddetle tükürdü. "Evet. Bizi avlayacaklar." Covenant'ın iki yumruğu büyüklüğünde pürüzsüz bir taş buldu ve geri dönerse kartala atmak için yanında taşıdı.

O gün geri gelmedi ama ertesi gün - bir başka sağanak yağmurun Ovalar'ı çığ gibi kaplamasının ardından, sanki Toprak'ın üzerindeki bulut örtüsü parçalanmış bir denizmiş gibi - Lord Foul'un kuşu sabah ve öğleden sonra olmak üzere iki kez etraflarında dolandı. İlk seferinde, Foamfollower yakınlarda bulabildiği tüm taşları fırlatana kadar onlarla alay etti, sonra küçümseyerek havlamak için yaklaştı, "Kinabandoner! Groveler!"

İkinci seferde Köpük Takipçisi bir taşı sakladı. Kartal alay etmek için alçalana kadar bekledi, sonra da ölümcül bir güçle ona doğru fırlattı. Kartal darbeyi kanatlarıyla kırarak hayatta kaldı ama havada zar zor durarak topallaya topallaya uçtu.

"Acele edin," diye homurdandı Köpük Takipçisi. "O kötü kuş peşimizdekileri bize doğru yönlendiriyor. Çok uzakta değil."

Covenant'ın uyuşmuş, hırpalanmış ayaklarıyla başarabildiği en iyi hızda, bosque boyunca ilerledi.

Casus kuşlardan korunmak için mümkün olduğunca ağaçların altında kaldılar. Bu tedbir onları biraz yavaşlattı ama ilerlemelerini engelleyen en büyük etken Covenant'ın yorgunluğuydu. Yaralanması ve Colossus'un çektiği çileler onun temel direncini tüketmiş gibi görünüyordu. Soğuk ve ıslak gecelerde çok az uyuyor ve payına düşen yiyeceklerle yavaş yavaş açlıktan öldüğünü hissediyordu. İnatçı bir sessizlik içinde, sanki onu hareket ettiren tek şey av korkusuymuş gibi, fersah fersah ilerledi. Ve bu

Akşam vakti, yılanbalığı ateşinin loş verdigrisinde, Köpük Takipçisi'nin son erzakını da tüketti.

"Şimdi ne olacak?" diye mırıldandı belli belirsiz.

"Kendimizi teslim etmeliyiz. Daha fazlası yok."

Ah, cehennem! Covenant kendi kendine inledi. Haven Çiftliği'nin arkasındaki ormanda, kendi kendine dayattığı cansızlık onu histerik hale getirdiğinde başına gelenleri canlı bir şekilde hatırladı. Bu anı onu soğuk bir dehşetle doldurdu.

Bu korku da başka anıları -eski karısı Joan ve oğlu Roger ile ilgili anıları- çağırdı. Foamfollower'a onlardan bahsetmek için bir dürtü hissetti, sanki onlar hakkında doğru kişiye doğru şeyi söyleyerek kovabileceği ruhlarmış gibi. Ancak kelimeleri bulamadan avın ilk saldırısıyla düşünceleri dağıldı.

Hiçbir uyarı olmaksızın, bir grup maymuna benzer yaratık Harabe Yıkama'nın güney tarafından bosque'a daldı. Bir kâbusun acelesi gibi sessiz, kırılğan tahtayı ve yılanbalığı ışığını kırdılar. Kendilerini alçak kıyidan attılar ve akıntı boyunca avlarına doğru ilerlediler.

Ya tehlikeyi bilmiyorlardı ya da unutmuşlardı. Tek bir bağırış ya da çığlık olmadan, hepsi ani, sıcak, mavi-yeşil bir yanardönerliğin kaynaşması altında kayboldular. Hiçbiri tekrar ortaya çıkmadı.

Covenant ve Foamfollower hemen tekrar yola koyuldular. Alaca karanlık sürerken, saldırının gerçekleştiği yerle aralarına mümkün olduğunca mesafe koydular.

Kısa bir süre sonra yağmur başladı. Bir dağın çöküşü gibi üzerlerine yağdı, bütün geceyi geçilmez kıldı. Durmak zorunda kaldılar. Bir ağacın yetersiz, yapraksız barınağı altında kimsesizler gibi birbirlerine sokulup uyumaya çalıştılar ve bu havada avın onları takip edemeyeceğini umdular.

Bir süre sonra Covenant uyuyakaldı. Foamfollower onu sarsarak uyandırdığında uykunun gerçek derinliklerine yaklaşıyordu.

"Dinleyin!"

Covenant yağmurun kesintisiz şakırtısından başka bir şey duymuyordu.

Dev'in kulakları daha da keskinleşmişti. "Ruinwash yükseliyor! Bir sel olacak."

Kör adamlar gibi sendeleyerek, görünmeyen ağaçlara ve çalılara çarpa çarpa, ayak bileklerine kadar ulaşan suda kayarak, bozkırdan daha yüksek bir yere doğru tırmanmaya çalıştılar. Uzun bir mücadeleden sonra eski nehir yatağından kurtuldular. Ama su yükselmeye devam ediyor, arazi ise yükselmiyordu. Şimdi yağmurun ötesinde, Covenant selin daha derin kükremesini duyabiliyordu; gecenin içinde üzerlerinde yükseliyor gibiydi. Dizlerine kadar çamurlu suyun içinde tökezliyordu ve kendini kurtaracak hiçbir yol göremiyordu.

Ama Köpük Takipçisi onu sürükleyerek ilerledi. Bir süre sonra bir erozyon deresine girdiler. Duvarları kaygandı ve su akan alüvyon gibi aşağıya doğru akıyordu ama Dev tereddüt etmedi. Covenant'ı kısa bir halatla kendisine bağladı ve dereye doğru ilerlemeye başladı.

Covenant, fersahlar kadar uzun görünen bir mesafe boyunca Köpük Takipçisi'ne yapıştı. Ama sonunda tırmandıklarını hissedebiliyordu. Vadinin duvarları daraldı. Köpük Takipçisi yükselmesine yardım etmek için ellerini kullandı.

Suyun ayaklarını zorlukla örttüğü açık bir yamaca ulaştıklarında durdular. Covenant bitkin bir halde çamurun içine battı. Yağmur sona erdi ve bir başka soğuk gri şafak doğudan bulutların arasından yolunu bulana kadar uyuşuk bir şekilde uykuya daldı.

Sonunda gözlerindeki yorgunluğu sildi ve doğrulup oturdu. Foamfollower ona eğlenerek bakıyordu. "Ah, Covenant," dedi Dev, "biz bir çiftiz. Sen çok yıpranmış ve kasvetli görünüyorsun-Korkarım benim görünüşüm de pek iyi değil." Yüzü kızarmış bir poz verdi. "Senin fikrin nedir?"

Köpük Takipçisi bir an için oyun oynayan bir çocuk kadar neşeli ve kaygısız göründü. Bu görüntü Covenant'ın içini acıttı. Dev'in güldüğünü duymayalı ne kadar olmuştu? "Yüzünü yıka," diye mırıldandı yapabildiği kadar mizahla. "Gülünç görünüyorsun."

"Beni onurlandırdınız," diye karşılık verdi Köpük Takipçisi. Ama gülmedi. Eğlencesi azalınca arkasını döndü ve üzerine biraz su sıçrattı

Yüzünü temizlemek için.

Covenant da onu örnek aldı ama kendini kirli hissetmeyecek kadar yorgundu. Kahvaltı için sürahidenden üç yudum içti, sonra dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Uzakta, selin geniş kahverengi alanından çıkan birkaç ağaç tepesi görebiliyordu. Ruinwash'ın bosque'unu işaret eden başka hiçbir işaret görünmüyordu.

Selin karşısında, o ve Köpük Takipçisi'nin şimdi gitmek zorunda oldukları yönde, uzun bir tepe sırtı uzanıyordu. Neredeyse dağlar kadar yüksek görüne kadar üzerinde katmanlar halinde yığılmışlardı ve yaralı yanları sanki kökleri çağlar boyunca ölmüş gibi ıssız görünüyordu.

Bu ihtimal karşısında inledi. Yıpranmış bedeni tereddüt etti. Ama başka seçeneği yoktu; Ruinwash'ın alçak arazileri artık geçilebilir değildi.

Kıt kanaat su dışında onları ayakta tutacak hiçbir şey olmadan, o ve Dev tırmanmaya başladılar.

Tırmanış görüldüğünden daha sığdı. Eğer Covenant iyi beslenmiş ve sağlıklı olsaydı, acı çekmezdi. Ama bu bitkin haliyle kendini yokuş yukarı zorlukla sürükleyebiliyordu. Alnındaki iltihaplı yara, kafatasına yapışmış ağır bir yük gibi ağrıyor ve onu geriye doğru çekiyordu. Yoğun nemli hava ciğerlerini tıkıyor gibiydi. Zaman zaman kendini taşların arasında yatarken buluyor ve ayaklarını nasıl kaybettiğini hatırlayamıyordu.

Yine de Foamfollower'ın yardımıyla devam etti. O gün geç saatlerde tepelerin sırtını aşılar ve inişe başladılar.

Ruinwash'tan ayrıldıklarından beri takip edildiklerine dair hiçbir işaret görmemişlerdi.

Ertesi sabah, sanki bulutların kendisi durgunmuş gibi ağır ve kokuşmuş bir gece yağmurundan sonra tepelerden aşağı indiler. Covenant'ın cılız bedeni açlığa alıştıkça, daha kararlı hale geldi.

-Daha güçlü değil ama daha az ateşliydi. İnişi k a z a s ı z belasız tamamladı ve sırttan sonra Köpük Takipçisi'yle birlikte genellikle doğuya, çorak araziye doğru ilerledi.

Yemeksiz ve kasvetli bir öğleden sonra, ürkütücü bir diken çölüne geldiler. Geniş bir ovanın dibini kaplıyordu; neredeyse bir fersah boyunca, kol gibi uzuvları ve demir kadar sert gri dikenleri olan ölü dikenli ağaçlar yollarını kesiyordu. Bütün dip görünüyordu

Sanki silah olarak keskin dikenlerin ve kancaların yetiştirildiği harabe bir meyve bahçesi gibiydi; dikenler, sanki bakılsın ve hasat edilsin diye oraya dikilmiş gibi eğri büğrü sıralar halinde duruyordu. Arada sırada sıralarda boşluklar oluşuyordu ama Covenant uzaktan bunlara neyin sebep olduğunu göremiyordu.

Köpük takipçisi vadiyi geçmek istemedi. Yüksek araziler her iki taraftaki dikenli arazilerle sınırlıydı ve çorak ağaçlar gizlenmelerine imkân vermiyordu; aşağıdayken kolayca görülebilirlerdi. Ama yine de başka seçenekleri yoktu. Çorak araziler kuzeye ve güneye doğru uzanıyordu. Dikenleri aşmak için zamana ihtiyaçları olacaktı; bu süre içinde açlık onları yenebilir, takip onları ele geçirebilirdi.

Kendi kendine mırıldanan Köpük Takipçisi, görebildiği kadarıyla tüm araziye taradı ve avdan herhangi bir iz aradı. Sonra Covenant'ı son yamaçtan aşağı, dikenlerin arasına götürdü.

Ağaçların en alt dallarının yerden altı ya da yedi fit yüksekte olduğunu gördüler. Covenant eğri büğrü gövdeler boyunca dik bir şekilde ilerleyebiliyordu ama Foamfollower dikenlerin gövdesini ve kafasını parçalamasını önlemek için çömelmek ya da neredeyse iki kat eğilmek zorundaydı. Çok hızlı hareket ederse yaralanma riski vardı. Sonuç olarak, çorak arazideki ilerleyişleri tehlikeli derecede yavaştı.

Ayaklarının altındaki zemini kalın bir toz kaplamıştı. Geçtiğimiz gecelerde yağın yağmurlar bu vadiye hiç dokunmamış gibiydi. Cansız toprak, sanki yıllarca yağın seller kadim harabesinin susuzluğunu asla giderememiş gibi bulutlara bakıyordu. Boğucu dalgalar yolcuların adımlarından yükseliyor, ciğerlerini dolduruyor, gözlerini yakıyor ve gökyüzüne doğru yükselerek varlıklarını bir duman kadar net bir şekilde işaretliyordu.

Kısa süre sonra dikenlerin arasındaki boşluklardan birine geldiler. Şaşırtıcı bir şekilde buranın bir çamur çukuru olduğunu gördüler. Nemli kil küçük bir havuzda fokurduyordu. Etrafındaki ölü tozun aksine, bir tür çamurlu yaşamla kaynıyor gibi görünüyordu, ama kış havası kadar soğuktu. Covenant sanki tehlikeliymiş gibi oradan uzaklaştı ve Köpük Takipçisi'nin gidebildiği kadar hızlı bir şekilde dikenlerin arasından ilerledi.

Vadinin doğu ucunu yaralamışlardı ki, arkalarında uzaklardan gelen boğuk bir keşif çılgılığı duydular. Dönerek, iki büyük yağmacı grubunun vadiden çıktığını gördüler.

tepelerin farklı yerlerinde. Gruplar, avlarının kanı için uluyarak dikenli ağaçların arasından içeri dalarken bir araya geldi.

Covenant ve Köpük Takipçisi dönüp kaçtı.

Covenant korkunun verdiği enerjiyle koşmaya başladı. Uçuşun ilk dalgalanmasında, zihninde koşma çabasından, bacaklarının ve ciğerlerinin pompalanmasından başka hiçbir şeye yer yoktu. Ama kısa süre sonra Köpük Takipçisi'nden uzaklaştığını fark etti. Dev'in çömelmiş duruşu hızını kısıtlıyordu; dikenlerin arasında kafasını koparmadan uzun bacaklarını etkili bir şekilde kullanamıyordu. "Kaçın!" diye bağırdı Mutabakat'a. "Onları geride tutacağım!"

"Unut gitsin!" Covenant, Dev'in hızına uymak için yavaşladı. "Bu işte birlikteyiz."

"Kaçın!" Foamfollower tekrarlardı, İnançsız'ı ileriye fırlatmak istercesine bir kolunu aceleyle salladı.

Covenant cevap vermek yerine arkadaşına katıldı. Takibin vahşi haykırışını sanki sırtını tırmalıyormuş gibi duydu ama Köpük Takipçisi'nin yanında kaldı. Kendisi için önemli olan çok fazla insanı kaybetmişti.

Köpük Takipçisi aniden durdu. "Gidin diyorum! Taş ve Deniz!" Sesi öfkeli geliyordu. "Amacınızın benim uğruma başarısız olduğunu görmeye dayanabileceğime inanıyor musunuz?"

Covenant döndü ve durdu. "Unut gitsin," diye tekrar nefes nefese kaldı. "Sensiz hiçbir işe yaramam."

Köpük Takipçisi dönerek hücum eden avcılara baktı. "O halde şimdi beyaz altınınızın yolunu bulmalısınız. Sayıları çok fazla."

"Hareket etmeye devam edersen olmaz! Vay canına! Onları hâlâ yenebiliriz."

Dev, Covenant'la yüzleşmek için geri döndü. Bir an için kasları onu tekrar ileri taşımak için kasıldı. Ama sonra kaskatı kesildi; başı yukarı kalktı. Dalların arasından Covenant'ın başının ötesindeki uzaklığa doğru öfkeyle baktı.

Yeni bir korku Covenant'ı ele geçirdi. Döndü ve Dev'in bakışlarını takip etti.

Vadinin doğu yamacında ur-viller vardı. Sanki kaynaşıyorlarmış gibi büyük sayılarda atıklara doğru koşullar ve hareket ettikçe üç kama halinde birleştiler. Covenant onları dikenlerin arasından net bir şekilde görebiliyordu. Onlar

dibe ulaştıklarında durdular, sopalarını salladılar. Ormanın doğu kenarı boyunca ölü ağaçları ateşe verdiler.

Dikenler anında parladı. Alevler bir kükremeye yukarı sıçradı, dallardan ağaca hızla yayıldı. Her bir gövde komşularını aydınlatmak için bir meşaleye dönüştü. Birkaç dakika içinde Mutabakat ve Köpük Takipçisi'nin doğu ile bağlantısı bir alev duvarı tarafından kesildi.

Foamfollower bakışlarını ateşe saldıran avcılar arasında bir ileri bir geri gezdirdi ve gözleri iri kaşlarının altından savaş arzusu gibi öfke parıltıları saçtı. "Kapana kısıldık!" diye bağırdı, sanki durumun imkânsızlığı onu öfkelenlendirmiş gibi. Ama öfkesinin farklı bir anlamı vardı. "Hata yapmışlar! Ateşe karşı o kadar savunmasız değilim. Kırıp geçebilir ve saldırabilirim!"

"Savunmasızım," diye cevap verdi Covenant uyuşmuş bir halde. Dev'in yükselen öfkesini midesinde bir bulantıyla izledi. Vereceği cevabın ne olması gerektiğini biliyordu. Foamfollower, Despiser'la savaşmak için ondan çok daha donanımlıydı. şöyle demeliydi: "Yüzüğümü al ve git. Onu kullanmanın bir yolunu bulabilirsin. O urvillerden kurtulabilirsin. Ama boğazı bu sözleri söylemeye elvermedi. Foamfollower'ın evlilik yüzüğünü isteyeceği korkusu içinde çalkalandı ve ona bir alternatif bulması için ilham verdi. "Bataklıkta yüzebilir misin?" diye mırıldandı.

Dev, sanki anlaşılmaz bir şey söylemiş gibi ona baktı.

"amur çukurları! Yangın geçene kadar onlardan birinde saklanabiliriz.

Eğer bizi boğulmaktan kurtarabilirsen."

Köpük Takipçisi hâlâ bakıyordu. Covenant, Dev'in ne dediğini anlayamayacak kadar öfkeden deliye dönmüş olmasından korkuyordu. Ama bir an sonra Köpük Takipçisi kendine geldi. Keskin bir irade sarsıntısıyla, savaşma arzusuna hakim oldu. "Evet!" diye bağırdı. "Gel!" Hemen ateşe doğru koşmaya başladı.

Avcılar onları yakalamadan önce ateşin yakınında fokurdayan kilden bir havuz bulmak için yarıştılar. Covenant çok geç kalacaklarından korkuyordu; ateşin vahşi uğultusu arasında bile peşindekilerin ulumalarını duyabiliyordu.

Ama alevler korkunç bir hızla ilerliyordu. Yaratıklar hâlâ birkaç yüz metre uzaktayken, alevlerin sıcağına

alevlerin arasından sıyrıldı ve çukurlardan birini aramak üzere kenara çekildi.

Bir tane bile bulamadı. Sıcacın hücumu gözlerini yaktı, yarı kr etti. Atee çok yakındı. Ateş, aēa tepelerinin arasından dünyayı yiyip bitiren bir canavar gibi ona doēru ilerliyordu. Foamfollower'a seslendi ama alevlerin hengmesi arasında sesi çıkmadı.

Dev kolundan tutup onu kaldırdı. Bir sakat gibi çömelerek koşarken, alev duvarının hemen altındaki havuza doēru yöneldi. Çukura en yakın dallar ve dikenler sanki atele yeniden canlanmış gibi sıcak turuncu çiçeklere dönüşmeye başlamıştı bile.

Köpük takipçisi çamura atladı.

İvmesi onları başlarının üzerinden içeri taşıdı, ama bacaklarının olaēanst gücüyle onları tekrar yüzeye itti. Yükselen sıcaklık yüzlerini anında kavuracak gibiydi. Ama Covenant amurdan daha çok korkuyordu. Bir an çılgınca çırpındı, sonra bataklıkta ölmenin en hızlı yolunun mücadele etmek olduēunu hatırladı. İçgüdüsel paniēine karşı kendini zorlayarak gevşedi. Arkasında, Köpük Takipçisi'nin de aynı şeyi yaptığını hissetti. amurdan sadece kafaları çıkmıştı.

Batmadılar. Süzülürken ateş üzerlerinden geçti ve ıslak çamurda asılı kalan Covenant'ın yüzünü uzun acı anları yaktı, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Yoēun aresizliēi ateş geçtikçe daha da artıyor gibiydi.

Alevler sndēnde, o ve Köpük Takipçisi bataklıkta yüzerek, kollarını bile kıpırdatmadan  ur-vil kamasına karşı ellerinden geldiēince kendilerini savunmak zorunda kalacaklardı.

Foamfollower'a baēırmak için yeterince geniş bir nefes almaya çalıştı. Ama daha nefes almaya devam ederken, çamur çukurunun derinliklerindeki eller ayak bileklerinden yakalayıp onu aaēı çekti.

SEKİZ: Yozlaşmış

Umutsuzca çırpınarak tekrar yüzeye çıkmaya çalıştı. Ancak çamur hareketlerini engelliyor, her çabasını emiyor ve ayak bileklerindeki eller onu hızla aşağıya doğru çekiyordu. Foamfollower'a doğru ilerledi ama hiçbir şey bulamadı. Şimdiden çukurun yüzeyinin çok altında olduğunu hissediyordu.

Nefesini acımasızca tuttu. Bu soğuk derinlikten asla yüzeye çıkamayacağını bilse de hayatta kalma içgüdüğü onu mücadeleye devam etmeye zorladı. Çamura karşı zorlanarak eğildi, kendisini tutan parmaklara ulaşmak için ellerini bacaklarından aşağıya doğru hareket ettirdi. Ama onları bulamadı. Onu aşağı doğru çekiyorlardı -ayak bileklerinde ıslak bir sıkışma hissetti- ama kendi elleri o ellerin olması gereken yerden geçti.

Bir an için beyaz altının nabzının attığını hisseder gibi oldu. Ama nabız ona hiçbir güç hissi vermedi ve zihniyle ona doğru uzandığı anda kayboldu.

Ciğerlerindeki hava azalmaya başladı. Kırmızı ıslık damarları göz kapaklarının içini oydu. Çılgınca ağlamaya başladı, Böyle olmaz! Böyle olmaz!

Bir sonraki an, yön değiştirdiğini hissetti. Ciğerleri inlerken, eller onu yatay olarak çekti, sonra yukarı doğru götürmeye başladı. Nemli bir emme sesiyle onu çamurdan nemli, siyah havaya çıkardılar.

Titreyen soluklarla havayı içine çekti. Islak bir mahzendeki hava gibi bayat ve gürültülüydü ama hayattı ve onu açgözlülükle yuttu. Uzun bir an boyunca beynindeki kırmızı alevler onu karanlığa karşı körleştirdi. Ama soluk alıp veriş kesilince gözlerini çamurdan arındırıp kırıştırarak açtı ve nerede olduğunu görmeye çalıştı.

Etrafındaki karanlık tamamlanmıştı.

Nemli amurun üzerinde yatıyordu. Hareket ettiğinde sol omzu çamurlu bir duvara değdi. Dizlerinin zerine çöktü ve başının üzerinden yukarı uzandı; bir kol boyu yukarısında tavanı buldu. Kilin içinde gömülü bir odanın duvarına dayanmış gibiydi.

Kulağına yakın nemli bir ses, "Göremiyor," dedi. Küçük ve korkmuş bir sesteki bu ama şaşkınlığı onu ürküttü, irkilmesine ve nefes nefese duvara yaslanmasına neden oldu.

Başka bir ürkek ses, "Bu iyi," diye karşılık verdi. "Bize zarar verebilir."

"Bu iyi değil. Ona ışık sağlayın." Bu ses daha kararlı görünüyordu ama yine de endişeyle titriyordu.

"Hayır! Hayır, hayır." Covenant sekiz ya da on konuşmacının protestolarını ayırt edebiliyordu.

Daha sert bir ses ısrar etti. "Eğer ona yardım etmek niyetinde olmasaydık, onu kurtarmazdık."

"Bize zarar verebilir!"

"Çok geç değil. Boğ onu."

"Hayır." Daha sert olan sesi sertleşti. "Bu riski biz seçtik." "Ah! Eğer Yaratıcı öğrenirse-!"

"Biz seçtik, diyorum! Kurtarmak ve sonra öldürmek, bu kesinlikle Yaratıcı'nın işi olurdu. Bize zarar vermesi daha iyi. Ben yapacağım" - ses korkuyla tereddüt etti- "Gerekirse ışığı kendim sağlayacağım."

Konuşmacılar koro halinde "Hazır olun!" diye bağırarak Mutabakat'a karşı bir alarm yaydılar.

Bir an sonra, çamura saplanan bir sopanın çıkardığı sese benzeyen garip, kaygan bir ses duydu. Yüzünün birkaç metre ötesindeki karanlıkta kaya ışığı renginde loş kırmızı bir parıltı açıldı.

Işık, odanın zemininde duran çamurdan yapılmış grotesk bir figürden geliyordu. Yaklaşık iki metre boyundaydı ve bir çocuğun beceriksiz elleriyle şekillendirdiği kilden bir heykel gibi ona bakıyordu. Garip uzuvlarını, belli belirsiz şekilsiz yüz hatlarını seçebiliyordu ama gözleri, kulakları, ağzı, burnu yoktu. Kahverengi formundaki kırmızımsı çamur cepleri cılız bir şekilde parlıyor, yetersiz bir ışık yayıyordu.

Bir tünelin sonunda olduğunu fark etti. Yanında fokurdayan çamurdan geniş bir çukur vardı ve onun ötesinde duvarlar, zemin ve tavan

bir araya gelerek boşluğu kapattı. Ancak karşı yönde tünel karanlık bir şekilde uzanıyordu.

Orada, ışığın sınırında, önündeki gibi bir düzine ya da daha fazla kısa kil form duruyordu.

Hareket etmediler, ses çıkarmadılar. Sanki tüneli oluşturan yaratık tarafından geride bırakılmışlar gibi cansız görünüyorlardı. Ama tünelde konuşabilecek başka hiç kimse ya da hiçbir şey yoktu. Covenant budaklı şekillere bakakaldı ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

Çamur çukuru aniden kaynamaya başladı. Mutabakat'ın hemen önünde, birkaç kilden şekil daha aniden çamurdan dışarı sıçradı ve iki kocaman ayağı da beraberinde sürükledi. Parlayan şekil onlara yer açmak için hızla tünelden aşağı doğru çekildi. Bir anda, Köpük Takipçisi'ni tünelin zeminine fırlattılar ve Covenant'ı izlemekte olan formlara katılmak üzere ondan uzaklaştılar.

Köpük Takipçisi'nin dev ciğerleri onu ayakta tutmuştu; toparlanmak için hiç zamana ihtiyacı yoktu. Kendini dar alanda savurdu ve gözlerinde öfke ve havaya kalkmış ağır bir yumrukla kil formlara doğru hırlayarak hamle yaptı.

Bir anda tek ışık söndü. Korku çılgınlıkları arasında çamur yaratıkları tünelden aşağı doğru kaçışmaya başladılar.

"Köpük takipçisi!" Covenant acilen bağırdı. "Bizi kurtardılar!"

Dev'in durduğunu ve boğuk boğuk nefes aldığını duydu. "Köpük takipçisi," diye tekrarladı. "Dev!"

Foamfollower bir an derin bir nefes aldı, sonra "Arkadaşım mı?" dedi. Karanlıkta sesi sıkışık ve bastırılmış duygularla dolu geliyordu. "İyi misin?"

"Eee?" Covenant bir an için histerinin eşiğinde dengesizleştiğini hissetti. Ama kendini toparladı. "Bana zarar vermediler. Foamfollower - sanırım bizi kurtardılar."

Dev bir süre daha nefes nefese kaldı ve kendine geldi. "Evet," diye inledi. "Evet. Şimdi onlara bizden korkmayı öğrettim." Sonra sesini tünele yansıtarak, "Lütfen beni affedin. Gerçekten de bizi kurtardınız. Kendimi pek tutamam, evet, çabuk öfkelenirim, hem de çok çabuk. Yine de bunu yapmayı amaçlamadan

Kalbim. Arkadaşımı aldın ve beni terk ettin. Ölmesinden korktum, umutsuzluğa kapıldım. Kan Muhafızları'ndan Bannor nereye gidersek gidelim yardım aramamızı söyledi. Ne kadar aptalmışım ki, Soulcruşer'ın arazisinin bu kadar yakınında aramamışım. Beni de götürdüğünüzde, öfkeden başka bir şey düşünemedim. Beni affetmenizi rica ediyorum."

Karanlığın içinden boş bir sessizlik ona cevap verdi.

"Ah, duy beni!" diye seslendi dikkatle. "Bizi Despiser'ın elinden kurtardın. Şimdi bizi terk etme."

Sessizlik uzadı, sonra bozuldu. "Umutsuzluk Yaratıcı'nın işidir," dedi bir ses. "Niyetimiz bu değildi."

"Onlara güvenmeyin!" diye bağırdı diğer sesler. "Çok sertler."

Ancak ayak sesleri Mutabakat ve Köpük Takipçisi'ne doğru geri geldi ve kil formlardan birkaçı hareket ettikçe kendilerini aydınlattı, böylece tünel ışıqla doldu. Yaratıklar temkinli bir şekilde ilerleyerek Dev'in ulaşamayacağı bir yerde durdular. "Biz de sizden af diliyoruz," dedi lider elinden geldiğince kararlı bir şekilde.

"Ah, sormana gerek yok," diye cevap verdi Köpük Takipçisi. "Dostlarımı tanımakta yavaş davranıyor olabilirim ama onları tanıdığımda benden korkmaları için bir sebep yok. Ben Saltheart Foamfollower'ım,"- sanki kelimeler onu boğacakmış gibi yutkundu- "Seareach Devleri'nin sonuncusu. Arkadaşım Thomas Covenant, ur-Lord ve beyaz altının taşıyıcısı."

"Biliyoruz," dedi lider. "Duyduk. Biz *Jheherrin*'iz -*Aussat Jheherrin Befylam*. Yaratıcı'nın yeri, *Jheherrin*'in duymadığı hiçbir sırta sahip değildir. Senden bahsedildi. Sana karşı planlar yapıldı. *Jheherrin* tartıştı ve sana yardım etmeyi seçti."

"Eğer Yaratıcı öğrenirse," dedi liderin arkasından bir ses, "mahvoluruz."

"Bu doğru. Yardımımızı tahmin ederse, artık bize acı çektermeyecektir. Hayatlarımız için korkuyoruz. Ama siz onun düşmanısınız. Ve efsaneler der ki
-"

Lider aniden durdu ve diğer *jheherrin* ile konuşmak için döndü. Covenant onların birlikte fısıldaşmalarını hayranlıkla izledi. Uzaktan bakıldığında hepsi birbirine benziyordu ama yakından bakıldığında farklı çocukların çamurdan yaptıkları kadar farklı oldukları anlaşılıyordu. Boyutları, şekilleri, renkleri, çekingenlikleri, ses tonları

ses. Yine de tuhaf bir katılaşmamışlık görüntüsü paylaşıyorlardı. Hareket ettiklerinde sanki sadece kırılğan bir yüzey gerilimi tarafından bir arada tutuluyorlarmış gibi şişiyor ve eziliyorlardı; sanki herhangi bir sarsıntı ya da darbe onları şekilsiz ıslak çamura dönüştürebilirmiş gibi.

Kısa bir görüşmeden sonra lider geri döndü. Sesi sanki kendi cüretinden korkuyormuş gibi titreyerek, "Neden geldiniz? Bu ne cüret, amacınız nedir?"

Foamfollower, *jheherrin* ona inansın *diye* acımasızca cevap verdi, "Amacımız Lord Foul the Despiser'ı yok etmek."

Covenant bu açık ifade karşısında irkildi. Ama bunu inkâr edemezdi.

Yapmak istediği şeyi başka nasıl tarif edebilirdi ki?

Jheherrin tekrar düşündü, sonra hızla, endişeyle açıkladı, "Bu yapılamaz. Bizimle gelin."

Bunun ani olması bir emir gibi duyulmasına neden oldu, ancak liderin sesi fazla otorite taşımayacak kadar titrekti. Covenant, *jheherrin*'i takip etmeye itirazı olduğu için değil, görevinin neden imkânsız olduğunu düşündüklerini bilmek istediği için itiraz etmek zorunda hissetti. Ama geri çekilme hızlarıyla onu engellediler; o daha bir soru soramadan ışıkların yarısı gitmiş, kalanlar da yola koyulmuştu.

Foamfollower omuz silkti ve Covenant'a tünelde ilerlemesini işaret etti. Covenant başıyla onayladı. Yorgunluktan inleyerek *jheherrin*'in arkasında çömelmeye başladı.

Beklenmedik bir hızla ilerliyorlardı. Her adımda şişkinleşip sızarak tünelden aşağıya doğru yarı tırıs yarı akıntıyla ilerliyorlardı. Covenant onlara ayak uyduramadı. Sıkışık çömelişinde, ciğerleri bayat havada ağrıyor ve ayakları sümüksü çamurda düzensiz bir şekilde kayıyordu. Foamfollower'ın hızı daha da yavaştı; alçak tavan onu sürünmeye zorluyordu. Ama *jheherrinlerden* bazıları onlarla birlikte geride kalmış, geçidin kıvrımlarını ve kavşaklarını geçmelerine rehberlik etmişti. Ve çok geçmeden tünel büyümeye başladı. Kavşakların sayısı ve karmaşıklığı arttıkça tavan da yükseliyordu. Çok geçmeden Mutabakatçı dik durabildi ve Köpük Takipçisi çömelerek hareket edebildi. Sonra daha hızlı ilerlemeye başladılar.

Yolculukları uzun bir süre devam etti. Tünellerin yeryüzünü bal petekleriyle kapladığı karmaşık kavşak kümeleri ve

Yolcular diğ er yaratıkların bakışlarını yakaladı, hepsi de aynı yolda ilerliyordu, Covenant'ın zorlukla yürüyebileceğ i kadar ıslak ve kalın ç amurlar ve *jheherrin*'in kaya ış ığ ını cıfcaflı bir şekilde yansıtan parlak kömür ocakları arasında, Covenant'ın toplayabildiğ i tüm hızla fersahlarca yürüdüler. Ama bu hız büyük değ ildi ve fersahlar geçtikçe giderek azaldı. İki gündür yemek yememişt i ve yeterince dinlenmeden on güne yaklaşmış tı. Ç amur alnında ateş gibi zonkliyordu. Ellerindeki ve ayaklarındaki uyuş ukluk -soğ ukla hiçbir ilgisi olmayan bir hissizlik- giderek yayılıyordu.

Yine de yoluna devam etti. Kendini sakatlayacağı ndan korkmuyordu; yorgunluğ undan, o sürekli cüzzamlı korkusu onun üzerindeki gücünü kaybetmiş ti. Ayaklar, baş , açlık, kendi dünyasına dönmesi için gereken koş ullar yerine getiriliyordu. Onu harekete geçiren cüzzam korkusu değ ildi. Baş ka motivasyonları vardı.

Yürüyüş ün koş ulları giderek iyileşt i. Tüneldeki ç amurun yerini kaya aldı; hava yavaş yavaş hafıfledi, temizlendi; sıcaklık ılımlılaşt ı. Bu gibi şeyler Covenant'ın devam etmesine yardımcı oldu. Ne zaman bocalasa, Köpük Takipçisi'nin endiş esi ve teş viki onu sakinleşt iriyordu. Ligden lige, sanki ayaklarının çıplak kaya üzerindeki sıkıntılı uyuş ukluğ unu silmeye çalış ıyormuş gibi devam etti.

Sonunda uykuya daldı. Çevresini, rehberlerini ya da yorgunluğ unu artık fark etmiyordu. Foamfollower'ın onu yönlendirmek için zaman zaman omzuna koyduğ u eli hissetmedi. Kendini beklenmedik bir şekilde, öğ ütücü yaratıklarla dolu büyük, kayalarla aydınlatılmış bir mağ arada hareketsiz bulunduğ unda, oraya nasıl geldiğ ini hayal edemiyormuş gibi aptalca baktı.

Yaratıkların çoğ u ondan ve Köpük Takipçisi'nden güvenli bir mesafede durdu, ancak birkaç ı su ve yiyecek dolu toprak kaplar taşıyarak kendilerini ö ne doğru sürükledi. Yaklaşt ıkça içgüdüsel bir korkuya kapıldılar. Yine de kaseleri sunacak kadar yaklaşt ılar.

Covenant kabul etmek için uzandı ama Dev onu durdurdu.

"Ah, *jheherrin*," dedi Foamfollower resmi bir tonda, "misafirperverliğ iniz bizi onurlandırdı. Eğ er yapabilseydik, bu onuru size şöyle iade ederdik

Kabul ediyorum. Ama biz sizin gibi değiliz, hayatlarımız birbirine benzemiyor. Yemeğiniz bize yardım etmekten ziyade zarar verir."

Bu konuşma Covenant'ı biraz heyecanlandırdı. Kendini kaselere bakmaya zorladı ve Köpük Takipçisi'nin haklı olduğunu gördü. Yiyecekler sıvılaşmış marn görünümündeydi ve sanki yüzyıllardır içinde ölü etler erimiş gibi eski çürük kokuyordu.

Ama su taze ve saftı. Foamfollower teşekkür ederek suyu aldı, derin derin içti ve sonra Mutabakat'a uzattı.

Covenant ilk kez Köpük Takipçisi'nin çuvalının dikenli arazide kaybolduğunu fark etti.

Soğuk suyun boşluğuna hücum etmesi, uyuşukluğundan biraz daha sıyrılmasına yardımcı oldu. Bir daha asla temiz bir şey tadamayacağına inanıyormuş gibi suyun saflığının tadını çıkararak kâseyi kana kana içti. Tası bekleyen, titreyen *jheherrin*'e geri verdiğinde, Köpük Takipçisi'nin yayına uymak için elinden geleni yaptı.

Sonra durumunu değerlendirmeye başladı. Mağarada şimdiden birkaç yüz yaratık vardı ve sürekli daha fazlası geliyordu. Onu kurtaran *jheherrin* gibi, hepsi de hareketli çamurdan yapılmış gibi görünüyordu. Grotesk bir biçimleri vardı, canavarlıklarıyla alay edilen canavarlar gibiydiler; Covenant'ın tanıyabileceği herhangi bir duyu organından yoksundular. Yine de birkaç farklı türde olduklarını görünce belli belirsiz şaşırdı. İlk gördüğü kısa dik formlara ek olarak, atları, kurtları, Mağara Şövalyelerini çamurda şekillendirmeye yönelik başarısız girişimlere benzeyen iki veya üç farklı canavar şekli ve garip bir şekilde yılan gibi kıvrılan bir grup göbek sürüngeni vardı.

"Köpük takipçisi mi?" diye mırıldandı. İçinde acı veren bir sezgi kıvrıldı. "Nedir onlar?"

"Kendilerini Eski Lordların dilinde adlandırıyorlar," diye yanıtladı Köpük Takipçisi, sanki tehlikeli bir şeyden kaçıyormuş gibi dikkatle, "şekillerine göre. Bizi kurtaranlar *jheherrin*'in *aussat Befylam*'larıdır. Gördüğünüz diğer *Befylamlar* - *fael Befylam*" - sürüngenleri işaret etti - "ve *roge*" - Cavewight benzeri yaratıkları gösterdi. "Biz yürürken konuşmalarının bir kısmını duydum," diye açıkladı. Ama devam etmedi.

Covenant onun tahmininden dolayı midесinin bulandığını hissetti. "Nedir onlar?" diye ısrar etti.

Yüzünü karartan çamurun altında, Köpük Takipçisi'nin çene kasları düğümlendi. Sesi hafifçe titreyerek, "Sor onlara. İstiyorlarsa konuşsunlar." Mağaranın etrafına baktı, Mutabakat'ın bakışlarıyla karşılaşmadı.

"Konuşacağız," dedi soğuk, alacakaranlık bir ses. *Fael jheherrin Befylam*'dan biri onlara doğru kısa bir mesafe süründü. Hareket ettikçe kayanın üzerinde ıslak bir şekilde kayıyor, durduğunda ise karaya vurmuş bir balık gibi nefes nefese yatıyordu. Boyunu her atışında kararlılık ve korku karşı karşıya geliyordu. Ama Covenant geri püskürtülmedi. Bütün *jheherrin*'e acımdan içi burkuldu. "Konuşacağız," diye tekrarladı sürüngen. "Çok sertsin, hepimizi tehdit ediyorsun."

"Bizi yok edecekler," diye inledi bir dizi ses. "Ama biz yardım etmeyi seçtik."

"Seçime karşı çıkılmadı!" sesleri yükseldi.

"Biz seçtik. Sen -efsane der ki-" Şaşkınlık içinde bocaladı. "Bu riski kabul ediyoruz." Sonra sesini bir sefalet dalgası doldurdu. "Size yalvarıyoruz, bize sırtınızı dönmeyin."

Köpük Takipçisi eşit ve kararlı bir şekilde, "*Jheherrin*'e asla isteyerek zarar vermeyeceğiz," dedi.

Mağaranın her yerinden ona inançsızlığa benzer bir sessizlikle karşılık verildi. Ama sonra birkaç ses yorgun ve kendini bırakmış bir tonda şöyle dedi: "Konuş o zaman. Biz seçtik."

Tarayıcı kendini dengeledi. "Konuşacağız. Biz seçtik. Beyaz altın insan, bizim ne olduğumuzu soruyorsun. Biz *jheherrin*'iz -yumuşak olanlar- Yapımcı-iş." O konuşurken, kaya ışığı havada keder gibi titreşti.

"Yaratıcı, evinin derinliklerinde çalışarak ordular yetiştiriyor. Canlı bedeni bildiğiniz gibi alır ve gücünü onun üzerinde işler, gücü ve kötülüğü kendine hizmet edecek şekilde şekillendirir. Ancak yaptığı iş her zaman arzularına uygun şekilde gelişmez. Bazen sonuç güçten ziyade zayıflık olur. Bazen yaptığı şey kör, sakat ya da ölü doğar. Bu tür yumurtaları tüketilmek üzere ateşli çamurdan oluşan büyük bir bataklığa atar."

Hatırlanan bir dehşet titreşimi mağarayı doldurdu.

"Ama o uçurumda başka bir güç daha var. Biz öldürülmeyiz. Acı çekerken *jheherrin*, yani yumuşak olanlar oluruz. Dönüşürüz. Çukurun derinliklerinden sürünerek çıkarız."

"Sürünüyoruz," sesleri yankılandı.

"Işıksız taraklarda, Yaradan'ın anısına bile kayboldu-" "Kayboldu."

"-Hayatlarımız için yalvarıyoruz."

"Hayatlar."

"Dikenli arazilerin çamurundan Yaradan'ın duvarlarına kadar, toprak ve korku içinde dolaşır, ararız-"

"Arıyorum." "-

dinliyor-"

"Dinliyor." "-

bekliyor."

"Bekliyorum."

"Dünya'nın yüzeyi bize yasak. Güneşin ışığı bize dokunacak olsa toz içinde yok oluruz. Ve derinlere inemeyiz; bizi buradan çıkaracak yeni tüneller açamayız. Bizler yumuşağız."

"Kayıp."

"Ve Yaradan'ı gücendirmeye cesaret edemeyiz. Acı çekerek yaşıyoruz, o bizim zilletimize gülümsüyor."

"Kayıp."

"Yine de eskiden olduğumuz şekilleri koruyoruz. Bizler" -sesi cüretkârlığı yüzünden çarpılmaktan korkuyormuş gibi ürperdi-"Yaratıcının hizmetkârları değiliz."

Yüzlerce *jheherrin* korku içinde soluk soluğa kaldı.

"Taraklarımızın çoğu Yaradan'ın geçitlerini sınırlar. Duvarları araştırır ve dinleriz. Duyduk ki, Yaradan'ın sırrı yoktur. Size karşı olan düşmanlığını, size karşı olan niyetini duyduk. Efsane adına, tartıştık ve seçtik. Yaratıcı'dan gizlenebilecek her türlü yardımı vermeyi seçtik."

Sürüngen sözlerini bitirdiğinde, tüm *jheherrin* sessizliğe büründü ve bir yanıt bulmaya çalışırken Covenant'ı izledi. Bir yanı ağlamak, kollarını canavar yaratıklara dolayıp ağlamak istiyordu. Ama amacı içinde kaskatı kesilmişti. Kırılmadan yumuşaklığa boyun eğemeyeceğini hissetti. Lord Foul'u yok etmek için

Sessizce. Evet! "Ama sen-" diye sertçe karşılık verdi. "Bunun imkânsız olduğunu söylediler. Yapılamazmış."

"Yapamam," diye titredi sürüngen. "Kurash Qwellinir'in altındaki Yaratıcı'nın geçitleri korunuyor. Kurash Qwellinir'in kendisi bir labirenttir. Gorak Krembal'ın ateşleri Yaratıcı'nın yerini korur. Salonları kötülük ve hizmetkârlarla dolup taşıyor. Biz duyduk. Yaratıcının sırrı yoktur."

"Yine de bize yardım ettiniz." Dev'in sesi düşünceliydi. "Yaratıcı'nın öfkesine meydan okudunuz. Bunu küçük bir sebep için yapmadınız."

"Bu doğru." Konuşmacı, Köpük Takipçisi'nin bundan sonra söyleyebileceklerinden korkuyor gibiydi.

"Elbette verebileceğiniz başka yardımlar da vardır."

"Evet, evet. Gorak Krembal hakkında konuşmuyoruz, hiçbir şey yok. Ama Kurash Qwellinir'in yöntemlerini biliyoruz. Ve -ve Yaratıcı'nın yerinde de- bir şey var. Ama-" Konuşmacı duraksadı, sessizliğe gömüldü.

"Ama," dedi Köpük Takipçisi kararlı bir şekilde, "bu tür bir yardım, halihazırda yaptığınız yardımın nedeni değil. Ben sağır ya da kör değilim, *Jheherrin*. Seni bu tehlikeye sürükleyen başka bir neden var."

"Efsane-" diye yutkundu konuşmacı, sonra arkasındaki yaratıklarla görüşmek üzere kayarak uzaklaştı. Covenant'ın yaklaşmakta olan kriz hissini yatıştırmaya çalıştığı yoğun fısıltılı bir tartışma bunu izledi. Belirsiz bir nedenden ötürü, yaratıkların efsanelerinden bahsetmeyi reddedeceklerini umuyordu. Ancak sürüngen yanlarına döndüğünde, Köpük Takipçisi kasıtlı olarak "Anlat bize" dedi.

Mağarada dehşet dolu bir sessizlik yankılandı ve konuşmacı korkuyla "Yapacağız" diye cevap verdiğinde, bir çığlık korusu havayı deldi. *Jheherrin*'in birkaçı bu riski göze alamayarak kaçtı. "Yapmalıyız. Başka yolu yok."

Sürüngen birkaç adım yaklaştı, sonra ıslak bir şekilde yere yığıldı, nefes alamıyormuş gibi soluk soluğa kaldı. Ama bir süre sonra titrek sesini yükseltti ve şarkı söylemeye başladı. Şarkı, Covenant'ın anlamadığı yabancı bir dildeydi ve ses tonları korkudan o kadar belirsizleşmişti ki melodiyi ayırt edemiyordu. Yine de -*Jheherrin* şarkının kendisinden çok dinleme biçiminde, şarkının gücünü ve yaratıklar için çekiciliğini hissetti. Bu konuda hiçbir şey anlamasa da duygulanmıştı.

Kısa bir şarkıydı, sanki uzun yıllar boyunca acımasızca ya da aşağılık bir şekilde kullanılmış ve en çıplak kemiklerine indirgenmiş gibiydi. Bittiğinde konuşmacı zayıf bir sesle, "Efsane. *Jheherrin*'in tek umudu, hayatımızın Yaratıcı olmayan tek parçası, tek amacı. *Jheherrin*'in uzak atalarının, yani Yapıcı olmayanların kendilerinin de birer Yapıcı olduğunu anlatır. Ama onun gibi tohumusuz değillerdi - bizim gibi. Başkalarının etiyile üremeye zorlanmamışlardı. Bedenlerinden, büyüyen ve karşılığında genç yapan gençler çıktı. Böylece dünya sağlamlık ve yenilenme içinde sürekli olarak yenileniyordu. Böyle şeyler hayal bile edilemez.

"Ama Yaratıcılar kusurluydu. Bazıları zayıf, bazıları kör, bazıları da tedbirsizdi. Onların arasında Yaratıcı doğdu, tohumusuz ve acı, ve onlar ne yaptıklarını görmediler ya da korkmadılar. Böylece onun gücüne kapıldılar. Onları yakaladı ve evinin derinliklerine götürdü ve ordular kurma işine başlamak için kullandı.

"Bizler, bu kusurlu Yapımcı yapımı olmayanların son kalıntılarıyız. Onların son yaşamı bizde korunuyor. Kusurlarının cezası olarak, tarakları sefalet, uyanıklık ve ebedi korku içinde sürünmeye mahkumuz. Çamur bizim güneşimiz, kanımız ve varlığımız, etimiz ve evimizdir. Korku bizim mirasımızdır, çünkü Yaradan tek bir sözle bizi sona erdirebilir, onun evinin gölgesinde yaşadığımız gibi. Ama biz tek umudumuz adına tetikteyiz. Çünkü söylenene göre, Yaratıcı'nın yaratmadığı bazı yaratıklar hâlâ Yaratıcı'dan özgürdür; bedenlerinden hâlâ yavrular çıkarırlar. Zamanı geldiğinde, kusursuz bir yavrunun doğacağı söylenir; Yaratıcı'dan ve onun yarattıklarından etkilenmeyen, korkusuz, saf bir yavru. Bu saf kişinin Yaradan'ın evine güç sembolleri taşıyarak geleceği söylenir. Söylendiğine göre, eğer kanıtlarlarsa -eğer onları layık bulursa- *jheherrin*'i kurtaracak ve Yaradan'dan onların korku ve çamurdan kurtulmalarını sağlayacak -eğer

-Eğer-" Sürüngen devam edemedi. Sesi sessizliğe gömüldü ve mağarayı, ıstırabının boşluğunu dolduracak bir cevap için acı içinde bıraktı.

Ama Covenant kırılmadan eğilemiyordu. *Jheherrin*'in tüm dikkatinin üzerine odaklandığını hissetti. Sessizce ona sorduklarını, yalvardıklarını hissedebiliyordu: Saf olan sen misin? Size yardım edersek, bizi serbest bırakacak mısınız? Ama onlara istedikleri cevabı veremedi.

istedi. Yaşayan ölümleri ondan gerçeği hak ediyordu, sahte bir umudu değil.

Kasıtlı olarak onların yardımını feda etti. Sesi sertti; "Bana bak. Cevabı biliyorsunuz. Tüm bu çamurun altında, ben hastayım-hastalıklıyım. Ve bir şeyler yaptım, saf değilim. Yozlaşmışım."

Son bir sessizlik nabızı inkârını karşıladı - etrafındaki niyetli, titrek umut paramparça olurken durgun bir an. Sonra tiz bir umutsuzluk feryadı *jheherrin* kalabalığını yırttı. Tüm ışık bir anda yok oldu. Karanlığın içinde ıssız hortlaklar gibi çılgılık atan yaratıklar kaçışmaya başladı.

Foamfollower onu bir saldırıya karşı korumak için Covenant'ı yakaladı. Ama *jheherrin* saldırmadı; kaçtılar. Hareketlerinin sesi mağaranın içinden gürültülü bir kayıp rüzgârı gibi geçti ve kayboldu. Kısa süre sonra sessizlik geri döndü, boş serumlar gibi, ihlal edilmiş bir mezarın kalıntıları gibi Covenant ve Foamfollower'ın ayaklarının dibine düştü.

Covenant'ın göğsü hıçkırıklara benzeyen kuru spazmlarla sarsıldı ama kendini sessizlikle bütünleşmek için sıktı. Eğilemezdi; kararlılığının diktüsü eğilmeye zorlanırsa kırılırdı. Faul! diye sarsıldı. Faul! Çok zalimsin.

Dev'in elinin omzundaki teselli girişimini hissetti. Cevap vermek istedi, kararlılığının şiddetini bir şekilde dile getirmek istedi. Ama o daha konuşmadan, sessizlik akıyor ve yumuşak bir ağlama sesine dönüşerek yoğunlaşıyor gibiydi.

Dinledikçe ses ona doğru büyüdü. Kimsesiz ve perişan, onulmaz bir keder gibi karanlığa yükseliyor, boş havayı zonklatıyordu. Ağlayana gitmeyi, onu bir şekilde teselli etmeyi arzuladı. Ama kıpırdandığında, onu durduracak kelimeler buldu, ıssız suçlamalar. "Umutsuzluk Yaratıcı'nın işidir."

"Affet beni," diye inledi Covenant. "Sana nasıl yalan söyleyebildim?" Doğru cevabı aradı, sonra sezgileriyle şöyle dedi: "Ama efsane değişmedi. Ben efsaneye dokunmadım. Senin değerini inkâr etmiyorum. Sen buna değersin. Ben sadece saf olan değilim. O henüz gelmedi. Umudunla hiçbir ilgim yok."

Ağıtçı cevap vermedi. Hıçkırıkları havaya karıştı; bir kere başlamıştı, o eski ve dinmeyen acısı bir türlü dinmiyordu. Ama bir an sonra bir kaya ışığı parıltısı getirdi. Covenant bunun *jheherrin* adına konuşan sürüngen olduğunu gördü.

"Gel," diye ağladı. "Gel." Kederden titreyerek döndü ve mağaradan sürünerek çıktı.

Covenant ve Dev tereddüt etmeden onu takip etti. Yaratığın kederinin huzurunda, onun kendileri için tasarladığı şeyi sessizce kabul ettiler.

Bu yol onları tarakların içine geri götürdü; daha önceki rotalarından uzaklaşıp karmaşık bir tüneller zincirinden geçerek yukarı çıktılar. Çok geçmeden kaya duvarlar yeniden soğumuş ve hava belli belirsiz kükürt kokmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra - m a ğ a r a d a n yarım fersahtan biraz daha uzakta- rehberleri durdu.

Kendilerini yaratıktan saygılı bir mesafede tuttular ve o hıçkırıklarını kontrol etmeye çalışırken beklediler. Loş, kayaların aydınlattığı mücadelesini izlemek acı vericiydi ama kendi duygularını dizginleyip beklediler. Covenant yaratığa istediği kadar zaman tanımaya hazırdı. Sabır, *jheherrin*'e sunabileceği tek şey gibi görünüyordu.

Onları fazla bekletmedi. Kederini bastırarak kalın bir sesle şöyle dedi: "Bu tünel Kurash Qwellinir'de bitiyor. Her dönüşte ateşe doğru giden yolu seçin. Yaratıcı'nın bir geçidinden geçmelisiniz. Korunacaktır. Onun ötesinde her dönüşte ateşten uzaklaş. Gorak Krembal'ı bulacaksınız. Geçemezsin, geçmelisin. Onun ötesinde Yaratıcı'nın kayası var.

"Ağzı korunur, ama kapısı yoktur. Ama gizli yolları vardır, Yaradan'ın kullarının kullanmadığı gizli yolları vardır. Ağzının içinde bir kapı vardır. Onu göremezsin. Onu bulmalısın. Lentonun ortasına bir kez bastırın. Birçok yol ve saklanma yeri bulacaksınız."

Tarayıcı döndü ve tünelden aşağı doğru ilerlemeye başladı. Işığı titreyerek söndü ve Covenant ile Foamfollower'ı karanlıkta bıraktı. Yaratık, içi boş tarağın uzaklığından "Saf olduğuna inanmaya çalış" diye inledi. Sonra kederinin sesi soldu ve yok oldu.

Uzun bir sessizlik anından sonra, Köpük Takipçisi Covenant'ın omzuna dokundu. "Dostum, onu iyi duydu mu? Bize çok değerli bir yardımda bulundu. Söylediği her şeyi hatırlıyor musun?"

Covenant, Dev'in ses tonunda nihai bir şey duydu. Ama kendi niyetinin acı riktusuyla o kadar meşguldü ki bu ses tonunun ne anlama geldiğini sormadı. "Hatırlıyorsun," diye uyarıcı bir şekilde nefes aldı. "Sana güveniyorum. Beni oraya götür yeter."

"Dostum İnançsız," diye belli belirsiz söze başladı Dev, sonra durdu ve söyleyeceklerini bir kenara bıraktı. "Gel o zaman." Covenant'ı omzundan tutarak yönlendirdi. "Elimizden geleni yapacağız."

Tünelden yukarı tırmandılar. İki keskin dönüş yaptı ve dik bir şekilde yükselmeye başladı, yükseldikçe daralıyordu. Çok geçmeden Covenant soğuk taş yamacın açısı yüzünden elleri ve dizleri üzerine çökmek zorunda kaldı. Köpük Takipçisi arkasından nefes alıp verirken ve ara sıra itip kakarak ona yardım ederken, yukarı doğru çekip sıyırdı, kaya gittikçe daralırken tırmanmaya devam etti.

Sonra tünel boş bir duvarla son buldu. Covenant uyuşmuş elleriyle etrafı araştırdı. Hiçbir açıklık bulamadı ama tavana da dokunamıyordu. Yukarı baktığında, başının üzerinde ulaşamayacağı bir yerde kırmızı ışıktan oluşan soluk bir pencere gördü.

Birbirlerine bastırarak, o ve Köpük Takipçisi tünelin sonunda durabildiler. Loş açıklık Köpük Takipçisi'nin kollarının uzanabileceği mesafedeydi. Covenant'ı dikkatlice kaldırdı ve pencereden içeri doğru itti.

Covenant kayadaki dikey bir yarığa tırmandı. Zemini boyunca sürünerek ilerledi ve kenarlarından kısa, çatısız bir koridora benzeyen bir yere baktı. Duvarları, birkaç metre yüksekliğinde dik taştan yapılmıştı. Sanki ham, siyah, magmatik kayadan kaba bir şekilde kazınmış gibi görünüyordu; bir geçit anlamsızca boş bir duvardan diğerine uzanıyordu. Ama gözleri ışığa alışınca koridorun iki ucundaki kesişme noktalarını fark etti.

Işık gece gökyüzünden geliyordu. Duvarların bir kenarı boyunca donuk kırmızı bir parıltı vardı - uzaktaki bir ateşin parıltısı. Hava keskin ve kükrütlüydü; eğer hava soğuk olmasaydı, Covenant çoktan Hotash Slay'in yakınında olduğunu tahmin edebilirdi.

Koridorun boş olduğundan emin olunca usulca Köpük Takipçisi'ne seslendi. Dev bir sıçrayışla başını ve omuzlarını açıklıktan yarığa doğru itti, sonra yolun geri kalanında yukarı doğru kıvrıldı. Bir an içinde Mutabakat'ın yanındaydı.

"Burası Kurash Qwellinir," diye fısıldadı etrafına bakınırken, "Parçalanmış Tepeler. Eğer tüm hesaplarımı kaybetmediysem, Bannor'un bize öğrettiği geçitten çok uzaktayız. *Jheherrin*'in yardımı olmadan yolumuzu bulmamız çok zor olacak." Sonra Covenant'a kendisini takip etmesini işaret etti. "Arkamda kal. Eğer fark edilirse, nerede olduğunuzu bilmeliyim."

Sanki dinlenmiş ve gizlenmeye hevesliymiş gibi yumuşak bir şekilde ileriye doğru kayarak ateşin parıltısına doğru ilerlemeye başladı ve Antlaşma da uyuşmuş çıplak ayaklarıyla onun arkasından topallayarak ilerledi. Koridorun sonuna yaklaştıklarında ihtiyatlı bir şekilde bir duvara yaslandılar. Köpük Takipçisi köşeden bakarken Covenant nefesini tuttu. Bir an sonra Dev işaret verdi. İkisi de aceleyle bir sonraki geçide girdiler ve kırmızı gökyüzü parıltısına doğru döndüler.

Bu ikinci koridor ilkinden daha uzundu. Onun ötesindekiler eğri büğrüydü; yön değiştiriyor, kendi üzerlerine dönüyor, işkence gören yılanlar gibi siyah, sert kayanın içinde kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Covenant kısa sürede ilerleme duygusunu yitirdi. *Jheherrin*'in talimatları olmasaydı, kaybettiği yeri geri almaya, görünen hataları düzeltmeye çalışacaktı. Bir kez daha, en başından beri hayatta kalmasının diğer insanlara ne kadar bağlı olduğunu fark etti. Atıran, Elena, Lena, Bannor, Triock, Mhoram, *Jheherrin* -Onlar olmasaydı hiçbir yere varamaz, hiçbir şey yapamazdı. Vahşiliğine, öfkesine ve akıl almaz tedbirsizliğine karşılık onu hayatta tutmuşlar, ona bir amaç vermişlerdi. Ve şimdi tamamen Saltheart Foamfollower'a bağımlıydı.

Bu bir cüzzamlı için iyi bir alamet değildi.

Korkunç alametlerin himayesi altında yoluna devam etti. Yarası, altında artık başını kaldıramayacağı bir ağırlık gibi hissediyordu; kükürtlü hava ciğerlerindeki gücü emiyor gibiydi. Zamanla kendini uyuşmuş ve duygusuz hissetmeye başladı, sanki şaşkınlık içinde dolaşıyordu.

Yine de bir koridordaki keskin dönüşün yakınında ışığın arttığını fark etti. Aydınlanma kısaydı; bir kapı gibi açılıp kapanıyordu. -Ama bu onu tetikte olmaya itti. Köşeye yaklaştıklarında Dev'in ayaklarını bir gölge gibi takip etti.

Dönüşün ötesinden gırtlaktan gelen sesler duydular. Covenant takip edilme düşüncesiyle irkildi, sonra kendini sakinleştirdi. Sesler avlanmanın aciliyetinden ya da gizliliğinden yoksundu.

Köpük Takipçisi başını köşeye koydu ve Covenant da bakmak için onun altına çömeldi.

Bunun ötesinde koridor, açık alanın her iki girişinin yanında birer tane bulunan iki küçük kaya ışığının belli belirsiz aydınlattığı geniş bir alana açılıyordu. İki taşın ortasındaki uzak duvarın karşısında yarı insan yaratıklardan oluşan karanlık bir grup duruyordu. Covenant on kişi saymıştı. Ellerinde mızraklar vardı ve rahat ya da yorgun duruşlarda durup birbirleriyle alçak, kaba seslerle konuşuyorlardı. Sonra içlerinden beşi arkalarındaki duvara döndü. Taşın bir bölümü açıldı ve kırmızı bir ışık akımı yayıldı. Covenant açıklığın arkasında derin bir tünel gördü. Beş yaratık girişten geçti ve taşı arkalarından kapattı. Kapı o kadar sıkı kapanmıştı ki hiçbir çatlak ya da ışık parıltısı tünelin varlığını göstermiyordu.

"Nöbeti değiştiriyorum," diye nefes aldı Köpük Takipçisi. "Işık bizi uyardığı için şanslıyız."

Kapının kapanmasıyla birlikte muhafızlar kendilerini neredeyse görünmez oldukları duvarın karanlığına bıraktı ve sessizliğe gömüldü.

Covenant ve Foamfollower köşeden kısa bir mesafe uzaklaştı. Covenant ikiye bölünmüş hissediyordu; muhafızları geçmenin bir yolunu bulamıyordu ama yorgunluğundan labirentte başka bir geçit aramaktan da korkuyordu. Ama Köpük Takipçisi hiç tereddüt göstermedi. Ağzını Mutabakat'ın kulağına dayadı ve acımasızca fısıldadı: "Saklan. Çağırdığımda bu açık alanı geç ve Hotash Slay'den uzaklaş. Bir tur sonra beni bekle."

Covenant'ın kafasında bir korku belirdi. "Ne yapacaksın?"

Dev sıırttı. Ama çamur karası yüzünde mizah yoktu ve gözleri açlıkla parlıyordu. "Sanırım bir ya da iki darbe vuracağım

bu Yaratıcı-iş yaratıkları." Covenant yanıt veremedi köşesine döndü.

Köpük Takipçisi iki eliyle duvarı ararken çıkıntılı bir taş parçası buldu. Büyük kasları bir an gerildi ve yumru ellerinde gevşedi.

Dönüşü bir an için gözden geçirdi, sonra taşı havaya kaldırdı. Taş gürültülü bir takırtıyla uzak koridora düştü.

Muhafızlardan biri diğerlerine bir emir verdi. Mızraklarını kavrayarak gürültüye doğru gitmeye başladılar.

Köpük takipçisi onlara hareket etmeleri için bir an verdi. Sonra kendini onlara doğru fırlattı.

Covenant köşeye sıçradı ve Köpük Takipçisi'nin muhafızlara saldırdığını gördü. Diğer tarafa bakıyorlardı. Foamfollower'ın uzun bacakları mesafeyi yarım düzine sessiz adımla geçti. Bir dağın yamacı gibi üzerlerine düşmeden önce onu sadece bir an görebildiler.

Onlar büyük, güçlü savaşçılardı. Ama o bir devdi. Onları küçeleştirdi. Ve onları gafil avladı. Bir darbe, iki, üç

-Bir anda üçünün kafatasını ya da göğsünü ezdi ve dördüncüsüne saldırdı.

Yaratık geriye doğru kaçtı ve mızrağını kullanmaya çalıştı. Foamfollower mızrağı yaratığın elinden çekip aldı ve tek bir vuruşla muhafızın kafasını kırdı.

Ama bu bir an için çok uzun sürdü; beşinci muhafızın tünelin girişine ulaşmasına izin verdi. Kapı hızla açıldı. Işık parladı. Muhafız parlak taş boğazda gözden kayboldu.

Köpük takipçisi açıklığa doğru döndü. Sağ elinde mızrağı dengeledi. Yumruğundaki bir oktan daha büyük görünmüyordu ama onu omzunun üzerinden bir cirit gibi kaldırdı ve kaçan muhafızın üzerine fırlattı.

Tünelden boğuk bir acı çığlığı yankılandı.

Dev, Covenant'a doğru döndü. "Şimdi!" diye bağırdı. "Kaçın!"

Covenant, Dev'in ısrarıyla ilerlemeye başladı; ama koşamadı, uzuvlarını o kadar hızlı hareket etmeye zorlayamadı. Arkadaşı onu şaşkına çevirmişti. Foamfollower canlı kaya ışığında elleri kan içinde duruyordu ve sırtıyordu. Vahşi bir zevk onun yüz hatlarını bozmuştu; neşe gözlerinin mağaralarından kıpkırmızı parlıyordu.

"Köpük takipçisi mi?" Covenant sanki bu isim boğazını acıtıyormuş gibi fısıldadı. "Dev mi?"

"Git!" diye bağırdı Dev, sonra tünele geri döndü. Kolunun bir hareketiyle taş kapıyı çarparak kapattı.

Covenant nispeten karanlıkta gözlerini kırıştırarak durdu ve Köpük Takipçisi'nin kalan üç mızrağı kapıp kapıya götürmesini, sonra onları parçalara ayırmasını ve parçaları kapının çatlaklarına sıkıştırarak kapatmasını izledi.

İşi bittiğinde duvardan uzaklaşmaya başladı. Ancak o zaman Antlaşma'nın kendisine itaat etmediğini fark etti. Hemen İnançsız'ın üzerine atladı ve onu kolundan yakaladı. "Aptal!" diye bağırdı ve Covenant'ı uzak geçide doğru savurdu. "Benimle alay mı ediyorsun?" Ama eli kanla kayganlaşmıştı. Tutuşunu kaybetti ve yanlışlıkla Covenant'ı taşa çarparak sarsılmasına neden oldu.

Covenant nefes almak için soluk soluğa duvardan aşağı yığıldı. "Köpük takipçisi, sana ne oldu?"

Köpük takipçisi ona ulaştı, omuzlarını kavradı ve onu sarstı. "Benimle alay etme. Böyle şeyleri senin için yapıyorum!"

"Onları benim için yapma," diye itiraz etti Covenant. "Onları benim için yapmıyorsun."

Dev hırlayarak Covenant'ı kaldırdı. "Başka bir şekilde hayatta kalabileceğimize inanıyorsan aptalsın." İnançsız'ı inatçı bir çocuk gibi kolunun altında taşıyarak, Hotash Slay'e doğru labirentin içine girdi.

Artık her kavşakta gökyüzünün ateşli ışıltısına sırtını dönüyordu. Covenant onun avuçlarında çırpınıyor, yere bırakılmayı talep ediyordu; ama Köpük Takipçisi üç dönüşü ve bir o kadar da dönemeci geride bırakana kadar bunu kabul etmedi. Sonra durdu ve Covenant'ı ayağa kaldırdı.

Covenant sendeledi, dengesini yeniden sağladı. Dev'e bağırarak, ona öfkelenmek, açıklama talep etmek istedi. Ama hiçbir kelime gelmedi. Kendine rağmen, Saltheart Köpük Takipçisi'ni anlamıştı. Mahvolmamışların sonuncusu, geri çevrilemeyecek ya da durdurulamayacak darbeler vurmuştu; Mutabakat anlamamış gibi davranamazdı. Yine de kalbi haykırıyordu. Kendi aşırılığına başka bir cevap bulması gerekiyordu.

Köpük Takipçisi'nin dikkatini çeken sesi duyana kadar bir an geçti. Ama sonra onu yakaladı; bir koçbaşının taşa çarpması gibi uzak, tekrarlanan bir gümbürtü. Ne olduğunu tahmin etti; Despiser'ın yaratıkları labirentin içindeki tünelden çıkmaya çalışıyordu. Bir an sonra keskin, kıymık gibi bir ses ve bağırışlar duydu.

Dev bir elini onun omzuna koydu. "Gel."

Covenant, Foamfollower'ın tırıs yürüyüşüne ayak uydurmak için koşmaya başladı.

Birlikte koridorlarda aceleyle ilerlediler.

Artık tüm ihtiyatı bir kenara bırakmışlar, kendilerini ileride olabileceklerden korumak için hiçbir girişimde bulunmamışlardı. Labirentin her kavşağında, yükselen kırmızı parıltıdan uzaklaştılar ve koridorların her kıvrımında ve dönüşünde, ateşe daha da yaklaştılar, Gorak Krembal'ın yoğun, buruk atmosferinin daha da derinlerine indiler. Covenant artık havada bir sıcaklık hissediyordu, çölün rüzgârsız kavuruculuğu gibi kuru, boğucu bir sıcaklık. Sıcaklık arttıkça sırtından aşağı ter damlaları akmaya başladı. Nefes nefese kaldı, sert kayaların üzerinde tökezledi ve koşmaya devam etti. Tek tük aralıklarla Kurash Qwellinir'in duvarlarında yankılanan takip seslerini duyabiliyordu.

Ne zaman ayağı takılsa, Dev onu kucağına alır ve kısa bir yol boyunca taşırdı. Bu giderek daha sık oluyordu. Yorgunluğu ve halsizliği onu baş dönmesi gibi etkiliyordu. Düştüğünde, başından ayağına kadar yara bere içinde kalana kadar kendini hırpaladı.

Oraya ulaştığında, değişim o kadar ani oldu ki neredeyse onu dümdüz etti. Bir an kör bir dizi koridorda yalpalayarak ilerlerken, bir anda kendini Hotash Slay kıyılarında buldu.

Lavların sıcaklığına ve ışığına çarptı ve durdu. Tepeler aniden sona erdi; kendini erimiş taşlardan oluşan kızıl bir nehrin on metre ötesinde ölü küllerden oluşan bir kumsalda buldu.

Gecenin boş kubbesi altında, Hotash Slay iki yandan görüş alanının dışına doğru kıvrıldı. Fokurduyor ve kaynıyordu, havaya lav ve kükürt püskürtüleri gönderiyor, sanki akmak yerine durduğu yerde kaynıyormuş gibi dönüyordu. Yine de ses çıkarmadı; sanki sağır olmuş gibi Covenant'ın kulaklarına sessizce çarptı. Etinin kemiklerinden kavrulduğunu hissetti, sıcak kükürtte boğulduğunu hissetti, ama lav garip bir şekilde

sanki duyulamamış gibi bakıyor; inanılmaz derecede canlı ve gerçek dışı bir kâbus tezahürü.

İlk başta, bu kül rengi kıyıdan herhangi bir ufkun en uzak sınırına kadar uzanan görüşüne hakim oldu. Ancak gözlerindeki nemli ısı bulanıklığını kırıpştırdığında, lavın elli metreden daha az genişlikte olduğunu gördü. Onun ötesinde, dar bir kül yığınının başka bir şey seçemiyordu. Sıcak kırmızı ışık diğer her şeyi karanlığa gömüyor, uzak taraftaki geceyi cehennemin açık boğazı kadar siyah ve dipsiz gösteriyordu.

Bu ihtimal karşısında, Foul's Creche'in bu geçit vermez ateşin ötesinde öldürücü ve gizli bir şekilde durduğunu düşünerek inledi. Burada tüm amacı ve acısı boşa çıkmıştı. Hotash Slay geçilemezdi. Sonra yankılanan bir çığlık onu sarsıp kendine getirdi. Labirentten dışarı akan yaratıklar görmeyi bekliyordu.

Takip daha az yankılı koridorlara doğru ilerlerken ses tekrar kesildi. Ama çok geride kalmış olamazlardı. "Köpük takipçisi!" Covenant bağırdı ve sesini kontrol etme çabalarına rağmen korkudan çatladı. "Ne yapacağız?"

"Beni dinleyin!" Köpük takipçisi söyledi. Üzerinde bir aciliyet ateşi vardı. "Görülmeden önce karşıya geçmeliyiz. Eğer görülürseniz -eğer Soulcrusher karşıya geçtiğinizi bilirse- sizi uzak tarafta avlayacaktır. Sizi yakalayacaktır."

"Cross?" Covenant ağzı açık kaldı. "Ben mi?"

"Eğer görülmezsek, ne yaptığımızı tahmin edemez. Labirentin başka bir yerinde olduğunuza karar verecektir - sizi orada avlayacaktır, Ridjeck Thome burnunda değil."

"Onu geçmek mi? Deli misin sen? Ne olduğumu sanıyorsun?" Duyduklarına inanamıyordu. Geçmişte, Köpük Takipçisi'yle birlikte bir şekilde Hotaş Katliamı'nın ötesine geçebileceklerini varsaymıştı ama bu varsayımda bulunmuştu çünkü Foul'un yaşadığı yerin etrafındaki lav hendeğini gözünde canlandırmamış, engelin gerçek büyüklüğünü kavrayamamıştı. Şimdi aptallığını görüyordu. Lavlara iki adım daha yaklaşırsa derisinin yanmaya başlayacağını hissetti.

"Hayır," diye yanıtladı Köpük Takipçisi. Sesi ölümcül duygularla doluydu. "Kendimi hazırlamak için çabaladım. Belki de bunu yaparken

ölmeden önce hayatımın uzun zararı. Dostum, seni karşıya geçireceğim."

Hemen Covenant'ı havaya kaldırdı ve geniş omuzlarının üzerine oturttu.

"İndirin beni!" Covenant itiraz etti. "Ne halt ediyorsun sen?"

Dev dönüp taşın kızgın sivilaşmasıyla yüzleşti. "Nefes alma!" diye havladı hiddetle. "Gücüm sıcağa dayanmana yardımcı olacak ama nefes alırsan ciğerlerin yanacak!"

"Lanet olsun, Dev! İndir beni! Bizi öldüreceksin!"

"Ben Devlerin sonuncusuyum," diye homurdandı Köpük Takipçisi. "Hayatımı istediğim gibi vereceğim."

Covenant başka bir şey söyleyemeden, Köpük Takipçisi kül rengi kumsaldan Hotash Slay'in lavlarına doğru koşmaya başladı.

Kıyının son ucundan, erimiş taşın üzerine güçlü bir şekilde sıçradı. Ayakları lavlara değdiğinde, tüm devasa gücüyle uzak kıyıya doğru koşmaya başladı.

Hızlı ısı patlaması Covenant'ın bilincini neredeyse söndürüyordu. Uzaktan gelen bir feryat duydu ama boğazından geldiğini fark edene kadar dakikalar geçti. Ateş onu kör etmiş, kırmızı şiddet dışında her şeyi görüş alanından silmişti. Sanki etini kemiklerinden ayırıyormuş gibi onu parçalıyordu.

Ama bu onu öldürmedi. Dev'den ona dayanıklılık akıyordu. Ve yüzüğü yarım elinin üzerinde sanki onun işkencesini emiyormuş, etinin üzerindeki baskıyı hafifletiyormuş gibi ağrıyordu.

Foamfollower'ın altına battığını hissedebiliyordu. Lavlar çamurdan ya da bataklıktan daha kalındı ama Dev her adımda daha da derine batıyordu. Uzun adımları mesafenin yarısını kat ettiğinde, kalçalarını aşmıştı. Yine de duraksamadı. Covenant'ta acı omuzlarından yukarı doğru fırladı. Yine de kendini ileri doğru itti, uzak kıyıya ulaşma çabasında tüm kaslarını sınırların ötesinde gerdi.

Covenant nefesini tutmak için feryat etmeyi bıraktı, ancak Köpük Takipçisi'nin acısı onu lavın sıcaklığından daha fazla yakıyor gibiydi. Beyaz altını zihniyle kavramaya, Dev'e yardım etmek için ondan güç almaya çalıştı. Ama bunu yapıp yapamayacağını bilemiyordu.

başarılı oldu. Kırmızı ateş algılarını kör etmişti. İki adım sonra, Köpük Takipçisi beline kadar batmıştı. Covenant'ın ayak bileklerini kavradı ve onu yukarı kaldırdı, böylece İnançsız onun omuzlarında duruyordu. Covenant o ağır tünekte bocaladı ama Köpük Takipçisi'nin ayak bileklerindeki tutuşu demir kadar güçlüydü ve onu dik tuttu.

İki adım daha atınca lavlar Köpük Takipçisi'nin göğsüne ulaştı. Bir anlığına acısına hakim olup sessiz ateşin üzerinden "*Jheherrin*'i hatırla!" diye haykırdı. Sonra kırmızı erimiş acıyla tahammülünün ötesine geçerek ulumaya başladı.

Covenant hiçbir şey göremiyordu, ne kadar ilerlediklerini bilmiyordu.

Lavların üzerinde yuvarlanırken nefesini tuttu ve kendini Foamfollower'ın korkunç Çığlık at. Bu Dev gitti işkence görmüş bacaklarıyla sanki suda yürüyormuş gibi kendini itti.

Ama sonunda bocalayarak durdu. Lavın ağırlığı ve acısı onu durdurdu. Daha fazla ilerleyemedi.

Son ve korkunç bir gayretle kendini yukarı doğru itti, geriye çekildi, tüm gücünü omuzlarında yoğunlaştırdı. Kollarını yuvalarından koparacak kadar sert bir şekilde kaldırarak Covenant'ı kıyıya doğru fırlattı.

Covenant bir an için alev alev yanan ışığa doğru yükseldi ve kendini yakmanın ani acısına karşı sıktı.

Hotash Slay'in kenarından beş adım ötede ölü küllerin üzerine düştü. Küller altında çatırdadı, hafifçe eğildi, darbenin bir kısmını emdi. Nefes nefese yuvarlandı, sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Göremiyordu; gözyaşlarından gözleri kör olmuştu. Uyuşmuş parmaklarıyla gözlerindeki suyu çıkardı, öfkeyle gözlerini kırıştırdı, görüşünü odaklanmaya zorladı.

Lavın on ya da daha fazla metre ötesinde, Köpük Takipçisi'nin ellerinden birinin hâlâ yüzeyin üzerinde olduğunu gördü. Bir an için işe yaramaz bir şekilde sıktı, kükürtlü havaya tutunmaya çalıştı. Sonra Dev'i erimiş derinliklere kadar takip etti.

Köpük takipçisi! Covenant sessizce ağladı. Yüksek sesle bağırarak için yeterli hava bulamadı. Köpük takipçisi!

Sıcaklık ona öfkeyle geri döndü. Ve alevlerin arasından cılız bağırsıklar geliyordu; yaklaşan takibin yaygarası.

Görölmeden önce Covenant dilsizce hatırladı. Foamfollower bunu onun için yapmıştı, böylece görünmeyecekti; böylece Foul, Hotash Slay'i geçtiğini bilmeyecekti. Ateş ve keder içinde eriyene kadar olduğu yerde diz çökmek istedi ama tökezleyerek ayağa kalktı.

Foamfollower! Arkadaşım!

Uyarıcı bir şekilde hantallaşarak, sanki tüm kurbanlarının mezarıymış gibi lavlara sırtını döndü ve karanlığa doğru uzaklaştı.

Kısa bir mesafe sonra, alçak, çorak bir sırtı geçti ve onun ötesindeki sığ vadiye düştü. Bir anda üzerine bir yorgunluk çöktü ve kendini uykuya bıraktı. Uzun bir süre kendi gecesinde yattı, imkansız güneş ışığını hayal etti.

ON DOKUZ: Ridjeck Thome

Ağzında kükürdün buruk tadı ve yüreğinde küllerle uyandı. İlk başta nerede olduğunu hatırlayamadı; üzerinde yattığı yıkık zemini, boğazındaki kükürt sesini ya da güneşsiz gökyüzünü tanımlayamadı; yalnızlığının nedenini hatırlayamadı. Bir insan nasıl bu kadar yalnız olabilir ve hala nefes almaya devam edebilirdi? Ama bir süre sonra kükürdün altında bir ter ve hastalık kokusu fark etmeye başladı. Ter, diye mırıldandı. Cüzzam. Hatırladı.

Korka korka kendini derenin içinde oturur pozisyona getirdi, sonra sırtını yıkılmakta olan bir duvara yasladı ve durumunu kavramaya çalıştı.

Düşünceleri, cansızlık ve kaybın satışıyla parçalanmış zihninin direklerinde lime lime asılı duruyordu. Açlıktan ölmek üzere olduğunu biliyordu. Bu doğru, dedi kendi kendine. Durum böyleydi. Ayakları hırpalanmış, kesiklerle çizilmişti ve alnı kafatasına bir çivi çakılmış gibi acıyordu. Başını sallayarak onayladı. Bu doğru. İşte böyle olmuştu. Ama kirli derisi yanmamıştı ve çamur lekeli cübbesinde ısı hasarı belirtisi yoktu. Bir süre hareket etmeden oturdu ve neden hâlâ hayatta olduğunu anlamaya çalıştı.

Foamfollower, Devlerin Gildenlode dümenleri aracılığıyla güç uygulayarak tekneleri hareket ettirdiği gibi, onun aracılığıyla güç uygulayarak onu sıcaktan kurtarmış olmalıydı. Foamfollower'ın cesareti karşısında başını salladı. Bir arkadaşının yardımı olmadan nasıl devam edebileceğini bilmiyordu.

Yine de Dev için hiç gözyaşı dökmedi. Kendini gözyaşlarından yoksun hissediyordu. O bir cüzzamlıydı ve neşe ya da kederle işi yoktu. Yoktu, açıkça iddia ediyordu. Colossus'taki kriz onu kendisinin ötesine götürmüş, kendisinde olmayan tepkileri kendisinden çekip almıştı. Şimdi özündeki hissizliğe geri döndüğünü hissediyordu.

Varoluşunun mihenk taşını tanımlıyordu. Olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmayı bırakmıştı.

Ama işi henüz bitmemişti. Devam etmesi, Despiser'la yüzleşmesi, onu buraya getiren amacı tamamlaması gerekiyordu. Diyar'dan serbest bırakılmasının tüm koşulları henüz yerine getirilmemişti. İyi ya da kötü, Lord Foul'un beyaz altın arayışını sona erdirmek zorunda kalacaktı.

Ve bunu Bannor ve Köpük Takipçisi'nin yaptığı gibi yapmak zorunda kalacaktı -hem tutkuyla hem de tutkuyla, hem savaşarak hem de savaşmayı reddederek- çünkü Despiser'ı aramak zorunda kalmasının bir nedenini daha öğrenmişti. Zihni tüm kurbanları tarafından kuşatılmışken, önünde hâlâ tek bir iyi cevap olduğunu fark etti.

Bu cevap, Rağmen'e karşı kazanılmış bir zaferdi.

Ancak Lord Foul'u yenerek kendi adına harcanmış tüm hayatlara bir anlam kazandırabilir ve aynı zamanda kendisini, kim olduğu konusundaki onulmaz gerçeği koruyabilirdi.

Thomas Covenant: İnançsız. Leper.

Kasten yüzüğüne baktı. Bir deri bir kemik kalmış parmağında gevşekçe sallanıyordu; donuk, arsız ve inatçı. İnledi ve ayağa kalkmak için güreşmeye başladı.

Köpük Takipçisi'nin ölümünden sonra neden hâlâ Diyar'da olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Muhtemelen bunun açıklaması Ölüm Yasası'nın çiğnenmesinde yatıyordu. Despiser her şeyi yapabiliyordu. Covenant, Lord Foul'un mülkünde Dünya'nın tüm eski Yasalarının yürürlükten kaldırıldığına inanmaya hazırды.

Vadinin uzak tarafına doğru ilerlemeye başladı. Yapacak hiçbir hazırlığı, erzakı, planı ya da hazırlanacak kaynağı yoktu.

-Görevine hemen başlamaması için hiçbir neden yoktu. Ve ne kadar gecikirse, o kadar zayıf düşecekti.

Tepenin zirvesine yaklaştığında başını kaldırıp etrafına baktı.

Foul's Creche'i ilk kez orada gördü.

Belki de yarım fersah ötede, ölü toprak ve kayalardan oluşan çatlak, çıplak bir ovada duruyordu; o kadar uzun süre enkaz halinde kalmış ve parçalanmış bir yerd ki, yaşam olasılığını bile unutmuştu.

Foul's Creche ile arasındaki son yükselti olan tepenin doruğundan, Ridjeck Thome'un burnunun dibinde olduğunu görebiliyordu. Ondan birkaç yüz metre ötede, her iki tarafta da toprak, burnun ucunda birleşene kadar dışarı doğru çıktıkça birbirine yaklaşan dik uçurumlar halinde alçalıyordu. Uzakta, kayalıklara çarpan dalgaların gürültüsünü duyuyor ve kamanın dudaklarının çok ötesinde Deniz'in koyu, gri-yeşil sularını görebiliyordu.

Ama manzaraya pek dikkat etmedi. Gözleri Kreş'in mıknaatısı tarafından çekilmişti. Duyduklarından Lord Foul'un evinin çoğunun yeraltında olduğunu tahmin e t m i ş t i ve şimdi bunun doğru olması gerektiğini görüyordu. Burun, ucunda yüksek bir kaya yığınının yükseliyordu ve Creche orada duruyordu. Minareler kadar uzun ve ince iki eş kule havaya doğru birkaç yüz metre yükseliyordu ve yer seviyesinde aralarında tek girişin karanlık açık deliği vardı. Despiser'in evinden başka hiçbir şey görünmüyordu. Kulelerin tepesindeki pencerelerden Lord Foul ya da muhafızları burnun ötesine, Hotash Slay'in ötesine, hatta Parçalanmış Tepeler'in ötesine bakabilirdi ama malikânesinin geri kalanı (üreme inleri, depoları, enerji santralleri, kışlaları, taht binası) yeraltında olmalıydı, kayaya gömülüydü, sadece o tek ağızdan ve Kurash Qwellinir'in arasına gizlenmiş tünellerden erişilebilirdi.

Covenant burnun karşısına baktı; kulelerin karanlık pencereleri, içi boş ve iğrenç, ruhsuz gözler gibi kör bir şekilde ona bakıyordu. İlk başta, kendisini böyle bir hedefe bu kadar yakın bulduğu için sersemlemiş bir halde manzaraya bakakaldı. Ama bu duygu kaybolduğunda, nöbetçiler tarafından fark edilmeden Kreşe nasıl ulaşabileceğini merak etmeye başladı. Kulelerin göründükleri kadar boş olacağına inanmıyordu. Şüphesiz Despiser hiçbir yaklaşımı gözetimsiz bırakmazdı. Ve eğer karanlığın onu gizlemesini beklerse, bir uçurumdan ya da çatlaklardan birine düşebilirdi.

Herhangi bir cevap bulamadan bir süre sorunu düşündü. Ama sonunda şansını denemek zorunda olduğuna karar verdi. Her zamankinden daha imkânsız değillerdi. Ve geçmesi gereken zemin püskürmüş ve engebeliydi.

Cüruf çukurları, kül yığınları, yarıklar; mesafenin çoğunda siper bulabilirdi.

Dereye geri dönerek ve uçuruma doğru inmeye başlayana kadar güneye doğru takip ederek işe başladı. Artık okyanusu net bir şekilde duyabiliyor ve görebiliyordu, ancak lavın kükürt kokusu havadaki tuz kokusunu bastırıyordu; ama bunu sadece uçurum tehlikesinden kaçınmak için fark etti. Oradan tekrar tepeye tırmandı ve yakındaki araziye incelemek için tepenin üzerinden baktı.

Rahatlayınca daha fazla çukur gördü. Tepenin tabanından itibaren, ovanın o kısmında erozyon izlerinden oluşan bir ağ gibi uzanıyorlardı. Eğer onlara görünmeden girebilirse, belli bir mesafe boyunca güvende olacaktı.

Yerin harap renklerine iyice karışan cübbesinin pisliği için kendini acımasızca tebrik etti. Bir an için cesaretini topladı, kendini dengeledi. Sonra koştu, son yamaçtan aşağı yuvarlandı, en yakın dereye yuvarlandı.

Dik hareket etmesine izin vermeyecek kadar sığıdı, ancak dönüşümlü olarak sürünerek ve çömelerek ağın içine girmeyi başardı. Ondan sonra daha iyi ilerledi.

Ama Hotash Slay'in sıcaklığının ötesinde, hava nemli bir mahzenden çıkan nefes gibi soğuk ve ıslaktı; cübbesine rağmen içine işliyor, terini teninde buz gibi acıtıyor, azalan enerjisini tüketiyordu. Zemin sertti ve süründüğünde dizlerinin kayayı dövmekten hasta olduğunu hissediyordu. İçindeki açlık hızla sızladı. Ama kendini ileriye doğru sürükledi.

Çukurların ötesinde, cüruf çukurları ve kül yığınları arasında topallayarak bir süre daha hızlı ilerledi. Ama ondan sonra düz, barıksız, çatlaklar ve yarıklarla dolu bir alana geldi. Bazılarından denizin çarpma sesini duyabiliyordu; bazılarından da kreşin havalandırması için hava üfleniyordu. Düzlükte korunmasız bir şekilde ilerlemek zorundaydı, şimdi yerdeki geniş boşluklar arasında koşuyor, şimdi baş döndürücü bir korkuyla kendini yolunun karşısındaki çatlakların üzerine atıyordu. Sonunda kulelere giden engebeli, yükseltilmiş kayanın eteğine ulaştığında, bir kayanın sığınağına düştü ve orada yattı, nefes nefese, nemli soğukta titreyerek, muhafızların sesinden korkarak.

Ama ne bir alarm, ne bir bağırtı, ne de bir takip telaşı duydu; kendi boğuk solunumu, kanının ateşli nabızı ve dalgaların vuruşundan başka bir şey. Ya görülmemişti ya da muhafızlar onu pusuya düşürmeye hazırlanıyordu. Gücünün kalıntılarını topladı ve kayaların arasından tırmanmaya başladı.

Tırmandıkça baygınlaştı. Baş dönmesine benzer bir güçsüzlük başını doldurdu ve uyuşmuş ellerini kavramakta, bacaklarını itmekte güçsüz kıldı. Yine de devam etti. Zaman zaman kalbi küt küt atarak durdu çünkü takip edildiğini gösteren bir taş şingirtisi ya da giysi hışırtısı duymuş ya da duyduğunu sanmıştı. Yine de devam etmek için kendini zorladı. Baş dönüyordu, zayıftı, yalnızdı, titriyordu, savunmasızdı; anlayabileceği bir mücadele içindeydi. Herhangi bir teslimiyet için çok uzaklardan gelmişti.

Artık o kadar yüksekteydi ki kulelerden nadiren tamamen saklanabiliyordu. Ama bu açı, pencerelerde olabilecek muhafızlar için uygunsuz bir açıydı. Bu yüzden son tırmanışları nefes nefese ve kazıyarak çıkarken, gizlenme konusunda daha az endişeleniyordu. Sadece ellerini ve ayaklarını hareket ettirmek, vücudunu yukarı, yukarı kaldırmak için tüm dikkatine, enerjisine ihtiyacı vardı.

Sonunda tepeye yaklaştı. İki kayanın arasındaki bir boşluktan bakarken, Foul's Creche'in ağzına ilk kez yakından baktı.

Düzgün ve simetrikti, süssüzdü, mükemmel yapılmıştı. Yuvarlak açıklık, işlenmiş taştan devasa bir dayanağın üzerinde duruyordu; girişi kutsal bir mahzene açılıyormuş gibi çevreleyen, bilenmiş ve cilalanmış bir tahkimat. Parlaklığı bulutlu gökyüzünü aynen yansıtıyor, korkulukların kusursuz gri görüntüsünü yansıtıyordu.

Bir dev kadar uzun bir figür mağaranın önünde duruyordu. Üç başı, her yönü izleyebilmesi için üç çift gözü, dengesini sağlamak için üç ayaklı bir sehpa oluşturan üç kaslı bacağı vardı. Üç kolu sürekli hazır bekliyordu. Her biri pırıl pırıl bir kılıç tutuyor, her biri ağır deri kayışlarla korunuyordu. Uzun deri bir toka gövdesini sarıyordu. Covenant ilk başta figürün canlı olduğunu gösteren hiçbir hareket görmedi. Ama sonra göz kırptı ve dikkatini kokuşmuş sarı gözlerine çekti. Tepenin üzerinde dolaşıyorlardı.

sürekli düşman arıyordu. Gözlerini dikip baktığı aralıktan geçtiklerinde, keşfedilmiş gibi geri çekildi.

Ama figür onu gördüyse bile hiçbir işaret vermedi. Bir an sonra endişesini yatıştırdı. Bekçi, mağaraya son yaklaşımlar dışında burnun herhangi bir bölümünü gözetleyecek şekilde yerleştirilmemişti; Hotash Slay'den beri yaptığı yürüyüşün neredeyse tamamı figürün görüş alanının dışındaydı. Yani çömeldiği yerde güvendediydi. Ama Foul's Creche'e girmek istiyorsa, o bekçiyi geçmek zorundaydı.

Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Yaratıkla savaşılamazdı. Onu kandırmanın bir yolunu bulamıyordu. Ve bir tür ilham için beklediği süre uzadıkça, korkusu ve zayıflığı daha da arttı.

Kendini felç edene kadar olduğu yerde kalmaktansa, girişin bir tarafındaki tahkimata doğru kayaların arasından karnı üzerinde kıvrılarak ilerledi. Neredeyse ikiz kulelerin tam altında ve arasında kalan korkuluğun arkasına saklanarak, nefesini kesmek için kendini sıktı ve düşünebildiği tek yaklaşım için cesaretini toplamaya çalıştı - korkuluğun üzerinden giriş yoluna atlayıp gardiyandan kaçmaya çalışacaktı. Artık figüre o kadar yakındı ki terinin kokusunu alabildiğinden, baş dönmesinin makarasını ve kalbinin sesini duyabildiğinden emindi.

Yine de hareket edemiyordu. Pencerelelerin görüş alanının dışında olmasına rağmen kulelere tamamen maruz kaldığını hissetti; yine de kendini hareket ettiremiyordu. Korkuyordu. Kendini gösterdiğinde - gardiyan onu gördüğünde- Foul's Creche uyarılacaktı. Foamfollower'ın tüm çabası ve fedakârlığı, *jheherrin*'in tüm yardımı bir anda yok olacaktı. Ridjeck Thome'un tüm savunmasına karşı tek başına kalacaktı.

Lanet olsun! Kendi kendine nefes nefese kaldı. Haydi, Covenant! Sen bir cüzzamlısın, şimdiye kadar buna alışmış olman gerekirdi.

Foul's Creche büyük bir yerdi. Gardiyanı atlatabilirse yakalanmaktan bir süreliğine kurtulabilir, hatta *jheherrin*'in bahsettiği gizli kapıyı bile bulabilirdi. Bu diğerlerinden daha büyük bir şey değildi. Ölümcül yetersizlik ve reddedilemez ihtiyaç arasında sıkışıp kalmıştı; maliyetleri sayma, şansları ölçme kapasitesini uzun zaman önce kaybetmişti.

Ellerini taşa dayadı ve bir an için derin bir nefes aldı.

Hareket edemedi bir şey ona çarptı ve yere düşürdü. Çırpındı ama demir kadar sert bir kavrama kollarını arkadan kilitledi. Ağırlık bacaklarını sıkıştırdı. Öfke ve korku içinde bağırmaya çalıştı. Bir el yüzünü kapadı.

Çaresizdi. Saldırgan tek bir hamleyle belini kırabilirdi. Ama eller onu sadece hareketsiz tutuyor, üzerindeki hâkimiyetlerini göstererek rahatlamaını, boyun eğmesini bekliyorlardı.

Çaba sarf ederek kaslarını gevşetmeye zorladı.

El ağzını açmadı ama aniden sırt üstü çevrildi.

Kendini Saltheart Foamfollower'ın sıcak, temiz yüzüne bakarken buldu.

Dev susturucu bir hareket yaptı ve sonra onu serbest bıraktı.

Covenant bir anda kollarını Köpük Takipçisi'nin boynuna doladı, ona sarıldı, bir çocuk gibi güçlü boynuna yapıştı. Gün doğumu gibi bir sevinç içindeki karanlığı yıkadı, yeni bir günün saf, berrak şafağı gibi onu umuda yükseltti.

Foamfollower bir an için kucaklaşmaya karşılık verdi, sonra onu çözdü ve gizlice uzaklaştı. Covenant da onu takip etti ama gözleri o kadar yaşlıydı ki nereye gittiğini zorlukla görebiliyordu. Dev onu dayanaktan kulelerden birinin uzak tarafına götürdü. Orada bekçiden saklandılar ve dalgaların gürültüsü seslerini örttü. Köpük Takipçisi mutlu bir şekilde sırtarak fısıldadı, "Lütfen beni affedin. Umarım size zarar vermemişimdir. Sizi izliyordum ama göremedim. Siperlere ulaştığınızda, o Faul-cücesine haber vermeden seslenemezdim. Ve şaşkınlığınızla varlığınızı ele vermenizden korktum."

Covenant gözyaşlarını geri kırıptı. Sesi sevinç ve rahatlamayla titreyerek şöyle dedi: "Pardon? Beni çok korkuttunuz."

Foamfollower kendi zevkini zorlukla zapt ederek usulca kıkırdadı. "Ah, dostum, seni bir kez daha gördüğüme çok sevindim. Seni Hotash Katliamı'nda kaybettiğimden korktum - esir alındığından korktum - ah! Bir sürü korkum vardı."

"Öldüğünü sanmıştım." Covenant bir kez hıçkırdı, sonra kendini tuttu, kendini sabitledi. Kaba bir şekilde gözlerini sildi.

Dev'e bakabilsin diye.

Foamfollower son derece sağlıklı görünüyordu. Çıplaktı - Öldürme'nin yangınlarında giysilerini kaybetmişti- ve tepeden tırnağa bedeni temiz ve sağlıklıydı. Bakışlarındaki eski aşırılık yerini daha yumuşak, daha dingin bir şeye bırakmıştı; gözleri yuvalarından kahkahalarla parlıyordu. Uzuvarının kaymaktaşı kuvveti mermer kadar sağlam görünüyordu; ve Hotash Slay'den Creche'ye tırmanırken aldığı birkaç sıyrık dışında, eski savaş izleri bile gitmiş, onu kemiklerinin iliğine kadar arındırmış gibi görünen bir ateş tarafından silinmişti. Onunla ilgili hiçbir şey acı çektiğini göstermiyordu.

Yine de Covenant, Dev'i temelden değiştiren bir ıstırap, aşkın bir acı izlenimi edindi. Hotash Slay'de her nasılsa, Foamfollower en korkunç tutkularını kıyametine kadar taşımıştı.

Covenant deniz havasıyla kendini dengeledi ve "Öldüğünü sanmıştım," diye tekrarladı.

Dev'in mutluluğu hiç azalmadı. "Ben de öyle. Bu sonuç beni de şaşırttı, tıpkı seni şaşırttığı gibi. Taş ve Deniz! Öleceğime yemin edebilirdim. Covenant, Despiser böyle şeylerin yaşandığı bir dünyada asla tam anlamıyla zafer kazanamaz."

Bu doğru, dedi Covenant kendi kendine. Bu tür bir dünyada. Yüksek sesle sordu, "Ama bunu nasıl yaptın? Ne oldu?"

"Tam olarak emin değilim. Dostum, sanırım kederin ritüel ateşi olan Dev *caamora*'yı unutmadın. Dev eti sıradan ateşten zarar görmez. Acı arındırır ama yakmaz. Bu şekilde Evsizler zaman zaman kalplerindeki taşkınlıktan kurtulmuşlardır.

"Buna ek olarak, vahşi büyüünün bana bir dereceye kadar yardımcı olduğuna inandığımı duymak seni şaşırtacak. Seni omuzlarımdan atmadan önce, tıpkı benim seninle gücü paylaştığım gibi, bir gücün de benimle gücü paylaştığını hissettim."

"Cehennem Ateşi." Covenant parmağındaki kör argent şeride bakakaldı.

Cehennem ateşi ve kanlı lanet. Yine Mhoram'ın "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" sözünü hatırladı. Ama yine de Yüce Efendi'nin ne demek istediğini kavrayamadı.

"Ayrıca," diye devam etti Dev, "Dünya'da Lord Foul'un, Şeytan Yürekli ve Ruh Kırıcı'nın hayal bile edemeyeceği gizemler yaşıyor. Yarım El Berek'le dost olmak için konuşan Dünya Gücü şimdi sessiz değil. Belki başka bir dil konuşuyor - belki de yolları Dünya üzerinde yaşayan insanlar tarafından unutuldu - ama sönmedi. Dünya, Illearth Taşı gibi yasaklarla eşleşecek iyilikler içermeseydi var olamazdı."

"Belki," diye düşündü Covenant. Kendi sesini bile zor duyuyordu. Yüzüğünün düşüncesi onda bambaşka bir dizi fikri tetiklemişti. Onları tanımak istemedi, onlardan bahsetmekten nefret etti ama bir süre sonra kendini "Elena gibi diriltilmediğine emin misin?" demeye zorladı.

Dev'in yüzünde bir kakhaha ifadesi belirdi. "Taş ve Deniz! İçinde İnançsız'ın sesi var." "Emin misiniz?"

"Hayır dostum," diye kıkırdadı Köpük Takipçisi, "emin değilim. Ne biliyorum ne de umurumda. Sadece sana yardım etmek için bana bir şans daha verildiği için mutluyum."

Covenant, Foamfollower'ın cevabını tüketti ve ardından kendi cevabını buldu. "O halde hâlâ yapabiliyorken bu konuda bir şeyler yapalım" derken Dev'e yetişmek için elinden geleni yaptı.

"Evet." Köpük Takipçisi'nin yüzüne yavaş yavaş ciddiyet yerleşti ama bu onun coşku ve acı dolu havasını azaltmadı. "Yapmalıyız. Her gecikmemizde, Toprak'ta daha fazla hayat kaybediliyor."

"Umarım bir planınız vardır." Covenant endişesini bastırmaya çalıştı. "Kibarca rica edersek gardiyanın bizi el sallayarak geçireceğini sanmıyorum."

"Bu konu üzerinde biraz düşündüm." Köpük Takipçisi düşüncesinin sonuçlarını dikkatle özetledi.

Covenant bir süre düşündükten sonra şöyle dedi: "Hepsi çok iyi. Ama ya geldiğimizi biliyorlarsa? Ya içeride bizi bekliyorlarsa?"

Dev başını salladı ve kulelerin kayalıklarını dinlemek için biraz zaman harcadığını açıkladı. Bir pusuya işaret edecek hiçbir şey duymamıştı, kulelerin işgal edildiğini gösteren hiçbir şey yoktu. "Belki de Soulcrusher gerçekten de

ona bu şekilde yaklaşılabılır. Belki de bu gardiyan tek muhafızdır. Yakında öğreneceğiz."

"Evet, gerçekten," diye mırıldandı Covenant. "Yalnız ben sürprizlerden nefret ederim. Birinin hayatınızı ne zaman mahvedeceğini asla bilemezsiniz."

Yüzü asık bir şekilde Köpük Takipçisi cevap verdi: "Belki şimdi harap edene bir nebze de olsa haraplığını iade edebiliriz."

Covenant başını salladı. "Umarım öyledir."

Birlikte girişe doğru süründüler, sonra ayrıldılar. Covenant, Dev'in talimatlarına uyarak kayaların ve molozların arasından aşağıya doğru ilerledi ve görünmeden mağaranın önüne olabildiğince yaklaşmaya çalıştı. Son derece dikkatli hareket etti, dolambaçlı bir yol izledi. İşini bitirdiğinde hala dayanaktan en az kırk metre uzaktaydı. Mesafe onu rahatsız ediyordu ama başka bir alternatif bulamıyordu. Gardiyanı gizlice geçmeye çalışmıyordu; sadece tereddüt etmek istiyordu.

Hadi, Covenant, diye hırladı. Devam et. Burası korkaklara göre bir yer değil.

Derin bir nefes aldı, sanki bu son şansymış gibi kendine bir kez daha lanet okudu ve saklandığı yerden çıktı.

Bir anda gardiyanın bakışlarının kendisine yöneldiğini hissetti ama bunu görmezden gelmeye çalıştı, en azından umursamaz bir tavırla mağaraya doğru ilerlemeye gayret etti. Ellerini arkasında kavrayarak, dışlerinin arasından tınısızca ıslık çalarak, sanki Foul's Creche'e bedava girmeyi bekliyormuş gibi ilerledi.

Gardiyanın bakışlarından kaçındı. Bu bakışlar amacını açığa çıkaracak, onu olduğu gibi gösterecek kadar sıcaktı. Derisini tiksintiyle ürpertti. Ama molozların arasından giriş yolunun cilalı taş önlüğüne geçerken, kendini figürün yüzüne bakmaya zorladı.

İstemsizce duraksadı, ıslık çalmayı bıraktı. Gardiyanın bakışlarındaki sarı hastalık onu dehşete düşürdü. Bu gözler onu derisinden ruhuna kadar tanıyor, onunla ilgili her şeyi biliyor ve bildikleri her şeyi en büyük küçümsemeyle karşılıyor gibiydi. Bir an için bu varlığın Despiser'ın ta kendisi olduğundan korktu. Ama o daha iyi biliyordu. Yağmacıların çoğu gibi, bu yaratık da

Lord Foul'un Taş İşi'nin kurbanı olan çarpık bir etten yapılmıştı. Ve kendini tutuş biçiminde bir belirsizlik vardı.

Ukalalık taslayarak, neredeyse gardiyanın kılıcının erişebileceği mesafeye gelene kadar önlükten yukarı doğru yürüdü. Orada durdu ve bir an için figürü dikkatle inceledi. Tepeden tırnağa inceledikten sonra, güçlü bakışlarıyla tekrar karşılaştı ve tüm küstahlığıyla, "Foul'a burada olduğumu söylemeyin. Ona sürpriz yapmak istiyorum."

Şaşırt onu derken, aniden ellerini arkasından çekti. Sağ elinin işaret parmağındaki yüzük açıktayken, gardiyana vahşi bir büyü patlamasıyla saldırıyormuş gibi ileri atıldı.

Gardiyan savunma pozisyonuna geçti. Bir an için üçünün de kafası Mutabakat'a doğru döndü.

O anda, Köpük Takipçisi Kreş'in girişinin üzerindeki dayanaktan atlayarak geldi.

Bekçi ulaşamayacağı bir yerdeydi; ama yere iner inmez ileri atıldı, ona doğru yuvarlandı ve ayaklarını altından çekti. Uzuvarların ve bıçakların girdabında yere düştü.

Hemen üzerine bindi. Onun kadar iriydi, belki daha da güçlüydü. Silahlıydı. Ama yumruklarıyla ona öyle güçlü vurdu, vücuduyla öyle etkili bir şekilde kısırdı ki, kendini savunamadı. Boyunlarının dibine iki yumruklu kocaman bir darbe indirdikten sonra gevşedi.

Kafasını kesmek için hemen kılıçlarından birini aldı. "Köpük takipçisi!" Covenant itiraz etti.

Foamfollower baygın figürün üzerinden kalktı ve bir yumruğunda sıkılı kılıcıyla Covenant'ın karşısına dikildi.

"Onu öldürme."

Yorgunluktan hafifçe nefes nefese kalan Dev, "İyileştiğinde Creche'yi bize karşı uyaracaktır," dedi. Yüz ifadesi acımasızdı ama vahşi değildi.

"Yeterince ölüm oldu," diye cevap verdi Covenant kalın bir sesle. "Bundan nefret ediyorum."

Köpük Takipçisi bir an için Covenant'ın bakışlarını tuttu. Sonra başını geriye attı ve gülmeye başladı.

Covenant minnettarlıktan aniden güçsüz hissetti. Neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. "Bu daha iyi," diye mırıldandı rahatlayarak. Girişin bir duvarına yaslanarak dinlenirken Dev'in neşesine değer verdi.

Kısa bir süre sonra Köpük Takipçisi sakinleşti. "Pekâlâ dostum," dedi sessizce. "Bu yaratığın ölümü bize zaman kazandıracak, işimizi yapıp sonra da kaçmaya çalışabileceğimiz bir zaman. Ama bizim amacımız hiçbir zaman kaçmak olmadı." Kılıcını secde halindeki gardiyanın üzerine bıraktı. "Eğer onun bilinçsizliği amacımıza ulaşmamızı sağlarsa, yeterince iyi hizmet etmiş olacağız. Bırakalım kaçış kendi başının çaresine baksın." Alaycı bir şekilde gülümsedi, sonra devam etti: "Bununla birlikte, kalbimde bu tokayı daha iyi kullanabileceğime dair bir his var."

Gardiyanın üzerine eğilerek giysisini çıkardı ve deriyi kendi çıplaklığını örtmek için kullandı.

"Haklısın," diye iç geçirdi Covenant. Kaçmaya niyeti yoktu. "Ama kendini öldürtmen için bir neden yok. Sadece şu gizli kapıyı bulmama yardım et, sonra da buradan git."

"Seni terk etmek mi?" Foamfollower yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle kötü oturan tokasını düzeltti. "Burayı nasıl terk edebilirim ki? Bir daha Hotash Katliamı'na kalkışmayacağım."

"Denize atla-yüzerek uzaklaş-bilmiyorum." İçinde bir aciliyet duygusu yükseldi; Foul's Creche'in tam kapısında tartışarak zaman geçirmeyi göze alamazlardı. "Beni senden de sorumlu tutma yeter."

"Tam tersine," diye cevap verdi Dev, "senden sorumlu olan benim. Ben senin çağırıcınım."

Covenant yüzünü buruşturdu. "Bu konuda endişelenmiyorum."

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Köpük Takipçisi sırtarak. "Ama bu terk edilme muhabbeti hoşuma gitmiyor. Dostum, ben böyle şeylere aşinayım."

Birbirlerine ciddiyetle baktılar; ve Dev'in bakışlarında Covenant, arkadaşı için sorumluluk alamayacağını, arkadaşının kararlarını veremeyeceğini kelimeler kadar açık bir şekilde gördü. Sadece Köpük Takipçisi'nin yardımını kabul edebilir ve ona minnettar olabilirdi. Öngördüğü sonuç karşısında acı içinde inledi. "O zaman gidelim," dedi umutsuzca. "Daha fazla dayanamayacağım."

Dev cevap olarak onun koluna girdi ve ona destek oldu. Yan yana, mağaranın karanlık ağızına doğru döndüler.

Yan yana, Foul'un Kreşi'nin kasvetini delip geçtiler.

Şaşkınlık içinde, karanlık sanki bir bilinmezlik perdesinin içinden geçmişler gibi kayboldu. Perdenin ötesinde, kendilerini yumurta biçimli bir salonun dar ucunda buldular. Sanki duvarlarında yeşil deniz buzu yanıyormuş gibi baştan sona soğuk bir şekilde aydınlatılmıştı; her yer buz gibi bir ateşin içinde patlamanın eşliğinde gibiydi.

İstemsizce durakladılar ve etraflarına baktılar. Salonun simetrisi ve taş işçiliği mükemmeldi. En geniş noktasında, kulelere çıkan eşleştirilmiş geçitlere açılıyor ve karşı ucunun zemini kayaya doğru geniş, spiral bir merdiven oluşturmak için kusursuz bir şekilde aşağı iniyordu. Taş her yerde dikişsiz, çatlaksız, birleşimsiz uzanıyor ve birleşiyordu; salon sanki yaratıcısının ideal düşüncesi, kayan ellerin, yanlış anlayan zihinlerin müdahalesi olmadan tertemiz taşa işlenmiş gibi pürüzsüzce oyulmuş, cilalanmış ve düzgün, süs, özellik, hata ile lekelenmemişti. Açıkça Dev işi değildi; şeklinin mutlak zorlamasına müdahale edebilecek herhangi bir şeyden yoksundu, ayrıntılara yönelik Dev coşkusundan yoksundu. Bunun yerine her türlü ölümlü zanaatını aşıyor gibiydi. Doğaüstü bir şekilde mükemmeldi.

Covenant ona bakakaldı. Foamfollower, *jheherrin*'in bahsettiği kapıyı bulmak için yan duvarları araştırmaya başlamak için kendini ayırırken, Covenant koridora çıktı ve sanki amaçsızca büyük merdivenlere doğru ilerledi. Burada eski bir büyü vardı, nefret ve açlığın hazinesi olan bir kudret; bunu seremental ışıktaki, keskin soğuk havada, tertemiz duvarlarda hissedebiliyordu. Bu ateşli, soğuk yer Lord Foul'un eviydi, gücünün merkezi ve köküydü. Bütün ruhsuz malikâne onun hükümdarlığından, bütün ve dokunulmaz egemenliğinden söz ediyordu. Sadece bu boş salon bile düşmanlarını sivrisinek ve tatarcık gibi gösteriyordu. Covenant, Ridjeck Thome ayakta olduğu sürece Foul'un asla yenilmeyeceğinin söylendiğini duyduğunu hatırlıyordu. Buna inanmıştı.

Merdivenin geniş sarmalına ulaştığında, açık merkezinin büyük bir kuyu gibi olduğunu ve aşağı inerken yavaş yavaş burnun içine doğru kıvrıldığını gördü. Merdivenin kendisi yeterince büyüktü.

on beş ya da yirmi kişiyi arka arkaya taşıyordu. Daireler çizmesi bakışlarını parlak deliğin içine çekti, ta ki kenarından eğilip bakabildiği kadar uzağa bakana kadar; ve simetrisi baş dönmesine, mantıksız sevgisine ve düşme korkusuna ivme kazandırdı.

Ama bu baş dönmesinin sırrını öğrenmişti ve düşmedi. Gözleri merdiven boşluğunu aradı. Ve bir an sonra, tehlikeli büyülenmesini sarsan bir şey gördü.

Derinliklerden sessizce yukarı doğru koşan büyük bir ur-vil grubu vardı.

Kendini geriye doğru çekti. "Çabuk bulsan iyi edersin," diye seslendi Köpük Takipçisi'ne. "Geliyorlar."

Köpük takipçisi duvarları incelemeye ara vermedi. Elleri ve gözleriyle taşı ararken, gizli bir girişe dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştırırken mırıldandı, "İyi gizlenmiş. Taşın bu kadar işlenmesinin nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Halkım bu zanaatta çocuk değildi ama böyle duvarları hayal bile edemezlerdi."

"Onların kendi kâbusları çok fazla," diye homurdandı Mutabakat. "Bulun onu! O ur-viller hızla geliyor." Thunder Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlıklarında düşmesine neden olan yarattığı hatırlayarak, "Beyaz altının kokusunu alabiliyorlar," diye ekledi.

"Ben bir Devim," diye yanıtladı Köpük Takipçisi. "Taş işçiliği halkımın kanında var. Bu geçit benden gizlenemez."

Sonra elleri duvarın boş olduğunu hissettiği bir bölümünü buldu. Hızla o bölümü inceledi, boyutlarını ölçtü, ancak o tertemiz duvarda herhangi bir kapı izi görünmüyordu.

Girişin yerini mümkün olduğunca tam olarak belirledikten sonra, lentonun ortasına bir kez bastı.

Yeşil işlemelerle parıldayan lento, boş duvarda belirdi. Kapı direkleri, sanki o anda kayadan yaratılmışlar gibi ondan yere doğru uzanıyor ve aralarında kapı gürültüsüzce içeri doğru sallanıyordu.

Foamfollower memnuniyetle ellerini ovuşturdu. Kıkırdayarak, "Emrettiğiniz gibi Lordum," dedi ve Covenant'a kapıdan geçmesi için işaret etti.

Covenant merdivenlere doğru bir bakış attı, ardından kapının ardındaki küçük odaya doğru hızla ilerledi. Köpük takipçisi arkasından geldi, eğildi

lento ve odanın alçak tavanı için. Hemen kapıyı kapattı ve kapının tekrar özelliksiz taşla dönüşmesini izledi. Sonra Covenant'ın önünden odanın ötesindeki koridora gitti.

Bu geçit de dış salon kadar aydınlık ve soğuktu. Foamfollower ve Covenant geçidin dik bir şekilde aşağıya, burnun derinliklerine doğru eğimli olduğunu görebiliyordu. Geçit boyunca ilerleyen Covenant, geçidin onu gitmesi gereken yere götüreceğini umuyordu; Creche'de gizlice dolaşıp sonunu aramak için çok zayıftı.

İkisi de konuşmadı; ur-viller tarafından duyulma riskini almak istemiyorlardı. Köpük Takipçisi Mutabakat'a baktı, bir kez omuz silkti ve tünele doğru inmeye başladı.

Alçak tavan Köpük Takipçisi'ni çömelerek hareket etmeye zorlasa da koridorda olabildiğince hızlı ilerledi. Covenant da Dev'in sırtına yaslanarak ve yerçekiminin güçsüz bacaklarını adımdan adıma çekmesine izin vererek ona ayak uydurdu. İkizler gibi, tüm farklılıklarına rağmen ortak bir göbek bağıyla birbirlerine bağlı kardeşler gibi, Ridjeck Thome'un kayalıklarında birlikte çömelip süründüler.

Aşağı indiklerinde Covenant birkaç kez düştü. Aciliyet duygusu, korkusu, koridorun darlığında büyüdü; ama bu ona enerji vermek yerine onu tüketti, sanki çoktan yenilmiş gibi gevşek bıraktı. Kesif soğuk onu sırısıklam etti, mutlak bir soğğun ateşi gibi kemiklerine işledi, içinde garip bir şekilde rahat hissetmeye başlayana kadar onu kuşattı - rahat ve uykulu, sanki bitkin bir yolcu gibi sonunda evine varmış, hak ettiği ocağın önüne çökmüştü. Sonra garip anlarda buranın ruhuna, bir şekilde en kuduz ve doymak bilmez kötülüğü doğuran tavizsiz kusursuzluğuna dair bakışlar yakaladı. Bu havada, aşağılama ve rahatlık aynı şey haline geliyordu. Foul'un Kreşi mükemmellikten anlayan bir varlığın alanıydı - hayattan nefret eden bir varlığın, ona tehdit oluşturduğu için değil, ölümlü istilaları varoluşunun belirleyici tutkusunu rahatsız ettiği için. Bu bakışlarda, Covenant'ın uyuşmuş, yırtılmış ayakları taşı ıskalamış gibi görünüyordu ve baş aşağı Köpük Takipçisi'nin sırtına düştü.

Ama ilerlemeye devam ettiler ve sonunda tünelin sonuna ulaştılar. Tünel, daha önce hiç kimse tarafından kullanılmamış ya da kullanılmayacağına dair hiçbir iz taşımayan, süssüz, eşyasız, son derece kesin ve simetrik bir dizi daireye açılıyordu. Yine de soğuk, yeşil ışık her yerde parlıyordu ve hava buz kristalleri kadar keskindi. Foamfollower'ın teri sakalında zümrüt kümeleri oluşturmıştu ve sıcaklığa karşı normal bağışıklığına rağmen titriyordu.

Dairelerin ötesinde, onları boş salonlardan, en korkunç yasakları barındıracak kadar büyük boş mağaralardan, bir hatibin binlerce dinleyiciye saldırabileceği ıssız galerilerden aşağıya indiren bir merdiven zinciri buldular. Burada da herhangi bir işgal izine rastlamadılar. Kreş'in tüm bu kısmı Lord Foul'un özel kullanımı içindi; hiçbir ur-vil ya da diğer yaratıklar buraya izinsiz girmemişti. Foamfollower ürkütücü mükemmellikte Covenant'ı hızlandırdı. Aşağı indiler, hep aşağı indiler, Lord Foul'un Illearth Taşı'nı saklayacağı derinlikleri aradılar. Ve etraflarında, Ridjeck Thome'un kadim hastalığı her derin seviyede daha da ağırlaşıyor ve daha da hüznünlü bir hal alıyordu. Zamanla, Köpük Takipçisi titreyemeyecek kadar üşüdü; ve Covenant, sanki sadece Creche'nin en soğuk yerini, mutlak buz noktasını bulmak için duyduğu ısrarlı bir özlem onu olduğu yerde uyuyakalmaktan alıkoyuyormuş gibi onun yanında sendeleyerek ilerledi.

Her fırsatta onları aşağıya doğru çeken içgüdü onları yanıltmadı. Köpük Takipçisi yavaş yavaş Taş'ın yerini hissetmeye başladı; bu belanın parlaklığı ağrıyan sinirleri için hissedilebilir hale geldi.

Sonunda boş bir çukurun duvarında bir sahanlığa ulaştılar. Orada başka bir gizli kapı buldu. Köpük Takipçisi ilkinde olduğu gibi onu da açtı ve eğilerek yüksek, yuvarlak bir salona girdi. Covenant eşikten tökezleyerek geçtikten sonra Köpük Takipçisi kapıyı kapattı ve temkinli bir şekilde salonun ortasına doğru ilerledi.

Dev'in gördüğü diğer koridorlar gibi bu koridor da girişleri dışında özelliksizdi. Her biri duvarın etrafına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş, diğerleriyle tamamen aynı, her biri ağır taş kapılarla kapatılmış sekiz büyük kapı saydı. Hiçbir yaşam hissedemiyordu

yakınında herhangi bir yer, kapıların ötesinde herhangi bir hareketlilik yoktu. Ama tüm sınırları Taş'ın olduğu yöne doğru titriyordu.

"İşte," diye usulca nefes aldı Köpük Takipçisi, girişlerden birini işaret ederek. "İşte Ridjeck Thome'un taht salonu. Ruh Kırıcı orada Illeearth Taşı'nı tutuyor."

Arkadaşına bakmadan kapıya doğru gitti ve algısını doğrulamak için ellerini kapının üzerine koydu. "Evet," diye fısıldadı. "İşte burada." Dehşet ve coşku içinde birlikte boğuşuyordu. Covenant'ın ona cevap vermediğini fark edene kadar dakikalar geçti.

Gücünü ölçmek için kapıya bastırdı. "Covenant," dedi omzunun üzerinden, "dostum, son yaklaştı. Cesaretine bir an daha tutun. Bu kapıyı kırıp açacağım. Bunu yaptığımda, hemen taht salonuna koşmalısın. Herhangi bir güç müdahale etmeden önce Taş'a git." Covenant hâlâ cevap vermedi. "İnançsız! Sona geldik. Şimdi tereddüt etme."

Covenant korkunç bir sesle, "Onu parçalamanıza gerek yok," dedi.

Köpük takipçisi dönerek kapıdan uzaklaştı.

İnançsız, salonun ortasında duruyordu. Yalnız değildi.

Bir ur-vile loremaster, açık burun deliklerinden salyalar akıtarak önünde durdu. Elllerinde zincirler, prangalar tutuyordu.

Foamfollower dehşet içinde izlerken, zincirleri Mutabakat'ın bileklerine kilitledi. Onu zincirinden tutarak taht salonunun kapısına götürdü.

Dev arkadaşına doğru yürümeye başladı. Ama Covenant'ın korkunç bakışları onu durdurdu. Covenant'ın karanlık, açlıktan morarmış gözlerinde cevap veremediği bir şey okudu. İnançsız ona bir şey anlatmaya çalışıyordu, kelimelerle ifade edemediği bir şey. Foamfollower diğer ur-villerin Covenant'a verdiği zararı incelemişti ama bir insanı Demondim-spawn'a teslim edebilecek bir sefaletin derinliğini kavrayamamıştı.

"Antlaşma!" diye bağırarak protesto etti.

Covenant'ın bakışları kasıtlı olarak Dev'den uzaklaştı, yoğun bir şekilde ona baktı ve sonra uzaklaşarak Köpük Takipçisi'nin gözlerini de beraberinde çekti.

Dev kendine rağmen döndü ve koridorun karşısında duran başka bir Dev gördü. Yeni gelenin yumrukları kalçalarında sıkılıydı ve vahşice sırtıyordu. Foamfollower onu hemen tanıdı; Kuzgunların kurbanı olan üç kardeşten biriydi. Elena gibi, bu işkence görmüş ruh da Soulcrusher'a hizmet etmek için diriltilmişti.

Foamfollower tepki veremeden taht salonunun kapısı açıldı ve ardından Covenant'ın arkasından kapandı.

Aynı anda, diğer tüm kapılar sıçrayarak açıldı ve Taştan yapılmış canavarlar koridora döküldü.

YİRMİ: İnançsız

Köpük takipçisi arkasını döndüğünde etrafının sarıldığını gördü. Salona çok sayıda yaratık girmişti; eğer onu silahlarıyla öldürmeyi seçmezlerse, onu sular altında bırakmaya, ağırlıklarının altında gömmeye fazlasıyla yeterliydi. Ama saldırmadılar. Duvar boyunca yayıldılar, kaçmasın diye kapıların önünde sıkışık bir şekilde dizildiler. Orada durdular. Kapılar arkalarından kapandığında, onu parçalara ayırmak istercesine hevesle öne doğru eğildiler. Ama onu ölü deve bıraktılar.

Köpük takipçisi hayaletle yüzleşmek için geri döndü.

Yavaşça ilerledi, kötücül sırıtışıyla onunla alay etti. "Selamlar, Köpük Takipçisi," diye tükürdü. "Kinabandoner. Yoldaş! Seni tebrik etmeye geldim. Efendimize iyi hizmet ediyorsun. Halkımızın kıyamet zamanında onları terk etmekle yetinmedin, böylece tüm ırkımız Topraklardan silindi, şimdi de bu yalakayı ve onun etkisiz beyaz altınını Despiser, Satansheart ve Soulcrusher'ın ellerine teslim ettin. Oh, aferin! Sana selam ve övgülerimi sunuyorum yoldaş!" *Yoldaş* kelimesini yüce bir hakaretmiş gibi ağzından kaçırdı. "Ben Kinslaughterer'ım. Grieve'deki tüm Devleri -yetişkin ve çocuk-öldüren bendim. Hayatının meyvesine bak, Kinabandoner. Gör ve umutsuzluğa kapıl!"

Foamfollower birkaç adım geri çekildi ama gözleri ölü Dev'den bir an bile ayrılmadı.

"İntikam!" Kinslaughterer alay etti. "Bunu yüzünde görüyorum. Umutsuzluğu düşünmüyorsun; ne yaptığını anlayamayacak kadar körsün. Efendimiz adına! Aşağılık arkadaşını bile düşünmüyorsun. Kalbinde intikam duygusu var, yoldaş! Bana bakıyorsun ve hayatındaki diğer her şey başarısız olursa, en azından şimdi kaybının intikamını alabileceğine inanıyorsun. Suçun için! Kinabandoner, sende bunu görüyorum. Kalbinin en büyük arzusu

Kendi ellerinle beni lime lime et. Aptal! Senden korkan birine benziyor muyum?"

Hayaletin bakışlarını üzerinde tutarken, Köpük Takipçisi etrafındaki mesafeleri ölçerek konumunu belirledi. Kinslaughterer'ın sözleri onu etkiledi. Onlarda intikamın tatlılığını gördü. Öldürmenin öfkesini, elleriyle et parçalamanın sefil, istemsiz hazzını biliyordu. Sanki istekliymiş gibi titredi, kaslarının budaklı gücünü bir sıçrama için hazırladı.

"O zaman beni dene," diye devam etti ölü Dev. "Seni dolduran şehveti serbest bırak. Bana karşı kendini haklı çıkarabileceğine inanıyor musun? Bu kadar mı körsün? Yoldaş! Seni haklı çıkaracak hiçbir şey yok. Ülkeyi doğudan batıya yıkayacak kadar kan dökmüş olsan bile, kendi kötülüğünü temizleyemezsin. Embesil! Anil aptal! Eğer efendi seni kontrol etmeseydi, onun işini o kadar hızlı yapardın ki, bundan zevk alamazdı. Gel o zaman, yoldaş! Beni dene. Ben zaten öldürüldüm. Beni tekrar nasıl ölüme götüreceksin?"

"Bunu deneyeceğim," diye homurdandı Köpük Takipçisi usulca, "kendi yöntemimle." Hayaletin gereksiz kışkırtması ona bilmesi gerekenleri anlatıyordu. Yaratıklar onu istedikleri zaman öldürebilirlerdi; yine de Kinslaughterer onu kışkırtmak için çabalarken beklediler. Bu yüzden Ruhkıran'ın hâlâ ondan kazanacağı bir şeyler vardı; bu yüzden Mutabakat hâlâ hayattaydı, hâlâ yenilmemişti. Belki de Lord Foul, İnançsız'a karşı Köpük Takipçisi'ni kullanmayı umuyordu.

Ancak Köpük Takipçisi, Hotaş Katli'nin *kaamorasından* kurtulmuştu. Kendini hazırladı, tüm vücudu gerilmişti. Yine de aniden harekete geçtiğinde, Kinslaughterer'a saldırmadı. Kuvvetle gerinerek, bacaklarının tüm gücüyle iterek, kendini taht salonunun kapısının önündeki muhafızlara doğru fırlattı.

Onun ani saldırısı karşısında eğildiler. Kollarını kavuşturarak üzerlerine atladı, böylece tüm gücüyle kapılara çarptı.

Böyle bir darbeye dayanacak şekilde yapılmamışlardı. Parçalanan taşların çıkardığı keskin bir çığlıkla içeriye doğru patladılar.

Foamfollower kapı parçalarının telaşıyla düştü, takla attı ve Ridjeck Thome'un taht salonunda ayağa kalktı.

Oda, az önce ayrıldığı gibi geniş, yuvarlak bir salondur ama daha az kapısı vardı ve tavanı, sanki onu işgal eden muazzam güçleri barındırmak için çok daha yüksekti. Foamfollower'ın karşısında büyük tahtın kendisi vardı. Uzaktaki duvara yaslanmış alçak bir tümseğin üzerinde, eski ve korkunç bir kaya parçası, Despiser'in koltuğunu oluşturmak için çene şeklinde yükseltilmişti. Bu ve kaidesi, Foul'un Kreşi'nde gördüğü, mükemmel bir şekilde oyulmamış, tamamen cilalanmamış tek şeydi. Lord Foul'un kötülüğünün yıllarca süren ağırlığı yüzünden onarılamaz bir şekilde sakatlanmış, groteskleşmiş gibi görünüyordu. Ridjeck Thome'un tertemiz kayası için nihai kıyametin bir kehaneti ya da habercisi gibi görünüyordu.

Hemen önündeki zemine Illeearth Taşı yerleştirilmiştir.

Taş, Köpük Takipçisi'nin beklediği kadar büyük değildi; kollarıyla kaldıramayacağı kadar büyük ya da ağır görünmüyordu. Yine de ışıltısı onu muazzam bir yumruğun darbesi gibi sendeletti. Aşırı parlak değildi -taht salonundaki aydınlatması diğer yerlerdeki ışıktan sadece biraz daha güçlüydü- ama bulunduğu yerde mutlak soğukun cisimleşmiş hali gibi parlıyordu. Çılgın bir kalp gibi atıyor, çözülemeyen fişkırımlar ve güç patlamaları gönderiyor, yozlaştırma gücünü şiddetle yayıyordu. Foamfollower parıltıya çarptı ve sanki jelimsi zümrüdün tenini buza çevirdiğini hissediyormuş gibi durdu.

Bir an için Taş'a baktı, gücü karşısında dehşete kapıldı. Ama sonra sersemlemiş duyuları taht salonundaki başka bir gücün farkına vardı. Bu güç, Taş'a kıyasla garip bir şekilde bastırılmış görünüyordu. Ama sadece daha ince, daha içseldi - daha zayıf değil. Foamfollower ona doğru döndüğünde, onun Taş'ın efendisi olduğunu anladı.

Lord Foul.

Despiser'in yerini görmekten çok dokunsal bir izlenimle tespit etti. Lord Foul esasen görünmezdi ama havada bir adamın dik gölgesi gibi aşılmaz bir boşluk bırakıyordu -varlıktan ziyade yokluğun gölgesi, fiziksel olarak cismani olsaydı nerede olacağını gösteriyordu- ve gölgenin etrafında parıldayan yeşil bir yarım küre parlıyordu. Gölgenin içinden attar kokusu geliyordu.

Taş'ın bir tarafında, sırtı kapıya ve Dev'e dönük bir şekilde duruyordu. Ve onun önünde, Köpük Takipçisi'nin karşısında Thomas Covenant duruyordu.

Yalnızdılar; Ahit'i teslim ettikten sonra ur-vile taht salonunu terk etmişti.

Covenant bileklerini bağlayan zincirlerin farkında değil gibiydi. Hiç mücadele ediyor gibi görünmüyordu. Zaten açlığın ve soğğun son aşamalarındaydı. Acı, bir deri bir kemik kalmış yanaklarından nemli bir ter gibi süzülüyordu; cılız, ıssız gözleri Lord Foul'a, sanki Despiser'ın gücü alındaki çirkin yaraya kenetlenmiş gibi bakıyordu.

İkisi de Foamfollower'ın gürültülü girişini fark etmedi; başka her şeyi dışlayarak birbirlerine konsantre olmuşlardı. Aralarında bir değiş tokuş gerçekleşmişti -Foamfollower'ın kaçırdığı bir şey. Ama sonucu gördü. Tam dikkatini Lord Foul ve Covenant'a odaklamışken, Despiser bir penumbral kolunu kaldırdı ve Covenant'ın ağzına vurdu.

Köpük Takipçisi bir kükremeyele arkadaşının yardımına koştu.

Daha iki adım atamadan, yaratıklardan oluşan bir çığ, parçalanmış kapı aralığından içeri girip üzerine düştü. Onu yere yıktılar, ağırlıkları altında kıstırdılar, uzuvlarını sabitlediler. Çılgınca ve abartılı bir şekilde dövüştü ama rakipleri çok sayıda ve güçlüydü. Bir anda ona hakim oldular. Onu yan duvara sürüklediler ve orada kıramayacağı kadar büyük zincirlerle bağladılar. Yaratıklar onu bırakıp taht salonundan aceleyle çıktıklarında, çaresizdi.

Ölü Dev onlarla birlikte değildi. Çoktan amacına hizmet etmiş ya da başarısız olmuştu; tekrar sürgün edilmişti.

Lord Foul ve Covenant'ı izleyebileceği bir konuma yerleştirilmişti - çatışmaları, izleyicisi kendisi olacak şekilde canlandırılacaktı.

Yaratıklar ayrılır ayrılmaz, Despiser ilk kez ona doğru döndü. Parıldayan yeşil yarım küre yüzünü ona döndüğünde, Despiser'ın gözlerini gördü. Lord Foul'un aurası içinde görülebilen tek parçası onlardı.

Gözleri sivri dişlere benziyordu, acımasız ve sarı dişler öylesine kin doluydu ki Köpük Takipçisi'nin sesini dondurmuş, Covenant'ın hatırı için haykırmaya çalıştığı cesaretlendirmenin ağzını tıkamıştı.

"Sessiz ol," dedi Lord Foul zehirli bir sesle, "yoksa seni vaktinden önce kızartırım."

Köpük takipçisi iradesi olmadan itaat etti. Sanki buzda boğuluyormuş gibi ağzı açık kaldı ve boğazında çaresiz bir tutkuyla izledi.

Despiser'ın gözleri memnuniyetle kırıştı. Dikkatini tekrar Covenant'a çevirdi.

Covenant, Lord Foul'un darbesiyle ayaklarından yere düşmüştü ve şimdi zincirlenmiş elleriyle yüzünü kapatıp tam bir aşağılanma hareketi yaparak diz çökmüştü. Parmakları tamamen uyuşmuş gibiydi; yarasını keşfetmekten, hatta kanının rutubetini tanımlamaktan bile ölü sopalar kadar aciz bir şekilde körlemesine yüzüne bastırıyorlardı. Ama hastalığın sinirlerini kemirdiğini hissedebiliyordu, sanki Lord Foul'un varlığı onu güçlendirmiş, anlamsız erozyonu elle tutulur hale getirmişti; ve cüzzamının artık tam bir kariyer yaptığını, hayatının bağlı olduğu kırılğan tutukluluğun kırıldığını biliyordu. Hastalık, bir kayadaki ağaç kökleri gibi, kayanın yarılabileceği çatlaklar, kusurlar arayarak, ruhunun derinliklerine duygusuzluk dalları gibi uzanıyordu. Kalbinin durmasına neden olmadan herhangi bir kâbusun onu yapabileceği kadar zayıf ve yorgundu.

Ama kanlı ellerini indirdiğinde -Foul'un dokunuşunun hızlı zehri dudağını karartıp artık dokunmaya dayanamayacağı kadar şişirdiğinde- başını kaldırıp tekrar Despiser'a baktığında zavallı değildi. Yenilmemişti.

Lanet olsun, diye mırıldandı belli belirsiz. Lanet olsun sana. O kadar kolay değil.

Yarım elinin parmaklarını kasıtlı olarak yüzüğünün etrafına kapattı.

Despiser'ın gözleri ona öfkeyle baktı ama Lord Foul kendini kontrol ederek alaycı ve babacan bir ses tonuyla, "Gel, İnançsız. Bu tatsızlığı daha fazla uzatma. Bana karşı duramayacağını biliyorsun. Kendi adıma senden tamamen üstünüm. Ve Illearth Taşı'na sahibim. Ayı yörüngesinde patlatabilirim, en yaşlı ölüleri derin mezarlarından çıkarabilirim, k e y f i m e göre yıkım yayabilirim.

Hiç çaba sarf etmeden varlığının her bir zerresini yerinden koparabilir ve ruhunun enkazını göklere savurabilirim."

O zaman yap, diye mırıldandı Covenant.

"Yine de vazgeçmeyi seçiyorum. Sana zarar vermek niyetinde değilim. Sadece yüzüğünü elime ver ve tüm işkencelerin sona ersin. Bu ödenecek küçük bir bedel, İnançsız."

O kadar kolay değil.

"Ve sizi ödüllendirmek için güçsüz değilim. Topraklar üzerindeki egemenliğimi paylaşmak isterseniz, size izin veririm. Rahatsız edici bir efendi olmadığımı göreceksiniz. Eğer arkadaşın Köpükdüşüren'in hayatını korumak istiyorsan, beni gücendirmiş olsa da buna karşı çıkmayacağım." Foamfollower zincirlerinin içinde çırpındı, itiraz etmek için çabaladı ama konuşamadı. "Eğer sağlık istiyorsan, bunu da sağlayabilirim ve sağlayacağım. Bakın!"

Bir penumbral kolunu salladı ve Covenant'ın duyularının üzerinden bir bozulma dalgası geçti. Bir anda hisler ellerine ve ayaklarına geri doldu; sinirleri bir anda hayata döndü. Onlar canlanırken, tüm sıkıntısı -tüm acı, açlık ve zayıflık- üzerinden sıyrıldı. Vücudu muzaffer bir yaşamla dolup taşıyor gibiydi.

Hiç etkilenmemişti. Sesini buldu, dişlerinin arasından yorgunca nefes aldı. "Sağlık benim sorunum değil. Cüzzamlılara kendilerinden nefret etmeyi öğreten sensin."

"Groveler!" Lord Foul tersledi. Geçiş olmadan, Covenant tekrar cüzzamlı ve aç hale geldi. "Önümde diz çöküyorsun! Hayatın en ufak kırıntıları için bile yalvartacağım seni! Cüzzamlılar kendilerinden nefret eder mi? O zaman akıllıdılar. Sana nefretin gerçek boyutunu öğreteceğim!"

Bir an için, Despiser'ın içten gelen nefreti Covenant'ın gözlerini oydu ve Covenant kendini bir saldırıya hazırladı. Ama sonra Lord Foul gülmeye başladı. Küçümsemesi içinden parladı, taht salonunun havasını birbirini ezen büyük kayaların sesi gibi sarstı, zeminin sert taşını bile bir bataklık kadar sinsi gösterdi. Ve sakinleştiğinde şöyle dedi: "Sen benim önümde ölü bir adamsın, bir ceset kadar yaşamdan yoksunsun. Yine de beni reddediyorsun. Sağlığı, efendiliği, hatta dostluğu bile reddediyorsun. İlgileniyorum, hoşgörölüyüm. Sana zaman tanıyacağım

deliliğinizi daha iyi düşünmek için. Bana neden bu kadar aptallıkla dolu olduğunu söyle."

Covenant tereddüt etmedi. "Çünkü senden nefret ediyorum."

"Bu bir sebep değil. Birçok erkek, aptallığı, cüretkârlığı, gösterişı, boyun eğmeyi hor göremeyecek kadar korkak oldukları için benden nefret ettiklerine inanıyor. Ben yanılmıyorum. Bana nedenini söyle, yalaka."

"Çünkü bu toprakları seviyorum."

"Ah, öyle mi!" Lord Foul alay etti. "Bu kadar anıl olduğuna inanamıyorum. Toprak senin dünyanın değil - senin küçük sadakatin üzerinde hiçbir iddiası yok. Başından beri, karşılayamayacağın taleplerle, kazanamayacağın onurla sana eziyet etti. Kendini bir kıyafet modası ya da bir diyet kazası adına ölüme kadar sadık bir adam olarak gösteriyorsun - kirli cüppelere ve kuma sadık. Hayır, groveler. İkna olmadım. Tekrar söylüyorum, bana nedenini söyle." *Nedenini* sanki tek bir heceyle Antlaşma'nın tüm yapısını kurabilecekmişı gibi telaffuz etti.

Toprak çok güzel, diye kendi kendine nefes aldı Covenant. Sen çirkinsin. Bir süre cevap veremeyecek kadar yorgun hissetti. Ama sonunda cevabını verdi.

"Çünkü inanmıyorum."

"Hayır mı?" diye bağırdı Despiser neşeyle. "Hâlâ mı?" Kahkahası mükemmel bir küçümseme ifade ediyordu. "Groveler, paha biçilemeyecek kadar zavallısın. Neredeyse seni yanımda tutmaya ikna oluyordum. Yüklerimi hafifletecek bir soytarı olabilirsin." Yine de Covenant'a nasihat etti. "İnanmadığın bir şeyden nefret etmen ya da onu sevmen nasıl mümkün olabilir?"

"Yine de."

"Nefret ettiğin ya da sevdiğin bir şeye inanmamak nasıl mümkün olabilir?" "Hala."

Lord Foul yine güldü. "Kulaklarım bana ihanet mi ediyor? Düşmanım seni etkilemek için elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra, bunun bir rüya olduğuna hâlâ inanıyor musun?"

"Bu gerçek değil. Ama bunun bir önemi yok. Bu önemli değil." "O zaman önemli olan ne, yalaka?"

"Toprak. Sen."

Despiser bir kez daha güldü. Ama neşesi artık kısa ve hırçındı; sanki içinde bir şey varmış gibi sesi rahatsızdı.

Anlayamadığı bir antlaşma. "Toprak ve İnançsızlık," diye alay etti. "Seni zavallı, dengesiz ruh! İkisine birden sahip olamazsın. Birbirlerini engellerler."

Ama Covenant daha iyisini biliyordu; yaşadığı onca şeyden sonra daha iyisini biliyordu. Ancak her ikisini de bir araya getirerek, çelişkinin her iki kutbunu da kabul ederek, her ikisini de bir bütün, dengeli tutarak, sadece kendini ikisinin arasında değil, onlarla birlikte yönlendirerek, her ikisini de koruyabilir, hem Toprağı hem de kendini koruyabilir, imkansız ikileminin paralel çizgilerinin buluştuğu yeri bulabilirdi. Paradoksun gözü. Arazi'nin başına gelmesinin nedeni orada yatıyordu. Bu yüzden boş gölgeye, zümrüt auraya ve Despiser'ın hesaplanamaz gücüne bakarken hiçbir şey söylemedi. Ama içinden, "Hayır değil, Foul. Yanılıyorsun. Bu o kadar kolay değil. Kolay olsaydı, uzun zaman önce bulurdum."

Lord Foul bir süre sonra, "Ama aptalca iddialarınızdan bıktım," diye devam etti. "Sabrım sonsuz değil. Sormak istediğim başka sorular da var. Arazime girişiniz konusunu bir kenara bırakıyorum. Bu küçük bir mesele, kolayca açıklanabilir. Benim bilmediğim bir şekilde, bazı eşyalarımı kandırdınız, böylece iki kez ölümünüzle ilgili yanlış raporlar aldım. Ama bunu bir kenara bırak. Ruhlarını kemiklerinden ayıracağım ve gerçeği öğreneceğim. Bu soruya cevap ver, yalaka." Covenant'a yaklaştı ve sesindeki yoğunluk Covenant'a Despiser'ın araştırmasının kalbine ulaştığını söyledi. "Bu vahşi büyü sizin dünyanızın bir parçası değil. İnançsızlığınızı ihlal ediyor. İnanmadığın bu gücü nasıl kullanabilirsin?"

Covenant orada Lord Foul'un hoşgörüsünün açıklamasını buldu. Despiser yüzüğü almak için elinin parmaklarını koparmak yerine zamanını Covenant'ı sorgulamakla geçirmişti çünkü Lord Foul, Covenant'ın gizlice vahşi büyüde ustalaşmış olmasından korkuyordu; gücünü gizlemiş, Şımarık Ovalar'da, Hotash Slay ve Kurash Qwellinir'de ölümü göze almış, Despiser'ı şaşırtmak, Lord Foul'u zayıf ya da kör bir yerinden yakalamak için esir alınmasına izin vermişti.

Foul'un bu korkusu için sebepleri vardı. Kanun Asası yok edilmişti.

Covenant bir an için bu endişeyi bir şekilde kendine yardım etmek için kullanabileceğini düşündü. Ama sonra bunu yapamayacağını gördü. Kendi iyiliği için, savunmasının eski ikiyüzlülüğü yüzünden kusurlu olmaması için gerçeği söyledi.

"Nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Sesi şişmiş dudağının arasından kalın bir şekilde tökezledi. "Onu nasıl çağıracağımı bilmiyorum. Ama Diyar'da gerçek olduğunu biliyorum. Onu nasıl tetikleyeceğimi biliyorum. Bu kanlı buz kutusunu kulaklarınızın dibine nasıl indireceğimi biliyorum."

Despiser tereddüt etmedi, şüphe duymadı. Vahşice kükrerken Covenant'ın görüş alanında genişliyor gibiydi, "Hiçbir şeyi tetikleyemeyeceksin! Küstahlığına yeterince katlandım. Cüzzamlı olduğunu mu söylüyorsun? Sana cüzzamı göstereceğim!"

Güç, binlerce çılgın eşekarısı gibi Covenant'ın etrafını sardı. Önünde, Despiser'in boş gölgesi korkunç bir şekilde büyüdü, Covenant'ı cüceleştirene, Foamfollower'ı cüceleştirene, taht salonunun kendisini cüceleştirene kadar yukarı doğru büyüdükçe büyüdü; havayı, salonu, tüm Creche'i doldurdu. Kendini onun uçurumuna daldığını hissetti. Yardım için haykırdı ama yardım gelmedi. Çarpılmış bir kuş gibi aşağıya doğru düştü. Düşüşünün hızı, sanki onu kendinden çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi kulaklarında uğulduyordu. Üzerinde paramparça olacağı kayayı hissedebiliyordu, çok aşağısında.

Boşlukta, attar yüklü bir ses, "Bana tapın, seni kurtarayım," diye nefes aldı.

İçine dehşet dolu bir arzu doldu. Kara bir kasırga onu kayaya doğru fırlattı, sanki göklerin tüm gücü onu kaderinin kırılmaz granitine çarptırmak için gelmişti. Zihninde çılgılık atmasına rağmen, kabul edilmeyi talep ediyor, baş dönmesinin intihar paradoksu gibi onu boğmasını istiyordu. Ama o kendine sarıldı, reddetti. O bir cüzzamlıydı; Ülke gerçek değildi; bu şekilde ölmeyecekti.

Kolunun tüm zayıf gücüyle yumruğunu yüzüğün üzerine sıktı.

Çarpışmanın şiddetiyle kafatasında acı patladı. Akkor halindeki acı, beyninin dokusunu vahşice yırtan pençeler gibi onu parçaladı. Foul acıyı sanki bir gelgit dalgasıymışçasına sürdü, onu yıkmak ya da üzerinden atlamak için çabaladı.

deniz duvarına çarptı. Ama kırılmayacak kadar uyuşmuştu. Elleri ve ayakları körleşmiş, donmuştu; alnı çoktan zarar görmeye alışmıştı ve dudağındaki siyah şişlik ona tanıdık geliyordu. Yeşil, korkunç soğuk, kemiklerinin sertliğini bükemiyordu. Ölü bir adam gibi dirençle kaskatı kesilmişti.

Lord Foul onun içine girmeye, onunla birleşmeye çalıştı. Teklif baştan çıkarıcı derecede tatlıydı; acıdan bir kurtuluş, hayatını yanlış adlandırdığı uzun huzursuzluktan bir kurtuluş. Ama hiçbir geri dönüşe, hiçbir teslimiyete izin vermeyecek şekilde kendine bağlanmıştı. O Thomas Covenant'tı, inançsız ve cüzamlıydı. Reddetti.

Aniden acısı karanlığa gömüldü. Zarar, yaralanma, ezilme, saldırı; hepsi küle dönüştü ve rüzgârsız havada uçup gitti. Onların yerine kendi hissizliği, onarılamaz duyu eksikliği geldi. Büyük, sınırsız uçurumda kendini görebildiğini fark etti.

Hiçbir yerde durmuyordu, etrafı hiçbir şeyle çevrili değildi; dilsiz bir anlayışsızlık içinde ellerine bakıyordu.

İlk başta normal görünüyorlardı. Sopa gibi cılızdılar ve sağ elinin eksik iki parmağı ona inlemesine neden olan bir kayıp, bütünsüzlük hissi veriyordu. Ama yüzüğü sağlamdı; işaret parmağında hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu, sanki bir anlamı varmış gibi mükemmel ve kaçınılmaz bir argent daire.

Ama o izlerken, el parmaklarında, parmak eklemlerinin arkasında, avuç içlerinin topuklarında soluk mor lekeler belirmeye başladı. Yavaş yavaş yayıldılar ve iltihaplanmaya başladılar; kabarcıklar gibi hafifçe şiştiler, sonra açılarak derisinin altındaki apseleri gösterdiler. Büyüdükçe ve yayıldıkça yaralardan sıvı sızıyordu. Kısa süre içinde her iki eli de enfeksiyonla kaplandı.

Kangren oldular, çürüdüler; canlı, çürümüş etin iğrenç kokusu, kemirici bir mantarın emüvyonu gibi, gürültülü ve acımasız bir şekilde onlardan aktı. Ve enfeksiyonun altında, parmaklarının kemikleri çatırdamaya başladı. Daralmamış, çürümeden dolayı kusurlu, sinirleri ölmüş tendonlar tarafından gerilmiş, onları sürekli gergin, sürekli birbirlerine kenetlenmiş halde bırakan kemikler bükülmüş, kırılmış ve çarpık açılarda donmuştu. Çürüme ve hastalık yüzünden elleri kendini sakatlamıştı. Ve kangrenin siyah, hastalıklı şişliği bileklerine doğru ilerlemeye başladı.

Aynı baskılar, kasların ve kolların aynı kokuşmuş ve kontrol edilemez gerginliği -sinirlerindeki çürüme yüzünden iradeden yoksun- ön kollarını dirseklerinden acayip bir şekilde sarkacak şekilde bükte. Sonra kollarının üst kısmındaki apseli gözeneklerden ter gibi irin fışkırmaya başladı. Cüppesini kenara çektiğinde bacaklarının çoktan dizlerine kadar bükülmüş olduğunu gördü.

Saldırı onu dehşete düşürdü, sefalet ve kendinden nefret etmeye gömdü. Kendi geleceğini, hastalığının sonucunu, kendini öldürmeyen ya da hayatta kalmak için yeterince mücadele etmeyen her cüzzamlının gittiği yolun hedefini giyyordu. Uzun aylar önce cüzzam hastanesinde hayatta kalmasını sağlayan şeyin ta kendisini görüyordu, ama şimdi o şey öldürücü ve ölümcül bir şekilde üzerine çökmüştü. Cüzzamı tam anlamıyla çiçek açmıştı ve uğruna savaşıacak hiçbir şeyi kalmamıştı.

Yine de kendi topraklarındaydı. Cüzzamı bir sevgilinin yakınlığıyla tanıyordu; bu kadar hızlı, bu kadar tamamen gerçekleşemeyeceğini biliyordu. Bu gerçek değildi. Ve onun tamamı değildi. Bu iğrenç ve çürümüş kemirme onun varlığının toplamı değildi. Doktorların söylediklerine rağmen -kendisinde gördüklerine rağmen- o bundan daha fazlasıydı, bir cüzzamlıdan daha fazlasıydı.

Hayır, Foul! Acı acı nefes aldı. O kadar kolay değil.

"Tom. Tom!" diye haykırdı kederli bir ses. Bu ses ona tanıdık geliyordu; sağlık kadar bilinen ve sevilen bir sestti. "Vazgeç artık. Bize ne yaptığını görmüyor musun?"

Başını kaldırdı ve Joan'ın önünde durduğunu gördü. Küçük oğulları Roger'ı ellerinde tutuyordu, öyle ki çocuk ona doğru bir adak gibi yarı uzatılmıştı. Her ikisi de uzun zaman önce onları en son gördüğü zamanki gibi görünüyorlardı; Joan'ın yüzünde aynı parçalanmış keder ifadesi vardı, neden ondan boşanmaya karar verdiğini anlaması için ona yalvaran bir ifade. Ama açıklanamaz bir şekilde çıplaktı. Belindeki kayıp aşkı, göğüslerindeki isteksizliği, yüzündeki inkâr edilmiş hazineyi görünce yüreği sızladı.

Ona baktıkça, teninin sıcaklığında mor lekeler belirmeye başladı. Göğüslerinde apseler oluşmuş; meme uçlarından süt gibi hastalık sızıyordu.

Roger onun ellerinde acınası bir şekilde kıvranıyordu. Çaresiz bebek başını babasına doğru çevirdiğinde, Covenant onun gözlerinin cüzzamdan yarı kör olmuş, çoktan buğulanmış ve kataraktlaşmış olduğunu gördü. Yanaklarında iki soluk eflatun leke vardı.

Faul! Covenant çığlık attı. Lanet olsun sana!

Sonra Joan'ın arkasında ilerleyen diğer figürleri gördü. Mhoram oradaydı; Lena ve Atiaran oradaydı; Bannor ve Hile Troy oradaydı. Mhoram'ın bütün yüzü sarı bir çürümeye ve akan çürük yaralara dönüşmüştü; gözleri sanki iğrenç bir yanlış bataklığında boğuluyormuş gibi enfeksiyonun içinden haykırıyordu. Lena'nın tüm saçları dökülmüştü ve kel kafa derisi tüberküloz nodülleriyle doluydu. Atiaran'ın gözleri süt gibi bir körlüğe boğulmuştu. Bannor'un uzuvlarındaki grotesk boğumlanma onu tamamen sakat bırakmıştı. Troy'un gözsüz yüzü sanki kafatasının içindeki beyni iltihaplanmış gibi büzüşmüş bir kangren kütlesiydi.

Ve bu figürlerin arkasında Antlaşma'nın Ülke'de tanıdığı insanlardan daha fazlası duruyordu. Hepsi ölümcül derecede hastaydı, cüzzamdan kırılıyor ve iğreniyorlardı. Ve arkalarında daha kalabalıklar, sayısız kurbanlar vardı; Ülke'nin tüm insanları hasta ve yoksul, kendileri için iğrenç, sanki Antlaşma aralarına mutlak öldürücü bir veba getirmiş gibi mahvolmuşlardı.

Onları görünce patladı. Yaşadıkları acıya duyduğu öfke lav gibi fişkırdı. Karmaşık çilesinin ağırlığı altında uzun süredir gömülü olan volkanik öfke, boşluğa fişkıran canlı, ateşli bir tutku gönderdi.

Faul! diye bağırdı. Faul! Bunu yapamazsın!

"Yapacağım," diye alaycı bir yanıt geldi. "Yapıyorum."

Kesin şunu!

"Yüzüğü bana ver."

Asla!

"O halde yaptıklarınızdan zevk alın. Bakın! Ben size yoldaşlar verdim. Yalnız cüzzamlı, yalnız kalmasın diye dünyayı kendi suretinde yeniden yarattı."

Sana izin vermeyeceğim!

Despiser alaycı bir şekilde güldü. "Ölmeden önce bana yardım edeceksin."

"Asla! Lanet olsun sana! Asla!"

Öfke Covenant'ı yüceltti - magma kadar sıcak bir öfke. Cüzzamlılara duyduğu öfke onu tüm sınırlarının ötesine taşıdı. Önünde sayısızca biriken kurbanlara son bir kez baktı. Sonra yeni doğmuş bir adamın eski bir deriden kurtulmak için verdiği mücadele gibi özgürlüğü için mücadele etmeye başladı.

Uçurumun hiçliğinde duruyor gibi görünüyordu, ama fiziksel bedeninin hâlâ tahtın zemininde diz çöktüğünü biliyordu - vahşi bir irade çabasıyla, nerede olduğunu algılamasını engelleyen tüm duyuşsal izlenimleri, tüm görünüşleri göz ardı etti. Titreyerek, beceriksizce sarsılarak cılız bedenini ayağa kaldırdı. Vücudunun gözleri kördü, hâlâ Lord Foul'un kontrolündeydi ama şiddetle, "Seni görüyorum Foul," diye homurdandı. Gözlere ihtiyacı yoktu. Kaskatı kesilmiş yanaklarındaki sinirlerle etrafındaki güç yayılımını hissedebiliyordu.

Üç hantal, yalpalayan adım attı ve Foul'un aniden ona doğru geldiğini, onu durdurmak için koştuğunu hissetti. Despiser ona ulaşmadan ellerini kaldırdı ve yumruklarını Illearth Taşı'na indirdi.

Alyansını Taş'a vurduğu anda elinde bir kudret kasırgası patladı. Yeşil ve beyaz ateş fırtınaları havaya savruldu ve onu bir bayamo gibi paramparça etti. Lord Foul'un saldırısının perdesi bir anda parçalandı ve uçup gitti. Covenant kendini yerde yatarken buldu ve yarım elinden yukarı doğru bir güç kasırgası yükseldi.

Ayağa kalktı. Kollarını bir kez esneterek, prangalar sanki bir yalan çilesiymiş gibi bileklerini serbest bıraktı.

Foul'un penumbral gölgesi, Taş'ın karşısında savaşa hazır bir şekilde çömelmişti. Despiser alaycı gözlerini Covenant'ın kalbine dikmek için çıldırıyormuş gibi dikti. "Aptal!" diye uludu. "Groveler! Burada hüküm süren benim! Tek başıma senin gerçek efendim ve Taş'a ben hükmediyorum! Seni yok edeceğim. Bana dokunamayacaksın bile!"

Bağırırken, Covenant'ın eline çarpan ve yüzüğünün çekirdeğinin derinliklerine gömülen bir güç fişegi fırlattı. Şiddetli fırtınanın ortasında beyaz altın değişime uğradı. Soğuk hastalık metalin içine işledi, tüm argent yeşile dönüşene kadar kendini yüzüğün içine zorladı. Covenant bir kez daha taht salonundan düştüğünü hissetti.

Geçiş yapmadan kendini Kevin'in Nöbeti'nde buldu. Bir titan gibi taş platformun üzerinde durdu ve kötücül grubuyla birlikte tek başına Toprak'a yeni bir Kutsallıktan Arındırma Ayini uyguladı. Tüm sağlık onun önünde soldu. Büyük Gilden ağaçları parçalandı ve kırıldı. Çiçekler öldü. *Aliantha* çoraklaştı ve toza dönüştü. Toprak kuma dönüştü. Nehirler kurudu. Stonedown'lar ve Woodhelven'lar devrildi. Açlık ve evsizlik yeryüzünde yürüyen her türlü yaşamı öldürdü. O, diğerlerinden daha mutlak bir harabenin, tamamen onarılamaz bir ıssızlığın Efendisiydi.

Asla!

İradesinin şiddetli bir hamlesiyle yeşili yüzüğünden söküp attı ve taht salonuna geri döndü. Evlilik yüzüğü tertemiz gümüşlendi ve gücünün kesici rüzgârı tüm zümrüt ustalıklarının ötesinde vahşiydi.

Neredeyse gülecekti. Taş onu bozamazdı; zaten herhangi bir bozukluğun onu yapabileceği kadar temelden hastalıklıydı.

Despiser'a, "Şansını kullandın. İğrenç gücünü kullandın. Şimdi sıra bende. Beni durduramazsın. Çok fazla yasayı çiğnedin. Ve ben Kanun'un dışındayım. Vahşi büyüü kontrol etmiyor, beni de kontrol etmiyor. Ama beni durdurabilecek tek şey buydu. Onu bana karşı kullanabilirdin. Şimdi sadece ben varım, farkı yaratan benim iradem." Nefes nefese kalmıştı; tutkusunun aşırılığını desteklemek için yeterli hava bulamıyordu. "Ben bir cüzamlıyım, Foul. Her şeye dayanabilirim."

Despiser hemen ona saldırdı. Foul ellerini Illeearth Taşı'nın üzerine koydu, gücünü onun şiddetinin titreşen kalbine yerleştirdi. Yeşil kudretini Covenant'a gönderdi.

Bir dağın çöküşü gibi üzerine çöktü, tonlarca yıkık taş gibi üzerine yığıldı. İlk başta yüzüğü ona odaklayamadı ve bu onu sendeleyerek geriye doğru sürükledi. Ama sonra hatasını anladı. Vahşi büyüü bir alet ya da silah gibi, kullanılabilecek bir şey gibi kullanmaya çalışmıştı. Ama Yüce Lord Mhoram ona "*Sen beyaz altının ta kendisisin*" demişti. Emredilecek bir şey değildi, beceri ya da beceriksizliğin izin verdiği ölçüde iyi ya da kötü kullanılıyordu. Artık uyandığına göre,

Bu onun bir parçasıydı, kendisinin bir ifadesiydi. Onu odaklamasına, hedeflemesine gerek yoktu; kemik ve kan, tutkusundan kaynaklanıyordu.

Bir haykırıyla saldırıyı geri fırlattı ve onu milyonlarca ateş damlasına böldü.

Lord Foul yine saldırdı. Aralarındaki havayı kızartan güç Covenant'a saldırdı, halkanın beyaz, rüzgârsız fırtınasını kesmeye çalıştı. Aralarındaki çatışma taht salonunu çılgın bir şimşek gibi çınlattı; yeşil ve beyaz, dünyanın delirmiş tüm fırtınaları gibi birbirlerini patlattı, dövdü, yuttu.

Devasa büyüklüğü Covenant'ın gözünü korkutmuş, bir heyelan gibi kararlılığının ayaklarını altından çekmeye çalışmıştı. Güce aşina değildi, savaşta beceriksizdi. Ama cüzzamlılara, Toprak'a, Despite'in kurbanlarına duyduğu öfke onu dik tuttu. İnançsızlığı da ona güç veriyordu. Lord Foul'un yenilmez olmadığını, Diyar'ın herhangi bir yerlisinin bilebileceğinden çok daha iyi biliyordu. Bu tezahürde, Despite'in mutlak bir varoluş gerçekliği yoktu. Diyar'ın insanları Despite karşısında başarısız olacaktı çünkü buna ikna olmuşlardı. Covenant ikna olmamıştı. Bunalmamıştı; başarısız olması gerektiğine inanmıyordu. Lord Foul sadece kendisinin dışsallaştırılmış bir parçasıydı; ne bir ölümsüz, ne de bir tanrıydı. Zafer mümkündü.

Bu yüzden kendini canla başla, kanla ve kemikle savaşa verdi. Yenilgiyi düşünmedi; kişisel bedeli önemsizdi. Lord Foul onu Foamfollower'ın yanındaki duvara sıkıştırana kadar geri püskürttü. Taş'ın vahşeti etrafını kasıp kavurdu, havadaki son sıcaklık kırıntılarını da koparıp aldı, üzerine büyük nefret buzları fırlattı. Ama o duraksamadı. Vahşi büyü tutkulu ve akıl almazdı, Zaman kadar yüksek ve Dünya kadar derindi - sadece iradesinin sınırlarıyla sınırlı ham güç. Ve iradesi büyüyor, başını kaldırıyor, öfkenin zengin özsuyu üzerinde çiçek açıyordu. Her geçen an, Despiser'in saldırısına eşit hale geliyordu.

Çok geçmeden hareket edebildi. Duvardan uzaklaştı, güçlü bir adam gibi fırtınanın içinden düşmanına doğru ilerledi. Beyaz ve yeşil patlamalar atmosferi haşladı; vahşi şimşek patlamaları birbirlerine çarparak parçalandı. Lord Foul'un ateşli soğuğu ve Covenant'ın

Fırtına birbirinin boğazını sıktı, birbirini parçaladı, kendini yeniledi ve tekrar parçaladı. Savaşın şiddetiyle Covenant, Ridjeck Thome'un kesinlikle yıkılacağını düşündü. Ama Creche ayakta kaldı; taht salonu ayakta kaldı. Güç fırtınasının gök gürültülü sessizliğinde sadece Covenant ve Lord Foul sarsıldı.

Aniden Lord Foul'u Taş'tan geri püskürtmeyi başardı. Bir anda kendi ateşi daha da alevlendi. Doğrudan temas olmadan, Despiser'in zümrüt kamçısı üzerindeki kontrolü daha az mükemmeldi. Çabaları daha çılgınca ve düzensiz hale geldi. Ölçülemeyen güç tahtı salladı, tavandaki taş parçalarını yırttı, zemini çatlattı. Şimdi Covenant'ın anlayamadığı bir dilde çığlık atıyordu.

İnançsız fırsatını yakaladı. İlerledi, Despiser'a vahşi büyüler yağdırdı ve sonra aniden Lord Foul ile Taş arasında bir kudret duvarı oluşturmaya başladı. Lord Foul çığlık attı, çılgınca Taş'ı geri almaya çalıştı. Ama çok geç kalmıştı. Covenant'ın gücü bir anda Lord Foul'un etrafını sarmıştı.

İradesinin tüm öfkesiyle avantajını zorladı. Bir şahin gibi saldırdı, Despiser'ın etrafındaki gücü sıktı. Vahşice, acımasızca penumbrayı delmeye başladı.

Lord Foul'un aurası çığlıklar ve kıvılcım yağmurlarıyla direndi. Sert ve inatçıydı; Covenant'ın vahşi oklarını sadece bir gösteri, akkor halindeki bir çocuk oyunuymuş gibi savuruyordu. Ama o reddedilmeyi reddetti. Vahşi büyüsünün göz kamaştırıcılığı, auranın zümrüt parıltısına, muazzam bir patlama onu delip geçene kadar kudret milleri ve kavgaları fırlattı.

Taht salonunu bir yer sarsıntısı gibi sarsan bir şokla patladı. Sarsıntı dalgaları Covenant'ın kafasına vurdu, ağırlı ve ateşli kafatasını dövdü. Ama o gücüne sarıldı, iradesinin kırılmasına izin vermedi.

Tüm penumbra yeşil bir çıra gibi alev aldı ve yandıkça yırtıldı, soyuldu, sıcak parçalar ve lime lime yere düştü.

Covenant'ın sımsıkı sarıldığı yerde, Lord Foul the Despiser belirmeye başladı.

Belirsiz derecelerle maddeleşti, bedensel yokluktan varlığa sürüklendi. Kaymaktaşı kadar saf, kusursuz bir şekilde biçimlendirilmiş uzuvları yavaş yavaş görünür hale geldi; yaşlı, büyük, a s l a n s ı bir baş, büyümlü bir şekilde taçlandırılmış ve akan beyaz saçlarla sakallanmıştı; geniş ve sağlam bir gövdeye bürünmüştü. Yalnızca gözlerinde hiçbir değışiklik yoktu, cisimleşmenin sert ve etkileyici dalgalanması yoktu; zehirle ıslanmış dişler gibi sürekli Covenant'a bakıyorlardı.

Tamamen hazır olduğunda Lord Foul kollarını göğsünde kavuşturdu ve sert bir şekilde, "Şimdi beni gerçekten görüyorsun, yalaka," dedi. Ses tonunda korku ya da teslimiyet belirtisi yoktu. "Hâlâ benim efendim olduğuna inanıyor musun? Aptal! Ben senin küçük bilgeliğinin ya da inancının ötesinde, senin dünyadaki bebekliğinden çok önce büyüdüm. Sana açıkça söylüyorum, sürüngen - Benimki gibi bir cüret, deneyim ve içgörünün tek gerçek meyvesidir. Zamanla benim yaptığımdan farklı bir şey yapmayacaksın. Sevgilerini, inançlarını, umutlarını ve sadakatlerini yanlış adlandırdıkları küçük kötülükler için hemcinslerini hor görmeyi öğreneceksin. Onları kontrol etmenin tahammül etmekten daha kolay olduğunu öğreneceksiniz - daha kolay ve daha iyi. Aksini yapmayacaksınız. Benim olduğum şeyin bir gölgesi olacaksın - hor görme cesareti olmayan bir hor gören olacaksın. Devam et, yalaka. Gerekirse eserimi yok et, yapabilirsen öldür beni, ama bir son ver! Sığ yanlış algılamalarınızdan bıktım."

Kendine rağmen, Covenant duygulanmıştı. Lord Foul'un efendi duruşu, vakarı ve teslimiyeti, herhangi bir küfür ya da meydan okumadan daha canlı bir şekilde konuşuyordu. Covenant, tüm yaşadıklarına rağmen hâlâ bulması gereken cevaplar olduğunu gördü.

Ancak Lord Foul'un sözlerinin kendisinde uyandırdığı duyguları ve sezgileri ifade etmeye çalışarak cevap veremedi, ani bir şiddet patlaması taht salonunun sessizliğini böldü. Arkasındaki havada büyük, görünmez bir kapı açıldı; hiçbir uyarı olmadan, öfkeli ve iğrenç güçlü varlıklar arkasında durdu. Bu varlıkların yaydığı şiddet, Lord Foul'un üzerindeki konsantre hakimiyetini neredeyse kırıyordu.

İradesini sıktı, bir şokla yüzleşmek için kendini sabitledi ve döndü.

Kendini *Melenkurion* Skyweir'ın altındaki Toprak-Kan mağarasında gördüğü gibi uzun figürlere bakarken buldu. Ü z e r i n d e n yükseliyorlardı, korkunç ve k i b i r l i y d i l e r ; onları görüyor

gibiydi

Odanın içinden ziyade taşın içinden.

Onlar ölü Lordların hayaletleri idi. Loric'in oğlu Kevin Landwaster'ı tanıdı. Kevin'in yanında, içgüdüsel olarak Loric Vilesilencer ve Damelon Giantfriend olduklarını bildiği iki öfkeli adam daha duruyordu. Prothall, Osondrea ve Covenant'ın daha önce hiç tanımadığı, adını bile duymadığı bir sürü kadın ve erkek vardı. Yanlarında Lena'nın kızı Elena da vardı. Ve hepsinin arkasında ve üstünde başka bir figür yükseliyordu, sıcak kehanet gözleri ve bir yarım eli olan baskın bir adam: Berek Earthfriend, Lord-Fatherer.

İğrenç bir gök gürültüsü gibi tek bir sesle -Covenant'ı iliklerine kadar sarsan bir öfke sesiyle- haykırdılar: "Öldürün onu! Bu sizin gücünüz dahilinde. Onun hain yalanlarına kulak asmayın. Tüm Dünya ve sağlık adına, öldürün onu!"

Tutkularının yoğunluğu ona akıyor, onu aşırı arzularıyla dolduruyordu. Onlar bu toprakların yeminli savunucularıydı. Toprağın ihtişamı onların en derin aşkıydı. Ama öyle ya da böyle Lord Foul hepsini geride bırakmış, kendisi katlanıp harap olurken hepsinin mezara götürüldüğünü görmüştü. Covenant'ın bireysel öfkesini bastıracak gibi görünen alev alev bir nefretle ondan nefret ediyorlardı.

Ama itaat etmesini sağlamak yerine, onların şiddeti öfkesini ve savaşma gücünü yok etti. İçindeki şiddet boşaldı, yerini onlar için duyduğu üzüntüye bıraktı; o kadar büyük bir üzüntü ki, gözyaşlarını zor tuttu. Ona itaat etmeyi hak etmişlerdi; onun öfkesini hak etmişlerdi. Ama onların talepleri sezgilerini netleştirmişti. Foamfollower'ın eski öldürme arzusunu hatırladı. Hâlâ yapması gereken bir şey vardı, öfkeyle yapılamayacak bir şey. Öfke sadece savaşmak için, direnmek için iyiydi. Şimdi ise elde etmek için çabaladığı şeyin altını oyabilirdi.

Kederle kalınlaşmış bir sesle Lordlara cevap verdi, "Onu öldüremem. Onu öldürmeye çalıştığınızda her zaman hayatta kalır. Bir dahaki sefere her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döner. Rağmen böyledir. Onu öldüremem."

Verdiği cevap onları şaşkına çevirdi. Bir an için şaşkınlık ve dehşetle titrediler. Sonra Kevin dehşet içinde sordu: "Onun yaşamasına izin verecek misiniz?"

Covenant doğrudan cevap veremedi, doğrudan bir yanıt veremedi. Ama o sezgilerinin dar yoluna sımsıkı sarıldı. İlk kez

Despiser ile savaşının başlamasından bu yana, Saltheart Foamfollower'a döndü.

Dev duvara zincirlenmiş bir halde durmuş, olan biten her şeyi merakla izliyordu. El ve ayak bileklerindeki kanlı et, kurtulmak için ne kadar uğraştığını gösteriyordu ve yüzü, görmeye zorlandığı onca şey yüzünden kurumuş gibi görünüyordu. Ama esasen zarar görmemişti, esasen bir bütündü. Kavernöz gözlerinin derinliklerinde Covenant'ın ikilemini anlamış gibiydi. Covenant bakışlarıyla buluştuğunda, "İyi iş çıkardın sevgili dostum," diye nefes aldı. "Kalbinin vereceği karara güveniyorum."

Covenant gözyaşlarını tutmaya çalışarak, "Başka seçeneğim yok," diye nefes nefese kaldı. "Onu öldürmeyeceğim. Geri gelecektir. Bunun başıma gelmesini istemiyorum. Hayır, Köpük Takipçisi, dostum. Artık her şey sana bağlı. Sana ve onlara." Morarmış, hayalet Lordlara doğru başını salladı. "Neşe duyan kulaklardadır, hatırladın mı? Bunu bana sen söylemiştin. Duymanız için size neşe getirdim. Beni dinleyin. Despiser'ı yendim, bu sefer. Ülke şimdilik güvende. Yemin ederim. Şimdi Köpük Takipçisi'ni istiyorum!" İstemsiz gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Gülmeni istiyorum. Bundan keyif al. Bu lanet deliğe biraz neşe getir. Gülün!" Lordlara bağırarak için geri döndü, "Beni duyuyor musunuz? Foul'u rahat bırakın! Kendinizi iyileştirin!"

Neredeyse iradesini kırarak kadar uzun bir an boyunca taht salonunda hiç ses çıkmadı. Lord Foul kendisini tutsak edene nefretle baktı; Lordlar şaşkınlık içinde, ne diyeceklerini bilemez halde durdular; Foamfollower sanki taşıyamayacağı kadar büyük bir yük altındaymış gibi zincirlerinde asılı kaldı.

"Yardım edin bana!" Covenant ağladı.

Sonra yavaş yavaş yalvarışı kendini hissettirdi. Sözlerindeki bazı kehanetler onu duyan kalplere dokundu. Devlerin sonuncusu olan Saltheart Foamfollower korkunç bir çabayla gülmeye başladı.

İlk başta korkunç bir sest; prangalarının içinde kıvranan Köpük Takipçisi kahrkahasını bir lanetmiş gibi tükürdü. Bu seviyede, Lordlar bunu paylaşabildi. Alçak seslerle, yenilmiş Despiser'a küçümseyen, alaycı nefret patlamaları yönelttiler. Ancak Köpük Takipçisi gülmek için mücadele ederken kasları gevşedi. Boğazındaki ve göğsündeki daralma gevşedi ve saf bir rüzgârın esmesine izin verdi.

Öfke ve acının küllerini ciğerlerinden üflemek için mizah. Çok geçmeden sesinde neşeye, gerçek neşeye benzer bir şey belirdi.

Lordlar karşılık verdi. Köpük Takipçisi'nin kahkahası gittikçe daha da bulaşıcı bir hal aldı; gaddar hayaletleri de yanına çekti. Nefretlerini açığa vurmaya başladılar. İçlerinden temiz bir mizah geçti ve geçtikçe ivme kazandı. Foamfollower onlardan neşe aldı ve onlar da onun neşesini tatmaya başladılar. Birkaç dakika içinde tüm küçümseme ve hor görme duyguları yok oldu. Artık Lord Foul'a duydukları öfkeyi ifade etmek için gülmüyorlardı; ona hiç gülmüyorlardı. Şaşırtıcı bir şekilde, kahkahanın saf neşesi için, neşenin saf tatmini ve duygusal coşkusu için gülüyorlardı.

Lord Foul bu sesle irkildi. Meydan okumasını sürdürmeye çalıştı ama başaramadı. Acı ve öfke karışımı bir çığlıkla yüzünü kapattı ve değişmeye başladı. Yıllar vücudundan eriyip gitmişti. Saçları koyulaştı, sakalları sertleşti; şaşırtıcı bir hızla gençleşiyordu. Ve aynı zamanda sağlamlığını, endamını da kaybetti. Vücudu küçüldü ve geçmeyen her yaşla birlikte soldu. Çok geçmeden yeniden bir genç oldu, zar zor görülebiliyordu.

Yine de değişim durmadı. Bir gençken çocuk oldu, yok olurken giderek gençleşti. Bir an için, eski hayal kırıklığı içinde ciyaklayan gürültülü bir bebek oldu. Sonra tamamen ortadan kayboldu.

Onlar gülerken, Lordlar da soldu. Despiser'ın yenilgiye uğratılmasıyla, doğal mezarlarına geri döndüler - sonunda Ölüm Yasası'nı çiğnemekten işkence dışında bir şey kazanmış olan hayaletler. Covenant ve Foamfollower yalnız kaldılar.

Covenant artık kontrolden çıkmış bir şekilde ağlıyordu. Çektiği çilenin yorgunluğu onu yakalamıştı. Başını kaldıramayacak kadar zayıf, daha fazla yaşayamayacak kadar bitkin hissediyordu. Yine de yapması gereken bir şey daha vardı. Toprakların güvende olacağına dair söz vermişti. Şimdi onun güvenliğini sağlamak zorundaydı.

"Foamfollower?" diye ağladı. "Arkadaşım mı?" Sesiyle Dev'e kendisini anlaması için yalvardı; ne yapması gerektiğini ifade edecek gücü yoktu.

"Benim için korkma," diye yanıtladı Köpük Takipçisi. Sesi garip bir şekilde gururluydu, sanki Covenant onu nadir bir şekilde onurlandırmış gibiydi. "Thomas

Covenant, ur-Lord ve Unbeliever, cesur beyaz altın kullanıcısı, başka bir son istemiyorum. Ne yapman gerekiyorsa yap, dostum. Huzur içindeyim. Muhteşem bir hikaye izledim."

Covenant gözyaşlarının körlüğüyle başını salladı. Foamfollower kendi kararlarını verebilirdi. Aklına gelen bir fikirle Dev'in zincirlerini kırdı, böylece Köpük Takipçisi en azından isterse kaçmayı deneyebilecekti. Sonra Covenant'ın arkadaşına dair tüm farkındalığı kül oldu.

Yerde uyuşmuş bir halde debelenirken, kendi kendine cevabı bulduğunu söylemeye çalıştı. Ölüme verilecek cevap, onun kurbanı olmak yerine ondan faydalanmaktı; onu amaçlarına, inançlarına hizmet eder hale getirerek ustalaşmaktı. Bu iyi bir cevap değildi. Ama sahip olduğu tek cevap buydu.

Yüzündeki sınırları takip ederek, sanki yaşam ve ölüm bilgisinin ağacının meyvesiymiş gibi Illeearth Taşı'na doğru uzandı.

Ona dokunur dokunmaz, yüzüğünün azalan gücü yeniden uyandı. Muazzam kırmızı-yeşil ateş yukarı doğru yükseldi, Taş'tan ve yüzüğünden gökleri delecek kadar yüksek bir tepe gibi yükseldi. Gücünün varlığının hırpalanmış gövdesini ya da kanalını yırttığını hissettiğinde, ateşini, sonbahar yaprakları ya da kötü bir el yazması gibi yatkın olduğu ateşi bulduğunu anladı. Dönen fırtınanın kalbinde, gücün sütununda, Taş'ın yanında diz çöktü ve kollarını ölümle kucaklaşan bir adam gibi ona doladı. Zehirlenmiş dudağından akan yeni kan çenesinden aşağı aktı, yeşile damladı ve buharlaştı.

Her an, iki gücün birleşimi daha da fazla kudret ürettiyordu. Cansız ve yılmaz bir öfke kalbi gibi, Illeearth Taşı Covenant'ın kollarında titreşiyor, yok edilmek yerine onu yok etmek için akılsız, otomatik bir refleksle çalışıyordu. O da onu seçilmiş bir kader gibi göğsüne bastırdı. Yozlaşmayı öldüremezdi ama en azından bu yozlaştırıcı aracı kırmayı deneyebilirdi; onsuz, Despiser'in hayatta kalan herhangi bir kalıntısı kaybettiği gücü geri kazanmak için daha uzun süre çalışmak zorunda kalacaktı. Covenant Taş'ı kucakladı, kendini onun ateşine verdi ve iradesinin son kırıntılarıyla onu parçalamak için çabaladı.

Yeşil-beyaz, beyaz-yeşil holocaust taht salonunu doldurana kadar büyüdü, Ridjeck Thome'un bağırsaklarından taşla doğru fırlayana kadar büyüdü. Birbirlerinin boğazına ölümcül bir şekilde kilitlenmiş dövüşçüler gibi, zümrüt ve arjantin, savunmasız hiçbir granitin dayanamayacağı hızlarda yukarıya doğru dönerek yanıyor ve patlıyordu. Uzun bir acı içinde, burnun kökleri titredi. Duvarlar eğildi; tavandan büyük parçalar düştü; daha zayıf taşlar eridi ve su gibi aktı.

Sonra bir sarsıntı kreşi sarstı. Çatlaklar zemini delip geçti, duvarları sanki çılgınca bir uçuşa geçmişler gibi hızlandırdı. Burcun kendisi titremeye ve inlemeye başladı. Mırıltılı patlamalar çatlaklardan ve yarıklardan büyük enkaz bulutları gönderdi. Hotash Slay hızlı püskürmelerle dans etti. Kuleler yıkıcı bir rüzgârda söğütler gibi eğildi.

Denizi sarsan bir patlamayla, burnun tüm merkezi havaya uçtu. Bir kaya yağmuru, evler, köyler kadar büyük Creche parçaları ile kama uçtan tabana yarıldı. Dehşet verici bir gök gürültüsü eşliğinde, yarılan parçalar ağır, anıtsal bir acıyla birbirlerinden uzaklaşarak Deniz'e doğru devrildi.

Bir anda doğudan okyanus, batıdan da lav boşluğa döküldü. Bunların etkisi, Ridjeck Thome'un çöküşünün kaynayan kazanını, deniz, taş ve ateşin gökyüzünü sarsan öfkesini buhar ve ateşli ısıklarla gizledi; yıkımın çekirdeğinden alevlenen güç dışında her şeyi gizledi.

Yeşil-beyaz-vahşiydi, vahşiydi ve kıyametine doğru hızla ilerliyordu.

Ancak beyazlar baskın çıktı ve galip geldi.

YİRMİ BİR: Cüzzamlının Sonu

Bu şekilde Thomas Covenant sözünü tutmuş oldu.

Daha sonra uzun bir süre boyunca rahat bir unutkanlık mezarında yattı; tam bir bitkinlik içinde gömülmüş, karanlığın içinde süzülüyordu - yaşam ve ölüm arasındaki bağlantısız hiç kimsenin ülkesi. Fiilen öldüğünü, ölüm kadar duyarsız olduğunu hissediyordu. Ama kalbi, devam etmek için daha fazla nedeni kalmadığında duracak zekâ ya da bilgelikten yoksunmuş gibi atmaya devam etti. Düzensiz, kırılgan bir şekilde hayatını sürdürdü.

Ve içinde derinlerde bir yerde, kafatasının sert kemik kaskının içinde saklı, savunulan bir yerde, kendisinin farkındalığını koruyordu. Mezarının ılık ve yumuşak toprağına doğru yavaş yavaş süzülüyor gibi görünse de, bu temel şey onu henüz terk etmemişti.

Dinlenmek istiyordu; dinlenmeyi hak etmişti. Ama onu şimdiki loş huzuruna getiren salıverilme çok pahalıya mal olmuştu. Bunu onaylayamazdı.

Köpük takipçisi öldü, diye mırıldandı sessizce.

Suçluluk duygusundan kaçış yoktu. Hiçbir cevap her şeyi kapsamıyordu.

Yaşamayı başardığı sürece asla temiz olamayacaktı. Çok uzun süre yaşamayı başarabileceğini düşünmüyordu.

Yine de inatçı bir şey onunla tartıştı. Bu senin hatan değildi, dedi. Onun yerine karar veremezdin. Belli bir noktanın ötesinde, bu sorumluluğunuz sadece intiharın daha karmaşık bir biçimidir.

Tartışmayı kabul etti. Cüzzamlıların, cüzzama yakalandıkları için kendilerini suçlu, hasta oldukları için kendilerini sorumlu hissetmeye başladıkları anda ölüme mahkum olduklarını deneyimlerinden biliyordu. Belki de suçluluk ve ölümlülük, fiziksel sınırlılık, yaşamın son gerçeklerinde aynı şeydi, telafi edilemezdi, itiraz etmek yararsızdı. Yine de Foamfollower gitmişti ve asla geri getirilemeyecekti. Covenant onun güldüğünü bir daha asla duyamayacaktı.

"O zaman diğer masumiyetinle huzur bul," dedi karanlığın içinden bir ses. "Bu görevi sen seçmedin. Bunu kendi özgür iradenle üstlenmedin. Bu görev sana dayatıldı. Suç seçene aittir ve bu seçim senin bilgin ya da rızan olmadan seni seçen biri tarafından yapıldı."

Covenant kimin konuştuğunu sormaya gerek duymadı; sesi tanıdı. Bu ses, Arazi'deki ilk deneyiminden önce karşısına çıkan yaşlı dilenciye aitti - onu evlilik yüzüğünü saklamaya teşvik eden ve ona etiğin temel sorunu üzerine b i r makale okutturan yaşlı adam.

Belli belirsiz bir sesle, "Kendinden emin olmalısın," dedi.

"Emin misin? Ah, hayır. Yaptığım dünya için büyük bir tehlike-risk vardı, benim için bile. Düşmanım beyaz vahşi büyülü altını elde etseydi, kendini Dünya'dan kurtarırdı - onu yok ederdi, böylece kendini bana karşı fırlatabilirdi. Hayır, Thomas Covenant. Sana olan güvenimi riske attım. Kendi ellerim bağlıydı. Korumak istediğim şeyi geri almadan Dünya'yı savunmak için ona dokunamazdım. Sadece özgür bir adam düşmanıma karşı durmayı ve Dünya'yı korumayı umabilirdi."

Covenant seste sempati, saygı ve hatta minnettarlık duydu.

Ama ikna olmamıştı. "Özgür değildim. Bu benim seçimim değildi."

"Ah, ama sen benim ikna kabiliyetimden, gücümünden, seni kendime alet etme isteğimden muaftın. Riskin büyük olduğunu söylemedim mi? Seçme hakkın yoktu, sana seçme gücü verilmişti. Sizi Toprak için seçtim ama sizi Toprak'taki amacıma hizmet etmeye zorlamadım. İstersen Toprak'ı, Dünya'yı, Zaman'ı ve her şeyi lanetlemekte özgürdün. Ancak böyle bir risk sayesinde yaratılışımın doğruluğunu korumayı umabilirdim."

Karanlığında, Covenant omuz silkti. "Hâlâ özgür değildim. Bana Berek diyen o şarkıcı. O canlanma. Kendini yılan sokan çocuk. Belki beni Toprak'ta özgür bıraktınız ama kendi hayatımda yalnız bırakmadınız."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Bu şanslarda benim hiçbir payım yok. Seni şekillendirmek için herhangi bir şey yapmış olsaydım, sen benim aletim olurdun-etkisiz. Özgürlük olmadan düşmanıma hükmedemezdin -bağımsızlık olmadan- kendi egemenliğin olmadan

kendi sadakatini. Hayır, sizinle bir kez konuştuğumda çok fazla risk aldım. Başka hiçbir şekilde müdahale etmedim."

Covenant, Toprak'ı mahvetmekte bu kadar özgür olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. O kadar yaklaşmıştı ki! Bir süre, Yaratıcı'nın riskini ölçerek kendi kendine uyuşuk bir şekilde düşündü. Sonra sordu: "Yıkılmayacağımı, çaresizlik içinde pes etmeyeceğimi sana düşündüren neydi?"

Ses hemen cevap verdi. "Umutsuzluk da diğerleri gibi bir duygudur. Lanetleyen umutsuzluk alışkanlığıdır, umutsuzluğun kendisi değil. Sen zaten alışkanlık ve umutsuzluğu -hem kurtaran hem de lanetleyen Yasayı- bilen bir adamdın. Hastalığınız hakkındaki bilginiz sizi bilge yaptı."

Bilge, diye mırıldandı Covenant kendi kendine. Bilgelik. Akılsız kalbinin neden atmaya devam ettiğini anlayamıyordu.

"Dahası, siz de kendi tarzınızda bir yaratıcıydınız. Bir yaratıcının yarattıklarını iyileştirme konusunda ne kadar aciz olabileceğini zaten tatmıştınız. Bu acizlik çoğu zaman yaratılanlara umutsuzluğu öğretir."

"Peki ya yaratıcı? O neden umutsuzluğa kapılmıyor?"

"Neden umutsuzluğa kapılsın ki? Yarattığı dünyaya katlanamıyorsa, başka bir dünya yaratabilir. Hayır, Thomas Covenant." Ses yumuşak ve hüzünlü bir şekilde güldü. "Tanrılar ve yaratıcılar umutsuzluğa kapılmayacak kadar güçlü ve güçsüzdür."

Evet, dedi Covenant kendi üzüntüsüyle. Ama sonra neredeyse alışkanlıkla ekledi: O kadar kolay değil. Sesin gitmesini, onu unutulmuşluğuyla baş başa bırakmasını istedi. Ama sessiz olmasına rağmen, onu terk etmediğini biliyordu. Bir süre onun yanında sürüklendi, sonra kendini toparlayıp "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Thomas Covenant" -sesi nazikti- "benim isteksiz oğlum, sana bir hediye vermek istiyorum -sözsüz minnettarlığımı ifade etmek için bir armağan. Senin dünyan da benimki gibi yasalarla yönetiliyor. Ve her türlü yasaya göre sana borçluyum. Dünyamı yok olmanın eşiğinden kurtardın. Size onlarca kez değerli hediyeler verebilirim ama yine de borcumu ödemiş sayılmam."

Bir hediye mi? Covenant kendi kendine iç çekti. Hayır. Cüzzam için bir tedavi isteyerek kendisini ya da Yaratıcı'yı küçük düşüremezdi. O yaklaşık

Teklifi reddetmek üzereyken ani bir heyecanla ırkildi. "Devi kurtarın," dedi. "Foamfollower'ı kurtarın."

Ses tarifsiz bir hüznün tonuyla cevap verdi: "Hayır Thomas Covenant, yapamam. Dünyaya dokunmak için elimi uzatacak olsam Zaman'ın kemerini kıracağımı sana söylememiş miydim? Minnettarlığım ne kadar büyük olursa olsun, Toprak'ta ya da o Dünya'da senin için hiçbir şey yapamam. Eğer yapabilseydim, düşmanımın bu kadar zarar vermesine asla izin vermezdim."

Covenant başını salladı; cevabın geçerliliğini kabul etmişti. Bir anlık boşluğun ardından, "O zaman benim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Foul'a ona inanmadığımı söyledim. Sana da inanmıyorum. Önemli bir seçim yapma şansım oldu. Bu kadar yeter. Hediyeye ihtiyacım yok. Hediyeler çok kolay, onları karşılayamam."

"Ah! ama sen kazandın-"

"Ben hiçbir şey kazanmadım." İçinde hafif bir öfke kıpırdandı. "Bana hiçbir şey kazanma şansı vermediniz. Beni onayım ya da rızam olmadan, hatta haberim bile olmadan Arazi'ye yerleştirdiniz. Tek yaptığım sağlık ve hastalık arasındaki farkı görmektir. Bu benim için yeterli. Ama bunda özel bir erdem yok."

Ses yavaşça nefes aldı. "Dünyaların yaratıcılarını yargılamak için bu kadar aceleci olma. Hiçbir karakterin seni suçlamayacağı bir hikâye yazabilecek misin?"

"Deneyeceğim," dedi Covenant. "Deneyeceğim."

"Evet," diye fısıldadı ses. "Belki senin için yeterlidir. Yine de kendi iyiliğim için sana bir hediye vermek istiyorum. Lütfen bana izin ver."

"Hayır." Covenant'ın reddi kavgacı olmaktan çok yorgundu. Kabul edebileceği bir şey düşünemiyordu.

"Seni Toprak'a geri götürebilirim. Hayatının geri kalanını büyük bir kahramana yakışır şekilde sağlık ve onur içinde yaşayabilirsin."

"Hayır." Bana merhamet edin. Buna dayanamadım. "Bu benim dünyam değil.

Ben oraya ait değilim."

"Toprak'ta yaşadığınız deneyimlerin gerçek olduğuna inanmayı size öğretebilirim."

"Hayır." O kadar kolay değil. "Beni çıldırtacaksın."

Ses bir süre daha sessiz kaldıktan sonra kederin keskinleştirdiği bir tonla, "Pekâlâ. O zaman beni bir kez daha reddetmeden önce dinle Thomas Covenant. Sana şunu söylemeliyim.

"Kurtardığın çocuğun ailesi ne yaptığını anladığında sana yardım etmek istediler. Yaralıydın ve açlıktan zayıf düşmüştün. Çocuğu kurtarmak için gösterdiğiniz çaba dudağınızdaki zehri hızlandırmıştı. Durumunuz ciddiydi. Tedavi için seni hastaneye götürdüler. Bu tedavide dünyanızdaki şifacıların 'antivenin' adını verdikleri bir şey kullanılıyor. Thomas Covenant, bu antivenin atların kanından yapılıyor. Vücudunuz at serumundan nefret ediyor, alerjiniz var. Bu şiddetli bir reaksiyon. Zayıf halinle buna dayanamazsın. Şu anda, kendi ölümünün eşiğinde duruyorsun.

"Thomas Covenant-dinle beni." Ses ona merhamet soluyordu. "Sana hayat verebilirim. Bu ihtiyaç anında, acı çeken bedenine dayanması için gereken gücü sağlayabilirim."

Covenant bir süre cevap vermedi. Yarı unutulmuş geçmişinde bir yerlerde, bazı insanların çingiraklı yılan antivenine alerjisi olduğunu duymuştu. Belki de hastanedeki doktorlar tam dozajı uygulamadan önce alerji olup olmadığını test etmeliydiler; muhtemelen şoktan o kadar uzaklaşmıştı ki tıbbi inceliklere ayıracak zamanları olmamıştı. Bir an için onların bakımı altında ölmeyi bir tür intikam olarak düşündü.

Ama bu fikri reddetti, arkasındaki kendine acıma duygusunu reddetti. "Hayatta kalmayı tercih ederim," diye mırıldandı belli belirsiz. "Bu şekilde ölmek istemiyorum."

Ses gülümsedi. "Tamamdır. Yaşayacaksın."

Covenant alışkanlık gereği, "Gördüğüm zaman inanırım," dedi.

"Bunu göreceksiniz. Ama önce göreceğiniz bir şey daha var. Bu armağanı sen istemedin, ama istesen de istemesen de sana veriyorum. Sizi Toprak için seçerken onayınızı istemedim ve şimdi de istemiyorum."

Covenant itiraz edemedi, sesin onu terk ettiğini hissetti. Bir kez daha karanlığın içinde yalnızdı. Oblivion onu o kadar rahat kucaklıyordu ki neredeyse yaşama kararından pişman olacaktı. Ama sonra etrafında ya da içinde bir şeyler değişmeye, modüle olmaya başladı. Görmeden, duymadan ya da dokunmadan, güneş ışığının farkına vardı.

sesler, yumuşak ılık bir esinti. Kendini sanki yüksek bir tepeden Glimmermere'e bakıyormuş gibi buldu.

Gölün saf suları gökyüzünü derin bir masmavi renkle yansıtıyordu ve esinti hafifçe bahar kokuyordu. Glimmermere'in etrafındaki tepeler Lord Foul'un doğaüstü kışının izlerini taşıyordu. Ama soğuktan kavrulmuş toprakta otlar filizlenmeye başlamıştı bile ve birkaç sert bahar çiçeği havada cesurca dalgalanıyordu. Çıplak topraklar gri, donmuş ölümlüklerini kaybetmişti. Toprağın iyileşmesi başlamıştı.

Yüzlerce insan gölün etrafında toplanmıştı. Covenant hemen Yüce Lord Mhoram'ı fark etti. Glimmermere'in doğusuna doğru bakıyordu. Elinde asa yoktu. Elleri ağır bir şekilde sargılıydı. Solunda kızlarını kucaklamış Lord Trevor ve Loerya, sağında ise Lord Amatin vardı. Hepsi ciddi bir memnuniyet içinde görünüyordu ama Mhoram'ın dingin bakışları onları gölgede bırakıyor, Toprak'ın zaferini onlardan daha iyi ifade ediyordu.

Lordların arkasında Warmark Quaan ve Hearthrall Tohrm duruyordu; Quaan, Warward'ının Haft'slarıyla, Tohrm ise Lord's Keep'in tüm Hirebrand'ları ve Gravelingase'leriyle. Covenant, Trell Atiaran-eşinin aralarında olmadığını gördü. Sezgisel olarak anladı; Trell kişisel ikilemini sonuca ulaştırmıştı ve ya ölmüş ya da gitmişti. İnançsız yine suçluluğunu tartışamayacağını fark etti.

Lordların ötesindeki gölün etrafında Lorewardenler ve savaşçılar vardı. Onların arkasında ise Revelstone'dan sağ kalanlar vardı: çiftçiler, sığır çobanları, at bakıcıları, aşçılar, zanaatkârlar, zanaatkâr ustaları, çocuklar ve ebeveynler, gençler ve yaşlılar. Çok kalabalık görünmüyorlardı ama Covenant yeterli olduklarını biliyordu; restorasyon işine başlayabileceklerdi.

O izlerken, Glimmermere'e yaklaştılar ve sessizliğe gömüldüler. Yüce Lord Mhoram hepsi dikkat kesilip hazır olana kadar bekledi. Sonra sesini yükseltti.

"Toprağın İnsanları," dedi kararlı bir şekilde, "burada yaşamı kutlamak için toplandık. Söyleyecek uzun bir şarkım yok. Henüz zayıfım ve

Hiçbirimiz güçlü değiliz. Ama yaşıyoruz. Toprak korundu. Lord Foul'un ordusunun çılgın isyanı ve bozgunu bize onun düştüğünü gösteriyor. Loric'in *krilindeki* savaşın şiddetli yankısı bize beyaz altının Illearth Taşı ile savaştığını ve zaferle çıktığını gösteriyor. Bu kutlama için yeterli bir sebep. Yeterli mi? Dostlarım, Toprak'ın mevcut çağı devam ettiği sürece bu bizim ve çocuklarımız için yeterli olacaktır.

"Bunun simgesi olarak *krili* Glimmermere'e getirdim." Acı içinde cübbesine uzanarak hançeri çıkardı. Taşında ne ışık ne de hayat vardı. "Onun içinde, inançsız ve beyaz altın sahibi Lord Thomas Covenant'ın, kurtuluşumuz için büyük bir kahramanın yaratıldığı dünyasına geri döndüğünü görüyoruz.

"Olması gerektiği gibi, kalbim onun ölümüne üzülse de. Yine de kimse onun bizim için kayıp olduğundan korkmasın. Eski efsaneler Yarım El Berek'in tekrar geleceğini söylemiyor muydu? Ve bu söz İnançsız'ın şahsında tutulmadı mı? Böyle sözler boşuna verilmez.

"Benim arkadaşlar-insanlar . ve Land-Thomas Antlaşma Bir keresinde bana Yüce Lord Kevin Landwaster'ın İlmine kendimizi neden bu kadar adadığımızı sormuştu. Ve şimdi, bu savaşta, o ilmin tehlikesini öğrendik. *Krill* gibi o da iki uçlu bir güçtür, koruma için olduğu kadar katliam için de uygundur. Kullanımı Barış Yeminimizi tehlikeye atıyor. "Ben Variol oğlu Mhoram, Yüce Lord'un seçimiyle Konsey. Bugünden itibaren kendimizi Barışı engelleyen hiçbir İrfana adamayacağımızı ilan ediyorum. Kendi irfanımızı kazanacağız; Barış Yemini ve Toprağın korunmasının birlikte yaşayacağı bir irfan bulana kadar çabalayacak, araştırarak ve öğreneceğiz. Beni dinleyin, ey insanlar! Dünya dostluğuna yeni bir şekilde hizmet edeceğiz."

Sözlerini bitirdiğinde *krili* kaldırdı ve havaya fırlattı. Güneş ışığında parıldayarak yükseldi ve Glimmermere'in ortasındaki suya çarptı. Güçlü suya sıçradığında bir kez parladı ve gölün derinliklerine beyaz bir ihtişam gönderdi. Sonra sonsuza dek yok oldu.

Yüce Lord Mhoram dalgalanmalar kaybolurken izledi. Sonra coşkulu bir çağırma hareketi yaptı ve etrafındaki tüm insanlar

Glimmermere kutlama için şarkı söylemeye başladı:

Selam sana, İnançsız! Bekçi ve Antlaşma,
Yenilmemiş gerçek ve kötünün felaketi,
Ur Lordu İllender, Yaşam Kâhini:
Selam! Covenant!
Kaba elli vahşi büyü kullanıcısı,
Ur-Dünya beyaz altının hizmetkarı ve
Efendisi- Sen koruyan güçsün.
Şarkı söyleyin, ülkenin insanları-
Saygı duruşunda bulunun!
Günlerin sonuna kadar şan ve şerefi yüksek tutun:
Kazanılan gerçeği temiz tutun!
Selam sana, İnançsız!
Covenant!
Selam!

Asalarını, kılıçlarını ve ellerini ona doğru kaldırdılar ve görüşü gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Gözyaşları Glimmermere'i, yüzünün önünde sadece bir ışık lekesi haline gelene kadar odaktan uzaklaştırdı. Onu kaybetmek istemiyordu. Gölün yok olmadığını umarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Ama sonra gözyaşlarının farkına vardı. Gözyaşları yanaklarını ıslatmak yerine, gözlerinin kenarlarından kulaklarına ve boynuna doğru akıyordu. Rahat bir şekilde sırt üstü yatıyordu. Görüşünü yeniden odakladığında, bir merceğin çözünürlüğü gibi ayarladığında, önündeki ışık lekesinin bir adamın yüzü olduğunu gördü.

Adam uzun bir süre ona baktı, sonra yüzeysel bir floresan bulanıklığının içine çekildi. Covenant yavaşça yatağın iki yanında parıldayan yatay çubuklar olduğunu fark etti. Sol bileği, damarındaki iğneyi rahatsız etmemesi için bunlardan birine bağlanmıştı. İğne şeffaf bir tüple başının üzerindeki bir serum şişesine bağlıydı. Havada hafif bir mikrop öldürücü izi vardı.

"Görmeseydim inanmazdım," dedi adam. "O zavallı şeytan yaşayacak."

"Sizi bu yüzden aradım doktor," dedi kadın. "Yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Öyle mi?" diye tersledi doktor.

"Öyle demek istemedim," diye savunmaya geçti kadın. "Ama o bir cüzzamlı! Aylardır bu kasabadaki insanları perişan ediyor. Kimse onun hakkında ne yapacağını bilmiyor. Diğer hemşirelerden bazıları onunla ilgilendikleri için fazla mesai ücreti istiyorlar. Bir de ona bakın. O çok berbat durumda. Sadece herkes için çok daha iyi olacağını düşünüyorum- eğer o-"

"Bu kadar yeter." Adam sinirlenmişti. "Hemşire, ağzınızdan böyle bir kelime daha duyarsam, yeni bir iş aramaya başlarsınız. Bu adam hasta. Eğer hasta insanlara yardım etmek istemiyorsanız, gidin kendinize başka bir iş bulun."

Hemşire odadan çıkarken, "Kötü bir niyetim yoktu," diye homurdandı. O gittikten sonra Covenant doktoru bir süre gözden kaybetti;

ışığın duyarsız sisi içinde kaybolmuş gibiydi. Covenant durumunu değerlendirmeye çalıştı. Sağ bileği de bağlıydı, böylece yatakta çarmıha gerilmiş gibi yatıyordu. Ancak bağlar kendisi hakkındaki temel gerçekleri test etmesini engellemiyordu. Ayakları uyuşmuş ve soğuktu. Parmakları da aynı durumdaydı.

-Uyuşuk, üşümüş. Alnı hararetle ağrıyordu. Dudağı şişlikten gergin ve sıcaktı.

Hemşireye hak vermek zorundaydı; berbat durumdaydı.

Sonra doktoru tekrar yanında buldu. Adam genç ve kızgın görünüyordu. Odaya başka bir adam girdi, Covenant'ın daha önce hastanede kaldığı süre boyunca kendisini tedavi eden kişi olarak tanıdığı yaşlı bir doktor. Genç adamın aksine, bu doktor beyaz bir personel ceketi yerine takım elbise giyyordu. İçeri girerken, "Umarım beni çağırmak için iyi bir nedeniniz vardır. Kiliseyi öyle herkes için bırakmam, özellikle de Paskalya'da."

"Burası bir hastane," diye homurdandı genç adam, "kanlı bir canlanma değil. Elbette iyi bir nedenim var."

"Seni ne yiyor? O öldü mü?"

"Hayır. Tam tersi, yaşayacak. Bir an alerjik şoka giriyor ve vücudu savaşılamayacak kadar zayıf, enfekte ve zehirlenmiş olduğu için ölüyor, sonra da nabız sağlamlaşıyor,

Solunum düzenli, göz bebeği reaksiyonları normal, cilt tonu düzeliyor. Size ne olduğunu söyleyeyim. Bu lanet olası bir mucize, işte bu."

"Hadi ama," diye mırıldandı yaşlı adam. "Ben mucizelere inanmam, sen de inanma." Çizelgeye bir göz attı, sonra Covenant'ın kalbini ve ciğerlerini kendi kendine dinledi. "Belki de sadece inatçıdır." Covenant'ın yüzüne doğru eğildi. "Bay Covenant," dedi, "beni duyup duymadığınızı bilmiyorum. Eğer duyabiliyorsanız, sizin için önemli olabilecek bazı haberlerim var. Dün avukatınız Megan Roman'ı gördüm. İlçe meclisinin Haven Çiftliği'ni yeniden bölgelendirmemeye karar verdiğini söyledi. O küçük kızı kurtarış şekliniz, bazı insanlar kendilerinden biraz utanıyor. Bir kahramanın evini elinden almak zordur.

"Elbette, dürüst olmak gerekirse Megan'ın sizin için küçük bir sihirbazlık yaptığını söylemeliyim. Kendisi keskin bir avukattır, Bay Covenant. Ulusal bir haber dergisinin, çocukları çingiraklı yılanlardan kurtaran ünlü yazar hakkında bir insani ilgi hikayesi yapacağını bilirse, konseyin sizi tahliye etme konusunda iki kez düşünebileceğini düşündü. Politikacılarımızdan hiçbiri 'Kasaba Kahramanı Dışlıyor' gibi manşetler atmaya pek hevesli değildi. Ama asıl mesele şu ki Haven Çiftliği'ni elinizde tutabileceksiniz."

Yaşlı adam geri çekildi. Bir süre sonra Covenant onun diğer doktora, "Neden bu kadar sinirli olduğunu bana hâlâ söylemedin," dediğini duydu.

Onlar odadan çıkarken genç adam, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Florence Nightingale'lerimizden biri onu öldürmemizi önerdi."

"Kimdi o? Hemşire şefine onu transfer etmesini söyleyeceğim. Bir yerlerden onun için iyi bir bakım bulacağız."

Sesleri uzaklaştı ve Covenant'ı yatağında yalnız bıraktı.

Belli belirsiz düşünüyordu: Bir mucize. İşte mucize buydu.

O hasta bir adamdı, Hansen hastalığının kurbanıydı. Ama cüzzamlı değildi, sadece cüzzamlı değildi. Hastalığının kanunu vücudunun sınırlarına büyük, inkar edilemez harflerle kazınmıştı; ama o bundan daha fazlasıydı. Sonunda, Toprak'ı yüzüstü bırakmamıştı. Hâlâ kan pompalayabilen bir kalbi, hâlâ ağırlığını taşıyabilen kemikleri vardı; kendisi vardı.

Thomas Covenant: İnançsız. Bir
mucize.

Dudağındaki sert acıya rağmen boş odaya gülümsedi. Yüzündeki
gülümsemeyi hissetti ve bundan emindi.

Gülümsedi çünkü yaşıyordu.

Burada bitiyor

Koruyan Güç

Üçüncü Kitap

"İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri."

SÖZLÜK

Acence: bir Stonedownor, Atiaran'ın kız kardeşi

ahamkara: Hoerkin, "Kapı"

Ahanna: ressam, Hanna'nın kızı

alianta: hazine-çilek

amanibhavam: atları iyileştiren ot, insanlar için zehirli

Amatin: bir Lord, Matin'in kızı

Amok: Kadim İrfan Amarine'in gizemli rehberi ve hizmetkârı: Önce Haft, sonra Hiltmark

anundivian yajña: kemik yontma Asuraka'nın "kayıp"

Ramen zanaatı: Loresraat'ın Asa-Yaşlısı

Atiaran Trell-eşi: bir Stonedownor, Lena'nın annesi

aussat Befylam: *jheherrin*'in çocuk formu

Banas Nimoram: Bahar Kutlamaları

Bann: Lord Trevor'a atanmış bir Kan Muhafızı

Bannor: Thomas Covenant'a atanmış bir Kan Muhafızı

Baradakas: Yükselen Woodhelven'den bir Hirebrand

Berek Halfhand: Heartthrew, Lordlar soyunun kurucusu, Eski Lordların ilki

Bhrathair: Gezgin Devler tarafından karşılaşılan bir halk

Birinair: bir Hirebrand; daha sonra Lord's Keep'in bir Hearthrall'ı

Kan Muhafızı: Lordların savunucuları

kemik yontma: kadim Ramen zanaatı, ilik kaynağı

Borillar: bir Hirebrand ve Lord's Keep'in Hearthrall'ı

Brabha: bir Ranyhyn, Korik'in bineği

Caamora: Ateşle gelen devasa keder çilesi

Caer-Caverall: Morinmoss Ormanı'nın çırak Forestal'ı

Caerroil Wildwood: Garroting Deep Callindrill

Ormancısı Faer-mate: bir Lord

Cavewight'lar: Thunder Dağı'nın altında yaşayan kötü yaratıklar

Bahar Kutlaması: Baharın orta gecesinde ayın karanlığında
Andelain'in Wraithlerinin Dansı
Cerrin: Lord Shetra Yaşlılar Çemberi'ne atanmış
bir Kan Muhafızı: Stonedown liderleri
clingor: yapışkan deri
Kapat, Lord's Keep'in konsey odası
Coerceri: Kederli; Seareach'te Kimsesizlerin yaşadığı yer
Colossus, the: Yukarı Toprakları koruyan kadim taş figür
Kordon: ikinci Ramen rütbesi
Kordon: Kordon olma töreni Corimini:
Loresraat'ın en büyüğü
Yozlaşma: Lord Foul için Bloodguard adı
Yaratıcı: efsanevi Zaman Lordu ve Landsire, Lord Foul Crawl'un
düşmanı: bir Bloodguard

Damelon Dev Dostu: Yaşlı Yüce Lord, Berek'in oğlu Yarı El
Wraithlerin Dansı: Bahar Kutlaması
Demondim: ur-viles ve Waynhim'in yapımcıları
Issızlık, o: dönem . harabe içinde ve Arazi,
sonrave Ritüel Kutsala Saygısızlık
Despiser, the: Lord Foul
Rağmen: Kötülüğün Gücü
dharmakshetra: "düşmana karşı cesur olmak", Waynhim adı
Diamondraught: Dev gibi likör
Doar: bir Kan Muhafızı
Drinishok: Loresraat'ın Kılıç-Yaşlısı
Drinny: bir Ranyhyn, Lord Mhoram'ın bineği, Hynaril'in tayı
Drool Rockworm: bir Mağara Şövalyesi, daha sonra Mağara
Şövalyeleri'nin lideri, Kanun Asası'nın bulucusu
dukkha: "kurban," Waynhim adı
Dura Fairflank: Bir Mustang, Thomas Covenant'ın bineği

Dünya dostu: ilk olarak Berek Halfhand'e verilen unvan
Yeryüzü Gücü: Ülkedeki tüm gücün kaynağı.
Elena: Lord Foul'un ilk saldırısı sırasında Yüce Lord; Lena'nın kızı
Elohim: Gezgin Devler tarafından karşılaşılan insanlar

Eoman: yirmi savaşçı artı bir Warhaft
Eoward: yirmi Eoman artı bir Haft

fael Befylam: *jheherrin*'in yılan-formu

Faer: Lord Callindrill'in arkadaşı

Fangthane the Render: Lord Foul için Ramen adı

Ateş Aslanları: Fırtına Dağı'nın ateş akışı

ateş taşları: çakıllama

Birinci Haft: Warward'ın üçüncü komutanı

Birinci Mark: Bloodguard komutanı

Kevin'in İlminin Birinci Koğuşu: Lord Kevin Fleshharrower

tarafından bırakılan birincil bilgi: bir Dev-Raver, Jehannum, *mokşa*

Yasaklayan: itici bir güç, bir güç duvarı

Forestal: Ülkenin Ormanlarının koruyucusu

Foul's Creche: Despiser'in evi

Furl Şelalesi: Revelstone'daki şelale

Furl's Fire: Revelstone'da uyarı yangını

Gallows Howe: Garroting Deep Garth'taki idam yeri:

Lord's Keep'in Warward'ının Warmark'ı

Gay: Ramen Giantclave'in bir

Winhome'u: Devler Konferansı

Devler: Evsizler, Lordların kadim dostları Gilden:

Altın yapraklı akçaağaç benzeri bir ağaç

Gildenlode: Gilden ağaçlarından oluşan bir güç-odunu

Glimmermere: Revelstone'un yukarısındaki yaylada bir

göl Gorak Krembal: Hotash Slay

Grace: Ramen Kordonu

çakıllama: taş irfanı tarafından parlatılan ateş taşları

Gravin Threndor: Şimşek Dağı

Gri Katil: Lord Foul Grieve'in ovadaki

adı: *Coerceri*, Dev şehri

griffin: kanatları olan aslan benzeri canavar

Haft: bir Eoward'ın komutanı

Haruchai: Kan Muhafızlarının orijinal ırkı

Şifacı: bir hekim
Lord's Keep'in Hearthrall'ı: ı ışık, sıcaklık ve misafirperverlikten sorumlu bir kahya

Gök Gürültüsünün Kalbi: Gök Gürültüsü Dağı'ndaki güç mağarası Kalpağzı: Yarım El Berek

Öz odun odası: Woodhelven buluşma yeri Heer: Woodhelven lideri

Herem: bir Raver, Kinslaughterer, *turiya*

Yüce Lord: Lordlar Konseyi'nin lideri

Yüce Lord'un Furl'u: Yüce Lord'un sancağı

Yüksek Orman: *lomillialor*, Tek Ağaç Hile Troy'un yavrusu: Yüce Lord Elena'nın Warward'ının

Warmark'ı Hiltmark: Warward'ın ikinci komutanı

Hirebrand: bir ağaç-irfan ustası

Hoerkin: bir Warhaft

Ev: Devlerin asıl vatanı

Howor: Lord Loerya'ya atanmış bir Kan

Muhafızı Hurn: Ramen'in bir Kordonu

hurtloam: iyileştirici bir çamur

Huryn, bir Ranyhyn, Terrel'in bineğı

Hynaril: bir Ranyhyn, Tamarantha ve Mhoram'ın bineğı

Hyrim: bir Lord, Hoole'un oğlu

Illeearth Taşı: Thunder Dağı'nın altında bulunan taş, şeytani güç kaynağı

Imoiran Tomal-mate: bir Stonedownor

Irin: Warward'ın Üçüncü Eoman'ından bir savaşçı

Jain: Ramen'in bir Manethrall'ı

Jehannum: bir Raver, Fleshharrower, *moksha*

jheherrin: Yumuşak olanlar, Foul'un yanlış şekillendirmesinin yaşayan yan ürünleri

Kam: Ramen'in Manethrall'ı

Kelenbhrabanal: Ranyhyn Efsanelerinde Atların Babası

Kevin Landwaster: Loric Vilesilencer'ın oğlu, Eski Lordların son Yüce Lordu

Kevin'in İlmi: Kevin tarafından Yedi Koğuş'ta bırakılan güç bilgisi
Kinslaugtherer: Bir Dev-raver, Herem, *turiya*
Kiril Threndor: Thunder Dağı'nın derinliklerindeki güç odası,
Thunder'ın Kalbi
Koral: Lord Amatin'e atanmış bir Kan Muhafızı
Korik: bir Kan Muhafızı, orijinal *Haruchai* ordusunun bir komutanı
kresh: vahşi, dev, sarı kurtlar
Krill: Loric'in büyümlü kılıcı, Yeni Lordlar için bir gizem, Thomas
Covenant tarafından güce uyandırıldı
Kurash Plenethor: bölge bir kez aradı Stricken Taş
ve Daha sonra Trothgard
Kurash Qwellinir: Parçalanmış Tepeler

Lal: Ramen Kordonu
Arazi: genel olarak Harita üzerinde bulunan alan
Ölüm Yasası: yaşayanlar ile ölümlerin ayrılması
Lena: bir Stonedownor, Atiaran ve Trell'in kızı, Elena'nın annesi
Lifeswallower: Büyük Bataklık
lillianrill: odun-irfanı veya odun-irfanının ustaları
Lithe: Ramen'in bir Manethrall'ı
Llaura: Yükselen Woodhelven'in
Heer'i Loerya Trevor-eşi: bir Lord
lomillialor: Yüksek Orman, bir güç ormanı
Lord: Kevin's Lore'un Kılıç ve Asa bölümlerinin ustası
Lord-Fatherer: Berek Yarım El
Lord Foul: Toprağın düşmanı
"Lord Mhoram'ın Zaferi": Ahanna'nın bir tablosu
Lordlar-ateşi: Lordlar tarafından kullanılan asa
ateşi
Lord's Keep: Revelstone
loremaster: ur-vile lideri
Loresraat: Revelwood'da Kevin'in İlminin öğretildiği Trothgard
okulu
Lorewarden: Loresraat'ta öğretmen
loreworks: Demondim güç laboratuvarı
Loric Vilesilencer: Eski Yüce Lord, Damelon Giantfriend'in oğlu

lor-liarill: Gildenlode

Aşağı Arazi: Landsdrop'un doğusundaki arazi

Maker, the: Lord Foul'un *Jheherrin* adı

Maker-place: Foul'un Kreşi

Malliner: Woodhelven Heer, Veinnin Mane'nin
oğlu: bir Ranyhyn

Maneing: Manethrall olma töreni Manethrall: en
yüksek Ramen rütbesi

Manhome: Ramen'in ana konutu Marny:

Tuvor'un bineği olan bir Ranyhyn

marrowmeld: kemik şekillendirme

Mehryl: bir Ranyhyn, Hile Troy'un bineği

Melenkurion abatha: çağrı veya güç ifadesi Mhoram: bir

Lord, daha sonra Yüce Lord, Variol'un oğlu

moksha: bir Raver, Jehannum, Fleshharrower

Morin: Birinci Mark . ve Bloodguard,
KOMUTAN içinde orijinal

Haruchai ordusu

Morril: Lord Callindrill Murrin'e atanmış bir Kan

Muhafızı Odon-eşi: bir Stonedownor

Myrha: bir Ranyhyn, Elena'nın eşi

Barış Yemini: Ülke halkının gereksiz şiddete karşı yemini

Odon Murrin-eşi: bir Stonedownor

Eski Lordlar: Omournil'e saygısızlık ayininden önceki

lordlar: Woodhelven Heer, Mournil'in kızı

Tek Orman: Ülkenin büyük bir kısmını kaplayan kadim orman

Tek Ağaç: Kanun Asası'nın yapıldığı mistik ağaç *Orkestra*: Bir
güç taşı

Osondrea: bir Lord, daha sonra Yüce Lord, Sondrea'nın kızı

Padrias: Woodhelven Heer, Ateş

Aslanları'nın Mill Peak'inin oğlu: Fırtına

Dağı

Pietten: Lord Foul'un köleleri tarafından zarar verilen Woodhelven
çocuğu, Soranal'ın oğlu

Porib: bir Kan Muhafızı
Komuta Gücü: Kevin'in İlminin Yedinci Koğuşı Pren:
Bir Kan Muhafızı
Prothall: Yüce Lord, Dwillian Puhl'un
oğlu: Ramen'in bir Kordonu

Quaan: Warward'ın Üçüncü Eoman'ının Warhaft'ı, daha sonra
Hiltmark, sonra Warmark
Görev, Kanun Asası'nı kurtarma arayışı Quirrel:
Triock'un yoldaşı bir Stonedownor

Ramen: Ranyhyn'e hizmet eden insanlar
Ranyhyn: Ra Ovaları'nın büyük, özgür atları Ravers:
Lord Foul'un üç kadim hizmetkârı
Revelstone: Lord'un Kalesi, Lordların dağ şehri Revelwood:
Loresraat'ın merkezi
rhadhamaerl: taş-bilimi veya taş-bilimi ustaları
Ridjeck Thome: Foul'un Kreşi
rillinlure: iyileştirici ahşap tozu
Ringthane: Thomas Covenant için Ramen ismi
Serbest Bırakma Törenleri: Serbest Bırakılma Töreni
Kutsallıktan Arındırma Ayini: Yüce Lord Kevin'in Eski Lordları yok
ettiği ve Toprakların çoğunu harap ettiği umutsuzluk eylemi
Rockbrother, Rocksister: Erkekler ve Devler arasındaki sevgi
terimleri
roge Befylam: *Jheherrin*'in Cavewight-formu
Rue: Bir Manethrall, eski adı Gay Ruel: Bir
Kan Muhafızı, Hile Troy'a atandı Runnik:
Bir Kan Muhafızı
Rustah: Bir Ramen Kordonu

kutsal muhafaza: Revelstone'daki Vespers salonu
Saltheart Foamfollower: Thomas Covenant'ın dostu bir dev
samadhi: bir Raver, Sheol, Satansfist
Sandgorgonlar: Devler tarafından tanımlanan
canavarlar Satansfist: bir Dev-raver, Sheol,
samadhi
Satansheart Soulcrusher: Lord Foul'un dev ismi

Yedi Koğuş: Lord Kevin tarafından bırakılan bilgi koleksiyonu
Yedi Söz: güç sözcükleri
Sheol: bir Raver, Satansfist, *samadhi*
Shetra Verement-eşi: bir Lord
Shull: bir Kan Muhafızı
Sill: Lord Hyrim Slen'e atanmış bir Kan Muhafızı
Terass-eşi: bir Stonedownor
Soranal: Woodhelven Heer, Thiller
Soulcrusher'ın oğlu: Lord Foul'un dev ismi
Sparlimb Keelsetter: Üçüzlerin babası bir dev
Springwine: Hafif, ferahlatıcı bir likör
Asa: Loresraat'ta çalışılan Kevin'in İlminin bir dalı
Kanun
Asası: Berek tarafından Tek Ağaç'tan oluşturuldu
Stonedown: bir taş-köy
Stonedownor: taştan bir köyde yaşayan kişi
Stricken
Stone: Trothgard'ın yenilenmeden önceki bölgesi
suru-pa-maerl: bir taş zanaat
Kılıç: Loresraat'ta çalışılan Kevin İlminin bir dalı
Kılıç-Yaşlı: Loresraat'ta Kılıç'ın baş Lorewarden'ı

Tamarantha Variol-eşi: bir Lord, Enesta'nın kızı
Terass Slen-mate: bir yaşlı . Mithil Stonedown, Kızım
Annoria'nın

Terrel: Orijinal *Haruchai* ordusunun komutanı Lord Mhoram'a
atanmış bir Kan Muhafızı

doğruluk testi: *lomillialor* veya *orcrest* tarafından *yapılan* doğruluk testi

Thew: Ramen Kordonu

Thomin: Lord Verement'e atanmış bir Kan Muhafızı

Tohrm: Bir Gravelingas ve Lord'un Kalesi'nin

Hearthrall'ı Tomal: Bir Stonedownor zanaat ustası

hazine meyveleri: Ülkenin her yerinde bulunan *aliantha*, besleyici meyve

Trell Atiaran-eşi: Mithil Stonedown'dan Gravelingas, Lena'nın babası

Trevor Loerya-eşi: bir Lord

Triock: bir Stonedownor, Thuler'in oğlu

Tull: Bir Kan Muhafızı

turiya: bir Raver, Herem, Kinslaughterer

Tuvor: Kan Muhafızları'nın İlk İşareti, orijinal

Haruchai ordusu

İnançsız, the: Thomas Covenant

Sınırsız, o: lore-öğrenciler serbest bırakıldı itibaren
geleneksel sorumluluklar

Evsizler: Devler

yayla: Revelstone'un yukarısındaki

plato Yukarı Arazi: Landsdrop'un

batısındaki arazi

ur-Lord: Thomas Covenant'a verilen unvan

ur-viles: Demondim-spawn, kötü güç yaratıkları

Vailant: Eski Yüce Lord

Vale: Bir Kan Muhafızı

İki Nehir Vadisi: Revelwood'un bulunduğu yer

Variol Farseer Tamarantha-eşi: bir Lord, daha sonra Yüce Lord,

Pentil'in oğlu, Mhoram'ın babası

Verement Shetra-mate: bir Lord

viancome: Revelwood'da buluşma yeri

Viles: Demondim'in babaları

Yemin: Lordlara hizmet eden Kan Muhafızları yemini

Koğuş: Kevin's Lore'un bir birimi

Warhaft: bir Eoman'ın komutanı

Warlore: Kevin's Lore'da "Kılıç" bilgisi Warmark:

Warward'ın komutanı

Warrenbridge: Thunder Dağı'nın altındaki yeraltı mezarlarına giriş

Warward, the: Lord's Keep ordusu

Wavenhair Haleall: Bir Dev, Sparlimb Keelsetter'ın eşi, üçüzlerin annesi

Waynhim İHALELER . ve Waymeets,

Demondim-spawn ama ur-villerin karşıtları

Whane: Bir Ramen Kordonu

Wightwarren: Thunder Dağı'nın altındaki Mağara Şövalyelerinin evi

Winhome: en düşük Ramen ran

Woodhelven: ahşap-köy

Woodhelvennin: bir orman köyünün sakinleri

Uyarı Sözü: güçlü, yıkıcı bir yasaklama

Andelain'in Wraithleri: Bahar Kutlamalarında Dans eden canlı ışık yaratıkları

Yeurquin: bir Stonedownor, Triock'un yoldaşı

Yolenid: Loerya'nın kızı

Adanmışlık:

Dr. James R. Donaldson, M.D. için,
Hayatı, şefkat ve bağlılığını tüm kelimelerden daha
etkili bir şekilde ifade eden

ve

Her şeyi değiştiren
Jennifer Dunstan'a

Stephen R. Donaldson tarafından yazılan kitaplar

"İnançsız Thomas Covenant'ın Günlükleri"

Lord Foul'un

Felaketi Illearth

Savaşı

Koruyan Güç

"Thomas Covenant'ın İkinci Günlükleri"

Yaralı Toprak Tek

Ağaç

Beyaz Altın Kullanıcısı

"Thomas Covenant'ın Son Günlükleri"

Dünya Rünleri Ölümcül

Hortlak

Her Şeye Rağmen Son

Karanlık

"Mordant'ın İhtiyacı"

Hayallerinin Aynası Bir

Adam İçinden Geçiyor

"Boşluk Dizisi"

Gerçek Hikaye

Yasak Bilgi

Karanlık ve Aç Bir Tanrı Kaos ve

Düzeni Doğurur

Bu Gün Tüm Tanrılar Ölüyor

"Axbrewder/Fistoulari" romanları

Kardeşini Öldüren Adam

Ortağını Riske Atan Adam

Kaçmaya Çalışan Adam

Yalnız Savaşan Adam

Kısa Öykü Koleksiyonları

*Asillerin Kızı ve Diğer Masallar Reave
the Just ve Diğer Masallar*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.